

ТЕРИ ГУДКАЙНД КОЛОНИТЕ НА СЪТВОРЕНИЕТО

Част 9 от „Мечът на истината“

Превод от английски: Невена Кръстева, 2002

chitanka.info

Посвещава се на момчетата от Разузнавателните служби на САЩ, които десетилетия се борят самоотвержено за запазването на живота и свободата, въпреки че са осмивани, прокълнати, ругани и оковавани от чакалите на злото.

ПЪРВА ЧАСТ

*Злото няма намерение да разкрива пред нас
грозната истина на коварните си планове, а идва
забулено под ефирните одежди на добродетелта
и шепне сладостни слова, за да ни подмами в
мрачното ложе на вечните ни гробове.*

ПЪРВА ГЛАВА

ДОКАТО ПРЕБЪРКВАШЕ ТРУПА, Дженсън Дагет откри нещо, което и през ум не и бе минавало, че ще намери. Стресната, тя се отпусна назад на пети. Бръснещият вятър рошеше косите и, ококорените и очи се взираха в четливо изписаните ръбати букви върху малкото късче хартия, прилежно сгънато на четири така, че краищата му да съвпадат. Примигна, сякаш можеше да се надява, че когато отвори очи, буквите ще са изчезнали. Че са били мрачна илюзия. Те обаче, явно съвсем истински, не помръдваха.

Макар да осъзнаваше, че е абсурдно, я обзе усещането, че мъртвият дебне да види реакцията и. Тайно плъзна поглед към очите му. Мътни и непроницаеми. От хорските приказки знаеше, че мъртвите изглеждат като заспали. Не и този. Очите му бяха категорично мъртви, бледите му устни — изопнати, лицето му — восъчно. Върху набития му врат личеше алено петно.

Естествено, не я гледаше. Вече нищо не можеше да види. Но извърнатата му към Дженсън глава създаваше такова усещане. Все едно я гледаше.

Оголелите клони по скалистия хълм зад гърба и се поклащаха на вятъра и протракваха като кокали. Късчето хартия в ръцете и пърхаше заедно с тях. Сърцето и запрепуска бясно.

По принцип се гордееше с хладнокръвието си. Даде си сметка, че отпуска прекалено много свобода на въображението си. Но нали и беше първият труп, никога преди не бе виждала тъй гротескно неподвижен човек. Беше ужасно да не долавяш дишане. Преглътна, с усилие усмири ритъма на собственото си дишане, нервите си обаче не съумя да овладее.

Макар войникът да бе мъртъв, не и се нравеше главата му да е обърната към нея, затова се изправи, повдигна дългите поли на роклята си и заобиколи тялото. Внимателно сгъна парчето хартия както си беше и го пхна в джоба си. По-късно щеше да има време да се тревожи за написаното. Предполагаше как ще реагира майка и на двете думи.

Решена да приключи докрай претърсването, прилекна от другата страна на мъжа. Така както се бе извъртял, все едно гледаше към пътеката, откъдето бе паднал. Сякаш се питаше какво ли е станало и как се е озовал на дъното на дълбоката скалиста долина с прекършен врат.

Наметалото му нямаше джобове. Към колана му бяха привързани две кесийки. В едната имаше сух спирт, брус и ремък за точене. Другата бе пълна с дрънкулки. Никъде нямаше име.

Ако войникът познаваше местността като Дженсън, би избрал обиколния маршрут покрай скалата, вместо да минава по стръмната пътека горе, където по това време на годината се задържаха опасни заледени участъци. Ако пък не е искал да губи набраната височина, е могъл поне да избере пътя през гората, въпреки че оттам се вървеше по-трудно заради избуялия клонак. Станалото — станало. Ако имаше как да разбере самоличността му, Дженсън можеше да се свърже с негови близки или поне с някой, който го познава. Хората щяха да питат. Вкопчи се в тази извинителна мисъл и продължи да рови.

Някак по инерция в главата и отново се върна въпросът какво ли прави този човек тук. Не искаше да приеме, че красноречивият отговор се крие в прилежно сгънатото късче хартия. Не можеше да няма друго обяснение. Но какво ли би могло да бъде? Ако искаше да прегледа и другия му джоб, трябваше да отмести ръката му.

— Простете ми, добри духове — прошепна и повдигна отпуснатата ръка.

Безжизнена, тя бе тежка и неподвижна. Дженсън сбърчи нос с отвращение. Човекът бе вкочанен като ледената земя под него, студен като пръските дъжд, падащи от стоманеното небе. По това време на годината безжалостният западен вятър почти винаги довяваше сняг. Необичайната упорита мъгла и ситният дъждец определено бяха направили заледените участъци по пътеката през върха още по-опасни. Трупът го доказваше.

Дженсън знаеше, че ако постои още известно време тук, приближаващият зимен дъжд няма да и прости. Беше наясно, че всеки, който дръзне да остане навън в такова време, рискува да заплати за безразсъдството с живота си. За късмет тя живееше наблизко. Но не се ли прибереше скоро, майка и щеше да се разтревожи и щеше да тръгне

да я търси, а Дженсън не искаше да я излага на лошото време и влагата.

Бе понесла към къщи пълните мрежи с риба от езерото. Майка и я очакваше. Сега мрежите лежаха отгатък мъртвото тяло на мъжа, където Дженсън ги бе захвърлила, покрусена от ужасната гледка.

Пое си дълбоко дъх, за да си възвърне увереността, и се насили да довърши претърсването на джобовете му. Каза си, че сигурно вече някоя жена се тревожи за грамаданския си красавец, пита се дали той е добре, дали е на топло и сухо.

За жалост не беше.

Ако се случеше Дженсън да падне и да си строши врата, щеше да бъде благодарна, ако има кой да съобщи на майка и злощастната вест. Майка и щеше да оправдае забавянето и в този случай — нали се опитваше да разбере самоличността на загиналия войник. Дженсън се сепна. Майка и можеше и да оправдае закъснението и, но едва ли щеше да е доволна, че дъщеря и се е навъртала около тези войници. Но нали този е мъртъв. Не може да стори нищо лошо на когото и да било, камо ли на двете жени.

Майка и щеше да се разтревожи още повече, когато Дженсън и покаже написаното на късчето хартия.

Това, което и даваше сили да продължи да претърсва войника, беше надеждата да намери друго обяснение. Отчаяно се надяваше да успее. Тази налудничава мисъл и даваше сили да остане близо до трупа, макар че не искаше нищо друго, освен да хукне към къщи.

Ако не откриеше никакво обяснение за присъствието на войника по тези места, щеше да се наложи да скрие тялото с надеждата никой след нея да не го открие. Беше готова да остане под дъжда колкото се наложи, но трябваше да скрие трупа. Не биваше да губи време. Никой нямаше да разбере къде се е дянал войникът.

Наложи си да пхне ръка в джоба на панталона му — чак до долу. Бедрото му бе вкочанено. Пръстите и заровичкаха из дрънкулките. Пое си дълбоко дъх и извади ръката си. Вече падаше мрак и трябваше да наведе глава, за да вижда по-добре. Разтвори пръсти.

В шепата и имаше кремък, кокалени копчета, намотана връв и сгънатата носна кърпа. Избута връвта и кърпата встрани с пръст и отдолу се показа солидна купчина монети — златни и сребърни.

Дженсън подсвирна тихичко при вида на толкова много пари. Никога не си бе представяла, че войниците са богати, но този човек притежаваше пет златни марки и доста повече сребърни. Както и да го погледнеш, си беше цяло състояние. Сребърните пенита — не медни, а сребърни! — не струаха нищо на фона на останалото, макар че дори само те вероятно бяха повече, отколкото Дженсън бе похарчила за всичките си двайсет години живот.

Даде си сметка, че май за пръв път държи в ръцете си златни — пък май и сребърни — марки. Дали пък няма да се окаже някой крадец.

Не намери амулет от жена, както се бе надявала, сякаш това щеше да я успокои, че войникът не е бил лош човек.

За жалост съдържанието на джобовете му не и даде никаква информация. Докато връщаше обратно нещата в джоба му, от ръката и изпаднаха няколко сребърни пенита. Вдигна ги от влажната, замръзнала земя и с отвращение напъха ръката си в джоба му, за да ги върне на мястото им.

Може би в мешката му щеше да открие нещо повече, но тя бе затисната от едрото му тяло и Дженсън нямаше как да погледне вътре. Пък и най-вероятно щеше да открие само провизии. Хората обикновено държаха ценностите по джобовете си.

Като късчето хартия.

Каза си, че няма смисъл да търси повече. Всичко е ясно. Под тъмното наметало и туниката мъжът бе пристегнат с кожен нагръдник. На хълбока му висеше елегантен, но страховит и остър като бръснач меч, пъхнат в черен кожен калъф. Острието бе прекършено през средата, най-вероятно при падането от пътеката.

Погледът на Дженсън попадна върху забележителния нож на колана му. Именно лъскавата му дръжка бе привлякла вниманието и. При вида и се вцепени, трябваше и време, за да осъзнае, че притежателят на оръжието е мъртъв. В едно беше сигурна — изключено е обикновен войник да има такъв изящен нож. Може би струваше повече от всички ножове, които бе виждала през живота си, взети заедно.

В сребърната дръжка беше издълбана буквата „P“ . Въпреки това ножът си оставаше произведение на изкуството.

Майка и я бе научила да си служи с нож още от малка. Прииска и се да я зарадва с подарък като този.

Дженсън.

Чула името си, тя подскочи.

Не сега. Добри духове, само не сега. Не и тук.

Дженсън.

Рядко бе изпитвала омраза, но определено ненавиждаше гласа, който чуваше от време на време.

Не му обърна внимание — както обикновено. Насили се да продължи претърсването, за да види дали не би могла да научи още нещо за мъжа. Опипа кожените ремъци за тайни джобове, но не откри нищо подобно. Туниката му бе семпла, без украси и джобове.

Дженсън, отново прошепна гласът.

Тя стисна зъби.

— Остави ме на мира — изрече гласно, макар и тихо.

Дженсън.

Този път беше различно. Стори и се, че гласът не е вътре в главата и, както го чуваше обикновено.

— Остави ме на мира — изръмжа тя по-силно.

Предай се, чу се мъртвешки шепот.

Вдигна глава и видя вперените в нея очи на мъртвия войник.

Внезапно връхлетелият я мощен облак и вятър беше като леденото докосване на пръстите на духовете върху лицето и.

Сърцето и щеше да се пръсне. Въздухът заседна в гърлото и, мъчейки се да излезе на пресекулки, сякаш коприна, притисната към пресъхнала кожа. Без да откъсва ококорените си очи от лицето на мъртвия войник, тя заотстъпва назад по пътеката.

Държа се глупашки. Знаеше го. Човекът е мъртъв. Абсурдно е да я е погледнал. Изключено. Погледът му се взира в смъртта, това е. Както мъртвата риба в мрежите — тя има същия празен поглед. Каква е глупачка. Само и се е сторило, не е възможно да я гледа.

Но дори така да е, дори мъртвите очи да могат да я видят, предпочиташе да не са обърнати към нея.

Дженсън.

Боровете, извисяващи се над каменистия хълм, се поклащаха на вятъра, оголелите кленове и дъбове размахваха кокалестите си ръце, ала Дженсън не откъсваше поглед от трупа. Вслушваше се напрегнато да долови шепота. Устните на войника не помръдваха. Така си и знаеше. Гласът идваше от собствената и глава.

Лицето му беше обърнато към пътеката, откъдето бе полетял към смъртта си. Преди и се беше сторило, че очите му гледат право натам, но сега като че ли бяха обърнати повече към нея.

Обви с пръсти дръжката на ножа си.

Дженсън.

— Остави ме на мира. Няма да се предам.

Гласът за пръв път искаше от нея да се предаде. Беше свикнала с него, чуваше го, откакто се помнеше, но подобно нещо и казваше за пръв път. Вкопчи се в тази Мисъл.

След миг гласът се обади отново.

Предай тялото си, Дженсън.

Тя затаи дъх.

Предай волята си.

Дженсън преглътна в ужас. Гласът никога не и беше говорил така, винаги досега беше използвал неразбираеми думи.

Често пъти се налагаше да напругне слух, за да го чуе, сякаш идваше от много далеч. Понякога и се струваше, че различава думи, но бяха на странен неразбираем език.

Понякога го чуваше преди да заспи, викаше я с този далечен, мъртвешки шепот. Знаеше, че и казва нещо, но досега не бе успяла да разбере повече от името си и да отдели ужасяващо изкусителната кратка заповед да се предаде. Тази дума винаги бе звучала настойчиво и ясно. Успяваше да я различи, дори всичко останало да достигаше до нея в един общ мътен поток.

Според майка и това беше гласът на човека, който я бе преследвал през целия и живот с намерението да я убие. Да я подложи на мъчения.

— Всичко е наред, Джен — често казваше майка и, — тук съм. Гласът му не може да ти стори нищо.

Дженсън не искаше да тревожи майка си и често пъти премълчаваше, че е чула гласа.

Но дори той да не можеше да и стори нищо, мъжът, комуто принадлежеше, със сигурност щеше да го направи — само да я намери. Изведнъж закопня за успокоителната прегръдка на майка си.

Все някой ден този човек ще я намери. И двете го знаеха. Дотогава и изпращаше гласа си. Поне така смяташе майка и.

Тъй като това обяснение я плашеше, Дженсън предпочиташе да мисли, че полудява. След като не може да разполага дори със собствената си глава, значи си няма нищо.

— Какво е станало тук?

Дженсън изпищя от ужас и се обърна рязко с нож в ръка. Приведе се напред, разтвори широко нозе, с насочено напред острие.

Този път не беше призрачният глас. Към нея вървеше човек от плът и кръв. Заглушена от силния вятър и разконцентрирана от мъртвото тяло в нозете си и гласа в главата си, не беше чула стъпките по пътеката.

Мъжът беше едър и силен, при това вече доста близо до нея. Нямахме смисъл да се опитва да бяга. Стига да пожелае, мъжът щеше да я настигне с лекота.

ВТОРА ГЛАВА

МЪЖЪТ ЗАБЕЛЯЗА РЕАКЦИЯТА и и вдигнатия в ръката и нож и забави ход.

— Нямах намерение да ви плаша.

Звучеше добронамерено.

— Но ме изплашихте.

Качулката скриваше лицето му, но Дженсън все пак успя да регистрира на лицето му обичайното изражение на човек, видял за пръв път червената и коса.

— Така излиза. Приемете искрените ми извинения.

Думите му не успяха да я убедят да изостави защитната си позиция. Вместо да се отпусне, тя се огледа, за да провери дали не го придружава още някой. Дали няма да я изненадат в гръб.

Ядоса се на себе си, задето бе допуснала да я сварят неподготвена. Дълбоко в душата си знаеше, че никога и никъде не е в пълна безопасност. Не че трябва да е постоянно нащрек, но всеки миг разсеяност можеше да означава край с нея. При мисълта колко лесно може да се раздели с живота я обзе чувство на отчаяна обреченост. След като този човек успя да се промъкне незабелязано до нея посред бял ден, как изобщо да се надява, че един ден мечтата и да е господарка на живота си ще се сбъдне?

Тъмната скала зад нея проблясваше от дъжда. Бяха сами във ветровитата клисура — тя и двамата мъже. Единият — жив, другият — мъртъв. Не си позволи да гадае какви ли зловещи фигури я дебнат между сенките. Като малка често го правеше. В мрака между дърветата нямаше нищо.

Мъжът застана на десетина крачки от нея. По положението на тялото му Дженсън разбра, че е спрял не поради страх от ножа и а за да не я уплаши още повече. Потънал в размисъл, я гледаше право в лицето. След миг се отърси от унеса си и от онова, което бе приковало погледа му върху нея.

— Няма нищо неестествено в това жена да се стресне от внезапната поява на непознат мъж. Бих отминал, без да ви безпокоя, но

ви видях надвесена над ей този приятел, дето лежи проснат на земята. Рекох си, че може да имате нужда от помощ, и ето ме тук.

Студеният вятър прилепваше тъмнозеленото наметало към тялото му, краищата на дрехата се ветрееха далеч встрани, отдолу се провиждаха семпли, но спретнати и чисти дрехи. Качулката предпазваше главата му от първите пориви на дъждовната буря и лицето му оставаше скрито в сянката и. Усмивката му бе добронамерена и любезна — само толкова. Стоеше естествено на устните му.

— Мъртъв е — бе единственото, което успя да измисли тя.

Не беше свикнала да разговаря с непознати. Всъщност почти не говореше с друг освен с майка си. Не знаеше какво точно да каже, как да се държи — особено при такива обстоятелства.

— О, съжалявам. — Той проточи врат, за да огледа по-добре мъжа на земята, но не пристъпи напред.

Решението му да не приближава очевидно уплашен и изнервен човек и се стори разумно. Само дето не искаше чувствата и да са изписани върху лицето. Щеше и се хората да я смятат за неразгадаема.

Човекът вдигна поглед от мъртвия и огледа ножа в ръката и, после вдигна очи към лицето и.

— Сигурно сте имала причина.

Трябваше и време, за да проумее смисъла на думите му.

— Не съм аз!

Той сви рамене.

— Извинявайте. Оттук не мога да видя какво е станало.

Стана и неловко да стои с насочен срещу мъжа нож. Отпусна ръка.

— Не исках да се държа като... като някоя истеричка. Просто ме уплашихте до смърт.

Той и се усмихна приятелски.

— Разбирам, няма проблеми. Е, ще ми кажете ли какво стана?

Дженсън посочи скалата със свободната си ръка.

— Предполагам е паднал от пътеката под върха. Вратът му е счупен, или поне така ми се струва. Открих го преди малко. Наоколо няма други стъпки. Сигурно се е убил при падането.

Докато мъжът оглеждаше скалата, Дженсън пъкна ножа на мястото му в колана си.

— Радвам се, че реших да мина по долната пътека, вместо да се катеря към върха.

Тя му кимна да се приближи към трупа.

— Търсех нещо, което би могло да ми подсказе кой е. Рекох си, че е редно да... уведомя някого. За жалост не намерих нищо.

Мъжът се приближи, ботушите му изскърцаха в пръстта. Приклепна от другата страна на войника, без да скъсява дистанцията прекалено, явно, за да покаже на жената срещу себе си, че има достатъчно пространство за действие, ако се почувства застрашена.

— Сигурно сте права — рече след миг, забелязал неестествената синина на тила. — Така като гледам, лежи тук поне от няколко часа.

— Минах оттук по-рано днес. Непрекъснато обикалям по тези места. Рядко се срещат хора. — Посочи към пълната с риба мрежа, захвърлена край пътеката. — Като отивах към езерото да си проверя мрежите, него го нямаше.

Мъжът протегна шия, за да огледа по-добре безжизненото лице.

— Разбрахте ли кой е?

— Не. Мога да кажа само, че е войник.

Онзи вдигна глава.

— Знаете ли какъв точно?

Дженсън свъси чело.

— Как така какъв? Д'Харански, разбира се. — Наведе се напред, за да огледа чужденеца по-добре. — Откъде идвате, та не можете да разпознаете Д'Харански войник?

Човекът вдигна ръка да избърше лицето си.

— Аз съм най-обикновен пътник, просто минавам оттук. — Звучеше толкова уморен, колкото и изглеждаше.

Отговорът му я обърка.

— Живея в тази страна, откакто се помня, и не бях срещала човек, който да не разпознае Д'Харански войник. Бихте ли ми обяснили?

— Ами сигурно защото това е първото ми посещение в Д'Хара.

— Че как така! Д'Хара е огромна страна, заема почти целия свят.

Този път усмивката му и се стори закачлива.

— Нима?

Лицето и пламна, усети, че се е изчервила, притеснена от внезапната си проява на невежество по отношение устройството на

света.

— А не е ли така?

Той поклати глава.

— Не бих казал. Аз съм от далечния юг. Роден съм извън пределите на това, което наричате Д'Хара.

Тя го изгледа в почуда, огорчението и мигом се изпари, прогонено от неочакваната наслада да чуе подобна удивителна новина. Може пък да излезе, че мечтата и не е толкова неосъществима.

— И какво ви води тук, в Д'Хара?

— Както ви казах, просто пътувам. — В гласа му се долавяше умора. Дженсън знаеше колко изморително може да бъде едно пътуване. Човекът продължи с по-сериозен тон: — Преди малко не ме разбрахте, знам, че е Д'Харански войник. Въпросът ми беше какъв по-точно войник. Дали е от местни подразделения или може би е изпратен тук със специална задача? Дали е войник в отпуски, пътуващ към дома си, или пък просто е отивал да изпие едно питие в града? А може би е съгледвач?

Тревогата и избухна с нова сила.

— Съгледвач ли? Че какво да търси един съгледвач в родината си?

Мъжът плъзна поглед към надвисналите мрачни облаци.

— Представа нямам. Просто попитах дали не сте разбрала нещо за него.

— Разбира се, че не! Та аз го открих току-що.

— Тези Д'Харански войници опасни ли са? Искам да кажа, притесняват ли обикновените хора? Пътниците например.

Погледът и избегна питащите му очи.

— Н-не знам. Може би.

Опасяваше се да не изтърси нещо неподходящо, но, от друга страна, не искаше човекът да пострада заради нея — заради нещо, което не му е казала.

— Как си обяснявате, че е дошъл по тези места сам? Войниците рядко пътуват сами.

— Не знам. Нима мислите, че обикновена селянка като мен ще знае повече за войниците от пътник, кръстосвал сам света надлъж и нашир? Нима нямате свое обяснение? Може да се е прибирал у дома, да е в отпуски или кой знае какво.

Да се е замислил за любимата си и да не е внимавал в краката си, както би трябвало. И точно затова да се е подхлъзнал и да е паднал.

Човекът пак разтри явно схванатия си врат.

— Съжалявам. Сигурно говоря глупости. Поуморих се и сигурно говоря глупости. Май просто се бях притеснил за вас.

— За мен ли? Как така?

— Ами всеки войник се числи към определено подразделение. Когато се срещнат, войниците знаят кой откъде е и кой къде би трябвало да е. Не могат просто ей така да се шляят, накъдето им скимне. Не са като някой самотен трапер който и да изчезне, никой няма да забележи.

— Или самотен пътник?

На лицето му се разля топла усмивка.

— Да, или самотен пътник. Та мисълта ми беше, че другарите му сигурно ще тръгнат да го търсят. Ако намерят трупа му тук, ще завардят целия район, за да не може никой да се измъкне. Ще започнат да душат, да разпитват... А доколкото имам информация за Д'Харанските войници, в тая работа доста ги бива. Ще искат да разберат всичко за всеки, до когото се докопат.

Дженсън усети как нещо я прерязва през средата. Последното нещо, което би искала на този свят, бе някой Д'Харански войник да разпитва за нея или за майка и. Дали пък този мъртъв войник няма да доведе и до тяхната смърт.

— Но няма е възможно...?

— Казвам, само че не ми се ще другарите на този войник да плъпнат из околността и да решат, че някой трябва да плати за неговата смърт. За тях може да не изглежда като нещастен случай. Смъртта на другар разстройва войниците, дори да е лоша случайност. Наоколо не виждам друг освен нас. Не ми се ще трупът на този човек да бъде открит от негови колеги, които да решат, че ние с вас сме виновни за смъртта му.

— Да не искате да кажете, че макар да е било нещастен случай, може да нарочат виновник? Някой, който няма нищо общо?

— Не го твърдя със сигурност, но доколкото познавам войнишката психика, обикновено реагират така. Ядосани ли са, винаги намират кой да опере пешкира.

— Но това е абсурдно, не могат да ни обвинят! Та вие дойдохте по-късно, а аз го видях на връщане от езерото.

Той се подпря с ръка на коляното и се надвеси над трупа към Дженсън.

— А този приятел, вероятно в изпълнение на службата си към великата Д'Харанска империя, е видял красива млада жена да се перчи долу на пътеката, разсеял се е, подхлъзнал се е и хоп, долу!

— Не съм се „перчила“! — И през ум не ми е минавало.

— Искрах само да ви покажа, че ако един човек поиска да изкара друг виновен, винаги може да намери начин.

Изобщо не бе помислила за това. Това бяха Д'Харански войници. От тях наистина можеше да се очаква всичко.

В главата и изведнъж прозвуча една фраза, казана от непознатия. Никога досега никой мъж не я бе наричал „красива млада жена“. Този факт я развълнува. Беше толкова неочаквано и не на място посред цялата и тревога. Тъй като нямаше ни най-малка представа как би следвало да отвърне на комплимент, пък и понеже в душата и бушуваха толкова много по-важни чувства, просто го пропусна покрай ушите си.

— Ако другарите му го намерят — продължи мъжът, — най-малкото ще подберат всеки, който им се изпречи на пътя, и ще започнат безкрайни и болезнени разпити.

Намеците му започнаха да придобиват все повече плътност в главата и. Съдбовният ден изведнъж и се стори твърде близо.

— Според вас какво трябва да направим?

Той се замисли за миг.

— Ами ако не намерят трупа му, няма да имат никакво основание да започнат да разпитват местните хора. Най-вероятно ще отидат да го търсят другаде.

Той се изправи и се огледа.

— Земята е лед, няма да можем да изкопаем гроб. — Взрян в околността, придърпа качулката още по-ниско над очите си, за да се предпази от влажната мъгла. Посочи в основата на една скала. — Ей, там виждам скална ниша, която май е достатъчно голяма. Да го вкараме вътре и да го затрупаме с камъни. Това е най-добрият гроб, който можем да му осигурим по това време на годината.

Може би дори по-добър, отколкото заслужава. На Дженсън и се искаше просто да го остави, където си е и да се махне. Но това би било огромна грешка. Преди появяването на странника и бе минало през главата да покрие трупа. Предложението му обаче и се стори по-добро. Така щеше да е малко вероятно трупът му да бъде изровен от диви животни, а следователно другарите му биха го открили по-трудно.

Човекът погрешно взе забавянето на отговора и за колебание и продължи да я убеждава с кротък глас.

— Той е мъртъв, няма как да променим този факт. Нещастен случай. Защо да позволяваме един нещастен случай да навреди и на други хора? Ние нямаме вина. Дори не сме били тук, когато е станало. Предлагам да го погребем и да си продължим по пътя — без да допускаме в живота ни да се набъркат несправедливо Д'Харански войници.

Дженсън се изправи. Непознатият най-вероятно бе прав — войниците щяха да търсят изчезналия си другар, щяха да започнат разпити. Мъртвият Д'Харанец и бездруго и бе създал достатъчно тревоги. Мисълта и отхвъркна към намерената в джоба му бележка. Двете думи бяха достатъчна причина за притеснение, дори да нямаше нищо друго.

Ако бележката бе онова, което предполагаше, разпитът щеше да е само началото на мъченията.

— Съгласна съм — отвърна най-сетне. — А сега по-добре да побързаме.

Той се усмихна по-скоро с облекчение, както и се стори, а не заради нещо друго. После застана лице в лице с нея и свали качулката от главата си така, както правят мъжете, когато искат да изразят уважение към някоя дама.

Дженсън с изненада установи, че макар да бе едва шест-седем години по-възрастен от нея, късата му коса бе бяла като сняг. Изглежда го със същото учудване, с което другите гледаха нейната червена коса. Без качулката успя да види, че очите му са сини като нейните. Сини като очите на баща и, както разправяха хората.

Комбинацията между късата бяла коса и тези сини очи бе впечатляваща. Гладко избръснатото лице му придаваше допълнителен чар. Всички тези красиви черти се сливаха в едно общо приятно излъчване.

Човекът протегна ръка над тялото на войника.

— Приятно ми е, Себастиан.

Тя се поколеба за миг, но отвърна на поздрава му. Макар да бе очевидно по-едър и силен от нея, той не показва по никакъв начин превъзходството си и не стисна протегнатата и ръка болезнено, както правеха някои от местните мъже. Дланта му бе изненадващо топла.

— Ще ми кажеш ли как се казваш?

— Дженсън Дагет.

— Дженсън — повтори той, сякаш, за да се наслади на звученето на името и.

Лицето и пламна за втори път. Вместо да го забележи, Себастиан се залови за работа, подхвана тялото под мишниците и го задърпа по земята. Въпреки усилията на мускулестото му тяло безжизненият труп едва помръдваше. Явно приживе войникът е бил здравеняк, а сега се бе превърнал в огромна безжизнена буца.

Дженсън се притече на помощ и го подхвана от едната страна. Себастиан се премести от другата и двамата задърпаха с общи усилия мъжа, чийто труп всяваше у Дженсън не по-малко ужас, отколкото, ако го бе срещнала жив. Каменистата пътека на места бе заледена и хлъзгава.

Задъхан от усилието, миг преди да напъха войника в скалната ниша, която щеше да се превърне в негово последно убежище, Себастиан го обърна. Дженсън за пръв път видя, че Д'Харанецът е запасал през гърба си къс меч, скрит под мешката. Туловището му го покриваше изцяло и тя не го бе забелязала досега. На колана му отзад висеше и островърх ятаган. Видът на тежкото му въоръжение я остави без дъх. Никой обикновен войник не би тръгнал с толкова много оръжия. Нито пък с нож като този.

Себастиан свали мешката от раменете на войника. Издърпа късия меч и го хвърли встрани, след което метна върху него и колана с останалите оръжия.

— В мешката има обичайните неща — рече, след като огледа набързо съдържанието и и я запрати при късия меч, колана с оръжията и ятагана.

Премина към джобовете. Дженсън тъкмо се канеше да го попита какво прави, когато се сети, че самата тя бе постъпила така. Видя го да

отделя парите от останалите вещи и това я смути. Струваше и се повече от хладнокръвно да се краде от мъртвите.

Себастиан и подаде парите.

— Какво правиш?

— Вземи ги. — Той я подкани с протегната напред ръка, този път по-настойтелно. — Каква ще е ползата от тях, ако са заровени под земята? Парите са, за да облекчават страданията на живите, а не на мъртвите. Да не мислиш, че добрите духове ще искат от него да си откупи приятна и пълна с доволство вечност?

Това бе Д'Харански войник. Дженсън предполагаше, че Пазителят на отвъдния свят има други, по-черни планове за вечността на човек като него.

— Но... те не са мои.

Той я изгледа с укор.

— Гледай на тях като на частична компенсация за преживяното.

Усети как кръвта изстива в жилите и. Откъде би могъл да знае? Нали внимаваха винаги!

— Какво искаш да кажеш?

— Имам предвид годините страх, които те чакат вследствие на преживяното днес.

Дженсън най-сетне успя да освободи насъбралия се в гърлото и въздух. Време беше да престане да провижда в хорските думи все най-лошото.

Позволи на Себастиан да пусне монетите в ръката и.

— Добре, но мисля, че е честно ти да вземеш половината, задето ми помогна. — Подаде му обратно трите златни марки.

Той пое ръката и и леко я избута към нея.

— Вземи ги, твои са.

Дженсън се замисли какво биха могли да означават толкова много пари. Кимна.

— Животът на майка ми бе доста тежък. Ще и дойдат добре. За нея са.

— В такъв случай се надявам да са от полза и на двете ви. — Нека това бъде последното добро дело, сторено от този човек — да помогне на теб и майка ти.

— Ръцете ти горят. — По погледа в очите му тя като че разбра защо. Не каза нищо повече.

Той кимна и потвърди подозренията и.

— Тресе ме. От сутринта. Като приключим с това, се надявам бързо да стигна до следващия град и да отдъхна някъде на топло. Малко почивка ще възвърне силите ми.

— Градът е далеч, днес няма да успееш.

— Сигурна ли си? Аз вървя бързо. Свикнал съм да пътувам.

— Аз също. До града е почти ден път. До мръкнало остават два-три часа, а още не сме приключили с трупа. Изключено е да стигнеш до града по светло, пък дори да имаше най-бързия кон.

Себастиан въздъхна.

— Все пак мисля, че не ми остава друго, освен да опитам.

Коленичи и се зае да отвързва ножа от колана на войника. Калъфът от фина черна кожа бе обточен със сребърна нишка, в тон с дръжката и със същата емблема. Застанал на коляно, Себастиан и го подаде.

— Ще е глупаво да погребем с него такова произведение на изкуството. Вземи го. По-добро е от желязото, с която ме посрещна преди малко.

Дженсън го погледна с изненада и объркване.

— Не, ножът се пада на теб.

— Аз ще взема другите неща. И бездруго ми харесват по вече. Ножът е твой. Законът на Себастиан.

— Законът на Себастиан ли?

— Красота при красота отива.

Дженсън пламна при явния комплимент. Но това не бе красива вещ. Този човек нямаше представа колко грозен може да бъде подобен нож.

— Да имаш представа какво означава това „Р“?

„И още как“, щеше и се да изкрещи. Нямаше никакво съмнение какво означава тази буква. Най-грозното нещо на света.

— Емблемата на Рал.

— Тоест?

— Господарят Рал — владетелят на Д'Хара.

Най-простото обяснение на нейния кошмар.

ТРЕТА ГЛАВА

ДОКАТО ПРИВЪРШАТ с изнурителната работа по затрупването на труп, Дженсън вече се чувстваше омаломощена. Влажният вятър пробиваше дрехите и и я пронизваше до мозъка на костите. Не усещаше нито ушите, нито носа и пръстите си.

Лицето на Себастиан лъщеше от пот.

Най-сетне трупът бе зарит под покров от камъни и големи скални късове — поне това имаше в изобилие наоколо. Беше почти изключено животно да разрие тежките камъни и да стигне до тялото. Червеите щяха да пируват необезпокоявани.

Себастиан произнесе непретенциозна кратка молитва към Създателя да прибере душата на починалия във вечността. Не спомена нищо за милост към душата на войника. Дженсън също не го стори.

След като и последните камъни бяха заравнени, Дженсън огледа критично мястото и с облекчение установи, че никой не би и заподозрял, че под камъните е заровен човешки труп. Дори войниците да минат току до могилата, няма как да разберат, че това е гробът на техен другар. Няма да имат причина да разпитват местните хора, освен може би да се поинтересуват дали някой не е виждал другаря им да минава насам. А от това никой нямаше да пострада.

Дженсън притисна ръка о челото на Себастиан. Страховете и се потвърдиха.

— Имаш температура.

— Свършихме. Вече ще мога да си почивам по-спокойно. Няма да се притеснявам, че ще ме връхлетят войници и ще започнат да ме разпитват.

Дженсън се запита къде ли ще намери подслон Себастиан. Дъждът се усилваше. Скоро щеше да завали сериозно. Надвисналите черни облаци обещаваха, че ще вали през цялата нощ. Ледените капки, процеждащи се през дрехите до тялото му, щяха да усложнят положението му. Студеният зимен дъжд може да се окаже фатален, ако човек не се е погрижил за сухо местенце, където да преспи.

Себастиан пристегна колана с оръжията около кръста си. Не остави ятагана да виси на гърба му, както бе при Д'Харанеца, а го извъртя отстрани на хълбока. След като изпробва острието на меча и то му се видя задоволително, закрепил оръжието отляво на колана. И ятаганът, и късият меч бяха окачени така, че да може да прибегне към помощта им веднага щом му се наложи.

Когато привърши, затвори тежката си зелена пелерина и всичко потъна под нея. Отново изглеждаше като обикновен пътник. Но Дженсън подозираше, че е нещо повече от това. Около този човек витаеха тайни. Той обаче явно не се притесняваше от тях — сякаш бе готов да ги сподели с нея. Докато Дженсън криеше своите дълбоко в душата си.

Направи впечатление, че държи меча с лекота, каквато можеше да се придобие след дълги години практика. Знаеше го, понеже самата тя владееше ножа достатъчно добре, за да е наясно, че подобни умения идват с опита и многото упражнения. Някои майки учеха дъщерите си да шият и да готвят. Майката на Дженсън бе на мнение, че иглата не би спасила живота на дъщеря и. Не че ножът прави чудеса, но поне предлага по-добра защита от иглата и напръстника.

Себастиан взе мешката на войника и я отвори.

— Провизиите ще си разделим. Искаш ли да я задържиш?

— По-добре я вземи ти, заедно с всичко в нея — рече Дженсън и вдигна мрежата с риба.

Той кимна в знак на съгласие. Огледа критично небето и затвори мешката.

— Май е време да вървя.

— Къде отиваш?

Морните му клепачи примигнаха насреща и.

— Нямам определена цел. Просто пътувам. Ще походя още малко, а после ще е най-добре да потърся сухо място за нощуване.

— Тази нощ ще вали. Не е нужно да си гадател, за да знаеш.

Той се усмихна.

— Сигурно. — По очите му личеше, че приема с примирение онова, което му предстои. Пригладил назад щръкналата си влажна коса и си сложи качулката. — Е, пази се, Дженсън Дагет. Поздрави майка си от мен. Отгледала е прекрасна дъщеря.

Дженсън се усмихна и кимна в отговор. Застанала с лице към влажния вятър, проследи с поглед как се отдалечава по каменистата пътека. От двете му страни се издигаха зловещи скали, чиито заснежени туловища се губеха в сивкавата мъгла, забулила планинския масив с почти безкрайната му верига от главозамайващо високи върхове.

Стори и се забавно, налудничаво и абсурдно, че пътищата им се пресякоха за миг в тази необятна страна, в една мъничка частица време, за един изпълнен с трагизъм момент в края на човешки живот. След този кратък миг двамата щяха да продължат, всеки по своя път, в тайнството, наречено живот.

Напрегнала слух, Дженсън отброяваше отдалечаващите се стъпки, сърцето и препускаше бясно, очите и се вираха след широките му крачки, които го отнасяха все по-надалеч. Обзета от внезапна паника, изведнъж се запита как да постъпи. Нима вечно ще страни от хората? Нима вечно ще се крие?

Докога ще се наказва заради престъпление, което не е извършила, и ще отказва да изживее и най-малките радости в живота? Кога ще събере сили да направи нещо по-различно?

Знаеше как ще реагира майка и. Но знаеше още и че няма да е от лошо сърце.

— Себастиан?

Той се обърна и я погледна през рамо, застинал в очакване да продължи изречението си.

— Ако няма къде да отседнеш, е рисковано да прекараш навън нощ като тази. Няма да спя спокойно, ако знам, че си някъде на открито, подгизнал до мозъка на костите, при това с треска.

Той продължаваше да я гледа, водната завеса беснееше помежду им.

— Съгласен съм с теб. Ще се вслушам в съвета ти и ще направя всичко възможно, за да преспя на сушина.

Преди да се е обърнал да продължи пътя си, тя вдигна ръка в противоположната посока. Пръстите и трепереха.

— Защо не дойдеш с мен у дома?

— Мислиш ли, че майка ти няма да има нищо против?

Майка и щеше да изпадне в ужас. Майка и за нищо на света не би позволила в къщата им да преспи чужденец — независимо колко им

е помогнал. Майка и нямаше да мигне цяла нощ. Но ако Себастиан остане навън в такава нощ, при това с температура, със сигурност ще умре. Майка и не би искала човек като него да умре. Тя имаше добро сърце. Именно от любов и загриженост, а не поради злоба и жестокост, бдеше тъй зорко над дъщеря си.

— Къщата ни е малка, но в нишата за животните има място. Ако нямаш нищо против, може да спиш там. Не е толкова лошо, колкото може да ти прозвучи. Случвало се е самата аз да преспивам там, когато съм се чувствала твърде затворена в къщата. Ще ти запаля огън край входа. Ще се стоплиш и ще си починеш добре.

Той се колебаеше. Дженсън вдигна мрежата с риба.

— Ще те нахраним — добави тя още по-съблазнителни нотки към предложението си. — Поне ще имаш силна храна и топло местенце. Имаш нужда и от двете. Ти ми помогна. Позволи ми да ти помогна и аз.

На устните му цъфна благодарна усмивка.

— Ти си много мила жена, Дженсън. Ако майка ти няма нищо против, с радост бих приел предложението ти.

Тя разтвори наметалото си и отдолу се показа ножът, който бе втъкнала в колана си.

— Ще и предложим ножа. Ще го оцени.

Усмивката му — топла и внезапно развеселена — бе най-прекрасната, която Дженсън бе виждала в живота си.

— Близостта на един болен странник едва ли може да бъде причина две майсторки на ножа да изгубят съня си.

Тя си помисли същото, но не го каза. Надяваше се майка и да е на същото мнение.

— Значи се разбрахме. Да вървим, преди дъждът да ни е връхлетял с пълна сила.

Себастиан се завтече да я настигне, тя вече бе поела по пътеката. Когато се изравниха, пое мешката от ръката му и я метна на рамото си. Старата му раница и оръжията бяха предостатъчен товар за изнуреното му тяло.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— ЧАКАЙ ТУК — тихо рече Дженсън. — Ще отида да я предупредя, че имаме гости.

Себастиан се отпусна тежко върху една издатина в скалата, удобна за сядане.

— Предай и точно каквото ти казах — че ще разбере, ако не желае под покрива и да нощува чужденец. Знам, че има основание да бъде предпазлива.

Дженсън го изгледа спокойно и мрачно.

— Двете с майка ми нямаме причина да се страхуваме от чужденци.

Нямаше предвид обичайните оръжия и той го разбра по тона и. За пръв път откакто се бяха срещнали, тя мярна пламъче на несигурност в сините му очи — сянка на неспокойствие, причината за която явно не бе умението и да борави с нож.

На устните на Дженсън се появи усмивка. Очите и проследиха тревогата на Себастиан, докато той явно се мъчеше да разбере каква ли опасност би могла да представлява тя за него.

— Не се безпокой, само хората, прекрачили прага на тази къща с лоши намерения, имат причина да се страхуват от нас.

Той разпери ръце в безпомощен жест.

— В такъв случай съм в безопасност. — Бе като пеленаче в прегръдката на майка си.

Дженсън го остави да я чака при скалата и продължи нагоре по лъкатушешката пътека, под балдахин от смърчове, чиито дебели корени и служеха за стъпала. Къщата им бе сгушена сред дъбова горичка, кацнала на китна планинска тераса. В хубави дни равната полянка бе лъчисто слънчево петно сред надвисналите вековни дървета. Имаше достатъчно място за паша на козичката и няколкото патици и кокошки. Стръмните скали отзад ги предпазваха от неканени гости в гръб. До къщата можеше да се стигне само по пътеката, по която вървеше Дженсън.

В случай на опасност двете с майка и бяха подготвили добре замаскирана последователност от стъпки, отвеждащи към тесен ръб, откъдето се завиваше нагоре по козите пътеки, извеждащи извън долината. Този спасителен изход бе практически недостъпен, ако не знаеш точното му разположение сред лабиринта от зъбери, процеци и теснини. Въпреки това двете се бяха погрижили да замаскират допълнително ключовите места, засаждайки специално допълнителни храсти и прикривайки ги под купища съчки.

Откак Дженсън поотрасна, двете с майка и не се задържаха дълго време на едно и също място. Тук обаче им се бе сторило достатъчно сигурно, че да останат вече две години. Никой досега не бе разкрил тайната им пътека, както се бе случвало на други места, където бяха живели. Никой от най-близкия град Шипково не се бе осмелил да навлезе толкова дълбоко в горските дебри.

Рядко използваната височинна пътека над езерото, откъдето бе паднал войникът, не бе по-близо до къщата им от която и да било друга. Дженсън и майка и бяха посещавали града един-единствен път. Едва ли някой изобщо подозираше, че може да живеят в непроходимите джунгли, далеч от всякакви хора и градове. Като се изключи случайната среща със Себастиан край езерото, никога не бяха засичали човек в околността. Това бе най-сигурното място, където двете някога бяха живели. Дженсън си бе позволила да започне да го възприема за свой дом.

От шестгодишна все бягаше. Въпреки че майка и бе непрекъснато нащрек, на няколко пъти се бяха озовавали в опасни ситуации, близко до залавяне. Преследвачът и не беше обикновен човек. Не я търсеше с обичайните средства. От досегашния си опит Дженсън знаеше, че нищо чудно бухалът, наблюдаващ я от високия клон как си проправя път през каменистата пътека, да я гледа през неговите очи.

Майка и я посрещна на прага и веднага я наметна с топла пелерина. На ръст бе колкото Дженсън, със същата гъста коса малко над раменете, но по-скоро кестенява, отколкото червеникава. Още нямаше тридесет и пет и бе най-красивата жена, която Дженсън бе виждала през живота си, с фигура, на която самият Създател би се дивил. При други обстоятелства майка и вероятно щеше да е обградена от безчет ухажори, някои от тях несъмнено щяха да бъдат готови да

заплатят баснословни суми, за да откупят ръката и. В същото време сърцето на тази жена бе не по-малко красиво и чувствено от лицето и и тя бе изоставила всичко в името на своята дъщеря.

В моменти на самосъжаление и печал за пропуснатите мигове в живота си Дженсън се сещаше за доброволното самопожертвование на майка си, отказала се от всичко в името на дъщеря си. Тази жена бе възплъщение на борческия дух.

— Дженсън! — Майка и се спусна към нея и я сграбчи за раменете. — О, Джен, вече започвах да се тревожа. Къде беше? Тъкмо щях да тръгна да те търся. Реших, че сигурно си се сблъскала с нещо непредвидено и...

— Да, мамо — призна си Дженсън.

Майка и се сепна за миг, после, без да задава повече въпроси, прегърна дъщеря си. След такъв ужасен ден Дженсън с благодарност се отпусна в майчината прегръдка. Прегърнати, двете потънаха в къщата.

— Влизай да се стоплиш. Както виждам, носиш добър улов. Ще си сготвим нещо вкусно и ще ми разкажеш.

Дженсън поизостана зад нея.

— Не съм сама, майко.

Жената се закова на място и впери тревожни очи в лицето на дъщеря си, за да открие някакви следи, по които да разбере естеството на сполетелия я проблем.

— Какво искаш да кажеш? Кой е с теб?

Дженсън махна с ръка към пътеката.

— Чака ме там. Така се разбрахме. Дойдох да те питам дали си съгласна да преспи в нишата при животните.

— Какво? Да прекара тук нощта? Какво ти става, Джен!

Не можем...

— Моля те, майко, изслушай ме. Днес се случи нещо ужасно. Себастиан...

— Себастиан ли?

Дженсън кимна.

— Така се казва човекът, за когото ти казах. Той ми помогна. Попаднах на войник, който явно бе паднал от високата пътека над езерото.

Майка и пребледня като платно. Не каза нищо. Дженсън въздъхна, за да се поуспокои, и продължи:

— Открих мъртъв Д'Харански войник на дъното на клисурата под тази пътека. Нямаше никакви други следи — огледах местността. Бе необикновено едър мъж, тежко въоръжен. Ятаган, меч на хълбока, меч през рамото.

Майка и я изгледа в упор.

— Какво криеш, Джен?

Дженсън искаше най-напред да и каже за Себастиан, но майка и видя в очите и, усети по гласа и. Ужасната заплаха на двете думи, изписани върху късчето хартия, сякаш напираше да разкъса джоба и.

— Моля те, майко, не ме прекъсвай.

Майка и я погали по бузата.

— Добре, слушам те. Давай както си си наумила.

— Претърсвах войника, за да видя дали не носи нещо важно. Носеше. В този момент към мен се приближи този човек — каза, че е пътник. Съжалявам, майко, бях толкова изплашена от мъртвия войник, че за миг се бях разсеяла. Знам, че не бива да го допускам. Знам, че се държах глупаво.

Майка и се усмихна.

— Спокойно, скъпа, всички допускаме грешки. Никой не е съвършен. Това не означава, че си глупава. Не говори така за себе си.

— Все пак се почувствах глупаво, когато изведнъж чух гласа му. Обърнах се, а той бе съвсем близо до мен. Добре, че имах ножа си.

Майка и се усмихна и кимна одобрително.

— Човекът, както ти споменах, името му е Себастиан, се убеди, че войникът наистина е паднал от пътеката, и каза, че ако го оставим там, където е паднал, може да се появят и други войници, да го намерят и да започнат да разпитват всички наоколо. Може дори да ни обвинят за смъртта на другаря им.

— Този Себастиан май не говори празни приказки.

— И на мен така ми се стори. Бях решила да покрия тялото с клони и да се опитам да го замаскирам. Беше страшно едър мъж, сама не бих могла да го издърпам до скалите. Себастиан предложи помощта си, за да го погребем както трябва. Двамата успяхме да го завлечем в подножието на хълма, където го вкарахме в една цепнатина в скалите. Затрупахме го добре с камъни. Никой няма да може да го намери.

Майка и я изгледа с облекчение.

— Умна постъпка.

— Преди да го погребем, Себастиан предложи да видим дали войникът не носи със себе си нещо ценно и ако е така, да го вземем, за да не отива нахалост под земята.

Една вежда се изви нагоре.

— И сторихте ли го?

Дженсън кимна. Извади парите от джоба си — не от онзи, в който пазеше бележката. Изсипа монетите в шепата на майка си.

— Себастиан настоя да взема всичките пари. Има златни марки. За себе си не остави нищо.

Майка и погледна богатството в шепата си, после стрелна с бърз поглед пътеката, където чакаше Себастиан. Приблужи се към Дженсън.

— Щом е дошъл с теб, Джен, може би си мисли, че ще може да си върне парите по всяко време. Така спокойно може да се прави на великодушен и да спечели доверието ти. И да е достатъчно близо, за да може да вземе тези пари когато си пожелае.

— Помислих и за това.

Гласът на майка и омекна.

— Вината не е твоя, скъпа. Аз те държах далеч от хората и затова нямаш представа какви могат да бъдат.

Дженсън отклони поглед от очите на майка си.

— Себастиан е болен, майко. Има температура. Тръгна си, без изобщо да ме моли да преспи у дома. Просто ми каза довиждане. Както бе уморен и болен, си казах, че ако остане навън, може да не дочака утрото. Повиках го и му казах, че ако нямаш нищо против, ще го приютим в нишата при животните, където поне ще е на сухо и топло.

След миг мълчание Дженсън добави:

— Той каза, че ако не желаеш в къщата ти да преспи чужденец, ще те разбере и ще си тръгне.

— Нима? Е, тогава мога да кажа, че този човек е или много честен, или много хитър. — Впери в дъщеря си сериозен поглед. — Ти как мислиш?

Дженсън склочи пръсти.

— Наистина не знам, майко. Самата аз си зададох този въпрос, честно.

След миг се сети още нещо.

— Помоли ме да ти дам това, за да не се страхуваш от присъствието на непознат в дома си.

Дженсън извади ножа от колана си и и го подаде. Сребърната дръжка заблестя срещу нахлуващата през прозореца светлина.

Застинала в почуда, жената бавно вдигна оръжието в две те си ръце и прошепна:

— Добри духове...

— Знам — прекъсна я Дженсън. — Направо подскочих от страх, когато го видях за пръв път. Себастиан каза, че е прекрасно оръжие, което би било жалко да отиде под земята. Помоли ме да го задържа. За себе си остави меча и ятагана. Обещах му да ти дам ножа. Каза, че се надява с този нож да се чувстваш по-сигурна.

Майка и бавно поклати глава.

— Това ни най-малко не ме успокоява — само като си представя какъв човек се е навъртал наоколо. Никак не ми харесва тая работа, Джен. Никак.

По очите и личеше, че се тревожи за неща, доста по-сериозни от факта, че дъщеря и е довела в къщата им нечакан гост.

— Себастиан е болен, майко. Не може ли да остане да пренощува тук? Постарах се да разбере, че по-скоро той трябва да се страхува от нас, отколкото ние от него.

Майка и я изгледа с дяволита усмивка.

— Умницата ми.

И двете знаеха, че за да оцелеят, трябва да се държат една за друга, да играят отработените си роли, при това без много приказки.

Майката въздъхна, сякаш в миг осъзнала от колко много неща е лишена дъщеря и в живота си. Нежно я погали по косата и отпусна ръка на рамото и.

— Добре, скъпа — отрони най-сетне. — Нека остане.

— Ще го нахраня. Казах му, че задето ми помогна, ще получи топла вечеря.

Усмивката на майка и грейна още по-ослепителна.

— И вечеря ще има.

Най-накрая тя извади ножа от ножницата. Огледа го с критичен поглед, докосна острието, претегли го на ръка. Превъртя го между пръстите си, за да го усети по-добре.

Накрая го задържа върху разтворената си длан, загледана в буквата „P“. Дженсън можеше само да гадае какво изпитва майка и, докато безмълвно разглежда емблемата на рода Рал.

— Добри духове!

Дженсън не каза нищо. Разбираше я. Това бе наистина ужасяващо.

— Майко! — прошепна тя и изтръгна другата жена от мрачните и мисли. — Почти мръкна. Може ли да отида да доведа Себастиан и да му покажа нишата?

Майка и прибра ножа и с усилие прогони нахлулите в главата и болезнени спомени.

— Да, няма да е зле да го доведеш. Покажи му къде ще пренощува. Запали му огън. Ще сготвя рибата и ще му сваря билки, за да смъкнем температурата. Остани при него, докато дойда. Не го изпускай от очи. Ще вечеряме там с него. Не искам да влиза в къщата.

Дженсън кимна. Докосна майка си по ръката и я спря, преди жената да е тръгнала към къщата. Толкова и се искаше да няма причина да го прави. Какво не би дала, за да не стоварва на плещите и такава грижа. Но нямаше как.

— Ще трябва да се махнем от тук, майко — прошепна тя едва чуто.

Майка и я изгледа с изненада.

— Открих нещо в джоба на загиналия войник.

Дженсън извади от джоба си бележката и я разгъна върху отворената си длан.

Очите на майка и се взряха в двете думи, изписани на листа.

— Добри духове... — Това бе единственото, което успя да пророни.

Обърна се и огледа къщата, сякаш искаше гледката да попие в душата и. Очите и плувнаха в сълзи. Дженсън знаеше, че това място се бе превърнало в дом и за майка и.

— Добри духове! — повтори на себе си жената, в невъзможност да изрече каквото и да било друго.

Дженсън си каза, че мъката всеки миг ще надвие майка и и тя ще се свлече на земята в безпомощни ридания. Самата тя едва се сдържаше да не го направи. И двете устояха.

Майка и се обърна към нея и избърса очите си. От устните и се изтръгна внезапен болезнен стон на отчаяние.

— Толкова съжалявам, скъпа.

Сърцето и се късаше пред страданието на майка и. Всичко, което липсваше в живота на Дженсън, майка и усещаше с двойно по-болезнена горчивина. Защото страдаше веднъж заради себе си и още веднъж заради дъщеря си. На всичко отгоре като майка тя трябваше да бъде силна.

— Тръгваме призори — отсече кратко. — Пътуването през нощта в такъв дъжд няма да ни донесе нищо добро. Трябва да намерим ново скривалище. По петите ни са.

Очите на Дженсън също се насълзиха, гласът едва се изтръгна от гърлото и.

— Съжалявам, мамо, че ти създавам толкова грижи. — Страховете преминаха през тялото и като огнена лава. Смачка в юмрук бележката. — Наистина съжалявам. Де да можеше да се освободиш от мен.

В следващия миг майка и я придърпа към себе си и притисна главата и до себе си, разтърсвана от ридания.

— Не, скъпа, никога не го казвай. Ти си моята светлина, моят живот. Други са виновниците за проблема. Не бива да се чувстваш гузна заради тях. Ти си прелестта на живота ми. Готова съм хиляди пъти да се отказвам от всичко заради теб, а след това да го сторя отново и отново. И то с огромна радост.

Дженсън бе доволна, че няма да има деца — знаеше, че не притежава силата на майка си. Вкопчи се с всички сили в единствения човек на света, с който се чувстваше на сигурно място.

В следващия миг се отблъсна назад.

— Себастиан идва отдалеч, майко. Той ми го каза. Каза, че родината му е отвъд Д'Хара. Значи съществуват други места, други страни. Той е пътувал доста. Не е ли прекрасно, че ги има?

— Но те се намират отгатък граници, които никой не може да премине.

— А той как е тук? Сигурно ги е преминал, иначе как ще дойде до тук?

— Значи Себастиан идва от страни отвъд границата?

— Каза, че родината му е далеч на юг.

— На юг ли? Не мога да си представя, че е възможно. Сигурна ли си?

— Да. — Дженсън кимна за повече убедителност. — Така ми каза — юг. Спомена го между другото. Не знам как е възможно, но ако е? Може би ще се съгласи да ни посочи пътя, майко? Може би, ако го помолим, ще ни изведе от тази страна на кошмарите.

Макар да познаваше майка си като крайно трезво мислец човек, Дженсън позна по погледа и че не отхвърля съвсем тази откачена идея. Значи не е толкова откачена — щом майка и се замисля, значи има хляб в нея. Дженсън внезапно се почувства изпълнена с надежда, че може би е достигнала до нещо, което ще ги изведе на пътя към спасението.

— И защо да го прави за нас?

— Не знам. Не знам дали изобщо ще се съгласи да помисли по въпроса, нито пък какво би поискал в замяна. Не съм го питала. Не се осмелих дори да му го намекна, преди да съм разговаряла с теб. Това е още една причина да искам да го доведе у нас. За да можеш да го разпиташ. Страхувах се да не изгубим този шанс да разберем дали подобно нещо е възможно.

Майка и отново погледна към къщата. Бе малка, само с една стая, без никакъв вид, построена от дънери и клони, които сами бяха дялали, но бе топла, уютна и суха. Звучеше стряскащо да напуснеш такова място посред зима. Но възможността да ги заловят ги плашеше далеч повече.

Дженсън знаеше какво ще стане, ако ги заловят. Нямахше да имат късмета на бързата смърт. Хванеха ли ги, краят им щеше да настъпи след безкрайни мъчения.

Майка и най-сетне се овладя и каза:

— Добра логика, Джен. Не знам дали нещо ще излезе от подобна идея, но нищо не пречи да поговорим със Себастиан. Едно е сигурно — трябва да напуснем това място. Не можем да си позволим да отлагаме до пролетта — не и при положение, че са тъй близо. Тръгваме призори.

— Къде ще отидем този път, майко, ако Себастиан не се съгласи да ни изведе от Д'Хара?

Майка и се усмихна.

— Светът е достатъчно голям, скъпа. Ние сме само две човечета. Просто отново ще изчезнем. Знам, че е трудно, но нали сме заедно. Всичко ще бъде наред. Ще видим нови места, нали така? Ще опознаем друга част на света. А сега върви да покажеш на Себастиан нишата. Аз се залавям с вечерята. На всички ще ни е нужна здрава храна.

Дженсън бързо целуна майка си по бузата и се спусна надолу по пътеката. Дъждът се усилваше и в гората едва се виждаше. Сега дърветата и изглеждаха като огромни Д'Харански войници — едри, силни и мрачни. Знаеше, че след толкова близка среща с Д'Харанец ще сънува кошмари.

Себастиан я чакаше на скалата. Щом се приближи към него, се изправи.

— Майка се съгласи да преспиш при животните. Отиде да приготви вечеря за трима ни. Иска да се запознае с теб.

Той бе твърде уморен, за да изрази щастieto си, но все пак успя да и се усмихне. Дженсън го стисна за китката и го поведе. Вече го тресеше. Ръката му обаче бе топла. Дженсън знаеше, че при треска е така. Хем гориш, хем трепериш от студ. Но с малко храна и билки, съчетани с пълноценна почивка, тя бе сигурна, че Себастиан ще се оправи.

Това, което не знаеше, беше дали ще се съгласи да им помогне.

ПЕТА ГЛАВА

КАФЯВАТА КОЗА БЕТИ ГИ НАБЛЮДАВАШЕ съсредоточено от кошарата си, като от време на време изразяваше гласно недоволството си от присъствието им на нейна територия. Дженсън побърза да застеле малко слама за госта. Разтревожената животинка престана да блее едва когато Дженсън я погали нежно зад ушите и потупа заобленото и коремче, а накрая и даде половин морков от коша, увесен високо на една греда.

Себастиан свали наметалото и раницата си, но не и колана с ново придобитите оръжия. Измъкна завивката си от багажа и я метна върху сламата. Въпреки молбите на Дженсън не легна да почива, докато тя, коленичила край входа, ограждаше с камъни огнище.

Бледата светлина, идваща от прозореца на къщата отгатак полянката, озари плувналото му в пот лице. С ножа си той издялка тънки трески от един клон и ги подреди на купчинка. Удари няколко пъти с кремъка и в тъмнината се разхвърчаха искри. Поднесе стиска подпалки към пламъка и като духна внимателно, ги остави да се разгорят, после ги зарови под останалите съчки, където пламъкът бързо набра сила. Веднъж разпалени, клонките изпълниха помещението с омайващ боров аромат.

Дженсън възнамеряваше да изтича до къщата и да вземе горещи въглени от огнището, за да запалят по-лесно огъня, но Себастиан се справи, преди тя да има време да му го предложи. Цялото му тяло се тресеше и тя си помисли, че сигурно е нямал търпение да усети малко топлинка, въпреки че челото му гореше. Откъм къщата се носеше омайващ аромат на пържена риба, а в кратките мигове, когато вятърът сред боровете утихваше, се чуваше и цвърченето.

Кокошките се отдръпнаха от светлината на огъня и потънаха в сенките по ъглите. Бети стоеше нащрек, в очакване на знак, че ще бъде удостоена с още някой морков, и въртеше опашка с надежда.

Тази ниша явно се бе образувала преди много години, когато от планинския масив се е откъснал разклатен къс скала, сякаш гигантски гранитен зъб, полетял надолу по хълма и оставил зад себе си суха

вдлъбнатина. Дърветата долу бяха прораснали сред купчини нападали камъни. Малката пещера се вгъваше навътре на не повече от три метра, но надвисналата над входа скална маса осигуряваше допълнителна защита от дъжд и вятър. Дженсън бе висока, но пещерният таван бе достатъчно нагоре, за да може тя да стои изправена почти в цялото помещение, а тъй като Себастиан бе съвсем малко по-висок от нея, щръкналата му снежнобяла коса, сега стоплена от отблясъците на огъня, не докосваше тавана, когато той се запъти към дъното, за да вземе още малко сухи дърва от купчината в ъгъла. Кокошките го приеха с шумно възмущение, но бързо се успокоиха.

Дженсън се сви от другата страна срещу Себастиан, с гръб към дъжда, за да вижда лицето му на светлината на огъня, към чиито топли пламъци и двамата протягаха ръце. След цял ден в студ и влага това беше истински лукс. Дженсън знаеше, че рано или късно зимата ще ги връхлети с нова ярост. Въпреки че и сега бе достатъчно студена и неприятна, щеше да стане още по-зла.

Опита се да не мисли, че скоро трябва да напуснат уютната си топла къща, особено по това време на годината. Макар от мига, в който зърна бележката, да бе предчувствала, че ще стане точно така.

— Гладен ли си? — попита.

— Като вълк — отвърна той, явно очакващ рибата със същото настървение, с което Бети се надяваше на поредния морков. От уханията във въздуха стомахът на Дженсън също се разбунтува.

— Чудесно. Майка винаги казва, че ако си болен и имаш апетит, значи не може да е много сериозно.

— След ден-два ще съм забравил.

— Почивката ще ти дойде добре.

Дженсън извади ножа си от колана.

— Досега не сме позволявали никому да пренощува тук. Надявам се разбираш защо взимаме предпазни мерки.

По погледа му разбра, че няма представа за какво му говори, но от учтивост сви рамене, за да и покаже, че приема думите и.

Ножът на Дженсън не приличаше ни най-малко на онзи, който бяха взели от войника. Двете с майка и не можеха да си позволят подобно изящно оръжие. Ползваше нож с обикновена дръжка от еленови рога, грубоват, но винаги добре подострен.

Дженсън приближи острието до китката си и натисна. Смръщил чело, Себастиан понечи да се надигне и да изрази възмущението си. Предизвикателният и поглед го възпря и той се отпусна на мястото си, за да наблюдава с нарастваща тревога как тя обърсва ножа в струйката прясна аленочервена кръв, стичаща се по ръката и. Изгледа го още веднъж с решителност, после се обърна с гръб към него и се запъти към изхода на пещерата, където дъждът бе навлажнил почвата.

С кървавия нож най-напред очерта голям кръг. Себастиан не откъсваше поглед от нея. Тя вписа в кръга квадрат. Почти веднага премина към очертаването на втори кръг вътре в квадрата.

През това време устата и шепнеше молитви към добрите духове да направляват ръката и. Явно така трябваше. Знаеше, че Себастиан я чува, но едва ли различава думите. Хрумна и че сигурно гласът и достига до него като онези гласове, които от време на време я навестяват в главата и. Беше и се случвало, докато очертава външния кръг, да чува гласовете на мъртвите да нашепват името и.

След като приключи с молитвата, отвори очи и начерта звезда с осем лъча, пронизващи двата кръга и квадрата. Всеки втори лъч разсичаше един от ъглите на квадрата.

Знаеше, че лъчите изобразяват дарбата на Създателя, така че докато чертаеше звездата, винаги произнасяше благодарствена молитва за дарбата на майка си.

Когато свърши и вдигна глава, пред нея стоеше майка и, сякаш изникнала от самите сенки или материализирала се от края на рисунката, осветена от подскачащите пламъци зад гърба на Дженсън. В светлината на тези пламъци майка и бе като видението на невъзможно красив дух.

— Знаеш ли какво изобразява това, млади човече? — попита жената тихо.

Себастиан бе втренчил поглед в нея така, както обикновено я гледаха хората при първа среща. Поклати глава.

— Нарича се Милост. Хората, родени с дарбата, я чертаят от хиляди години — според някои от самото начало на Сътворението. Външният кръг представлява началото на вечността на отвъдния свят, света на мъртвите, където властва Пазителят. Вътрешният кръг е територията на света на живите. Квадратът изобразява воала, разделящ двата свята — на живота и на смъртта. На места той се докосва и до

двата. Звездата е светлината на дарбата на самия Създател — магията, обземаща живота и прекрачваща в света на мъртвите.

Огънят съскаше и пукаше, майката на Дженсън се извисяваше над двамата като привидение. Себастиан не каза нищо. Майка и каза истината, но си послужи с нея, за да предаде специфично внушение, което не бе истинно.

— Дъщеря ми начерта тази Милост като твоя защита през нощта, докато си почиваш, също така и като защита за нас.

Пред прага на къщата ни също има такъв знак. — Тя остави тишината да се настани между тримата и едва след малко добави: — Би било неразумно да се прекосява която и да било от двете.

— Разбирам, госпожо Дагет. — Осветеното му от пламъците лице не показва никаква емоция.

Сините му очи се обърнаха към Дженсън. На устните му аха да се появи усмивка, но лицето му остана сериозно.

— Ти си пълна с изненади, Дженсън Дагет. Жена, обвита с тайни. Тази нощ ще спя спокойно.

— И ще си починеш добре — допълни майката. — Освен вечерята донесох и малко билки, които ще облекчат съня ти.

С купата пържена риба в едната ръка майката прегърна Дженсън и я поведе навътре към огъня. Двете седнаха една до друга, срещу Себастиан. По мрачния му поглед бе ясно, че демонстративното им поведение е оказало желаня ефект.

Майката се обърна към Дженсън и и се усмихна тайничко. Дъщеря и се беше справила добре.

Поднесе купата към госта.

— Бих искала да ти благодаря, млади човече, задето помогна на Дженсън. Заповядай.

— Тя вече ми благодари. С радост се притекох на помощ. Всъщност така помагах и на себе си. Не ми харесва перспективата да бъда преследван от Д'Харански войници.

Тя вдигна ръка.

— Ако нямаш нищо против, най-горното парче е приготвено с билки, които ще ти помогнат да си починеш по-добре.

С ножа си той бодна по-тъмното парче риба, оваляно в билки. Дженсън изтри своя нож в дрехите си и забодя парче и за себе си.

— Дженсън ми каза, че не си от Д'Хара.

Той я погледна, дъвчейки.

— Вярно е.

— Трудно ми е да повярвам. Д'Хара е обградена с непроходима граница. Откакто се помня, не знам някой да е напускал или да е влизал в Д'Хара. Как си успял ти?

Себастиан отхапа парче риба и го остави в устата си да изстине. Докато дъвчеше, вдигна ръка във въздуха.

— Откога живеете сами в тази гора? Без да виждате никого? Без новини?

— От няколко години.

— Е, това донякъде обяснява нещата. Границата падна, явно след вашето преместване тук.

Дженсън и майка и приеха с мълчание потресаващата, почти невероятна новина. В надвисналата тишина трескаво започнаха да обмислят предстоящи възможности. За пръв път в живота на Дженсън бягството и се струваше приемливо. Неосъществимата мечта за собствен живот изведнъж им се стори постижима, от нея ги делеше едно пътуване. Цял живот бяха пътували и се бяха крили. Сега странстванията им най-сетне щяха да свършат.

— Защо помогна на Дженсън, Себастиан? — попита майката.

— Обичам да помагам на хората. А тя се нуждаеше от помощ. Мога да си представя колко много я е изплашил онзи мъж, нищо, че беше мъртъв. — Той се усмихна към Дженсън. — Стана ми симпатична. Искях да и помогна. Освен това не си падам особено по Д'Харански войници.

Майката отново вдигна купата към него и той си забодде второ парче.

— След малко ще съм заспал, госпожо Дагет. Защо не ми кажете какво ви тревожи.

— Преследвани сме от Д'Харански войници.

— Защо?

— Дълга история. От това как ще завърши тази нощ, зави си дали някога ще я чуеш. Засега ще ти кажа само, че сме преследвани — повече Дженсън, отколкото аз. Ако ни хванат, ще я убият.

Майка и изложи нещата възможно най-просто. Но преследвачът им нямаше да допусне да стане така. Щеше да е много по-ужасно от

обикновено убийство. Смъртта щеше да се яви като награда след нечовешка агония и безкрайни молитви.

Себастиан хвърли поглед към Дженсън.

— Това не ми се нрави.

— Значи сме на едно мнение — промърмори майката.

— Сега разбирам защо толкова ви бива с ножа — изкоментира той.

— Аха.

— Значи се страхувате Д'Харанските войници да не ви открият — продължи Себастиан. — Не е рядкост да срещнеш Д'Харански войник. Този днес ви изкара акъла от страх. Какво го прави по-специален?

Дженсън хвърли в огъня по-дебел дънер, доволна, че може да си намери извинение, за да не отговаря. Бети изблея за морков или поне за внимание. Кокошките изразиха възмущението си от шума и светлината.

— Покажи на Себастиан бележката, която си намерила у войника, Дженсън.

Хваната неподготвена, Дженсън изчака очите на майка и да се спрат в нейните. Спогледаха се и Дженсън разбра, че майка и е решила да рискува, а след като е така, бяха длъжни да му кажат поне част от истината.

Извади намачканото парче хартия и го подаде на Себастиан.

— Намерих го в джоба на войника. — Ужасът от съприкосновението с вещ, принадлежала на мъртвец, я накара да преглътне. — Малко преди да се появиш.

Себастиан разгъна бележката, приглади намачканата хартия с пръсти и огледа подозрително двете жени. Наведе се към светлината, за да види написаното.

— Дженсън Линди — прочете на глас. — Не разбирам коя е Дженсън Линди?

— Аз — отвърна Дженсън. — Поне така се казвах преди известно време.

— Преди известно време ли? Нищо не разбирам.

— Това е името ми. Името, което използвах допреди няколко години, когато живеехме далече на север. Често се местим, за да

объркваме преследвачите си. Всеки път, когато се установим на ново място, си сменяме фамилията, за да затрудняваме следенето.

— Значи Дагет не е истинското ви име?

— Не е.

— А как е?

— Това също е история, за която нямаме време тази вечер.

— В гласа на майка и имаше неприкрита категоричност. — Важното е, че този войник разполагаше с името. Това може да означава само най-лошото.

— Но нали каза, че отдавна не използвате това име? Тук сте известни като Дагет. Никой не ви познава с другото — Линди.

Майката се надвеси към Себастиан. Дженсън знаеше, че погледът и няма да му се хареса. Този напрегнат, пронизителен поглед бе карал мнозина да се чувстват неудобно.

— Може и да е име, което сме използвали преди много време на север, но то бе написано на бележката. Човекът бе тук, близо до нашия дом. Това означава, че по някакъв начин е успял да свърже името с нас — с две жени, обитаващи тези отдалечени райони. Направил е връзката. Вероятно не войникът, а онзи, който го е изпратил след нас. Търсят ни не другаде, а тук.

Себастиан отклони погледа си и въздъхна замислено.

— Разбирам. — Продължи вечерята си, отхапвайки от забучената на острието на ножа му риба.

— След мъртвия войник ще дойдат други — каза майката. — Погребвайки го, ни спечели малко време. Няма да знаят какво му се е случило. Поне в това имахме късмет. Все още сме с няколко крачки пред тях. Трябва да използваме предимството си и да се измъкнем, преди примката да се е затегнала около врата ни. Тръгваме в зори.

— Сигурни ли сте? — Той описа кръг с ножа си. — Та вие живеете тук. Живеете откъснато, скрити. Никога не бих ви открил, ако не бях видял Дженсън при онзи войник. Как ще ви намерят те? Тук си имате къща, мястото е добро.

— „Живот“ е думата, която е единствената важна дума в изречението ти. Познавам нашия преследвач. Той се опира на умения, придобивани с хилядолетия. Благодарение на тях ни преследва вече години наред. За него няма почивка. Останем ли тук, рано или късно ще ни намери. Трябва да бягаме, докато още можем.

Извади от колана си изящния нож, който Дженсън и бе донесла от мъртвия войник. Както си беше в ножницата, го завъртя между пръстите си, обърна го с дръжката напред и го подаде на Себастиан.

— Тази буква „P“ обозначава Рал. Нашият преследвач. Той би дал такова изящно оръжие само на много специален войник. Не желая оръжие, използвано от тъй зъл човек.

Себастиан погледна ножа, който жената му подаде, но не го взе. Изгледа и двете с поглед, от който Дженсън усети как кръвта изстива в жилите и. Поглед, пропит с непоклатима решителност.

— Там, откъдето идвам, вярваме в силата на оръжията, подобни на използваните от врага ни, или такива, които са му принадлежали.

Дженсън не бе чувала подобно поверие. Майка и не помръдна. Ножът все още лежеше в протегнатата и ръка.

— Не искам...

— Какво избирате — да използвате оръжието, дадено ви от него, макар и без да го е искал, като го обърнете срещу преследвача си, или да станете негови жертви?

— Какво искаш да кажеш?

— Защо не го убиете?

Дженсън зяпна. Майка и изглеждаше по-малко изненадана.

— Не можем. Много е силен. За безопасността му се грижат безчетни армии — от най-прости войници и войни с нечувани умения и талант да убиват — като този, който сте погребали днес с Дженсън — до хора с дарбата, които си служат с магия. Ние сме две най-обикновени жени.

Думите и явно не развълнуваха особено Себастиан.

— Той няма да се откаже, докато не ви види мъртви. — Вдигна листчето, за да го постави на нивото на очите и. — Ето го доказателството. Няма да се откаже. Защо не го убиете, преди той да е убил теб? Преди да е убил дъщеря ти? Или предпочитате да станете поредните му ловни трофеи?

Майка и отвърна разпалено:

— И как предлагаш да убием Господаря Рал?

Себастиан си взе ново парче риба.

— За начало, като задържите ножа. Той е по-добро оръжие от онова, с което разполагате. Използвайте неговите камъни по неговата

глава. Сантименталното ти нежелание да го вземеш е само в негова полза, не в твоя. Нито в полза на Дженсън.

Майка и стоеше като вкаменена. Дженсън никога не бе чувала някой да говори така. Думите му я караха да гледа на нещата по-различно, по начин, по който никога досега не бе гледала.

— Трябва да призная, че в това, което казваш, има смисъл — рече майка и. В гласа и се долавяше тъга и болка, може би съжаление. — Ти ми отвори очите. Поне донякъде. Не съм съгласна с теб, че трябва да го убием, тъй като го познавам прекалено добре. Подобен опит в най-добрия случай ще се окаже опит за самоубийство, а в най-лошия ще бъде път към осъществяване на целите му. Но ножа ще запазя и ще го използвам, за да защитавам себе си и дъщеря си. Благодаря ти, Себастиан, задето ме накара да подиря разум там, където не мислех, че съществува.

— Радвам се, че поне ще задържиш ножа — Себастиан отхапа от рибата, забодена на върха на ножа му. — Дано мога да ви помогна. — С opakото на ръката си обърса потното си чело. — Щом не искате да го убие, за да спасите себе си, какво смятате да правите? Да продължавате да бягате?

— Нали казваш, че границата я няма. Предлагам да напуснем Д'Хара. Ще си потърсим късмета на друго място, където Мрачният Рал няма да може да ни проследи.

Себастиан вдигна глава.

— Мрачният Рал ли? Та той е мъртъв.

Дженсън, която бе бягала от този човек, откакто се помни, която се бе будила безчет пъти от кошмара на сините му очи, втренчени в нея от всеки ъгъл, или от фигурата му, хвърляща се връз нея, докато тялото и е сковано и не помръдва, която бе живяла ден след ден, питайки се дали най-сетне не е надушил следите и която си бе представяла хиляди пъти и после още толкова ужасните неща, които той ще и стори, която се бе молила на добрите духове всеки ден за избавление от този безмилостен преследвач и непреклонните му следовници, остана като гръмната. Едва в този миг си даде сметка, че винаги беше смятала Мрачния Рал за безсмъртен. Безсмъртен като самото зло.

— Мрачният Рал е мъртъв? Не може да бъде! — пророни тя, а от очите и бликнаха сълзи на избавление. Цялото и същество запулсира с

дивото, разтърсващо чувство на очакваната надежда и в същото време на необяснимата сянка мрачен ужас.

Себастиан кимна.

— Вярно е. Станало е преди около две години, доколкото разбрах.

Дженсън се осмели да изрази гласно надеждата си.

— В такъв случай заплахата я няма. — Млъкна. — Но ако Мрачният Рал е мъртъв...

— Мястото му е заел неговият син — рече Себастиан.

— Синът му? — Дженсън усети как надеждата и угасва.

— Господарят Рал ни преследва — отрони майка и с равен и безстрастен глас, в който не се усещаше и следа от възродена надежда. — Господарят Рал си е Господарят Рал. Нещата с нищо не са се променили. И няма да се променят. Самото безсмъртно зло.

— Ричард Рал — вметна Себастиан. — Сега той е Господарят Рал.

Ричард Рал. Значи това е новото име на врага им.

В главата и се втурна ужасяваща мисъл. Никога досега гласът не и бе нашепвал нещо повече от „Предай се“ или името и, само от време на време идваха онези странни думи на чужд език, които тя не разбираше. Сега гласът искаше от нея да предаде плътта си, волята си. Ако това бе гласът на преследвача и, както казваше майка и, значи този нов Господар Рал трябва да е дори по-ужасяващо могъщ от злия си баща. От надеждата за избавление остана само мрачно отчаяние.

— Значи този Ричард Рал — продължи майка и, опитвайки се да проумее всичките изненадващи новини — е наследил трона на баща си като владетел на Д'Хара, така ли?

Себастиан се наведе напред, в сините му очи внезапно проблесна потискана ярост.

— Ричард Рал стана владетел на Д'Хара, след като уби баща си и превзе трона. И ако си мислите, че синът ви застрашава по-малко от бащата, нека изясним нещата. Именно Ричард Рал унищожи границата.

Чула това, Дженсън разпери отчаяно ръце.

— Но така онези, които искат да бъдат свободни, могат да избягат от Д'Хара и от неговата власт.

— Нищо подобно. Той унищожи древните граници, за да разпространи тираничното си владичество над земите, които бяха

отвъд владенията дори на баща му. — Себастиан удари с юмрук гърдите си. — Той иска моята родина! Господарят Рал е безумец. Д'Хара не му е достатъчна. Иска да завладее целия свят.

Майката на Дженсън впери очи в пламъците, изглеждаше обезверена.

— Винаги съм си мислила, винаги съм се надявала, че когато Мрачният Рал умре, ще имаме по-големи шансове. Бележката с името на Дженсън, която тя откри днес, ми говори, че синът е дори по-опасен и от баща си и че само съм се заблуждавала. Мрачният Рал никога не стигна тъй близо до нас.

След вихъра на толкова много и тъй внезапно връхлетели я емоции Дженсън стоеше като вцепенена. Беше по-ужасена и обезнадеждена от всякога. Фактът, че и с майка и бе така, я нараняваше дълбоко в сърцето.

— Ще задържа ножа. — Решението на майка и бе доказателство за неописуемия и ужас от новия Господар Рал, за осъзнаването на могъществото на врага им.

— Добре.

Слабата светлина, идваща откъм къщата, блестеше в локвите отвъд изхода на пещерата, но неспирният дъжд разпръскваше светлината на хиляди искри, сякаш сълзите на добрите духове. След ден-два локвите щяха да се превърнат в ледена покривка. По лед се пътуваше по-лесно, отколкото под дъжда.

— Себастиан, мислиш ли, че можем да избягаме от Д'Хара? — попита Дженсън. — Може би ако отидем в родината ти ще избягаме от лапите на онова чудовище.

Себастиан сви рамене.

— Може би. Но мислите ли, че докато е жив, ще има достатъчно сигурно място на света, към което ненаситните му лапи да не се протягат?

Майка и пъкна скъпия нож в колана си и скръсти ръце около свитото си коляно.

— Благодаря ти, Себастиан. Много ни помогна. За съжаление откъснатостта ни от света е причината да не знаем какво става около нас. Благодарни сме, че повдигна булото на мрака пред очите ни.

— Съжалявам, че не ви донесох по-добри новини.

— Истината си е истина. Тя ни помага да намерим правилното решение. — Майка и се усмихна. — Дженсън винаги е искала да достигне до истината за нещата. И аз никога не съм и я спестявала. Истината е единственото средство за оцеляване — нещата стоят така.

— Ако не искате да го убивате и по този начин да унищожите заплахата, може би си струва да направите така, че новият Господар Рал да изгуби интерес към вас. Към Дженсън.

Майка и поклати глава.

— Нещата не са толкова прости, но тази вечер няма да стигне, за да ти разкажем всичко. Има причина, поради която той никога няма да спре да ни преследва. Не разбираш дълбините, до които Господарят Рал, всеки Господар Рал би стигнал, за да убие Дженсън.

— Ако е така, значи си права. Двете сигурно трябва да продължите да бягате.

— Ще ни помогнеш ли, ще помогнеш ли на Дженсън да напусне Д'Хара?

Той ги изгледа поред.

— Ако мога, ви уверявам, че ще го направя. Но пак ви казвам — няма къде да се скриете. Ако искате да сте свободни, трябва да го убиете.

— Аз не съм убиец — обади се Дженсън не толкова в знак на протест, колкото давайки си сметка за собствената си крехкост пред лицето на подобна брутална сила. — Искам да живея, но просто не съм създадена да убивам. Ще се защитавам, но не мисля, че съм способна да нападам, за да убия. Тъжната истина е, че не съм способна на такова нещо. Той е роден убиец. Не и аз.

Себастиан и отвърна с леден поглед. Бялата му коса трептеше в оранжевите отблясъци на огъня, отдолу грееха сините му очи.

— Ще се изненадаш на какво е способен човек, стига да е достатъчно силно мотивиран.

Майка и вдигна ръка. Тя беше човек на действията, не на вятърничавите планове.

— Засега най-важното е да се махнем отгук. Слугите на Господаря Рал са по петите ни. Това е важното. По описанията и като гледам ножа, мога да съдя, че войникът е бил от четворка.

Себастиан я изгледа смръщено.

— Моля?

— Това е екип от четирима убийци. В някои случаи могат да бъдат изпратени няколко четворки едновременно — ако целта е съумяла да им се изплъзне или е от изключителна важност. При Дженсън са в сила и двете.

Себастиан отпусна ръка върху коляното си.

— Като вечен беглец и човек, който се е крил дълги години, май знаеш доста за тези четворки. Сигурна ли си, че си права?

Погледът на майката блесна, гласът и прозвуча отнесено.

— Като млада живеех в Народния дворец. Виждах често мъже от четворките. Мрачният Рал ги използваше, за да преследва хора. Те са по-жестоки от всеки, който би могъл да си представиш.

Себастиан изглеждаше стреснат.

— Е, убеден съм, че знаеш повече от мен. Значи утре сутринта потегляме. — Той се прозя и се протегна. — Билките ти ми поддържаха, а треската доста ме е изтощила. Трябва ми един здрав сън, а на сутринта ще ви помогна да се махнете оттук, а ако искате, да напуснете и Д'Хара. Ще ви покажа пътя към Стария свят.

— Искаме. — Майката се изправи. — Дояжте рибата. — Пътьом ръката и погали нежно косата на Дженсън. — Отивам да стегна багажа. Трябва да помисля какво ще можем да вземем.

— Идвам след малко — каза Дженсън. — Само да заградя огъня.

ШЕСТА ГЛАВА

ДЪЖДЪТ СТАВАШЕ ВСЕ ПО-УЖАСЕН. От надвисналата стряха на пещерата се стелеше пелена от оттичащи се води. Дженсън галеше зад ушите Бети, която блееше непрекъснато и изглеждаше потривожна от обикновено. Може би усещаше, че се канят да поемат на път. А може би недоволстваше, задето майката на Дженсън се прибра в къщата. Бети бе силно привързана към нея и я следваше навсякъде. Ако двете жени и позволяха, с радост би спала при тях в къщата.

Себастиан привърши с вечерята и се зави с наметалото си. Докато наблюдаваше как Дженсън огражда огъня, едва държеше клепачите си отворени. Вдигна глава и изгледа смръщено нервната коза.

— Щом се прибера в къщата, Бети ще се успокои — каза му Дженсън.

Полузаспалият Себастиан измърмори нещо по адрес на козата, но дъждът бучеше така силно, че Дженсън не го чу. Едва ли бе толкова важно, че да го помоли да повтори. Себастиан имаше нужда от сън. Тя се прозя. Въпреки вълненията от изминалия ден и тревогите, които я очакваха през следващия, монотонният грохот на дъжда действаше приспивно и на нея.

Колкото и да и се щеше да го разпита за земите отвъд Д'Хара, тя му каза лека ноц, въпреки че се съмняваше, че я е чул през дъжда. Щеше да има достатъчно време да му задава въпроси. Трябваше да помогне на майка си при опаковането на багажа и избора на вещите, които да вземат със себе си. Не че имаха кой знае какво, но част от покъщината щеше да се наложи да оставят.

Добре поне че парите на онзи огромен Д'Харанец дойдоха тъкмо навреме. С толкова пари можеха да си купят коне и провизии, с чиято помощ по-лесно да напуснат Д'Хара. Новият Господар Рал, това изчадие, заченато от изчадие от род на изверги, без да ще, им осигури средства за бягство.

Животът е тъй ценен. Дженсън копнееше двете с майка и да го живеят така, както им харесва. Някъде отвъд мрачния хоризонт щяха

да започнат всичко отначало.

Тя се заметна с пелерината си. Вдигна качулката, за да се предпази от дъжда, който обаче се изливаше с такава сила, че въпреки предпазните мерки пак щеше да се измокри до кости, докато стигне до къщата. Надяваше се утрото на първия ден от пътешествието им да е ясно, за да наберат преднина. С радост забеляза, че Себастиан спи дълбоко. Имаше нужда от здрав сън. Беше благодарна, че наред всичките им грижи и нещастия в живота им се появи поне една светла личност.

Взе купата с няколко останали парчета риба, пхна я под пелерината си, затаи дъх и като сведе глава срещу вятъра, се потопи в бушуващата буря. Внезапната ледена баня пресече дъха и, тя хукна в мрака през локвите, за да се прибере по-бързо.

Стигна до къщата, от миглите и капеше вода, която превръщаше светлината от газената лампа в мъглив воал. Без да вдига глава, се втурна през вратата.

— Студ като в сърцето на Пазителя! — извика към майка си.

В следващия миг пред нея изникна стена, която никога не се бе намирала там. Дробовете и останаха без въздух от сблъсъка.

Когато дойде на себе си, видя как пред очите и се завърта нечий масивен гръб и една огромна лапа се протяга да я хване.

Докопа само пелерината и. Тежката вълнена дреха се плъзна по тялото и, отскочило назад. Купата издрънча на пода и се завъртя като пумпал. Вратата се затръшна зад гърба и, улавяйки я в капан.

Задъхана от ужас, Дженсън се впусна в действие. Това беше някакъв див инстинкт, не разумна мисъл.

Дженсън.

Ужас, не умения.

Предай се.

Отчаяние, не план.

Четвъртитото лице на мъжа беше ясно осветено от огъня в камината. Той се хвърли към нея. Чудовище с щръкнала мокра коса. Стоманените мускули и жили потръпнаха в ярост. Ножът в ръката на Дженсън се завъртя, задвижен от нечовешки ужас.

При отчаяното усилие от устата и се откъсна ниско ръмжене. Ножът и се стовари отстрани на главата му. Срещнало твърдата му

челюст, острието се счупи на две. От удара главата му отхвъркна встрани. Лицето му плувна в кръв.

Ръката му се замята бясно във въздуха и докопа Дженсън за лицето. Рамото и опря в стената. През тялото и премина огнена болка. Спъна се в нещо. Загубила равновесие, се строполи на земята.

Лицето и се удари в пода на сантиметри от главата на друг мъжага. Беше досущ като мъртвия войник, който погребяха със Себастиан. В главата и препуснаха накъсаните кадри на видяното токущо. Опита се да проумее цялостната картина. Откъде се взеха? Как попаднаха в дома и?

Кракът и бе отпуснат върху безжизненото тяло на мъжа. Надигна се. Главата му подпираше стената, мъртвите му очи гледаха втренчено. Дръжката с буквата „P“ зад ухото му проблясваше на светлината на огъня. Острието на ножа стърчеше от другата страна на мощния му врат. Беше облечен в мокра червена риза.

Предай се.

С леден ужас видя как трети мъж се приближава към нея.

Стиснала счупения си нож, скочи на крака и застана лице в лице със заплахата. Майка и лежеше на пода. В косите и се бе вкопчил друг мъжага. Всичко беше в кръв.

Това не можеше да е истина.

Като в някакъв кошмар Дженсън видя ранената ръка на майка си, отпуснатите пръсти, плувналите в кръв прободни рани.

Дженсън.

В главата и настана хаос. Чу собствените си немощни, накъсани викове. Прясната кръв, обляла пода, блестеше на огъня. Въртене. Върху нея се стовари нечие огромно тяло и я остави без дъх. Болката я прониза в гърдите.

Предай се.

— Не! — собственият и глас звучеше нереално.

Замахна със счупения нож и раздра ръката на нападателя. Онзи изруга.

Другият, който допреди миг държеше майка и, се спусна към нея. Обезумяла, Дженсън размаха неистово ножа пред себе си. Към нея отвсякъде се протягаха ръце. Един огромен юмрук изтръгна ножа от ръката и.

Предай се.

Тя изкрещя. Бореше се отчаяно. Риташе. Хапеше. Мъжете ругаеха. Вторият докопа врата и и го стисна в желязна хватка.

Без дъх. Без дъх. Опита се... не можеше да диша... опита отново... нито глътка въздух.

Ухилен до уши, онзи продължаваше да я стиска за гърлото. Болката тръгна нагоре към слепоочията и. Ножът и бе раздрал бузата му от ухото до устата. От раната се лееше кръв. Отдолу проблясваха окървавени зъби.

Дженсън се мятеше яростно, но до дробовете и не достигаше нито капка въздух. Един юмрук намери корема и. Ритник. Усети железни пръсти да се вкопчват в глезена и, преди да е успяла да ритне втори път. Единият от нападателите беше мъртъв. Двама я държаха. Майка и бе на земята.

Пред очите и всичко започваше да се слива в черен тунел. Гърдите и горяха. Толкова я болеше. Толкова много.

Звуците достигаха приглушени до нея.

Чу се пукот.

Мъжът, който я държеше за гърлото, се олюля, главата му отскочи встрани.

Вече нищо не разбираше. Хватката му се отпусна. Тя побърза да си поеме дъх. Главата на онзи клюмна напред. От врата му щръкна извит ятаган, пронизал гръбнака му.

Мъжът се строполи на пода. Зад него изникна Себастиан — премерена ярост с бяла коса.

Мъжът зад нея я пусна. В ръката му се появи окървавен меч. Себастиан бе по-бърз от него.

Дженсън бе по-бърза дори от Себастиан.

Предай се.

Тя закрепця дивашки, неконтролируемо, като животно. С ужас и ярост. Счупеното острие се вряза във врата на войника.

Ножът проникна чак до кокал, проряза артерията, разкъса мускулите. Онзи изкрещя. Кръвта пръсна като фонтан и за миг остана във въздуха, докато тялото му полетя към пода. От инерцията Дженсън полетя заедно с него. Късият меч на Себастиан блестеше като светкавица, острието намери широкоплещестото тяло на мъжа с невъобразима мощ.

Дженсън се запрепъва в телата, подхлъзна се в кръвта. Единственото, което виждаше, бе майка и, подпряна на стената, вперила очи в нея. Дженсън не можеше да спре писъците си, от истерия не можеше да си поеме дъх.

Майка и, цяла обляна в кръв, с полузатворени очи, изглеждаше така, сякаш заспива. Но щом видя Дженсън, в погледа и проблесна онова познато радостно пламъче. Все това пламъче. Нечии кървави пръсти бяха оставили грозни следи по лицето и. Щом видя Дженсън, красивата и усмивка грейна.

— Скъпа... — промълви тя.

Дженсън продължаваше да крещи и да трепери. Не искаше да гледа ужасните кървави рани.

Виждаше единствено лицето на майка си.

— Мамо, мамо!

Една ръка я прегърна. Ръката на Дженсън скочи в готовност. Ръката с ножа.

Тази, която я прегърна, предлагаше любов, спокойствие и закрила.

Майка и се усмихна уморено.

— Справи се добре, скъпа. А сега ме чуй.

Себастиан отчаяно се мъчеше да превърже с нещо чукана на дясната и ръка, за да спре кървенето. Майката виждаше единствено дъщеря си.

— Тук съм, мамо. Всичко ще бъде наред. Тук съм. Не умирай, мамо, дръж се. Моля те, не умирай.

— Чуй ме — гласът и бе едва доловим.

— Слушам те, мамо, слушам те!

— Аз си отивам. Скоро ще бъда при добрите духове.

— Не, мамо, моля те, недей!

— Нищо не мога да направя, скъпа. Всичко е наред. Добрите духове ще се погрижат за мен.

Дженсън пое лицето на майка си в две ръце, опитвайки се да го види през плътната завеса на сълзите. Не можеше да успокои дишането си.

— Не ме оставяй сама, мамо, остани при мен. Моля те, моля те. Обичам те!

— И аз те обичам, скъпа. Повече от всичко на света. Научих те на каквото можам. Сега ме чуй.

Дженсън кимна, за да не заглуши някоя ценна майчина дума.

— Добрите духове ме отвеждат. Трябва да го приемеш. Когато тръгна с тях, това тяло вече няма да е моето. Разбираш ли? Повече няма да имам нужда от него. Изобщо не боли. Никак. Не е ли чудо? Вече съм с добрите духове. Сега трябва да си силна и да изоставиш това, което вече не съм аз.

— Мамо! — успя да простене Дженсън, притискайки до себе си лицето, което обичаше повече от самия живот.

— Той е по петите ти, Джен. Бягай. Недей да стоиш при това тяло, което вече не съм аз, след като аз съм поела нататък с добрите духове. Разбираш ли ме?

— Не, мамо, не мога да те оставя. Не мога!

— Трябва. Не рискувай живота си напразно заради някакво си глупаво и никому ненужно погребение. Това не съм аз. Аз съм в сърцето ти и с добрите духове. Това тяло не съм аз. Разбра ли ме, скъпа?

— Да, мамо. Не си ти. Ти си при добрите духове, а не тук.

Майка и кимна. Дженсън не се отделяше от нея.

— Добро момиче. Вземи ножа. Помогна ми да се справя с единия. Добро оръжие.

— Обичам те, мамо. — Дженсън искаше да и каже нещо по-сърдечно, по-истинско, но не намираше думи. — Обичам те.

— И аз те обичам и точно затова трябва да вървиш, скъпа. Не искам да рискуваш живота си за онова, което вече не съм аз. Твоят живот е ценен. Остави моето празно вместилище. Бягай, Джен. Иначе той ще те пипне. Бягай. — Очите и намериха Себастиан. — Ще и помогнеш ли?

Той кимна.

— Можеш да разчиташ на мен.

Майката погледна отново Дженсън и я дари с любяща усмивка.

— Винаги ще бъда в сърцето ти, скъпа. Винаги. Винаги ще те обичам.

— О, мамо, знаеш, че те обичам. Завинаги.

Майката посрещна думите на дъщеря си с усмивка. Пръстите на Дженсън погалиха нежно гаснещото красиво лице. Майка и не

откъсваше поглед от нея.

Докато най-сетне Дженсън разбра, че погледът и вече не гледа в този свят.

Отпусна се върху безжизненото тяло, обляна в сълзи. Давеше се в ридания. Всичко свърши. Този безумен, ненормален свят се срина.

Усети как някой я дърпа назад, докато ръцете и се протягаха към майка и.

— Дженсън. — Устата му бе близо до ухото и. — Трябва да изпълним волята и.

— Не! Моля те, не! — зави тя.

Той я дръпна отново.

— Направи, каквото поиска от теб, Дженсън. Трябва!

Тя удари с юмруци окървавения под.

— Не! — Светът се бе срутил. — Моля те, не! Това не може да е истина!

— Трябва да вървим, Джен.

— Ти тръгвай. На мен ми е все едно. Предавам се.

— Не, не се предаваш, Джен, не можеш да го направиш.

Той я прихвана през кръста и я изправи на треперещите и крака. Онемяла от болка, Дженсън не можеше да помръдне. Това не се случваше наистина. Всичко бе само сън. Светът се превръщаше в пепел.

Себастиан я стисна за раменете и я разтърси.

— Трябва да се махаме оттук, Дженсън.

Тя извърна глава и погледна майка си на пода.

— Трябва да направим нещо. Моля те.

— Наистина трябва. Трябва да се махаме оттук, преди да са дошли още от онези.

От лицето му се стичаха капки. Тя се запита дали е от дъжда. Имаше чувството, че се наблюдава някъде отдалеч. Собствените и мисли и се струваха налудничави.

— Чуй ме, Дженсън. — Майка и бе казала същото. Беше важно.

— Чуй ме. Трябва да се махаме оттук. Майка ти беше права. Наистина трябва да се махаме.

Той се извърна към лампата и видя оставен до нея вързоп. Дженсън се свлече на пода. Коленете и изтрополиха върху дъските. Чувстваше се ограбена. Бяха и останали единствено нажежените

въглени на болката, от които не можеше да изпразни тялото си. Защо нещата трябваше да се объркат дотам?

Дженсън изпълзя до спящата си майка. Тя не можеше да умре. Не можеше. Дженсън я обичаше твърде много, за да може тя да умре.

— Дженсън! По-късно ще скърбиш! Сега трябва да изчезваме!

Дъждът навън продължаваше да се лее като из ведро.

— Няма да я оставя!

— Майка ти се жертва за теб, за да можеш да живееш. Не захвърляй в нищото последната и проява на смелост.

Той пъхаше в раницата, каквото му попаднеше пред очите.

— Трябва да направиш, каквото ти каза. Тя те обича и иска да живееш. Каза ти да бягаш. Аз се заклек да ти помогна. Трябва да тръгваме, преди да са ни заварили тук.

Тя погледна към вратата. Преди беше затворена. Нали самата тя се бе блъснала в нея. Може би резето се е счупило.

Сред дъжда се материализира огромна сянка, която се плъзна в къщата.

Очите на мургавия мъжага се втренчиха в Дженсън. Обзе я неопикуем ужас. Той тръгна към нея. Забърза крачка.

Дженсън мярна стърчащия от врата на единия труп нож с „Р“ на дръжката. Ножът, който майка и искаше да остане с нея. Не беше далеч. Майка и бе загубила ръката си, живота си, за да го убие.

Мъжът, очевидно, без да забележи Себастиан, се хвърли върху Дженсън. Тя полетя към ножа. Хлъзгавите и от кръвта пръсти докопаха дръжката и се вкопчиха здраво в релефния материал. Добре обмислена изработка. Смъртоносно изкуство. Стиснала зъби, извади острието и се завъртя.

Преди мъжът да я стигне, Себастиан изсумтя и заби острието на ятагана си в тила на мъжа. Войникът се стовари на пода в краката и, месестата му ръка се закачи на кръста и, докато падаше.

Крецейки, Дженсън се измъкна изпод ръката, под главата на мъжа се събра червено езерце. Себастиан я вдигна.

— Вземи каквото искаш — нареди и той.

Тя затършува из стаята като в сън. Светът бе полудял. Или може би тя бе лудата.

Гласът в главата и започна да и нашепва нещо на странен език. Улови се, че се заслушва в него, дори сякаш и подежда успокоително.

Ту ваш мишт. Ту васк мишт. Грушдееа ду калт мишт.

— Трябва да вървим — сепна я Себастиан. — Събери си багажа.

Не можеше да мисли. Не знаеше какво да прави. Заглуши гласа и си каза, че трябва да постъпи така, както и бе заръчала майка и.

Отиде до шкафа и трескаво започна да прибира нещата, които винаги носеха със себе си по време на път — неща, които винаги бяха приготвени. В раницата и имаше готов чифт дрехи. Върху тях метна билки, подправки и суха храна. От импровизиран скрин от сплетени клони взе още малко дрехи, четка, огледалце.

Когато посегна към дрехите на майка и ръката и замръзна. Пръстите и трепереха, опита се да се концентрира върху заръката. Не можеше да мисли, движеше се като дресирано животно, правеше онова, на което са го научили. И преди бяха бягали внезапно.

Огледа стаята. Четирима мъртви Д'Харанци. Един тази сутрин. Значи стават пет. Четворка плюс един. Къде ли са другите трима? В тъмнината навън? Сред дърветата, притаени в очакване? Дебнеци да я отведат при Господаря Рал, за да бъде измъчвана до смърт?

Себастиан я сграбчи за китката с две ръце.

— Какво правиш, Дженсън?

Осъзна, че пронизва с ножа си празния въздух.

Позволи на Себастиан да изтръгне ножа от ръката и и да го прибере в ножницата, закачена на колана и взе пелерината и която огромният Д'Харанец бе изтръгнал от тялото и в самото начало на кошмара.

— Побързай, Дженсън. Искаш ли да вземеш още нещо?

Себастиан пребърка джобовите на последния мъж, взе му парите и ги напъха в джобовите си. Откачи всичките четири ножа, никой, от които не можеше да се сравнява с онзи, който бе дал на Дженсън. Никой от тях не носеше буквата „Р“ на дръжката си, какъвто бе ножът на падналия от скалата войник — ножът, който бе използвала майка и

Себастиан пъхна четирите ножа в един джоб на раницата си и подкани Дженсън да побърза. Докато той избираше най-добрия от мечовете на мъжете, Дженсън се приближи до масата. Събра всички свещи и ги пъхна при багажа. Себастиан закачи на колана си още един меч. Дженсън събра някои дребни вещи — посуда, прибори — и ги напъха в раницата си. Не знаеше какво точно взема. Прибираше каквото и попадне пред очите.

Себастиан взе раницата и я сложи на гърба и. Дженсън стоеше като парцалена кукла. Той я наметна с пелерината, вдигна качулката на главата и и напъха червената и коса навътре.

После взе раницата на майка и. Трябваше да дръпне два пъти, за да освободи ятагана си от главата на войника. Докато го прибираше на колана си, от острието капеше кръв. Протегна ръка и подтикна Дженсън да върви напред.

— Нещо друго? — попита, докато отиваха към вратата. — Искаш ли да вземем още нещо от къщата, Дженсън?

Тя погледна през рамо към мъртвото тяло на майка си на пода.

— Тя си отиде, Дженсън. За нея сега се грижат добрите духове. Желанието и бе да продължим напред. Нека го изпълним.

Към един по-добър свят. Дженсън се вкопчи в тази идея. Този, в който бе живяла досега, и бе донесъл само болка.

Запъти се към вратата. Себастиан се огледа във всички посоки. Тя просто го следваше, прескачаше трупове, кървави ръце и крака. Беше твърде уплашена, за да изпитва нещо, твърде съкрушена, за да я е грижа. Мислите и бяха потънали в дълбока тиня. Винаги се бе гордяла с бистрия си ум. Къде се бе дянал той сега?

Навън в дъжда Себастиан я дръпна към пътеката.

— Бети! — Себастиан се закова на място. — Трябва да вземем Бети!

Той погледна пътеката, после пещерата.

— Едва ли ще ни е нужна коза, но трябва да си взема нещата.

Тя забеляза, че Себастиан стои под дъжда без пелерината си. Беше мокър до кости. Хрумна и че не само тя не мисли ясно. Той дотолкова се бе съсредоточил върху бягството им, че бе забравил за багажа си. Това означаваше сигурна смърт. Тя не искаше Себастиан да умира. Бети щеше да им е от полза. Но имаше още нещо, което Дженсън бе забравила. Втурна се към къщата.

Не обърна внимание на виковете на Себастиан. Насочи се право към един дървен скрин край вратата. Знаеше точно какво търси — две овчи наметала — едно за нея, едно за майка и. Държаха ги там навити и готови, в случай че се наложи да тръгнат внезапно нанякъде. Себастиан стоеше нетърпеливо на вратата, но щом видя какво прави, не каза нищо. Без да се обърне да погледне смъртта в очите, тя за последен път прекрачи прага на дома си.

Двамата изтичаха към пещерата. Огънят продължаваше да гори. Бети обикаляше нервно и трепереше, но бе необичайно притихнала, сякаш разбрала, че се е случило нещо ужасно.

— Първо се поизсуши — каза Дженсън.

— Нямаме време! Трябва да се махаме оттук! Останалите може да дойдат всеки момент.

— Ако не го направиш, ще умреш от студ. Тогава защо изобщо да тръгваме на път? Смъртта си е смърт. — Собствените и разумни думи я изненадаха.

Дженсън извади двете овчи наметала изпод пелерината си и започна да ги разопакова.

— Така дъждът няма да ни пречи, но трябва да сме сухи, иначе няма да е достатъчно топло.

Той кимна и покорно застана до огъня, протегнал ръце напред. Най-сетне думите и бяха успели да стигнат да него и да успокоят трескавата нужда от незабавно тръгване. Тя се зачуди как изобщо е успял Себастиан да стори всичко това с треската и след като бе изпил билките на майка и. От страх, каза си. Това и беше ясно.

Всичко я болеше. Едва сега забеляза, че рамото и кърви. Раната не беше сериозна, но пулсираше. Преживеният ужас я бе изтощил докрай.

Искаше и се да легне и да закрепци, но майка и заръча да бяга оттук. Единствено тези предсмъртни думи можеха да я накарат да помръдне от мястото си. Ако не бе получила тези заръки, нямаше да може да действа. Сега просто изпълняваше последната воля на майка си.

Бети пощуря. Мъчеше се да прескочи оградата на кошарата си, за да стигне до Дженсън. Докато Себастиан се сгрее на огъня, Дженсън върза около врата на козата въже. Ако имаше нещо като благодарност при козите, то Бети го изразяваше.

Щеше да има възможност да им върне услугата. В такава дъждовна нощ едва ли щяха да успеят да нахладат огън, когато спрат за почивка. Стига да намереха сухо местенце в някой процеп в скалите, щяха да се пхнат вътре и да се сгушат до Бети, която щеше да ги стопли и да ги предпази от замръзване.

Дженсън разбираше сърцераздирателното блеене на животното, обърнато към къщата. Ушите на козата бяха щръкнали, явно се

тревожеше, че майката на Дженсън не идва. Дженсън събра всички моркови и жълъди от полицата и ги напъха по джобовете си.

Щом Себастиан се изсуши, двамата облякоха вълнените пелерини и наметнаха отгоре овчите кожи. Дженсън ги поведе в подгизналия мрак, стиснала в ръка въжето на Бети. Себастиан се насочи към пътеката, откъдето бяха дошли.

Дженсън го спря с ръка.

— Сигурно ни чакат.

— Но нали все някога трябва да се измъкнем оттук.

— Има по-сигурен начин. Подготвили сме път за бягство.

Той се взря в лицето и през пелената от леден дъжд, която ги разделяше, после, без да каже нито дума повече, я последва в неизвестното.

СЕДМА ГЛАВА

ОБА СЧОК СГРАБЧИ КОКОШКАТА за гръкляна и я вдигна от полога. Главата на животинката изглеждаше мъничка в месестите му лапи. С другата си ръка разрови сламата и извади топло жълтеникаво яйце. Внимателно го подреди в кошницата при другите.

Не пусна кокошката.

Ухили се, вдигна я към лицето си, наслаждавайки се на люшкането на шията и, на отварянето и затварянето на човката. Сви устни, допря ги до човката и с всичка сила духна в отворената уста.

Кокошката закряка и запляска с криле в отчаяно усилие да се измъкне от юмука на жестокия мъчител. В гърлото на Оба заклоочи плътен смях.

— Оба! Къде си, Оба!

Чул крясъците на майка си, върна кокошката на полога. Гласът идваше откъм близката плевня. Кокошката закудкудяка в ужас и побърза да изхвърчи от курника. Оба я последва навън и се отправи към вратата на плевнята.

Миналата седмица ги връхлетя рядък зимен порой. До следващата заран водата стегна в лед и дъждът обърна на сняг. Под преспите останаха опасни заледени участъци. Въпреки огромния си ръст Оба се придвижваше в снега безпроблемно. Гордееше се с леката си стъпка.

Беше на мнение, че човек не бива да запуска тялото и мисълта си. Вярваше, че е важно да се научават все нови и нови неща. Че човек трябва да се развива. И да използва вече наученото. Ето така се върви напред.

Плевнята и къщата представляваха обща сграда от плет и мазилка — преплетени клони, замазани с кал, слама и оборски тор. Вътре бяха разделени с каменен зид. След като постройката беше готова, Оба вдигна стената от големи плочи, с каквито из полето беше пълно. Идеята заимства от един комшия, когото бе видял да огражда по този начин нивата си. Зидът беше лукс, с какъвто малко къщи можеха да се похвалят.

Майка му продължаваше да крещи и той се замисли къде ли е сбъркал този път. Прехвърли в главата си списъка от задачи, които трябваше да изпълни, но не можа да се сети за нещо пропуснато. По принцип не забравяше, пък и бяха все работи, които вършеше редовно. Какво ли в плевнята беше възбудило недоволството на майка му?

Е, едно беше сигурно — пак бе успял да си навлече майчиния гняв. Тази жена беше способна да измисли какво ли не, неща, които никога преди не и бе хрумвало, че може да го накара да свърши.

— Оба! Колко пъти трябва да те викам!

Представяше си как злобните и мънички устни се присвиват, докато изричат името му, в очакване той да изскочи пред нея в мига, в който го е повикала. Глас като нейния можеше да развърже възел от разстояние.

Оба се извърна странично, за да минат раменете му през малката задна врата на плевнята. Под краката му се разбягаха плъхове. Плевнята със сеновала отгоре приютяваше кравата, две прасета и две говеда. Кравата още не бе излязла на паша. Прасетата бяха пуснати в заграждението да ровят за жълъди под снега. Оба мярна поводите на двете говеда, които бяха в двора отгатък плевнята.

Майка му се бе възкачила върху купчина замръзнал тор, вдигнала ръце на хълбоците, от ноздрите и излизаше струйка бял дим. Приличаше на изпаднал в ярост дракон.

Беше едра жена с широки рамене и хълбоци. Всъщност навсякъде бе широка. Дори в челото. Хората разправяха, че на младини е била хубавица. И наистина Оба още помнеше многобройните ухажори, които се навъртаха около нея, докато той беше малък. Но с годините тежкият живот започна да оставя своите отпечатъци, беляза тялото и с дълбоки бразди от бръчки и увиснала плът. И потокът от ухажори секна.

Оба влезе в плевнята и закрачи по заледената земя в сумрака вътре. Спря се пред нея с ръце в джобовете. Тя го перна по рамото с дебелата тояга, която стискаше в едната си ръка.

— Оба.

Продължи да го налага, като при всеки удар повтаряше името му.

— Оба. Оба. Оба.

Като по-малък удари като тези оставяха синини по цялото му тяло. Но сега беше голям и силен и тоягата не можеше да му причини

особена болка. Това допълнително я вбесяваше.

Макар с течение на времето боят да бе престанал да го плаши, всеки път, когато майка му изречеше името му, ушите му пламваха. С малката си злобна устичка тя му приличаше на паяк. Огромен черен паяк.

Той се приведе, за да не изглежда толкова едър.

— Какво има, маме?

— Къде се мотаеш, когато те вика майка ти? — Лицето и се изкриви и заприлича на слива, която бе започнала да вкисва.

— Оба Говедото. Оба Тъпанара. Оба Дебелака. Къде се губиш!

Пак посегна да го удари с цепеницата, а той вдигна ръка да се предпази.

— Събирах яйцата, маме. Събирах яйцата.

— Погледни какво е тук! Не ти ли е хрумвало някога в пилешкия мозък да направиш нещо, без да ти бъде заръчано!

Оба се огледа, но не можа да види какво толкова има за вършене. Нямаше нищо, различно от обичайните неща, което можеше да бъде причина за гнева и. Работата никога не свършваше. Плъховете подаваха муцуните си изпод рафтовете, душеха наоколо, а мустаците им помръдваха, кръглите им черни очета се взираха в тъмното, мъничките им уши слушаха напрегнато.

Оба погледна майка си, но не отвърна на въпроса и. Каквото и да кажеше, все едно, нямаше да и хареса.

Тя посочи към земята.

— Виж само какво е тук! Не ти ли е хрумвало някога, че ще е добре да поизринеш малко тор? След като виждаш, че изтича под стената и влиза в спалнята ми. Да не мислиш, че те храня ей така, за кеф? Не ти ли се струва, че трябва да си заработиш манджата, мързеливо говедо такова? Оба Говедото.

Последната обида вече я бе казала по-рано. Оба често се изненадваше от факта, че майка му не проявява никакво творчество, няма никаква склонност към научаване на нови неща. Докато беше малък, му се струваше, че тя е дълбоко проникновена жена с неразгадаеми способности, с богат речник, с който може да го засече както си поиска. Сега, когато вече беше много по-голям от нея, понякога се питаше дали някои други страни на майка му не са по-малко забележителни, отколкото бе смятал някога, чудеше се дали

властта и над него не е никак изкуствена. Илюзия. Бостанско плашило със зловна мъничка уста.

Все пак в нея продължаваше да бушува някаква сила, която можеше да го сравни със земята. Пък и нали му беше майка. Човек трябва да уважава майка си. Това е най-важното нещо на света. Този урок тя му бе втълпила твърде убедително.

Оба не виждаше какво още може да направи, че да си заработи яденето. Бъхтеше се от зори до здрач. Гордееше се, че не е мързелив. Беше човек на действието. Беше силен и работеше за двама. Работеше повече от всеки друг. Мъжете не му създаваха проблеми. Но жените го смуцаваха. С тях не умееше да се държи. Макар да бе огромен като великан, край тях се чувстваше като нищожество.

Подритна с крак черната напластена и хлъзгава купчина, която се бе втвърдила като скала. Животните непрекъснато я увеличаваха, голяма част от изхвърляното от тях замръзваше преди изобщо да е успял да го изрине навън, така че през цялата дълга и студена зима се напластяваха слой след слой. От време на време Оба хвърляше по някой и друг пласт слама, за да не се хлъзга толкова. Не искаше майка му да се подхлъзне и да падне. Сламата обаче трябваше да се сменя често.

— Но земята е замръзнала, маме.

Винаги беше изривал тора, стига да е възможно. Напролет, когато времето поомекне и мухите изпълнят плевнята с постоянното си жужене, щеше да я изрине на пластове, както са си отделени от сламата. Но още не му беше дошло времето. Сега всичко се е вкочанило в една обща маса.

— Все си намираш извинение. Не е ли така, Оба? Все с нещо се оправдаваш пред майка си. Ах, ти, нищожно копеле такова!

Тя скръсти ръце и го стрелна с яростен поглед. Синът и не можеше да се скрие от истината, не умееше да се преструва и тя го знаеше.

Оба се втренчи в мрачната плевня и видя старата лопата край една от стените.

— Ще изрина, маме. Ти се прибирай, аз ще изрина всичко, та да блесне.

Не му беше много ясно как изобщо ще вкара лопатата в замръзналата земя, но знаеше, че трябва да го направи.

— Залавай се веднага — изръмжа тя. — И гледай да стане преди слънцето да е залязло. Довечера искам да отидеш в града и да ми донесеш лекарство от Латея.

Чак сега разбра защо е дошла в плевнята да го търси.

— Коленете пак ме въртят — заоплаква се тя, сякаш, за да прекъсне всяко негово оплакване — не че някога се бе оплаквал. Е, беше си го помислял. Тя сякаш проникваше в мислите му. — Започни днес, а утре ще продължиш с по-долните слоеве, докато изринеш всичко. Но преди да е паднала нощта, искам да отидеш да ми вземеш лекарството.

Оба оклюма и отпусна глава. Не искаше да ходи при лечителката Латея. Не я харесваше. Винаги го гледаше така, все едно беше някой червей. Беше зла и ужасна. Още по-лошо — беше вещица.

Ако Латея не харесаше някой, човек можеше да си изпати. Всички се страхуваха от нея и Оба знаеше, че не е единствен. При все това никак не му се щеше да се среща с нея.

— Добре, маме. Ще ти донеса лекарството. И не се тревожи, ще започна да изривам, точно както искаш.

— Трябва вечно да ти казвам какво да правиш, до най-малката подробност, нали, Оба? — Погледът и го изпепеляваше. — Питам се защо изобщо ми трябваше да отглеждам такова безполезно копеле. Трябваше от самото начало да послушам Латея.

Оба често я чуваше да повтаря това, когато изпадне в пристъп на самосъжаление. Самосъжеляваше се, задето вече никой не я ухажваше, задето никой не бе пожелал да се ожени за нея. Оба бе проклетие, излязло от утробата и и за което горко съжеляваше. Копеле, създаващо и грижи от самото начало. Ако не беше той, може би щеше да си намери мъж, който да я издържа.

— И да не ти е хрумнало да се застояваш в града и да се занимаваш с глупости.

— Няма, маме. Съжелявам, че те болят коленете.

Тя го фрасна с тоягата.

— Нямаше да ме болят толкова, ако не ми се налагаше час по час да излизам, за да видя къде ли се е дянал тъпият ми син и дали си върши работата.

— Да, маме.

— Събра ли яйцата?

— Да, маме.

Тя го изгледа подозрително, после извади една пара от ленената си престилка. — Кажу ми на Латея, да забърка нещо и за теб заедно с моето лекарство. Може пък да има още надежда да те отървем от проклятието на Пазителя. Ако изтръгнем злото от теб, може би няма да си толкова безполезен.

От време на време майка му се залавяше да го прочиства от — както казваше — злата му същност. Беше пробвала какво ли не. Като малък често го караше да пие прахан, разтворен в сапунена вода. После го заключваше в кошара в плевнята и като си мислеше, че злият дух няма да издържи на двойната атака, се надяваше най-после да напусне несъвършеното му земно тяло.

Неговата кошара не бе с летви като на животните. Беше скована от наредени плътно една до друга талпи. Лятно време вътре ставаше горещо като в пещ. Когато го караше да изпие отварата, а после го завличаше до кошарата и го заключваше вътре, той едва не умираше от ужас, че ще прекара остатъка от живота си там и никога повече няма да вкуси нито глътка вода. С радост приемаше боя, който получаваше след дълги викове да излезе — беше готов да понесе всичко, само да не е в този затвор.

— Ще ми купиш лекарството от Латея и ще вземеш нещо и за себе си. — Тя му подаде сребърна монета и присви очи. — И да не си посмял да прахосаш нещо по жени.

Оба усети как ушите му пламват. Всеки път, когато майка му го пращаше да купи нещо, било то лекарство или кожи, съдове или провизии, винаги му напомняше да не пилее пари за жени.

Знаеше, че по този начин му се подиграва.

Оба нямаше достатъчно смелост дори да продума на някоя жена. Винаги купуваше точно това, което му бе заръчала майка му. Никога не бе похарчил нито грош повече — страхуваше се от майчината ярост.

Не обичаше да му се повтаря да не прахосва пари при положение, че никога не го бе правил. Чувстваше се все едно майка му мисли, че синът и иска да стори нещо лошо, макар той никога да не правеше нищо. Изпитваше чувство за вина, въпреки че нямаше никаква причина. Така мислите му, макар да не бяха ни най-малко порочни, се превръщаха в престъпление.

Той вдигна ръка към горящото си ухо.

— Няма да ги прахосам, маме.

— И се облечи като хората, не се носи като някакво си безмозъчно говедо. И бездруго ми стига, че те гледам аз.

— Добре, маме. Ще се облека.

Оба изтича до къщата и си взе филцовото кепе и вълнената жилетка, за да се приготви за пътуването до Гретон, който се намиреше на няколко километра на северозапад. Майка му видя как ги закача внимателно на една пръчка, за да си ги сложи точно преди да влезе в града.

Стисна здраво лопатата и се зае с ледената купчина тор. Желязото издрънчаваше всеки път, щом докоснеше вкочанената земя. Той изпуктяваше след всеки замах. Изпод лопатата се разхвърчаха черни отломки и залепнаха за панталона му. Тя бяха като песъчинки на фона на огромната купчина.

Щеше да отнеме много време и здрава работа. Работата не го плашеше. Време имаше в изобилие.

Майка му остана на прага, за да се убеди, че не шикалкави, а наистина бързи здраво, борейки се със замръзналата купчина. Остана доволна и се отдалечи от плевнята, за да продължи работата си, като остави Оба сам с мислите си за Латея.

Оба.

Той замря. Плъховете притихнаха по местата си. Мъничките им очета посрещнаха погледа му. След малко продължиха да тършуват за храна. Оба се вслуша да чуе познатия глас. Вратата на къщата се затвори. Майка му отиде да си преде вълната. Господин Тъчман и носеше вълна, а тя трябваше да я изпреде на нишка, за да може той да тъче на становеите си. Мизерното заплащане и помагаше да изхранва себе си и непрокопсания си син.

Оба.

Този глас му бе добре познат. Чуваше го, откак се помни. Никога не бе споменавал на майка си за него. Тя щеше да се ядоса и да рече, че Пазителят го призовава да върши пъклените му дела. Щеше да го кара да пие още повече отвари и лекове. Вече беше твърде голям, за да го заключва в кошарата. Но нищо не пречеше да го кара да пие гнусните лекове на Латея.

Един плъх претича пред краката му и Оба го настъпи по опашката.

Оба.

Плъхът изцвърча. Мъничките крачка забуксуваха, мъчейки се да се отскубнат от желязната хватка.

Оба се наведе и се вкопчи в мъхестото телце. Надзърна в мустакатата муцунка. Главата на жертвата се мятеше неистово. Кръглите черни очета го гледаха втренчено.

Очи, пълни със страх.

Предай се.

За Оба беше жизненоважно да научава нови неща.

Бърз като лисица, прегриза гърлото на плъха.

ОСМА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН СТОЕШЕ В НАЙ-ТЪМНИЯ ЪГЪЛ на помещението и държеше под око изхода и шумната тълпа. Встрани от нея, облегнат на дебелия дървен плот, Себастиан говореше с ханджийката. Беше едро женище със смръщено лице, явно свикнала да се справя с всякакви проблеми.

Повечето посетители бяха мъже, настроението им беше приповдигнато. Част от тях играеха на зарове и други развлекателни игри. Тук-там имаше двойки за канадска борба. Почти всички пиеха и си разправяха вицове, от време на време някоя от масите избухваше в неудържим смях.

Шумовете достигаха до слуха на Дженсън приглушени. В нейния свят нямаше нито следа от веселост. Не можеше и да има.

Седмицата мина като в сън. Или бе повече от седмица? Не можеше да си спомни откога пътуват. Какво значение има? Какво значение има всичко наоколо?

Дженсън не бе свикнала да е сред хора. За нея те представляваха потенциална опасност. Тълпите мъже я изнервяха. От мъже в хан, които се наливат с бира и играят комар, се чувстваше още по-зле.

По едно време я видяха да стои в ъгъла, прилепена към стената, и забравиха вицовете си, прекъснаха игрите си, започнаха да и хвърлят тайни погледи. Дженсън ги забеляза и дръпна качулката си назад, за да позволи на гъстата си червена коса да се спусне свободно над раменете. Това бе достатъчно, за да накара любопитните да се върнат към заниманията си.

Косата и плашеше хората, особено ако бяха суеверни. Жени с червена коса не се срещаха често, така че винаги пораждаха подозрение. Околните се притесняваха, че може да е родена с дарбата или дори да е вещица. Като посрещаше смело погледите им, Дженсън подхранваше тези страхове. В миналото това и бе помагало да се защити, често пъти дори по-добре от ножа и.

Но не и помогна преди седмица в къщата.

След като мъжете се извърнаха и продължиха с игрите и пиенето, Дженсън пак насочи вниманието си към бара. Едрата ханджийка я бе зяпнала и не сваляше очи от червената и коса. Когато погледите им се срещнаха, онази побърза да погледне Себастиан. Той и зададе поредния въпрос. Тя се надвеси над бара и му отвърна нещо. Дженсън не чуваше гласовете им сред глъчката от разговори, смехове, залагания, подвиквания, ругатни. Жената говореше нещо в ухото на Себастиан, а той кимаше. Тя посочи нещо над главите на посетителите, явно се мъчеше да го упъти.

Себастиан се изправи и като извади една монета от кесията си, я плъзна по плота към жената. След като я взе, онази му подаде ключ, който извади от кутията зад себе си. Себастиан го прибра от излъскания от безброй чаши и ръце плот. Надигна халбата и пожела на жената всичко хубаво.

Когато стигна до края на плота, се обърна към Дженсън и я попита с достатъчно висок глас, за да го чуе.

— Сигурна ли си, че не искаш да пийнеш нещо?

Тя поклати глава.

Той огледа помещението. Хората се бяха върнали към обичайните си занимания.

— Добре направи, че си свали качулката. Допреди това ханджийката се правеше на ударена. Като те видя, си развърза езика.

Значи я познава? Значи все още живее в Гретон, както е разправяла майка? Сигурна ли е?

Себастиан отпи голяма глътка и проследи как един от играчите на зарове се радва на победата си. Обясни ми как да стигнем. Има ли стаи?

— Само една. — Докато отпиваше следващата глътка, Себастиан проследи реакцията и. — По-добре да не се разделяме — в случай че се появи проблем. Ако спим в една стая, по-лесно ще се защитаваме.

— Предпочитам да спя при Бети. — Дженсън моментално осъзна как са прозвучали думите и и добави: — Искам да кажа, предпочитам при нея, отколкото в хан. Няма да се чувствам добре с толкова много хора наоколо. По-добре в гората, отколкото затворена в някаква стаичка. Не исках да кажа...

— Знам какво искаше да кажеш. — Усмивката на Себастиан проблесна в сините му очи. — Ще е по-добре да спим под покрив.

Нощта ще е студена. А и за Бети ще е по-добре да остане в конюшната.

Конярът остана изненадан, когато двамата му заръчаха да се погрижи за козата им. Но конете обичаха компанията на кози, така че нямаше проблеми.

Първата нощ Бети буквално им спаси живота. Ако Дженсън не бе намерила сухо местенце под една скала, Себастиан вероятно нямаше да изкара нощта с такава треска. Малката ниша, която откриха, се стесняваше навътре, но бе достатъчна, за да побере двамата. Дженсън натрупа клонки покрай стената, за да не ги изсмуче студът. Двамата със Себастиан се пъгнаха вътре. С дърпане и увещания убедиха Бети да легне на входа, пред импровизираната ограда от клони съвсем близо до тях. Тялото на Бети спираше студа и отдаваше достатъчно топлина и така Дженсън и Себастиан прекараха нощта на сухо и топло.

Дженсън плака през цялата тази ужасна първа нощ. Бе доволна, че поне болният Себастиан успя да се наспи. До сутринта треската му отмина. Зората донесе началото на нов и непознат за нея живот без майка и.

Мисълта, че е оставила тялото на майка си в къщата, не и даваше мира. Споменът за ужасяващата кървава гледка я караше да сънува кошмари. Мисълта, че майка и вече я няма, изпълваше очите и със сълзи, а сърцето и се късаше от мъка. Животът и се струваше ограбен и безсмислен.

Но двамата със Себастиан бяха избягали. Бяха оцелели. Инстинктът за самосъхранение и мисълта за всичко онова, което майка и бе сторила за нея, я караше да върви напред. Понякога и се искаше да не е такава страхливка, да застане лице в лице с края си и да го приеме. Друг път я обземаше ужас от преследвачите и и краката и сами тръгнаха напред. Имаше и моменти, когато изпитваше неистова любов към живота, когато бе готова на всичко, за да не отидат усилията на майка и напразно.

— Трябва да хапнем нещо — обади се Себастиан. — Имат агнешко. После май ще е най-добре да се напиш като хората на топло и сухо, преди да сме се срещнали с тази твоя стара познайница. Аз ще остана на стража.

Дженсън тръсна глава.

— Не, искам да отидем при нея веднага. После ще спим. — Бе видяла някои от мъжете да гребат гъста гозба от дървени паници.

Гледката не извика у нея никакво желание да се храни.

Себастиан се вгледа в лицето и и разбра, че няма смисъл да се опитва да я разубеждава. Допи си питието и остави халбата на плота.

— Не е далеч. В тази част на града е.

Когато излязоха навън в падащия мрак, тя попита:

— Защо искаше да останеш в този хан? Има много по-приятни места, където хората не са така недодялани.

Сините му очи се плъзнаха по сградите, мрачните входове, уличките, пръстите му потърсиха подкрепата на меча на хълбока му под пелерината.

— Хора като тях задават по-малко въпроси, особено такива, на които не изгаряме от желание да отговаряме.

Себастиан и приличаше на човек, който е свикнал да се измъква от неудобни въпроси.

Краката и намериха замръзналия коловоз и я поведоха към къщата на жената. Дженсън си я спомняше много смътно. Беше се вкопчила отчаяно в надеждата, че тя ще им помогне. Майка и сигурно бе имала сериозно основание да не я търси отново, но Дженсън не можеше да се сети за никакъв друг начин да получат помощ. Без майка си Дженсън се нуждаеше от помощ. Останалите трима войници от четворката сигурно бяха по петите и. Петимата мъртви Д'Харанци и подсказваха, че след нея са изпратени поне две четворки. Кое то означаваше, че поне трима от убийците все още я преследват. Не бе изключено да са и повече. Пък и да не бяха все още, нищо чудно скоро да бъдат изпратени.

Избягаха по тайната пътека над къщата — онези мъже вероятно не бяха очаквали подобна развръзка. Така Дженсън и Себастиан си спечелиха известно предимство, макар и временно. Дъждът сигурно вече бе заличил всички следи. Поне засега май бяха в безопасност. Но след като преследвачът и беше самият Господар Рал, не бе изключено по силата на неznайни тъмни сили убийците да се приближават към нея с всеки изминал ден.

След ужасяващата среща с огромните войници в къщата и тя не преставаше да мисли за следваща такава.

Стигнаха до един пуст ъгъл и Себастиан посочи надясно.

— Натам сме.

Минаваха покрай тъмни четвъртити сгради без прозорци, които и приличаха на складове. На тази улица явно не живееха хора. Не след дълго сградите останаха зад тях. Посрещнаха ги голите клони на сгушени едни в други дървета, борещи се с режещия вятър. Стигнаха до някакъв път и Себастиан отново вдигна ръка.

— По нейните обяснения би трябвало да е ей онази къща сред дърветата в края на пътя.

Пътят май не беше от най-често използваните. През оголелите клони на дъбове и елши се прокрадваше бледа светлинка от далечен прозорец. Не можеше да се каже, че е гостоприемна и мамеща. По-скоро обратното — сякаш предупреждаваше пътника да стои настрана.

— Защо не ме почакаш тук? — предложи Дженсън. — Може би ще е по-добре да отида сама.

Дженсън се опитваше да му намери извинение. Хората обикновено не искаха да си имат работа с магьосници. Самата Дженсън не отиваше с голямо желание.

— Идвам с теб.

Досега Себастиан бе демонстрирал категорично недоверие към всичко, свързано с магия. По погледа в очите му Дженсън прецени, че той сякаш се мъчи да изглежда по-ербап, отколкото всъщност е.

В следващия миг се укори, че изобщо си е помислила подобно нещо. Той беше влязъл в схватка с Д'Харански войници, които бяха не само по-едри, но и повече от него. Можеше просто да си остане в пещерата и да не рискува живота си. Можеше да обърне гръб на клането, разиграло се пред очите му, и просто да си тръгне. Това, че се страхува от магията, само доказваше, че е човек със здрав разум. Дженсън много добре би трябвало да разбира какво е да се страхуваш от магията.

Когато стигнаха края на пътя и се запромъкваха сред дърветата, снегът заскърца под ботушите им. Себастиан зорко оглеждаше местността наоколо, докато Дженсън бе съсредоточила вниманието си върху къщата. Зад постройката тръгваха стръмни склонове, потънали в борови гори. Дженсън си каза, че само човек в нужда би имал смелостта да измине пътеката към тази къща.

После си помисли, че след като магьосницата живее тъй близо до града, значи сигурно помага на хората, спечелила е доверието им. Беше

много вероятно тази жена да е уважаван член на тяхното общество — лечител, поставил се в услуга на ближните. А не човек, всяващ страх.

Вятърът фучеше във високите дървета. Дженсън почука на вратата. Себастиан не откъсваше очи от сенките наоколо. Светлините на града щяха да им помогнат по-лесно да намерят обратния път.

Докато чакаха, Дженсън също се огледа. Имаше усещането, че някой я наблюдава в мрака. Косъмчетата по тила и настръхнаха.

Вратата най-сетне се отвори, но само колкото в процепа Да се покаже женско лице.

— Да?

Дженсън не можа да я огледа достатъчно добре в тъмнилата, докато жената виждаше ясно лицето на Дженсън, обляно в светлините, идващи откъм къщата.

— Ти ли си Латейя? Латейя... чародейката?

— Защо питаш?

— Казаха ни, че Латейя живее тук. Ако ти си чародейката, може ли да влезем?

Вратата не помръдна по-навътре. Дженсън придърпа краищата на пелерината си, за да се предпази от режещия вятър и леденото посрещане. Пронизителният поглед на жената се спря върху Себастиан, после отново се плъзна към сгушената в пелерината си Дженсън.

— Аз не съм акушерка. Ако искате да се избавите от кашата, в която сте се забъркали, не мога да ви помогна. Вървете да си търсите акушерка.

Думите и бяха унизителни.

— Не сме дошли за това!

Жената надникна за миг, оглеждайки още по-внимателно двамата пътници.

— Какво лекарство ви трябва тогава?

— Не ни трябва лекарство. Нужно ни е заклинание. С теб сме се виждали веднъж преди много време. Нужно ми е заклинание, каквото ми направи тогава. Бях съвсем малка.

Потъналото в сенките лице се изкриви в гримаса.

— Кога? Къде?

Дженсън се прокашля.

— В Народния дворец. Когато живееш там. Ти ми помогна, когато бях малка.

— Какво съм ти помогнала? Говори, момиче!

— Помогна, да ме скриеш. С някакво заклинание, предполагам. Тогава бях малка и не помня много добре.

— Да те скрия ли?

— От Господаря Рал.

Къщата потъна в тишина.

— Спомняш ли си? Казвам се Дженсън. Тогава бях съвсем малка. Свали качулката си, за да може жената да види червените и къдрици.

— Дженсън. Името не ми говори нищо, но косата си спомням. Коса като твоята не се среща често.

Дженсън се почувства обнадеедена.

— Доста време мина. Толкова се радвам да чуя, че...

— Не се занимавам с такива като теб — скастри я жената. — Никога не съм го правила. Не съм ти правила заклинание.

Дженсън остана като гръмната. Не знаеше какво да каже. Беше сигурна, че жената и е помогнала.

— А сега си вървете. И двамата.

Вратата се плъзна да се затвори.

— Почакай! Моля те, ще си платя!

Дженсън трескаво заопипва под пелерината си към кесията и извади монета. Едва след като я плъзна към светлината, забеляза, че е златна.

Жената огледа за момент златната марка, вероятно преценявайки дали си струва да се забърква в такова сериозно престъпление на такава цена.

— Сега спомни ли си? — обади се Себастиан.

Очите на жената се спряха върху него.

— Ти пък кой си?

— Просто приятел.

— Отново се нуждая от помощта ти, Латей. Майка ми... — Дженсън не можеше да се накара да го изрече и подхвана другояче. — Спомням си, че майка ми е разказвала за теб. Знам, че си ни помогнала. Тогава съм била съвсем малка, но си спомням

заклинанието, с което ме обвини. То изтля преди доста години. Сега отново се нуждая от помощта ти.

— Не си попаднала, на когото трябва.

Дженсън сви юмруци под вълненото наметало. Нищо друго не и хрумна.

— Моля те, Латейя, на ръба на силите си съм. Имам нужда от помощ.

— Заплащането никак не е лошо — вметна Себастиан. — Щом казваш, че не сме попаднали, на когото трябва и не искаш да помогнеш, значи златото трябва да запазим за друг.

Латейя му се усмихна лукаво.

— Вярно, казах, че е попаднала не на когото трябва, но не съм казвала, че не мога да си спечеля тези пари.

— Не те разбирам — каза Дженсън, загърната до уши във вълнената пелерина, под която цялото и тяло трепереше.

Латейя я изгледа за миг, сякаш, за да е сигурна, че и двамата я слушат внимателно.

— Явно търсите сестра ми, Алтея. Аз се казвам Латейя, тя е Алтея. Тя ви е помогнала преди, не аз. Майка ти сигурно ни е объркала имената или пък ги е запомнила грешно. Хората все ни бъркаха, докато живеехме заедно. Двете с Алтея имаме различни дарби. Тя ви е помогнала, не аз.

Дженсън бе съкрушена и разочарована, но поне имаше надежда.

— Моля те, Латейя, ще ми помогнеш ли този път? Вместо сестра си?

— Не. Не мога да направя нищо за теб. Нямам дарба за такива като теб. Само Алтея вижда дупките в света. Аз не умея.

Дженсън нямаше представа за какво говори — дупки в света.

— Нямаш дарба за такива като мен?

— Аха. Казах ти какво мога. А сега си върви.

Жената понечи да затваря.

— Чакай! Моля те! Не можеш ли поне да ми кажеш къде живее сестра ти?

Тя вдигна поглед към изпълненото с очакване лице на Дженсън.

— Този бизнес е доста опасен.

— Но е бизнес — прекъсна я Себастиан с леден като нощта глас.
— И за една златна марка можеш поне да ни кажеш къде живее сестра

ти.

Латея се замисли над думите му, след това отвърна с глас не помалко вледеняващ от неговия.

— Не искам да имам нищо общо с такива като теб, ясно ли е? Нищо общо. Ако Алтея иска, това си е нейна работа. Питайте в Народния дворец.

Дженсън като че си спомняше смътно как бяха пътували до някакво място не много далеч от Двореца. Тогава бе запомнила името Латея, но явно се бе объркала. Сигурно е била сестра и — Алтея.

— Не можеш ли да ни кажеш повече от това? Къде живее, как да я намеря?

— Когато я видях за последно, живееше близо до Двореца с мъжа си. Питайте за чародейката Алтея. Хората я познават — ако е още жива.

Себастиан подпря вратата с ръка, за да не може жената да я затвори.

— Доста рехава информация. За толкова пари трябва да ни кажеш още нещо.

— Тези пари са нищо за това, което ви казах. Повече не ви трябва. Ако сестра ми иска да предизвика съдбата, нейна си работа. Аз обаче нямам намерение да се забърквам в проблеми на никаква цена.

— Не искаме да те забъркваме — обади се Дженсън. — Трябва ни само малко помощ. Ако не можеш да ни помогнеш със заклинание, благодарим ти, че ни каза името на сестра ти. Ще я потърсим. Но трябва да разбере някои важни неща. Ако можеш да ми кажеш...

— Ако ти е останала и капчица достойнство, ще оставиш Алтея на мира. Такива като теб само създават проблеми. А сега се махай от вратата ми, преди да съм ти изпратила кошмари за през нощта.

Дженсън се вгледа в лицето, потънало в сенки.

— Някой вече те е изпреварил — отвърна тя и се отдалечи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

КЕПЕТО И КАФЯВОТО ВЪЛНЕНО САКО караха Оба да се чувства напет и модерен. Вървеше по тесните улички и си подсвиркваше мелодия, която бе чул да се носи от близка странноприемница. Изчака един конник да прелети покрай него и сви към пътя, извеждащ до къщата на Латея. Ушите на коня се завъртяха към него. Преди време Оба бе притежавал кон, ездата му доставяше удоволствие, но майка му изведнъж реши, че не могат да си позволят да гледат и кон. От говедата имаше повече полза, вършеха повече работа, но не бяха тъй дружелюбни.

Докато вървеше по тъмното шосе, вслушан в скърцането на подметките си по снега, забеляза към него да се приближава двойка. Идваха откъм къщата на Латея. Запита се дали са се нуждаели от лекарство. Жената го изгледа притеснено. Предвид тъмницата наоколо, това беше съвсем естествено, пък и Оба знаеше, че едрият му ръст плаши жените. Непознатата отстъпи встрани, за да му направи място. Спътникът и погледна Оба в очите — много мъже не смееха да го правят.

Погледите им му напомниха за плъха. Усмихна се на спомена, на научаването на нови неща. Мъжът и жената си помислиха, че се усмихва на тях. Той вдигна ръка за поздрав към кепето си пред дамата. Тя му отвърна с вяла усмивка, с каквато го посрещаха почти всички жени. Почувства се глупаво. Двойката потъна в мрачните улици на града.

Оба пъкна ръце в джобовете и продължи към къщата на Латея. Не обичаше да ходи там по тъмно. Тази жена всяваше достатъчно ужас в душата му и без да се налага да минава по пътеката пред къщата и по мръкнало. Той въздъхна угрижено в студената зимна вечер.

Не го беше страх да се бие с мъже, но знаеше, че е безсилен срещу тайнствата на магията. Знаеше колко болка му бяха докарали нейните отвари. Бяха прогонили вътрешностите му. Не само причиняваха болка, но и го караха да губи контрол над себе си, превръщаха го в животно. А това бе унижително.

Беше чувал за хора, разгневявали магьосници и сполетявани от нещастия — трески, слепота, бавна и мъчителна смърт. Един мъж пощурял и хукнал гол към някакво благо. Хората говореха, че сигурно е обидил с нещо чародейката. Намериха го ухапан от змия и мъртъв, подпухнал и морав, носещ се сред тръстиките. Оба не можеше да си представи какво ли е сторил този човек, за да заслужи подобна смърт. Оттогава помнеше, че с такива като нея човек трябва да се отнася внимателно.

Понякога Оба сънуваше кошмари за това какво би могла да му причини Латя с магиите си. Представяше си, че може да покрие тялото му с гнойни рани, дори да му одере кожата. Да му свари очите, както са си на главата. Да направи така, че да му подпухне езикът и Оба да започне да се задушава, докато най-накрая умре в мъки.

Забърза по пътеката. Колкото по-бързо започнеш, толкова по-бързо ще свършиш. Това го беше научил.

Стигна до къщата и почука на вратата.

— Оба Счок е. Майка ме праща да и купя лекарство.

Докато чакаше, наблюдаваше облачетата пара, излизаци от устата му. Най-сетне вратата се откряна и в процепа се подаде женско лице. Оба си рече, че като е магьосница, вероятно би могла да го види и без да отваря вратата. Беше се случвало да я чака да пригответи лекарството на майка му и някой да се приближи към къщата и. Тогава тя просто отиваше да отвори вратата. При него обаче винаги първо откряваше вратата и надничаше.

— Оба. — Гласът изразяваше същото неодобрение като лицето и.

Вратата се отвори. Внимателно, с уважение Оба прекрачи прага. Огледа се скришом, макар че добре познаваше обстановката. Боеше се да не я уплаши с поведението си. Тя обаче очевидно не се страхуваше от него и го перна през рамото, за да го подкани да влезе по-навътре и да може тя да затвори вратата.

— Пак коленете на майка ти, а? — попита чародейката и затвори вратата, за да не пуска в къщата ледения зимен въздух.

Оба кимна и заби поглед в пода.

— Казва, че я болят, и ме прати да и взема лекарство. — Знаеше, че ще трябва да и каже и останалото. — Заръча да... Да изпратите нещо и за мен.

Латя пусна типичната си лукава усмивчица.

— Нещо за теб, а, Оба?

Той знаеше, че жената го разбира прекрасно. Винаги досега бе пазарувал от нея само две лекарства — едно за майка му и едно за себе си. Но тя обичаше да го чува да изрича поръчката на глас. Бе страшно подла — като зъбобол.

— Мама заръча да направите лекарство и за мен.

Лицето и се приближи до неговото. Вгледа се в очите му, змийската усмивчица не слизаше от устните и.

— Лекарство против зло? — Гласът и премина в съсък. — Това ли искаш, Оба? Това ли ти заръча да купиш мама Счок?

Той се покашля и кимна. Усмивчицата и го караше да се чувства неловко, отново заби очи в пода.

Погледът на Латея го обиколи от главата до петите. Оба се запита какви ли мисли се въртят в умната и глава, какви дяволски планове и мрачни намерения. Най-сетне тя се отдръпна и отиде да донесе съставките, които държеше във високия долап. Дървената врата изскърца. Загреба няколко шишенца и ги донесе до масата в средата на стаята.

— Продължава да опитва, нали, Оба? — Гласът и бе станал безстрастен, сякаш говореше на себе си. — Не се отказва, хем че файда никаква.

Оба.

Газеничето на помощната масичка осветяваше шишенцата, докато тя ги поставяше едно по едно на масата. Очите и оглеждаха всяко от тях. Мислеше за него. Може би каква точно зловеща отвара да му забърка този път. Какво болезнено състояние да провокира у нещо в опита си да го прочисти от всеприсъстващото, неопределимо зло.

Дъбовите цепеници в огнището горяха с трептяща червеникаво-жълта светлина, която обливаше и затопляше стаята. Огнището на Оба и майка му бе в средата на стаята. Латея имаше комин, през който пушекът излизаше директно нагоре, вместо да остане да се стеле в стаята, докато най-сетне намери изход нагоре към дупката в покрива. Оба обичаше хубавите огнища и замисляше един ден да построи подобно и в тяхната къща. Всеки път, когато отиваше у Латея, разглеждаше как е направено нейното. Беше важно да се научават неща.

В същото време държеше под око чародейката, която съсредоточено изливаше някакви течности от шишетата и ги смесваше в стъкленница с широк отвор. Разбъркваше сместа със стъклена пръчка, като добавяше бавно и внимателно всяка нова съставка. Когато реши, че резултатът я задоволява, изсипа лекарството в малко шишенце и го запуши с коркова тапа.

Подаде го на Оба.

— За майка ти.

Той и подаде монетата, която му бе оставила майка му. Погледът и не слезе от очите му, докато монетата се плъзгаше плавно в джоба на роклята и. Най-сетне жената се извърна към масата и Оба въздъхна с облекчение. Повдигна няколко шишенца, разгледа ги на светлината на огъня, след което започна да забърква неговото лекарство — неговото прокълнато лекарство.

Оба не обичаше да си приказва с нея, но тишината в нейно присъствие често го караше да се чувства още по-неловко, чак тръпки го побиваха. Не можеше да измисли нещо умно за казване, но най-накрая реши, че все пак трябва да каже нещо.

— Мама много ще се зарадва на новото лекарство. Надява се да облекчи болката в краката и.

— А също така се надява да получи нещо, с което да излекува сина си, нали?

Оба сви рамене, мигом съжалил за този опит за подхващане на лек разговор.

— Да, госпожо.

Латей го погледна през рамо.

— Колко пъти съм казвала на мама Счок, че не ми се вярва тия неща да оправят работата.

Оба бе на същото мнение, понеже всъщност не мислеше, че има нещо за лекуване. Докато беше малък, си казваше, че майка му знае най-добре, че няма да му дава лекарства, ако не се налага. По-късно започна да се съмнява. Тя вече не му се виждаше толкова умна, за колкото я бе смятал в началото.

— Тя ме обича. И затова продължава да опитва.

— Може би се надява, че лекарството ще я отърве от теб — почти небрежно изрече Латей, без да прекъсва работата си.

Оба.

Той вдигна глава. Втренчи се в гърба на учителката. Подобна мисъл никога не му бе минавала през главата. Може би Латеея се надяваше лекарството да отърве и двете им от малкото копеле. Майка и понякога идваше лично при Латеея. Може би го бяха обсъждали.

Той най-наивно си бе мислил, че двете жени се опитват да му помогнат, да направят нещо добро за него. А в същото време може би са правили точно обратното. Може би двете са кроели план. Може би са замисляли как да го отровят.

Ако нещо му се случеше, майка му щеше да се избави от необходимостта да се грижи за него. Тя често се оплакваше, че Оба яде много. Все му повтаряше, че работи повече, за да изхранва него, а не себе си и че заради него никога не е успяла да сложи някоя пара настрана. Може би, ако бе заделяла парите, които бе давала за лекарства за него през годините, досега щеше да е натрупала достатъчно, за да устрои по-добре живота си.

Но ако нещо станеше с него, върху майка му щеше да падне тежестта на цялата къщна работа.

Може би двете жени кроеха такива пъклени планове, защото самите те бяха зли.

Може би не бяха премислили нещата така, както би го направил Оба. Майка му често го изненадваше с простотията си. Може би двете просто бяха решили да бъдат зли.

Оба наблюдаваше как отблясъците от огъня танцуват по правата коса на чародейката.

— Днес мама каза, че трябвало да направи онова, което си я съветвала в самото начало.

Латеея отново го погледна през рамо, без да спира да налива някаква течност в шишенцето.

— Така ли каза?

Оба.

— Какво сте я посъветвала да направи?

— Че не е ли очевидно?

Оба.

Изведнъж разбра и цялото му тяло изтръпна от ледени иглички.

— Искате да кажете, че е трябвало да ме убие.

Никога преди не бе изричал нещо толкова дръзко. Никога не бе дръзвал да се опълчи на Латеея по такъв начин — прекалено много се

страхуваше от нея. Но този път думите просто се плъзнаха на езика му, дойдоха в главата му неочаквано, като онзи глас, и Оба ги бе изрекъл, преди да има време да се замисли дали е добре да го прави.

Латейя остана по-изненадана от самия него. Ръцете и увиснаха във въздуха, очите и се втренчиха в него така, сякаш внезапно се бе превърнал в нещо друго. Може и така да беше.

В същия миг Оба си даде сметка, че му харесва да говори онова, което мисли.

Никога преди не бе виждал Латейя да се стряска. Може би, защото тя се чувстваше сигурна в тази словесна територия, скрита зад сенките на думите, без да и се налага да изкарва мислите си на дневна светлина.

— Точно това винаги си искала от нея, нали, Латейя? Това е, нали? Да убиеш копелето и.

Слабото и лице грейна в усмивка.

— Не беше точно както го казваш, Оба. — От гласа и бяха изчезнали всички надменни нотки. — Ни най-малко. — Сега му говореше като на обикновен мъж, а не като на някакво си копеле, към което човек трябва да се отнася със снизхождение. Гласът и бе почти приятелски. — Понякога една жена може да очаква повече от живота, ако няма бебе. Докато е още пеленаче, нещата не са толкова зле. То още не е, не е съвсем човек.

Оба. Предай се.

— Искаш да кажеш, че тогава е по-лесно.

— Точно така — отвърна тя и с готовност се вкопчи в думите му. — Би било по-лесно.

Той изведнъж забави темпото и изрече нещо с глас, на какъвто не мислеше, че е способен.

— Искаш да кажеш, че би било по-лесно, докато не пораснат достатъчно, че да могат да отвръщат на нападите.

Неподозираните таланти, заложи в него, го изненадаха. Това бе нощта на чудесата.

— Не, изобщо нямах предвид това. — Той не мислеше така.

В гласа и се усещаха нотки на току-що придобито уважение към него, думите и започнаха да излизат по-пъргаво от устата, почти тревожно.

— Исках да кажа, че е по-лесно, преди жената да се е научила да обича рожбата си. Нали разбираш, преди детето да се превърне в личност. Завършена личност с позиция. По-лесно е, а понякога и по-добре за майката.

Оба научаваше нещо ново, но още не можеше да схване какво точно означава то. Усецаше, че е нещо изключително важно, че е на прага на дълбоко прозрение.

— Как може да е по-добре?

Латей остави шишето на плота.

— Ами понякога е трудно да имаш бебе. Трудно и за двамата. Понякога наистина и за двамата е по-добре...

Тя се насочи рязко към долапа. Върна се с ново шише и застана от другата страна на масата, така че вече не му беше с гръб. Повечето от съставките, които използваше, бяха прахчета или течности, но Оба нямаше представа какво съдържат. Шишето съдържаше едно от малкото неща, които Оба разпознаваше — сушени цветчета от планинска трескавична роза. Мъничките цветчета имаха сложна форма с нещо като звездички в центъра. Латей често прибавяше по малко от тази съставка в лекарството му. Този път загреба цяла шепка, счука цветчетата в хаван и изсипа кафеникавото прахче в сместа.

— По-добре и за двамата? — попита Оба.

Пръстите и не можеха да си намерят място.

— Да, понякога. — Май не и се говореше повече на тази тема, но не знаеше как да сложи край на разговора. — Понякога не е по-силите на една жена, това е. Тежестта е толкова голяма, че излага на опасност нея и другите и деца.

— Но мама няма други деца.

Латей замлъкна за момент.

Оба. Предай се.

Той се вслуша в гласа, който му прозвуча някак различно. Някак по-важно.

— Така е, но все едно, ти и създаваш достатъчно трудности. За сама жена не е лесно да отгледа син. Особено такъв. — Тя замлъкна наред изречението, но след малко продължи: — Исках да кажа, че сигурно и е било трудно.

— Но тя вече го е направила. Грещиш. Не е точно както го казваш, нали, Латей? Сбъркала си. Не и мама. Мама ме е искала

— Тя така и не се омъжи — озъби му се Латейя. В очите и отново заблестя онова властно пламъче. — Може би, ако... може би, ако се бе омъжила, щеше да има повече шансове да създаде истинско семейство, вместо само...

— Едно копеле?

Този път Латейя не отвърна. Явно съжеляваше, че си е отворила устата. Яростната искрица в очите и угасна. С леко треперещи пръсти изсипа в шепата си още от сушените розови пъпки, стри ги и ги размеси с останалото лекарство. Обърна се и се загледа в пламъците през течността в синьото стъклено шише.

Оба пристъпи към масата. Латейя вдигна глава, погледите им се срещнаха.

— Скъпи Създателю — пророни тя, без да отмества очи от неговите. Той осъзна, че жената не говори на него, а на себе си. — Понякога като се вгледам в тези сини очи, сякаш го виждам.

Оба свъси чело.

Шишето се изплъзна от ръката и, стовари се върху масата и се изтърколи на пода, където издрънча.

Оба. Предай се. Предай волята си.

Това бе нещо ново. Гласът никога преди не му бе говорил така.

— Искала си мама да ме убие, нали, Латейя?

Той направи още една крачка напред.

Тя замръзна на мястото си.

— Стой, където си, Оба.

В очите и проблесна страх. Малки миши очета. Това определено беше нещо ново. Научаваше нови неща по-бързо, отколкото можеше да ги запомни.

Видя ръцете и, оръжията на всяка магьосница, да се вдигат във въздуха. Спря се. Застана нащрек.

Предай се, Оба, и ще бъдеш непобедим.

Това бе не само ново, но и изненадващо.

— Май искаш да ме убиеш с твоите „лекарства“, а, Латейя? Искаш да ме видиш мъртъв.

— Не, Оба. Няма такова нещо. Кълна се.

Той направи още крачка напред, сякаш, за да изпробва гласа.

Ръцете и се вдигнаха, около свитите и юмруци засия светлина. Чародейката призоваваше магията си.

— Оба — гласът и прозвуча по-уверено, по-категорично, — остани където си.

Предай се, Оба, и ще бъдеш непобедим.

Оба усети как бедрата му се удрят в масата, щом направи още крачка напред. Стъклениците изтракаха, една дори се разклати. Латея проследи с поглед как се накланя почти до плота на масата, но после се изправя, разпръсквайки малко от гъстото си червено съдържание.

Лицето на Латея изведнъж пламна от омраза, ярост и напрежение. Стрелна ръцете си напред към него, извика цялата си сила и я насочи към него.

Светлината изригна с мощен трясък, само за миг цялата стая потъна в бяло сияние.

Оба видя към него да се носи ослепително острие на нож — смъртоносна светкавица, предназначена да го убие.

Не почувства нищо. На стената зад него зейна дупка с размерите на човек, в нощта се разхвърчаха трески. Огнените кълбета изсъскаха и угаснаха в снега.

Оба докосна гърдите си, към които бе насочена силата на чародейката. Нямаше кръв. Нито разкъсана плът. Бе невредим.

Стори му се, че Латея е дори по-изненадана от самия него. Гледаше го зяпнала, с ококорени в почуда очи.

Цял живот се бе страхувал от това бостанско плашило.

Латея бързо се окопити, съсредоточи се и отново вдигна ръце. Този път от тях заструи съскаща воднисто синя феерия. Замириса на опърлена коса. Тя обърна длани нагоре и към Оба полетя смъртоносна магия. Сила, на която никой смъртен не би могъл да устои.

Всичко се стовари върху стените зад него, но Оба не усети нищо. Ухили се.

Латея завъртя ръце за трети път, като този път придружи движенията си с напев, чиито думи бяха неразбираеми за него. Правеше злокобно и смъртоносно заклинание. Във въздуха се оформи огнен стълб с неописуемо могъщество, от който всичко наоколо затрептя. Без съмнение беше предназначен да убие Оба.

Той вдигна ръце, за да опипа мрежата от припукваща смърт, която тя бе оплела за него. Прокара пръсти през нея, но не почувства нищо. Сякаш гледаше през воал, разстлан в друг свят. Тук, но не съвсем.

Сякаш бе непобедим.

Ръцете и се забиха във въздуха с утроена ярост.

Бърз като мисъл, Оба се вкопчи в гърлото и.

— Оба! — изпищя тя. — Не! Моля те!

Нещо ново. Никога не я бе чувал да изрича думичката „моля“.

Стиснал я за врата с месестите си ръце, той я придърпа към себе си. Шишетата издрънчаха и се разсипаха по пода. Някои се изтърколиха, други се пръснаха като яйца.

Оба стисна Латя за косата. Тя размаха към него ръце, отчаяно търсейки сила в дарбата си. Изричаше думи, които очевидно призоваваха някакви магии, заклинания, магьосническа сила. Оба не знаеше какво означават те, но разбираше смъртоносното намерение, вложено в тях.

Но той се предаде и стана непобедим.

Само преди броени мигове чародейката освободи силата си срещу него. Сега беше негов ред да използва своята мощ.

Блъсна Латя в долапа. Устата и зяпна в безмълвен писък.

— Защо си карала мама да се отърве от мен?

Огромните и кръгли очи бяха втренчени в източника на Ужаса и — Оба. Цял живот се бе наслаждавала на страха, който внушава у другите. Сега всичко се връщаше върху нея.

— Защо си карала мама да се отърве от мен?

Единственият и отговор бе поредица от накъсани писъци.

— Защо! Защо!

Оба раздра роклята върху тялото и. От джоба и се разпиляха монети, сякаш заваля дъжд.

— Защо!

Ръцете му се вкопчиха в комбинезона и.

— Защо!

Тя се опита да запази дрехата си, но той успя да я съдере, след което захвърли жената на пода с разчекнати кокалести крака и ръце. Похабените и гърди висяха като съсухрени вимета. Мощната магьосница лежеше гола пред него, а тя не представляваше нищо.

От гърлото и най-сетне излезе плътен писък. Стиснал зъби, той я сграбчи за косата и я вдигна на крака. Оба я блъсна в долапа. Разхвърчаха се трески. Завая порой от шишета. Той докопа едно, попаднало пред погледа му, и го строши в дървената стена.

— Защо, Латея? — Доближи назъбеното парче стъкло до тялото и. — Защо?

Тя нададе неистов крясък. Той завъртя стъклото в мекия и корем.

— Защо?

— Моля те. О, скъпи Създателю, моля те, недей.

— Защо, Латея?

— Защото ти си копелето на онова чудовище Мрачния Рал.

Оба се поколеба. Изненадващи вести, вярно си беше.

— Мама е била принудена. Тя самата ми е казвала. Казва ла ми е, че я е насиллил някакъв непознат, тя не го е искала.

— Напротив, познавала го е много добре. Като млада е работила в Двореца. Тогава майка ти е имала големи гърди и още по-големи идеи. Недотам благочестиви идеи. Но не е имала достатъчно ум в главата, за да разбере, че не е нищо повече от удоволствие за една нощ, пожелано от човек с неизчерпаеми запаси от жени — някои изгарящи от желание като нея, други не съвсем.

Това определено беше нещо ново. Мрачният Рал бе най-могъщият човек на света. Нима в жилите на Оба тече кръвта на такъв велик човек? При тази мисъл му се зави свят.

Ако чародейката не го лъжеше.

— Ако мама е носела в утробата си сина на Мрачния Рал, е щяла да живее в Двореца.

— Ти не си наследник, роден с дарбата.

— Все пак, ако съм негов...

Въпреки болката тя успя да му се усмихне така, сякаш казваше, че за нея той е едно нищожество.

— Ти не притежаваш дарбата. За него си най-обикновен вредител. Той е унищожавал безжалостно всеки като теб. Ако е знаел за съществуването ти, е щял да измъчва до смърт не само теб, но и майка ти. Разбрала това, майка ти е избягала.

Цялата тази нова информация му дойде много. Всичко започна да се върти в главата му. Придърпа Латея към себе си.

— Мрачният Рал е могъщ магьосник. Ако това, което казваш, е вярно, той би ни преследвал. — Той отново я блъсна във вратата на долапа. — Би ме преследвал! — Разтърси я, за да получи отговор. — Така би постъпил!

— Направил го е, но той не може да вижда дупките в света!

Забелваше очи. Крехкото и тяло не можеше да устои на силата на Оба. От лявото и ухо потече кръв.

— Моля? — реши, че жената бръщолеви глупости.

— Само Алтея може.

Говореше безсмислици. Оба се запита дали в казаното от нея изобщо има нещо вярно. Главата и увисна встрани.

— Трябваше да спася всички ни когато можех. Алтея сбърка.

Той я разтърси, опитвайки се да измъкне още някаква информация от нея. От носа и забълбука кръв. Колкото и да и крещеше, да я увещаваше и разтърсваше, тя не каза нито дума повече. Придърпа я към себе си, дъхът му се изви на топла струйка над главата и.

Повече нищо нямаше да му каже.

Спомни си всичките изгарящи отвари, които бе изпил, всичките онези дълги дни, прекарани в кошарата. Всичките пъти, когато бе повръщал до припадък, а изгарящата болка не стихваше и не стихваше.

Вдигна кокалестата жена и изръмжа. В прилив на ярост я запрати към отсрещната стена. Крясъците и допълнително подхраниха яростта му. Наслаждаваше се на безпомощната и агония.

Сграбчи я и я запрати към тежката маса в средата на стаята, дървото изпука, тялото на жената също. Той продължаваше да я блъска, с всеки следващ удар тя се отпускате все повече, потънала в локва кръв.

Това бе само началото на безумната ярост на Оба.

ДЕСЕТА ГЛАВА

НА ДЖЕНСЪН НЕ И СЕ ВРЪЩАШЕ в странноприемницата, но бе тъмно и студено, пък и не знаеше какво друго и остава. Нежеланието на Латея да отговори на въпросите и я бе обезкуражило. Дженсън залагаше толкова много на тази жена.

— Какво ще правим утре? — попита Себастиан.

— Утре ли?

— Ами още ли искаш да ти помогна да напуснеш Д'Хара, както ме помолихте с майка ти?

Не се бе замисляла. Предвид малкото казано им от Латея не знаеше как да постъпи. Загледа се разсеяно в пустата нощ, докато вървяха през снега.

— Ако отидем в Народния дворец, ще получа някои отговори — отрони след малко, изказвайки мислите си на глас. — Да се надяваме, че Алтея ще ми помогне.

Отиването към Народния дворец бе най-страшното нещо, което би могла да си представи. Но където и да отидеше, накъдето и да се опитваше да избяга, магията на Господаря Рал щеше да я преследва. Може пък Алтея да се съгласи да помогне. Може да има някакъв начин да я скрие от него, за да и даде шанс за започване на нов живот.

Той се замисли дълбоко над думите и, във въздуха се виеше струйка пара, излизаща от устата му.

— Значи отиваме в Народния дворец. Да намерим тази жена — Алтея.

Стана и някак неловко, когато осъзна, че той приема безропотно думите и, не се опитва да я разколебае.

— Народният дворец е сърцето на Д'Хара. Не само това, но и мястото, където живее Господарят Рал.

— В такъв случай той едва ли ще очаква, че би имала смелостта да идеш право там, нали така?

Дали би очаквал или не, все едно — фактът бе, че отиваха в устата на лъва. Никой хищник не би пропуснал да грабне тъй близо поднесена му плячка. Щяха да се окажат безпомощни в лапите му.

Дженсън погледна мрачната фигура, крачеща до нея.

— Какво те води в Д'Хара, Себастиан? Не ми се вижда да си запленил от самото място. Какво те води на място, което не ти харесва?

Забеляза усмивката му под качулката.

— Толкова ли е очевидно?

Дженсън сви рамене.

— И преди съм срещала пътешественици. Разказват за местата, които са посетили, гледките, които са видели. Чудесата. Красивите долини. Изумителните планини. Удивителните градове. Ти не говориш за никое посетено място, за нищо, което си видял.

— Искаш ли да чуеш истината? — попита той със сериозен тон.

Дженсън извърна глава встрани. Изведнъж се почувства неловко, все едно бе някаква любопитна жена, която си вре носа в чуждите работи, а самата тя не казва на човека нищо за себе си.

— Съжалявам. Нямам право да те разпитвам. Забрави, че го казах.

— Нямам нищо против. — Погледна я с тънка усмивка. — Едва ли точно ти ще ме предадеш на Д'Харанските войници.

Само като си го помисли, тръпки я побиха.

— Разбира се, че не.

— Господарят Рал и неговата Д'Харанска империя искат да завладеят целия свят. Опитвам се да ги спра. Идвам от място, намиращо се на юг от Д'Хара, както вече ти казах.

Изпрати ме нашият владетел, императорът на Стария свят Джаганг Справедливият. Аз съм стратегът на император Джаганг.

— Значи си високопоставена личност — прошепна тя с удивление. — Човек, заемащ важна длъжност. — Почудата и мигом премина в страх. Достраша я дори да си помисли кой стои пред нея. С всеки следващ миг го поставяше все по-високо и по-високо. — Как да се обръщам към човек като теб?

— С името ми — Себастиан.

— Но ти си важна личност. А аз съм никой.

— Напротив, Дженсън Дагет, не си никой. Господарят Рал не преследва нищожества.

Дженсън внезапно се почувства крайно неловко. Не че изпитваше някаква любов и привързаност към Д'Хара, но все пак този човек беше дошъл да търси начин за унищожаването на родината и.

Този пристъп на родолюбие я стресна. Та нали в крайна сметка именно Господарят Рал бе изпратил хората, убили майка и. Господарят Рал преследваше самата Дженсън, искаше смъртта и.

Но все пак Господарят Рал, а не народът на Д'Хара. Планините, реките, равнините, дърветата и тревите, които винаги я бяха приютявали и хранили. Никога не бе гледала на нещата от такава гледна точка — че може да обича родината си и въпреки това да мрази управниците и.

Но ако Джаганг Справедливият успееше, тя щеше да бъде спасена от преследвача си. Бъде ли победена Д'Хара, значи ще бъде победен и Господарят Рал — на управлението на тази ужасна династия ще бъде сложен край. Тя най-сетне ще може да живее собствен живот.

Имайки предвид колко откровено се бе държал Себастиан с нея, тя се почувства засрамена, задето не му бе казала коя е и защо я преследва Господарят Рал. Всъщност самата тя не знаеше много подробности, но все пак бе достатъчно наясно, за да прецени, че ако го хванат с нея, го чака същата съдба като нейната.

Колкото повече се замисляше над това, толкова по-ясно разбираше защо Себастиан няма нищо против да се отправят на опасното пътешествие към Народния дворец. Като стратег на император Джаганг Себастиан вероятно би дал мило и драго, за да хвърли един поглед в покоите на врага.

— Пристигнахме — рече той.

Тя вдигна глава и видя бялата фасада на странноприемницата. На желязна кука над вратата бе увесена огромна халба, която се полюшваше на вятъра. Песните и танците вътре заливаха с глъчката си тихата снежна нощ. Обгърнал раменете и с ръка, Себастиан я поведе през тълпата към стълбите в дъното на помещението, закривайки я от любопитните очи. Мястото изглеждаше още по-претъпкано и шумно отпреди — ако това бе възможно.

Двамата бързо се заизкачваха по стълбата. Стъпили в мрачния коридор, той отключи една врата вдясно. Вече вътре, Себастиан врътна фитила на газеничето върху масичка, до която бяха поставени стомна и леген. По-нататък имаше и ниска пейка. Леглото беше на отсрещната стена, покрито с кафяво одеяло.

Стаята беше по-хубава от дома, който Дженсън бе напуснала, но не и харесваше. Една от стените беше облицована с шарен платнен

тапет. Другите три стени бяха с ламперия, цяла в петна и нацвъкана от мухи. Стаята се намираше на втория етаж и единственият изход бе обратно през странноприемницата. От миризмата и се повдигаше — възкисела смесица от тютюнев дим и урина. Гърнето под леглото не беше изхвърлено.

Себастиан я остави да се измие и оправи, като слезе долу в кръчмата. След малко се върна с две паници агнешко. Носеше още черен хляб и две халби тъмна бира. Вечеряха седнали плътно един до друг на малката пейка, подпрели лакти на масата до газеничето.

Гозбата не бе тъй вкусна, колкото изглеждаше. Дженсън изяде парченцата месо, но не докосна безцветните, безвкусни и меки зеленчуци. Топна няколко залька сух хляб в соса. Даде бирата си на Себастиан и предпочете да пийне вода. Бирата и миришеше не по-добре от газта в лампата. На Себастиан явно му се услаждаше.

След като се нахрани, Дженсън започна да кръстосва в тясната стаичка като Бети в кошарата. Себастиан обкрачи пейката и подпря гръб на стената. Сините му очи я следваха от леглото до стената и обратно.

— Защо не легнеш да поспиш — рече накрая с мек глас. — Аз ще стоя на пост.

Дженсън се чувстваше като животно, попаднало в капан. Проследи с поглед как Себастиан вдига халбата и отпива дълга глътка.

— А какво ще правим утре?

Не беше само фактът, че не харесва стаята и странноприемницата. Гризеше я съвестта. Не го остави да отговори.

— Трябва да ти кажа коя съм, Себастиан. Ти бе честен с мен. Не мога да остана с теб и да изложа на опасност мисията ти. Не знам нищо за важните задачи, които са ти поставени, но като си с мен, ти си изложен на неимоверен риск. Вече ми помогна повече, отколкото бих могла да се надявам, повече, отколкото бих могла да искам.

— Със самото си идване тук вече съм изложен на риск, Дженсън. Прекрачих границите на вражеска страна.

— А си високопоставена личност. Важен човек. — Тя разтърка длани, опитвайки се да стопли премръзналите си пръсти. — Ако те заловят, понеже си с мен няма да мога да го понеса.

— Преценил съм рисковете още с пристигането си тук.

— Но аз не бях честна с теб — не че съм те лъгала, но не ти казах всичко. Ти си твърде важен, за да рискуваш да бъдеш с мен, след като дори не знаеш защо ме преследват и защо бе всичко онова у дома. — Тя преглътна болезнената буца в гърлото си. — Защо майка ми изгуби живота си.

Той не каза нищо, просто я остави да дойде на себе си и да му разкаже всичко така, както и идва отътре. Още от онзи първи миг, когато се бяха срещнали и когато видя, че тя се страхува, и не се приближи, за да не я плаши допълнително, той винаги и осигуряваше достатъчно пространство, за да се чувства сигурна. Определено заслужаваше повече, отколкото му даваше тя.

Дженсън най-сетне спря на място и го погледна, взря се в сините му очи, в очите, сини като нейните, сини като тези на баща и.

— Господарят Рал, предишният Господар Рал — Мрачният Рал... той ми е баща, Себастиан.

Лицето му остана каменно. Тя не можеше да предположи какви мисли са предизвикали думите и в главата му. Винаги досега я беше успокоявал с присъствието си, беше я карал да се чувства сигурна в неговата компания.

— Майка ми работела в Народния дворец. Била от персонала. Мрачният Рал я забелязал. Той може да има всяка жена, която си пожелае.

— Не е нужно, Дженсън.

Тя вдигна ръка, за да го накара да замълчи. Искаше да му разкаже всичко докрай, преди да е изгубила кураж. Беше прекарала целия си живот с майка си и самотата я ужасяваше. Страхуваше се, че Себастиан ще я изостави, но трябваше да му каже всичко.

— Тогава била на четиринайсет — започна тя разказа си с възможно най-спокойния глас, който можеше да изтръгне от себе си. — Твърде млада, за да знае как е устроен светът. Сам видя колко е красива. Макар и малка, тя била достатъчно зряла, изпреварила възрастта, в която младите момичета обикновено се превръщат в жени. Имала умна усмивка и била лудо влюбена в живота.

За обикновена камериерка като нея оказаното и внимание било голяма чест. Почувствала се поласкана от комплиментите на мъж с такова могъщество, който би могъл да притежава всяка жена на света.

Това, разбира се, било глупаво, но На нейната възраст и обществено положение сигурно и е изглеждало дори величествено.

Била изкъпана и напудрена от по-възрастни жени от дворцовия персонал. Косата и била направена като на истинска дама. Облекли я в прекрасна роба за срещата и с могъщия господар. Когато му я представили, той и се поклонил и нежно и целунал ръка — на нея, една прислужница във великолепия му дворец. Да и целуне ръка! Бил толкова красив, че заслепявал и най-изящната мраморна статуя.

Двамата вечеряли в невероятно красива зала, били им сервирани редки и екзотични храни, каквито майка ми никога не била вкусвала. Само двамата на дългата официална маса, заобиколени от рояк прислужници — за пръв път някой и сервирал храна.

Той бил очарователен. Обсипвал я с комплименти, възхвалявал красотата и изяществото и. Наливал и вино — самият Господар Рал.

Когато най-сетне останали насаме, изведнъж разбрала истинската причина да бъде поканена там. Била твърде уплашена, за да се противопостави. При всички положения той щял да си получи онова, към което се стремял. Мрачният Рал е могъщ магьосник. Можел да бъде толкова жесток, колкото бил и прекрасен. Можел да се справи с всяка жена без никакъв проблем. Стига само да заповядал, всеки, прекършил волята му, можело да свърши в подземията за мъчения. Но майка ми изобщо и не помислила да се съпротивлява. Допреди миг този свят, с цялото му великолепие и могъщество, и се струвал вълнуващ. Когато я връхлетял ужасът, тя го понесла покорно.

Не било изнасилване в истинския смисъл на думата, не било извършено с опрян в гърлото и нож. Но въпреки това било престъпление — нечовешко престъпление.

Дженсън отмести поглед от сините очи на Себастиан.

— Задържал майка ми в леглото си известно време, докато и се наситил. След което си потърсил други жени. В Двореца имало достатъчно — трябвало само да посочи поредната. Дори на тази крехка възраст майка ми не таила никакви илюзии, че може да означава нещо за него. Знаела, че той просто взима онова, което пожелае и за колкото време го желае. Че когато приключи с нея, ще я забрави. Тя се държала като покорна прислужница. Вярно, поласкана може би, но уплашена и непорочна млада жена, която не била толкова глупава, че да се опълчи срещу волята на господаря си.

Не можеше да гледа Себастиан в очите. Довърши историята си с едва чут глас.

— Аз съм резултатът от този кратък период на мъчения в живота и, довел до друг — много по-дълъг и по-ужасен.

Дженсън не бе разказвала тази покъртителна история на никой друг. Почувства се омърсена, втресе я. Прилоша и. Но най-вече изпита дълбока покруса за пропиления млад живот на майка и, за всичките и страдания.

Майка и никога не и бе разказвала цялата история наведнъж. През целия си живот Дженсън бе събирала и късчета от нея, докато накрая бе нарисувала цялата картина в главата си. Не стигна до подробностите, не разказа на Себастиан за ужасното държание на Мрачния Рал с майка и. Изпитваше изпепеляващ срам, задето се е родила, задето присъствието и ежедневно напомняше на майка и за преживения ужас.

Когато Дженсън погледна през сълзи, видя Себастиан изправен пред себе си. Пръстите му нежно докоснаха лицето и. Това беше най-нежната милувка, която бе получавала някога.

Изтри сълзите си.

— Жените и техните деца не означават нищо за него. Господарят Рал унищожаваше всеки свой наследник, който не е роден с дарбата. Тъй като жените, които си пожелава, са много, децата, дошли като резултат от тези връзки, също не са малко. Той проявява интерес само ако някое от тях е родено с дарбата — ако носи семето на магията.

— Ричард Рал — изрече Себастиан.

— Ричард Рал. Моят природен брат.

Ричард Рал, нейният брат, който я преследваше, както баща им преди него. Ричард Рал, който изпрати четворки да я убият. Ричард Рал, който изпрати четворки, убили майка и.

Но защо? Тя не представляваше заплаха за Мрачния Рал, още по-малко за неговия наследник. Той беше могъщ магьосник, командващ армии, легиони от магьосници, имаше безчет верни поддръжници. А тя? Тя бе просто една самотна жена, която познаваше шепа хора, и единственото, което искаше, бе да води скромен живот на спокойствие. Не можеше да представлява заплаха за управлението му.

Дори да разкажеше историята си пред хора, едва ли щеше да предизвика повече от повдигане на вежди. Всеки знаеше, че

Господарят Рал живее по собствени закони. Едва ли щеше да има човек, който да не и повярва, но пък и не и се струваше много вероятно някой да се затрогне от думите и. Най-много да смигнат или да се сръчат един друг, казвайки си, че великите хора са така, а Мрачният Рал бе най-великият сред великите.

Сякаш целият живот на Дженсън се сведе до този простичък въпрос: защо баща и когото тя не познаваше, искаше толкова отчаяно да я убие? Защо неговият син, Ричард Рал, собственият и брат, а вече и Господар Рал, също проявяваше подобни намерения? Не разбираше.

Какво лошо би могла да стори тя на когото и да е от двамата? Каква заплаха би могла да представлява за могъществото им?

Дженсън посегна към ножа на колана си — ножа, на който бе изобразен символът на дома Рал. Повдигна го, за да се увери, че лесно се изважда от ножницата. Докато го пускаше обратно, острието издаде приятен металически звук. Грабна пелерината си от кревата и я метна на раменете си.

Себастиан прокара ръка по щръкналата си бяла коса и изгледа Дженсън с любопитство.

— Какво си намислила?

— Връщам се след малко. Искам да изляза.

Той посегна към своите оръжия.

— Добре, ще те...

— Не. Този път ще се оправя сама, Себастиан. Достатъчно рискува заради мен. Искам да бъда сама. Ще се върна, когато приключа.

— Когато приключиш какво?

Тя забърза към вратата.

— Каквото трябва да свърша.

Той остана в средата на стаята, стиснал юмруци покрай тялото си, очевидно колебаейки се дали да се възпротиви на категоричното и изявление. Тя бързо тресна вратата зад гърба си и изчезна от погледа му. Запрескача стълбите две по две, подтиквана от желание да напусне странноприемницата колкото се може по-бързо, за да не би той да промени решението си и да я последва.

Долу бе същата тъпканица. Дженсън премина като сянка през насъбралите се мъже, не обърна никакво внимание на игрите, танците, смеховете им и се насочи към вратата. Преди да стигне до прага, един

космат мъжага протегна ръка и я хвана през кръста, след което я дръпна към масата си. Тя изкрещя от изненада, но гласът и потъна в общата гюрултия. Лявата и ръка бе притисната към тялото и. Мъжът я завъртя към себе си и започна да я влачи по пода в нещо като танц.

Дженсън се опита да дръпне качулката си назад, за да се види червената и коса, но не можеше да освободи ръката си. Той стискаше другата и ръка в желязна хватка. Не само че не успяваше да покаже косата си, но и не можеше да извади ножа, за да се защити. Едва дишаше от ужас и уплаха.

Мъжът се хилеше на приятелите си и я въртеше в такт с музиката. В очите му проблясваше веселие, не заплаха, но тя знаеше, че е така само защото още не му е оказала съпротива. Знаеше, че в мига, в който той заподозре нежеланието и да танцува, ведрото му настроение ще се изпари.

Пусна я и я завъртя. Сега, когато желязната му хватка приклещваше само едната и ръка, тя се надяваше да успее да се измъкне. Пръстите на лявата и ръка подиряха ножа, но той бе под пелерината и и беше трудно да го достигне. Тълпата пляскаше в ритъма на музиката. Щом Дженсън се завъртя, друг от мъжете я пое през кръста, като се блъсна в нея достатъчно силно, за да и изкара въздуха. В залисията си Да се мъчи да извади ножа тя пропусна възможността да си махне качулката.

Озова се в бурно море от мъже. Малкото други жени, предимно сервитьорки в странноприемницата, бяха част от декора и също се заливаха в смях, завъртаха се тук-там сред посетителите и успяваха да се промъкнат напред, за да си вършат работата. Бяха като насекоми, задържали се на повърхността на водата. Дженсън се запита как ли го правят. Още малко и щеше да се удави в бурното море от мъже, които си я предаваха едни на други.

Озовала се близо до вратата, тя се отскубна рязко, освобождавайки се от хватката на последния танцьор, докопал се до нея. Той не бе очаквал подобна реакция. Всички избухнаха в смях, задето изпусна плячката си. Веселостта му, както бе очаквала Дженсън, се изпари. Останалите се оказаха по-добронамерени, отколкото бе предполагала, и посрещнаха с одобрителни възгласи бягството и.

Вместо да даде воля на гнева си, мъжът, от когото бе избягала, и се поклони.

— Благодаря ви, красавице, за прекрасния танц. Доставихте удоволствие на един стар пръч като мен.

Усмивката се върна на лицето му и той се обърна към приятелите си, продължавайки да пляска в такт с музиката.

Дженсън стоеше като втрещена, осъзнавайки, че нещата не са били така, както си ги беше представяла. Тези мъже се забавляваха, нямаха намерение да сторят никому зло. Никой не я докосна непочтително, нито пък и каза неприлична дума. Само и се усмихваха и си позволиха да потанцуват с нея. Въпреки това не пропусна шанса да стигне до вратата.

Преди да прекрачи прага, усети около кръста си друга ръка. Този път бе решена да се бори за свободата си.

— Не знаех, че си падаш по танците.

Беше Себастиан. Тя се отпусна и го остави да я изведе навън.

Вдъхна с облекчение студения нощен въздух. Пое го с отворена уста, доволна, че се е отървала от неприятната миризма на бира, тютюнев дим и потни мъжки тела, щастлива да се озове далеч от глъчката на множество хора, събрани на едно място.

— Казах ти, че искам сама да свърша, каквото съм си наумила.

— И какво е то?

— Ще се върна при Латея. Остани тук, Себастиан, моля те.

— Само ако ми кажеш защо не искаш да идвам с теб.

Тя вдигна ръка, но веднага я отпусна покрай тялото си.

— Ти си високопоставена личност, Себастиан. И без това те изложих на достатъчно риск, от което се чувствам ужасно. Нямах нищо общо с това. Животът ми е... Не знам. Аз нямам живот. Ти имаш. Не искам да те забърквам в моята каша.

Тя се загледа в снежното поле.

— Почакай ме тук.

Той пхна ръце в джобовете си и тръгна редом с нея.

— Аз съм възрастен човек, Дженсън. Недей да решаващ вместо мен как да постъпя. Става ли?

Тя не отговори, а продължи напред по безлюдната улица.

— Искаш ли да ми кажеш защо отиваш при Латея?

Тя спря край една от пустите сгради недалеч от завоя и се загледа към къщата на Латея.

— Цял живот бягам. Майка ми прекара по-голямата част от живота си в усилия да ме спаси от Мрачния Рал, във вечно бягство. Умря, бягайки от сина му Ричард Рал. Мрачният Рал преследваше мен, мен искаше да убие, а сега на негово място дойде синът му, при това, без да има причина.

Писна ми. Целият ми живот е едно непрестанно бягство, криене. Страх. Това са нещата, които правя. Нещата, за които мисля. Това е животът ми — вечно бягство от човек, който иска да ме убие. Непрекъснатата надпревара да съм с една крачка пред него.

Той не възрази.

— И защо по-точно искаш да повториш визитата си при чародейката?

Дженсън скръсти ръце под пелерината, за да ги стопли. Загледа се в тъмнината към къщата на Латея, към мрачните силуети на оголените клони. Вятърът изтръгваше приглушени стонове от тях.

— Виж, аз избягах дори от Латея. Макар да съм сигурна, че тя знае защо ме преследва Мрачният Рал. Страхувах се да я накарам да ми каже. Бях готова да пропътувам цялото разстояние до Народния дворец, за да намеря сестра и, Алтея, с надеждата, че може би, ако я помоля достатъчно, тя ще се съгласи да ми помогне.

Но ако не пожелае? Ако ме отпрати? Тогава какво? Каква по-голяма опасност може да има за мен, от това да се озова в сърцето на Народния дворец? И то за какво? Заради празната надежда, че най-сетне някой ще прояви желание да помогне на една самотна жена, гонена от могъщата сила на кръвожадния син на едно чудовище?

Нима не разбираш? Ако успея да убедя Латея да ми каже, може би ще си спестя едно ужасно опасно пътуване до сърцето на Д'Хара и вместо това ще поема в съвсем различна посока. И ще имам шанса за пръв път в живота си да живея на свобода. За малко да пропиляя този шанс, защото се уплаших дори от Латея. До гуша ми дойде да изпитвам страх.

Той се спря в мрака, замислен над възможностите за избор пред тях.

— Искаш ли още сега да напуснем Д'Хара, готов съм да тръгна с теб и да те изведа далеч на юг.

— Не. Не и преди да разбере защо Господарят Рал иска да ме убие.

— Какво значение има, Дженсън, щом...

— Не! — Сви юмруци. — Не и преди да разбере защо трябваше да умре майка ми!

Усети горещите сълзи да разтапят вкочанените и бузи. Накрая Себастиан кимна.

— Разбирам. Да вървим при Латей. Ще ти помогна да изтръгнеш отговор от нея. Може би тогава ще се согласиш да те отведе далеч от Д'Хара, за да се почувстваш на сигурно място.

Тя изтри сълзите си.

— Благодаря ти, Себастиан. Но нали имаш своя мисия тук? Нямам право да ти стоварвам проблемите си, при положение, че имаш свои собствени. Това е моя работа. Ти имаш друг път.

Той се усмихна.

— Духовният водач на нашия народ, Брат Нарев, казва, че най-важната ни задача в този свят е да помагаме на онези, които се нуждаят от помощ.

Тези думи и вдъхнаха повече увереност, отколкото бе предполагала, че е възможно.

— Той сигурно е прекрасен човек.

— Така е.

— Но ти имаш своя задача, поставена ти от Джаганг Справедливия, нали?

— Освен всичко друго, Брат Нарев е близък приятел и духовен водач на императора. И двамата биха искали да ти помогна, знам го. В крайна сметка Господарят Рал е и наш враг. Той причини на нашия народ невиджани страдания. И Брат Нарев, и император Джаганг биха настояли да ти помогна. Убеден съм в това.

Думите му я разчувстваха дълбоко, не можеше да изрази вълнението си. Остави го да я прегърне през кръста и да я поведе надолу по пътя. Споделила спокойствието на мрака с него, се заслуша в стъпките им, скърцащи по хрупкавия сняг.

Латей трябваше да и помогне. Дженсън щеше да направи всичко възможно, за да я накара да го направи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕ МУ СЕ ЩЕШЕ ДА СВЪРШВА, но знаеше, че е неизбежно. Трябваше да се прибере у дома. Майка му щеше да се ядоса, че се е забавил толкова в града. Освен това от Латейя не можеше да получи повече радост. Тя го бе дарила с цялото удоволствие, което би могла да му даде.

Докато го правеше, бе забавно. Безкрайно забавно. Научи много нови неща. Животните не доставят подобно удоволствие, каквото бе изпитал с Латейя. Вярно, дали наблюдаваш как умира животно или човек, бе горе-долу все същото, но пък си беше и бая различно. Оба вече го знаеше.

Кой би могъл да знае за какво си мисли един плъх?

Всъщност дали плъхът изобщо мисли? Хората обаче мислеха. Личеше си по очите им. Да знаеш, че мислят истински човешки мисли, а не някакви си птиче-зайче-миши мисли, да го виждаш в очите им, в погледа, който казва всичко — това бе върховно. Изпадна в захлас от гледката на гърчещата се Латейя. Особено в онзи кулминационен момент, когато достигна максимума на болката и душата напусна човешкото и тяло, за да отлети във вечното царство на Пазителя на мъртвите.

Но и животните му доставяха удоволствие, макар да липсваше този човешки елемент. В заковаването на животно към ограда или към стената на плевнята се криеше огромно удоволствие, в одирането им, докато са живи. Но Оба не мислеше, че животните имат душа. Те просто умираха.

Латейя също умря, но усещането, което изпита Оба, беше ново.

Латейя го накара да се радва така, както не се бе радвал никога през живота си.

Оба махна стъкленицата на лампата, издърпа фитила и напръска пода с газ, като не пропусна и страничната масичка и долапа, в който Латейя държеше лекарствата си и който лежеше възник през средата на стаята.

Колкото и да му се искаше, не можеше да я остави така. Щяха да я намерят. Щяха да започнат да задават въпроси. Хвърли и един поглед. Особено ако я намерят в подобно състояние.

Щеше да е страхотно. Всички щяха да говорят само за това — истерично, ужасено. Щеше да му е приятно да чуе от друг точните подробности около чудовищната смърт на Латей. Слухът, че някой е убил могъщата чародейка по толкова жесток начин, щеше да се превърне в сензация. Хората щяха да се питат кой ли го е направил. За едни убиецът щеше да е безмилостен отмъстител. В града щеше да настане суматоха. Мълвата щеше да обхване околността със светкавична бързина. Щеше да бъде забавно.

Докато изцеждаше и последната капка газ, забеляза ножа си — там, където го бе оставил край прекатурения долап.

Хвърли празната лампа на пода и се наведе да си прибере ножа. Гледката не бе никак приятна. Но човек не може да си направи омлет, без да счупи яйцата — така казваше майка му. Често го казваше. В този случай, помисли си Оба, звучи много на място.

Вдигна любимия стол на Латей и го хвърли в средата на стаята, след което се зае да изтрива острието на ножа си о тапицерията му. Много държеше на този нож и винаги го държеше изрядно подострен. С радост видя, че след като отстрани кръвта и другата мръсотия, острието възвърна блясъка си. Беше чувал, че магията може да причини проблеми, за които човек дори и не предполага, че съществуват. Дори му бе минавало през ума, че не е изключено в жилите на магьосницата да тече някаква ужасна киселина примерно, която, веднъж разплискана, да прояде всичко наред.

Огледа се. Най-обикновена кръв. В обилни количества.

Да, от това можеше да излезе страхотна сензация.

Но не му се искаше в къщата им да се изсипят цяла рота войници и да започнат да задават въпроси. Тия войници бяха ужасно подозрителни. Щяха да ровичкат и душат до припадък — това със сигурност. Щяха да развалят всичко с подозренията и въпросите си. Рече си, че войниците едва ли ще оценят качествата на неговия омлет.

Най-добре да изгори къщата на Латей. Вярно, удоволствието от истеричните разговори няма да го има, но пък няма да има и подозрения. Пожари ставаха непрекъснато, особено зиме. Я някоя цепеница ще се изтърколи от огнището и ще се разхвърчат живи

въглени; я искра ще литне към пердетата и ще подпали всичко; я свещ ще се огъне от топлината и ще падне на масата. Случва се. Няма да е толкова подозрително — най-обикновен зимен пожар. Латея и бездруго непрекъснато забърква разни пламтящи смеси, да се чуди човек как не се е подпалила по-рано. Тази жена бе цяла напаст.

Дори някой да забележи пламъците в далечината, докато дойде до къщата, ще е твърде късно. Пожарът ще се е разгорял дотолкова, че никой няма да може да влезе. А утре от къщата ще е останала само пепел.

Въздъхна със съжаление при мисълта за пропуснатите слухове, за това, което би могло да се случи, ако не трябваше огънят да бъде обвинен за трагичната смърт на Латея.

Оба разбираше от огън. През годините домът им бе горял на няколко пъти. Животните им бяха изгаряли живи. Това се бе случило в други градове, преди да се преместят тук.

Оба обичаше да гледа как гори къща, да слуша уплашения вой на животните. Харесваше му да наблюдава паниката на хората, прибързаните им, трескави движения. Изглеждаха му жалки на фона на създаденото от него. Хората се страхуваха от огъня. Суматохата, която една горяща сграда можеше да предизвика, винаги го бе изпълвала с чувство за могъщество.

Жертвите крещяха за помощ, хората се опитваха да потушат пожара с кофи вода или да победят бушуващите пламъци, като ги покриват с одеяла. Тези методи не помагаша, ако пожарът бе запален от Оба. Той никога не оставяше работата си недовършена, винаги изпипваше всичко докрай. Знаеше прекрасно какво прави.

След като приключи с почистването и излъскването на ножа си, захвърли тапицерията на пода при разлятата газ. Останките от Латея бяха приковани за гърба на долапа, проснат възник на пода. Очите и бяха вперени в тавана.

Оба се ухили. Скоро нямаше да има таван, в който да гледа Латея. Нямаше да има и очи.

Нещо му проблесна край долапа. Наведе се и взе лъскавия предмет. Беше златна монета. Никога преди не беше виждал злато. Сигурно е паднала от джоба на магьосницата заедно с другите и пари. Пъхна златната монета в джоба си, където вече бе прибрал няколко

други, намерени на пода. Под дюшека бе открил още цяла кесия — пълна догоре.

Латейя го бе направила богат. Та кой да е знаел, че дъртата вещица е толкова заможна? Част от тези пари майката на Оба бе спечелила чрез тъкачеството и ги бе давала на Латейя срещу омразните лекове. Сега парите се връщаха обратно при първоначалния си собственик. Справедливостта най-сетне възтържествува.

Тъкмо се бе запътил към огнището, когато чу тихия, но отчетлив шум на стъпки по заледения сняг. Замръзна на място.

Стъпките се приближаваха. Идваха към вратата на Латейя.

Кой ли би искал да се срещне с лечителката в този час на нощта? Крайно недискретна постъпка. Нима не можеха да почакаат до сутринта, за да дойдат за лекарства? Защо не оставят бедната жена да се наспи?! Някои хора са големи егоисти.

Оба грабна ръжена и набързо разстла горящите въглени от огнището по пода. Газта, треските от мебели, чаршафите и тапицерията на стола пламнаха изведнъж. Около мъртвото тяло на Латейя запрепусаха пламъци.

Бърз като лисица, Оба се измъкна през дупката, която Латейя бе издълбала с магията си в стената, когато се бе опитала да убие Оба.

Тогава магьосницата не знаеше, че той е станал непобедим.

Себастиан я сграбчи за ръката. Обърна се към него и видя лицето му на фона на жълтеникавата светлина, струяща от прозореца. В очите му танцуваха пламъчета. Лицето му бе достатъчно сериозно, за да и даде да разбере, че трябва да запази тишина.

Себастиан тръгна към вратата, като пътьом измъкна безшумно меч си. В плавното му, отработено движение Дженсън долови поведение на професионалист, на човек, свикнал да се оправя в такива ситуации.

Той се наведе встрани, опитвайки се да погледне през прозореца, без да му се налага да нагазва в дълбокия сняг под него. Обърна се към Дженсън.

— Огън!

Тя се спусна към него.

— Побързай. Може да е заспала. Трябва да я предупредим.

Себастиан се поколеба за миг, после връхлетя върху вратата. Дженсън го следваше по петите. В първия момент не можа да осъзнае гледката, открила се пред очите и. В помещението бушуваше огън, чиито оранжеви пламъци хвърляха побеснели сенки по стените. Неестествената светлина правеше всичко да изглежда някак нереално, извън времето и мястото си.

Когато забеляза кладата в средата на стаята, изведнъж и просветна. Разтворената ръка на жената стърчеше над нещо, наподобяващо висок дървен шкаф, преобърнат на пода. Задави я гъст пушек и миризма на изгоряло. Реши, че шкафът може да е затрупал магьосницата все още жива и се втурна на помощ.

Докато заобикаляше разбития на трески скрин, видя останките на Латея. Застина пред ужасната гледка на накълцано месо и кръв. Не можеше да откъсне поглед от ужаса, разкрил се пред очите и. От гърлото и се изтръгна писък, който потъна в съсъка на бушувания огън.

Себастиан фиксира прикованото за шкафа тяло на Латея за един кратък миг, след което погледът му продължи да обикаля хаоса в помещението. Премемерените му движения и подсказваха, че не за пръв път попада сред такава сцена, поради която причина човешката смърт не му прави такова впечатление като на Дженсън.

Пръстите и стиснаха дръжката на ножа. Усети инкрустацията, изящно изработената буква „P“ . Пое си дълбоко дъх, опасявайки се, че ще и прилошее, и освободи острието.

Предай се.

— Били са тук — прошепна. — Д'Харанските войници.

Стори и се, че в очите му проблясва по-скоро изненада и объркване, отколкото нещо друго. Той сбърчи чело.

— Мислиш ли?

Дженсън.

Не обърна внимание на призрачния глас в главата си и се замисли за мъжа, с когото се бяха разминали на път към къщата по-рано през деня. Беше едър, рус, симпатичен. Като повечето Д'Харански войници. Възможно ли е да е бил наистина?

Едва ли, стори и се, че е по-уплашен от тях, отколкото те от него. Войниците не се държаха така.

— Кой друг би могъл да е? Имаше още няколко. Преди, в къщата ми, се появиха само част от двете четворки. Когато избягахме през скритата пътека, сигурно са успели да ни проследят.

Той продължаваше да оглежда помещението, пламъците вече достигаха до тавана.

— Може би си права.

Предай се.

— Трябва да се махаме оттук незабавно, иначе може да свършим като нея — Дженсън го сграбчи за рамото и го задърпа навън. — Може все още да са наблизно.

— Но как е възможно да знаят?

— Добри духове, та Господарят Рал е магьосник! Как действа изобщо? Как откри нашия дом?

Себастиан продължаваше да се оглежда, разрови купчината вещи на пода с меча си. Дженсън го задърпа към вратата.

— Къщата ти — пророни след малко. — Да, разбирам какво имаш предвид.

— Трябва да изчезваме оттук, преди да са ни открили!

Той кимна.

— Накъде предлагаш да вървим?

Двамата се взираха ту в мрака отвън, ту в горящите пламъци.

— Нямаме друг избор, Латей бе единствената ни надежда да стигнем до отговора. Сега не ни остава друго, освен да се отправим към Народния дворец. Да намерим сестра и — Алтея. Тя е единствената, която би могла да отговори на въпросите ми. Тя също е чародейка, при това единствената, която вижда дупките в света — каквото и да означава това.

— Сигурна ли си, че го искаш?

Дженсън си помисли за гласа. Звучеше тъй студен и монотонен в главата и. Не я изненадаваше. Не го бе чувала от убийството на майка си насам.

— Нямаме друг избор. Ако искам да разбера защо Господарят Рал иска да ме убие, защо уби майка ми, защо ме преследва, а вероятно и как да избягам завинаги от лапите му, трябва да откроя тази Алтея. Трябва!

Двамата поеха към ледената нощ навън.

— Да вървим да си съберем нещата. Ще тръгнем призори.

— Сега, когато са по петите ни, се опасявам да не ни изненадат в странноприемницата, докато спим. Парите от майка ми са у мен. Ти също разполагаш с онова, което взе от войниците. Можем да си купим коне. Трябва да напуснем още тази нощ и да се надяваме, че никой не ни е видял да идваме насам.

Себастиан прибра меча си. Замисли се над думите и. От устата му се заизвиваха облачета пара. Погледна към къщата.

— Огънят ще унищожи всякакви следи, никой няма да разбере какво е станало. Поне това е в наша полза. Никой не ни видя да идваме насам преди, така че никой няма причина да ни задава въпроси. Няма как да знаят, че сме идвали пак през нощта. Няма да имат причина да кажат на войниците за нас.

— Поне докато се махнем оттук. Когато разберат за пожара, ще станат по-подозрителни. И войниците ще започнат да разпитват за чужденци.

Той я хвана за ръката.

— Добре. В такъв случай да побързаме.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Е, И ТОВА АКО НЕ БЕШЕ НЕЩО! Двама странници. Тази нощ бе пълна с нови неща, които се стоварваха отгоре му едно след друго.

От скривалището си зад ъгъла на къщата Оба успя да чуе по-голямата част от разговора на двамата. В първия момент бе почти сигурен, че ще се втурнат да търсят помощ. Не мислеше, че пожарът може да бъде потушен, но за миг се притесни, предполагайки, че двамата пришълци ще се опитат да извадят Латея навън — че ще я спасят от пламъците, за да могат хората от селото да я видят. Щеше да се почувства така, все едно ужасната вещица се е вдигнала от гроба, за да продължава да го тормози. След всичките му усилия.

Но и мъжът, и жената явно предпочитаха да оставят Латея на огъня. Те също се надяваха пламъците да заличат следите от случилото се в къщата. Оба си помисли, че са крадци, тя говореше за пари, които взела от майка си, той пък бил взел други пари от някакви мъже. Звучеше подозрително.

Ако бяха намерили пари в къщата, със сигурност щяха да ги откраднат. Дали се бяха бяхтели цял живот — като него, — за да си приберат най-накрая полагаемите им се средства? Или може би са били принудени — пак като него — да преглъщат прокълнатите лекове на Латея? Едва ли. При него беше различно. Той просто бе взел пари, които му принадлежаха по право. Изпита леко възмущение, че е попаднал в компанията на най-обикновени крадци.

Тази нощ го затрупаха безброй нови неща — едно след друго. Струваше му се удивително, че животът му си бе текъл равномерен и непроменен ден след ден, година след година, все същите задължения, все същата работа — всичко. А сега, само за една нощ, нещата като че ли се промениха изцяло.

Първо, бе станал непобедим, като по този начин бе отприщил своето истинско аз, разбирайки, че във вените му тече кръвта на Господаря Рал. А сега и тази странна двойка, която се появи ненадейно и му помогна да скрие истината около смъртта на Латея. Двама непознати.

Слисващата новина, че е син на Господаря Рал, все още го държеше в състояние на шок и изумление. Той, Оба Счок, както се оказваше, бе извънредно важен човек, благородник с Царско потекло.

Запита се дали не би било по-правилно да нарича себе си Рал. И дали наистина е принц.

Изключително вълнуваща мисъл. За жалост майка му го бе отгледала в скромен дом и той не разбираше много-много от въпроси като, да речем, какъв сан му се полага.

Освен това си даде сметка, че майка му е една лъжкиня. Тя бе скрила истинската му самоличност, бе излъгала собствения си син, своята плът и кръв. А също и плът и кръв на Господаря Рал. Вероятно е изпитвала злоба и завист, която я е подтикнала да скрие от Оба високопоставеността му. Съвсем в неин стил. Цял живот се бе опитвала да го унижи. Кучка такава!

Пушекът, който излизаше от къщата, вече не миришеше на газ, а на печено месо. Оба се ухили и надникна. Пред погледа му попадна увисналата ръка на Латя, почерняла от огъня, помахваща му от света на мъртвите.

Оба се промъкна през снега и се скри зад един дебел бук. Видя как двамата непознати се отдалечават по пътеката. Като гледаше да стои скрит, той се запъти към града, вървейки по стъпките им. Беше малко едричък, за да може да разчита да остане незабелязан зад дърво, но в тази тъмница нямаше да има проблеми.

Някои аспекти на неочакваната среща го разтревожиха. Изненада се, че двамата не хукнаха да дирят помощ, а предпочетоха да избягат. Особено жената бе крайно нетърпелива, явно смъртта на Латя я караше да мисли, че някой е по петите им. Спомена думата „четворка“ . Именно това го тревожеше.

Беше чувал тази дума и преди. Някакви убийци май. Убийци, изпратени от самия Господар Рал. Убийци, изпратени след високопоставени особи. Или особено опасни хора. Сигурно бе точно това — тези двамата бяха опасни, а не някакви си обикновени крадци.

Оба чу името на жената — Дженсън. Но онова, което го заинтригува извънмерно, беше, че Латя имала сестра на име Алтея — поредната прокълнатата магьосница. И че тази Алтея била единствената, която виждала дупките в света. Ей това бе най-страшноватото от всичко, понеже съвсем същото му го бе казала и Латя. Тогава той

реши, че дъртата вещица сигурно вече разговаря с духовете в света на мъртвите, а защо не и със самия Пазител на отвъдния свят. Но излизаше, че е говорила истината.

По някакъв начин тази Дженсън и Оба бяха нещо, което Латей наричаше дупки в света. Това му се стори важно. С тази Дженсън имаха нещо общо. Нещо ги свързваше. При тази мисъл свят му се зави.

Щеше му се да я бе огледал по-добре. Първия път се бяха срещнали в тъмното. Втория път, вече в къщата, огънят не я осветяваше добре, падаше му се някак в сянка. Когато се запъти да излиза, успя да я мерне съвсем за кратко. Но въпреки това забеляза, че е удивително красива млада жена.

Спря се зад едно дърво, преди да се затича през снега към съседното, доста отдалечено. Тези хора като Дженсън и Оба, които представляваха дупки в света, явно бяха важни. Четворки се изпращаха след важни хора — такива, които са особено опасни за Господаря Рал. Латей беше споменала, че ако Господарят Рал е знаел за Оба, е щял да го унищожи.

Оба не знаеше дали може да и вярва. Латей би завиждала на всеки, който е по-високопоставен от нея. Въпреки това можеше да се окаже, че е в опасност, без да го знае — че е преследван, понеже е важна личност. Не че му се виждаше много вероятно, но като се има предвид колко много неща научи тази нощ, явно не бе съвсем лишено от смисъл. Един важен човек, жаден да научава нови неща, не би пропуснал покрай ушите си подобна информация — би се замислил над нея.

Оба се мъчеше да свърже всичко научено. Нещата бяха доста объркани — това му беше ясно. Ако иска да си състави Цялостна картина, трябва да внимава за всеки един детайл.

Докато притичваше към другото дърво, си рече, че ще е най-добре да се отбие в странноприемницата и да огледа Двамата чужденци по-подробно. Проследи с поглед как влизат в района на града и потъват в него.

Макар двамата да се оглеждаха предпазливо, за Оба не бе трудно да остане незабелязан. Зад прикритието на градските постройки беше дори още по-лесно. Надничайки иззад една къща, видя как мъжът отваря вратата на странноприемница, над чийто праг се поклащаше огромна желязна халба. Навън, заедно със светлината, се изсипаха

шумна глъчка и смехове — сякаш хората празнуваха смъртта на чародейката. Жалко, че нямаше как да научат, че не друг, а Оба ги е избавил от това зло. Само ако знаеха за стореното от него, вероятно цял живот щяха да го черпят с бира на корем. Странноприемницата погълна новодошлите. Вратата се затвори зад тях. Зимната нощ се успокои.

Оба никога не беше влизал в странноприемница, за да обърне по някое питие. Никога не беше разполагал с пари. Сега обаче имаше. Вярно, преживя тежка нощ, но се чувстваше като прероден. Вече беше богат, имаше много пари. Избърса носа си с ръкав и се запъти към вратата. Беше време да влезе в някоя уютна странноприемница и да изпие едно питие. Ако някой на света го заслужаваше, то това бе Оба Рал.

Дженсън подозрително огледа лицата в кръчмата, търсейки издъннически следи. Още не можеше да се съвземе от видяното в къщата на Латея. Тази нощ навън бродеха чудовища. Част от присъстващите и хвърлиха по някой и друг поглед, но в очите им светеха весели пламъчета, не престъпни намерения. Как да разбере със сигурност, преди да е станало твърде късно?

Толкова и се искаше да хукне нагоре по стълбите.

— Спокойно — прошепна Себастиан, явно забелязал, че Дженсън трудно владее паниката си. Стисна я за ръката. — Да не повдигаме излишни подозрения.

Изкачиха се бавно по стълбите — обикновена двойка, отправила се към стаята си.

Когато вратата се затвори зад тях, Дженсън се втурна трескаво да прибира малкото вещи, които бяха извадили от раниците си, да затяга и намества ремъци и връвчици. Дори в движенията на Себастиан, който проверяваше изправността на оръжията си, се долавяше някаква нервност — явно съдбата на Латея бе впечатлила и него. Дженсън посегна да провери ножа си.

— Сигурна ли си, че не искаш да поспиш? Латея не би могла да им каже нищо, дори и да е искала — нямаше представа, че сме отседнали тук. Може би ще е по-добре да тръгнем на заранта отпочинали.

Хвърли му бърз поглед, докато мятеше раницата на гърба си.

— Добре, а сега се успокой, Дженсън. Ако бягаш, хората ще поискат да разберат защо.

За него това бе вражеска територия. Вероятно знаеше по-добре от нея как се реагира в подобни ситуации, за да се избегнат подозрителните погледи и въпросите. Кимна.

— Какво да направя?

— Преструвай се, че сме слезли да пийнем по чашка или да послушаме малко музика. Ако искаш да излезем направо, върви бавно. Не привличай вниманието върху нас, като тичаш. Все едно сме тръгнали на гости на някой роднина или приятел — кой знае? Но не искаме хората да си помислят, че има нещо нередно. Обичайното лесно се забравя. Странното се запомня.

Сконфузена от думите му, Дженсън кимна отново.

— Предполагам не съм много добра в тези неща. Искам да кажа, когато преследвачът е близо. Цял живот съм бягала и съм се крила, но не и по този начин, когато са толкова близо, че почти усещам дъха им във врата си.

Той и се усмихна топло — толкова му отиваше.

— Не си обучена да го правиш. Няма как да знаеш как да реагираш в подобни ситуации. Но дори при това положение трябва да ти кажа, че не познавам жена, която да се справя толкова добре като теб в толкова напрегнати обстоятелства. Всичко е наред — наистина.

Стана и по-добре, когато чу, че не се е държала съвсем глупашки. Нещо в поведението на Себастиан и действаше успокоително, караше я да върши неща, на които не бе и помисляла, че е способна. Той я оставяше сама да решава кое е най-доброто за нея, след което я подкрепяше в решението и. Малцина мъже биха сторили подобно нещо заради жена.

Докато слизаха за последен път по стълбите, Дженсън не откъсваше поглед от вратата, която и се струваше като спасителна сламка в бурно море. Блъсканицата от хора, до които и се налагаше да се допира, я караше да се чувства неловко, изпитваше отчаяна нужда от въздух.

От преживяното предния път знаеше, че мъжете не са толкова страшни, колкото и се бе сторило първоначално. Дори я хвана срам, като се сети какво лошо отношение бе възпитала у себе си. Преди във всеки от тях виждаше крадец или главорез. Сега около нея имаше

фермери, занаятчии, работници, събрали се, за да се повеселят, да отдъхнат от тежкия труд.

Въпреки това в нощта бродеха и убийци. След Латей Дженсън не се съмняваше в това. Още не можеше да повярва, че има хора с толкова извратено съзнание. Знаеше, че ако я хванат, ще сторят същото и с нея и едва след много мъчения ще и позволят да умре.

Парещият спомен я връхлетя изведнъж и тя едва не повърна. Успя да сдържи сълзите си, но изгаряше от нетърпение да излезе на чист въздух и да остане насаме с нощта.

Докато двамата със Себастиан си проправяха път сред тълпата, се сблъскаха с едър мъжага. Дженсън се спря пред могъщата планина и повдигна поглед. Видя симпатично, весело лице. Сети се. Това бе мъжът, с когото се бяха разминали на път за къщата на Латей при първото им посещение там.

Той докосна шапката си за поздрав.

— Добър вечер — рече с усмивка.

— Добър вечер — отвърна Дженсън. Каза си, че трябва да се усмихне, при това да изглежда естествено ведра. Нямахше представа дали се справя добре, но на него май му се видя убедително.

Не бе толкова срамежлив, колкото и се бе сторило в началото. От движенията и поведението му като че се излъчваше повече сигурност от преди. Може би се дължеше на задоволителния ефект от усмивката и.

— Струва ми се, че по едно питие ще ви се отрази добре на вас двамата.

Когато Дженсън смръщи чело, явно объркана от думите му, той посочи към лицето и, след това вдигна ръка и към Себастиан.

— Носовете ви са зачервени от студа. Ще ми позволите ли да ви почерпя по бира в таз ледена нощ?

Опасявайки се да не би Себастиан да приеме, Дженсън побърза да отвърне преди него.

— Не, благодаря. Трябва да вървим. Чака ни работа. — Успя да си докара още една усмивка. — Благодаря ви още веднъж.

Погледът му я караше да се чувства неловко. В сините му очи имаше нещо неустойимо и притегателно, тя не можеше да си го обясни. Най-сетне успя да се изтръгне от хватката им и след като кимна с

глава, пожелавайки на човека лека нощ, продължи да си проправя път към вратата.

— Нещо в този човек ми се струва познато — прошепна на Себастиан.

— Ами да, нали го срещнахме по-рано на улицата, на път за къщата на Латая.

Тя погледна през рамо, надничайки между нагъчканите едно в друго тела.

— Сигурно.

Преди да стигнат до вратата, мъжът сякаш усети погледа и и я погледна. Когато очите им се срещнаха, той и се усмихна. В този миг всички други в претъпканото помещение изчезнаха, останаха само тя и той. Усмивката му бе любезна, но при вида и Дженсън цяла настръхна, усети как кръвта в жилите и изстива. Понякога гласът в главата и я караше да се чувства така.

Сякаш си го спомняше от някакъв дълбок сън, който бе забравила до този момент. При вида му в будно състояние направо се разтрепери.

Въздъхна облекчено, когато най-сетне се озова сама със Себастиан в нощта. Придърпа качулката ниско над лицето си, за да се предпази от режещия вятър. После тръгнаха надолу по улицата. Студът проникна дълбоко в плътта и. Добре, че конюшната не беше далеч, макар да знаеше, че това ще е само малко отлагане. Очакваше ги дълга и студена нощ, но нямаха избор. Хората на Господаря Рал бяха по петите им. Трябваше да бягат.

Докато Себастиан събуди коняря, Дженсън се шмугна през вратата на конюшната. Газената лампа, висяща от една греда, осветяваше достатъчно, че да намери пътя към кошарата на Бети. Заветът и топлите тела на конете, ароматът на сено и дървета — всичко това превръщаше конюшната в райско кътче.

Още щом мерна Дженсън, Бети изблея жално, сякаш се бе страхувала, че е изоставена завинаги. Дженсън клекна до нея и нежно я прегърна. Погали меките и ушета, а козичката посрещна ласките с блажено скимтене. Съседният кон надзърна над оградката, за да види какво става, а Бети се изправи и се притисна плътно о Дженсън.

— Доброто ми момиче. И аз се радвам да те видя, Бети. Дженсън лично бе присъствала на раждането на Бети преди десет години, тя и

бе дала името. Козичката бе единствената и приятелка, изслушала покорно какви ли не тревоги и страхове. Когато бяха започнали да и растат рогца, приятелската ръка на Дженсън бе галила и успокоявала болката и. Но като се изключи страхът да не бъде изоставена, Бети нямаше кой знае какви грижи в живота.

Дженсън заровичка в раницата и извади един морков за вечно гладната си приятелка. Бети прие подаръка с радостно размахване на опашката. Докато хрупаше моркова, отърка главица в бедрото на Дженсън, показвайки още веднъж радостта си от срещата им.

Конят изцвили тихичко и разтърси грива. Дженсън се усмихна и подаде един морков и на него, след което го погали по муцуната.

Не след дълго се чу тропотене и на прага се появиха Себастиан и конярят, натоварени със седла и такъми, които разтовариха край оградката на Бети. Козичката, все още несвикнала със Себастиан, отстъпи няколко крачки назад.

— Ще ми липсва компанията и — посочи мъжът Бети.

Дженсън я почеса зад ушите.

— Благодаря ви, че се грижихте за нея.

— Е, че то още не е съмнало. — Човекът погледна първо Дженсън, после Себастиан. — Къде сте хукнали да пътувате през нощта? И защо са ви коне? По това време?

Дженсън се вцепени. Не бе очаквала да и задават въпроси, така че не си бе подготвила отговор.

— Касае се за майка ми — подхвана Себастиан с поверителен тон и въздъхна тежко за повече убедителност. — Току що получихме вест, че е на смъртно легло. Не се знае дали ще ни дочака да я видим жива. Не бих си го простил, ако... Е, все едно, просто искам да стигнем навреме.

Подозрителното изражение на мъжа поомекна и на негово място се изписа съчувствие. Дженсън се изненада на това колко убедително можеше да звучи Себастиан. Опита се да си придаде същия загрижен вид.

— Разбирам те, синко. Съжалявам, не предполагах. С какво мога да ви помогна?

— Кои два коня са ти за продан? — попита Себастиан.

Онзи се почеса по обраслата брада.

— Ще оставите ли козата?

Докато Себастиан отговаряше „Да“, Дженсън изстреля категорично „Не“.

Огромните тъмни очи на човека се плъзнаха от единия към другия.

— Бети няма да ни бави. Ще тича заедно с конете. Ще пристигнем навреме при майка ти.

Себастиан се облегна на оградката.

— Ами, козата май идва с нас.

Видимо разочарован, конярят посочи към съседа на Бети, който Дженсън чешеше зад ушите.

— Моята Рижка се спогоди добре с вашата коза. Все едно дали ще ви продам нея или някой от останалите. Ти ми се виждащ височка, така че ще си паснете.

Дженсън кимна в знак на съгласие. Бети като че разбрала за какво иде реч, също изблея одобрително.

— А за теб имам по-якичък жребец — обърна се към Себастиан. — Пит е ей там в дъното, вдясно. Ще ми се той да прави дружинка на Рижка.

— Защо си я кръстил Рижка? — попита Дженсън.

— Ами, тук в тъмницата не се вижда добре, ала ще ти кажа, че по-рижа кобила от нея не си виждала. От главата до петите, само на челото има бяло петно.

Рижка подуши Бети. Бети я близна по муцуната. Кобилата изпръхтя доволно в отговор.

— Е, нека да е Рижка. И жребецът — съгласи се Себастиан.

Конярят пак се почеса по четината и кимна, за да скрепи окончателно сделката.

— Ще ида да доведе Пит.

След малко се върна и Дженсън с удоволствие забеляза, че Пит побърза да поздрави с муцуна Рижка. Сега, когато опасността ги дебнеше по петите, последното, което и се искаше, беше да се разправя с враждуващи коне. Тези двата май бяха приятели. Конярят и Себастиан се хванаха на работа — все пак ставаше въпрос за майка на смъртно легло.

Дженсън щеше да се чувства далеч по-добре на гърба на кон, завита с одеяло, вместо да върви пеша в студа. Рижка хем щеше да я топли, хем по-бързо да я изведе от тъмната нощ. Имаха и дълго въже за

Бети, която редовно се разсейваше по пътя — особено, ако надуши нещо за ядене.

Дженсън не попита Себастиан колко е платил за конете и седлата, но всъщност не я и интересуваше. Парите бяха дошли от убийците на майка и и с тяхна помощ щяха да се измъкнат. Важното беше да се измъкнат.

Помахаха на коняря, който задържа портата отворена, за да минат, и се изгубиха в ледената нощ. Конете, зарадвани от неочакваната разходка, па макар и в този късен час, се спуснаха пъргаво напред. Рижка извърна глава, за да се увери, че Бети ги следва.

Скоро напуснаха очертанията на града. Пред луната преминаваха тънки облаци, но бе достатъчно светло, за да може бялата ивица на пътя да се откроява сред потъналите в сенки дървета от двете страни.

Изведнъж въжето на Бети се изопна. Дженсън хвърли поглед през рамо, очаквайки да види как козата се опитва да гризне нещо покрай пътя. Но Бети бе заровила копита в снега и не искаше да помръдне нито крачка напред.

— Хайде, Бети! — подкани я Дженсън. — Какво ти става? Хайде!

Не беше достатъчно тежка, че да възпрепятства хода на кобилата, така че просто бе изтеглена пряко волята и.

В следващия миг конят на Себастиан отскочи встрани и се блъсна в Рижка. Дженсън разбра причината за реакцията на животните. По пътя вървеше човек. Тъмните му дрехи се сливаха с мрака наоколо и потъваха в сенките на дърветата. Дженсън знаеше, че конете не обичат изненади от подобен род и побърза да погали Рижка по врата, за да и покаже, че няма от какво да се страхува. Бети обаче не повярва на увещанията и продължаваше да се дърпа назад с всички сили.

Дженсън различи едрата фигура на симпатичния рус мъж от странноприемницата, който им бе предложил да ги почерпи по едно питие. Същият, за когото неясно защо си бе помислила, че би трябвало да обитава единствено сънищата и, не и реалния живот.

Докато го подминаваха, тя не го изпускаше от поглед. Както се бе вкочанила, изведнъж сякаш се отвори врата, водеща към безкрайно повледения свят на отвъдното.

Себастиан и мъжът се поздравиха отривисто. Веднъж подминала, Бети хукна напред с всички сили, сякаш искаше да се озове колкото се може по-далеч от него.

Грушдева ду калт мишт.

Дъхът на Дженсън замръзна в гърлото и. Тя се обърна рязко. Посрещнаха я огромните сини очи на мъжа. Сякаш не друг, а той бе произнесъл тези думи. Невъзможно. Бяха странните думи, извиращи някъде отвътре.

Себастиан не забеляза нищо, така че тя продължи мълчаливо напред, страхувайки се да не я помисли за луда.

Със съгласието на Бети Дженсън пришпори Рижка по-бързо.

Точно преди да вземат последния завой, Дженсън извърна глава за последно. На лунната светлина видя ухиления насреща и мъж.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ОБА ТЪКМО СВАЛЯШЕ ЕДНА БАЛА СЕНО от плевнята, когато до него достигна гласът на майка му.

— Оба! Къде се дяна? Ела веднага тук!

Той бързо слезе от стълбата. Изтърси дрехите си от сеното и се изправи, готов да посрещне намръщената и гримаса.

— Какво има, маме?

— Къде ми е лекарството? А твоето къде е? — Погледът и се плъзна по пода. — Както виждам, още не си изчегъртал мръсотията тук. Не те чух да се прибиращ снощи. Защо се забави толкова? Леле, и пръта на оградата не си оправил още! Какво се мотаеш толкова? За всяко нещо ли трябва да ти напомням?

Оба не знаеше на кой въпрос да отговори по-напред. Тя винаги го засипваше с въпроси, за да го обърка, а после му се подиграваше и го обиждаше. След всичко, научено миналата нощ, след случилото се си каза, че би следвало да се държи по-спокойно с майка си.

Но на дневна светлина, приклещен в плевнята, с надвисналата и като буреносен облак физиономия, се чувстваше като преди — засрамен, нищожен, безполезен. Докато се прибираше у дома миналата нощ, се чувстваше като господаря на света. Значим. Сега още малко и щеше да се разтрепери. Думите и го смазаха.

— Ами... бях...

— Разтакавал си се! Ето какво си правил — мотал си се. Аз тук чакам да ми донесеш лекарство, коленете ще ме уморят, а синът ми, Оба Говедото, подритва камъчета по пътя, забравил къде съм го пратила.

— Не съм забравил.

— Тогава къде ми е лекарството! Къде е!

— Не ти донесох лекарство, маме.

— Знаех си аз! Знаех си, че прахосваш всичко, което ти давам. Аз тука се скъсвам да работя, а ти прахосваш всичко по женоря! Точно това правиш — мърсуваш!

— Не, маме, не съм похарчил парите ти по жени.

— Тогава къде ми е лекарството! Защо не ми го донесе, както ти бях заръчала?

— Не можах, понеже...

— Искаш да кажеш, че не си искал, говедо такова. Трябваше само да отидеш при Латейа и...

— Латейа е мъртва.

Най-сетне го каза. Каза го на висок глас.

Майка му зяпна, но не каза нищо. Оба никога не я бе виждал да замлъква по такъв начин — толкова шокирана, че да не може да си затвори устата. Хареса му.

Извади една монета от джоба си — онази, която бе заделил, за да я върне на майка си, за да не го обвинява, че и харчи парите. Протегна ръка и и подаде монетата посред изпълнената с драматизъм тишина.

— Латейа е мъртва?! — Погледна към монетата. — Как така мъртва? Да не е била болна?

Оба поклати глава, при мисълта, че се е справил с ужасната Латейа с голи ръце, увереността му се възвърна.

— Не, маме. Къщата и изгоря. Умря в пожара.

— Къщата и... — Майка му свъси чело. — Откъде знаеш, че е мъртва? Латейа не може току-така да се остави на някакъв си огън. Тя е чародейка!

Оба сви рамене.

— Знаем, само че като отидох в града, чух тупурдия. Към къщата и търчаха хора. Затичах се и аз заедно с тях и видяхме, че всичко гори. Събраха се доста хора, но пожарът вече е беше развилнял, така че нямаше как да бъде спасена къщата.

Последното донякъде беше истина. Беше решил да се прибира, но изведнъж си помисли, че пожарът може да остане незабелязан до заранта. Не искаше да е първият, изкрещял „Пожар!“. Можеше да прозвучи подозрително, особено за майка му. Тя по принцип си беше подозрителна — един от многото и кусури. Оба беше решил просто да и разкаже онова, което и бездруго е щяло да се случи — намереното овъглено тяло, опожарените останки.

Но тъкмо беше поел към къщи, след като се отби в странноприемницата, малко след като по пътя го задминаха Дженсън и онзи мъж с нея — Себастиан, дето отиваха да търсят сестрата на Латейа, когато чу викове. Хората крещяха, че къщата на Латейа гори. Оба

се присъедини към останалите и всички заедно се втурнаха да видят какво става. Той беше обикновен наблюдател — като всички други. Никой нямаше причина да го подозира в каквото и да било.

— Може би Латея се е спасила от пламъците. — Майка му сякаш се опитваше да убеди повече себе си, отколкото него.

Оба поклати глава.

— Останах там, изпълнен с надежда, маме. Знаех, че би искала да и помогна, ако е пострадала. Останах, за да направя, каквото мога. Точно затова закъснях.

Това също донякъде беше вярно. Беше останал заедно с тълпата, която гледаше огъня и коментираше. Това бе възможност да се наслади на реакцията на хората. На клюките. На предположенията.

— Тя е чародейка. Жена като нея не може да пострада от огън.

Майка му ставаше все по-подозрителна. Оба не се изненада. Надвеси се към нея.

— Когато огънят събори къщата, няколко мъже нахвърляхме сняг и успяхме да влезем вътре. Вътре открихме костите на Латея. Оба измъкна от джоба си овъглен пръст и го подаде на майка си. Тя огледа мрачното свидетелство, подкрепящо думите му, но не го взе. Доволен от получения ефект, Оба пхна съкровището си обратно в джоба.

— Лежеше по средата на стаята, едната и ръка бе вдигната над главата, сякаш се бе опитала да стигне до вратата, но пушекът я е задушил. Хората разправяха, че при пожар първо се задушаваш от дима, а после пламъците свършват своето. Сигурно така е станало и с Латея. Пушекът я е задушил.

Строполила се е на пода и е започнала да пълзи към вратата, но огънят я е надвил.

Майка му го гледаше с яростен поглед, малката и злобна устица беше присвита, но не каза нищо. За първи път в живота си не можеше да намери думи. Но погледът и бе достатъчно красноречив. Той му подсказваше какво мислеше майка му за него. За копелето си.

За незаконния син на Мрачния Рал. С почти царско потекло.

Ръцете и се отпуснаха покрай тялото, тя понечи да върви.

— Трябва да довърша поръчката на господин Тъчман. Ти оправи тук, както ти заръчах, разбра ли ме?

— Добре, маме.

— И гледай да оправиш пръта, преди да съм се върнала и да съм те заварила да лентяйстваш.

Оба копа замръзналата купчина тор в плевнята в продължение на няколко дни, но без особен резултат. Времето се задържа мразовито, така че торът само допълнително се втвърдяваше. Опитите му се оказваха напълно безполезни, все едно се опитваше да разрови гранитен блок. Или каменното отношение на майка си.

Освен това си имаше и други задължения, които не можеше да изостави. Поправи пръта и счупената панта на вратата на плевнята. Трябваше да се грижи и за животните, и за още цял куп дреболии.

Докато работеше, в главата му се оформяше все по-ясната идея за камината, която щеше да построи в дома им. Щеше да използва стената между къщата и плевнята, тъй като и бездруго вече я имаше. Представяше си как иззидва пещта от камъни. Вече дори си бе харесал място, откъдето щеше да ги набави. Щеше да ги замаже с хоросан. Когато решише да свърши нещо, Оба влагаше всичко от себе си. Не можеше да върши нищо наполовина.

Представяше си колко изненадана и доволна ще остане майка му, когато види какво е изградил синът и. Най-сетне щеше да оцени способностите му. Но преди това го чакаха още много задачи.

Една от тях го глождеше отвътре. По повърхността на замръзналата купчина тор личаха следите на битката. На места имаше изровени дупки — вероятно между пластове тор се е бил задържал въздух или слама и структурата е останала по-крехка. Всеки път, когато се чуваше специфичното „хрряс“ и от купчината се отделяше малко парченце твърдина, Оба си казваше, че най-сетне е успял да пробие леда, но всеки път надеждите му се оказваха напразни. Работата с правата лопата вървеше бавно, но Оба не бе от хората, които се отказват лесно.

Мина му през ума, че вероятно човек с неговото потекло не би трябвало да си губи времето с такъв черен труд. Ледените блокове едва ли влизаха в задълженията на хора, които по всяка вероятност бяха нещо като принцове. Но сега поне знаеше, че е някой. Човек, в чиито вени тече кръвта на Рал. Пряк потомък — син на владетеля на Д'Хара — Мрачния Рал. Нямаше човек, който да не е чувал за Мрачния Рал. Бащата на Оба.

Рано или късно той щеше да се изправи пред майка си с истината, която тя така ревниво бе крила от него — истината за неговия произход. Само се чудеше как да го направи, за да не разбере майка му, че е научил новината от Латея, преди да и пръсне мозъка.

Изтощен след една доста яростна и продължителна атака срещу ледената купчина, Оба се облегна на лопатата, за да си поеме дъх. Въпреки студа по слепоочията му се стичаха струйки пот.

— Оба Говедото — изсъска майка му, влизайки в плевнята.

— Стоиш и бездействаш, не правиш нищо, не мислиш нищо, не струваш нищо. Това си ти, нали така? Оба Говедото!

Тя застана пред него и като сви злобната си устица, пъкна носа си в лицето му.

— Спрях да си поема дъх, маме. — Посочи и ледените отломки, които бе успял да изкърти — доказателство за неистовите му усилия. — Досега работих, маме, наистина.

Не го гледаше. Раздираше го с поглед. Той изчака, знаейки, че има още нещо освен ледената купчина тор, което я е довело в плевнята. Винаги познаваше кога идва с намерение да го унижи, да го накара да се почувства нищожество, да му се подиграва. От тъмните дупки в сенките надничаха плъхове с мъничките си черни очета.

Втренчила в него укорителен поглед, майка му протегна към него монета. Държеше я с два пръста, явно искаше да акцентира върху важността и.

Оба остана леко смутен. Латея беше мъртва. Наблизо нямаше друга лечителка, поне той не познаваше, която да забърка лекарство за майка му или за него. Все пак се подчини и протегна разтворената си длан към нея.

— Разгледай я — заповяда му тя, като я пусна в ръката му.

Оба я поднесе към светлината, идваща откъм вратата, и се вгледа внимателно в нея. Знаеше, че от него се очаква да види нещо, но не знаеше какво точно. Завъртя я и скришом хвърли поглед към майка си. Внимателно я огледа и от другата страна, но пак не забеляза нищо необичайно.

— Да, маме?

— Да забелязваш нещо, Оба?

— Не, маме.

— Няма го белегът върху ръба.

Оба се сепна за миг, после отново огледа монетата, като този път внимателно огледа ръбчето.

— Да, маме, няма го.

— Това е монетата, която ти ми върна.

Оба кимна, понеже нямаше причина да се съмнява в това.

— Да, маме. Монетата, която ти ми даде, за да платя на Латея. Но нали ти казах, че Латея загина в пожара, така че не успях да ти купя лекарството. Ето защо ти върнах монетата.

Яростният и поглед го изпепеляваше, но гласът и остана сдържан и хладен.

— Това не е същата пара, Оба.

Той се ухили.

— Напротив, маме, същата е.

— Монетата, която ти дадох, имаше белег на ръба. Поставен лично от мен.

Усмивката на Оба се изпари от лицето му. Трескаво търсеше отговор. Какво би могъл да и отговори. На какво щеше да повярва. Нямаше да е убедително да каже, че е пуснал нейната монета в джоба си, а е извадил друга по грешка, понеже никога не бе разполагал със собствени средства. Тя знаеше прекрасно, че не притежава нито грош — нали от нея зависеше. Смяташе, че не е достоен и ще ги загуби.

Но Оба вече имаше пари. Разполагаше с парите на Латея — бяха цяло състояние. Спомни си как трескаво събра всичко, което изпадна от джоба и, включително и монетата, която сам и бе дал. Когато покъсно отдели една монета, за да я върне на майка си, нямаше представа, че тя я е белязала. За лош късмет бе върнал на майка си друга монета, а не тази, която първоначално бе получил от нея.

— Сигурна ли си, маме? Може би само си си мислела, че си я белязала? Може да си пропуснала.

Тя бавно поклати глава.

— Не. Белязах я, за да мога, ако я похарчиш за пиене или за жени, да отида и да видя за какво точно.

Подлата кучка. Да не вярва на собствения си син. Що за майка е това?

Но какво доказателство може да има освен някаква си драскотинка по ръба на монетата? Никакво. Луда жена.

— Сигурно нещо бъркаш, маме. Аз нямам пари и ти го знаеш. Откъде бих могъл да взема друга монета.

— Точно това искам да разбера. — Очите и святкаха застрашително. Той едва си поемаше дъх, притиснат от неудържимия изблик на енергия, който се изливаше от тях. Но гласът и остана сдържан. — Заръчах ти да ми купиш лекарство с тази монета.

— Че как бих могъл? Латей беше мъртва. И ти я върнах.

Струваше му се тъй могъща и огромна, сякаш разярен дух, дошъл да изкаже волята на мъртвите. Може би духът на Латей се бе върнал, за да го издаде. Не се бе замислял за това. Би било точно в стила на ужасната вещица. Каквато беше подла. Може да е направила точно това, за да го лиши от полагащия му се по право сан, от достойнството му.

— Знаеш ли защо те кръстих „Оба“?

— Не, маме.

— Това е древно Д'Харанско име. Знаеше ли го?

— Не, маме. — Любопитството му се разпали. — Какво означава?

— Две неща. Слуга и крал. Нарекох те Оба с надеждата един ден да станеш крал, ако ли не, поне да служиш на Създателя. Глупаците рядко стават крале. Специално за теб съм сигурна, че е невъзможно. Това бе налудничавата мечта на млада майка. Значи остава „слуга“ . Кому служиш, Оба?

Той знаеше прекрасно отговора. Именно защото му служеше, бе станал непобедим.

— Откъде взе тази монета, Оба?

— Вече ти казах, маме, не можах да ти купя лекарство от Латей, понеже къщата и беше изгоряла. Може би белегът се е изтъркал от допира до нещо друго в джоба ми.

Тя се замисли над думите му.

— Сигурен ли си, Оба?

Той кимна с надеждата, че най-сетне е успял да я разубеди и да отклони вниманието и от монетата.

— Разбира се, че съм сигурен, маме. Латей умря. Ето защо ти върнах монетата. Не можах да ти купя лекарство.

Майка му повдигна вежда.

— Нима, Оба?

Тя бавно извади ръката си от джоба на роклята. Оба не можеше да види какво стиска в юмука си, но се радваше, че м най-сетне ще изплюе камъчето.

— Да, маме. Латейя е мъртва. — Установи, че му е приятно да го повтаря.

— Така ли, Оба? Значи не можа да ми купиш лекарството? Не би излъгал майка си, нали, Оба?

Той енергично тръсна глава.

— Не, маме.

— Тогава какво е това? — Тя разтвори длан и пред него изникна шишенцето с лекарство, което Латейя бе приготвила за майка му. — Намерих това в джоба на сакото ти, Оба.

Той се вторачи в прокълнатото шише, в отмъщението на проклетата вещица. Трябваше да я убие направо, преди да е забъркала поредната си гадна отвара. Съвсем бе забравил, че пъкна шишенцето в джоба си, с намерението да го изхвърли някъде по пътя. При всичките нови неща, които научи, прокълнатото шишенце с лекарство му изхвъркна от главата.

— Ами мисля... Предполагам, че е някое старо шишенце.

— Старо, казваш. Не виждаш ли, че е пълно! — Гласът и отново стана режещ. — Как си могъл да вземеш лекарство от жена, за която твърдиш, че е умряла. Във вече изгорялата и къща? Как, Оба? И защо ми връщаш друга монета, а не тази, която ти дадох? Защо! — Тя се приближи още крачка към не го. — Защо, Оба?

Той отстъпи. Не можеше да откъсне очи от прокълнатото лекарство. Не можеше да погледне разяреното лице на майка си. Знаеше, че ако го направи, няма да издържи и ще избухне в рев.

— Ами аз...

— Какво ти, Оба? Какво ти, копеле мръсно! Нищожно без полезно мързеливо копеле! Прокълнато безчестно отвратително копеле, Оба Счок!

Оба вдигна очи. Правилно бе предположил, че майка му ще се опита да го прикове в погледа си. Но той бе станал непобедим.

— Оба Рал — рече.

Тя не трепна. Едва тогава си даде сметка, че от самото начало го е подмамвала да си признае, че е разбрал. Това бе част от плана и. Споменаването на това име — Рал — обясняваше как е разбрал,

издаваше всичко на майка му. Оба остана вкаменен, мислите препускаха бясно в главата му като плъх с настъпена опашка.

— Духовете ме прокълнаха — пророни майка му. — Трябваше да послушам Латея. Трябваше да ни спестя всичко това. Ти си я убил. Ах, ти, омразно копеле. Ти долно, мерзко...

Бърз като лисица, Оба замахна с всичка сила с лопатата, която се стовари с трясък върху главата на майка му.

Жената се строполи като чувал с картофи, паднал отвисоко — туп.

Оба бързо отскочи назад, опасявайки се да не би тя да посегне да го хване за глезена. Беше убеден, че е способна на подобно нещо. Подлата кучка.

Бърз като стрела, той замахна отново и и нанесе втори удар — на същото място върху високото чело. След това отстъпи назад, за да излезе от обсега на зъбите и, преди тя да е успяла да го захапне като отровен паяк. Тя често изплуваше в мислите му като паяк. Черен паяк.

Звънтенето на метал отекна в притихналата плевня и бавно заглъхна. Около него се разстла ефирното було на самотата.

Стоеше прав, вдигнал лопатата над главата си, готов за следващ удар. Наблюдаваше я внимателно. От ушите и потекоха бистри розови вадички кръв, които запълзяха към ледената купчина тор.

Обезумял от страх и ярост, той се спусна към майка си и и нанесе още един мощен удар с лопатата, след това още и още. Плевнята закънтя от допира на метал до кокал, във въздуха остана да ехти звънлив звук. Плъховете, надзъртащи с малките си очета, се скриха уплашено в дупките.

Оба се отдръпна и си пое дълбоко дъх след продължителния опит да я накара да млъкне. Дишайки учестено, огледа бавно безжизненото и тяло, увиснало върху ледената купчина. Ръцете и бяха широко разперени встрани, сякаш се молеше за прегръдка. Подлата кучка. Сигурно беше намислила нещо. Някакви нововъведения. Може би да го прегърне, сякаш това щеше да заличи дългите часове, които Оба бе прекарал в клетката.

Лицето и му се видя по-различно. Изражението и — някак странно. Пристъпи на пръсти, за да го огледа по-добре. Черепът и бе загубил формата си, приличаше на зрял пъпеш, паднал на земята.

Беше нещо тъй ново, че Оба не можеше да си събере мислите.

Мамето, пъпешовидната и глава, цяла зейнала.

Фрасна я набързо още три пъти — за всеки случай, после се отдалечи, без да изпуска лопатата от ръце, за да не би тя да скочи изведнъж и да започне да му крещи. Никак нямаше да се изненада. Подлярка. Луда жена.

В плевнята настана тишина. От устата на Оба излизаха облачета топъл въздух. Над главата на майка му въздухът оставаше непроменен. Гърдите и не помръдваха. Алената локва под главата и попиваше в ледената купчина. Дупките, които някак си бе успял да изрови с лопатата, се запълниха със странното съдържание на пъпешовата и глава, зейнала на земята.

При мисълта, че майка му никога повече нямаше да го наругае, му стана хубаво. Майка му, тъй като не беше кой знае колко умна, сигурно се е поддала на натякванията на онази вещица Латейя и бе започнала да мрази сина си — единственото си чедо. Тези две жени бяха движили живота му. Той се бе превърнал в безпомощен слуга на две харпии.

За щастие най-накрая стана непобедим и се освободи и от двете.

— Искаш ли да знаеш кому служи, маме? Служа на гласа, който ме направи непобедим. На гласа, който ми помогна да се отърва от тебе!

Майка му не отвърна. Най-сетне нямаше какво да му каже в отговор.

И тогава Оба се ухили.

Извади ножа си. Беше нов човек. Човек, преследващ предизвикателствата на интелекта си. Каза си, че би било интересно да види какви други странни и любопитни неща могат да се намерят у лудата му майка. Оба обичаше да научава нови неща.

Тъкмо се наслаждаваше на вкусните яйца, които си бе сготвил за обяд на полу завършеното огнище в стаята, когато откъм двора се чу тропотене на каруца. Бе минала повече от седмица, откак подлата му майка си отвори зловната мъничка уста за последен път.

Оба откряна вратата и надзърна предпазливо, като не преставаше да дъвче. Мерна задната част на спряна съвсем наблизко каруца. От капрата скочи мъж.

Господин Тъчман, който редовно носеше на майка му вълна за предене. Тя му я връщаше на кълбета, с които той тъчеше на станове

си. Напоследък Оба имаше толкова много неща за вършене, че съвсем забрави за господин Тъчман. Хвърли поглед към ъгъла на стаята, за да види колко готови кълбета има майка му. Не бяха много. Встрани лежеше цяла бала вълна, която чакаше да бъде изпредена. По-добре да си бе гледала работата, вместо да му създава проблеми.

Оба се оказа в безизходица. Когато се обърна да надзърне през вратата, на прага стоеше господин Тъчман. Беше висок и слаб мъж, с голям нос и уши, с прошарена и къдрава коса като вълната, с която работеше. Наскоро бе овдовял. Оба знаеше, че майка му го харесва. Може би господин Тъчман щеше да успее да изцеди част от отровата, насъбрала се в зъбите и. Да я поукроти. Интересна теория, над която си струваше да поразсъждава.

— Добър ден, Оба. — Очите му, които Оба винаги бе намирал за любопитни и воднисти, надничаха в процепа на вратата, оглеждайки къщата. — Тук ли е майка ти?

Почувствал се осквернен от нахалните очи на неочаквания гост, Оба стоеше пред него с чинията яйца в ръка и се опитваше да реши как да постъпи, какво да отговори. Погледът на господин Тъчман се спря върху огнището.

Оба, почувствал се неловко зад вратата, си напомни, че е нов човек. Важна личност. Важните личности не бяха неуверени. Те използваша всеки миг и сами създаваха величието си.

— Маме? — Оба остави чинията и хвърли поглед към огнището. — О, тука е някъде.

Вълнокосият господин Тъчман остана втренчен в глуповатата усмивка на Оба.

— Нали чухте за Латейя? Как са намерили къщата и?

Оба си рече, че този човек има същата уста като на майка му — зла, подла.

— Латейя ли? — Оба смукна парченце яйца, заседнало между зъбите му. — Латейя е мъртва. Какво биха могли да намерят?

— По-точно би следвало да кажеш „какво не са намерили“? Пари. Латейя имаше пари — всеки го знае. Но в къщата и не бе открит нито грош.

Оба сви рамене.

— Сигурно са изгорели. Разтопили са се.

Господин Тъчман изръмжа с възмущение.

— Може би. А може би не. Говори се, че може да са изчезнали още преди пожара.

Оба се почувства засегнат от факта, че хората не си гледат работата. Нямаха ли си свои грижи? Защо не оставят нещата както са си? Да се порадват на факта, че подлата вещица вече не присъства в живота им, и да карат нататък. Но не, продължават да си завират човките, където не им е работа. Клъв, клъв, клъв! Като кокошки просо. Интриганти — ето какви са хората.

— Ще кажа на мама, че сте идвали.

— Трябва да взема изпредената вълна. Нося и още един чувал. Бързам, чакат ме.

За този човек работеха цяла орда жени. Никога ли не дава на бедните работнички дори глътка въздух?!

— Ами опасявам се, че мама нямаше време да... Господин Тъчман продължаваше да гледа огнището, но този път доста потреничено. Изражението му изразяваше повече от любопитство. Граничеше с гняв. Свикналият да раздава заповеди Тъчман, в чиято компания Оба винаги се бе чувствал някак неловко, пристъпи напред и се озова в средата на стаята. Погледът му не се откъсваше от камината. Вдигна ръка, посочи.

— Какво е... какво е това? Скъпи Създателю!

Оба проследи посоката на пръста му — към новата камина, която бе иззидал на стената, разделяща стаята от плевнята. Харесваше си работата — бе станало доста добре. Бе наблюдавал доста други камини, бе запомнял как са направени. И макар коминът още да не бе наред, вече я използваше. Добра работа му вършеше.

Тогава Оба видя къде гледа господин Тъчман. В челюстта на мама.

Е, и това ако не беше нещо. Оба не очакваше посетители, особено пък такива, които си врат носа в чуждите работи. Откъде-накъде този тук ще си позволява да му наднича в дома, само защото дава да му предат вълната!

Господин Тъчман заотстъпва към вратата. Оба знаеше, че ще се раздрънка. Този беше голяма клюкарка, ето, без да го питаш, разправя наляво и надясно за липсващите пари на Латея. Които, в крайна сметка, си бяха на Оба, като се има предвид, че цял живот е бачкал упорито за тях. Какво можеха да кажат другите за дъртата вещица?

Когато Тъчман си отвори устата и започне да разправя какво е видял над камината у Оба, със сигурност щеше да има въпроси. Хората щяха да си наврат носовете в чуждите работи и щяха да искат да разберат чия е челюстта. Щяха да започнат да дрънкат разни неща за майка му, също както правеха сега за лечителката.

Възроденият Оба, човек на действието, не можеше да позволи това да се случи. Той бе важна личност, както вече знаеше. Във вените му течеше кръвта на Рал, нали така. Важните личности се справяха с проблемите си сами. Бързо. Ефикасно. Решително.

Оба сграбчи господин Тъчман за врата и го закова на място. Онзи започна да се мята. Беше висок и жилав, но не можеше да се мери с Оба нито по сила, нито по бързина.

Оба изпъшка и вкара ножа си в корема на господин Тъчман. Онзи зяпна. Вечно воднистите му и любопитни очи се ококориха, изпълнени с ужас.

Оба се свлече на земята заедно с противния господин Тъчман. Чакаше ги работа. Тежката работа не го плашеше. Първо трябваше да се справи с мятания се яростно вълноглав любопитко. После идваше ред на каруцата му. Хората щяха да тръгнат да го търсят. Животът на Оба се усложняваше.

Господин Тъчман извика за помощ. Оба нанесе втори удар с ножа си, под брадичката. Надвеси се над него, гледайки го как се бори за живота си, въпреки че беше наясно, че ще умре.

Оба нямаше нищо против господин Тъчман — нищичко. Какво като беше нахален и надут. Всичко беше заради оная зла вещица. Продължаваше да усложнява живота на Оба. Сигурно е пратила някакво съобщение на майка му, а сега и на господин Тъчман от отвъдното. Кучка. В резултат на което майка му бе станала подозрителна. А сега и този досадник Тъчман. Бяха като рояк скакалци, появиха се изведнъж и го връхлетяха.

Понеже е важна личност — затова.

Явно беше дошло време за промяна. Оба не можеше да си позволи в къщата му един след друг да идват разни хора и да му досаждат с въпросите си. И бездруго бе твърде важна личност, за да се погубва в затънтено място като това.

Господин Тъчман изръмжа в безнадежден опит да избяга. Беше време нещастният вдовец да отиде да прави компания на истеричната

му майка и досадната вещица и заедно да векуват в прегръдките на Пазителя, в царството на мъртвите.

Настъпи моментът Оба да започне новия си живот на важна личност и да се премести да живее другаде.

Точно когато си мислеше, че никога повече няма да му се наложи да влиза в плевнята и да гледа ледената купчина тор, която така и не успя да разбие с лопатата въпреки настояването на истеричната си майка, му хрумна, че ако бе използвал кирката, щеше да му е много полесно. Е, и това, ако не беше нещо.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

С ЛЕКО И БЕЗУПРЕЧНО ТОЧНО ДВИЖЕНИЕ на китката майстор Фридрих лепна златното листенце за меките косъмчета на четката си. Беше достатъчно ефирно, за да отплува и с най-нежния полъх. Кацна плавно върху влажния гипс, сякаш водено от магия. Наведен съсредоточено над работния си плот, Фридрих изтри внимателно с парче овча кожа прясно позлатената повърхност на малката стилизирана фигурка на птичка и я огледа за драскотини.

Дъждът ромолеше тихичко по прозореца. Беше обед, но с надвисналите мрачни дъждовни облаци изглеждаше като че ли е призори.

Работеше в малкото си ателие в задното помещение. Вдигна поглед към просторната дневна, където жена му извършваше познатите движения, придружаващи хвърлянето на камъчета върху Милостта. Преди много години той бе издълбал върху една дъсчена плоча контурите на магическия символ — осмолъчата звезда, пресичаща кръг, вписан в квадрат, който на свой ред влизаше в по-голям кръг. Разбира се, след като тя беше начертала лично безукорна чернова. Ако беше изписал символа сам, Милостта би загубила силата си. За да бъде истинска, трябваше да бъде начертана от човек с дарба.

С радост правеше, каквото може, за да бъдат вещите в живота и поне малко по-красиви. Защото тя бе жената, направила неговия живот красив. Помисли си, че усмивката и е изваяна от самия Създател.

Мярна и жената, дошла в дома им, за да чуе бъдещето си. Тя слушаше със зяпнала уста как пред нея се излива съдбата и. Ако хората можеха сами да гледат бъдещето си, нямаше да идват при Алтея, но макар да не разбираха нищо от онова, което ставаше пред очите им, наблюдаваха с интерес как камъчетата се изсипват от дългите елегантни пръсти на жена му и падат върху дъската с издълбаната Милост.

Посетителката беше симпатична вдовица на средна възраст. Беше идвала при Алтея на два пъти по-рано, но преди няколко години. Съсредоточен върху работата си, той разсеяно надаваше ухо на

разговора в съседната стая. Жената разказваше за няколкото си пораснали деца, които се били оженили и живеели наблизко, първото и внуче било вече на път. Точно в момента обаче интересът и бе съсредоточен върху камъчетата, а не върху бъдещото внуче.

— Пак ли? — Не беше толкова въпрос, колкото израз на Учудване.

— Пак същото.

Алтея не каза нищо. Фридрих полира току-що положеното златно покритие, заслушан в познатия звук на събиране на камъчетата от дъската.

— Често ли се случва? — попита жената, поглеждайки с ококорените си очи ту Алтея, ту Милостта. Не получи отговор и разтърка кокалчетата си толкова силно, че Фридрих помисли, че си е оцавила кожата. — Какво означава?

— Шшт — измърмори Алтея и хвърли камъчетата отново. Фридрих никога не бе виждал жена си да е тъй неразговорлива с посетител. В изтрополяването по дъската като че се усети някаква напрегнатост, припряност. Жената пак потърка кокалчетата си в очакване на своята съдба.

Седемте камъчета за пореден път се изтърколиха по дъската, готови да разкрият тайните на бъдещето.

От мястото си Фридрих не можеше да види самите камъчета, но различаваше съвсем ясно познатия звук от изтъркулването на неравните им форми по дървената повърхност. След толкова години за него не бе любопитно да наблюдава самия процес на гадаене, самите камъчета. Въпреки дългите години обаче никога нямаше да се насити да гледа с любов красивия профил на жена си, все още буйната и руса коса, сякаш слънчева светлина, блискала връз раменете. Усмихна се.

Посетителката ахна.

— Пак същото! — Сякаш в унисон с мислите и, навън удари гръм. — Господарке Алтея! Какво означава това?

Алтея бе седнала на възглавницата си на пода, облежната на една ръка и подвила повехналите си нозе на една страна. Намести се и погледна жената.

— Означава, че си жена със силен дух, Марджъри.

— Един от тези двата камъка ли? Силен дух?

— Точно така — потвърди Алтея и кимна.

— Ами другият? Не може да е на добро. Ей, го къде е. Сигурно е най-лошото.

— Тъкмо щях да ти кажа, че другият камък, който се появява при всяко хвърляне, също означава силен дух. Мъж със силен дух.

Марджъри погледна камъчетата на плота. Разтърка кокалчетата си.

— Но, но те и двата... — Посочи с ръка. — И двата излизат извън. Извън външния кръг. В отвъдния свят. — Тревожните и очи намериха лицето на Алтея.

Гледачката се надигна и премести краката си напред, за да ги кръстоса. Бяха слаби и почти напълно неподвижни, но като ги кръстосаше на възглавницата пред себе си, можеше да седи с изправен гръб.

— Не, скъпа, ни най-малко. Виж тук, това е на хубаво. Два силни духа, преминаващи заедно през живота и отвъд него.

За по-хубаво не би могла и да мечтаеш.

Марджъри хвърли към дъската още един тревожен поглед.

— Така ли? Сериозно ли, господарке Алтея? Значи смятате, че е на хубаво, че те продължават така?

— Разбира се, Марджъри. Много на хубаво е. Два силни духа са се свързали в едно.

Посетителката докосна с пръст долната си устна и погледна скришом Алтея.

— Че кой е тогава? Кой е този тайнствен мъж, дето ще го срещна?

Алтея сви рамене.

— Рано е да се каже. Но камъните сочат, че ще срещнеш мъж.

Онази демонстративно кръстоса показалеца и средния си пръст.

— И отношенията ви ще се развият много бързо. Поздравления, Марджъри. Най-после ще откриеш щастието, което търсиш.

— Кога? Скоро ли?

Алтея пак сви рамене.

— Рано е да се каже. Камъните казват само „ще“, а не „кога“. Може да е утре, може догодина. Важното е, че ти предстои да срещнеш човек, който ще бъде добър с теб, Марджъри — Дръж си очите отворени. Не се крий в къщата си, иначе ще го пропуснеш.

— Но щом камъните казват...

— Камъните казват, че е силен и че е отворен към теб, но не гарантират нищо. Всичко ще зависи от теб и от него. Бъди отворена за него, когато се появи в живота ти, защото иначе може да мине, без да те забележи.

— Ще го направя, господарка Алтея. — Гласът и прозвуча по-уверено. — Ще го направя. Ще бъда готова и когато той се появи в живота ми, ще го видя и той ще ме види, точно как то предсказаха камъните.

— Добре.

Жената заровичка в кесията, окачена на колана и, докато намери една монета. Подаде я енергично напред, доволна от предсказанието.

Фридрих наблюдаваше как Алтея прави предсказания в продължение на близо четирийсет години. През цялото това време никога, нито веднъж, не я бе видял да излъже някого.

Жената се изправи с протегната ръка.

— Да ви помогна ли, господарке Алтея?

— Благодаря ти, скъпа, Фридрих ще се погрижи по-късно. Засега ще остана още малко при дъската.

Онази се усмихна, вероятно отнесена в мечти за предстоящия и нов живот.

— Е, добре тогава, аз ще вървя, преди денят да е превалил, да се прибера преди мръкнало. Чака ме дълъг път. — Тя надзърна в ателието и махна за поздрав от вратата. — Всичко хубаво, господарю Фридрих.

Дъждът се бе усилил. Фридрих забеляза, че небето е станало още по-оловносиво, над къщата им край езерото се стелеше мрак. Фридрих вдигна глава от работата си и също и махна с ръка.

— Ще те изпратя, Марджъри. Има кой да те придружи по обратния път, нали?

— Зетят ме чака отсам каньона с конете. — Тя се спря на прага и посочи работния плот. — Чудесно е.

Фридрих се усмихна.

— Надявам се в Двореца да открия купувач, който да мисли същото.

— Ще намерите, убедена съм. Работите ви са наистина красиви. Всички го казват. Който притежава ваша творба, се смята за късметлия.

Марджъри се поклонил щастливо на Алтея, благодари и отново и откачи наметалото си от овча кожа от куката край вратата. Усмихна се

на разяреното небе и метна дрехата на раменете си, като прилежно си сложи качулката. След това забърза надолу по пътя, за да търси новия мъж в живота си. Чакаше я дълъг път. Преди да затвори вратата след нея, Фридрих я предупреди, като излезе от каньона, да си отваря очите на четири и да не се отклонява от пътеката нито за миг. Тя каза, че помни инструкциите му от предишния път и ги спазва стриктно.

Домакинът я изпрати с поглед, докато фигурата и потъна в сенките и мъглата, после затвори вратата, за да прогони навън лошото време. В къщата настана тишина. Навън блесна светкавица, сякаш обидена от негостоприемството му.

Фридрих застана зад жена си.

— Нека ти помогна да си седнеш на мястото.

Алтея беше събрала камъните в шепата си. Разклати ги и те изтрополиха — сякаш кокалите на духове. По природа бе мила и внимателна и не беше типично за нея да не го чуе. Още по-необичайно бе да хвърля камъните си, след като си е тръгнал посетител. Този начин на гадаене представляваше допитване до дарбата. Как точно, това не му бе напълно ясно. Това, което знаеше обаче, беше, че процедурата е крайно изтощителна за жена му. Гадателският акт изстискваше силите и я откъсваше от този свят. Не и оставаха нито енергия, нито желание да хвърля камъните отново.

Но сега явно бе обзета от безмълвна нужда.

Завъртя китката си и разтвори длан, с лекота хвърли камъните върху дъската, с грацията, с която той извайваше ефирните си златни листа. Тъмните, мрачни, безформени камъни се изтърколиха и се разпиляха по дъската, върху позлатената Милост.

По време на съвместния им живот Фридрих я бе виждал да хвърля камъните си десетки хиляди пъти. Понякога той, също като клиентите и, се опитваше да разчете някакъв смисъл във фигурите. Никога не му се беше удавало.

Тя виждаше неща, незрими за очите на обикновения смъртен. В произволно разхвърляните камъни съзираше предзнаменования, разбираеми само за гадателка като нея. Магически фигури.

Самият акт на хвърлянето не беше толкова важен. Важното беше как именно камъните ще докоснат дъската и ще се свържат със сили, които за обикновен човек като него бяха неразгадаеми, но които говореха на гадателките чрез тяхната дарба. В този произволен

елемент на хаоса Алтея разчиташе потока на силите през света на живите, а дори, както се опасяваше Фридрих, и през света на мъртвите. Алтея обаче никога не говореше за това. Въпреки безкрайната близост между тях в душа и тяло това бе нещо, което не можеха да споделят един с друг.

При новото хвърляне един камък застана в самия център на символа; два се спряха в срещуположните ъгли на квадрата — там, където се допираше до външния кръг; други два избраха точките, където се докосваха квадратът и вътрешният кръг; последните два се озоваха отвъд външния кръг, изобразяващ отвъдния свят.

Блесна светкавица, секунди по-късно удари и гърмът. Фридрих се ококори невярващо. Запита се какво ли означава фактът, че камъните са застанали точно на тези места в Милостта. Никога преди не ги бе виждал да се подреждат в тъй правилна симетрия.

Алтея също гледаше втренчено дъската.

— Виждала ли си някога подобно нещо? — попита я той.

— Опасявам се, че да — пророни тя и събра камъните с изящните си пръсти.

— Така ли? — Беше сигурен, че подобно необичайно събитие, такава изумителна подреденост, не би му убягнало. — Кога?

Тя разбърка камъните в шепата си.

— При предишните четири хвърляния. С това станаха пет. Абсолютно еднакви. Всеки отделен камък попада на съвсем същото място.

Тя хвърли камъните още веднъж. В този миг небето като че се разтвори, пороят се изля върху къщата им с гръм и трясък. Фридрих хвърли бърз поглед към небето, след което подири с очи жена си. Камъните се изтърколиха и заподскачаха по дъската.

Първият се насочи към центъра и спря точно в средата на Милостта. Светкавица. Останалите камъни някак съвсем естествено се насочиха към съвсем естествените си места, само дето тези места бяха досущ предишните.

— Шест — прошепна Алтея.

Гръм.

Фридрих не знаеше дали тя говори на него или на себе си.

— Но първите четири пъти бяха за тази жена — Марджъри. Нали хвърляше камъните за нея. Това е част от нейното предсказание.

Дори на самия него му прозвуча повече като молба, отколкото като констатация.

— Марджъри дойде за предсказание — отвърна Алтея. — Това не означава, че камъните са готови да и го дадат. Те решиха това предсказание да бъде за мен.

— И какво означава то?

— Нищо. Поне все още. Засега е само далечна възможност — буря на хоризонта. Камъните може да решат, че бурята ще премине.

Докато я гледаше как прибира камъните си, го обзе чувство на тревога.

— Стига вече, трябва да си починеш. Нека ти помогна, моля те, Алтея. Ще ти приготвя нещо за ядене. — Той проследи с поглед как ръката и прибира последния камък — онзи в средата. — Остави ги. Ще ти направя чудесен горещ чай.

Никога досега не беше възприемал камъните като нещо зловещо. Този път му се стори, че отваряха пътя към нещо ужасно, идещо да застраши живота им.

Не искаше жена му да ги хвърля отново.

Отпусна се до нея.

— Алтея...

— Шшт, Фридрих. — Каза го с монотонен глас, не ядосано, не с укор, но категорично. Дъждът яростно изтреця по покрива. Водата в улуците забушува. Мракът навън бе раздран от ослепителни светкавици.

Той се вслуша в тракането на камъните, сякаш костите на мъртвите заговориха на жена му. За пръв път в съвместния им живот той изпита омраза към седемте камъка, сякаш в рефлекс за самосъхранение. Все едно те щяха да му я отнемат.

От мястото си върху червената възглавница с втъкани златни нишки Алтея отново хвърли камъните към Милостта. Те изтрополиха върху дъската и Фридрих примирено проследи с поглед къде ще спрат — на съвсем същите места. Щеше да се изненада, ако не беше станало така.

— Седем — пророни тя. — Седем пъти, седем камъка.

Гръмотевицата изтреця с пълтен екот, сякаш гласът на недоволни и ядосани духове от отвъдния свят.

Фридрих докосна жена си по рамото. В дома им бе нахълтала чужда сила, за да превземе живота им. Не можеше да я види, но знаеше, че се е появила.

Изведнъж се почувства смъртно уморен, сякаш всичките му години живот се бяха стоварили едновременно върху плещите му, за да го смажат, да го накарат да се почувства стар като света. Запита се дали Алтея изпитва същото чувство, когато я наляга умората след хвърлянето на камъните. Потръпна при мисълта, че може да се живее цял живот в подобно развълнувано море от емоции. Неговият свят, светът на творец, изглеждаше толкова по-обикновен и блажен в своето невежество, далечен на бушуващите тук неясни сили. Но най-ужасното беше, че се чувстваше неспособен да закриля жена си от тази невидима заплаха. Пред нея беше безсилен.

— Какво означава това, Алтея?

Тя не бе помръднала. Гледаше като вцепенена тъмните камъни, разполагащи се върху Милостта.

— Идва онзи, който чува гласовете.

Ослепителна светкавица раздра небето и изпълни стаята с бяло сияние. Контрастът между ярката светлина и потискащата сянка беше умопомрачителен. Мощният удар разтърси земята. Последва оглушителен трясък, чиято сила можеше да се сравнява единствено с величието на светкавицата.

Фридрих преглътна.

— Знаеш ли кой е той?

Тя покри с длан ръката му, отпусната на рамото и.

— Спомена нещо за чай? От този дъжд ми стана студено.

С удоволствие бих пийнала една чашка.

Той погледна първо усмивката и, хвърляща меки отблясъци в очите и, после камъните върху Милостта. Поради някаква причина не искаше да му отговори — поне засега. Той опита да подхване въпроса от другаде.

— Какво кара камъните ти да се подреждат така, Алтея? Какво би могло да означава подобно нещо?

Светкавица. Гърмът се стовари отгоре им болезнено оглушителен, сякаш врязал се не във въздуха, а в скала. Пороят се изливаше на талази върху прозореца им.

Алтея най-сетне откъсна поглед от бушуващата навън стихия, от яростта на Създателя, и го премести върху дъската с камъните. Посочи този в центъра.

— Създателят? — не се сдържа Фридрих.

— Господарят Рал — поклати глава тя.

— Но нали звездата в центъра изобразява Създателя, неговата дарба.

— Да, в Милостта. Но не бива да забравяш, че това е предсказание. Тук е различно. Предсказанието само използва Милостта, а в този случай камъкът в средата изобразява онзи с Неговата дарба.

— Значи би могъл да е всеки — рече Фридрих. — Всеки, роден с дарбата.

— Не. Линиите, излизащи от осемте лъча на звездата, изобразяват дарбата, прекосяваща живота, през воала, разделящ световите, и към външния кръг в отвъдното. По този начин изобразява дарбата в смисъл, в който не би могъл да бъде свързан с никой друг човек: дарбата за магията и на двата свята — и на живите, и на мъртвите. Адитивната и Субстрактивната магия. Камъкът в средата докосва и двата. Той хвърли поглед към този камък.

— Но какво те кара да мислиш, че е точно Господарят Рал?

— Той е единственият от три хиляди години насам, роден и с двете страни на дарбата. През цялото това време, допреди той да овладее дарбата си, нито един камък, който съм хвърляла, не се е озовавал на това място. И не би могъл.

Колко време стана? Май две години, откакто наследи баща си. Но е овладял дарбата си по-отскоро. Което само по себе си повдига въпроси, изискващи тревожни отговори.

— Но аз си спомням, че преди години ти лично си ми казвала, че Мрачният Рал използва и двете страни на магията.

Потънала в мрачни спомени, Алтея поклати глава.

— Вярно е, че той също използваше субстрактивни сили, но не бе роден с дарбата за тях. Предлагаше чисти детски души на Пазителя на отвъдния свят, с което си спечелваше това право. Мрачният Рал трябваше да търгува, за да се докопа поне частично до използването на подобни сили. Но този човек, настоящият Господар Рал, е роден и с двете страни на дарбата — като магьосниците от старите времена.

Фридрих не знаеше какви изводи би следвало да си извади от това. Не можеше да си обясни на какво се дължи това осезаемо чувство за безпокойство в душата му. Спомняше си ясно деня, в който новият Господар Рал се бе възкачил на трона. Фридрих тъкмо бе в Двореца, за да продава малките си позлатени фигурки, когато се случи великото събитие. И той видя новия Господар Рал — Ричард.

Това беше незабравим момент в живота му — третият Господар Рал, на който бе станал свидетел в живота си. Спомняше си съвсем ясно новия владетел — висок, силен, с остър поглед, обикаляше Двореца и изглеждаше съвсем не на място в него, но в същото време все едно се беше прибрал у дома след дълго бродене. Спомняше си и мечата му — онова легендарно оръжие, което никой в Д'Хара не бе виждал от детските години на Фридрих, когато между двата свята бе издигната граница, откъсваща Д'Хара от останалата част на новия свят.

Новият Господар Рал се разхождаше из Двореца в компанията на по-възрастен мъж — говореше се, че и той бил магьосник — и поразително красива жена. Великолепната и коса падаше на пищни талози върху раменете, беше облечена в бяла копринена рокля. Присъствието и заслепяваше цялата прелест и величественост на Двореца. Край нея всичко друго изглеждаше ежедневно и обикновено.

Ричард Рал и тази жена бяха създадени един за друг. Фридрих забеляза особените погледи, които си разменяха. В сивите очи на мъжа и зелените очи на жената личаха дълбока и непогрешима отдаденост, вяност и близост.

— А другите камъни? — попита Фридрих.

Ръката на Алтея премина над по-големия от двата кръга на Милостта, където се осмеляваха да стигнат единствено позлатените лъчи на дарбата на Създателя, и се насочи към двата тъмни камъка, попаднали в света на мъртвите.

— Тези, които чуват гласове — рече тя.

Той кимна — подозренията му се бяха потвърдили. Там, където бе забъркана магия, рядко се случваше простосмъртен като него да извлече верен отговор, съдейки по очевидността на нещата.

— Останалите?

Алтея огледа четирите камъка в ъглите. Гласът и прозвъня меко на фона на ромолящия дъжд.

— Това са стражите.

— На Господаря Рал ли?

— На всички нас.

Фридрих забеляза, че по бузите на жена му се стичат сълзи.

— Моли се — прошепна тя — да се окажат достатъчно, иначе всички ще попаднем в лапите на Пазителя.

— Искаш да кажеш, че само тези четиримата защитават всички ни?

— Има и други, но тези са главните. Без тях всичко е загубено.

Фридрих прехапа устни, уплашен за съдбата на четиримата воители, призовани да се изправят лице в лице срещу Пазителя.

— Знаеш ли кои са те, Алтея?

Тя се обърна и го прегърна, притиснала лице в гърдите му. Жестът и бе детински, но го изпълни с болезнена любов към жената на живота му. Прегърна я нежно, за да я успокои, независимо от факта, че се чувстваше безсилен да я пази от подобни неща.

— Би ли ме занесъл до стола ми, Фридрих?

Той кимна и я вдигна, а тя обви ръце около врата му. Безпомощните и, безполезни крака се залюляха във въздуха. Жена с такава сила, която можеше да извика топъл дъжд зиме, да има нужда от него, за да стигне до стола си. От него, Фридрих, обикновения мъж, когото тя обичаше — мъж, роден без дарбата. Мъж, който я обожаваше.

— Не отговори на въпроса ми, Алтея.

Тя го прегърна по-силно.

— Един от четирите стражи съм аз.

Ококорил очи, Фридрих извърна глава към Милостта. Зяпна — един от четирите камъка се бе превърнал на пепел. Тя не сметна за нужно да погледне.

— Вторият е сестра ми — продължи Алтея, сгушена в прегръдките му. Той усети надигащата се в гърдите и скръб. — Значи оставаме трима.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН ЗАСТАНА ВСТРАНИ от потока хора, изсипващ се от юг. Сгушена в Себастиан, за да се предпази от ледения вятър, тя си помисли колко хубаво би било просто да е търколи върху ледената земя и да заспи. Коремът и къркореше от глад.

Рижка се отмести встрани и Дженсън стисна по-здроаво юздата и. Бети се притисна до бедрото на Дженсън, опашката, ушите и очите и издаваха, че е нащрек. Краката на животното бяха изморени и Бети сегиз-тогиз изпуктяваше възмутено срещу поредния бодил. Дженсън я потупа по коремчето, при което козичката енергично размаха опашка. Погледна господарката си, протегна глава, за да близне набързо Рижка по муцуната, след което приклегна и се сви в краката на Дженсън.

Себастиан бе прегърнал спътницата си през раменете и оглеждаше внимателно потока от каруци, колички и хора, които вървяха към Народния дворец. Тропотът на каруците, хорските разговори и смехове, шумът от толкова много стъпки и тракане на конски копита — всичко се сливаше в едно общо монотонно боботене, разнообразявано от ритмичното скърцане на ок на каруца. Облаците прах, вдигнати в резултат на трескавото движение, разнасяха мириса на манджи, примесен с вонята на човешки и животински тела. По езика полепваше неприятен възкисел вкус на мръсотия.

— Какво ще кажеш? — попита тихичко Себастиан.

Студеният изгрев потапяше далечното скалисто плато във виолетово сияние. Над полетата Азрит се издигаха величествени скалисти върхове, но сътвореното от човешка ръка се извисяваше дори още по-нависоко. Безбройни покриви зад внушителни стени се събираха в масивна постройка, представляваща град, съграден върху платото. Ниската зимна светлина придаваше на раздиращите небето мраморни стени и колони меко сияние.

Дженсън бе съвсем малка, когато майка и я отведе далеч оттук. Детските и спомени не бяха подготвили съзнанието и на възрастен човек за реалното великолепие на Двореца. Сърцето на Д'Хара увенчаваше с достойната си и горда осанка пустошта наоколо.

Благоговението и бе замъглявано единствено от мисълта, че наред с другото, това бе и наследственият дом на господарите Рал.

Обърса с длан лицето си, стисна очи, сякаш с това можеше да успокои пулсиращата болка в главата си. Пътуването се бе оказало трудно и изтощително. Вечер избираха място и спираха. Докато тя шеташе около бивака, Себастиан, скрит в булото на нощта, оглеждаше внимателно района. На няколко пъти се беше връщал тичешком край огъня с тревожните новини, че преследвачите им са наблизко. Въпреки изтощението и сълзите на отчаяние двамата трескаво събираха багажа и продължаваха напред.

— Имаме причина да сме тук — отвърна най-сетне тя. — Не му е времето да губим кураж.

— Или сега, или никога.

Тя се взря за миг в предупредителните искрици, блеснали в сините му очи, след което, вместо отговор, пристъпи напред и се вля в потока от хора. Бети скочи на крака и като се притискаше плътно в крака на Дженсън, заоглежда лицата наоколо. Себастиан тръгна от другата страна на Дженсън. От близката каручка им се усмихна възрастна жена.

— Козичката за продан ли ти е, скъпа?

Дженсън, стиснала с една ръка въженцето на Бети и юздата на Рижка, а с другата придържаща качулката си срещу режещия вятър, се усмихна на жената, но категорично поклати глава в знак на отказ. Онази и се усмихна с леко разочарование и подкара коня си по-бързо. В този миг Дженсън видя, че на каручката и има табела, рекламираща колбаси.

— Госпожо? Колбаси ли продавате?

Жената се протегна назад, отвори един капак и бръкна в съдината, увита прилежно в одеяла и кърпи. След миг извади тлъста наденица.

— Съвсем пресни са, от тази сутрин. Искате ли? Струва само сребърно пени, а за вкуса гарантирам.

Дженсън кимна настървено, Себастиан плати на жената поисканата сума, после срязва наденицата на две и подаде половината на спътничката си. Беше чудно гореща. Дженсън моментално погълна няколко хапки почти, без да дъвче. Усети с облекчение как остро-

жило на глада омеква и по тялото и се разлива приятна топлина. Едва след тези първи няколко хапки успя да усети вкуса на месото.

— Прекрасна е — провикна се след жената.

Онази се усмихна, комплиментът очевидно не я изненада. Дженсън избърза да настигне каручката и се обърна към жената.

— Случайно да познавате жена на име Алтея?

Себастиан огледа крадешком хората, които можеха да чуят въпроса и.

— А, значи си дошла за предсказание.

Дженсън не я разбра много добре, но реши, че ще е по-лесно да се съгласи с нея.

— Аха. Дали знаете къде мога да я намеря?

— Виж сега, скъпа, нея не я познавам, но се знаем с мъжа и — Фридрих. Идва в Двореца да продава позлатените си фигурки.

Явно повечето от хората идваха да продават стоките си. В главата на Дженсън изплува неясен детски спомен за жужащо множество от хора, изливащи се ежедневно в Двореца. Продаваше се какво ли не — от храна до бижута. Голяма част от градовете, където Дженсън бе живяла през годините, имаха пазарен ден. В Народния дворец всеки ден бе пазарен. Спомни си как с майка и ходеха да си купуват храна, а веднъж дори и плат за рокля.

— А къде можем да намерим този Фридрих? Или някой, който го познава?

Жената посочи към Двореца.

— Държи сергия на пазара. Ей там на баира. Чувала съм, че за да се срещнеш с Алтея, тя трябва да те покани. Съветът ми е да говориш първо с него.

Себастиан се опря на гърба на Дженсън и надникна към жената.

— На баира ли?

Тя кимна.

— Ами да, горе при Двореца. Лично аз не ходя там.

— Тогава къде продаваш надениците си?

— Нали съм с каручка и кон, та заставам край пътя. Продавам на хората, дето отиват и се връщат от Двореца. Няма да ви пуснат да минете с конете нагоре, ако сте решили да се срещнете с мъжа на Алтея. Нито пък с козата. Вътре могат да влизат само конете на войниците и официалните гости на Двореца. Търговците и други

подобни използват източния път. Не може всеки да влиза в Двореца с коня си. Само войниците се качват до горе на коне.

— В такъв случай сигурно ще трябва да оставим конете в конюшня — каза Дженсън.

— Фридрих не идва много често. Ще имате късмет, ако го заварите, още повече ако успеете да говорите с него.

Дженсън преглътна още една хапка от наденицата.

— Имате ли представа дали ще е тук днес? Или кога идва в Двореца?

— Не, скъпа, съжалявам, но не знам. — Жената намести огромния червен шал на главата си и пристегна възела под брадичката си. — Виждам го от време на време — само толкова знам. Понякога купува наденици за жена си.

Дженсън огледа внушителния силует на Двореца над тях.

— Е, не ни остава друго, освен да го потърсим.

Още не бяха влезли, а сърцето на Дженсън щеше да се пръсне от притеснение. Видя как пръстите на Себастиан се плъзват по външната страна на наметалото му, проверявайки дръжката на меча. Тя също потърси успокоителното присъствие на ножа си. Надяваше се да не се задържат дълго в Двореца. Само да разберат къде живее Алтея, и можеха веднага да се махат от това място. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Запита се дали Господарят Рал е тук или воюва нейде далеч в родината на Себастиан. Сърцето я сви при мисълта, че народът и живее под игото на такъв управник — човек без капчица милост.

Докато пътуваха към Народния дворец, Дженсън можа да разпита Себастиан за родината му. Той сподели с нея част от вярванията и традициите на хората в Стария свят, разбиранията им за обет и дълг, копнежа им за благословията на Създателя. Себастиан говореше разпалено за обичания духовен водач на неговия народ — Брат Нарев, както и за последователите му от Ордена. Те учеха, че добруването на ближния е не само отговорност, но и свято задължение на всеки човек. Дженсън не можеше да си представи място, където хората живеят изпълнени със съчувствие един към друг.

Себастиан и разказа за отчаяната борба на Императорския орден с Господаря Рал и за жестоките набези на владетеля на Д'Хара. Кой по-добре от нея знаеше какво е да се страхуваш от този човек! Именно

този страх я притесняваше сега, когато стоеше в подножието на Двореца. Страхуваше се, че ако Господарят Рал си е у дома, ще разбере, че Дженсън е наблизно.

Разминаха се със стегнат отряд войници на коне. Оръжията им — мечове, секири, копия — блестяха застрашително срещу утринното слънце. Дженсън сведе поглед и извърна глава в другата посока, за да не би погледът и да се засече с някой от войниците. Опасяваше се да не би някой да се протегне и да я грабне от тълпата — сякаш беше белязана с някакъв знак, видим единствено за тях. Държеше червената си коса прибрана прилежно под качулката, за да не привлича нежелано внимание.

Колкото по-нагоре отиваха, толкова по-гъста ставаше тълпата. По южните склонове на планината хората бяха разположили сергии и палатки, където продаваха стоките си. Новодошлите се настаняваха кой където свари. Въпреки студа всички изглеждаха в добро настроение, докато разполагаха стоките си на импровизираните щандове. Мнозина вече въртяха бурна търговия.

Д'Харанските войници като че бяха навсякъде. Все едри мъжаги с еднакви кожени униформи, отгоре с ризници. Въоръжението им се състоеше поне от меч, но повечето носеха и боздугани, къси мечове или ножове. Вървяха между хората като бдителни и зорки пазачи, но не притесняваха никого.

Жената пожела на Дженсън и Себастиан всичко хубаво и отби каручката си встрани от пътя, край трима мъже, които продаваха бъчви вино, подредени на дървена маса. И тримата бяха широкоплещести, русоляви и със силни челюсти, явно братя.

— Внимавайте на кого си оставяте животните — провикна се жената на изпроводяк.

Повечето от хората, които продаваха стоките си тук, имаха животни и предпочитаха да останат в ниското, вместо да имат затруднения по-нагоре. Част от търговците сновяха из тълпата и предлагаха стоките си на случайни минавачи. Вероятно техните по-обикновени изделия вървяха повече така. Други, като жената с каручката, продаваха домашно сготвена храна. Долу имаше достатъчно хора, за да не намират смисъл да се качват по-нависоко. Дженсън предположи, че част от търговците просто предпочитат да са по-надалеч от високопоставените служители в двореца и многото

войници. Себастиан следеше внимателно ставащото наоколо, но гледаше да не се набива на очи. Дженсън знаеше, че от зоркия му поглед не убягва нищо. Случайният минувач обаче би помислил, че просто оглежда предлаганите стоки, замаян от многообразието им. Истината бе, че този поглед проникваше далеч отвъд, към огромните двери между високите каменни колони на Двореца.

— Какво ще правим с конете? — попита Дженсън. — А Бети, къде ще оставим Бети?

Себастиан посочи към един навес, където хората връзваха конете си.

— Ще се наложи да ги оставим тук.

Освен близостта на преследвача и я тревожеше и пресата на непоносимо огромната тълпа. Чувството за опасност се бе просмукало до мозъка на костите и, мозъкът и не функционираше нормално. Да оставиш Бети в конюшня в града е едно, но да изоставиш близката си приятелка тук, сред всичките тези хора, е съвсем друго.

Дженсън посочи с глава мърлявите селяни, които би трябвало да се грижат за конете, но вместо това бяха увлечени в разпалена игра на зарове.

— Мислиш ли, че можем да поверим животните си на такива като тях? Нищо чудно да са най-обикновени крадци. Защо не останеш при конете, докато отида да намеря мъжа на Алтея?

Себастиан, който тъкмо оглеждаше войниците край входа, се обърна към нея.

— Не ми се струва разумно да се разделяме точно тук, Джен. Пък и съм против да влизаш вътре сама.

Тя се взря в разтревожените му очи.

— Ами ако стане нещо? Наистина ли смяташ, че ще можем да се измъкнем със сила?

— Не. Ще трябва да използваш главата си, да не губиш самообладание. Доведох те дотук, не мога да те изоставя точно сега и да ти позволя да влезеш вътре сама.

— Ами ако извадят меч срещу нас?

— Ако се стигне дотам, не можем да надделедем в бой. По-важно е да ги накараме да се стреснат, да се замислят колко опасни може да сме, а не да се хвърляме веднага в бой.

— Трябва да блъфираме.

— Хич ме няма по тези работи.

Той се изсмя.

— Напротив. Нали те видях какво направи първата нощ, когато нарисова Милостта.

— Но тогава бяхме сами, само аз, ти и майка. Тук е съвсем различно.

— Направи го и в странноприемницата, когато показа на ханджийката червената си коса. И вдъхна респект у мъжете само с погледа и държанието си. Справи се сам-самичка и никой не посмя с пръст да те докосне.

Не се бе замисляла за това по този начин. За нея бе по-скоро откровено отчаяние, а не преднамерена измама.

Бети отърка нослето си в крака и. Дженсън погали животинката по ухото. Мъжете изоставиха заровете за малко, за да поемат конете на група пътници. Не и се хареса грубостта, с която тези мъже се отнасяха с животните. Подкарваха ги с нагайки, вместо просто да поемат поводите им.

Дженсън прерови с поглед тълпата, докато очите и не попаднаха на червения шал. Скъси въженцето на Бети, подкара Рижка за юздата и тръгна натам. Изненадан, Себастиан я последва.

Жената с червения шал беше започнала да подрежда съдините си с топли наденици.

— Госпожо?

Онази присви очи срещу светлината.

— Да, скъпа? Искаш още малко наденички ли? — Повдигна един капак. — Вкусни са, нали?

— Чудесни са, но дойдох за друго — дали ще имате нещо против да ви платим, за да наглеждате конете и козичката.

Жената затвори тенджерата.

— Животните ли? Аз не съм коняр, скъпа.

Дженсън стисна въженцето и юздата в едната си ръка, а с другата се облегна на каручката. Бети подви крака край колелото.

— Помислих си, че компанията на козичката ми ще ви е приятна за известно време. Бети е чудесна, няма да ви създава никакви проблеми.

— Бети, значи. Е, какво пък, защо да не я наглеждам.

Себастиан подаде на жената сребърна монета.

— Ако позволите да оставим конете си при вашия, ще сме спокойни, че са в добри ръце и че има кой да се грижи за тях.

Жената внимателно огледа монетата, след това и Себастиан.

— За колко време? Като си продам надениците, смятам да се прибирам.

— Няма да се бавим. Само трябва да намерим мъжа, за когото ни казахте — Фридрих — отвърна Дженсън.

Себастиан небрежно посочи с глава монетата, която жената все още държеше в ръката си.

— Като се върнем, ще ви дам още толкова — в знак на благодарност. Ако пък не се върнем, докато си продадете надениците, ще получите две монети заради неудобството да ни изчакате.

Жената най-сетне кимна.

— Е, добре, и бездруго ще съм тук, за да си продавам надениците. Вържете козата за колелото, ще я наглеждам, докато се върнете. — Посочи през рамо. — А конете вържете ей там, при моята кобила — тя ще се зарадва на малко компания.

Бети лакомо налага парчето морков, което и подаде Дженсън. Рижка я подбутна по рамото, сякаш искаше да и каже, че не иска да остава. За да я успокои, Дженсън даде и нея парче морков, после подхвърли едно и на Себастиан, да го предложи на вечно гладния Пит.

— Ако случайно ме изгубите от поглед, питайте за Ирма, продавачката на наденици.

— Благодарим ти, Ирма — Дженсън погали Бети по главата. Оценявам помощта ти. Изобщо няма да се бавим.

Двамата се запромъкваха през тълпата, Себастиан я прегърна през кръста, за да не се разделят, докато потъват в пастта на огромния дом на Господаря Рал.

Изпратиха ги жалните стонове на изоставената Бети.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВОЙНИЦИ С ИЗЛЪСКАНИ НАГРЪДНИЦИ и изправени във въздуха блестящи на слънцето копия със заострени върхове зорко оглеждаха минаващите под колоните хора. Щом вниманието им падна върху Дженсън и Себастиан, тя положи усилия да не ги гледа в очите. Вървеше с наведена глава, в крачка с тълпата, която се изливаше като река между часовете. Не разбра дали някой и е обърнал специално внимание, но не усети да я сграбчат, така че продължи напред.

Просторната входна ниша беше облицована в светъл камък, сякаш влизаха в танцова зала, а не в тунел под гигантско плато. Съскащите факли, поставени в железни решетки по стените, пръскаха пепитена светлина. Миришеше на катран, но беше топло, зимните ветрове оставаха далеч навън.

По продължение на двете стени имаше безброй вдлъбнатини. Повечето представляваха ниши, преградени с нисък зид, зад който търговците продаваха стоките си. Много от зидовете бяха украсени с цветни платнища или облицовки, за да привличат по-лесно вниманието на клиентите. Навън всеки можеше да си опъне сергията и да си продава нещата. Тук вероятно се плащаха наеми, но в замяна на това търговците разполагаха с уютно местенце, а купувачите бяха по-склонни да обикалят по магазините на топло.

Пред една обуцарница се беше събрала шумна тълпа. На други места хората се редяха за бира, хляб или димящи паници гозба. Един търговец продаваше баници с месо и привличаше клиента със звънливия си глас. В едно помещение се бяха събрали шумни женоря, чиито коси биваха сресвани, накъдряни или украсявани с разноцветни нанизни мъниста. По-нататък на други жени им гримираха лицата или лакираха ноктите. Имаше и магазинчета за разноцветни панделки и кордели, досущ като свежи цветя, с които да се украсяват рокли. По вида на предлаганите стоки и услуги Дженсън си даде сметка, че доста от клиентите искат да изглеждат добре за посещението си в Двореца, където хем щяха да видят свят, хем светът щеше да види тях.

Себастиан остана не по-малко впечатлен от гюрултията.

Дженсън спря пред една сергия, където нямаше купувачи.

Собственикът и тъкмо подреждаше на щанда калаените си съдове.

— Дали случайно не познавате скулптор на име Фридрих, господине?

— Тук няма такъв. Тънките занаяти са по-нагоре, на самия връх.

Тунелът ги поглъщаше все по-навътре в планината и Себастиан отново прегърна Дженсън през кръста. Близостта му, красивото му лице и усмивката му и бяха приятни, действията и успокояващо. Стърчащата му на всички страни къса коса го правеше по-различен от останалите — единствен, специален. Сините му очи сякаш криеха отговорите на безброй загадки, идещи от външния свят, който тя изобщо не познаваше. С него имаше моменти, когато почти забравяше мъката по майка си.

Тълпата потъваше в отворените една след друга масивни порти. Дженсън се ужасяваше при мисълта, че те могат да се захлопнат и да я приклеят в капана си. Отвъд портите тръгваха мраморни стълбища, по-бледи от слама и лъкатушещи като бели вени. Площадките на междинните нива бяха оградени с масивни каменни перила. За разлика от огромните железни врати на тунела, пронизващ сърцето на планината, тук се виждаха по-изящни дървени порти. Отлично осветените белосани коридори не допускаха у посетителя да се загнезди усещането, че се намира под планината.

Стълбите изглеждаха безкрайни, тук-там се разклоняваха. От някои площадки тръгваха просторни фойета, връз които се изсипваха тълпи от хора. Беше като град във вечната нощ, осветен от стотици газени лампи с рефлекторни стъкла по стените и още толкова фенери, окачени на високи колове. Встрани покрай стените имаше достатъчно мраморни пейки, където хората да могат да отдъхнат. На някои нива преобладаваха малките бакалнички, където се продаваше хляб, сирене, месо, понякога пред тях бяха сложени масички със столове. Мястото не беше мрачно и страховито, както си го бе представяла Дженсън, напротив, отвсякъде лъхаше уют, дори може би романтика.

В някои коридори се виждаха залостени врати с часови — може би бяха казарми. По едно време Дженсън мярна виещ се на спирала път, по който слизаха въоръжени конници.

Тя пазеше бледи детски спомени за града под Двореца. Сега, при всичките тези безкрайни гледки, и се струваше като страна на чудесата.

Безконечното изкачване по стълби и кръстосване на коридори я умори. Като че започваше да разбира защо много от търговците предпочитаха да останат в ниското. Пътят нагоре беше дълъг, изминаването му изискваше усилия и време. От дочутите оттук-оттам разговори разбра, че доста от посетителите възнамеряват да преспят в двореца град, вземайки стая под наем.

Дженсън и Себастиан най-сетне видяха отново слънчева светлина, която им се стори като манна небесна. Над мраморната зала се кипреха три редици балкони със сводести козирки, поддържани от красиви колони. Светлината нахлуваше през огромните прозорци по-нагоре. Този сноп ярка светлина се стори на Дженсън по-прелестен от всичко, което бе виждала през живота си. Себастиан остана буквално поразен.

— Как е възможно да се построи подобен Дворец? — прошепна той. — И защо?

Дженсън нямаше отговор за въпросите му. Въпреки омразата и към владетелите на родната и земя, не можеше да не изпитва благоговение и страхопочитание при тази гледка. Този дворец бе построен от хора с идеи и въображение, надхвърлящи всякакви човешки представи.

— При цялото страдание по света Домът Рал строи всичките тези чудеса от мрамор за себе си — прошепна Себастиан.

Дженсън си помисли, че вероятно Дворецът храни не само Господаря Рал, а стотици хиляди хора, които си изкарват хляба благодарение предоставените от него възможности — всякакви хора, дори продавачката на наденици Ирма. Но не каза нищо, понеже не искаше да разваля магията на красотата, витаеща около нея.

От двете страни на безкрайния коридор имаше редици магазинчета, сгъсени под балконите. В някои от тях се виждаше само по един човек. Но повечето бяха с резбовани врати и красиви панорамни прозорци, разкриващи трескава активност вътре. Разнообразието бе невероятно. Майстори подстригваха, вадеха зъби, рисуваха портрети, шиеха дрехи, продаваха всичко, което би могъл да си представи човек, от ежедневни стоки и билки до безценни парфюми

и накити. Въздухът беше натежал от сладостни аромати. Гледките бяха зашеметяващи.

Докато се оглеждаше в търсене на скулптора, Дженсън мярна две жени в кафяви кожени униформи. Косите им бяха сплетени на дълга руса плитка на гърба. Тя се вкопчи в ръката на Себастиан и го дръпна в един страничен коридор. Без да каже нито дума, се отдалечи, дърпайки го след себе си, като внимаваше да не бърза прекалено, за да не привлече вниманието на хората върху тях, но в същото време искаше да се махнат достатъчно експедитивно от това място. Пред нея се изпречи огромна колона и тя веднага се пъкна зад нея, като не забрави да подкани и Себастиан да стори същото. Неколцина от близко стоящите хора се обърнаха да ги погледнат, но те побързаха да седнат на мраморната пейка покрай стената с възможно най-невинен вид. Срещу тях се бе възправила статуя на гол мъж, облегнат на копие то си.

Уж нехайно, но всъщност много предпазливо, и двамата надникнаха назад към разклонението, откъдето идваха. Двете жени с кожените униформи отминаха. Хората масово отстъпваха пред хладните им, пронизителни, умни погледи. Очи на жени, които за по-малко от секунда можеха да решат дали някой да живее или да умре. Щом едната от тях погледна към страничния коридор, Дженсън се дръпна назад зад колоната и притисна гръб в стената. Най-сетне с облекчение видя гърбовете на двете жени, отдалечаващи се по централния коридор.

— За какво беше всичко това? — въздъхна с облекчение Себастиан.

— Морещици.

— Моля?

— Онези две жени. Това са Морещици.

Себастиан внимателно надзърна към коридора, но те се бяха стопили.

— Не знам много за тях, освен, че са някакъв вид пазачи.

Дженсън си даде сметка, че като чужденец е нормално Себастиан да не е много добре информиран по въпроса.

— Ами в известен смисъл е така. Морещиците са много специални пазачи. Всъщност те са личната охрана на Господаря Рал. Те се грижат за неговата безопасност и не само това. Посредством мъчения извличат информация от хора, родени с дарбата.

Той се опита да прецени сериозността на казаното.

— Имаш предвид хората с по-обикновени магически способности.

— Напротив. Дори чародейка. Дори магьосник.

Той я изгледа невярващо.

— Магьосниците са доста изкусни във владееенето на магията. Един магьосник би могъл да я унищожи с вдигане на ръката си.

Дженсън знаеше от майка си колко опасни могат да бъдат Морещиците и че трябва да ги избягва каквото и да и струва това. Майка и никога не се бе старала да скрие от нея истината за нещо, криещо голяма опасност.

— Не. Морещиците притежават сила, която им позволява да присвоят магията на жертвата си, била тя магьосник или чародейка. Те залавят не само човека, но и магията му. Никой не може да избяга от Морещица, ако тя не пожелае да го освободи.

Думите и объркаха Себастиан още повече.

— Как така да присвоят магията на жертвата си? Не разбирам. Как могат да използват магията, щом силата принадлежи другиму? Все едно да извадиш нечии зъби и да искаш да ядеш с тях.

Дженсън приглади няколко червени кичура, изплъзнали се от качулката, и ги напъха вътре.

— Не знам, Себастиан. Чувала съм, че използват магията на човека против самия него, за да го наранят — да му причинят болка.

— Тогава защо ние трябва да се страхуваме от тях?

— Те изтръгват информация от родените с дарба врагове на Господаря Рал, но могат да наранят и всеки друг. Видя ли оръжието им?

— Не. Не забелязах да са въоръжени. Носеха само някакви малки червени палки.

— Именно това е тяхното оръжие. Нарича се Агиел. Държат го привързан на верижка към китката си, винаги в готовност. В него е вложена магия.

Той се замисли над думите и, но явно не можеше да осмисли чутото.

— Какво правят с този техен Агиел?

Преодолял първоначалното си смайване, Себастиан започваше да задава по-трезви и аналитични въпроси, отговорите, на които щяха да

му донесат някаква информация. Пак беше мисионерът на Джаганг Справедливия.

— Не съм специалист по въпроса, но доколкото знам, едноедничко докосване на Агнела е достатъчно, за да ти причини какво ли не — от неконтролируема болка, през потрошаване на костите до мигновена смърт. Морещицата решава колко да те боли, ако ще ти чупи костите, и дали да умреш от докосването и.

Зареял поглед към съседния коридор, Себастиан потъна в размисъл.

— Защо толкова се страхуваш от тях? И след като се осланяш на слухове, какво те кара да им вярваш?

Въпросът му и прозвуча нелепо.

— Господарят Рал ме преследва, откакто се помня, Себастиан. Тези жени са неговите лични убийци. Не смяташ ли, че с удоволствие биха ме хвърлили в краката на господаря си?

— Предполагам.

— Добре поне че бяха в кафявите си униформи. Надушат ли заплахата, се обличат в червено. Също и когато измъчват някого. Кръвта не се вижда толкова на червено.

Той разтърка очи и плъзна длани нагоре към щръкналата си коса.

— Живееш в страна на кошмарите, Дженсън Дагет.

Дженсън Рал, за малко да го поправи тя в изблик на самосъжаление. Дженсън от майка и, Рал от баща и.

— Мислиш ли, че не го знам?

— Какво ще стане, ако тази чародейка ти откаже помощта си?

Тя дръпна едно конче от дрехата си.

— Нямам представа.

— Той ще продължи да те преследва. Господарят Рал никога няма да те остави на мира. Ти никога няма да бъдеш свободна.

Освен, ако не го убиеш — бяха думите, които останаха неизказани.

— Алтея трябва да ми помогне. Уморих се да се страхувам — пророни Дженсън, едва сдържайки сълзите си. — Уморих се да бягам.

Той докосна рамото и в знак на съчувствие.

— Разбирам те.

В този миг не можеше да съществуват думи, изпълнени с повече смисъл. Тя успя само да кимне с благодарност.

Той продължи разпалено:

— В моята родина има жени с дарбата като Алтея. Числят се към нещо като секта, наречена Сестри на светлината. Някога живееха в Двореца на пророците в Стария свят. Когато нахлу в Стария свят, Ричард Рал разруши дома им. Всички казваха, че мястото било прелестно и много специално, но той го сравни със земята. Сега Сестрите помагат на император Джаганг. Може би ще могат да помогнат и на теб.

Тя се взря в загрижените му очи.

— Наистина ли? Може би след като работят за императора, ще знаят как да ме освободят от злонамерения ми родственик. Но той винаги е само на крачка зад мен, Себастиан. Само чака да се препъна, за да се хвърли отгоре ми. Едва ли ще успея да стигна толкова далеч. Алтея веднъж ме е скривала от Господаря Рал. Трябва да я убедя да ми помогне пак. Ако не иска, се опасявам, че нямам друг шанс, преди да бъда заловена.

Той отново хвърли поглед към близкия коридор, после и се усмихна заговорнически.

— Ще намерим Алтея. Магията и ще те скрие и тогава ще можеш да избягаш.

Почувствала се по-добре, тя му се усмихна в отговор. Решили, че Морещиците вече не представляват заплаха за тях, двамата продължиха да търсят майстор Фридрих. Разпитваха хората, докато най-сетне Дженсън попадна на човек, който го познава. С подновена надежда потънаха още по-дълбоко в Двореца, следвайки дадените им указания. Спряха на кръстопът.

Там, където се събираха два централни коридора, Дженсън с изненада откри тихо площадче, в центъра, на което кротуваше мрачно езеро. Беше обградено с плочи, вместо с обичайния мрамор. В четирите му ъгла се извисяваха величествени колони, поддържащи прозрачен таван, покрит през зимата с плоскости от оловно стъкло, което хвърляше върху плочите трептящи, воднисти отблясъци.

В езерцето, встрани от центъра, но някак точно на мястото си, без Дженсън да може да си обясни защо и се струва така, имаше тъмен обелиск с камбанка отгоре. Цялото място представляваше удивително спокоен храм посред цялата олелия.

Площадчето с камбанката отприщи у Дженсън детски спомени за подобни места. Не бе забравила, че когато камбанката звънне, хората се събират на такива площадчета, коленичат и подхващат отдаване към Господаря Рал. Предполагаше, че е някаква проява на уважение и благодарност за честта да бъдат допуснати в Двореца.

На ниската ограда, обикаляща езерцето, бяха приседнали хора, които разговаряха тихо и наблюдаваха оранжевите рибки, стрелкащи се в тъмните води. Дори Себастиан остана загледан за няколко секунди, преди да продължат.

Навсякъде бяха зорки войници. Из коридорите маршируваха отряди, от чийто поглед не можеше да убегне нищо. От време на време спираха някой минувач и му задаваха въпроси. Дженсън не знаеше какви точно, но се чувстваше ужасена от този факт.

— Какво ще им кажем, ако ни спрат?

— Най-добре е да не казваме нищо, освен в краен случай.

— Но ако има такъв краен случай, тогава какво?

— Ще им кажем, че живеем в малка ферма на юг. Фермерите живеят откъснато, не са много запознати с живота извън имота им, така че не би звучало подозрително, ако не сме наясно с всичко тук. Дошли сме да видим Двореца и да си купим някои неща — билки и други такива.

Дженсън бе срещала фермери и не мислеше, че са толкова невежи, колкото се опитваше да ги изкара Себастиан.

— Фермерите си отглеждат билки сами. Едва ли им се налага да идват в Двореца, за да си купуват.

— Ами тогава, дошли сме да купим плат, за да ушиеш Дрехи за бебето.

— Бебе ли? Какво бебе?

— Твоето. Ти си ми жена и наскоро си разбрала, че си бременна.

Дженсън пламна. Не можеше да изрече такова нещо — с това само би предизвикала повече въпроси.

— Добре тогава, значи сме фермери, дошли на пазар за дреболии — билки и тям подобни. Редки билки, каквито не отглеждаме сами.

Тя само извърна глава и се усмихна скришом. Ръката му се плъзна около кръста и, сякаш, за да разсее притеснението и. Продължиха да следват дадените им указания и завиха надясно по един страничен коридор. Той също беше пълен с търговци. Дженсън

веднага видя магазинчето с позлатена звезда над него. Нямаше представа дали е съвпадение, но звездата бе осмолъча, също като тази на Милостта. Беше чертала този символ достатъчно пъти, за да го знае.

Двамата се втурнаха към магазинчето. Сърцето и потъна в петите, когато ги посрещна празният стол вътре. Все пак си каза, че е още сутрин, човекът може да идва по-късно. Съседните дюкяни също не бяха отворени.

Спряха малко по-надолу край щанд за кожени халби.

— Дали скулпторът ще се появи днес? — попита тя продавача.

— Съжалявам, не знам — отвърна той, без да вдига поглед. — Тъкмо отварям.

Тя се втурна към съседното магазинче, където се продаваха цветни пана. Обърна се да каже нещо на Себастиан, но го видя да разговаря с един мъж в близка работилница.

Дженсън заговори жената, която бродираше син поток, лъкатушещ сред планини. В дъното на помещението бяха изложени готовите и бродерии, някои от тях ушити на възглавници.

— Случайно да знаете дали скулпторът Фридрих ще отваря днес?

Жената и се усмихна.

— Съжалявам, но доколкото знам, днес няма да идва.

— Да, разбирам. — Съкрушена от разочароващите новини, Дженсън се поколеба. Не знаеше как да постъпи. — А поне да знаете кога ще се появи?

Жената забодя иглата в синия поток.

— Не бих казала. Като го видях последния път, беше преди около седмица, спомена, че известно време няма да идва.

— Но защо? Имате ли представа?

— Не знам. — Издърпа дългия син конец от водата. — Понякога се случва да работи дълго по някоя поръчка, за заклинание, да речем. Изпипва го, докато го направи достатъчно добро, че да си струва да се разкарва дотук.

— Случайно да имате представа къде живее?

Жената я погледна изпод вежди.

— Защо питаш?

Дженсън мислеше трескаво. Каза единственото нещо, което и хрумна — чутото от продавачката на наденици Ирма.

— Идвам за предсказание.

— А, значи всъщност търсиш Алтея — рече жената вече не толкова подозрително и направи още един бод.

Дженсън кимна.

— Майка ми ме е водила при Алтея като малка. Наскоро мама почина и ми се ще пак да се срещна с гледачката. Реших, че бих се чувствала по-добре, ако ми направи едно предсказание.

— Съжалявам за майка ти, скъпа. Разбирам те много добре. И на мен ми беше трудно, като изгубих майка си.

— Бихте ли ми казали къде живее Алтея?

Жената остави бродерията си и се приближи до ниския зид пред сергията си.

— Алтея живее доста далечко на запад, през една пустош.

— Полетата Азрит.

— Точно така. Колкото по-нататък вървиш, толкова по-хълмисто става. Като заобиколиш най-високия връх от север, трябва да тръгнеш плътно покрай скалите. Като се спуснеш надолу в ниското, ще стигнеш до едно отвратително място. До едно блато. Алтея и Фридрих живеят там.

— В блато ли? Дори през зимата?

Жената се наведе към нея и сниши глас.

— Хората разправят, че и през зимата. Блатото на Алтея.

Зловещо място. Разправят, че не го е създала природата, ако ме разбираш.

— Искате да кажете, че го е направила с магия?

Онази сви рамене.

— Приказки.

Дженсън кимна в знак на благодарност и повтори упътванията на жената.

— Оттатък най-високия планински връх на запад оттук.

Покрай скалите и надолу на север. Към блатото в ниското.

— Отвратително, опасно мочурливо място. — Жената се почеса с дълъг нокът по главата. — Но човек не бива да ходи там, ако не е поканен.

Дженсън бързо извърна поглед, за да види къде е Себастиан, но не го мярна веднага.

— А как се получава покана?

— Повечето хора молят Фридрих. Колко съм ги виждала да идват и да разговарят с него, без изобщо да погледнат произведенията му. Предполагам, че пита Алтея дали иска да ги приеме и когато следващия път се върне тук да продава, ги кани. Има и такива, които му дават да носи на жена си писма. Някои отиват сами и чакат. Чувала съм, че се е случвало Фридрих да излезе от блатото да ги посрещне и да им предаде поканата на Алтея. Част от тях така и не успяват да влязат при нея, независимо колко дълго са чакали. Никой не се е осмелил да припари до прага и непоканен. Поне никой не се е върнал, та да разказва, ако ме разбираш.

— Имате предвид, че трябва да отида там и просто да чакам? Докато тя или съпругът и дойдат да ме поканят?

— Предполагам. Но едва ли Алтея ще дойде лично. До колкото съм чувала, не излиза от блатото си. Можеш да идваш тук всеки ден, докато най-сетне завариш Фридрих. Никога не е отсъствал повече от месец. Предполагам, че до няколко седмици ще се върне.

Седмици. Не може да остане да го чака седмици. Хората на Господаря Рал са по петите и. Едва ли разполагаха с дни, камо ли със седмици.

— Благодаря ви за помощта. Сигурно ще намина пак да видя дали Фридрих се е появил и да го питам дали жена му ще се съгласи да ми направи предсказание.

Жената се усмихна и си седна на мястото, взе си бродерията.

— Това би било най-добре. — Вдигна глава. — Съжалявам за майка ти, скъпа. Знам, че е тежко.

Дженсън кимна с насълзени очи, но не рискува да изпробва гласа си. Живата сцена нахлу в главата и. Войниците, плувналата в кръв стая, ужасът в душата и при мисълта, че този път ще я хванат, при гледката на осакатеното тяло на майка и на пода. Дженсън с мъка се отърси от спомена — не биваше да се дава на мъката и гнева си.

Имаше си други грижи. Бяха пропътували огромни разстояния в нечовешкия студ, за да стигнат до Алтея, да я помолят за помощ. Не можеха да стоят и да чакат с надеждата, че магьосницата ще ги покани — хората на Господаря Рал бяха по петите им. Последния път, когато си позволи колебание, резултатът бе фатален — намериха Латей мъртва. Можеше да се случи същото и сега. Трябваше да се добере до

Алтея преди онези мъже, най-малкото, за да и каже за сестра и, да я предупреди.

Дженсън огледа просторния коридор, търсеше Себастиан. Не можеше да е далеч. Видя го, беше с гръб към нея, от другата страна на коридора, тъкмо си тръгваше от една ювелирна работилничка за сребро.

Преди да е успяла да направи две крачки, видя как го заобикалят войници. Замръзна на място. Себастиан също. Един от Д'Харанците внимателно повдигна наметалото му с меч си, за да се види арсеналът от оръжия. Дженсън бе твърде уплашена, за да реагира, да направи следваща крачка.

Към Себастиан бяха насочени шест остри копия. Мечовете излязоха от калъфите. Хората в непосредствена близост отстъпиха встрани, намиращите се по-далеч протегнаха любопитни шици. В центъра на кръга от Д'Харански войници Себастиан вдигна ръце, за да се предаде.

Предай се.

В същия миг в дъното на коридора звънна камбанката.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

САМОТНИЯТ ЗВЪН, призоваващ хората към отдаване, отекна в просторните сводести коридори точно в мига, когато двама огромни войници сграбчиха Себастиан и го отведоха в неизвестна посока. Дженсън гледаше отчаяно как останалите Д'Харанци оформят около пленника непробиваем обръч от лъщяща стомана, предназначен, от една страна, да го държи под око, от друга — да предотврати всеки евентуален опит за освобождаването му. Моментално и стана ясно, че тези войници са предвидили всички възможности и не биха си позволили да рискуват да оставят на свобода тук толкова тежко въоръжен мъж.

Беше и направило впечатление, че и други посетители носят мечовете си. Вероятно подозрението на войниците е било повдигнато от факта, че оръжията на Себастиан бяха не само много и най-разнообразни, но и прилежно скрити под наметалото му. Но той не правеше нищо. Зимно време беше нормално човек да е облечен с наметало. Себастиан не бе сторил лошо никому. Дженсън с мъка потисна порива си да извика на войниците да го пуснат, но знаеше, че ако го направи, ще приберат и нея.

Всички хора — тези, които се бяха отдръпнали от потенциалния проблем, както и другите, които бяха проявили любопитство — се отправиха към площада. Търговците напуснаха магазините си и се присъединиха към тях. Никой не обръщаше внимание на войниците. В отговор на този самотен и отчетлив камбанен звън смеховете и разговорите се снишиха до почтителен шепот.

Войниците стигнаха до страничен коридор, още малко, и щяха да се изгубят от погледа на Дженсън. Обзе я паника. Виждаше само щръкналата му бяла коса и гората от оръжия около него. Не знаеше какво да прави. Не биваше да го допускат. Та те бяха дошли само да потърсят един скулптор. Искаше да извика на войниците да спрат. Не посмя.

Дженсън.

Стоеше посред бурния поток от хора и протягаше глава в посоката, в която се изгуби Себастиан. Господарят Рал я преследваше, Себастиан вече бе заловен. След убийството на майка и сега и отнемаха и Себастиан. Не беше честно.

Обзе я дълбок срам, че е такава страхливка. Себастиан стори за нея толкова много. Пожертва себе си. Заложил живота си, за да спаси нейния.

Дишаше учестено и накъсано. Какво да предприеме?

Предай се.

Не беше честно, не биваше да правят това с него, с нея, с невинни хора. Страхът и преля в гняв.

Ту ваш мишт.

Безизходица.

Грушдева ду калт мишт.

Думите вече не и звучаха толкова неразбираемо. Бушуваха в тялото и, разнасяйки пламъците на справедлива ярост.

Тълпата я блъскаше. Стиснала зъби, тя с усилие се запромъква сред движещата се в обратна посока човешка маса, за да последва Себастиан и войниците. Не беше честно. Искаше да спрат. Просто да спрат. Да спрат.

Безпомощността и я обърка. Не искаше да се чувства безпомощна. Войниците не спираха, продължаваха да вървят. Това разпали яростта и още повече.

Предай се.

Ръката и се плъзна под наметалото. Посрещна я познатият студен допир на метал. Пръстите и стиснаха дръжката на ножа. Усети как релефният символ на Дома Рал се впива в плътта и.

Един войник внимателно я докосна по раменете и я обърна в другата посока.

— Площадът за отдавания е насам, госпожо.

Учтиво, като покана, но всъщност категорична заповед.

Вкопчена в лапите на яростта, тя вдигна поглед изпод качулката си. Видя очите на смъртник. Видя войниците в дома си — мъртвите тела на пода, мъже, които се нахвърлят върху нея, мъже, които я сграбчват. Зад алената завеса от кръв проблясваха неясни движения.

В дългия миг, в който погледът и потъна в очите на войника, ръката и дръпна ножа от калъфа.

В същия миг нечия ръка я подхвана под мишница.

— Насам, скъпа, ще ти покажа къде е.

Дженсън примигна. Беше жената, която я упъти как да намери къщата на Алтея. Жената, която седеше в двореца на жестокия убиец Ричард Рал и бродираше пасторални сцени на планини и поточета.

Дженсън я изгледа, съзря необяснимата и усмивка, опита се да проумее какво става. Всичко наоколо и се виждаше странно неразгадаемо. Знаеше само, че ръката и стиска дръжката на ножа и че душата и копнее да извади острието изпод наметалото си.

Поради някаква причина ножът упорстваше и оставаше скрит.

Тъкмо си помисли, че е станала подвластна на някаква незайна магия, когато усети ръката на жената върху своята — в майчински и в същото време категоричен жест. Именно тя не и позволяваше да извади ножа от ножницата. Дженсън се запъна, не искаше да я влачат натам.

В очите на жената проблесна предупреждение.

— Никой не пропуска отдаване, скъпа. Никой. Нека ти покажа пътя.

Войникът проследи с мрачно изражение как Дженсън се оставя да бъде отведена. Тя и спасителката и потънаха в тълпата, далеч от заплахата. Дженсън се вгледа в усмихнатото лице на жената. Светът около нея сякаш танцуваше, потопен в нереална светлина. Гласовете се сливаха в някакъв мъгляв фон, пробиван от остриите писъци, изпълващи къщата и.

Дженсън.

Гласът се извиси ясен и отчетлив над смътното жужене край нея. Тя се вслуша да чуе какво ще и каже този път.

Предай волята си, Дженсън.

В това имаше някакъв дълбок смисъл.

Предай плътта си.

Вече нищо нямаше значение. Каквото и да предприеме, все стига до задънена улица, не намира избавление, сигурност, спокойствие. Всичко е напразно. Вече няма какво да губи.

— Стигнахме, скъпа — рече жената.

Дженсън се огледа.

— Моля?

— Стигнахме.

Жената я дръпна надолу и Дженсън усети как коленете и допират плочите. Отвсякъде я притискаха хора. Отпред се виждаше площадът с тихото мрачно езерце. Интересуваше я само гласът.

Дженсън. Предай се.

Беше станал по-груб, заповеднически. Разпалваше пламъците на яростта и, на гнева и бунта.

Преви гръб напред, разтърсвана от ярост. Някъде в дълбините на съзнанието си дочу отчаян вик на ужас. Въпреки това далечно предчувствие за нещо лошо яростта прекършваше волята и.

Предай се.

Пред полуразтворените и устни се процеди слюнка. По плочите пред нея затрополиха горещи сълзи. Въздухът с мъка си проправяше път през гърлото и. Болката се вряза в ококорените и очи. Тялото и започна да се тресе, сякаш се бе озовала сам-сама в най-ледената и черна зимна нощ. Не можеше да спре.

Хората се наведоха в дълбок поклон, опрели длани в плочите. Искаше да извади ножа си.

Копнееше за гласа.

Господарят Рал ни ръководи.

Не беше очакваният глас, а слият се в едно напев на множеството, произнасящо отдаване. Още при първите думи всички чела се долепиха до пода. Зад гърба и се приближи бдителен войник, взря се в неконтролируемо треперещото и тяло, в долепените и до пода длани.

Милиметър след милиметър главата и тръгна надолу, задъхана, разтреперана, Дженсън си наложи да се наведе още и още, докато усети студенината на плочите върху челото си.

Господарят Рал ни учи.

Не това искаше да чуе. Искаше гласа.

Разярената и душа копнееше за него. Искаше ножа си. Искаше кръв.

Господарят Рал е нашата защита, повтаряха хората в един глас.

Дженсън, поемайки си дъх на бързи, накъсани глътки, пропити с омраза, искаше само гласа. И освободеното острие на ножа си. Но дланите и бяха плътно залепени о плочите.

Заслуша се да долови гласа, но чу само думите на отдаването.

В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Отначало споменът бе твърде блед в съзнанието и, идваше отдалеч, от времето, прекарано в Двореца. Сега се втурна като буен поток в главата и. Тя знаеше думите. Беше ги произнасяла като малка. Когато избягаха, без да ще, беше прогонила от главата си тези думи на отдаване към мъжа, който искаше да убие нея и майка и.

Сега, жадна за гласа, който и нашепваше да се предаде, треперещите и устни започнаха да се движат заедно с думите — сякаш не бе тя, сякаш някой друг говореше вместо нея.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Бавният ритъм на напева изпълни огромната зала. Много хора, но един общ глас, отекващ мощно под сводестия таван. Дженсън напрягаше слух да чуе гласа, съпътстващ я, откакто се помни, но него го нямаше.

Усети как мощната тълпа я повлича след себе си. Ясно се чу да произнася думите.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Повтаряше ги отново и отново, ведно с останалите. Отново и отново, без да спира, за да си поеме дъх. Отново и отново, но без припряност.

Напевът изпълни съзнанието и. Обърна се към нея, призова я. Докато го повтаряше отново и отново, той бе единственото присъствие в мислите и. Изпълваше я тъй плътно, че не остана място за нищо друго.

Някак си я успокояваше.

Времето течеше несъществуващо, второстепенно, маловажно.

Благият напев внесе покой в душата и. Спомни си как Бети се успокояваше, когато я галеше зад ушите. Същото стана с гнева и сега.

Противеше се, но малко по малко душата и потъна в отдаването, в обещанието му — спокойно и плавно.

Едва тогава разбра защо го наричат отдаване.

То изцеждаше човек до крайност, след което го изпълваше с дълбок покой, с ведрото чувство, че си част от цялото.

Престана да се противи на думите. Позволи си да ги нашепва, остави ги да уталожат болката и. Опряла чело в плочите, отдадена единствено и само на думите, се почувства освободена от всичко.

Докато произнасяше отдаването в един глас с останалите, сянката на една колона, досега предпазваща я от преките лъчи на слънцето, се отмести и върху Дженсън се изля с цялото си величие и мощ дневната светлина. Стана и топло и приятно. Сякаш усети нежната майчина прегръдка. Тялото и олекна. Мекото сияние наоколо и напомни за картинките на Добрите духове, които рисуваше като малка.

Миг по-късно времето за отдаване изтече.

Дженсън бавно се надигна и седна заедно с всички останали. Разтърси я неудържимо ридание.

— Какво става тук?

Над нея се бе надвесил войник. Жената до нея я прегърна през раменете.

— Майка и почина наскоро — обясни тихо тя.

Войникът пристъпи от крак на крак, явно почувствал се неловко.

— Съжалявам, госпожо. Приемете искрените ми съболезнования.

В сините му очи Дженсън видя искреност и съчувствие.

Дума не можа да каже от изненада. Видя как едрият мускулест мъж в кожена униформа се обърна, за да продължи обиколката си. Един от убийците на Господаря Рал. Обвито в стомана съпричастие. Ако той можеше да предполага коя е тя, не би се поколебал да я предаде в ръцете на онези, които с готовност щяха да се погрижат да и осигурят продължителна и бавна смърт.

Дженсън зарови лице в рамото на непознатата и зариде за майка си, чиято прегръдка винаги я бе успокоявала.

Усети непоносимата липса на майка си. А сега към всичко се прибавяше и ужасът за Себастиан.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН БЛАГОДАРИ НА ЖЕНАТА, която бродираше пасторални сцени и която я упъти. Едва след като заслиза надолу по хълма, се сети, че не я е попитала как се казва. Все едно. И двете знаеха какво е да имаш майка. И двете разбираха и изпитваха едни и същи чувства.

Сега, когато отдаването бе привършило, в коридорите настана обичайната глъчка и шум. Наоколо ехтеше смях. Хората се бяха върнали към своите проблеми и грижи, купуваха, продаваха, обсъждаха желанията и нуждите си. Навсякъде обикаляха стражи, а царедворците, повечето облечени в светли свежи униформи, се върнаха към работата си, едни разнасяха съобщения, други вършеха неща, за които Дженсън само би могла да се досеща. На едно място цял рояк работници поправяха пантите на огромна дъбова врата, препречваща един от страничните коридори.

Чистачите също се бяха върнали към работата си и най-усърдно лъскаха, миеха, бършеха прах. Някога майката на Дженсън бе работила подобна работа. Обслужваше крила на двореца, където външни посетители не се допускаха, официални зали, предназначени за провеждане на тайни заседания, покоите на официалните гости и персонала на двореца. И, разбира се, на Господаря Рал.

След отдаването усещаше съзнанието си прочистено. Сякаш най-сетне и се беше удала възможност за малко почивка. Успокоена, с подновени сили и бодр мисъл, взе решението. Знаеше какво трябва да направи.

Заслиза забързано от хълма. Нямаше време за губене. Балконите над главата и бяха пълни с хора от Народния дворец, които наблюдаваха глъчката долу, без да прекъсват работата си. Сякаш им бе интересно да наблюдават посетителите, дошли да се полюбуват на красотата на великолепната постройка. Дженсън положи усилие да запази самообладание и тръгна да си проправя път през тълпата.

Себастиан я беше предупредил да не тича, за да не дава причина на хората да си зададат въпроса дали има нещо нередно. Беше и казал

да се държи естествено, ако не иска да бъде забелязана. Но опасността тук дебнеше отвсякъде и в крайна сметка Себастиан се оказа в лапите на врага — нищо, че знаеше как да се държи. Ако Дженсън привлече вниманието на войниците, те със сигурност щяха да я хванат. А случи ли се това, разберат ли коя е...

Какво не би дала, за да си върне Себастиан. Страхът за него и даваше криле и тя буквално летеше из коридорите. Трябваше да го освободи от плена му, преди Д'Харанските войници да са му сторили нещо ужасно. Знаеше, че всяка прекарана минута в лапите им го поставя пред смъртна опасност.

Ако започнеха да го измъчват, можеше да не издържи. Признаеше ли самоличността си, го очакваше сигурна смърт. При мисълта, че Себастиан може да бъде екзекутиран, краката и се подкосиха. Подложени на мъчения, хората бяха готови да признаят какво ли не, все едно дали е вярно. Ако решат да го измъчват, за да го накарат да признае нещо, той е обречен. При самата мисъл за това и се зави свят. Трябваше да го спаси.

Но и бе нужна помощ. Ако Алтея се съгласи да и помогне, да я обвие с предпазващо заклинание, Дженсън ще се опита да освободи Себастиан. Алтея трябва да и помогне. Дженсън ще я убеди. Животът на Себастиан зависи от това.

Стигна до стълбището, по което бяха започнали изкачването към Двореца. Хората продължаваха да прииждат, повечето задъхани от усилието. Все пак имаше и слизаци. Застанала леко встрани, отпуснала ръка на парапета, тя се огледа внимателно, за да е сигурна, че никой не я наблюдава или следи. Въпреки порива да побегне си напомни да се оглежда уж нехайно. Неколцина души извърнаха глави към нея, но нищо повече от обичайна размяна на погледи. Патрулиращите войници бяха далеч. Дженсън заслиза.

Опита се да поддържа максимално бързо темпо, но без да изглежда като че бяга, за да спаси кожата си — по-точно кожата на Себастиан. Макар че си беше така. Ако не беше тя, Себастиан нямаше да се забърка в тази каша.

Надяваше се слизането да е лесно, но след като измина няколко стъпала, установи, че е доста уморително за краката. Стъпалата и започнаха да пулсират. Каза си, че ако не иска да бяга,

поне не бива да спира, а да продължава надолу. Така щеше да стигне по-бързо.

Взимаше площадките по диагонал, пестейки крачки. Когато никой не я гледаше, прескачаше стъпала. Когато минаваше покрай странични коридори, гледаше да се слее с група хора, за да не я забележат стражите. Хората, насядали по пейките, за да се подкрепят с хляб и банички и да се освежат с бира, и хвърляха разсеяни погледи, без да прекъсват разговорите си — не бе по-различна от който и да е посетител на Двореца.

Природената сестра на Господаря Рал.

Продължи да слиза по стълбите, краката и трепереха от постоянното усилие. Мускулите и крещяха за почивка, но тя не можеше да си я позволи. Вместо това не пропускаше удобен случай да забърза темпото. Стигна до едно празно стълбище, скрито зад един завой, и се спусна като обезумяла надолу. На долната площадка се появи двойка, мъжът и жената вървяха бавно нагоре, хванати за ръце, и весело си шепнеха нещо.

Колкото по-надолу отиваше, толкова по-студено ставаше. На едно място стражите се бяха събрали като мухи на мед. Сините очи на един войник попаднаха право върху нея. Той и се усмихна. В първия миг изумена, тя бързо си даде сметка, че това е усмивка, изпратена от мъж към жена, а не от убиец към жертвата му. Реагира навреме и също му се усмихна — учтиво, приятелски, но не прекалено, за да не създаде у него впечатлението, че го насърчава. Загърна се по-плътно в наметалото си и продължи надолу по стълбите. Когато стигна до площадката и използва завоя, за да се обърне назад, той стоеше горе, отпуснал ръка на парапета, и я гледаше. Усмихна и се и и махна за сбогом, след което се върна към работата си.

Този път страхът я победи и тя полетя като вихър по стълбите, за да стигне до поредния коридор и да претича покрай редиците сергии, където се продаваха храни, украшения, красиви кинжали, покрай посетители, приседнали за почивка на каменните пейки край мраморните парапети. Стигна до следващо стълбище и едва тогава си даде сметка, че хората я гледат. Наложил си да спре да тича и да премине в ходом, искаше да създаде впечатлението, че просто се е поддала на младежкия си порив и е хукнала, за да изразходва

напиращата в нея енергия. Успя. Явно хората я бяха възприели като кипяща от енергия и жизненост млада жена.

Продължиха да си вършат работата. Видяла, че номерът минава, тя си позволи да го изпробва още няколко пъти и така спести още малко време.

Задъхана от дългото слизане, най-сетне стигна до пещеровидния вход със съскащите факли. Тук войниците бяха твърде много и тя забави ход, прилепвайки се плътно до по-възрастна двойка с надеждата войниците да ги вземат за семейство с дъщеря. Мъжът и жената бяха увлечени в разпален разговор относно шансовете на техен приятел да развие бизнес с фитили по-нагоре в Двореца. Според жената можел да направи добри пари. Мъжът обаче бе на мнение, че желаещите да продават косите си за направа на фитили няма да са толкова много и скоро приятелят им ще се озове в задънена улица.

Дженсън не можеше да си представи по-глупав разговор, като се има предвид фактът, че преди малко пред очите и един човек бе пленен и го очакваха мъчения, а вероятно и смърт. За нея целият този Д'Харански Дворец беше един капан на смъртта. Трябва да измъкне Себастиан от тук. Ще го измъкне.

Нито мъжът, нито жената забелязаха Дженсън, която вървеше плътно зад тях с наведена глава. Стражите огледаха семейството. Щом прекрачиха прага, ги връхлетя мразовитият зимен вятър, дъхът замръзна в гърлото и. След дългото време, прекарано на изкуствена светлина, тя примигна срещу яркото зимно слънце. Намираще се на открития пазар. Тръгна по една от импровизираните улички, нетърпелива да намери Ирма, продавачката на наденици.

Вдигна се на пръсти да мерне червения шал, спусна се между редиците сергии. Местата, които сутринта и се бяха сторили тъй пищни и красиви, сега изглеждаха опърпани и семпли на фона на видяното в Двореца. Всъщност през целия си живот не бе виждала нищо подобно на Народния дворец. Не можеше да си представи, че в място, от което струи толкова красота, може да се помещава леговището на злото — Домът Рал.

Към нея се приближи амбулантен търговец.

— Амулет за дамата? За късмет.

Дженсън продължи напред. Дъхът му вонеше.

— Специални амулети, направени с магия. Само сребърно пени.

— Не, благодаря.

Той избърза напред и я изпревари, минавайки леко встрани.

— Само едно сребърно пени, госпожо.

За малко да се спъне в него.

— Не, благодаря ви, оставете ме на мира.

— Е, тогава медно пени.

— Не.

Дженсън го блъсваше леко встрани всеки път, когато се приближеше твърде много до нея, бръщолевейки за амулетите си. Продължаваше да си завира лицето в нейното, да се навежда към нея и да и се хили.

— Добри са ми амулетите, госпожо — не се отказваше той и продължаваше да и препречва пътя. Тя се интересуваше единствено от червения шал. — Ще ви донесат късмет.

— Казах ви, че не искам. — Едва не се препъна в него и този път го блъсна по-силно. — Моля ви, оставете ме на мира!

Дженсън си отдъхна с облекчение, щом вниманието на търговеца се насочи към възрастен мъж, идващ срещу тях. Отвратителният глас заглъхна в далечината, обяснявайки на новата жертва колко прекрасни амулети продава само за сребърно пени. Замисли се над нелепия факт, че този мъж току-що и предложи магия, а тя му отказа, понеже бързаше да получи магическа помощ от друг човек.

Спря внезапно пред бурета с вино, подредени на маса. Съседното място беше празно. Дженсън видя тримата братя. Единият наливаше вино в кожен потир за клиент, а другите двама сваляха пълно буре от каруцата.

Дженсън огледа празното пространство до тях. Това беше мястото на Ирма. Сърцето и внезапно заседна в гърлото. Конете им. Бети.

Изпаднала в паника, едва изчака купувачът да си тръгне и сграбчи мъжа за ръкава.

— Извинете, бихте ли ми казали къде отиде Ирма?

Той я погледна и присви очи срещу ярката светлина.

— Продавачката на наденици ли?

Дженсън кимна.

— Да, къде е? Не може да си е тръгнала. Трябваше да си продаде надениците.

Мъжът се ухили.

— Тя каза, че като е близо до нас и до виното ни, надениците и вървят повече и ги продала по-бързо от всякога.

Дженсън се ококори насреща му.

— Значи си е тръгнала?

— И жалко. С надениците и виното наистина вървеше по-добре. Хората си купуваха пикантните и кози наденички и им се приискваше да ги полелят с малко винце.

— Кози наденички ли? — прошепна Дженсън.

Мъжът се засмя.

— Ами че да. Какво има, госпожо? Изглеждате сякаш дух от отвъдното ви е потупал по рамото.

— Какво казахте, че продава? Кози наденички?

Той кимна със загрижен вид.

— Е, не само. Опитвал съм ги всичките, но най-много ми харесаха козите, щото са пикантни. — Вдигна ръка през рамо и посочи двамата си братя. — На Джо са му най-вкусни говеждите, Клейтън пък предпочита свинските. Аз обаче си падам по козите.

Дженсън се тресеше, но не от студа.

— Къде е? Трябва да я намеря!

Мъжът се почеса по рошавата глава.

— Съжалявам, не знам. Идва тук да си продава надениците. Мнозина я познават. Мила жена, винаги е готова да ти се усмихне и да ти каже добра дума.

Дженсън усети как по бузите и потичат ледени сълзи.

— Но къде е? Къде живее? Трябва да я намеря!

Мъжът я хвана за ръката, сякаш уплашен да не се строполи.

— Съжалявам, госпожо, не знам. Защо, какво се е случило?

— Животните ми са при нея. Конете ми. И Бети.

— Бети ли?

— Козата ми. При нея са. Платихме и за да ги наглежда, докато се върнем.

— О! — Изглеждаше натъжен, че не може да я зарадва с добри новини. — Съжалявам. Днес си продаде надениците много бързо. Обикновено и отнема почти цял ден, но понякога човек има късмет. След като си продаде всичко, се повъртя малко край нас,

поприказвахме. Накрая въздъхна дълбоко и каза, че е време да се прибира.

Дженсън мислеше трескаво. Светът се завъртя бясно около нея. Не знаеше какво да прави. Беше замаяна, объркана. Никога не се бе чувствала тъй самотна.

— Моля ви! — Задавяше се от сълзи. — Дали не бих могла да наема един от конете ви?

— От конете ни ли? Ами как ще си приберем каруцата? Освен това те не са за езда, това са товарни коне. Нямаме седла и...

— Моля ви! Имам злато! — Дженсън посегна към колана си. — Ще ви платя.

Пръстите и не намериха малката кожена кесийка със златни и сребърни монети. Разтвори трескаво наметалото си и потърси по-внимателно. На колана, точно до ножа, откри само малко парченце кожена връв. Срязана.

— Кесията ми, я няма. — Усети, че не и стига въздух. — Парите ми...

Лицето на мъжа помръкна, когато я видя да издърпва от колана си останките от връвта, на която някога бе висяла кесията.

— Наоколо се навъртат лоши хора, все гледат да откраднат.

— Но тези пари ми трябваха.

Той замлъкна. Тя се обърна и подири с поглед продавача на амулети. Случката от преди малко премина през главата и. Той се блъсна в нея, бутна я. Явно е прерязал връвта на кесията и. А тя дори не си спомняше лицето му — знаеше само, че бе мръсно и запуснато. Изобщо не си даде труд да погледне в лицето му, в очите му. Заоглежда се трескаво във всички посоки, с надеждата, че ще го мерне някъде, че ще види човека, откраднал парите и.

— Не! — проплака сломена, в невъзможност да намери думи. — Моля те, не! — Свлече се на земята до масата. — Трябва ми кон. Добри духове, трябва ми кон.

Мъжът бързо и наля чаша вино и клекна пред нея. Тя не можа да съдържа риданията си.

— Ето, пийни си.

— Нямам пари — успя да промълви през сълзи.

— Не се притеснявай за парите. — Човекът и се усмихна съчувствено, пред нея блеснаха две редици чисти бели зъби.

— Ще ти помогне. Изпий го.

Другите двама руси братя, Джо и Клейтън, се бяха приближили до масата и пъхнали ръце в джобовете си, наблюдаваха със съпричастие жената, на която брат им се опитваше да помогне.

Той допря чашата до устните и и се опита да излее съдържанието в устата и, но Дженсън не спираше да плаче. Част от виното се разля по брадичката и, но нещо все пак влезе в устата и и тя бе принудена да го глътне.

— Защо ти е кон? — попита той.

— Трябва да намеря Алтея.

— Алтея? Старата чародейка?

Дженсън кимна и избърса виното от брадичката и сълзите от бузите си.

— Поканена ли си?

— Не — призна тя. — Но трябва да я видя.

— Защо?

— Въпрос на живот и смърт. Нужна ми е помощта и, иначе един човек ще умре.

Клекнал край нея, все още с чаша в ръка, мъжът я погледна първо в очите, след това видя червените кичури, подаващи се изпод качулката и.

Едрият мъж се изправи и отиде при братята си. Дженсън се опитваше упорито да спре сълзите на отчаяние, но така и не успяваше. Притесняваше се за Бети, дългогодишната и единствена приятелка, връзката с майка и. Бедното животно, сигурно се чувства изоставено и необичано. Какво не би дала Дженсън в този момент, за да види малката опашчица на Бети да се върти весело пред очите и.

Каза си, че не може да остане тук до безкрай и да се държи като дете. С това няма да постигне нищо. Трябва да направи нещо. Не може да се надява на помощ в подножието на Двореца. Не разполага и с пари, на които да разчита. Всъщност не можеше да разчита на никого — освен на Себастиан. А сега тя бе единствената му надежда. Животът му зависеше само и единствено от действията, които щеше да предприеме тя. Не може да седи тук и да се само съжалява. Ако майка и я бе научила на нещо, то определено не бе самосъжаление.

Нямаше представа как ще освободи Бети, но поне знаеше какво трябва да стори, за да се опита да помогне на Себастиан. Това сега е

най-важното. С това трябва да се захване. А не да губи ценно време.

Стана и гневно изтри сълзите от лицето си, после вдигна ръка, за да предпази очите си от слънцето. Беше прекарала в Двореца доста време, така че не можеше да прецени точно, но предположи, че следобедът преваля. Ориентира се по положението на слънцето, за да определи къде се пада запад. Ако Рижка бе с нея, щеше да спести време. Ако разполагаше с пари, можеше да наеме или да купи друг кон.

Безполезно е да се копнее по нещо, което го няма и не би могло да бъде върнато. Щеше да се наложи да върви пеш.

— Благодаря за виното — обърна се тя към русокосия мъж, който не я изпускаше от поглед.

— За нищо — рече той и заби поглед в земята.

Когато тя тръгна, той явно събра кураж и я спря за ръката.

— Чакай, какво смяташ да правиш?

— Трябва да стигна до къщата на Алтея. От това зависи човешки живот. Нямам друг избор. Ще тръгна пеш.

— Човешки живот ли? Какво се е случило, че срещата с Алтея може да спаси човек?

Дженсън се вгледа в небесносините очи на мъжа и леко дръпна ръката си. Едър, рус и силен, той и напомняше на войника, убил майка и.

— Съжалявам, но трябва да вървя.

Тя придърпа качулката ниско над челото си, за да се предпази от режещия вятър, и отново понечи да тръгне. Преди да е изминала и десетина крачки, той я настигна и отново я спря, като я дръпна леко за ръката.

— Чуй ме — побърза да каже той, посрещнат от свъсения и поглед, — поне храна за из път имаш ли?

Раздразнението изчезна от лицето и, вместо това положи усилия да възпре сълзите си.

— Всичко остана при конете. Продавачката на наденици Ирма — всичко е у нея. Освен кесията ми. Тя е при човека, който е срязал връвта.

— Значи нямаш нищо.

Не беше въпрос, а по-скоро упрек към лекомисления и план.

— Имам себе си и знам какво трябва да направя.

— И възнамеряваш да тръгнеш към къщата на Алтея през зимата, пеш и без храна?

— През целия си живот съм живяла в гората. Ще се оправя.

Тя понечи да се дръпне, но силната му ръка не я пускаше.

— Сигурно, ама полетата Азрит не са гора. Там няма къде да се подслониш. Няма нито клечка, от която да си запалиш огън. Залезе ли слънцето, става студено като в сърцето на Пазителя. Нямах храна, нямах нищо. Какво ще ядеш?

Този път тя се дръпна по-силно и успя да се освободи.

— Нямам друг избор. Може да не го разбираш, но понякога човек трябва да направи някои неща дори с риск да изгуби живота си. Иначе животът не означава нищо и няма смисъл да се живее.

Преди човекът да е успял да я спре отново, тя се спусна напред и потъна сред редиците сергии. Запроправя си път през тълпата, покрай хората, продаващи храни и напитки, които не можеше да си купи. Спомни си, че не е яла нищо от наденицата сутринта. Мисълта, че Себастиан може да не доживее до следващото си ястие, я подтикна да забърза ход.

Зави по първия път, тръгващ на запад. Огряващото я откъм юг зимно слънце и припомни за слънчевата светлина в Двореца по време на отдаването и за извикания спомен за прегръдката на майка и.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН ПРОДЪЛЖИ да си проправя път сред хората, изпълващи криволичещите улички долу, като си представяше, че са дървета, че е в гората, където се чувстваше най-сигурна. Точно там и се щеше да е в момента — в някоя спокойна и тиха гора, закрияна от дървета, с майка си, двете да гледат как Бети хрупа крехки коренчета. Някои от купувачите пред сергиите, търговците зад щандовете или минувачите се обръщаха да я изпратят с поглед, но тя, свела глава, продължаваше енергично напред.

Сърцето я свиваше от притеснение за Бети. Онази жена Ирма продавала козе месо. Ето защо поиска да купи Бети. Бедната козичка сигурно е ужасена и дълбоко обидена, че Дженсън я остави в ръцете на една непозната. Но колкото и да и бе мъчно за Бети, колкото и да и се щеше да си я върне, това желание не можеше да измести тревогата за живота на Себастиан.

Сергиите, където се продаваше храна, непрекъснато и напомняха колко е гладна. Особено след трудното изкачване на всичките тези стълби към Двореца. Не бе слагала залък в устата си от сутринта и и се искаше да може да си купи нещо, но нямаше пари. Хората готвеха на огньовете, които явно бяха запалили със свои дърва. В тиганите цвърчеше масло, чесън и подправки. Из въздуха се носеше аромат на печено месо. Уханията я опияняваха и правеха глада и почти непоносим.

Щом си помислеше колко е гладна, веднага се сецаше за Себастиан. Всеки миг забавяне може би означаваше пореден удар с камшик, нова рана от нож, изкълчен крак или счупена кост. Нов миг агония. При тази мисъл в гърлото и се надигаше злъчна буца от ярост. Нищо чудно, че бе дошъл да помогне в борбата срещу Д'Хара.

Изведнъж я връхлетя още по-ужасна мисъл: Морещиците. С майка и бяха обиколили почти цяла Д'Хара и не бяха срещнали човек, който да се страхува от нещо повече, отколкото от тези жени. Умението им да причиняват болка и страдание бе легендарно. Говореше се, че в това нямат равни на себе си.

Ами ако Д'Харанците възложат на някоя от тези жени да измъчва Себастиан. Какво като не притежава дарбата — все едно. С този техен Агиел — а кой знае с какво още — Морециците могат да измъчват всеки. Умението им да присвояват магията на хора, родени с дарбата, е само част от способностите им. Човек без магия като Себастиан ще е само леко упражнение за тях.

Към периферията на открития пазар тълпата се поразреди. Временният шпалир от сергии се разми в празното пространство, щом Дженсън отмина и последния търговец — мършав човечец, продаващ кожени такъми и резервни части за каруци втора ръка. Зад огромната купчина железарии, издигаща се над каручката му, се виждаше безкрайна открит пуста. По южния път се движеше върволица от хора. В далечината се виждаше как пътят се разклонява на югозапад и на югоизток — по облаците прах личеше, че и там има достатъчно хора. На запад нямаше пътища.

Неколцина от продавачите я изпратиха с поглед, когато пое към залязващото слънце — самотна и печална. Никой обаче не посмя да тръгне след нея в пътешествието и през полетата Азрит. Самотата внесе покой в душата и. Компанията на хората се беше оказала точно толкова опасна, колкото винаги бе мислела, че ще е. Скоро пазарът остана далеч зад гърба и.

Дженсън плъзна ръка под наметалото си, за да подири успокояващото присъствие на ножа си. Притиснат до тялото и, той бе топъл, сякаш живо същество, а не острие от сребро и метал.

Добре поне че крадецът не бе взел и ножа и заедно с парите. Ако можеше да избира, тя със сигурност би си запазила ножа. Никога през живота си не бе разполагала с пари, двете с майка и сами си произвеждаха нужното за прехрана. Ножът обаче бе основно средство за оцеляване при тези условия. Ако човек живее в Двореца, пари определено ще му трябват. Ако живее в гората, ножът ще му е полезен. Дженсън никога не бе виждала по-добър нож от този, който беше затъкнала в колана си сега — въпреки зловещия му произход.

Пръстите и обходиха скришом релефната буква „Р“ върху сребърната дръжка. Каза си, че някои хора може би се нуждаят от нож, въпреки че живеят в дворец.

Обърна се, но за щастие никой не я преследваше. Платото се бе смалило в далечината, хората в подножието изглеждаха като пъплещи

във всички посоки мравки. Радваше се, че се маха оттам, но знаеше, че след като се види с Алтея, ще трябва да се върне, за да освободи Себастиан.

Известно време повървя заднишком, за да даде почивка на лицето си, изложено на ледения вятър. Очите и се плъзнаха покрай скалите, последваха лъкатушещия път и се издигнаха към масивната крепостна стена, ограждаща Двореца. Тъй като бе дошла от юг, нямаше как да забележи пътя. На едно място се виждаше мост, прехвърлящ особено страховита бездна сред скалите. Мостът бе вдигнат. Сякаш скалите не бяха сами по себе си достатъчна защита, стената около Двореца бе предназначена да осуети всеки опит за нападение. Вътре можеше да влезеш само ако те пуснат.

Надяваше се в дома на Алтея да се влиза по-лесно.

Някъде в този огромен комплекс държаха в плен Себастиан. Чудеше се дали той се чувства изоставен, както вероятно си бе помислила Бети. Дженсън произнесе молитва към Добрите духове да му помогнат да не губи надежда, да му подскажат, че тя ще направи всичко необходимо, за да го освободи. Когато се умори да върви заднишком и да гледа Двореца, се обърна. Посрещна я безмилостният вятър. Мощните му тласъци я оставяха без дъх и пращаха сухата вкочанена пръст право в очите и.

Безкрайна, суха, равна пустош, поле от хумус, тук-там разнообразявано от малко петънце груба пясъчлива почва. Върху жълтеникавия фон от време на време се виждаха по-тъмнокафяви петна, сякаш оцветени от силен чай. Растителността бе оскъдна — ниски, изпосталели растения, всъщност почти само клечки.

В далечината на запад се събираше верига от планински върхове. Най-високият в средата като че бе заснежен, но слънцето блестеше точно отпред и не се виждаше добре. Дженсън не можеше да прецени колко е далеч. Тъй като за пръв път попадеше в подобна равнинна местност, и бе трудно да определи някакво разстояние. Можеше да отнеме часове, дори дни. Добре поне, че не и се налагаше да газии в сняг, както през дългия им път към Двореца.

Даде си сметка, че дори през зимата ще има нужда от вода. Надяваше се в блатистата местност да има достатъчно. Онази жена и спомена, че пътят е дълъг, но, Дженсън не я попита какво означава това по нейните разбирания. Може би онова, което за нея е дълъг път,

за Дженсън би било кратка няколкочасова разходка. Или пък е имала предвид дни? Устните и промълвиха молитва дано да не е дни, макар че изобщо не изгаряше от желание да попада в бласто.

До ушите и достигна дрънчене. Когато се обърна, видя към нея да се носи облак прах. Присви очи и след известно време различи контурите на каруца, която се носеше към нея. Обърна се рязко и огледа внимателно околността в търсене на подходящо за скривалище място. Не и се понрави мисълта, че може да бъде заловена сам-сама сред пустошта. Помисли си, че може би група мъже от открития пазар са я видели да тръгва насам и са изчакали да остане съвсем сама, за да дойдат и да я нападнат.

Втурна се да тича. Каруцата идваше откъм Двореца, така че на Дженсън не и се наложи да смени посоката. Продължи на запад. Към мрачния силует на планините. Докато тичаше, в гърлото и се врязваха ледени талази въздух, от който едва дишаше. Полето пред нея бе безкрайно и равно, нямаше къде да се скрие. Съсредоточи се върху планините отпред, мобилизира всичките си сили и усили темпото, въпреки че си даваше сметка, че са твърде далеч.

Не след дълго се насили да спре. Каза си, че се държи глупаво. Че няма как да надбяга конете. Наведе се напред, вдигнала ръце на хълбоците си, и втренчи поглед в приближаващата каруца. Ако някой идва с намерението да я нападне, бягането, водещо до изтощаване на силите, ще е най-глупавото, което би могла да предприеме.

Обърна се с лице към слънцето и продължи да върви, но с умерена, щадяща силите крачка. Щом като и предстои битка, нека поне да я посрещне без умора. Може би някой просто е тръгнал да се прибира и скоро ще свие в друга посока. Забеляза го, защото шумът я накара да се обърне, и видя облака прах. Хората в каруцата сигурно изобщо не подозират, че пред тях върви човек.

В същия миг в главата и се завъртя вледеняваща мисъл: а може би някоя Морещица е успяла да изтръгне признание от Себастиан. Може би някоя от тези безжалостни жени вече го е пречупила. Не искаше да си помисли какво би сторила, ако някой започне методично и последователно да и чупи костите. Не можеше да отговори честно пред себе си как би постъпила в ситуация на нечовешки мъчения.

Може би, раздиран от непоносима агония, Себастиан е казал името и. Той знаеше всичко за нея. Знаеше, че Мрачният Рал и е баща.

Че Ричард Рал и е брат по бащина линия. Че Дженсън търси чародейката Алтея, за да я помоли за помощ.

Може да са му обещали, че ще спрат да го мъчат, ако я издаде. Нима би могла да го упреква, че я е предал при такива обстоятелства?

А може би препускащата към нея каруца е пълна с огромни, мрачни Д'Харански войници, изпратени да я заловят. Може би истинският кошмар на живота и тепърва предстои.

Може би това е денят, от който се бе страхувала през целия си живот.

Погледът и се замъгли от парещи сълзи, ръката и се плъзна под наметалото и освободи ножа от калъфа. Повдигна го леко, после го върна обратно вътре. Металическият му звук и подейства успокоително.

Вървеше напред, притискана от търкалящите се след нея минути, в очакване каруцата да я доближи. С усилие овладяваше страха си, прехвърляше през главата си всичко, свързано с боравенето с нож, на което я бе учила майка и. Беше сама, но не и безпомощна. Знаеше какво да прави. Каза си, че не бива да го забравя.

Все пак, ако преследвачите и бяха много, нищо не би могло да и помогне. Пазеше съвсем ясен спомен за това как мъжете в къщата и се бяха нахвърлили върху нея и колко безпомощна се бе почувствала. Бяха я нападнали изненадващо, което, разбира се, нямаше значение — важен бе резултатът. Бяха я хванали. Без Себастиан...

Когато се обърна отново, каруцата почти я настигаше. Дженсън спря, разтвори леко наметалото си, за да има достъп до ножа и да изпревари нападателя. Изненадата щеше да е неин ценен съюзник, всъщност единственият, на чиято помощ би могла да се позове.

В следващия миг я заслепи широка крива усмивка и два реда искрящо бели зъби. Русият мъжага насочи каруцата си към нея, под колелетата се разхвърча чакъл, вдигна се прах. След миг той спря и изчака облакът прах да се разсее. Беше мъжът от пазара, там, до Ирма, дето почерпи с вино. Беше сам.

Като не знаеше намеренията му, Дженсън придаде на гласа си строгост и се погрижи ръката и да е близо до ножа.

— Какво правиш тук?

Кривата усмивка не слизаше от лицето му.

— Реших да те закарам.

— Ами братята ти?

— Оставих ги в Двореца.

Дженсън не му повярва. Нямаше причина да и помага.

— Благодаря, но мисля, че ще е по-добре да се върнеш при тях.

Тръгна.

Той скочи от капрата и се приземи тежко. Тя се обърна рязко и зае позиция, в случай че онзи реши да я нападне.

— Виж, нямаше да мога да живея с тази мисъл — подхвана той.

— С коя мисъл?

— Нямаше да си простя, ако те бях оставил да тръгнеш към сигурна смърт, без да сторя нищо. Защото точно това те чака, както си тръгнала без храна, без вода, без нищо. Разсъждавах над думите ти, че има неща, които човек трябва да стори, иначе животът губи смисъл и няма защо да бъде живян. Нямаше да мога да се примиря с мисълта, че съм те оставил да тръгнеш сама към собствената си смърт. — Решителността в гласа му се разколеба, той продължи по-меко: — Хайде, качвай се, нека те закарам?

— Ами братята ти? Преди да разбере, че парите ми ги няма, ти ми каза, че не може да ми заемеш кон, понеже трябва да се прибирате.

Той пъхна пръст в колана си и изрече примирено:

— Ами днес ни провървя, продадохме доста вино и спечелихме добри пари. Джо и Клейтън и бездруго искаха да останат в Двореца и да се позабавляват. Онази Ирма с пикантните си наденици, дето беше до нас, ни помогна. — Той сви рамене. — Е, след като на нея дължим голяма част от късмета си, защо да не ти помогна и аз на свой ред. Все пак нали тя ти откъсна конете и храната, така че най-малкото, което бих могъл да сторя в замяна, е да те откарам. Като малка компенсация. Само ще те закарам. Няма да рискувам живота си или нещо такова. Просто предлагам малко помощ на човек, който виждам, че се нуждае от нея.

Дженсън определено имаше нужда от помощ, но се страхуваше да се довери на непознат.

— Казвам се Том — рече той, сякаш прочел мислите и. — Ще съм щастлив, ако ми позволиш да ти помогна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами ти сама го каза — има неща, които правят живота малко по-смислен. — Бърз поглед към червените и къдрици, които се

виждаха под ръба на качулката. — Така бих се по чувствал благодарен, че съм сторил нещо добро.

Тя първа отмести поглед.

— Аз съм Дженсън. Но не...

— Хайде, качвай се. Нося винце.

— Не обичам. От него само ожаднявам повече.

Той сви рамене.

— И вода имам. Взех и баница с месо. Още топличка, ако побързаш, няма да съжеляваш.

Тя се вгледа в сините му очи, бяха досущ като тези на насилника и баща. Но в тях проблясваха едни по-особени искрици на неподправеност и доброта. Имаше наперена, но в същото време сдържана усмивка.

— Нямах ли жена, която да те очаква вкъщи?

Този път Том пръв не издържа и погледна в земята.

— Не съм женен. Доста пътувам. Коя жена би приела подобен живот. Освен това все няма време да общувам достатъчно с някоя жена, че да се стигне до женитба. Някой ден обаче силно се надявам да срещна жената, която ще пожелае да сподели с мен живота си, която ще ме кара да се смея и за която ще бъда достоен.

Дженсън с изненада установи, че въпросът и го накара да се изчерви. Помисли си, че куражът да разговаря с нея и да и предложи да я закара не е нещо, което се вмести в рамките на обичайното му поведение. Колкото беше любезен и мил, толкова беше и срамежлив и стеснителен. Фактът, че голям и силен мъж като него се засрами от нея, самотната жена наред пустошта, зададе му въпрос, касаещ сърдечната сфера, и вдъхна спокойствие.

— При положение, че не ти преча, не възпрепятствам търговията ти...

— Не — побърза да я прекъсне той. — Ни най-малко, наистина. — Махна с ръка назад към Двореца. — Днес направихме добри пари и можем да си позволим малко почивка. Братята ми нямат нищо против. Обикаляме страната и купуваме всякакви стоки, които ни се сторят на разумна цена, всичко — вино, килими, пилета. После ги носим обратно тук и ги препродаваме. Братята ми наистина биха били щастливи да си отдъхнат малко.

Дженсън кимна.

— Ще съм ти благодарна, ако ме закараш, Том.

Той стана сериозен.

— Знам. Заложен е човешки живот.

Скочи обратно на капрата и и подаде ръка.

— Внимателно.

Тя пое огромната му длан и стъпи на металната стъпенка.

— Казвам се Дженсън.

— Вече го каза. — Той внимателно и помогна да се настани.

Миг по-късно измъкна отзад одеяло и го тръсна в скута и, очевидно не искаше да изглежда нетактичен, като я завие сам. Докато си покриваше краката, тя му се усмихна с благодарност за топлата завивка. След малко той отново заровичка отзад и извади малък вързоп. Усмихна и се с кривата си усмивка и и подаде баницата, увита в бяла кърпа. Наистина беше топла. Накрая сложи един мях с вода между двамата.

— Ако предпочиташ, може да се возиш отзад. Донесъл съм много одеяла, за да се завиеш, може би ще ти е по-меко там, отколкото на дървената капра.

— Тук ми е чудно — рече тя и побърза да си вземе парче баница.

— Когато си върна провизиите и парите, искам да ти се издължа за всичко. Ти си води сметка, ще ти се издължа до последния грош.

Той отпусна спирачката и дръпна юздите.

— Щом искаш. Но не очаквам.

— Аз напротив — отвърна тя и каруцата тръгна.

Том подкара конете по-скоро на северозапад, докато Дженсън вървеше право на запад. Тя веднага подскочи подозрително.

— Какво правиш? Къде отиваш?

Той посрещна поредната и проява на подозрителност с изненада.

— Ами нали каза, че искаш да отидеш при Алтея?

— Да, но ми казаха да вървя на запад, докато стигна най-високия заснежен връх, да го заобиколя и да поема на север покрай скалите.

— Ами така е — рече той, разбрал причината за реакцията и в случай че искаш да пътуваш ден повече.

— Че защо тази жена ще ме упътва по заобиколния път?

— Сигурно, защото всеки минава оттам и тя не е знаела, че бързаш.

— Защо хората минават оттам и заобикалят?

— Защото се боят от блатото. По онзи път в крайна сметка се озоваваш по-близо до къщата на Алтея, в смисъл, че най-малко вървиш през блатото. Сигурно жената не е знаела друг път.

Каручката заподскача по заледените неравности по пътя и Дженсън стисна парапета, за да не падне. Том беше прав, че дървената капра не бе много удобна. Тази каруца бе предвидена да носи тежки товари и празна подскачаше повече.

— Но не би ли следвало и аз да се боя от блатото?

— Предполагам.

— Ами тогава защо минаваме оттук?

Той отново я погледна, очите му за миг се плъзнаха по косата и. Беше свикнала с подобни погледи. Повечето хора не можеха да се въздържат.

— Нали каза, че е заложен човешки живот — рече той. От свенливостта му не бе останала и следа. — Оттук се стига много по-бързо, подсичаме върха от тази страна и не се налага да се изкачваме по лъкатушещия каньон между скалите. Проблемът е, че ще се озовем от задната страна на блатото и пътят до къщата на Алтея малко се удължава.

— Това няма ли да ни забави, така че времето да стане същото?

— Забавя, вярно, но при всички положения ще спестиш по ден в двете посоки. Това прави два дни общо.

Дженсън не обичаше блатата. Още по-точно — не обичаше тварите, живеещи в блатата.

— Много ли е опасно?

— Не би тръгнала сама из тази пустош без храна и вода, ако не ти беше важно — ако не беше въпрос на живот и смърт. Щом видях, че си решила да рискуваш живота си, си казах, че сигурно ще предпочетеш да спестиш някой и друг ден. Но ако предпочиташ, можем да минем и по обиколния път и да вървим по-малко през блатото. Ти решаваеш — въпрос на два дни повече.

— Не, прав си. — Баницата топлеше скута и. Беше и приятно да държи пръстите си долепени до него. Разумно от негова страна, че се беше сетил. — Благодаря ти, Том, че си по мислил как да спестим време.

— Кой е изпаднал в такава беда, че от това зависи живота му?

— Един приятел.

— Сигурно близък приятел.

— Ако не беше той, досега да съм мъртва.

Той не каза нищо, продължиха напред към мрачните силуети на планините в далечината. Тя се замисли какво ли ги чака сред блатата. Още по-лошо, какво ще стане със Себастиан, ако тя не получи навреме помощ от Алтея.

— Колко е? — отърси се от мислите си. — За колко време се стига до блатото?

— Зависи колко сняг е натрупал в просеката, а и от още няколко неща. Не пътувам често насам, така че не мога да бъда сигурен. Ако яздим цяла нощ, почти съм сигурен, че до заранта ще стигнем очертаванията на блатото.

— А от там до къщата на Алтея колко е? Имам предвид през блатото.

Той я погледна смутено.

— Съжалявам, Дженсън, но не знам със сигурност. Никога преди не съм приближавал блатото на Алтея.

— Някакви предположения?

— Като познавам района, не мисля, че ще отнеме повече от ден до къщата и обратно, но все пак е само предположение. Освен това не смятам времето, което ще прекараш вътре с Алтея. — Отново му стана неловко. — Ще гледам да те закарам колкото се може по-бързо.

Дженсън трябваше да говори с чародейката за Господаря Рал — както за баща си, така и за настоящия Господар Рал — Ричард, който и се падаше наполовина брат. Том не биваше да разбира коя е и защо отива при Алтея. Най-малкото защото тогава едва ли би изгарял от желание да и помогне. Може би ще е по-разумно да я чака с конете отсам блатото — за да не заподозре нещо. Поклати глава.

— Мисля, че ще е по-добре да останеш при конете. Ако ще пътуваме цяла нощ, ще ти е нужна почивка, за да можем да тръгнем обратно веднага, щом свърша. Така ще спестим време.

Той се замисли над казаното и кимна.

— Права си. Но не мога...

— Достатъчно ми помагаш с това, че дойде да ме закараш, че ми донесе вода и храна, топло одеяло. Но не искам да излагаш живота си на опасност. Ще ми помогнеш повече, ако останеш при каруцата и си готов да тръгнем обратно, щом свърша.

Дженсън се вгледа в развяната му от вятъра руса коса, докато той обмисляше как да постъпи.

— Добре, щом така предпочиташ. Радвам се, че ми позволи да ти помогна поне толкова. А накъде, след като се срещнеш с Алтея?

— Обратно към Двореца.

— Значи, ако имаме късмет, ще те върна в Двореца вдругиден.

За Себастиан това правеше три дни. Дженсън нямаше представа дали той разполага с три дни или с три часа. Или дори с три минути. Но докато имаше някакъв шанс той да е жив, тя бе длъжна да опита.

Въпреки налегналите я грижи оцени по достойнство вкусната баница. Както бе прегладняла, сигурно всичко би и се сторило вкусно. Откъсна голямо парче с месна плънка и го поднесе към устата на Том.

Той го сдъвка.

— Луната ще изгрее почти веднага, след като залезе слънцето. Така че, когато стигнем просеката, пътят ни ще е добре осветен. Отзад има достатъчно одеяла. Като се свечери, няма да е зле да се преместиш отзад и да поспиш, за да имаш сили за утре. Ще ти е нужна почивка. Аз ще дремна сутринта, след като тръгнеш към къщата на Алтея. Като се върнеш, ще яздим цяла нощ и ще се върнем в Двореца. Надявам се така да спестим достатъчно време, за да помогнем на приятеля ти.

Тя подскачаше на капрата до мъжа, когото виждаше за пръв път в живота си и който правеше всичко това за една непозната.

— Благодаря ти, Том. Ти си добър човек.

Той се усмихна.

— И мама така казва.

Дженсън отхапа от баницата, а той продължи.

— Надявам се, че и Господарят Рал мисли същото. Ще му кажеш, като го видиш, нали?

Дженсън нямаше представа за какво говори той, но се страхуваше да го попита. Задъвка по-енергично като извинение за забавения отговор, а в същото време мислеше трескаво. Каквото и да отвърне, може да и създаде проблеми. А животът на Себастиан е в опасност. Реши, че усмивката ще е най-добрият отговор. Преглътна хапката си.

— Разбира се.

По леката, но доволна усмивка, която се плъзна в краищата на устните на Том, докато пришпорваше конете напред, Дженсън разбра,

че е познала отговора.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗАСЛЕПИ Я ВНЕЗАПНА СВЕТЛИНА. Присвила очи, различи силуета на Том, който отместваше одеялата от главата и. Тя протегна ръце и се прозя. В следващия миг, разбрала защо се вози в тази каруца, къде е и какво я е довело на това място, прозявката увисна недовършена в устата и. Седна. Каруцата бе спряла на ръба на зелена поляна.

Дженсън се подпря с ръка на излъсканата от времето страница на каруцата, примигна и огледа района. Зад тях се издигаха сивкави зъбери, тук-там в пукнатините стърчаха криви храсти, чепати и недорасли от постоянната битка с безмилостния вятър. Погледът и се плъзна още по-нагоре, където върховете се губеха в млечнобяла мъгла. Отвъд ливадата и покрай тясната пропаст, врязваща се между скалите, бе покарала джунгла от увивни растения. Том някак си бе успял да премине между стръмните скали. Двата огромни товарни коня, все още неразпрегнати, хрупаха оскъдната трева.

Отпред, оттагък ливадата, започваше призрачна гора от дървета, лиани и мъх. Иззад зеленото було до тях достигаха странни викове, прещраквания и подсвирквания.

— Посред зима... — успя да пророни Дженсън.

Том вдигна торбите със зоб от каруцата.

— Може пък мястото да е подходящо да изкараш зимата. — Кимна с глава към хълма, под избуялата растителност. — Ако не бяха онези твари, дето хората разправят, че живеят тука. Ако не беше вярно, се обзалагам, че досега все някой глупак щеше да е пробвал да се засели. И да е имало някой, е бил отвлечен от незнайно чудовище и не се е завърнал да разкаже.

— Да не би да мислиш, че тук наистина има чудовища или тям подобни?

Той се облегна на каруцата, надвесен над лицето на Дженсън.

— Не съм от хората, които обичат да плашат жените. Като бях малък, някои от приятелите ми се забавляваха, като размахваха пред

очите на момичетата змии, за да ги слушат как пицят. Никога не съм го правил. Не се опитвам да те стресна.

Но не бих си простил, ако те оставя да влезеш вътре ей така, на майтап, и никога повече да не те видя. Може да са само приказки. Не знам. Никога не съм ходил там. Не познавам човек, който е отивал без покана — при това само от другата страна. Хората разправят, че няма човек, който да е минал отзад и да се е върнал да разкаже. Ако някой настоява да опита, то това си само ти. Знам, че имаш основателна и сериозна причина да си тук. Така че не очаквам от теб да седнеш и да чакаш да получиш покана.

Дженсън преглътна. Усети кисел вкус в устата си. Кимна в знак на благодарност, но не знаеше какво да каже.

Том отметна назад русия си перчем.

— Исках просто да ти кажа, каквото знам. — Отнесе торбите с храна на конете.

Каквото и да я чака вътре, трябва да опита. Няма друг избор, ако иска да измъкне Себастиан от похитителите му, трябва да го направи. Ако иска да се освободи от Господаря Рал, трябва да го направи.

Посегна под наметалото си и напипа дръжката на ножа. Не беше някакво градско момиченце, което се стряска от собствената си сянка и не умее да се защитава.

Тя беше Дженсън Рал.

Отметна одеялата и слезе от импровизираното си легло, като стъпи на задната част на ока. Том и донесе меха с вода.

— Пийни си водица. Вързах меха за единия кон, за да не замръзне.

Студът я бе обезводнил и тя жадно отпи. Видя Том да изтрива потното си чело и едва тогава си даде сметка, че наистина е топло. Каза си, че едно уважаващо себе си блато с чудовища не би си позволило да замръзне.

Том и подаде нещо увито, което държеше в другата си ръка.

— Закуска?

Видяла баницата с месо, тя се усмихна.

— Освен, че си добър, си и предвидлив.

Той се усмихна с кривата си усмивка и се зае да разпряга конете.

— Не забравяй, че ми обеща да го кажеш на Господаря Рал — подвикна след малко.

За да избегне какъвто и да било разговор в тази посока, тя смени темата.

— Значи ще ме чакаш тук. Като се върна, искам да кажа. Ще ме чакаш, за да се върнем в Двореца.

Той я погледна през рамо, но не прекъсна работата си.

— Имаш думата ми, Дженсън. Няма да те изоставя.

По лицето му личеше, че казва истината. Тя му се усмихна с благодарност.

— Трябва да си починеш. Карал си цяла нощ.

— Ще се опитам.

Тя отхапа парче баница. Беше студена, но вкусна и засищаща. Докато дъвчеше, огледа зеленината, издигаща се отгатък ливадата, царящия вътре мрак. После и надвисналото оловносиво небе.

— Да знаеш колко е часът?

— Слънцето изгря преди по-малко от час — отвърна той, докато проверяваше закопчалките на ремъците. Вдигна ръка в посоката, откъдето идваха. — Преди да тръгнем надолу, за да стигнем дотук, бяхме над мъглата. Горее слънце.

Думите му малко я учудиха, понеже около тях всичко тънеше в полумрак, сякаш зората още не бе дошла. Трудно би повярвала, че горее слънце, но пък и се бе случвало да е високо в планината и да вижда под себе си тежки пелени от мъгла.

Приключи със закуската и изтърси трохите от дланта си. Изчака Том да разпрегне единия кон. Животните бяха едри, добре гледани, и двете сиви, с черни гриви и опашки. Никога не бе виждала по-големи коне. Видяха и се несъразмерно огромни. Но само докато не ги сравни с Том. Край него не изглеждаха тъй внушителни, особено докато ги потупваше приятелски. Проявите му на привързаност явно им допадаха.

Докато ги разпрягаше, и двамата го поглеждаха, обръщаха глави и към Дженсън, но през цялото време не изпускаха от поглед сенките отвъд края на ливадата. Ушите им бяха щръкнали нагоре и обърнати към блатото.

— Най-добре да тръгвам, да не губя повече време.

Той само кимна.

— Благодаря ти, Том. Ако не ми се удаде друга възможност да ти го кажа, нека ти благодаря сега. Малцина биха постъпили като теб.

Усмивката му разкри двата реда бели зъби.

— Почти всеки би ти помогнал, но се радвам, че аз имах шанса да го направя.

Тя бе сигурна, че в думите му се крие нещо недоизказано. Все едно, потискаха я прекалено много други грижи, за да мисли и за това.

Обърна поглед към отекващите над блатото викове. Мъглата скриваше върховете на дърветата и не можеше да се прецени колко са високи. Все пак и се виждаха доста големи и предположи, че ще са с дебели дънери. От булото на мъглата висяха лиани и всякакви други увивни растения, усукани около клоните, сякаш в опит да ги задушат и повалят в сенките долу.

Дженсън огледа внимателно края на ливадата и различи някакъв ръб, подобен на гръбнака на огромен звяр, скрит под земята. Спускаше се под разтворените клони. Не бе точно пътека, но поне имаше откъде да тръгне. Живееше в гората откак се помни, беше се научила да различава пътеки, невидими за останалите. Тук обаче пътека нямаше. Сякаш живо същество не бе минавало. Трябваше сама да намери просека.

Извърна глава към Том и го изгледа продължително.

Той и се усмихна плахо — с уважение към онова, което си бе научила да стори.

— Нека добрите духове бъдат с теб и те закрилят.

— Нека закрилят и теб, Том. Поспи малко. Като се върна, ще трябва да се отправим към Двореца.

Той кимна.

— На твоите услуги.

Тя се усмихна на внезапната му учтивост и решително тръгна напред, към очакващата я тъмнина.

Около блатото се стелеше топлина. Влажността бе сякаш жив страж, готов да отблъсне всяко нежелано присъствие. С всяка крачка ставаше все по-тъмно. Тишината беше плътна като влажния въздух, откъслечните крясъци, отекващи в сумрака, подчертаваха допълнително злокобното излъчване на мястото и правеха разстоянието да изглежда още по-голямо.

Дженсън тръгна по ръба, последва лъкатушещия му гръб отвеждащ я все по-надолу. Клоните на околните дървета бяха натезали от мъха и лианите, които ги притискаха отгоре. На места се налагаше

да прикляква, за да не се удари в някой клон. Или да си проправя път с ръце, за да продължи напред. В мъртвешки спокойния въздух се стелеше миризма на гнилоч.

Обърна се и видя тунел светлина, сочещ пътя обратно към ливадата горе. В края на тунела мярна силуета на едър мъж с ръце на хълбоците, втренчен в нейната посока. Но тук бе тъмно и нямаше как да я види. Тя го виждаше само защото и се падаше в контражур. Все пак той бе там и я изпращаше.

Още не можеше да избистри отношението си към него. Не можеше да го разбере. Явно имаше добро сърце, но тя бе научена да не вярва на никого. Освен на Себастиан. На него му вярваше.

Щом очите и посвикнаха с мрака, установи, че е нацелила единствения възможен път за влизане. Или поне не се виждаше друг. Околните скали образуваха непристъпни отвесни стени. Ливадата бе нещо като плато под планините и над блатото. Под нея продължаваха отвесните скали, по които пълзяха какви ли не растения, подхранвани от мочурливата местност. Ръбът, по който тръгна, представляваше скален гребен, осигуряващ подход надолу. Без него нямаше как да се слезе — скалите бяха твърде стръмни.

Въздъхна дълбоко, за да си вдъхне кураж, огледа се и продължи надолу по ръба, който се спускаше и криволичеше все по-навътре между дърветата. От време на време от двете и страни зейваха бездънни пропасти. Попадна на една теснина, под която всичко бе само черен мрак, сякаш вървеше по тънка нишка, изтъкана от камък и предназначена да свърже два разделени свята. Когато се взря в непрогледния мрак и си представи, че към нея се протягат лапите на Пазителя на отвъдния свят, тя продължи по-внимателно.

Скоро осъзна, че много от дърветата, които бе мярнала от ливадата, са всъщност клоните на кичести вековни дъбове, стъпили на издатини в скалата. Даде си сметка, че е помислила някои от клоните им за дънери. Никога не бе виждала толкова огромни дървета. Страхът и отстъпи място на нямо благоговение. Дивеше се на разстланите на пластове клони, покрай които минаваше. Тук-там в далечината зърваше гнезда, свити сред клоните, изградени от пухкав мъх, съчки и стъбълца. Не можеше да види дали гнездата имат обитатели, но предполагаше, че ако е така, то сигурно са някакви хищни птици.

Изкачи се по една скала почти пълзешком, провирайки се между гъста плетеница от лиани и клони, и стигна до гребена на скалния ръб. Пред нея се откри просторна равнина, скътана дълбоко под преплетените, отрупани с листа клони на дърветата. Сякаш пред очите и се откри един цял нов свят, непосетен от никого преди нея. Толкова далеч почти не проникваше светлина, само някой и друг приглушен лъч все пак успяваше да пробие плътната зелена завеса. От мрачния воал горе се спускаха всякакви пълзящи растения. Птички прелитаха безшумно сред пещерната тъма. В далечината се обади животно, каквото не бе чувала досега. На зова му отвърна друго, от противоположната посока.

Въпреки че мястото беше страховито и зловещо, Дженсън откри в него и някаква мрачна красота. Хрумна и че сигурно така изглеждат градините в отвъдния свят, където растенията са потопени във вечен мрак. Отвъдният свят бе леденото царство на Пазителя, но вечната светлина на Създателя хранеше и стопляше добрите души.

Нещо в блатистата местност и напомняше за, Д'Хара — мрачна, застрашителна и опасна, но в същото време болезнено красива. По същия начин ножът и възплащаваше уродливостта на Дома Рал, но при все това беше безспорно изящен.

Дърветата се бяха вкопчили в скалистия склон с клони като орлови нокти, сякаш се страхуваха да не бъдат завлечени в бездната, където бродят неznайни твари. Някои от най-древните дървета, вече мъртви, бяха полегнали на една страна, подхванати от събратята си малко преди да докоснат земята. Съседните дървета ги обгръщаха, сякаш се опитваха да им помогнат да се изправят. Под зеленината, проправяща си път сред полегналите стволоче, се виждаха мъртви сиви парчета дърво. Имаше, разбира се, и такива, които другарите им не бяха успели да подхванат навреме. Едно от тях препречи пътя и, сякаш се бе сляло със земята, бе се превърнало в част от релефа. В разлагащото се туловище пъплеха безброй насекоми.

От съседен клон я гледаше бухал. По земята маршируваха мравки, натоварени с безценните богатства на влажната гора. Купчина загниващи листа бе превзета от огромни, твърди, лъскави кафяви бръмбари. Невидими твари, смутени от стъпките на Дженсън, отстъпваха встрани.

Тъй като бе прекарала целия си живот в гората, беше виждала всякакви животни — от огромни мечки до новородени сърненца, от птици до буболечки, от прилепи до тритони. Имаше такива, в чиято компания не се чувстваше много добре, като например змии и мечки с малките си, но като цяло ги познаваше. Повечето от тях се страхуваха от хората и обикновено искаха само да бъдат оставени на мира, така че не я плашеха. Но в случая не знаеше какво може да я дебне от тъмните сенки, какви отровни зъби могат да я нападнат. Нямахте представа дали наоколо не бродят родени с магия същества, предназначени да бранят вещерската обител, зверове, които не се плашат от нищо.

Забеляза паяци — огромни, черни и космати, — чиито пипала бавно обхождаха влажния въздух или се спускаха плавно по нишки, чието начало се губеше високо горе. Изгуби ги в дебелите пластове папрат, разстлани връз мекия горски килим. Въпреки горещината и влагата не разгърна наметалото си, нито си свали качулката, защото така се чувстваше по-защитена от подобни твари.

Някои паяци имаха смъртоносна отрова. А смъртта си е смърт — все едно от какво е причинена. Пазителят на отвъдния свят едва ли е предвидил специални услуги за хора, намерили смъртта си от отрова на дребни и на пръв поглед незначителни твари. Той обгръща с вечен мрак всеки, попаднал във владенията му — независимо какво го е отвело там. Милост не се полага никому.

Макар Дженсън да се чувстваше сред природата като у дома си и да се възхищаваше на удивителната красота на блатото, беше нащрек и пулсът и препускаше бясно. Всяко растение и зелен лист, до който се докосваше, и се струваше застрашителен и тя неведнъж подскочи от ужас.

Около това място витаеше смъртта.

В един миг скалният гръбнак, единствената и пътека през джунглата, свърши, давайки начало на притихнала, гниеца, покрита с мъхове равнина, осяна с чепати коренища. Сякаш дърветата се бояха от сумрачната влага и дърпаха корените си от там. От двете страни бе избуяла пищна растителност.

От една кална локва вдясно стърчеше бедрена кост. Отгоре вече загниваше, но формата и все още беше непокътната. Не можеше да се прецени от какво животно е. Дженсън поне се надяваше да е от животно.

С изненада забеляза нещо като врящи кални гейзери. Лепкави балончета от тъмнокафява кал бълбукаха, сякаш сложени на бавен огън, хвърляха пръски и изпускаха пара. Никое растение не би могло да вирее върху вряща кал. На места калта се бе втвърдила в миниатюрни вулканчета, от които се издигаше жълтеникав пушек.

Докато внимателно си проправяше път всред преплетените корени, между димящите вулкани и вряща кал, потъвайки все по-надолу към мрачното дъно, Дженсън забеляза, че на мястото на калта идва вода. Отначало бяха езерца и локви, които вряха и съскаха, изпускатйки струйки парлив дим. Щом отмина горещите извори, стигна до по-големи езера, заобиколени от високи тръстики, протегнали снаги към облачета насекоми, носещи се на рояци.

Не след дълго застоялата вода обхвана всичко, превърна се в тъмен течен горски килим. Тук-там сред черните води стърчаха мъртви стволове на дървета, сякаш зорки пазители, бдящи над разлагащата се земя. Крясъците и подвикванията на животните, идващи от още по-мрачни и непристъпни места, се носеха над повърхността. Встрани растеше водна леща, сгушена под потъналия в листа бряг, подмамваше невнимателния пътник да се приближи. Дженсън забеляза, че между блатната леща я наблюдават очи.

Мъхестата почва постепенно набъбна, докато накрая се изгуби в мъртвешки притихналата вода. В началото като че виждаше дъното — бе само на сантиметри от спокойната повърхност. Но постепенно стана по-дълбоко, докато всичко се превърна в мрачна бездна. В нея плуваха неясни форми.

Дженсън стъпваше от корен на корен, опитваше се да пази равновесие, без да се подпира на хлъзгавите стволове на дърветата. Така не и се налагаше да нагазва във водата. Опасяваше се, че вътре може да я чака яма, която да я погълне.

С всяка следваща стъпка корените се раздалечаваха все повече и повече, а възелът в стомаха и се втвърдяваше. Поколеба се, опасявайки се, че е стигнала твърде далеч, че ще се озове на място, от което няма да може да се върне назад. Не можеше да е сигурна, че постъпва правилно, понеже нямаше възможност за избор; това бе единственият път. Наведе се напред, вирайки се в мрака, опита се да пробие с поглед през мъха и покритите с листа растения. Въпреки мъглата,

сенките и гъстата флора и се стори, че релефът се въздига нагоре и теренът става по-сух.

Вдъхна нова глътка възкисел въздух и протегна крак, за да стъпи на следващия корен, но така и не го достигна. Приведе се още повече и се протегна, за да прехвърли участъка притихнала вода, но коренът бе твърде далеч. Изправи се, за да осмисли ситуацията.

Трябваше да скочи към далечния възлест корен. По-скоро да прелети. Не искаше да мисли какво я очаква долу, ако случайно се подхлъзне и падне. Не и се щеше и да балансира на един крак върху самотния корен, стърчащ над водната повърхност. Ако се засили добре и отскочи веднага от корена, ще стигне направо до отсрещния бряг.

Подпря се за опора о гладкия, но влажен ствол на близко дърво. Добре поне, че не беше слюзест, та да я подведе в най-неподходящия момент. Огледа разстоянието. Вярно, беше далечко, но по-близка сигурна и суха стъпка нямаше. С добра инерция, просто ще отскочи от корена и ще се озове оттатък с твърда почва под краката си.

Пое си дълбоко дъх и като го изпусна шумно, се оттласна от дървото и прелетя над водата.

В мига, в който краката и докоснаха целта, коренът се премести. Дори да искаше, не можеше да промени посоката на летене.

Коренът, по-дебел от глезена и, внезапно се завъртя под краката и и изчезна. В следващия миг към прасеца и се плъзна нещо дебело и намотано на кълбо, усети студени люспи да пристягат коляното и.

Всичко стана толкова бързо, че една част от нея все още летеше към корена, който бе посегнал да я сграбчи, докато другата и част полагаше неимоверни усилия да се върне назад. По средата между целта, към която се бе насочила, и точката, откъдето бе тръгнала, тя не можеше да разчита на никаква опора.

Инстинктивно посегна към ножа си, в същия миг кълбото я сграбчи и я дръпна рязко надолу. Дженсън разпери ръце, за да поеме сблъсъка. Водата под нея се разпени. Пръстите и докопаха далечните корени край брега — истински корени, влажни, но грапави, предлагащи добър захват.

Но въпреки че успя да се добере до тях, като се протегна до невъзможност, попадна в прегръдката на огромна змия, изникнала изневиделица от водата.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН НАПРЕГНА ВСИЧКИТЕ СИ СИЛИ, вкопчи се в корените, за да се опита да се освободи. Не можа да сдържи виковете си, когато живото кълбо се уви около нея и я изтръгна далеч от корените, поваляйки я по гръб. Тя махаше с ръце отчаяно, пляскаше във водата, опитваше се да докопа някаква опора. Посегна, протегна се още повече и най-сетне се добра до дебели коренища — първо само с едната си ръка, постепенно и с другата. Само миг преди да бъде потопена под водата.

Главата се подаде над повърхността и се плъзна към корема на Дженсън, сякаш да огледа онемялата си жертва. Никога през живота си не беше виждала по-огромна змия. Люспестото тяло, по което се сменяха всички цветове на дъгата, проблясваше на оскъдната светлина при всяко свиване на мускулите на мощния торс. Лъчите се гонеха върху него в неспирна игра. През свирепите жълти очи минаваше черна лента — сякаш маска. Тъмнозелената глава се плъзна между гърдите на Дженсън, червеното езиче затрептя пред лицето и.

Тя нададе вик и перна главата встрани. В отговор мощното тяло се изви и сгърчи, пристегна хватката си и повлече жертвата към дъното. Пръстите на Дженсън не изпускаха корените. Напрегнала всичките си сили, тя яростно се дърпаше да се измъкне от водата, но змията бе твърде тежка и силна.

Дженсън опита да ритне нападателката си, но краката и също бяха в примка, която се затягаше все повече и я теглеше към дъното. Задавена от водата, тя решително устояваше на надигащата се в гърдите и паника. Бореше се яростно, с всички сили, сякаш с нещо живо и дишащо.

Имаше нужда от ножа си. Но за да стигне до него, трябваше да пусне корените. Направеше ли това, звярът щеше да я дръпне във водата и да я удави.

Една ръка, каза си. Това и трябва — една ръка. Ако пусне едната си ръка, ще може да стигне до ножа си. Но заедно с постъпателните движения на неуморната змия нагоре към кръста и, усети и

пропълзващата паника, която се вкопчи в пръстите и и не и позволи да ги отлепи от корените.

Щом огромната плоска глава се появи отново над водата и запълзя нагоре по тялото на Дженсън, тя концентрира всичките си усилия в лявата си ръка и се вкопчи неистово в корена. С отчаяна решителност отпусна дясната и посегна към наметалото си. То бе подгизнало и натежало. Не можеше да намери пролука в диплите. Главата на змията се отпусна върху гърдите и, сякаш, за да я предупреди, че ще последва мощен натиск, от който дробовете и ще останат без въздух.

Глътна си корема и се опита да провере пръстите си под змията, но масивното туловище я пристегна с парализираща мощ и и отрязва всякакъв достъп до ножа.

Докато Дженсън отчаяно се мъчеше да докопа оръжието си, змията направи рязко движение, обръчите се изместиха по-нагоре и приковаха ръката до тялото и.

Другата и ръка не изпускате корена. Тежестта бе почти непоносима, усещаше, че ако не се пусне, ръката и ще изскочи от ставата. Знаеше, че това ще е краят и. Но не издържаше повече. Змията я дърпаше надолу с такава сила, че си помисли, че кожата ще се отлепи от пръстите и.

Въпреки неистовите усилия коренът започваше да и се изплъзва. Усети парещи сълзи в очите си. Нямаше избор. Пусна се.

Потъна в мрачните дълбини на езерото. Краката и най-сетне намериха дъно. Остави се на инерцията да я потопи изцяло, след което с мощен тласък, подхранван от силата на ужаса, се оттласна от подводните корени. Тялото и се стрелна напред и ръцете и докопаха корените от другата страна.

Змията се завъртя заедно с нея и я обърна по гръб. Дженсън изкрещя от болка — беше си изкълчила рамото. Изведнъж сред бурното мятане, пляскане, въртене и задавяне се яви кратък миг отпускане. Дженсън не го пропусна. Сграбчи сребърната дръжка.

Щом плоската глава с тънкия червен език пропълзя отново към лицето и, тя вдигна ножа и го доближи до меката плът под челюстта на змията. Животното застина, сякаш разпознало опасността, криещата се в наострената като бръснач стомана. Двете застинаха, втречени една в

друга. Дженсън въздъхна облекчено, усетила дръжката на ножа в ръката си, па макар да нямаше накъде да мърда.

Лежеше по гръб във водата, приклещена от мощното туловище на змията. Нямаше никаква опора и не виждаше как би могла да си помогне. Ръката я болеше както от битката, така и от изкълчването. Беше изтощена. Всичко това утежняваше положението и още повече и тя нямаше представа как ще се измъкне от огромното и силно животно. Би и било трудно дори ако бяха на сушата.

Жълтите очи я гледаха втренчено. Не знаеше дали змията е отровна. Осъе не бе видяла зъбите и. Нямаше представа дали ще успее да реагира, ако види, че главата се спуска към лицето и.

— Съжалявам, че те настъпих — рече след малко. Не вярваше, че змията я разбира, по-скоро говореше на себе си, разсъждавайки на глас. — Уплашихме се взаимно.

Змията не помръдна, жълтите и очи не се откъсваха от нея. Езикът не излезе от устата. Главата, повдигната от върха на ножа, сигурно усещаше острието. Може би за нея то бе еквивалент на зъби. Дженсън не знаеше дали е така, но бе сигурна в едно — че ще е по-добре да не влиза в схватка с такова същество.

Намираха се във водата, на територията на огромната змия. Ножът и вдъхваше увереност, но не гарантираше изхода от ситуацията. Дори да убие нападателката си, огромната тежест, обръчите, приклезили я в смъртоносна хватка, можеха да я потопят и удавят. По-добре да се разделят без битка — ако е възможно.

— Върви си — прошепна Дженсън с убийствена сериозност. — Иначе ще се наложи да направя опит да те убия. — Повдигна острието на ножа, за да подкрепи думите си с език, който се надяваше змията да разбере по-ясно.

Краката и пулсираха, обръчът около тях се отпусна. Сантиметър по сантиметър главата се отдръпна. Люспестото туловище постепенно разхлаби хватката и остави тялото и краката на Дженсън да плуват свободно във водата. Острието на ножа последва движението на главата, готово да нанесе удар и при най-малкия знак за заплаха. Най-сетне чудовището потъна в благото.

Освободена от тежестта, Дженсън побърза да издрапа към сушата. Остана на четири крака, стиснала ножа в юмрук, докато си поеме дъх и поуспокои разклатените си нерви. Нямаше представа

какво и защо си е помислила змията, дали подобно нещо би могло да се случи на друго място и в друго време, но сега се бе случило и тя прошепна благодарствена молитва към добрите духове. Ако наистина имаха нещо общо с освобождаването и от убийствената хватка на люспестото чудовище, тя не искаше да пропусне да им благодари.

С opakото на треперещата си ръка избърса сълзите на уплаха от бузите си, след което се изправи на омаломощените си крака. Обърна се и огледа неподвижната черна вода под надвисналите листа и мъх. Преди беше стъпвала върху потопени корени. Сега и се стори, че водата се е вдигнала и е заляла тези островчета. Или пък те бяха потънали. Така или иначе, ако се бе опитала да прекоси внимателно плитчината, вместо да скача върху престорилата се на корен змия, щеше да си спести доста неприятности.

Каза си, че на връщане ще си издялка тояга, с която да върви по-лесно, да опипва почвата пред себе си. И че ще внимава да не настъпи пак някоя змия.

Все още задъхана, насочи вниманието си към мрака напред. Чакаше я още път. Нямаше време да стои и да се само съжалява. Себастиан имаше нужда от помощта и а не от жалките и страхове.

Изправи се, бе мокра до кости. Добре поне че въпреки зимата в блатото беше топло и нямаше да замръзне. Спомни си, че когато се наложи да напуснат светкавично дома и след убийството на майка и, двамата със Себастиан пак бяха мокри до кости.

Сушата бе на сантиметри от застоялата вода, но плетеницата от корени без проблеми издържаше тежестта и. На места водата потапяше корените, но не често. Макар дълбочината да беше едва няколко сантиметра, Дженсън стъпваше внимателно и оглеждаше всеки корен, върху който стъпва — да не би да е змия. Знаеше, че водните змии са едни от най-опасните. Отровна змия, дори да е дълга под метър, може да убие човек. Също като при паяците големината нямаше значение, щом отровата е смъртоносна.

Стигна участък, където от цепнатини в земята излизаше дим. Над малките кратери се стелеха разноцветни слоеве, най-вече жълтеникави. Задушливата миризма я накара да подири друг път. Храсталаците бяха гъсти и трънливи.

Успя да пререже с ножа си някои от по-тежките клони и да прекоси една скална тераса. Заобиколи езерце с тъмна вода. Под

повърхността долови движение, което се предаде нагоре на бягащи вълнички. Държеше ножа си в готовност, като внимаваше къде стъпва и следеше зорко движенията във водата. Една хватка в скалата поддаде и Дженсън едва не изгуби почва под краката си, но успя да се задържи и хвърли отчупения камък във водата. Някаква невидима твар я следваше, докато стигна до горната тераса. Попадна в гъста гора от растения с високи стъбла и огромни листа.

Все едно вървеше сред царевична нива. Сред стъблата забеляза бавно движение. Нямаше представа какво би могло да е, но май беше доста голямо, така че изобщо не смяташе да чака, за да разбере. Ускори крачка. Не след дълго вече тичаше, проправяйки си път сред стъблата и клоните. Дърветата се сгъстиха и трябваше да забави темпото. Запровира се сред плетеница от корени. Сякаш нямаха край. Едва пъплеше. Денят напредваше. Винаги щом стигнеше до по-разредено място, се впускаше в бяг, за да пести време. Вървеше през блатото от часове. Сигурно приближаваше пладне.

Том и бе казал, че може би ще отнеме един ден за отиване и връщане. Вече започваше да се притеснява да не е изпуснала къщата на чародейката. В крайна сметка никой не знаеше колко е голямо блатото. Нищо чудно да е минала покрай нея, без да я види. Гризеше я мисълта, че вероятно е станало точно това.

Ами ако не успее да намери къщата? Тогаво какво? Не и се нравеше идеята да прекара нощта на това място. Кой знае какви същества бродеха из блатото по мръкнало. Едва ли щеше да успее да си накладе огън. При мисълта, че може да замръкне на това място, лишена дори от светлината на звездите и луната, отново я връхлетя страхът.

Когато най-сетне се озова на брега на голямо езеро, спря да си поеме дъх. От повърхността му излизаха дървета с огромни стволоче, сякаш колони, поддържащи нисък зелен таван. Тук беше малко по-светло. Отдясно имаше гладка скала, покрай която щеше да и е трудно да мине, тъй като нямаше къде да се хване. Падаше отвесно към водата, която вероятно бе доста дълбока. Огледа левия бряг и с изненада видя стъпки. Втурна се към тях и коленичи, за да разгледа по-добре хлътналите отпечатъци в меката пръст. По големината им прецени, че вероятно са мъжки, но не бяха оставени скоро. Тръгна по тях покрай брега и на няколко места забеляза купчинки рибени люспи,

вероятно от изчистен на място улов. Оттатък езерото следваше гъста гора, но по сухата трева се вървеше лесно, а стъпките даваха надежда.

Не след дълго я отведеха до очевидно употребявана пътека през върбова горичка, от която се тръгваше нагоре. Взря се между дърветата, които не бяха толкова нагъсто, и в далечината, зад шубраците и оттатък плетеници от увивни растения, забеляза къща. От комина се виеше пушек, който се сливаше със сивата мъгла, сякаш самият той създаваше пепеливата завеса.

На фона на сивия мрак, тегнещ над блатото, светлината в прозореца на къщата и се видя като блясък на злато, маяк, изгрял да посрещне изгубените, отчаяните, самотните и беззащитните. При вида на близкия край на пътуването, след толкова ужаси и несгоди, очите и се напълниха със сълзи на облекчение. Може би щяха да са и сълзи на радост, ако не бе отчаяната и нужда.

Забърза по пътеката сред върби и дъбове, през шубраци и гъста растителност и скоро се озова пред къщата. Беше издигната върху каменна основа, съградена без хоросан. Стените бяха от кедрови талпи. Под покрива се бе сгушила малка веранда, стъпалата, пред която водеха към пътеката до близкото езеро, откъдето дойде Дженсън.

Изкачи се към верандата, прескачайки стъпалата през едно, заобиколи и се озова пред уютен портал от дървени колони, отвеждащи към врата. Пред вратата имаше други стъпала, от които тръгваше очевидно използвана пътека към блатото. Сигурно хората, които получаваха покана да посетят Алтея, минаваха оттук. В сравнение с мястото, откъдето идваше Дженсън, и се видя като шосе.

Без да губи повече време, почука. Почти веднага след това отново допря кокалчетата си до дървото. В този миг вратата се отвори. Посрещна я изненаданият поглед на възрастен мъж. Прошарената му коса, очевидно някога кестенява, бе пооредяла, но все още достатъчно гъста. Не беше нито слаб, нито много едър, среден на ръст. Не беше облечен като трапер, а като занаятчия. Спретнатият му кафяв панталон не беше от груб плат, а от по-скъпа и фино изтъкана материя. По зелената му риза имаше златни пръски. Беше Фридрих — златарят.

Невярващото му лице я огледа строго, очите му не пропуснаха червената коса под качулката.

— Какво правиш тук? — попита. Имаше плътен глас, подходящ на фигурата му, но ни най-малко любезен.

— Дойдох да се срещна с Алтея, ако е възможно.

Очите му се стрелнаха към пътеката, после пак се спряха върху Дженсън.

— Как стигна до къщата?

По подозрителното му изражение тя си даде сметка, че вероятно човекът си има начини да разбере дали е минавала по пътеката. Знаеше го от личен опит. Двете с майка и използваха подобни трикове непрекъснато, за да са сигурни, че никой не може да се промъкне незабелязано до дома им.

Дженсън посочи към гърба на къщата.

— Минах оттам. Отзад. Оттатък езерото.

— Никой не може да мине оттатък езерото. Дори аз. — Свъсеното му чело помръкна още повече. Явно нямаше намерение да приеме думите и за верни, нито да я разпитва по вече. — Лъжеш.

Дженсън остана като гръмната.

— Не лъжа. Идвам оттам. Спешно се налага да се срещна с Алтея.

— Не си поканена. Върви си. Ако ти е мил животът, няма да се отклоняваш повече от пътеката. А сега се махай.

— Но въпросът е на живот и смърт. Трябва... Вратата хлопна под носа и.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН СТОЕШЕ КАТО ОНЕМЯЛА пред затръшнатата току пред носа и врата. Не знаеше какво да прави. Изумлението и беше твърде голямо, за да може да почувства каквото и да било.

Отвътре се чу женски глас.

— Кой е, Фридрих?

— Знаеш кой е.

В гласа му нямаше и следа от тона, с който бе разговарял с Дженсън. Сега беше нежен, изпълнен с уважение и любов.

— Пусни я.

— Но, Алтея, не можеш...

— Пусни я, Фридрих. — В гласа и имаше укор, но не и грубост.

Дженсън усети прилив на облекчение. Възелът на разкъсващите я противоречия, който се бе втвърдил в гърлото и, докато събираше сили да почука отново, се отпусна. Вратата се отвори, този път побавно.

Фридрих я гледаше не като обиден или смъмрен човек, а с достойнство.

— Заповядай, Дженсън — покани я той с по-тих и любезен тон.

— Благодаря — едва пророни тя, учудена и объркана от факта, че я назова по име.

Докато влизаха, попи цялата обстановка. Въпреки горещината в блатото огънят, пукащ в камината, я зарадва с приятния си аромат и уютта, който предлагаше. Това я зарадва най-много от всичко — вътре беше сухо и уютно. Мебелите бяха семпли, но добре изработени и с резбовани орнаменти. Трапезарията имаше два малки прозореца на срещуположните странични стени. По-навътре имаше още стаи, в едната се виждаше работен плот, отрупан с инструменти и поставен под друг малък прозорец.

Дженсън не си спомняше къщата, ако изобщо мястото беше същото. Споменът и за посещението при Алтея беше по-скоро усещане за топлина и приятелски лица, отколкото отпращане към конкретно място. Стените, украсени с красиви вещи, и се сториха познати. Като

дете сигурно е забелязала подобни наслади за окото. Имаше фигурки на птички, риби и животни, някои висяха сами, други бяха подредени плътно една до друга на малки полички. За едно дете това сигурно е било впечатляващо.

Някои бяха боядисани, други не, но перата, люспите и козината бяха издълбани с такава прецизност, че фигурките сякаш бяха истински животни, превърнати чрез магия в дърво. Имаше и стилизирани, позлатени. Огледалото на стената бе поставено в красива рамка под формата на слънце, лъчите се редуваха — един златен, един сребърен.

На земята пред камината имаше голяма червена възглавница. Погледът на Дженсън бе привлечен от поставената до възглавницата квадратна дъска с начертана върху нея позлатена Милост. Бе досущ като Милостта, която самата тя чертаеше често. Но Дженсън знаеше, че символът тук е истински. Встрани имаше купчина камъчета.

На красив стол с висока облегалка и резбовани подлакътници седеше крехка жена с огромни тъмни очи, които изглеждаха още по-впечатляващи на фона на прошарената и златиста коса, която се спускаше покрай лицето и надолу над раменете. Китките и бяха отпуснати върху подлакътниците, изящните и дълги пръсти бавно следваха спиралата, издълбана в края.

— Аз съм Алтея.

Гласът и бе нежен, но властен. Не се изправи. Дженсън се поклони.

— Моля за извинение, задето нахълтвам в дома ви без покана и тъй неочаквано.

— Без покана — да, но не и неочаквано, Дженсън.

— Знаете името ми?

В същия миг разбра колко глупаво прозвуча въпросът и. Тази жена беше гадателка. Никой не знаеше каква сила притежава.

Алтея се усмихна. Отиваше и.

— Помня те. Среща с такава като теб не се забравя лесно.

Усмивката озари цялото и лице, около очите и се нагънаха ситни бръчици.

— Приличаш досущ на майка си. Ако не беше червената ти коса, бих помислила, че съм се върнала във времето, когато я видях за

последен път, тогава тя бе на точно същата възраст като теб. — Простря ръка напред. — А ти беше ей толкова голяма.

Дженсън усети как лицето и придобива цвета на косата. Майка и беше красива, не само мъдра и любяща. Дженсън не мислеше, че може да се сравнява с нейната хубост и не вярваше един ден да я достигне.

— Как е тя?

Дженсън преглътна.

— Майка почина. — Погледът и пропадна в пода. Болката прониза гърлото и. — Убиха я.

Толкова съжалявам — рече Фридрих иззад гърба и. Вдигна ръка върху рамото и в знак на съчувствие. — Наистина. Познавах я от Двореца. Беше добра жена.

— Как се случи? — попита Алтея.

— Най-накрая ни настигнаха.

— Настигнаха са ви? — сбърчи чело чародейката. — Кои?

— Ами Д'Харанските войници. Хората на Господаря Рал.

— Тя разтвори наметалото си, за да им покаже ножа. — Взех го от един от тях.

Алтея плъзна поглед към ножа, после отново се взря в Дженсън.

— Съжалявам, с къпа.

Дженсън кимна.

— Трябва да ви предупредя. Ходих да се срещна със сестра ви, Латея.

— Видя ли я, преди да умре?

Дженсън я погледна с изненада.

— Да.

Алтея поклати глава и се усмихна тъжно.

— Горката Латея. Как беше? Искам да кажа, добре ли живееше?

— Не знам. Имаше хубава къща, но се видяхме съвсем за малко.

Останах с впечатлението, че живее сама. Отидох при нея, защото имах нужда от помощ. Спомних си, че майка ми е казвала име на чародейка, която ни е помагала преди. Явно съм запомнила погрешно имената ви. Така се озовах при Латея. Тя изобщо не искаше да разговаря с мен. Каза, че не може да ми помогне, че вие сте ми помогнала преди. И ето ме тук.

— Как успя да намериш къщата? — попита Фридрих. — Сигурно си се отклонила от пътеката.

— Не. Дойдох по задния път.

Сега дори Алтея смръщи чело.

— Няма заден път.

— Ами няма точно пътека, но успях да премина.

— Никой не може да мине оттам — настоя Алтея. — Има твари, които пазят.

— Знам. Попаднах на една огромна змия.

— Видяла си змията? — възкликна Фридрих.

Дженсън кимна.

— Настъпих я, без да искам. Помислих я за корен. Спечкахме се и се наложи да поплувам.

Двамата се бяха втреничили в нея така, че на Дженсън и стана неудобно.

— Виж ти, виж — пророни Алтея, като явно не се впечатли от новините за змията, а по-скоро мислеше за друго. — Но няма как да не си се сблъскала и с други неща?

Дженсън погледна първо ококорените очи на Фридрих, после смръщеното лице на Алтея.

— Видях само змията, нищо друго.

— Змията си е змия — махна Алтея с нетърпелив жест. — Но там има други опасни същества. Твари, които не пускат никой да мине покрай тях. Никой. Как, в името на Сътворението, успя да минеш?

— Какви същества?

— Магически — мрачно отвърна Алтея.

— Съжалявам, знам само, че успях да премина през блатото и не видях нищо друго освен змията. — Вдигна поглед към тавана и се замисли. — Но май имаше нещо във водата, някакви черни фигури.

— Риба — скастри я Фридрих.

— И в храстите, имаше нещо в храстите. Така де, не видях ясно, но знам, че имаше нещо. Но се криеше.

— Тези същества не се крият в храстите — рече Алтея. — Те не се страхуват от нищо. Не се крият от нищо. Готови са да се нахвърлят върху теб и да те разкъсат на парчета.

— Нямам представа защо не са го направили — рече Дженсън. Погледна през прозореца в посоката, откъдето бе дошла, представяйки си мрачните води на блатото. Коремът я сви, като си представи, че ще трябва да се връща по същия път. Пред факта, че животът на

Себастиан висеше на косъм, празните приказки на Алтея за тварите, обитаващи блатото, я поизнервиха. В крайна сметка е тук. Значи не е невъзможно, както се опитваха да я убедят двамата.

— Защо живееш тук? Искам да кажа, след като си толкова мъдра и всичко останало, защо живееш в блато със змии?

Алтея я погледна изпод вежди.

— Предпочитам змии без крака и ръце.

Дженсън си пое дъх и подхвана.

— Дойдох, защото отчаяно се нуждая от помощта ти, Алтея.

Алтея поклати глава, сякаш не искаше да я слуша.

— Не мога да ти помогна.

Дженсън не очакваше да я отрежат толкова категорично.

— Трябва да ми помогнеш!

— Нима?

— Моля те, нали преди ми помогна. Трябва да го направиш отново. Господарят Рал вече е по петите ми. Неведнъж се спасявам на косъм. Изтощена съм до крайност, не знам какво да правя. Дори не знам защо баща ми иска да ме убие.

— Защото си потомство, родено без дарбата.

— Ето, каза го съвсем точно и именно затова не разбирам — родена съм без дарбата. Е, тогава каква заплаха мога да представлявам за него? Щом като е толкова могъщ магьосник, какво мога да му сторя аз? С какво го застрашавам? Защо толкова много иска да ме убие?

— Господарят Рал унищожава всеки свой потомък, който не е роден с дарбата.

— Но защо? Това, че го прави, е резултатът, а не причината. Сигурно има някаква причина. Поне това да знаех, може би щях да измисля какво да сторя.

Алтея пак поклати глава.

— Не знам. Господарят Рал не е идвал да обсъжда с мен подобни неща.

— След като се срещнах със сестра ти и тя не ми помогна, се върнах, за да и задам същия въпрос, но я заварих убита от същите хора, които гонят мен. Сигурно ги е било страх, че може да ми каже нещо. Затова са я убили. — Дженсън приглади косите си с ръка. — Съжалявам за сестра ти, наистина. Нима не разбираш? Ти също си в опасност заради онова, което знаеш.

— Нямам представа какво би могло да ги подтикне да я убият. — Алтея смръщи чело и се замисли. — Значи казваш, че може би е знаела нещо. Не ми се вярва. Тя никога не се е забърквала в тези неща. Тя знаеше по-малко от мен. Няма как да е знаела защо Господарят Рал иска да се отърве от теб. Не би могла да ти каже нищо.

— Дори той да смята родените без дарбата като мен за по-низши и безполезни същества, ако иска да се отърве от изтърсаците си, тъй да се каже, защо синът му, моят брат, иска да ме убие също толкова силно? Не мога да навредя на баща си, още по-малко на сина му Ричард, който също изпрати четворки по петите ми.

Явно и това не можа да убеди Алтея.

— Сигурна ли си, че го правят хората на Господаря Рал?

Камъните не ми показват...

— Нахълтаха в дома ми. Убиха майка ми. Видях ги, борих се с тях. Бяха Д'Харански войници. — Извади ножа от калъфа и го подаде на жената с дръжката към нея. — Един от тях носеше това.

Алтея го огледа внимателно, както човек би огледал нещо смъртоносно, но не каза нищо.

— Защо Господарят Рал уби майка ми? Защо неговата династия иска да ме унищожи?

— Не знам отговора. — Алтея вдигна ръце и ги отпусна в скута си. — Съжалявам, наистина не го знам.

Дженсън коленичи пред жената.

— Моля те, Алтея, дори да не знаеш защо, трябва да ми помогнеш. Сестра ти не успя, каза, че само ти можеш да го направиш. Каза, че само ти виждаш дупките в света. Не знам какво означава това, но знам, че е нещо, свързано с всичко това, с магията. Моля те, имам нужда от помощта ти.

Магьосницата изглеждаше объркана.

— И какво искаш да направя?

— Да ме скриеш. Както направи, преди когато бях малка. Да ме скриеш под заклинание, така че да не знаят коя съм и къде да ме намерят. Да не могат да ме проследят. Искам само да ме оставят на мира. Искам заклинание, които ще ме скрие от Господаря Рал. Има и още нещо. Помощта ти ми е нужна не само заради мен, а и за един приятел. Ако заклинанието ти скрие самоличността ми, ще мога да се върна в Двореца и да го измъкна от там.

— Да го измъкнеш? Какво искаш да кажеш? Кой е този приятел?

— Казва се Себастиан. Помогна ми, когато Д'Харанските войници нападнаха дома ми и убиха майка ми. Спаси ми живота. Придружи ме дотук, за да се срещна с теб. Сестра ти каза, че трябва да разпитаме в Двореца как да те намерим.

Той пропътува цялото това разстояние с мен, помогна ми да стигна дотук, за да мога да дойда да се срещна с теб и да те помоля за помощ. Отидохме в Двореца, за да намерим Фридрих и да го питам къде живееш. Докато бяхме там, стражите заловиха Себастиан.

Нима не разбираш? Той ми помогна и заради това сега е в беда. Със сигурност ще го измъчат. Той ми помагаше, моя е вината за сполетялото го нещастие. Моля те, Алтея, трябва да го измъкна от там. Скрий ме със заклинание, за да мога да се върна и да го спася.

Алтея я гледаше с невярващ поглед.

— Защо си мислиш, че нещата ще се оправят с едно заклинание?

— Не знам. Нямам представа как действа магията. Знам само, че имам нужда от помощта и — от заклинание, което да скрие коя съм.

Жената поклати глава, сякаш пред нея бе коленичила луда.

— Имаш грешна представа за магията, Дженсън. Наистина ли мислиш, че мога да направя заклинание, което да ти помогне да влезеш в Двореца и да накара стражите да отключат всички врати пред теб?!

— Не знам точно. — Разбира се, че не знаеш. И затова ти казвам, че нещата не стават така. Магията не е ключ, който може да отключва всички врати. Магията не е нещо, което разрешава проблемите ей така — хоп! Магията привлича проблемите един към друг. Ако в палатката ти е влязла мечка, не би поканила още една. Две мечки не са по-добре от една.

— Но Себастиан се нуждае от помощта ми. За да му помогна, ми трябва помощта на магията.

— Ако можеше да влезеш вътре, както си мислиш, да из ползваш някакъв... — Тя размаха ръка над главата си, опитвайки се да намери точната дума — де да знам, магически прах или нещо такова, който да отвори пред теб вратите на тъмницата и да измъкнеш приятеля си, какво очакваш после? Да излетите от Двореца като волни птички и с това да се приключат нещата?!

— Не знам точно.

Алтея се облегна напред на лакът.

— Не ти ли е хрумвало, че някой може да се запита как е станало, за да се избегне повторен инцидент? Не ти ли е хрумвало, че съвсем невинни хора, чиято работа е да охраняват тъмницата, ще загазят сериозно, задето са допуснали един затворник да избяга и че ще страдат поради тази причина? Не ти ли е хрумвало, че след като някой е положил толкова усилия да го освободи, каквато и заплаха да са мислели, че представлява за тях, след подобно бягство ще си рекат, че е двойно по-опасен, отколкото са смятали първоначално? Не ти ли е хрумвало, че ще пострадат съвсем невинни хора, въввлечени по неволя в бягството на толкова опасен затворник? Не ти ли е хрумвало, че ще изпратят цяла гвардия по петите му, придружавана от армия магьосници, които ще покрият със заклинания цялата страна така, че той да не може да мръдне?

Не ти ли е хрумвало най-сетне — заключи мрачно Алтея, — че магьосник като могъщия Господар Рал, владетелят на Д'Хара, може да си е подготвил някоя определено отвратителна и болезнено продължителна смъртоносна изненада, предназначена за дръзналия да използва срещу него жалките заклинания на някаква си престаряла чародейка — при това в собствения му дворец?!

Дженсън гледаше втренчено тъмните очи, пронизващи нейните.

— Не ми е минавало през главата.

— Това вече го знам.

— Но как тогава да освободя Себастиан? Как да му помогна?

— Бих казала, че ще се наложи сама да намериш изход — ако изобщо има такъв, разбира се. Но трябва да бъде сторено по начин, вземащ под внимание всичко казано, плюс още отгоре. Пробиването на дупка в стената, през която той да излети към свободата си, ще разлае кучетата, не си ли съгласна с мен? Ще ти навлече на главата незнайно колко проблеми. Вместо това трябва да намериш начин да ги убедиш сами да го пуснат. Тогава няма да те преследват, за да си върнат затворника.

Звучеше и логично.

— Но как да постигна подобно нещо?

Алтея сви рамене.

— Ако изобщо е възможно, се обзалагам, че ти си тази, която може да го направи. В крайна сметка нали си успяла да стигнеш дотук, пораснала си, превърнала си се в красива млада жена, избягала си от

четворки, открила си ме, стигнала си до къщата ми — сторила си всичко това. Постигнала си доста. Трябва само да решиш. Но не бива да вземаш първата пръчка и да разравяш гнездото на стършелите.

— Не виждам как бих могла да постигна нещо без помощта на магия. Та аз съм никой.

— Никой, казваш. — Алтея я изгледа изпод вежди и се облегна назад. Изглеждаше като губеща търпение учителка, недоволна от лошото представяне на ученичката си. — Напротив, някой си. Ти си Дженсън, умно момиче с мозък в главата. Не бива да коленичиш пред мен, да се правиш на невежа, да ми казваш, че не можеш да направиш нещо и да искаш друг да го свърши вместо теб.

Ако искаш да бъдеш роб в живота си, продължавай по този път — моли се за помощ. Те ще ти услужат, но ти сама ще узнаеш, че цената са твоите избори, твоята свобода, самият ти живот. Те ще правят всичко вместо теб, а в резултат ти ще си им задължена цял живот, ще си продала себе си на нищожна цена. Само и единствено тогава ще станеш никой, роб. Защото само ти — никой друг — си пожелала така.

— Но може би в този случай е различно.

— Слънцето изгрява от изток. Няма изключения само за щото така ти се ще. Знам какво говоря и ти казвам: магията не е разрешение. Какво си мислиш? Че ако има магия, която да скрива коя си, да скрива, че си дъщеря на Господаря Рал, хората ще си счупят краката да ти отворят вратите! Те не биха отворили килията на приятеля ти пред никой, ако не са убедени, че трябва да го направят. Няма никакво значение дали някаква магия те е превърнала в шесткрак заек — пак не биха отворили килията му.

— Но магията...

— Магията е средство, а не разрешение.

Дженсън си напомни, че трябва да запази самообладание, макар че и се искаше да сграбчи жената за раменете и да я разтресе, докато онази се съгласи да и помогне. Не искаше да повтаря грешката си с Латея — тогава проигра повторния си шанс да получи помощ.

— Какво искаш да кажеш с това, че магията не е разрешение. Магията е могъща.

— Ти имаш нож. Нали ми го показа.

— Да.

— Какво правиш, когато си гладна? Размахваш ножа пред лицето му и искаш неговия хляб? Не. Убеждаваш го да ти даде хляб, заплащайки му с монета.

— Да не искаш да кажеш, че бих могла да ги подкупя?

Алтея въздъхна отново.

— Не. Доколкото знам, не би могла. Поне не в общоприетия смисъл. Но всъщност има нещо общо.

Когато Фридрих иска хляб, той не размахва нож, за да отнеме хляба на онези, които имат. Поне не в смисъла, в който ти искаш да използваш магията. Използва ножа като средство за извайване на фигурки, които позлатява. Продава онова, което е сътворил с ръцете си, и разменя спечеленото срещу хляб.

Разбираш ли, ако бе използвал ножа, тоест средството, директно, за да разреши проблема си и да се сдобие с хляб, в края на краищата щяха да го сполетят неприятности. Щеше да е крадец и щеше да бъде преследван. Вместо това той използва главата си и превръща ножа в средство за създаване на нещо с помощта на главата си. По този начин решава проблема си, тоест получава хляб благодарение на ножа си.

— Значи искаш да кажеш, че трябва да използвам магията косвено? Да я превърна в средство, което да ми помогне?

Алтея въздъхна още по-дълбоко.

— Не, дете. Забрави за магията. Използвай главата си. Магията създава проблеми. Мисли.

— Нали точно това направих, когато реших да дойда тук, за да те помоля за помощ — отвърна Дженсън. — Нуждая се от заклинание, което да бъде моето помощно средство — да ме скрие. То ще бъде точно това — средство.

Алтея извърна поглед към камината и трепкащите пламъци.

— Не мога да ти помогна по този начин.

— Вероятно не се изразявам ясно. Преследват ме могъщи мъже. Нуждая се от заклинание, което да скрие самоличността ми — същото, което направи някога за мен, докато живеех с майка си в Двореца.

Възрастната жена не отмести поглед от огнището.

— Не мога да го направя. Не притежавам тази сила.

— Напротив. Вече си го правила. — Чувствата напиреха да се излеят през очите и — объркване, страх, самота, безсилие, трупани цял

живот. — Не съм изминала целия този път, не съм изтърпяла всичките тези трудности, за да ми откажеш!

Латей ми отказа, твърдеше, че само ти можеш да видиш дупките в света, че само ти можеш да ми помогнеш. Нужна ми е помощта ти, заклинанието ти, трябва да ме скриеш. Моля те, Алтея, умолявам те.

Алтея не можеше да я погледне в очите.

— Не мога да направя такова заклинание върху теб.

Дженсън едва преглътна сълзите си.

— Моля те, Алтея, искам само да бъда оставена на мира.

Ти притежаваш тази сила.

— Не съм онова, за което ме мислиш. Помогнах ти по единствения начин, по който можах.

— Как можеш да си седиш на стола, да знаеш, че навън умират и страдат хора, и да не им помогнеш? Как можеш да бъдеш такава егоистка, Алтея? Защо не ми помагаш, когато се нуждая от теб?

Фридрих се наведе към нея и я вдигна от земята.

— Съжалявам, Алтея чу молбата ти и даде своя отговор. Ще постъпиш разумно, ако се вслушаш в съвета и и го използваш, за да си помогнеш. Време е да си вървиш.

Дженсън се дръпна.

— Искам само едно заклинание! Защо е такава егоистка!

В очите на Фридрих блесна ярост, но гласът му остана спокоен.

— Нямах право да говориш така в дома ни. Нямах представа от тези неща, не знаеш нищо за жертвите, които тя направи. Време е да...

— Фридрих! — Гласът на Алтея бе тих. — Защо не ни направиш по един чай?

— Няма защо да и обясняваш всичко, Алтея, най-малко пък на нея.

Тя му се усмихна.

— Всичко е наред.

— Какво да ми обяснява? — попита Дженсън.

— Съпругът ми може да е малко груб, но просто не иска да те товаря излишно. Знае, че някои хора си тръгват нещастни от чутото. — Тъмните и очи се обърнаха към Фридрих. — Би ли ни направил чай?

Лицето на Фридрих се изкриви от отдавна сдържана болка, но след миг се овладя и кимна.

— Какво имаш предвид? — попита Дженсън. — Какво не си ми казала.

Докато Фридрих отиде до шкафа да извади чаши и чайник и ги постави на масата, Алтея покани Дженсън да седне на възглавницата пред нея.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН СЕ НАСТАНИ УДОБНО на червената възглавница, извезана със златни нишки, на пода пред чародейката.

— Преди много години — започна Алтея, склучила ръце в скута си, върху роклята си на бели и черни щамповани фигури, — повече, отколкото можеш да си представиш, двете със сестра ми предприехме пътешествие до Стария свят, отвъд непристъпната граница на юг.

Дженсън реши, че за момента ще е най-добре само да слуша и да научи, каквото може от разказа и, вместо да се намесва с неща, които знае — че новият Господар Рал, подтикван от завоевателските си намерения, е унищожил тази граница, за да нахлуе в Стария свят и че Себастиан е дошъл от там, за да се опита да намери начин да помогне на своя император Джаганг Справедливия да спре нападението на Д'Харанците. Каза си, че ако осмисли нещата достатъчно добре за себе си, може би ще и е по-лесно да убеди Алтея да и помогне.

— Отправихме се към едно място в Стария свят, наречено Двореца на пророците — продължи Алтея.

Себастиан беше споменал пред Дженсън и за това.

— Аз притежавах дарба за доста примитивен вид пророчество. Щеше ми се да науча, каквото мога за него, докато сестра ми искаше да задълбае в лечителство и тям подобни.

Освен това аз се интересувах от хората като теб.

— Като мен ли? Какво имаш предвид?

— Дедите на Мрачния Рал са били съвсем същите като него. Унищожавали са всяко свое потомство, родено без дарбата. Двете с Латя бяхме млади и изпълнени с желание да помагаме на хората, изпаднали в нужда, както и на онези, които смятахме за несправедливо торможени. Искрахме да използваме дарбата си, за да направим света по-добър. Макар всяка от нас да имаше своите интереси, ни водеше една обща цел.

Дженсън си помисли, че тя се чувства по сходен начин и че говори точно за такава помощ, но наред с това усещаше, че не е дошъл моментът да го каже. Затова попита нещо друго.

— Защо е било нужно да пропътувате дългия път до Двореца на пророците, за да научите за тези неща?

— Тамошните магьосници са известни с опитността си в много области — магии, дарби, но най-вече с нещата, свързва ни с този и отвъдните светове.

— Отвъдни светове ли? — Дженсън посочи пространството извън очертанятия на Милостта. — Искаш да кажеш света на мъртвите?

Алтея се облегна назад и потъна в мислите си.

— Ами да, но не е съвсем точно казано. Нали знаеш какво представлява Милостта? — Алтея изчака Дженсън да кимне. — Магьосниците в Двореца на пророците притежават познания за припокриванията между дарбите, воала, разделящ световите и взаимно зависимите връзки между тях — как всичко се напасва помежду си. Наричат ги Сестрите на светлината.

Дженсън с изненада си припомни, че Себастиан и бе казал, че Сестрите на светлината сега служат на император Джаганг. Дори и бе предложил да я заведе при тях. Според него те щяха да и помогнат. Сигурно имаха някаква връзка със Светлината на Създателя и поспециално с дарбата, в центъра на Милостта.

Хрумна и нещо друго.

— Това има нещо общо с казаното от Латейя. Че можеш да виждаш дупките в света, както се изрази тя.

Алтея се усмихна с удоволствието на учител, зарадван от откритието, до което е стигнал ученикът му.

— Това е на върха на иглата. Роденото без дарба дете на Господаря Рал, на всеки Господар Рал от хиляди години на сам, е различно от всички други хора. Вие сте дупки в света за хората с дарба като нас.

— Какво точно означава това „дупки в света“ ?

— Ние сме слепи за вас.

— Слепи ли? Но нали ме виждаш. И Латейя ме виждаше. Не разбирам.

— Не слепи с очите си. Слепи с дарбата. — Плъзна ръка към приклепналия край огъня Фридрих, после към прозореца. — Навсякъде е пълно с живи същества. Виждаме ги с очите си — виждаш Фридрих, дърветата, всичко наоколо, аз също го виждам.

Всеки го вижда. — Посочи с пръст във въздуха. — Но аз виждам и чрез дарбата си.

Ние те виждаме с очите си, но не и с дарбата си. Мрачният Рал не те вижда повече, отколкото аз. Нито пък новият Господар Рал. За хората като нас, родени с дарбата, ти си Дупка в света.

— Нищо не разбирам — заекна Дженсън. — Та той ме преследва. Изпрати свои хора след мен. Единият от тях носеше в джоба си бележка с името ми.

— Могат да те преследват, но само в обикновения смисъл. Не с магия. Дарбата му е сляпа за теб. За да те намери, трябва да използва шпиони, подкупи и заплахи освен ума и лукавството си. Ако не беше така, досега да е изпратил някой звяр да те разкъса и да е приключил с работата, вместо да изпраща войници с бележка, на която е написано името ти.

— Искаш да кажеш, че вече съм невидима за него?

— Не. Познавам те. Помня червената ти коса. Познах те, понеже си спомням майка ти, а ти приличаш на нея. Познах те по тези обичайни начини. Ако Мрачният Рал беше жив и си спомняше как изглежда майка ти, също би те познал. Хора от по-близкото му обкръжение биха могли да открият у теб и негови черти, както ги забелязах аз. Би те разпознал по всичките тези обичайни за хората без дарба начини. Може да те намери по нормален начин. Разбира се, всеки с дарбата, който те види, ще разбере, че си от лишеното от дарба потомство на Господаря Рал — понеже те виждат.

С магия обаче не може да те намери. Невъзможно е. За хората с дарба ти в много отношения си най-обикновен човек, само дето си дупка в света.

Дженсън я изгледа изпод вежди. Разбра как е реагирала едва след като видя сключените пред себе си пръсти на Алтея.

— Когато бях в Двореца на пророците — най-сетне продължи чародейката, — се запознах с една жена, чародейка като мен — Ейди. Бе пропътувала от другия край на Стария свят, за да разбере способностите си. Ейди беше сляпа.

— Сляпа ли? Че как е пътувала сама, след като е била сляпа?

Алтея се усмихна, отдадена на спомена.

— Без проблеми. Дарбата и я е водила, не очите. Всички хора, родени с дарбата, притежават уникални способности.

Освен това при някои дарбата е по-силна, също както хората с повече мускули са по-силни от някой като мен. Виж Фридрих например. На мускули той е силен. Твоята коса е като на другите, но е червена. Някои са руси, други чернокоси или кестеняви. Въпреки различията между хората всеки има свои специфични атрибути.

И с дарбата е така. Тя се различава не само по различните си аспекти, но и по тяхната сила. При някои е много силна, при други — слаба. Всеки от нас е различен. Ние сме уникални по своите способности, дарба, също както вие сте уникални с други неща.

— Какво щеше да разкажеш за приятелката си Ейди?

— А, да, нейните очи бяха съвсем бели — слепи, но тя се бе научила да вижда с дарбата си. Дарбата и казваше повече за света наоколо, отколкото на мен очите ми. По същия начин когато хора без дарбата ослепят, те разчитат повече на слуха си, научават се да чуват повече, отколкото ние с теб.

Ейди правеше същото чрез дарбата си. Тя виждаше чрез тази мъничка искрица от дарбата на Създателя, вложена във всяко едно нещо. Самият живот, дори повече — Сътворението.

Исках да ти кажа, че за мен, за Мрачния Рал, за Ейди ти не съществуващ. Ти си дупка в света.

Без да си дава сметка за причините, Дженсън усети как я изпълва ужас. Постепенно той започна да придобива форма и вид. Усети как очите и се изпълват със сълзи.

— Създателят не ми е дал живот като на всеки друг? Появила съм се на този свят по някакъв друг начин? Аз съм някакво чудовище? Баща ми е искал да ме убие заради чудовищната ми природа?

— Не, дете, нищо подобно. — Алтея се протегна и погали успокоително Дженсън по косата. — Нямах това предвид.

Дженсън с усилие затвори вратата пред новите си страхове. Въпреки сълзите видя изпълненото със загриженост лице на Алтея.

— Та аз дори не съм част от Сътворението. Затова дарбата не може да ме усети. Господарят Рал е искал да отърве света от тази грешка на природата — от това зло.

— Не слагай несъществуващи думи в устата ми, Дженсън. Чуй ме.

Дженсън кимна и избърса очи.

— Слушам те.

— Това, че си различна, не означава, че си зла.

— Тогава какво съм, ако не чудовище, недокоснато от Създателя?

— Скъпо мое дете, ти си колона на Сътворението.

— Но нали каза...

— Казах, че родените с дарбата не могат да те видят с нея. Не съм казвала, че не съществуващ или че не си като всички други — част от Сътворението.

— Тогава защо съм едно от онези неща? Една от дупките в света?

Алтея поклати глава.

— Не знам, дете. Но липсата на познание не е доказателство за наличието на зло. Бухалът вижда нощем. Щом бухалът те вижда, а хората не, това прави ли те лоша? Ограниченията при един човек не извикват непременно зло у друг. Това показва едно-единствено нещо — съществуването на ограничения.

— Но всички ли потомци на Господаря Рал са такива?

Алтея обмисли внимателно отговора си, преди да отвори уста.

— Тези, които наистина са родени без дарбата — да. Родените макар и с частица от някаква дарба — не. Тази частица може да е съвсем незабележима и неизползваема, може ни кой друг да не знае за съществуването и. На практика такъв човек би следвало да бъде сметнат за лишен от дарбата, но той все пак притежава тази малка искрица, която го отличава от тези като теб — дупките в света. Освен това тази частица дарба го прави уязвим. Той може да бъде намерен чрез магия и следователно унищожен.

— Означава ли това, че тези като мен са по-редкият случай, а другите, с малкото дарба, се срещат по-често?

— Да — тихо призна Алтея.

Дженсън усети в краткия и отговор подмолната струя на внезапно появило се напрежение.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че има още нещо освен това, че сме дупки в света за родените с дарбата?

— Да. Това беше една от причините, отвела ме да се обучавам при Сестрите на светлината. Искях да разнищя по-надълбоко взаимовръзката между дарбата и живота, който познаваме — Сътворението.

— И откри ли нещо? Сестрите на светлината успяха ли да ти помогнат?

— За жалост не. — Алтея потъна в размисъл. — Малцина биха се съгласили с мен, но започвам да подозирам, че всички хора, със съвсем малки изключения като теб — потомци на Господаря Рал, родени изцяло без дарбата, — притежават онази почти незабележима искрица магия, която, неуловима в друга ситуация, ги свързва с притежаващите дарбата, а от там и с по-великия свят на Сътворението.

— Не разбирам какво общо има това с мен или с който и да било друг.

Алтея бавно поклати глава.

— В цялата работа се крие още нещо, Дженсън, повече, не е само това, което знам. Подозирам, че става въпрос за нещо далеч по-важно.

Дженсън не можеше да си представи какво би могло да бъде то.

— Колко са децата на Господаря Рал, родени изцяло без дарбата?

— Доколкото знам, се случва изключително рядко повече от един наследник на всеки Господар Рал да се роди с дарбата, поне в обичайния смисъл на думата — семето му зачева само един истински наследник. — Алтея се наведе напред и вдигна пръст във въздуха. — Но е възможно, докато останалите са родени без дарбата в обичайния смисъл, доста да притежават тази иначе невидима и безплодна искрица на Дарбата, така че да бъдат унищожавани преди такива като мен да са разбрали за тях.

Много е възможно тези като теб да са по-голямата рядкост, също като истински уникалния единствен наследник на всеки Господар Рал, роден с дарбата. Ето защо ти си останала незабелязана и си объркала понятията ни за това кой вид е истински рядък и кой се среща често. Както казах, според мен тук нещата са много по-дълбоки, отколкото бих могла да разбера или да знам. Но тези като теб, лишени дори от тази почти незабележима искра на дарбата, са...

— Колони на Сътворението — саркастично изтърси Дженсън.

Алтея се изкикоти.

— Може би звучи по-добре.

— Но за родените с дарбата ние си оставаме дупки в света.

Усмивката на Алтея изчезна.

— Така е. Ако Ейди беше тук, както е сляпа с очите си и вижда само с дарбата си, ако застанеш срещу нея, тя ще види всичко друго наоколо, без теб. Ще бъде сляпа за теб. За нея, която вижда единствено с дарбата си, ти наистина ще бъдеш дупка в света.

— От това не ми става по-добре в кожата ми.

Усмивката на Алтея се върна на устните и.

— Нима не виждаш, дете? Това доказва ограничението. За незрящия всички са дупки в света.

Дженсън се замисли над думите и.

— Значи е въпрос на възприятие. На някои хора просто им липсва способността да ме възприемат по един определен начин.

Алтея само кимна.

— Точно така. Но тъй като тези с дарбата често използват способностите си, без да се замислят предварително — също както ти използваш очите си например, — за тях е много объркващо да срещнат човек като теб.

— Объркващо ли? Защо?

— На човек не му е приятно да усеща сетивата си разколебани.

— Но нали могат да ме видят, защо да ги притеснявам?

— Ами представи си, че чуваш глас, но не можеш да видиш източника му.

Не и бе трудно да си го представи. Разбираше прекрасно колко е объркващо.

— Или пък си представи — продължи чародейката, — че ме виждаш, но когато посегнеш да ме пипнеш, ръката ти минава през мен като през въздух. Това не би ли те объркало?

— Предполагам — призна Дженсън. — Има ли нещо друго различно в нас? Освен че сме дупки в света за родените с дарбата.

— Не знам. Изключително рядко се случва да срещнеш човек като теб, който да не е унищожен. Възможно е да има и други, дори веднъж чух, че имало един, който живеел при лечителите Рауг'Мос. Но може да е било само слух. Аз знам със сигурност само за теб.

Като много малка Дженсън беше посещавала лечителите Рауг'Мос заедно с майка си.

— Знаеш ли как се казва?

— Споменаваше се името Дрефан, но не знам дали е истина. Дори да е така, е много малко вероятно той да е все още жив.

Господарят Рал си е Господарят Рал. Закон вътре в себе си. Мрачният Рал, също като дедите си, вероятно е станал баща на много деца. Да се скрие такова бащинство е доста опасно. Малцина биха рискували, така че повечето като теб са открити и унищожавани своевременно. До останалите се стига с течение на времето.

Дженсън изрази мислите си на глас:

— Възможно ли е да сме такива като един вид защита? Като някои животни, които се раждат със защитни приспособления, за да оцеляват по-лесно. Например сърните имат бели петна, които ги скриват от очите на хищниците — правят ги дупки в света.

Алтея се усмихна на сравнението.

— Предполагам, че би могло да се каже и така. Но доколкото имам представа от магия, бих предположила, че причините са доста по-сложни. Всичко се стреми към равновесие.

Сърните и вълците също. Белите петна помагат на сърните да оцеляват, но застрашават съществуването на вълците, които се нуждаят от храна. Тези неща вибрират. Ако вълците изядат всички сърни, еленовият род ще загине, а наред с това ще загинат и самите вълци, тъй като ще са нарушили равновесието между себе си и елените. Те съществуват паралелно в едно равновесие, което позволява и на двата вида да оцеляват, но заплащайки с живота на отделни представители на вида.

Равновесието при магията е изключително важно. Зад онова, което на повърхността може да изглежда простичко, често лежат дълбоки и сложни причини. Подозирам, че с хората като теб е нарушена една много фина форма на равновесие. И че да си дупка в света е само страничен резултат.

— Може би част от равновесието се състои в това — също както някои сърни биват изядани въпреки петната, — че някои от хората, родени с дарбата, могат да ме видят? Сестра ти ми каза, че ти виждаш дупките в света.

— Не съвсем. Просто научих няколко номера с дарбата — нещо подобно на това, което е направила Ейди.

Дженсън смръщи чело, очевидно отново изпуснала нишката на разговора. Алтея и помогна.

— Би ли забелязала птичка в безлунна нощ?

— Не. Ако не свети дори луната, е невъзможно.

— Невъзможно ли? Е, не съвсем. — Алтея вдигна ръка във въздуха и направи плавно движение над главата си. — Там, където птичката прекосява небето, звездите ще потъмнеят. Ако наблюдаваш дупките в света, в известен смисъл все едно си видяла подобна птичка.

— Но в друг смисъл на виждане. — Дженсън се усмихна на прозрението си. — Значи така си ме видяла?

— Опростявам нещата с това сравнение, за да ме разбереш. Но и в двата случая има ограничения. Получава се само нощем, при това, ако птичката лети срещу звездите, ако няма облаци и тъй нататък. При хората като теб е нещо такова.

Просто научих един номер, който ми помага да ви виждам, макар и със съответните ограничения.

— В Двореца на пророците научи ли нещо повече за пророческата си дарба? Може би това би ми помогнало в известна степен.

— Нищо, свързано с пророчествата, не би ти помогнало.

— Защо не?

Алтея сведе глава напред, сякаш, за да провери дали Дженсън я слуша внимателно.

— Откъде идват пророчествата?

— От пророците.

— А пророците притежават изявени способности в тази насока. Пророчеството е форма на магия. Но притежаващите дарбата не те виждат с дарбата си, нали си спомняш? За тях ти си дупка в света. Ето защо пророчеството, понеже идва чрез пророците, също не може да те види.

Аз притежавам известни пророчески способности, но не съм пророк. Когато бях при Сестрите на светлината, понеже тези въпроси ме интересуваха, прекарах десетилетия в подземията им, изучавайки пророчествата, записвани от велики пророци в продължение на векове. Мога да ти кажа както от личен опит, така и от прочетеното, че пророчествата са толкова слепи към теб, колкото би била Ейди. Що се отнася до пророчествата, ти изобщо не си съществувала, не съществувааш и няма да съществувааш.

Дженсън се отпусна на пети.

— Наистина съм дупка в света.

— В Двореца на пророците се запознах с един Пророк.

Казваше се Натан. Вярно, не научих нищо за хората като теб, но пък разбрах туй-онуй за таланта си. Най-вече колко е ограничен. Нещата, които научих там, постепенно започнаха да ме преследват.

— Какво имаш предвид?

— Дворецът на пророците е бил създаден преди хилядолетия. Няма друго такова място на света. Дворецът и земите около него са заобиколени от уникално заклинание. То влияе на процеса на стареене на всички, живеещи там.

— Значи в известен смисъл Дворецът те е променил?

— О, да. Всеки се променя там. Хората, които живеят вътре, остаряват много по-бавно. Една година, прекарана в Двореца, се равнява приблизително на десет, дори петнадесет години навън.

Дженсън я изгледа невярващо.

— Как е възможно подобно нещо?

— Всичко се променя. Светът се върти. Някога, преди три хиляди години, в епохата на Великата война, той е бил много различен от днешния. Когато на юг от Д'Хара е била издигната границата, магьосниците са били различни. Притежавали са сила.

— Мрачният Рал също притежава огромна сила.

— Не, неговите способности не са нищо в сравнение с тези на някогашните магьосници. Те са притежавали мощ, за каквато Мрачният Рал само би могъл да мечтае.

— Значи всички те са измрели? Оттогава не са раждани подобни могъщи магьосници?

Алтея отвърна с мрачен тон:

— След Великата война не се е раждал магьосник с подобна сила. Изобщо магьосниците стават все по-малко и по-малко. Но ето че това се случи — за първи път от три хиляди години насам се роди магьосник като някогашните. Твоят брат по бащина линия — Ричард.

Оказваше се, че преследвачът и е далеч по-сериозен противник, отколкото Дженсън си бе въобразявала. Нищо чудно, че майка и бе убита и че хората на Господаря Рал са по петите на Дженсън. Този Господар Рал беше далеч по-опасен и могъщ от баща си.

— Тъй като това беше епохално и изключително важно събитие, някои от пророците в Двореца на пророците знаеха за него преди много време. Още преди Ричард да се роди.

Всички очакваха с огромно нетърпение него — магьосника воин.

— Магьосник воин ли? — Тази дума не и се хареса.

— Аха. Пророчеството, съобщаващо за неговото раждане, съдържаше в себе си доста противоречия — дори в смисъла на понятието „магьосник воин“. По време на пребиваването си в Двореца на два пъти ми се удаде възможност да се срещна с Пророка, за когото ти споменах — Натан. Натан Рал.

Дженсън зяпна.

— Натан Рал ли? Искаш да кажеш, че той е бил истински Рал?

Алтея се усмихна не само на спомена си, но и на искреното учудване на Дженсън.

— Да, съвсем истински Рал. Властен, могъщ, умен, очарователен и невъобразимо опасен. Държаха го заключен зад непробиваеми магически щитове, за да не може да причини зло някому. Въпреки това от време на време успяваше. Да, той беше истински Рал. При това на повече от деветстотин години.

— Това е невъзможно — изстреля Дженсън, преди да е имала време да помисли.

Застаналият зад нея Фридрих се покашля. Подаде чаша горещ чай на жена си, после и на гостенката. Дженсън обърна питащите си очи към чародейката.

— Аз съм на около двеста години — рече Алтея.

Дженсън не каза нищо. Алтея изглеждаше стара, но не чак толкова.

— Благодарение на това, че пребиваването ми в Двореца на пророците забави стареенето при мен, стана възможно да се срещна с теб и майка ти. — Алтея въздъхна тежко и отпи глътка чай. — Което ме подсеца за първоначалната тема на разговора ни и за твоя въпрос — защо не мога да ти помогна с магия.

Дженсън също отпи глътка чай, после погледна Фридрих, който изглеждаше на възрастта на Алтея.

— И ти ли си колкото нея?

— Не — усмихна се той закачливо. — Алтея ме открадна от люлката.

Дженсън забеляза искрите, които прехвърчаха между двамата — погледи между близки хора, които се обичат. В очите им се виждаше, че всеки разчита дори най-леките промени в настроението и израза на другия. При Дженсън и майка и бе същото — те можеха да четат

мислите си и да улавят и най-лекото движение на погледите си. Подобни отношения се изграждат не само с интимност, но и с уважение и любов.

— Запознах се с Фридрих след завръщането си от Стария свят. Бях остаряла почти колкото него. Разбира се, бях живяла доста повече, но тялото ми не го показваше, защото заклинанието около Двореца на пророците ме бе съхранило.

След завръщането си се залових с доста неща, едно, от които бе да помагам на хора като теб.

Дженсън попиваше всяка нейна дума.

— Тогава ли срещна майка ми?

— Да. Заклинанието в Двореца на пророците, променящо времето, ми подсказа как бих могла да помогна на хора като теб. Знаех, че няма да стане с обикновени магии и заклинания. Мнозина преди мен бяха опитвали и се бяха проваляли — потомците на Господаря Рал биваха избивани. Залових се за идеята да направя заклинание не около теб, а около хората, които се срещат с теб и майка ти.

Дженсън се наведе напред в очакване, сякаш убедена, че всеки миг ще стигне до същността на онова, което най-сетне щеше да и осигури необходимата помощ.

— Какво направи? Каква е тази магия?

— Използвах магия, влияеща на възприятието за време у хората.

— Не разбирам. Как би помогнало това?

— Както вече ти казах, Господарят Рал би могъл да те търси само с обичайните средства. Задълбах в тази посока. Направих така, че хората, които те познават, да възприемат времето по различен начин.

— Наистина не мога да те разбера. Как, какво си им внушила? Времето си е време.

Алтея се наведе напред със загадъчна усмивка.

— Накарах ги да вярват, че си се родила току-що.

— Кога?

— През цялото време. Всеки път, когато достигаха до някаква информация за теб, за дете, чийто баща е Господарят Рал, те възприемаха като новородена и така докладваха в Двореца. Ти стана на два месеца, на десет, на годинка, на пет, на шест години, а те продължаваха да търсят новородено — нищо че отдавна знаеха за теб. Заклинанието забави възприятието им за време — по отношение

единствено на теб. Така те търсеха само новородено бебе, а не растящо момиче.

Така, докато стана на шест години, те скрих току под носа им. Така сметките се изместиха с шест години. Днес всеки, който подозира за съществуването ти, би предположил, че си на около четиринайсет години, докато ти надхвърляш двайсет, защото когато силата на заклинанието се изчерпа, ти бе на шест. Именно тогава започнаха да следят възрастта ти.

Дженсън се изправи на колене.

— Но значи може да стане. Трябва само да го повториш.

Трябва да хвърлиш върху мен подобно заклинание, както си направила някога, и ще стане същото, нали? Така те няма да знаят, че раста. Няма да ме преследват. Ще търсят новородено. Моля те, Алтея, направи го пак. Направи онова, което си сторила за мен преди години.

Дженсън мярна Фридрих с крайчеца на окото си. Мъжът бе седнал на работната си маса в задната стая. Лицето на Алтея придоби изражение, от което Дженсън разбра, че е казала нещо не както трябва. Нещо, което жената бе очаквала от нея.

Дженсън разбра, че е попаднала в капан, че се е втурнала право в него.

— Бях млада и владеех изкусно магията — продължи Алтея. В тъмните и очи проблесна споменът за това велико време в живота и. — В продължение на хиляди години малцина са отивали отвъд границата и са се връщали. Аз го направих. Обучавах се със Сестрите на светлината, срещях се лично с техния Прелат и с великия Пророк. Постигнах неща, с които малцина биха могли да се похвалят. Бях прехвърлила стоте, а бях все още млада, имах красив и очарователен съпруг, с когото си мислех, че мога да стигна дори до луната.

Въпреки стоте си години усещах тялото си жизнено и изпълнено с енергия, бъдещето бе пред мен. Разполагах с мъдростта на възрастта, но бях все още млада. И толкова умна!

Тъй добре владееща дарбата си! Бях опитна, начетена и красива, имах приятели и почитатели, които ме слушаха в захлас.

Алтея протегна изящните си пръсти и повдигна ръба на полите си, разкривайки краката си. Дженсън подскочи от изненада.

Едва сега разбра защо Алтея не бе станала да я посрещне — краката и представляваха съсухрени, деформирани, набръчкани кости,

покрити с напукано було бледа плът, сякаш бяха мъртви от години, но останали непогребани, понеже останалата част от тялото и бе жива. Дженсън се зачуди как тази жена не крещи от изгаряща болка.

— Ти бе на шест — продължи чародейката със спокоен и тих глас, — когато Мрачният Рал най-сетне разбра какво съм направила. Той имаше изключителен ум. Беше далеч по-проницателен и ловък от някаква си млада стогодишна чародейка — така се оказа. Преди да ме хване, имах време само да кажа на сестра си да предупреди майка ти.

Дженсън си спомни как тръгнаха да бягат. Тя беше съвсем малка, когато двете с майка и внезапно напуснаха Двореца. Беше нощ. Някой почука на вратата им. В коридора бяха разменени прошепнати с напрежение слова. Двете хукнаха да се спасяват.

— Но той, той не те е убил? Проявил е милост, като е пощадил живота ти?

Алтея се усмихна, но без следа от веселост. Празен смях, ознаменуващ срещата с чистосърдечното невежество.

— Мрачният Рал не винаги убива тези, които са го разгневили. Той предпочита да живеят дълго. Както сама можеш да предположиш, смъртта би била спасение. Ако човек е мъртъв, как би могъл да съжалява, да страда, как ще служи за пример на останалите?

Не би могла да си представиш, а и не искам да ти разказвам за ужаса от подобно залавяне, дългия път, който извървяваш, докато те водят пред него. Няма да ти разказвам какво е да те сграбчи този човек, какво е да погледнеш в спокойното му лице, в студените му сини очи. Да знаеш, че си захвърлен на милостта на човек, който не знае какво е милост. Не можеш да си представиш какво е да разбереш в тази ужасна единствена секунда, че всичко, което си, всичко, което си имал, всичко, на което си се надявал в живота си, ще се промени завинаги.

Предполагам болката е нещо, което би очаквала. Краката ми донякъде са свидетелство за нея.

— Толкова съжалявам — прошепна през сълзи Дженсън, притиснала сърцето си с длани.

— Но не болката бе най-страшното. Далеч не. Той ме лиши от всичко, което имах и приемах за даденост. Със силата ми, с дарбата ми стори неща, по-ужасни от онова, което направи с краката ми. Ти не би могла да го видиш — ти си сляпа за това. Но аз го виждам всеки ден. И

боли, уверявам те. Боли толкова, колкото не би могла да си представиш.

Но и това не бе достатъчно за Господаря Рал. Недоволството му от стореното от мен, от дързостта ми да те скрия от него едва тепърва щеше да се прояви. Той ме прогони тук, в това прокълнато, смърдящо място на горещи извори и задушливи пушеци. Затвори ме тук, ограждайки ме с блато, изпълнено с чудовища, създадени със същата тази сила, която ми бе отнел. На няколко пъти идва да ме посети — за да ме види в затвора ми.

Оставена съм на милостта на съществата, създадени от силата на собствената ми дарба — дарба, до която вече нямам достъп. Никога не бих могла да напусна дома си сама, влачейки се по земята. Но дори да опитам, дори някой да ми помогнеше, чудовищата, създадени от силата ми, щяха да ме разкъсат на парчета. Не мога да ги призова обратно дори за да се спася.

Остави пътека отпред, за да могат да ми бъдат доставяни необходимите продукти и вещи. Фридрих трябваше да ни построи дом тук, защото аз не бих могла да напусна това място. Мрачният Рал искаше да живее дълго и във всеки един миг от дългия си живот да страдам, задето съм го наскърбила.

Дженсън усети, че трепери, не можеше да каже нищо. Алтея вдигна изящната си ръка и посочи към задната стая.

— Този мъж, който ме обича, стана свидетел на всичко това. Фридрих бе обречен да се грижи за осакатената си жена която обича. Която никога повече не би могла да бъде негова съпруга в плътския смисъл на думата.

Тя нежно прокара ръка по краката си, сякаш отново ги виждаше такива, каквито са били някога.

— Никога повече не изпитах насладата от това да бъда със съпруга си като жена с мъж. Той никога повече не можа да сподели и да вкуси близостта на жената, която обича.

Тя спря, за да се съвземе, преди да продължи.

— Като част от наказанието ми Мрачният Рал ми остави един аспект от дарбата — така че да бъда преследвана от нея всеки ден, — пророчеството.

Дженсън не можа да сдържи въпроса си, мислейки си, че това би могло да е някаква утеха за горката жена.

— Това е част от дарбата ти, нима не може да ти донесе поне малко радост?

Тъмните очи отново се възряха в нея.

— Хубав ли бе последният ден, прекаран с майка ти — денят, преди тя да умре?

— Да — отвърна след малко Дженсън.

— Смя ли се с нея, разговаряхте ли?

— Да.

— Как щеше да се почувстваш, ако знаеше, че на следващия ден тя ще бъде убита? Ако го бе видяла много преди да се случи? Дни, седмици, дори години предварително? При това до последната отвратителна подробност? Ако бе видяла със силата на дарбата си ужасяващата гледка, кръвта, агонията, смъртта. Нима това би ти харесало? Би ли се смяла, би ли се чувствала щастлива?

Дженсън отвърна съкрушена:

— Не.

— Е, както виждаш, Дженсън Рал, не мога да ти помогна не защото съм егоистка, както се изрази, а защото дори да исках, не ми е оставена сила, с която да го направя. Трябва вътре в себе си да намериш способността да си помогнеш, свободната воля да постигнеш онова, което желаш. Само така ще успееш в живота.

Не мога да ти дам заклинание, с което да разреши проблемите ти. Прекарах доста години от живота си в страдания, след като направих последното си заклинание — за да те спася. Ако се касаеше само за мен, бих го понесла, защото правех нещо, в което бях убедена, че е правилно — това бе грешка на един зъл човек, а не на невинно дете. Но аз страдам всеки ден, понеже не само моят живот е провален, но и живота на Фридрих. Той би могъл да...

— Нищо не бих могъл да имам. — Той стоеше зад Дженсън. — За мен всеки ден от живота ми е дар, понеже ти си част от него. Усмивката ти е слънцето, изваяно от самия Създател. Тя озарява дните ми. Щом като това е цената на всичко, което имам, съм готов да я платя. Не обезценявай радостта ми, Алтея, като я намаляваш или профанизираш.

Алтея погледна Дженсън.

— Виждаш ли? Това ме тормози ежедневно: мисълта, че не можах да бъда с този мъж, да направя нужното за него.

Дженсън се хвърли ридаеща в краката на жената.
— Магията — прошепна Алтея над главата и, е грижа, която не
ти е нужна.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

МИСЛИТЕ НА ДЖЕНСЪН БЯХА ПОТЪНАЛИ в непрогледна мъгла. Физически се движеше из блатото и го усещаше с краката си, с тялото си, но мисълта и се луташе в още по-непроходима джунгла от тази на пристягащите я отвсякъде увивни растения. Голяма част от нещата, в които бе вярвала, се бяха оказали погрешни. Което означаваше, че не само надеждите и са изгубени, но и взетите решения са безполезни.

Още по-ужасното беше, че се изправи лице в лице с нещастieto, трудностите и болката, които съществуването и бе причинило на хората, опитали се да и помогнат.

Сълзите замъгляваха пътя и. Движеше се почти слепешката.

Спъваше се, пълзеше, когато падаше, спираше да почине раздирана от неудържими ридания. Все едно се бе върнала в деня на майчината си смърт. Изпитваше същата раздираща болка, объркване, отчаяние. Този път обаче за съсипания живот на Алтея.

Провираше се с мъка през гъсталаците, тук-там се вкопчваше в някой клон за опора. Сълзите продължаваха да се ронят от очите и. След смъртта на майка си Дженсън се бе вкопчила в идеята да намери чародейката като в единствена надежда, това бе осмислило живота и, бе и дало цел. Сега не знаеше какво да прави. Чувстваше се изгубена, пропаднала в дълбините на собствения си живот.

Пътят и криволичеше сред цвърчащи гейзери. Побеснялата пара свистеше, освободена от земните недра на мощни тласъци. Промъкна се покрай смрадта на врящите казани и потъна в гъстата гора. Бодливи храсти изподраха ръцете и, широки листа я удряха през лицето. Стигна до мрачно езеро, което едва си спомняше, и тръгна да го заобикаля по издатината в скалата, като се вкопчваше за стърчащи камъни и не преставаше да плаче. Залитна и протегна ръка към скалата, улавяйки поредната хватка точно навреме, за да не падне в езерото.

Хвърли поглед през рамо, през замъглените си от сълзи очи, към неприветливата чернота на водата. Запита се дали не би било по-добре да бе паднала, да потъне завинаги в дълбините и да сложи край на

всичко. Щеше да е като нежна прегръдка, отнасяща я към другия свят. Може би това бе мястото на покой, към което се бе стремила цял живот. Най-сетне покой.

Ако можеше да се строполи и да умре, тази невъзможна борба щеше да приключи. Болката и страданието щяха да спрат. И може би тогава щеше да бъде с майка си и с другите добри духове в отвъдния свят.

Само дето се съмняваше, че добрите духове прибират хора посегнали сами на живота си. Да отнемеш живот, освен, за да защитиш живот, не бе правилно. Ако Дженсън се откажеше, всичко, постигнато от майка и, всичките и жертви щяха да се окажат напразни. Майка и, потопена в безвремието, никога нямаше да прости на Дженсън, че сама е посегнала на живота си.

Алтея също бе загубила почти всичко, за да и помогне. Нима е редно Дженсън да зачеркне подобна храброст — при това не само от страна на Алтея, но и на Фридрих. Въпреки цялата непоносима отговорност, която чувстваше, не можеше да сложи край на живота си.

Не можеше да се отърве от чувството, че е откраднала късмета на Алтея в живота. Въпреки казаното от жената Дженсън изпитваше ужасен срам заради страданията на Алтея. Тази жена щеше да прекара целия си живот в това прокълнато блато, всеки ден щеше да плаща, задето се бе опитала да скрие Дженсън от Мрачния Рал. Съзнанието на Дженсън се опитваше да я убеди, че вината е у Мрачния Рал, но сърцето и подсказваше друго. Алтея никога повече нямаше да е свободна, нямаше да може да ходи, нямаше да може да отиде където си поиска, нямаше да може да се радва на дарбата си.

Какво право имаше Дженсън да очаква помощ от другите? Откъде-накъде хората да са длъжни да пожертват живота си, свободата си заради нея? Какво и дава право да изисква от тях подобни жертви? Майка и не беше единствената, подложена на страдания заради нея. Алтея и Фридрих бяха приковани към блатото, Латея бе убита, а Себастиан отиде в затвора. Дори Том, който я чакаше горе на поляната, бе зарязал работата си, за да тръгне да и помага.

Толкова много хора се бяха опитали да и помогнат и бяха заплатили ужасна цена. Как стана така, че започна да подчинява хората на своите желания? Защо трябваше те да пренебрегват живота и нуждите си заради нейните? Но как да продължи без тяхната помощ?

Остави зад гърба си дълбокото езеро и се запрепъва през безкрайната плетеница от корени. Сякаш нарочно се вкопчваха в краката и. На два пъти се просна по лице на земята. Но се изправи и продължи.

При третото падане я прониза пареща болка. Прокара пръсти по скулата на едната си буза, по челото. Беше почти сигурна, че има нещо счупено. Нямаше кръв, не стърчеше нищо. Паднала между корените, увити като спотаени змии, изпита срам заради всичките проблеми, които бе създала на хората около себе си. После я обзе гняв.

Дженсън.

Споходиха я думите на майка и: „Не слагай на раменете си плаща на войната заради хорската злоба.“ Дженсън се надигна. Колцина ли още са се опитали да помогнат на тези като Дженсън — изтърсаците на Господаря Рал — и да заплатят за това с живота си? Колцина още ще опитат? Защо тези като Дженсън не могат да живеят сами? Господарят Рал беше отговорен за съдбата им.

Дженсън. Предай се.

Нима никога няма да спре?

Грушдева ду калт мишт.

Себастиан беше последният. Дали го бяха подложили на мъчения заради нея? Дали щеше да заплати с живота си, задето и е помогнал?

Предай се.

Горкият Себастиан. Изпита силно желание да е отново до нея. Той се бе отнесъл тъй добре с нея. Тъй храбър. Тъй силен.

Ту ваш мишт. Ту васк мишт. Грушдева ду калт мишт.

Гласът — настоятелен, властен — отекваше дълбоко в нея, нашепваше думи, които не означаваха нищо. Изправи се с мъка на крака. Нима никога нямаше да има свой живот — дори нямаше да има свое съзнание? Винаги ли щеше да бъде преследвана — било то от Господаря Рал или от гласа?

— Остави ме!

Трябваше да помогне на Себастиан.

Продължи напред, единият крак пред другия, сред растения и листа, клони, храсталаци. Сред гъстата мъгла и плътната завеса от листа изглеждаше като че е призори. Нямаше представа кое време е. Вървя дълго до къщата на Алтея. Забави се доста при нея.

Предполагаше, че е надвечер. В най-добрия случай късно следобед. До ливадата, където я чакаше Том, оставаха още часове.

Беше дошла да потърси помощ, но се оказа, че помощта е била илюзия, сътворена от въображението и. Цял живот беше разчитала на майка си и сега по инерция бе очаквала да получи помощ от Алтея. Трябваше да приеме, че от самата нея зависи да направи необходимото, за да си помогне.

Дженсън. Предай се.

— Не! Остави ме на мира!

Толкова беше уморена от всичко това. А вече беше и разгневена.

Хвърли се напред през блатото, през водата, когато пред погледа и се изпречваше камък или корен, стъпваше върху него. Трябваше да помогне на Себастиан. Трябваше да се върне при него. Том я чакаше. Том щеше да я отведе обратно в Двореца.

А после? Как щеше да измъкне приятеля си? Досега бе разчитала Алтея да и помогне с някаква магия. Сега знаеше, че няма на какво да разчита.

Запъхтяна от тичането през блатото, спря внезапно, щом пред очите и се разля езерото, където живееше змията. Огледа спокойната повърхност, но не забеляза нищо. Не се подаваха корени, които можеше да се окажат свитото на кълбо тяло. Мръкваше. Не знаеше дали от тъмните сенки сред дърветата не я следят злокобни очи.

Животът на Себастиан беше поставен на карта. Дженсън нагази във водата.

Когато стигна до средата, се сети, че на идване си бе обещала да си издялка тояга, с която да се подпира във водата.

Спря, колебаейки се дали да се върне и да изпълни обещанието си. Но понеже бе изминала точно половината път, реши да продължи напред. Опипа с крак дъното, осеяно с твърди заплетени корени. Стъпи внимателно върху тях. Водата стигаше едва до глезените и и като повдигна леко полите си роклята и остана суха.

Блъсна нещо с крак. Подскочи. Видя люспестото тяло. Подхлъзна се. С облекчение мярна риба, която отплува покрай нея.

За да възстанови ритъма си на ходене и да се поокопити, нагази в бездънните черни води. Успя само да ахне, преди да се озове под водата.

Обви я мрак. Докато летеше надолу, видя от устата и да излизат балончета. Изненадана, зарита яростно с нозе, за да напипа дъно, нещо каквото и да е, което би спряло потъващото и тяло. Нямаше нищо. Беше попаднала във водна яма, мокрите и дрехи я дърпаха още по-надолу. Косата и се разстла във водата. С ококорени от ужас очи видя трепкащи лъчи приглушена светлина, които проникваха през мрачината. Всичко стана светкавично бързо. Колкото и отчаяно да се опитваше да се вкопчи в живота, той и се изплъзваше между пръстите. Сякаш не се случваше наистина. *Дженсън.*

Приближиха я мрачни форми. Дробовете и горяха за въздух. Алтея спомена, че никой не може да мине откъм задната страна на блатото. Имало зверове, които разкъсват всеки, дръзнал да припари. *Дженсън* веднъж изпробва късмета си. Обзета от див ужас, видя как една тъмна фигура се приближава към нея. Не биваше да подлага късмета си на изпитание за втори път.

Не и се умираше. Беше се заблуждавала, че не и се живее. В крайна сметка, добър или лош, животът си беше неин. Нейният безценен живот. Не искаше да го изгуби.

Опита се да изплува към повърхността, към светлината, но всичко изглеждаше толкова бавно, толкова плътно, толкова натежало.

Дженсън.

Гласът прозвуча припряно.

Дженсън.

Нещо я блъсна. Плисна дъга от зеленикави искри.

Змията.

Ако можеше, би извикала. Колкото и да се мятеше, не помръдваше нито сантиметър напред. Не и оставаше друго, освен да наблюдава как тъмният удължен силует под нея се приближава.

Беше твърде изтощена, за да се бори. Дробовете и горяха за въздух, тялото и продължаваше да потъва сред пластовете светлина, все повече и повече се отдалечаваше от повърхността, от живота. Направи усилие да се придвижи нагоре към светлината и въздуха, но ръцете и бяха натежали като олово и само безпомощно се носеха из водната шир. Изненада се, защото бе добър плувец.

Дженсън.

Щеше да се удави.

Озова се в прегръдката на мрачния обръч.

Така както си беше с всичките дрехи, тежкото наметало, ножа, ботушите и при цялата умора, към която се прибавяше и изненадата от внезапното пропадане под водата, при което не бе успяла да си поеме достатъчно въздух, нямаше никакъв шанс да изплува.

Болеше.

Мина и през ума, че удавянето ще е като сладостна прегръдка в меките води. Не беше. Никога не бе изпитвала по-силна болка. Чувството на безпомощно задушаване беше ужасяващо. Болката се стовари върху гърдите и с цялата си непоносима тежест. Отчаяно искаше да се отърси от нея. С неистови усилия се опитваше да пребори болката, паниката, и сетне да стигне до така нужния и въздух. Гърлото и се бе свило от ужаса, да не би в дробовете и да попадне вода, вместо тъй желания въздух.

Болеше.

Усети обръчите да се навиват около тялото и с нежен допир. Може би сбърка, като не я уби, когато имаше тази възможност. Вероятно би трябвало да опита да измъкне ножа си и сега. Но бе твърде слаба.

Болеше.

Обръчите се затегнаха. В притихналия мрак престана да се бори. Нямаше смисъл.

Дженсън.

Стана и странно, че гласът не иска от нея да се предаде както правеше обикновено. Стори и се парадоксално, след като най-сетне се бе примирила, че гласът не го иска, а само я вика по име.

Нещо се блъсна в рамото и. Нещо твърдо. Още едно — в главата. После в бедрото.

Змията я влачеше към брега, където корените навлизаха във водата. Почти без да си дава сметка какво прави, се вкопчи в корените и задърпа като обезумяла. Змията продължи нежно да я издига нагоре.

Дженсън се подаде над повърхността. Главата и разцепи водната маса и изведнъж я заля лавина от звуци. Задиша бясно с широко отворена уста. Издигна се достатъчно, положи рамене върху възлестите корени. Нямаше сили за повече, но поне главата и бе над водата и можеше да диша. Краката и останаха долу като безпомощни клони, носени от черната шир.

Задъхана, Дженсън затвори очи и продължи да стиска яростно корените, за да не се плъзне обратно към дъното. Дробовете и поглъщаха жадно сладостните глътки въздух. С всяко следващо поемане на дъх силите и се възвръщаха.

Най-накрая, сантиметър по сантиметър, корен след корен, успя да издрапа на брега. Просна се на една страна задъхана, задавена, трепереща, възряна във водата. Тя дишаше и тази тъй простичка човешка радост я замая.

Главата на змията разцепи повърхността с лекота и изящество, безшумно. Жълтите очи под черната лента се възряха в Дженсън. Двете се гледаха известно време.

— Благодаря.

След като се увери, че удавничката е на брега и диша, змията потъна обратно в черната бездна.

Дженсън нямаше представа какво си е помислила и защо не пожела да я убие, след като имаше толкова категорична възможност. Може би след първата им среща си е казала, че е прекалено голяма за ядене или че може да отвърне на удара с удар. Но да и помага! Нима бе някакъв знак на уважение! Или пък просто я е сметнала за конкуренция, застрашаваща храната и, и е искала да я прогони от територията си, но без да влиза в повторна схватка с нея. Дженсън нямаше представа защо змията я избута към повърхността, но знаеше, че дължи живота си на нея. Мразеше змии, а тази я бе спасила от удавяне.

Едно от нещата, от които най-много се бе страхувала през целия си живот, се оказа нейното спасение.

Докато все още се опитваше да си поеме дъх и наред с това да дойде на себе си след тъй близката среща с булото на смъртта, пое отново напред, пълзейки на крака и ръце по-нагоре по брега. Трябваше да продължи да върви. Нямаше време.

Вървенето и възвърна силите. Обичаше да се движи пеш. Така усещаше тялото си живо, все едно бе отново себе си. Знаеше, че иска да живее. Искаше и Себастиан да живее.

Забързана през заплетените растения и бодливи храсти, през чепатите корени и сред дърветата, тревогата и позатихна, когато най-сетне стигна до мястото, където скалата започна да се издига над мъхестия терен. Пое нагоре по скалния гребен, доволна, че успя да

открие просеката сред непроходимото блато и че се издига над влажната мочурлива местност. Вече започваше да мръква и тя си спомни, че пътят никак не е кратък. Определено не и се щеше да прекара нощта сред блатото, но и не искаше да прекосява скалистия път по мръкнало.

Страховете и се върнаха. Докато все още беше светло, трябваше да продължава напред. Спъна се и си припомни, че на места теренът се спуска рязко надолу. Каза си, че трябва да стъпва по-внимателно. Ако се подхлъзне надолу по стръмнината, няма да има благоразположена змия, която да я измъкне.

Докато се изкачваше в мрака, прехвърляше мислено разговора си с Алтея, с надеждата да се залови за някаква спасителна идея. Нямаше представа как ще измъкне Себастиан но знаеше, че трябва да опита — тя бе единствената му надежда. Този човек и спаси живота. Сега бе неин ред да му помогне.

Копнееше да зърне усмивката му, сините му очи, щръкналата бяла коса. Не можеше да понесе мисълта, че му причиняват болка. Трябваше да го измъкне от хватката им.

Но как да изпълни подобна неосъществима задача? Най-напред да стигне до Двореца. Надяваше се дотогава да измисли нещо.

Том ще я откара. Ще я чака, ще се притеснява. Том. Защо и помага? Зрънцето на този въпрос изскочи от мислите и като повратна точка към някакъв отговор, като скалния гребен, отвеждащ я далеч от блатото. Само дето нямаше представа накъде я води.

Том и помогна. Защо?

Докато изкачваше стръмния склон, се съсредоточи върху този въпрос. По думите му никога нямало да си прости, ако я пусне сама из полетата Азрит, без храна. Това означавало да я прати на сигурна смърт, а не би допуснал това. Звучеше като правдоподобно обяснение.

Но знаеше, че има и още нещо. Изглеждаше решен да и помогне, сякаш беше длъжен да го стори. Никога не задаваше въпроси защо тя има намерение да направи нещо. Интересуваше го само начинът, след което правеше каквото може, за да и помогне.

Том спомена, че ще се радва тя да каже на Господаря Рал, че и е помогнал, че е добър човек. Тази мисъл не и даваше мира. Макар да бе просто подхвърляне, Том го бе казал сериозно. Какво ли може да означава?

Продължи да се изкачва сред дървета, клони и листа, а споменът за този разговор с Том не излизаше от главата и.

Животни, далечни странни същества, се провикваха през влажния въздух. Други, още по-отдалеч, им отвърщаха със звучни подсвирквания и викове. Блатната смрад я заливаше на горещи вълни.

Дженсън си спомни, че докато търсеше откраднатата си кесия, Том забеляза ножа и. Тя бе отметнала дрехата си и бе видяла, че от кесията и е останал само ремъкът, а парите и ги няма. Тогава той зърна ножа и.

Спря и изправи гръб. Възможно ли е Том да я е взел за някакъв, за някакъв представител или агент на Господаря Рал? Да си е помислил, че е изпратена на важна мисия от Господаря Рал? Че се познава лично с него?

Дали ножът бе причината да я вземе за нещо специално? А може би непоколебимата и категоричност да предприеме това на пръв поглед невъзможно пътешествие. Той със сигурност е разбрал колко е важно то за нея. Може би защото му бе споменала, че е въпрос на живот и смърт.

Дженсън продължи напред, на места трябваше да се привежда ниско под клоните, почти допрели скалистата пътека. Вече от другата страна, се изправи и се огледа — мръкваше бързо. С нови сили се заизкачва по стръмния склон.

Спомни си как Том бе погледнал червената и коса. Мнозина възприемаха този факт като подсказващ дарба. Хората се страхуваха от нея заради косата и. Беше използвала този страх целенасочено, като своя защита. Онази първа нощ със Себастиан тя го бе накарала да помисли, че притежава магическа способност да се защитава, в случай че той се отнесе враждебно с нея. Беше използвала хорския страх и в странноприемницата, за да отблъсне мъжете от себе си.

Продължаваше да се изкачва по склона, съпътствана от тези мисли в главата си, усилието я задъха. Обгръщаше я мрак. Нямахше представа дали ще се справи в такива условия, но знаеше, че трябва да опита. Заради Себастиан — трябва да продължи напред.

В този миг пред лицето и изникна тъмен силует. Дженсън изпищя и залитна от изненада, а нещото премина покрай нея и се отдалечи. Прилепи. Вдигна ръка към полудялото си сърце. То туптеше

като крилете на нощните твари, дошли на пиршество сред плъпналия в насекоми район.

Дженсън си даде сметка, че една по-силна уплаха може да завърши с падане от скалата. Стана и страшно като си помисли, че една грешна стъпка в тъмното, едно стресване, разклатен камък, подхлъзване може да я захвърли в бездна, от която няма измъкване. Знаеше, че замръкването в района на блатото може да е фатално.

Изморена от бурния ден и напрежението, продължи внимателно нагоре, като опипваше с крака и ръце пътя си и се стремеше да не се отклонява нито сантиметър от гребена, за да не се изтърколи по стръмния склон. Ужасяваше я мисълта, че тъкмо когато стигне на крачка от поляната, слагаща край на блатото, нещо може да изскочи и да я сграбчи.

Алтея и бе казала, че никой не е успял да прекоси блатото откъм задната страна. Разтревожи я и друго: може би след залез слънце Том ще бъде изложен на опасност. Скрита под плаща на нощта, някоя от незнайните блатни твари може да отиде и да го нападне. Ами ако стигне до поляната и открие Том и конете му разкъсани от чудовищата, сътворени от магията на Алтея? Тогава какво?

Имаше си достатъчно грижи. Каза си, че няма смисъл да си създава нови.

Изведнъж се озова на открито. Видя горящ огън. Ококори очи, за да види по-добре.

— Дженсън! — Том се втурна към нея. Сграбчи я за раменете с огромните си ръце. — Добри духове! Всичко наред ли е?

Тя кимна, твърде изтощена, за да може да каже нещо. Той не видя жеста и в тъмното — вече бягаше към каруцата. Дженсън се отпусна тежко на тревата, за да си поеме дъх, невярваща, че най-сетне е стигнала, неизразимо щастлива, че блатото е зад гърба и.

Том се втурна обратно към нея с одеяло в ръце.

— Цялата си мокра. Какво стана?

— Поплувах малко.

Той избърса лицето и с крайчеца на одеялото и я изгледа навъсено.

— Нямам намерение да ти давам акъл, ама не мисля, че идеята ти беше добра.

— Змията ще се съгласи с теб.

Той пъхна лице под носа ѝ.

— Змия ли? Какво е ставало там? Как така змията щяла да се съгласи с мен?!

Все още задъхана, Дженсън махна с ръка. Толкова я бе страх да не остане в блатото нощем, че през последния час буквално бе спринтирала нагоре по склона. Нямаше и капчица сила.

Страхът протягаше безформените си пръсти към нея. Раменете и започнаха да треперят. Едва тогава установи, че се е вкопчила в ръкава на Том с все сила. Той явно не го забелязваше, или поне не показваше, че му прави впечатление. Дженсън се отдръпна, въпреки че близостта на едрия мъж и вдъхваше увереност, искрената му загриженост стопляше душата и.

Том я загърна по-добре с одеялото.

— Стигна ли до къщата на Алтея?

Тя кимна. Том и подаде меха с вода и тя залочи ненаситно.

— Кълна се, никога не бях чувал някой да е минавал от сам, от тази страна на блатото. Всички отиват до къщата на Алтея оттатък, по главния път. Видя ли някакви чудовища?

— Змия. Беше по-дебела от крака ти. Уви се около мен, та можах да я разгледам доста отблизо. Всъщност по-отблизо, отколкото би ми било приятно.

Том подсвирна.

— Е, а чародейката помогна ли ти? Получи ли онова, кое то искаше от нея? Наред ли е всичко? — Той спря насред изречението, явно разбрал, че е стигнал твърде далеч с любопитството. — Извинявай. Цялата си замръзнала и мокра. Не му е времето да те заливам с въпроси.

— Двете с Алтея си поговорихме доста. Не мога да кажа, че получих всичко, което ми бе нужно, но да научиш истината е по-добре, отколкото да преследваш илюзии.

В очите му блесна тревога. Той намести одеялото, за да е сигурен, че я обгръща отвсякъде.

— Щом не си получила нужната помощ, какво ще правиш?

Дженсън извади ножа си и го пъхна под носа на Том така, че дръжката да се вижда на светлината на огъня. Релефно изписаната буква „P“ проблесна, изваяна от диаманти. Дженсън я поднесе тържествено напред като скъп талисман, като официално изявление,

изписано със сребро, като заръка свише, която не би могла да бъде отхвърлена.

— Трябва да се върна в Двореца.

Без да се замисли, Том я взе в огромната си прегръдка и я понесе към каруцата, сякаш не беше по-тежка от агънце. Повдигна я настрани и внимателно я отпусна в каросерията, сред гнездото от одеяла.

— Не се тревожи, ще те откарам в Двореца. Ти свърши своята част от работата. Сега само си почивай на топло под одеялата и ме остави аз да свърша моята.

Дженсън въздъхна с облекчение. Но нещо дълбоко в нея се възмути, стана и някак нечисто и хлъзгаво, сякаш бе отново в блатото. Тя го излъга, използваше го. Не беше честно, но нямаше представа как да постъпи.

Преди той да отиде отпред, тя го спря за ръката.

— Не се ли страхуваш да ми помагаш, Том, като виждаш, че съм се забъркала в нещо толкова...

— Опасно? — довърши той вместо нея. — Това, което правя, изобщо не може да се сравнява с риска, който пое ти. — Посочи сплъстената и червена коса. — В мен, за разлика от теб, няма нищо специално, но съм щастлив, че ми позволи да дам своя скромнен принос.

— В мен няма нищо специално, грешиш. — Изведнъж се почувства нищожество. — Просто правя каквото трябва.

Том придърпа към нея още одеяла.

— Срецам се с много хора. Не е нужно да притежавам дарбата, за да разбере, че си специална.

— Знаеш, че това, което върша, е дълбока тайна и не мога да споделя с теб за какво става въпрос. Съжалявам, но наистина не мога.

— Разбира се, че не можеш. Само специални хора носят подобно специално оръжие. Не очаквам да ми кажеш нито дума и няма да те питам.

— Благодаря ти, Том. — Потопена в още по-мрачни чувства, задето го използва него, който бе тъй честен и безкористен, — Дженсън стисна ръката му с благодарност. — Но мога да те уверя, че става въпрос за нещо много важно и ти много ми помагаш.

Той се усмихна.

— Увивай се в одеялата и гледай да се изсушиш. Скоро ще излезем в полето. В случай че си забравила, там е зима. Както си мокра, ще станеш на ледена висулка.

— Благодаря ти, Том. Ти си добър човек. — Дженсън се отпусна сред одеялата, твърде изтощена, за да може да се крепи седнала.

— Разчитам да го кажеш на Господаря Рал — засмя се той.

Загаси набързо огъня и се качи на капрата.

Той и помагаше безкористно, вярвайки, че не рискува много. Дженсън не смееше и да си помисли какво биха му сторили, ако разберат, че помага на дъщерята на Мрачния Рал. Той си мислеше, че се поставя в услуга на Господаря Рал, а всъщност правеше точно обратното, без да си дава сметка за опасността, на която се излага.

А нещата бяха далеч от развързката — крайт тепърва предстоеше.

Въпреки страха и, че се връщат в леговището на преследвача и, болезнената неизвестност на бъдещето, разочарованието от неполучената помощ, на която толкова се бе надявала, разтърсващите новини, които бе научила от Алтея, студа, превръщащ дрехите и в ледени кори, и подскачащата каруца Дженсън заспа почти моментално.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

СЕДНАЛА НА КАПРАТА, Дженсън наблюдаваше приближаването на огромното плато. Утринното слънце огряваше връзаните в небесата стени на Народния дворец, обливайки ги в пастелни тонове. Макар да нямаше вятър, бе смразяващо студено. След вонящото на разложено блато сухата и крепка миризма на камъни и открити пространства бе песен за душата и.

Разтри челото си с пръсти, за да потисне ужасното главоболие. Том бе препускал цяла нощ, докато тя спеше в подскачащата каруца, но сънят не бе нито здрав, нито достатъчно дълъг. Но все пак беше нещо. И бяха успели да се върнат.

— Жалко, че Господарят Рал не е тук.

Думите му я изтръгнаха грубо от мислите и. Тя отвори очи.

— Моля?

— Господарят Рал. — Том посочи на юг. — Жалко, че не е тук, за да ти помогне.

Ръката му сочеше към Стария свят. Майката на Дженсън и бе споменавала за връзката на всички Д'Харанци с техния Господар Рал. Посредством някаква древна магия те можеха да усещат къде се намира Господарят Рал. Въпреки че у различните хора силата на тази връзка се проявяваше с различна сила, тя неизменно присъстваше във всички поданици на страната.

Какво печели Господарят Рал от тази връзка, Дженсън нямаше представа. Възприемаше я като поредния хомот, поставен на горките Д'Харанци. В случая на майка и обаче тази връзка им бе помагала да избягват от хватките на Мрачния Рал.

Дженсън знаеше за тази връзка от описанията на майка си, но поради някаква причина самата тя никога не я беше изпитвала. Може би в нея тя беше толкова слаба, както при някои Д'Харанци, че не можеше да я почувства. Майка и твърдеше, че няма никакво отношение към степента на преданост към Господаря Рал, че това е просто магическа нишка и като такава се управлява от критерии, различаващи се от чувствата и към този човек.

Дженсън си спомняше моменти, в които майка и заставахе на прага на дома им или край прозореца, или пък наред гората и втренчваше поглед към хоризонта. Тя знаеше, че тогава майка и е усетила връзката си с Господаря Рал и знае точно къде се намира той, на какво разстояние от тях. За жалост тази връзка можеше да установи местоположението на самия Господар Рал, но не и на неговите копои, изпратени по петите на двете жени.

За Том, който бе Д'Харанец, връзката беше нещо естествено и той току-що даде на Дженсън ценна информация: Господарят Рал не е в Двореца. Това повдигна духа и. Една пречка по-малко, една преодоляна грижа.

Господарят Рал явно беше заминал на юг към Стария свят, може би, за да води своята война, както и бе казал Себастиан.

— Да — отрони накрая тя. — Много жалко.

Пазарът под платото вече гъмжеше от хора. Насъбралото се множество тънеше в облаци прахоляк, който отплаваше надалеч към южния път. Дженсън се запита дали продавачката на наденици Ирма е дошла. Бети и липсваше. Копнееше да види малката опашчица да се мята яростно на всички страни, да чуе блаженото блеене, щом срещне отколешната си приятелка.

Том насочи екипажа към пазара, където беше разтоварил бъчвите си с вино. Може би Ирма ще е на същото място. Дженсън щеше да бъде принудена пак да остави Бети, докато е в Двореца. Чакаше я дълго изкачване по безкрайните стълби, а после трябваше да разбере къде е затворен Себастиан.

Щом каруцата затрополи по пътя към платото, Дженсън мярна празния път, виещ се нагоре в планината.

— Мини по пътя — рече внезапно тя.

— Моля?

— Мини по пътя към Двореца.

— Сигурна ли си, Дженсън? Не ми се струва добра идея. Този път е за официални лица.

— Мини по него.

Вместо отговор той отклони конете от посоката им към пазара и ги насочи към пътя в подножието на платото. С крайчеца на окото си Дженсън забеляза бързия поглед, с който Том стрелна загадъчната си пътничка.

Стражите наблюдаваха приближаването им. Дженсън извади ножа си.

— Не спирай — заръча тя на Том.

Той се обърна да я погледне.

— Моля? Не мога да не спра. Имат лъкове.

Дженсън гледаше втренчено пред себе си.

— Продължавай напред.

Щом стигнаха стражите, тя стисна ножа така, че дръжката му да стърчи от юмука и. Протегнатата и ръка носеше категорично послание. Взрениите и в пътя напред очи не ги погледнаха, сякаш ножът казваше всичко необходимо и нямаше нужда тя да разговаря.

Покрай погледите на стражите профуча дръжката на ножа с видимата отдалеч релефна буква „P“ отгоре. Никой не понечи да спре каруцата или да зареди стрела в лъка си. Том тихичко подсвири. Каруцата подскачаше и дрънчеше и продължаваше напред.

Лъкатушещият път уверено набираше височина. На места бе достатъчно широк, но от време на време се стесняваше и каруцата се приближаваше до ръба на бездънна пропаст. След всеки остър завой ги чакаше нова гледка, нов панорамен изглед към полетата Азрит в ниското под тях. В далечината полетата бяха опасани с потънали в мъгла синкави планини.

Стигнаха моста и вече нямаше как да не спрат — беше вдигнат. Самоувереността и категоричността на плана и се разколебаха, щом осъзна, че вероятно този факт, а не дръзкото и поведение бяха накарали войниците долу да я пуснат. Те знаеха, че за да мине някой по моста, колегите им трябва да го спуснат. Знаеха, че не може просто ей така да нахълта в Двореца, а в същото време не им се щеше да се спречкват с жена, която бе твърде възможно да е тук по специална работа, възложена и — твърде вероятно — от самия Господар Рал. Още по-лошо — Дженсън видя как войниците са изолирали на самотно и недостъпно място хората, които можеха да се окажат натрапници. Всеки враждебен акт би бил прекъснат още в зародиш и по всяка вероятност неканените гости щяха да бъдат заловени или убити на мига.

Нищо чудно, че Том не беше съгласен да минат оттук.

Разпенени от трудното изкачване, огромните коне приеха внезапното спиране с разтърсване на глави. Един от стражите

пристъпи напред и пое юздите, за да ги успокои. Останалите наобиколиха каруцата. Дженсън седеше откъм скалите и макар част от войниците да бяха минали от нейната страна, повечето останаха при Том.

— Добър ден, сержант — поздрави той.

Мъжът огледа внимателно каросерията и след като установи, че е празна, се обърна към двамата на капрата.

— Добър ден.

Дженсън знаеше, че не е моментът да губи ума и дума. Провали ли се сега, край. Не само ще лиши от всяка надежда за освобождаване Себастиан, но най-вероятно самата тя ще бъде хвърлена в тъмница. Не може да си позволи да изгуби самообладание. Щом войниците се приближиха достатъчно, тя се надвеси пред Том с ножа в ръка и пъкна под носа му дръжката така, сякаш бе кралска покана.

— Свалете моста — рече тя, преди онзи да е успял да зададе въпроса си.

Сержантът огледа дръжката на ножа, после вдигна очи към нейните.

— По каква работа?

Себастиан я бе учил да блъфира. Беше и доказал, че всъщност го е правила през целия си живот и следователно се е превърнало в нещо естествено за нея. Сега трябва да е убедителна, ако иска да спаси Себастиан и самата тя да се измъкне жива. Колкото и бясно да биеше сърцето и, погледна мъжа с празен, но категоричен поглед.

— По работа на Господаря Рал. Свалете моста.

Помисли си, че войникът остана изненадан от тона и или че се разтревожи от неочакваните думи. Усети напрежението да се покачва, тялото му да се напруга. Въпреки всичко сержантът не помръдна.

— Нужно ми е малко повече от това, госпожо.

Дженсън завъртя ножа между пръстите си, лъснатото му острие проблесна на слънцето, след миг дръжката застина отново пред очите на мъжа — с релефната буква „P“ нагоре. С категорично движение тя свали качулката от главата си и дългата и червена коса плисна върху раменете и пред очите на всички. В очите им видя, че са разбрали намека и.

— Знам, че изпълнявате задълженията си — смразяващо спокойно изрече тя. — Но и аз имам своите. Изпълнявам официална

заръка на Господаря Рал. Сигурна съм, че разбирате колко би се ядосал той, ако разбере, че съм обсъждала делата му с всеки, който ме е попитал. Е, нямам намерение да го правя, но мога да ви кажа, че ако не беше въпрос на живот и смърт, нямаше да съм тук. Губите ценното ми време, сержант. А сега свалете моста.

— Бихте ли ми казали името си, госпожо?

Дженсън се надвеси пред Том, за да може да изгледа в упор сержанта.

— Ако не свалите моста, уважаеми, при това веднага, за винаги ще запомните името ми като Големите неприятности, изпратени лично от Господаря Рал.

Сержантът, заобиколен от няколко десетки войници, въоръжени с пики, лъкове, мечове и томаховки, не трепна. Погледът му се спря върху Том.

— А ти каква роля играеш?

Той сви рамене.

— Просто я возя. На ваше място, сержант, не бих бавил дамата.

— Нима?

— Определено — категорично отвърна Том.

Сержантът се вгледа продължително и изпитателно в Том. Накрая отново се обърна към Дженсън и махна с ръка към един от хората си да свали моста. Дженсън посочи с ножа си към Двореца.

— Как да намеря мястото, където държим затворниците?

Веригите задрънчаха, мостът тръгна надолу. Сержантът пак се обърна към нея.

— Питайте стражите горе. Ще ви упътят.

— Благодаря — рече Дженсън с тон, обявяващ края на разговора им, и се настани на капрата с изправен гръб и устремен напред поглед в очакване мостът да падне над пропастта. Веднага щом той се изравни със земята, сержантът им даде знак да тръгват. Том кимна в знак на благодарност и дръпна юздите.

Ако искаше да успее, Дженсън трябваше да изиграе ролята си докрай. Установи, че в представлението и участва и съвсем истинският и гняв. Но остана леко объркана от факта, че Том също допринесе за успеха на блъфа и. Той нямаше вечно да е до нея. Реши, че ще е разумно да даде воля на гнева си и при срещата с другите стражи.

— Искаш да отидеш при затворниците, така ли? — попита Том.

Тя се сети, че никога не му бе споменавала защо трябва да се върне в Двореца.

— Да. Задържаха един човек по грешка. Идвам да се погрижа да го освободят.

Том попридърпа юздите, за да вземат един завой.

— Питай за капитан Лърнър — рече след малко.

Дженсън го погледна, изненадана, че вместо да я разубеждава, и бе казал име.

— Приятел ли ти е?

Том направляваше юздите с лекота и прецизност, водейки каруцата умело през завоите.

Едва ли бих могъл да го нарека приятел. По-скоро съм имал вземане-даване с него.

— Вино?

Том се усмихна.

— Не, други неща.

Очевидно нямаше намерение да уточнява. Продължиха да се изкачват по пътя и Дженсън се вгледа в просналите се в краката им полета Азрит и далечните планини. Някъде отвъд полетата, отвъд планините бе нейната свобода.

Наближиха масивната порта на външната стена на Двореца и пътят стана равен. Стражите ги пуснаха, без да ги спират и подсвириха по странен начин на невидимите си колеги зад вътрешните стени. Дженсън разбра, че пристигането им е било очаквано.

Минаха по късия тунел през стената и тя едва съдържа възклицието си. Бяха вътре. От двете страни на оградения с жив плет път, лъкатушеш към насечен на стъпала хълм по-нататък, се бяха ширнали ливади. Беше пълно с войници в красиви кожени униформи с метални ризници, наметнати с вълнени туники. Много от тях бяха подредени в шпалир от двете страни на пътя и стояха мирно, пиките им допираха земята под точно определен ъгъл. Тук не се мотаеха хора без работа. Нищо, идващо по пътя, не можеше да ги изненада.

Том не се впечатли особено от гледката. Дженсън се постара да гледа право напред и да не изглежда изненадана от цялото великолепие наоколо.

Пред стъпалата ги чакаше отряд от около стотина мъже, подредени в полукръг. Том спря каруцата в оставеното от тях празно пространство. Малко по-нагоре по стълбите Дженсън забеляза трима мъже в роби. Двата от страни бяха в сребристи цветове. Между тях, на по-горното стъпало, стоеше възрастен мъж в бяло. Беше пъхнал ръце в противоположните ръкави, обточени със златиста нишка, проблясваща на светлината.

Том натисна спирачката, един от войниците пое юздите, за да му помогне. Дженсън видя, че благодетелят и се кани да скочи от капрата и го спря с ръка.

— Ти си дотук.

— Но... войници. Не му се щеше да я остави.

— Направи достатъчно. Помогна ми повече, отколкото можех да очаквам. Оттук нататък ще се оправям сама.

Премереният му поглед се плъзна над заобиколилите каруцата.

— Няма да ти преча, ако дойда с теб.

— По-добре се върни при братята си.

Погледна ръката и, опряна на рамото му, после се взря в очите и.

— Ще те видя ли пак?

Звучеше повече като молба, отколкото като въпрос. Дженсън не би могла да откаже на тъй искрената му молба — не и след всичко, което той бе направил за нея.

— Ще трябва да слезем до пазара, за да си купим коне. Веднага щом свърша работата тук и освободя приятеля си, ще минем да те видим.

— Обещаваш ли?

— Трябва да ти платя за услугите, нали си спомняш? — прошепна тя едва чуто.

Кривата му усмивка се върна на устните.

— Никога не съм срещал човек като теб, Дженсън. Благодарен съм. — Видя войниците, спомни си къде е и се покашля. — Благодарен съм ти, че ми позволи да дам скромния си принос. Оттук нататък разчитам на думата ти.

Том рискува достатъчно, като я доведе чак дотук — риск, който не знаеше, че е поел. Дженсън се надяваше искрено в кратката и усмивка той да види цялата и благодарност, понеже не смяташе да спази обещанието си и да му се обади, преди да заминат.

Той я стисна за последно с мощната си ръка и рече с тържествен глас:

— Стомана срещу стомана, за да може той да е магия срещу магия.

Дженсън нямаше ни най-малка представа за какво говори. Втренчена в напрегнатия му поглед, му отвърна с едно-единствено уверено кимване.

За да не остави у войниците впечатлението, че е мекушава, Дженсън се обърна и скочи от каруцата, за да се изправи пред войника, който и се стори, че е старшият. Позволи му да хвърли бърз поглед към ножа и, преди да го прибере в ножницата.

— Търся началника на затвора. Капитан Лърнър, ако не ме лъже паметта.

Онзи смръщи чело.

— Искате да се срещнете с капитана на затворническата охрана?

Дженсън не можеше да прецени ранга на войника пред нея. Не разбираше много от военни дела, знаеше само, че през целия и живот войници като тези се бяха опитвали да я убият. Можеше да е както генерал, така и ефрейтор. Огледа го внимателно — дрехите му, възрастта, поведението — и прецени, че е по-скоро ефрейтор. Страхуваше се да не сбърка в обръщението и реши, че все пак ще е по-добре да го пропусне.

Махна пренебрежително с ръка.

— Не разполагам с цял ден. Разбира се, ще ми е нужен ескорт. Предполагам вие и хората ви ще свършат работа.

Тръгна нагоре по стълбите и с крайчеца на окото си мярна Том, който и смигна. Това и даде сили. Войниците се бяха разделили, за да пуснат каруцата му да мине, така че той дръпна юздите и подкани конете да вървят. Сърцето на Дженсън се сви, щом го видя да си тръгва — беше и добре с него. Отърси се от страховете си.

— Ти! Заведи ме при затворниците — посочи тя мъжа с бялата роба, чието теме просветваше през изтъняващата бяла коса. Той повдигна пръст и разпрати повечето от войниците по постовете им. Онзи с неизвестния чин заедно с десетина от хората му останаха зад Дженсън.

— Може ли да видя ножа ви? — попита учтиво мъжът с бялата роба.

Дженсън си каза, че човек, който с един жест може да отпрати отряд войници, сигурно е някоя важна личност. Важните личности в Двореца на Господаря Рал вероятно притежаваха дарбата. Хрумна и че ако е така, то значи този човек би могъл да познае, че тя е дупка в света. Също така обаче и каза, че не му е времето за правене на самопризнания, а е по-малко му е времето да хуква към вратата. Оставаше да се надява, че е дворецов служител без дарбата. Повечето от войниците продължаваха да я гледат. Дженсън небрежно извади ножа от ножницата. Без да каже нито дума, но с физиономия, красноречиво показваща, че започва да губи търпение, вдигна ножа пред очите на възрастния мъж така, че да се види релефната буква „P“.

Той огледа оръжието, след малко погледна Дженсън.

— Истински ли е?

— Не — озъби му се тя. — Изковах го снощи, докато отдъхвах край огъня. Ще ме заведете ли при затворниците или не?

Без да показва каквато и да е реакция, мъжът грациозно повдигна ръка.

— Насам, госпожо.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ПОЛИТЕ НА БЯЛАТА РОБА на дворцовия служител плющяха зад него, докато се изкачваше по стълбите, придружаван от двамата мъже в сребристи роби. Дженсън вървеше зад тях, като спазваше дистанция, по нейно мнение внушаваща и достолепие и високомерност. Възрастният мъж забеляза, че тя се движи доста зад тях и забави крачка, за да я изчака. Дженсън също забави темпото, поддържайки същата дистанция. Той хвърли нервен поглед назад и тръгна още по-бавно. Дженсън също. Накрая тримата мъже, Дженсън и придружаващият ги ескорт от войници пристъпваха с колебливи бавни крачки.

Щом стигнаха следващата мраморна площадка, огряна от слънцето, мъжът отново хвърли поглед през рамо. Дженсън махна нетърпеливо с ръка. Най-накрая той разбра, че тя няма намерение да го настига, а очаква от него да води шествието. Ускори ход, като и позволи да поддържа нужната и дистанция, примирен с ролята си на неин глашатай.

Войникът с неясен чин и десетината му подчинени изкачваха стъпалата внимателно, като гледаха да поддържат същата дистанция, каквато спазваше тя спрямо мъжете в роби. За войниците това бе странно и необичайно. Тя се стремеше точно към това: наред с червената и коса им осигуряваше още една тема за размисъл и тревога.

Врязващото се право нагоре стълбище бе прекъсвано от време на време от просторни площадки, даващи отдых на краката, преди да продължат. На най-горната площадка имаше шпалир от огромни колони, в дъното, на който се издигаха високи медни порти. Фасадата на Двореца, която изникна пред очите им, беше една от най-величествените гледки, която Дженсън бе виждала. При все това мисълта и не бе съсредоточена върху сложните архитектурни форми. Тревожеше я онова, което щеше да намери зад портата.

Потънаха в сенките на шпалира от колони и прекрачиха прага. Ескортът от войници продължаваше да я следва, оръжията и ризниците

им подрънкваха. Тропотът на ботушите им върху мраморния под отекваше в огромното фоайе, опасно с орнаментирани колони.

Вътре сновяха хора, всеки унесен в своята работа, имаше и разговарящи на двойки и тройки, разхождащи се по балконите. Част от тях се обърнаха да видят влизащата процесия — тримата мъже в роби, ескортиращия отряд и вървящата на достопочтено разстояние червенокоса жена. По дрехите и, особено в сравнение със спретнатите одежди на останалите, личеше, че идва от път. Вместо да се смути от външния си вид, Дженсън с доволство си каза, че той допринася допълнително към внушението за спешност и тайнственост. Реакцията на хората показваше, че е постигнала целта си.

Мъжът в бяло прошепна нещо на другите двама и те се втурнаха напред, потъвайки зад един ъгъл. Войниците продължаваха да я следват, без да скъсяват дистанцията.

Процесията потъна в лабиринт от коридори, които ставаха все по-малки и семпли, докато накрая стигнаха до сервизното стълбище и тръгнаха надолу по него. Дженсън и ескортиращият я отряд залъкатушиха през коридори и коридорчета отваряха врати, отвеждащи към просторни зали, слизаха по-надолу и по-надолу по безкрайни стълбища, докато накрая тя съвсем загуби ориентация. По прашните разнебитени стълби и вонящите на застояло, очевидно слабо използвани коридори тя си даде сметка, че мъжът в бяло я прекарва по някакъв кратък път през Двореца, за да стигнат възможно най-бързо да целта.

Това я успокои допълнително, понеже означаваше, че я вземат на сериозно. Това укрепി увереността и и помогна да играе ролята си победително. Повтаряше си, че е важна особа, доверен представител на самия Господар Рал, че никой не може да я спре. Всички тези хора бяха тук, за да и помогнат да си свърши работата. Това бе техен дълг.

Разбрала, че няма смисъл да се мъчи да запомня пътя, насочи мислите си към по-важни неща, като например как трябва да се държи и какво да говори.

Повтори си за пореден път, че независимо в какво състояние завари Себастиан, трябва да се придържа към плана си. Да се прави на изненадана, да избухне в сълзи, да се хвърли на врата му и да започне да ридае — това нямаше да е от полза на никой от двамата. Надяваше се, като го види, да си спомни всичко това.

Мъжът в бяло хвърли бърз поглед назад и заслиза по една каменна стълба. Между напуканата боя на перилата се бе наслоил ръждив прах. Неудобно стръмната стълба се виеше надолу, докато стигне до коридор, осветен от призрачната светлина на факли в ниски поставки на земята, а не от лампи с отражатели, които осветяваха пътя им на по-горните етажи.

В дъното на коридора ги чакаха двамината, които бяха избързали напред. Под гредите на ниския таван се стелеше дим, мястото вонеше на горящ катран. Дженсън видя от устата и да излиза струйка пара, открояваща се на студения въздух. Усети с цялата си същност колко надълбоко бяха слезли в Двореца. За миг я обзе неприятният спомен за това какво е да си в мрачните, бездънни води на блатото. В недрата на Двореца почувства подобно напрежение в гърдите си, представи си гигантската тежест, легнала отгоре и.

Вдясно по мрачния каменен коридор сякаш мярна отстоящи на равномерно разстояние една от друга врати. В някои от малките решетъчни прозорчета се бяха вкопчили пръсти. Някъде в далечината отекна суха кашлица. Обърна се в посоката, откъдето и се стори, че идва, и изпита усещането, че тук хората биваха изпращани не за да излежат наказанието си, а за да умрат.

Пред вратата от ковано желязо, преграждаща левия коридор, стоеше едър мъж, разтворил крака, сключил ръце на кръста, вдигнал високо глава. Държанието му, едрият му ръст, начинът, по който пронизителните му очи се впиха в нея, я накараха да затаи дъх.

Искаше да избяга. Какво я бе накарало да си помисли, че може да се справи? В крайна сметка коя е тя? Никой.

Алтея и беше казала, че не е вярно, че от нея зависи да е някой или никой. Де да имаше толкова увереност в собствените си сили, колкото влагаше в нея Алтея.

Без да откъсва очи от Дженсън, мъжът в бяла роба протегна ръка към едрият мъжага.

— Капитан Лърнър, както пожелаете. — Обърна се към капитана и с другата си ръка посочи Дженсън. — Персонална поръчка от Господаря Рал — поне така твърди.

Капитанът се усмихна мрачно на другия.

— Благодаря ви — обърна се Дженсън към ескортиращите я войници. — Това е всичко.

Мъжът в бяло понечи да каже нещо, после, видял погледа и, размисли и сведе глава. Разтворил ръце към войниците и двамата си придружители, ги подкара към изхода като квачка пилците си.

— Търся човек, за когото разбрах, че е затворен тук — обърна се тя към едрия мъж пред вратата.

— По каква причина?

— Някой е оплел конците. Заловен е по грешка.

— Кой казва, че е грешка?

Дженсън извади ножа от ножницата и като го хвана за острието, небрежно подаде на мъжа дръжката с релефната буква „P“.

— Аз.

Ледените му очи мигновено фиксираха символа, но тялото му не помръдна — продължаваше да запречва входа към коридора отвъд. Дженсън превъртя ножа в ръцете си, хвана го за дръжката и с лекота го пъкна в ножницата.

— И аз имах такъв — рече той и кимна към прибория в ножницата нож. — Преди няколко години.

— Но вече не? — Тя леко натисна капачето, докато щракне.

— Звукът отекна в мрака зад нея.

Той сви рамене.

— Уморително е непрекъснато да рискуваш живота си за Господаря Рал.

Дженсън се стресна да не би мъжът да я попита нещо за Господаря Рал, въпрос, чийто очевиден отговор да не знае. Не биваше да го допуска.

— Значи си служил при Мрачния Рал, това е било преди да постъпя на служба. Сигурно е било голяма чест да го познаваш.

— Ти очевидно не знаеш нищо за него.

Провал, каза си, издъни се на първия тест. Беше изходила от презумпцията, че всеки подчинен би следвало да е верен на господаря си. Не позна.

Капитан Лърнър извърна глава и се изхрачи. Погледна я предизвикателно.

— Мрачният Рал е извратено копеле. С удоволствие бих го намушкал със собствения му нож и бих завъртял острието в пълен кръг.

Въпреки напрежението Дженсън успя да запази самообладание.

— И защо не го стори?

— Когато целият свят е луд, какъв смисъл има да се държиш като нормален? Накрая им казах, че се чувствам стар и се хванах на работа тук долу. Някой доста по-добър от мен най-сетне успя да прати Мрачния Рал при Пазителя. — Неочакваната новина я свари неподготвена. Не можеше да прецени дали човекът наистина мрази Мрачния Рал, или говори така пред нея, за да демонстрира преданост към новия Господар Рал — Ричард, който беше убил баща си и се бе възкачил на трона. Опита се да се окопоти, без да покаже смущението си.

— Том беше прав — никак не си глупав. Явно е знаел какво говори.

Капитанът се засмя със спонтанен, дълбок, бълбукащ смях, който най-неочаквано накара и Дженсън да се усмихне — някак не и се връзваше да види подобна реакция у човек, който иначе приличаше на пръв приятел на самата смърт.

— Том винаги знае какво говори. — Удари юмрук в гърди те си за поздрав. Лицето му светна в добродушна усмивка.

Том отново и бе помогнал.

Дженсън повтори жеста му и явно не сбърка.

— Аз съм Дженсън.

— Приятно ми е, Дженсън. — Той въздъхна. — Може би, ако познавах новия Господар Рал като теб, щях и аз да съм на служба. Но вече се отказах и слязох тук долу. Новият Господар Рал промени всичко — преобърна правилата. Както гледам, май е преобърнал и целия свят.

Дженсън се боеше да не навлезе в опасни води. Нямаше представа какво има предвид той и не знаеше какво да му отговори. Просто кимна и премина на въпроса — причината, довела я тук.

— Разбирам защо Том твърдеше, че ти си човекът, който ми трябва.

— Какво има, Дженсън?

Тя въздъхна дълбоко, уж с облекчение, а всъщност, за да се подготви. Беше премислила какви ли не варианти. Всякакви подходи.

— Знаеш, че човек на нашата служба не може винаги да обяснява какво върши и кой е.

Капитан Лърнър кимна.

— Разбира се.

Дженсън скръсти ръце, положи усилие да изглежда спокойна, въпреки че сърцето и щеше да се пръсне. Най-трудното вече го каза — и предположението и се оказа вярно.

— Та така, един човек работеше за мен. Чух, че е заловен. Кое то не ме изненадва. Такъв като него лесно се забелязва сред тълпата. Но точно това ни бе нужно за мисията, която изпълнявахме. За жалост стражите явно също са го забелязали. Заради мисията и хората, с които се занимавахме, той бе тежко въоръжен и явно това е разтревожило войниците, които са го заловили. Това му бе първото идване в Двореца, така че нямаше как да знае на кого може да има вяра. Освен това работата ни е да преследваме предатели.

Капитанът замислено разтърка брадичката си.

— Предатели? В Двореца?

— Не знаем със сигурност. Подозираме, че има внедрени врагове — точно тях преследваме. Така че не можем да имаме доверие никому. Ако някой, който не трябва, разбере за него, целият ни екип ще бъде изложен на опасност. Предполагам, че дори не ви е казал истинското си име — Себастиан.

При опасността, на която сме изложени, той знае, че колкото по-малко говори, толкова по-малък е рискът за другите в екипа.

Той се огледа, очевидно заинтригуван от историята и.

— Не, нямаме затворник, който да се е нарекъл с това име. — Смръщи чело, очевидно замислен. — Как изглежда?

— Няколко години по-възрастен от мен, сини очи, къса бяла коса.

Капитанът веднага разпозна описанието.

— Този бил значи.

— Май информацията ми е вярна — при вас е.

Искаше и се да хване човека за униформата и да го разтърси. Да го попита дали са измъчвали Себастиан. Да му изкрещи да го пусне.

— Да, при нас е. Ако това е човекът, за когото говориш, е при нас. Поне според описанието ти.

— Добре. Трябва ми. Имам спешна задача за него. Не мога да си позволя закъснение. Трябва да тръгнем веднага, преди да сме изпуснали следата. Ще е добре да не се разгласява много за освобождаването му. Трябва да се измъкнем с възможно най-малко

шум, с възможно най-малко съприкосновения с войниците. Част от враговете може вече да са успели да се внедрят в армията.

Капитан Лърнър скръсти ръце и се наведе към нея, погледна я така, както големият брат гледа малката си сестричка.

— Сигурна ли си, че той е един от хората ти, Дженсън?

Тя се боеше да не преиграва.

— Той беше специално избран за тази мисия, за да не може никой да заподозре, че е един от нас. Като го гледаш, никога не би предположил. Себастиан е доказал способностите си да прониква сред заговорниците, без никой от тях да усети, че той е на наша страна.

— Но дали си сигурна в предаността му? В това, че няма намерение да навреди на Господаря Рал?

— Себастиан е един от нас — това мога да ти кажа. Но не мога да бъда сигурна, че този, когото сте хванали, е моят Себастиан. За да ти кажа със сигурност, трябва да го видя. Защо питаш?

Капитанът се взря в мрака и поклати глава.

— Не знам. Прекарал съм много години в служба с този нож, както теб сега, бил съм на места, където не е било възможно да го нося, за да не бъде разобличена самоличността ми. Излишно е да ти казвам, че близостта до толкова много опасни ситуации създава някакво усещане за хората. Има нещо в този приятел с бялата коса, от което моята коса настръхва.

Дженсън не знаеше какво да каже. Капитанът беше два пъти по-едър от Себастиан, така че едва ли физическата сила на затворника го бе смутила. Разбира се, ръстът никога не е категоричен индикатор за заплаха. Дженсън например би могла да победи капитана в схватка с нож. Може би капитанът усещаше колко опасен може да бъде Себастиан със своите оръжия. Капитан Лърнър не бе пропуснал да забележи лекотата, с която Дженсън борави с ножа си.

Вероятно човекът беше разбрал по някои дребни детайли, че Себастиан не е Д'Харанец. Това би създавало проблеми, но Дженсън го бе предвидила.

— Том още ли има проблеми? — попита мъжът.

— О, нали го знаеш. Продава вино, Джо и Клейтън му помагат.

Капитанът я изгледа невярващо.

— Том и братята му? Продават вино? — Поклати глава и усмивката грейна на лицето му. — Какво ли е намислил всъщност?

Дженсън сви рамене.

— Е, това, разбира се, е само временно. Тримата пътуват, купуват разни неща и ги препродават тук.

Онзи се засмя и я тупна по рамото.

— Явно така иска да разправят. Нищо чудно, че ти има доверие.

Дженсън остана напълно изумена и отчаяно търсеше начин да прекрати тази дискусия на тема Том, за да не бъде разобличена. Всъщност изобщо не познаваше Том, докато този човек явно го познаваше.

— Най-добре е да видя затворника. Ако е Себастиан, ще му издърпам ушите и ще го пратя да си върши работата.

— Добре — кимна твърдо капитанът. — Ако е твоят човек, поне най-накрая ще разбере как се казва. — Той се обърна към вратата от ковано желязо и затършува за ключ в джоба си. — Ако е той, е голям късметлия, че го намери, преди някоя от онези жени в червено да се е появила, за да го разпитва. Защото тогава щеше да си каже и майчиното мляко. Щеше да си спести много неприятности, ако в самото начало ни беше казал за какво става въпрос.

Дженсън едва не подскочи от радост, когато разбра, че Себастиан не е бил измъчван от Морещиците.

— Когато изпълняваш мисия на Господаря Рал, си държиш устата затворена — отсече тя. — Себастиан знае цената на работата ни.

Капитанът изсумтя в знак на съгласие и отключи вратата. Резето прещрака с екот.

— За този Господар Рал съм готов да си държа устата затворена — пък дори да ме разпитва Морещица. Но ти го познаваш по-добре от мен, така че не е нужно да ти го казвам.

Дженсън не разбра какво има предвид капитанът, но не смяташе да задава въпроси. Лърнър подпря вратата с рамо и тя бавно се отвори, разкривайки дълъг коридор, осветен от няколко свещника. От двете страни имаше редица тесни врати с решетъчни прозорчета. Докато минаваха покрай вратите, към тях се протягаха десетки молеци, настоятелни ръце. От сенките се носеха клетви и ругатни. По ръцете и гласове Дженсън прецени, че във всяка килия има поне по десетина човека.

Тя следваше капитана към недрата на зандана. Когато затворниците видяха, че по коридора върви жена, я обсипаха с нецензурни подмятания. Не беше очаквала такива похотливи и вулгарни обръщения, такъв подигравателен смях. Успя да сложи на лицето си маска на спокойствие, зад която скри всичките си страхове и чувства.

Капитан Лърнър вървеше точно по средата на коридора и от време на време замахваше към някоя протегната ръка.

— Пази се! — предупреди я той.

Дженсън тъкмо се канеше да пита от какво, когато някой хвърли срещу нея лигава топка, но вместо целта си уцели отсрещната стена. Дженсън с ужас видя, че са я замеряли с купчина лайна. Последва канонада от удари. Дженсън трябваше да прикляква и да се извива встрани, за да ги избегне. Капитанът рязко изрита вратата на един от мъжете, който тъкмо се канеше да хвърли нова шепа. Трясъкът подейства като предупредителен гонг и повечето мъже се оттеглиха навътре в килиите си. Едва когато се увери, че предупреждението му е прието, капитанът продължи.

Дженсън не можа да се въздържа да не попита шепнешком.

— В какво са обвинени?

Капитанът я погледна през рамо.

— В какво ли не. Убийства, изнасилвания, такива неща. Има и шпиони — като тези, които преследваш.

Вонята я задушаваше. Неприкритата омраза на затворниците беше обяснима, но колкото и да симпатизираше на пленниците на Господаря Рал, на хората, борещи се против неговото жестоко управление, поведението им само доказваше извратената им същност. Дженсън вървеше по петите на капитан Лърнър, който зави по един страничен коридор.

От една ниша в стената взе лампа, която запали от близкия свещник. От това не стана много по-светло, може би само по-страховито. С ужас си представи как я разкриват и я затварят тук долу. В главата и се загнезди мисълта, че може да я хвърлят в килия с мъже като тези. Знаеше какво ще и сторят. Наложил се да си напомни да забави дишането си.

Стигнаха до друга врата, която капитанът отключи. Озоваха се в нисък коридор с много повече врати от двете страни. Предположи, че

това са единичните килии. От едно прозорче се стрелна мръсна, разранена ръка и я сграбчи за наметалото. Дженсън се освободи и продължи напред.

Капитанът отключи поредната врата в дъното на коридора и влязоха в още по-тесен тунел, колкото да мине един човек. Приличаше на цепнатина в скалата. Дженсън усети как я побиват тръпки. Тук нямаше протегнати молеци ръце. Капитанът спря и вдигна лампата, за да надникне в малката дупка на една врата вдясно. Доволен от гледката, подаде лампата на Дженсън и отключи вратата.

— Специалните затворници са в това отделение — обясни той.

Трябваше да натисне с две ръце и с цялата си сила, за да отвори вратата, която подаде със скърцане. Дженсън с изненада се озова в малка празна стаичка, в дъното на която имаше друга врата. Това обясняваше защо в предния коридор не се протягаха ръце. Килиите имаха двойни врати, за да затруднят допълнително евентуален опит за бягство. След като отключи и втората врата, взе обратно лампата.

Едрият мъжага се наведе и потъна в малкия отвор, протегнал ръката с лампата напред. За миг Дженсън се озова сама в тъмнината. В следващия миг той се обърна и и подаде ръка, осветявайки прага. Тя пое протегнатата огромна ръка и влезе в килията. Беше по-голяма, отколкото си я представяше, явно издълбана в масивната скала под платото. Дълбоките прорези в стената свидетелстваха за трудността, с която бе осъществено това начинание. Никой не би могъл да избяга от тъй добре охраняван затвор.

На пейката, издялана в отсрещната стена, седеше Себастиан. Сините му очи се вкопчиха в нея от секундата, в която тя прекрачи прага. В тях се четеше непреодолимият му копнеж да излезе навън. Въпреки това той не показва чувствата си и не каза нищо. От поведението му никой не би разбрал, че двамата се познават.

Себастиан беше сгънал прилежно наметалото си върху твърдия камък, за да го използва за възглавница. Наблизо имаше чаша вода. Дрехите му бяха изрядни, не личеше да е бил малтретиран.

Беше чудесно да види отново лицето му, очите му, щръкналата бяла коса. Себастиан облиза устни — тези устни, с които толкова често и се бе усмихвал. Сега обаче не посмя да го стори. Дженсън се оказа права. Испита непреодолимо желание да се хвърли към него, да го прегърне, да завие от щастие, че го вижда жив и здрав.

Капитанът посочи към него с лампата.

— Той ли е?

— Да, капитане.

Тя пристъпи напред, очите на Себастиан не се отделяха от нея. Замлъкна, за да е сигурна, че гласът няма да и изневери.

— Всичко е наред, Себастиан, капитан Лърнър знае, че си част от екипа ми. — Потупа дръжката на ножа си. — Можеш да му имаш доверие — ще запази тайната на самоличността ти.

Капитан Лърнър протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем, Себастиан. Съжалявам за объркването. Нямахме представа кой си. Дженсън ни каза за мисията ви. Някога и аз бях като нея и разбирам, че е важно всичко да остане в тайна.

Себастиан се изправи и пое протегнатата ръка на капитана.

— Всичко е наред, капитане. Не мога да виня нашите хора, задето си вършат добре работата.

Себастиан не знаеше какъв е планът и. Явно очакваше от нея да го води. Тя махна нетърпеливо с ръка и зададе въпрос, на който знаеше, че той не би могъл да има отговор. Надяваше се по този начин да му подсказе какъв отговор очаква.

— Успя ли да влезеш в контакт с изменниците, преди да те заловят нашите стражи? Запозна ли се с някой от тях, за да спечелиш доверието им? Удаде ли ти се възможност да разбереш поне някакви имена?

Себастиан пое зададената му посока и въздъхна убедително.

— Съжалявам, не. Стражите ме арестуваха веднага след пристигането ми. Не успях да сторя нищо. — Заби поглед в земята. — Съжалявам.

Очите на капитан Лърнър шареха между двамата. Дженсън продължи със сдържан гняв в гласа:

— Не мога да виня стражите, задето не си позволяват да поемат излишни рискове на територията на Двореца. Но вече е време да вървим. Имам известен напредък в разследването и създадох някои важни нови връзки. Нямаме време за губене. Тези хора действат много внимателно и искам да се свържеш с тях. Доколкото ги опознах, за нищо на света не биха се оставили на жена — биха възприели

погрешно желанието ми да вляза в контакт с тях. Така че тази задача се пада на теб. Заложила съм нови капани.

Себастиан кимаше през цялото време, сякаш прекрасно знаеше за какво става въпрос.

— Добре.

Капитанът посочи към изхода.

— Тогава да се махаме оттук.

Себастиан последва Дженсън, но на прага се обърна.

— Ще са ми нужни оръжията ми, капитане. И всичките пари, които имах в кесията. Това са пари на Господаря Рал. Необходими са ми, за да изпълня мисията му.

— Всичко е у мен. Нищо не липсва — имаш думата ми.

Когато всички излязоха и се събраха в тясното преддверие, капитанът дръпна вратата и заключи. Лампата беше у него, така че Себастиан и Дженсън го изчакаха. Тя понечи да тръгне, но капитанът се пресегна през Себастиан и я спря за ръката.

Дженсън замръзна на място, не смееше да си поеме дъх. Усети как ръката на Себастиан се плъзва към ножа и.

— Вярно ли е това, което говорят хората? — попита пазачът.

Дженсън го погледна право в очите.

— Какво имаш предвид?

— Ами това за Господаря Рал, дете бил по-различен. Слушал съм приказки от хора, които са го срещали, били са се редом с него. Разправят как върти онзи свой меч, как се бие и изобщо. Но най-вече ги е впечатлил човекът у него.

Вярно ли е това, което казват?

Дженсън нямаше представа какво има предвид капитанът. Страхуваше се да помръдне, да продума. Не знаеше какво се очаква да отговори. Нямаше представа какво говорят хората, особено Д'Харанските войници, за новия Господар Рал.

Знаеше, че двамата със Себастиан могат да се справят с капитана. Имаха на своя страна предимството на изненадата. Себастиан, с ръка върху ножа и, явно си мислеше същото.

Но после трябваше да се измъкнат от Двореца. Ако го убиеха, тялото му най-вероятно щеше да бъде открито не след дълго. Д'Харанските войници бяха всичко друго, но не и разпуснати. Дори бегълците да скрият мъртвия капитан, при вечерната проверка на

затворниците щеше да се установи липсата на Себастиан. И тогава шансовете им за бягство щяха да намалееят значително.

Освен това Дженсън едва ли би могла да убие този човек. Въпреки че беше Д'Харански офицер, не изпитваше лоши чувства към него. Виждаше и се почтен човек, не някакво чудовище. Том го харесваше, а и капитанът уважаваше Том. Да понижат човек, който възнамерява да ги убие, е едно. Това е съвсем друго. Не може да го направи.

— Готови сме да пожертваме живота си за този човек — разпалено произнесе Себастиан. — Бих предпочел да ме измъчваш и убиеш, преди да кажа и дума, която би го застрашила.

— Аз също съм посветила живота си на Господаря Рал — добави тихо Дженсън. — Дори го сънувам.

Не лъжеше, просто в думите и беше вложен по-друг смисъл. Капитанът се усмихна и отпусна ръката и с изражение на вътрешно задоволство.

Дженсън усети как ръката на Себастиан отпуска ножа и.

— Значи всичко е ясно — рече капитанът в полумрака. — Служих доста години. Вече бях загубил надежда, че подобно нещо е възможно. — Поколеба се, след малко продължи: — А жена му? Наистина ли е Изповедник, както се говори? Чувал съм какво ли не за Изповедниците, но нямам представа дали слуховете са верни.

Жена? Дженсън не знаеше, че Господарят Рал има жена. Не можеше да си го представи в такава светлина, нито пък смееше да мисли що за човек би била тази жена, която ще се омъжи за него. Всъщност не можеше да си обясни дори защо мъж като Господаря Рал, който можеше да има всяка жена, която пожелае, и после да я захвърли, би си създал главоболието да си избира съпруга.

„Изповедник“ също не и говореше нищо, но звучеше някак застрашително.

— Съжалявам, не съм я виждала.

— Нито пък аз — добави Себастиан. — Но и за нея съм чувал същите неща като теб.

Капитанът се усмихна отнесено.

— Щастлив съм да доживея Господар Рал като него най-сетне да поеме управлението на Д'Хара и да я води така, както би следвало.

Дженсън пак понечи да тръгне напред, притеснена от думите на капитана, разтревожена от факта, че му се нрави идеята новият Господар Рал да завладее и подчини целия свят на Д'Хара.

Дженсън нямаше търпение да напусне затвора и Двореца.

Тримата прекосиха с енергични крачки криволическите коридори на подземията, минаха през железните врати и протегнатите ръце на затворниците. Този път капитанът изръмжа нещо сърдито и онези притихнаха.

Щом стигнаха до последната врата преди стълбището за нагоре, спряха рязко. Пред тях стоеше висока красавица с руса плитка, сплетена на гърба. Погледът в очите и бе като светкавица, която дебне да избухне всеки миг.

Беше облечена в червено.

Можеше да бъде само едно — Морещица.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ЖЕНАТА БЕ СКРЪСТИЛА НЕБРЕЖНО РЪЦЕ на гърба си. Изразът на лицето и обаче далеч не беше небрежен. Пристъпи напред като смъртоносен гръмотевичен облак.

По тялото на Дженсън пробягаха иглички, мъхът на тила и настръхна. Жената ги обиколи бавно, с премерена, сигурна крачка — като ястреб, наблюдаващ мишка. Дженсън забеляза Агнела, оръжието на Морещиците, да виси от изящна верижка на дясната и китка. Макар да знаеше, че е опасно оръжие, и заприлича на най-обикновена кожена палка с дължина около педя.

— Имах посещение от силно разтревожен царедворец — изчурулика Морещицата с меден глас. Смъртоносният и поглед се премести демонстративно от Дженсън върху Себастиан. — По негово мнение било важно да сляза да видя какво става. Спомена жена с червена коса. Явно бе на мнение, че тя би могла да донесе неприятности. Как мислите, какво го бе разтревожило толкова?

Капитанът, който стоеше зад Дженсън, мина напред.

— Няма нищо, което би трябвало да ви тревожи.

С бързо движение на китката Агиелът се завъртя и в следващия миг бе на милиметри от лицето му.

— Не съм те питала. Въпросът ми е към младата дама.

Пламналият поглед отново прониза Дженсън.

— Какво, мислиш, го е накарало да хукне да ме търси, та да съм дошла да видя какво става тук? Хм?

Дженсън.

— Вероятно това, че е един надут стар глупак, комуто не се хареса, че бялата му роба не ме впечатли достатъчно — отвърна Дженсън, като не можеше да откъсне поглед от ледените сини очи.

Морещицата се усмихна. Не защото и стана смешно, а от уважение към факта, че Дженсън не се посвени да каже истината.

В мига, в който погледна към Себастиан, усмивката и се изпари. Когато погледът и се върна върху Дженсън, бе тъй остър, че вероятно би пробил стоманен блок.

— Надут или не, това не променя факта, че се освобождава затворник заради честната ти дума.

Дженсън.

— Думата ми е достатъчна. — Дженсън с раздражение извади ножа си и го пъкна под носа на жената. — Това я подкрепя.

— Това не означава нищо — изсъска Морещицата.

Дженсън усети как лицето и пламва.

— Означава.

— Ти за глупаци ли ни вземаш? — Морещицата се приближи още по-напред и прилепналата по тялото и червена кожена униформа изскърца. — Да не мислиш, че като нахълташ тук и размахваш този нож пред очите ни, ще си глътнем езика от страх?

Стегнатата кожена униформа разкриваше добре поддържана и силна атлетична фигура. На фона на това безупречно създание Дженсън се почувства грозна и никаква. Още по-лошото беше, че усети колко не на място звучи теорията и пред тъй уверена в себе си жена. Морещицата сякаш проникваше дълбоко под скалъпената им история. Дженсън знаеше, че ако сега си позволи слабост, двамата със Себастиан са мъртви.

Дженсън се постара гласът и да звучи колкото се може по-застрашително.

— Нося този нож в защита на Господаря Рал и ти ще отстъпиш пред него.

— Нима? И защо?

— Защото той е доказателство за доверието, с което ме е удостоил Господарят Рал.

— Аха. Значи поради простия факт, че това оръжие е у теб, се предполага, че ще ти повярваме, че Господарят Рал ти го е дал. Че ти има доверие? Как ще ме убедиш, че не си го намерила? Хм?

— Да съм го намерила? Да не си се...?

— А как ти звучи това — двамата с този затворник сте нападнали истинския притежател на ножа и сте го убили. Ей така, просто за да се докопате до този тъй красив предмет с надеждата, че ще ви донесе някакви облаги.

— Не мога да повярвам, че изобщо изговаряш на глас такива...

— А може би си страхливка и си убила истинския собственик на ножа в съня му? Или не ти стиска дори толкова и си го купила от някой

главорез, който е убил войничето предварително. Така ли стана? Просто си го купила от истинския убиец?

— Разбира се, че не!

Морещицата се надвеси още по-ниско над нея, Дженсън усети дъха и върху лицето си.

— А може би си прелъстила собственика на ножа и си го подмамила да легне между сладките ти крачета, докато партньорът ти го е откраднал. Дали пък не си най-обикновена курва, която е била възнаградена за женските си прелести от някой убиец и крадец?

Дженсън отстъпи назад.

— Не бих, никога.

— Този нож нищо не доказва. Истината е, че не знаем на кого е всъщност.

Предай се.

— Мой е! — упорстваше Дженсън.

Морещицата се изправи и повдигна вежда.

— Нима.

Капитанът скръсти ръце. Себастиан, застанал от едната страна на Дженсън, не помръдна. Дженсън с мъка сдържаше сълзите си, които паниката изтикваше на повърхността. Вместо да се разреве, успя да си придаде заплашителен вид.

Дженсън. Предай се.

— Изпратена съм от Господаря Рал на важна мисия — рече Дженсън през зъби. — Нямам време за това.

— Аха — подигравателно възкликна Морещицата. — Важна мисия. Звучи убедително. — Скръсти ръце. — И каква по-точно мисия?

— Това си е моя работа.

Ледената усмивка се върна на устните и.

— Нещо, свързано с магия, ще да е, а?

— Не те засяга. Изпълнявам задача на Господаря Рал и няма да е зле да го запомниш. Няма да се зарадва, ако разбере, че си завираш носа, където не ти е работата.

Отново поглед изпод вежди.

— Да си завирам носа ли? Уважаема госпожице, никой не може да обвинява една Морещица в подобно нещо. Ако наистина си тази, за която се представяш, бе трябвало да си на ясно поне с това.

Единственото призвание на Морещиците е да защитават Господаря Рал. Не мислиш ли, че би било нарушение на задълженията ми, ако бях пропуснала подобни любопитни събития в Двореца?

— Не! Вече ти казах.

— Ами ако стане така, че Господарят Рал легне на смъртно легло и ме попита какво е станало тук, какво да му кажа? Че някакво момиченце с лъскав нож е вилняло в Двореца и е изкарало от затвора доста подозрителен и неразговорлив тип, а ние, тъй замаяни от ножа и огромните и сини очи, сме си помислили, че трябва да направим, каквото ни казва. Как ти звучи, а?

— Разбира се, че трябва...

— Направи ми магия. — Морещицата протегна ръка и разтърка кичур от червената коса на Дженсън между пръстите си. — Хм? Нещо, с което да докажеш коя си. Заклинание магьосничество, бляскава демонстрация на уменията ти. Извикай светкавица, ако искаш. Ако ли не, поне малко пламъче, трептящо из въздуха?

— Не мога.

— Хайде, вещице, използвай магията си. — В гласа и имаше категорична заповед.

Предай се.

Ядосана на гласа, но още повече на Морещицата, Дженсън я сграбчи за ръката и я дръпна от косата си.

— Престани!

По-бърз от светкавица, Себастиан се спусна към жената. Агиелът скочи в китката и с още по-голяма бързина и намери рамото на Себастиан, докато тялото му бе във въздуха.

Оръжието го прониза и той изкрещя от болка. Жената спокойно притисна Агнела към рамото му и го събори на земята. Себастиан се строполи на земята и нададе вой.

Дженсън се хвърли към Морещицата. Онази се извърна с рязко движение и застана с вдигнат пред лицето на нападателката си Агиел. Себастиан продължаваше да се мята в гърчове на пода.

Дженсън мислеше само за Себастиан, за това как да стигне до него, как да му помогне. Сграбчи Агнела и го дръпна от ръката на Морещицата с все сила. Миг по-късно беше край Себастиан, който се въртеше, свит на кълбо и се тресеше, като, че бе ударен от гръм.

Неясният и глас го успокои. Той се покопоти и се опита да седне. Дженсън го подхвана под мишниците и му помогна. Все още задъхан, Себастиан се подпря на нея, очевидно раздиран от продължителното действие на страшното оръжие. Примигна, за да прочисти замъгления си поглед, да фокусира гледката. Дженсън, ужасена от въздействието на невзрачната палка, вдигна ръка да го погали по лицето. Повдигна брадичката му, за да разбере дали я е познал, дали е добре. Той едва се крепеше изправен, но успя да и кимне.

— Станете! — Морещицата се беше надвесила над тях. — И двамата!

Себастиан не можеше. Дженсън скочи на крака и застана в заплашителна поза пред жената.

— Няма да го допусна! Когато разкажа на Господаря Рал за случилото се, той ще заповяда да те бият с камшик!

Жената свъси чело. Протегна Агнела си.

— Пипни го.

Дженсън за втори път грабна оръжието и го дръпна встрани.

— Стига вече!

— Действа! — прошепна Морещицата на себе си. — Знам го, усещам го.

Обърна се и за да пробва, заби палката в ръката на капитана. Мъжът изкрещя и се строполи на колене на пода.

— Престани! — Дженсън сграбчи червената палка и я откъсна от тялото на капитана.

Морещицата я гледаше с невярващ поглед.

— Как го правиш?

— Кое?

— Докосваш го, без да ти влияе? Никой не е защитен от докосване на Агиел. Дори самият Господар Рал.

Дженсън най-сетне осъзна, че се е случило нещо абсолютно безпрецедентно. Не го разбираше, но знаеше, че не бива да изпуска удалата и се възможност.

— Нали искаше магия — ето ти магия.

— Но как?

— Мислиш ли, че Господарят Рал би допуснал да нося този нож, ако не съм достатъчно компетентна?

— Но Агиелът...

Капитанът успя да се изправи на крака.

— Какво ти става? С теб сме от един отбор! Борим се за една и съща кауза!

— И тя е да защитаваме Господаря Рал — озъби му се жената и вдигна Агнела си във въздуха. — Аз го защитавам с това. И ако не искам да изменя на Господаря Рал, трябва да разбере какво е станало с Агнела ми. — Дженсън обви пръсти около палката и я стисна здраво гледайки Морещицата от упор. Напомни си, че си е поставила роля, която трябва да играе докрай, ако иска да успее. Опита се да си представи как би реагирала, ако наистина бе една от малцината избрани от близкото обкръжение на Господаря Рал.

— Разбирам притесненията ти — твърдо рече тя, решена да не изпуска внезапно отворилия и се шанс, макар да не разбираше какво точно се случва. — Знам, че искаш да предпазиш Господаря Рал. Това е мисия и свещен дълг, в който сме свързани. Животът ни му принадлежи. По същество моето призвание не се различава от твоето — да защитавам Господаря Рал. Нямах представа как стоят нещата, а се опасявам, че времето няма да ми стигне дори само да започна да ти обяснявам.

Затова ти предлагам да сложим точка. Животът на Господаря Рал е в опасност. Нямам повече време за губене. Ако не ме оставиш да си върша задълженията като негов защитник, значи желаете да го изложиш на опасност и ще се наложи да те отстраня, както бих направила с всяка заплаха за живота му.

Морещицата се замисли върху думите на Дженсън. Какво точно и се въртеше в главата, Дженсън не би могла да каже, но самият факт, че подтикна тази жена към мисловна дейност, и се стори безпрецедентен. Никога не си бе представяла, че Морещиците са склонни към размисъл. Винаги ги бе смятала за безмозъчни убийци. В очите на тази жена обаче проблясваше интелигентност.

Най-сетне Морещицата се наведе и подхвана Себастиан под мишницата, за да му помогне да се изправи. Когато той успя да се задържи на краката си, тя се обърна към Дженсън.

— С радост ще изтърпя камшик и далеч по-страшни неща, ако това ще помогне да осигуря на Господаря Рал по-надеждна защита. А сега вървете, побързайте. — Усмихна се едва забележимо, но с топлота

и плесна Дженсън по рамото. — Нека добрите духове ви закрилят. — Поколеба се. — Но трябва да знам как така силата на Агнела ми не ти действа. Това е просто невъзможно.

Дженсън не очакваше тъй злонамерен човек като Морещицата да призове на помощ добрите духове. Та нали майка и вече бе сред добрите духове.

— Съжалявам, това е едно от нещата, за които нямам време дори да започна да говоря, освен това сигурността на Господаря Рал зависи от моята дискретност по тези въпроси.

Жената я изгледа продължително.

— Аз съм Найда. Закълни ми се лично, че ще удържиш на думата си и ще го пазиш.

— Кълна се, Найда. А сега трябва да вървя. Повече не мога да губя нито минутка — за каквото и да било.

Преди Дженсън да тръгне, Морещицата я дръпна за наметалото.

— Настоящият Господар Рал е човек, когото не можем да си позволим да изгубим. Изгубим ли него, губим всичко. Ако някога разбере, че си ме лъгала, ти обещавам две неща — първо, няма да има достатъчно дълбока дупка, в която да се скриеш от мен; и, второ, смъртта ти ще бъде по-ужасна и от най-ужасяващия кошмар. Разбра ли ме?

Дженсън успя само да кимне пред свирепите очи на Найда.

Морещицата се обърна и тръгна нагоре по стълбата.

— Хайде.

— Добре ли си? — попита капитанът Себастиан.

Себастиан изтупа прахта от коленете си и също се насочи към стълбата.

— Май предпочитам камшика пред това, но ще го преживея.

Капитанът го изгледа със съчувствие и разтри пострадалата си ръка.

— Нещата ти са заключени горе. Оръжията и парите.

— Парите на Господаря Рал — поправи го Себастиан.

Единственото желание на Дженсън бе да напусне това място. Отправи се към стълбите, като едва се сдържа да не хукне презглава.

Морещицата се обърна и се провикна.

— Забравих да ти кажа нещо.

— Какво има още? Знаеш, че бързаме — Дженсън губеше търпение.

— Царедворецът, дето дойде да ме повика, онзи, с бялата роба.

— Какво той?

— След като се разделихме, се канеше да отиде да потърси магьосника Рал, за да уведоми и него за теб.

Дженсън усети как кръвта напуска вените и.

— Господарят Рал е далече на юг — троснато рече капитанът.

Нямам предвид Господаря Рал, а магьосника Рал. Магьосник Натан Рал.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН СИ СПОМНЯШЕ ТОВА ИМЕ — Натан Рал. Алтея и спомена, че се е запознала с магьосника в Стария свят, в Двореца на пророците. Според чародейката той бил истински Рал — могъщ и невъобразимо опасен. Затова го държали заключен зад магически щитове, в подземия, където не може да стори никому зло. И въпреки това понякога му се удавало. Алтея спомена още и че Натан Рал бил на повече от деветстотин години.

Значи старият магьосник някак си е успял да се измъкне от магическите щитове.

Дженсън стисна Морещицата за ръката.

— Какво прави той тук, Найда?

— Не знам. Не съм се срещала с него.

— Не бива да ни вижда! Много е важно. Нямам време да ти обяснявам, но той е изключително опасен.

Застанала на горната площадка, Найда се обърна и погледна Дженсън право в очите.

— Опасен ли? Сигурна ли си?

— Да!

— Добре. Тогава елате с мен.

— Трябва да си взема нещата — настоя Себастиан.

— Оттук. — Капитанът посочи една врата наблизо.

Себастиан последва капитан Лърнър в стаичката. Разтреперана, Дженсън застана на прага и проследи с поглед как капитанът пали лампата и отключва вътрешната врата в дъното. Двамата със Себастиан потънаха в помещението зад нея, като взеха и лампата. Размениха си някакви думи, чуха се звуци от преместване на вещи по полиците.

С всеки следващ миг Дженсън като че чуваше стъпките на магьосника да се приближават все повече към тях. Ако този човек ги заловеше, оръжията на Себастиан нямаше да помогнат. Ако магьосникът Рал ги видеше, щеше да познае коя е Дженсън, щеше да

разбере, че е дупка в света, родено без дарба отроче на Мрачния Рал. И тогава нищо нямаше да може да и помогне. Щяха да я пипнат.

Себастиан се появи, следван от капитана.

— Да вървим.

Отново изглеждаше като обикновен пътник с тъмнозелено наметало. Малцина биха заподозрели, че отдолу се крие цял арсенал оръжия. Сините му очи и щръкналата бяла коса го отличаваха от останалите. Може би това бе причината стражите да го спрат.

Капитанът хвана Дженсън за ръката.

— Както каза тя — той кимна към Морещицата, — нека добрите духове ви закрилят.

Подаде и лампата. Дженсън изрече искрената си благодарност, след което хукна да настигне другите двама.

Найда ги поведе през мрачни коридори и пусти зали. Прекосиха бързо нещо като цепнатина направо в скалата, която нямаше таван — поне погледът на Дженсън се изгуби в черната бездна над главата и. Подът като че беше от естествен камък, стената отдясно — грубо издялана направо в скалата. Вляво обаче облицовката бе от напръскани розови гранитни блокове, всеки, от които по-голям от всяка от къщите, които Дженсън бе живяла през живота си. Тези блокове бяха тъй добре напаснати един в друг, че помежду им не можеше да мине дори острие на нож.

Не след дълго потънаха в ниска врата встрани, която ги отведе към тясно желязно мостче над бездънна пропаст. На светлината на лампата Дженсън различи губещите се в нищото скали от двете страни. Дъно нямаше. Застанала на мостчето над гигантската бездна, тя се почувства дребна като мравка.

Морещицата, която вървеше пред нея с ръка на желязното перило, спря и се обърна.

— Защо магьосникът Рал е толкова опасен? — Този въпрос очевидно не и даваше мира. — Какво може да ти стори?

Гласът и отекна в мрака.

Дженсън усети как мостчето се залюля под краката и. Зави и се свят. Морещицата очакваше отговор. Дженсън трескаво търсеше в главата си подходящо обяснение. Хвърли бърз поглед към Себастиан, но безизразното му лице беше красноречиво — той нямаше никакви

идеи. Дженсън си каза, че в отговора и непременно трябва да има и малко истина, в случай че Найда знае нещо за Натан.

— Той е Пророк. Избягал е от мястото, където е бил държан заключен, за да не причини никому зло. Държали са го заключен, понеже е опасен.

Морецицата придърпа напред дългата си руса плитка и плъзна ръка по нея, докато размишляваше над думите на Дженсън. Явно нямаше намерение да продължи напред.

— Чух, че бил страшно интересен човек.

Предизвикателството в очите и проблесна отново.

— Той е опасен — продължи да упорства Дженсън.

— И защо?

— Може да застраши мисията ми.

— С какво?

— Нали вече ти казах — той е Пророк.

— Пророчеството би могло да бъде предимство. Може да ти помогне в мисията да защитаваш Господаря Рал. — Морецицата сбърчи чело. — Защо отказваш такава помощ?

Дженсън си спомни какво и бе казала Алтея за пророчеството.

— Може да ми каже как ще умра, дори деня, в които ще умра. Ако ти беше тази, която трябва да защитава Господаря Рал срещу приближаваща заплаха, и знаеше, че на следващия ден ще умреш по някакъв ужасяващ начин. Ако знаеше всичко, до най-малката подробност, часа. Нима нямаше да е подпадеш на парализиращия си страх и в паниката си да се окажеш безполезна за Господаря Рал?

Изражението на Найда поомекна.

— Нима мислиш, че този магьосник Натан може да ти каже подобно нещо?

— А според теб защо са го държали заключен? Той е опасен. Пророчеството може да е опасно за хора като мен, чиято мисия е да защитават Господаря Рал.

— Аз пък мисля, че би могъл да ти помогне — рече Найда.

— Ако знаеш, че предстои да ти се случи нещо лошо, можеш да го предотвратиш.

— Тогава това няма да е пророчество, не мислиш ли?

Найда прокара пръсти по плитката си, замислена над думите и.

— Но ако знаеш, че ти предстои нещо наистина ужасно, може би ще успееш да отклониш пророчеството и да избегнеш злополуката.

— Отклониш ли пророчеството, значи е било погрешно. Ако е било погрешно, ако не се изпълни, значи не е било пророчество, а празни бръцолевения на изкуфял старец, нали така? Тогава как ще можем да отличим пророчеството от безполезните приказки на който и да е безумец, обявил се за пророк?

— Но това не са празни бръцолевения — не се отказваше Дженсън. — Това е пророчество. Ако този Пророк иска да обрече мисията ми на провал, ще ми каже нещо ужасно от бъдещето ми. А ако знам, че ми предстои нещо ужасно, мога да изменя на Господаря Рал.

— Искаш да кажеш — прекъсна я Найда, — че е нещо като да ударя някой с Агнела си? Че човек би трепнал?

— Да. Едно такова пророчество, или както ти се изрази трепване, може да застраши Господаря Рал заради моментната ни слабост или страх.

Найда пусна плитката си и се облегна на перилото.

— Но аз не бих трепнала пред смъртта, особено, ако знам, че така спасявам живота на Господаря Рал. Като Морещица аз винаги съм готова да умра. Мечтата на всяка Морещица е да умре в битка за Господаря Рал, а не стара и беззъба в леглото си.

Дженсън се запита дали тази жена е луда или наистина е тъй всеотдайна към Господаря Рал.

— Дръзки думи — намеси се Себастиан, — но готова ли си да заложиш живота на Господаря Рал?

Найда го погледна в очите.

— Ако трябва да пожертвам живота си — да. Не бих трепнала, ако разбере кога и как ще умра.

— Тогава признавам, че си по-добра жена от мен — обади се Дженсън.

Найда кимна мрачно.

— Не очаквам да си същата като мен. Ти може да носиш ножа, но не си Морещица.

Дженсън изгаряше от желание да продължи напред. Ако не успее да убеди жената и се наложи да се бие с нея, това е възможно най-неподходящото място. Морещицата е силна и бърза. Себастиан стоеше зад Дженсън, така че нямаше да може да помогне кой знае колко.

Освен това от височината и се виеше свят. Не обичаше такива места и никога не се бе гордяла с добро чувство за равновесие.

— Ще направя всичко възможно, за да не предам доверието на Господаря Рал в подобна ситуация — каза Дженсън. — Но не мога да се закълна, че ще сполуча. Не бих искала животът на Господаря Рал да зависи от отговора ми.

Найда най-сетне кимна.

— Мъдри слова. — Обърна се и продължи напред по мостчето. — Все пак аз бих се опитала да променя пророчеството.

Дженсън въздъхна тихичко и я последва. Поради някаква причина, която тя не разбираше, думите и оказваха на Морещицата по-голямо влияние, отколкото тя смяташе, че е възможно.

Пак погледна през моста, но дъно нямаше.

— Пророчеството не може да бъде променено, иначе престава да бъде пророчество. Пророчеството идва от пророците, които се раждат с дарбата за него.

Найда отново започна да гали плитката си.

— Но ако той е Пророк, значи знае какво ще се случи в бъдещето и, както сама каза, това не може да се промени, защото иначе не би било пророчество, значи той просто ще ти каже какво ти предстои. Не може да го промени, нито пък ти можеш да сториш нещо. То така или иначе ще се случи, все едно дали той ти го каже или не. Ако фактът, че ще ти каже, би ти попречил да помогнеш на Господаря Рал, значи Пророкът вече е видял подобно събитие, така че то е предопределено да се случи и е част от пророчеството.

Дженсън отмести един кичур коса от очите си и продължи да върви, като се хвана здраво за перилото. Отчаяно търсеше логичен отговор. Нямаше представа дали това, което говори, е истина или не, но се надяваше да звучи убедително и както изглежда, май вършеше работа. Проблемът беше, че Найда продължаваше да задава въпроси, на които Дженсън все по-трудно намираще отговори. Чувстваше се така, сякаш пропада в бездната долу, с всеки следващ опит да излезе на повърхността потъваше все по-надълбоко. Положи всички усилия отчаянието да не проличи в гласа и.

— Нима не разбираш? Пророците не виждат всичко за всеки, сякаш целият свят и всяко отделно нещо, което се случва, е някакво грандиозно представление, което се играе по сценарий, който

Пророкът вече е прочел. Пророкът може да види само някои неща — може би дори неща, които сам избере. Върху други, които не вижда, може да се опита да влияе.

Найда отново се обърна и погледна изпод вежди.

— Какво имаш предвид?

Дженсън инстинктивно разбра, че за нея е най-добре да държи Найда в непрестанна тревога за Господаря Рал.

— Искам да кажа, че ако е решил да навреди на Господаря Рал, може да се опита да ми каже нещо, което ще ме накара да трепна — просто ей така, дори да не вижда някакво страшно събитие.

Най да я изгледа още по-сърдито.

— Имаш предвид, че лъже?

— Да.

— Но защо магьосникът Рал ще иска да навреди на Господаря Рал? Що за основание би могъл да има?

— Нали ти казах — този човек е опасен. Затова в Двореца на пророците са го държали заключен. Кой знае какви още неща са знаели за него, които не са известни нам. Неща, които са ги накарали да заключат човек като него в подземията.

— Все пак това не обяснява защо магьосникът Рал би искал да навреди на Господаря Рал.

Дженсън се почувства като на бой с ножове — трябваше постоянно да отблъсква нападенията със словесното острие на жената.

— Не е само заради пророческата му дарба, той е и магьосник. Роден е с дарбата. Не знам дали иска да навреди на Господаря Рал, може и да не е така, но не искам да изложа на опасност живота на Господаря Рал, за да разбера. Знам достатъчно за магията, за да съм наясно, че човек не бива да се забърква в магически работи, които надхвърлят възможностите му. За мен животът на Господаря Рал е на първо място. Не твърдя, че Натан Рал възнамерява категорично да нарани Господаря Рал. Казвам само, че работата ми е да защитавам Господаря Рал и не искам да рискувам, когато става въпрос за магия, от която не бих могла да го предпазя.

Жената натисна с рамо вратата в края на мостчето.

— В това няма спор. Ако питаш мен, гледам да стоя далеч от всяка магия. Но ако Господарят Рал е застрашен от този Пророк, може би е по-добре да останеш тук, за да разнищим тая работа.

— Не знам дали Натан Рал е заплаха, но ме чака неотложна работа, която със сигурност представлява опасност за Господаря Рал. Задачата ми е да се заема с нея.

Найда се опита да отвори поредната врата, но тъй като бе заключена, продължи напред.

— Но ако подозренията ти относно Натан са основателни, тогава трябва да го...

— Надявам се да държиш под око този човек, Найда. Няма да мога да се справя сама. Обещавах ли?

— Искаш ли да го убия?

— Не. — Дженсън се изненада от готовността на Морещицата да извърши такъв чудовищен акт. — Разбира се, че не. Казвам само, че е добре да го държиш под око — това е.

Найда стигна до следващата врата. Този път резето се вдигна. Преди да отвори, се обърна към двамата си спътници. На Дженсън не и се понрави погледът, с който ги посрещна Морещицата.

— Това е пълна лудост — рече онази. — Повечето от нещата са направо неразбираеми. Не пасват. Не ми харесва, когато нещата са неразбираеми.

Срещу Дженсън и Себастиан стоеше опасно създание, което всеки миг можеше да се обърне срещу тях. Дженсън трябваше да намери начин да приключи с този въпрос веднъж завинаги. Спомни си думите на капитан Лърнър, увереността му. Обърна се към Найда с благ тон.

— Новият Господар Рал промени всичко, всички правила — прекатури света с главата надолу.

Найда най-сетне въздъхна дълбоко. По устните и се плъзна усмивка.

— Да, така е. Чудо на чудесата. Точно затова съм готова да дам живота си за него точно затова се тревожа толкова.

— И аз. Трябва да изпълня мисията си.

Найда се обърна и ги поведе по мрачна спираловидна стълба, врязана в скалата. Дженсън знаеше, че историята и не е съвсем убедително изплетена. Остана изненадана, че въпреки това бе пожънала известен успех.

Дългото пътешествие из безкрайни лабиринти от стълбища и мрачни дълги коридори, из които тук-там се срещаха отряди войници,

ги отведе още по-надълбоко в недрата на Двореца. Почти през цялото време усещаше успокоителната и вдъхваща и кураж ръка на Себастиан върху гърба си. Не можеше да повярва, че успя да го измъкне от затвора. Скоро щяха да напуснат Двореца и да избягат далеч.

Изведнъж се озоваха в по-гъсто населени крила на Двореца. Найда ги бе превела по по-кратки пътища и им бе спестила доста време. Дженсън предпочиташе да се движи из по-безлюдните коридори, но очевидно всички кратки пътища извеждаха в някоя от залите на Двореца. Щеше да се наложи да продължат пътя си сред тълпата.

Покрай пътя бяха подредени безброй сергии, около които пъплеха тълпи от хора, изкачващи се към Двореца. Дженсън бе запомнила цялата глъчка на мястото отпреди няколко дни, когато със Себастиан за пръв път се озоваха в Двореца. Сладостните аромати бяха почти неустойими на фона на досегашната воня на гнилоч и застояло в подземията.

Патрулите ги забелязаха да слизат. Подобно на всички войници, тези също бяха огромни, мускулести, бдителни мъжаги. Облечени в кожените си униформи с метални ризници, накичени с цял арсенал оръжия, те представляваха наистина внушителна гледка. Щом забелязаха, че Дженсън и Себастиан са придружавани от Найда, патрулите насочиха вниманието си в друга посока.

Себастиан вдигна качулката си и Дженсън си каза, че няма да е лошо и тя да скрие косата си под качулката. Навън бе доста мразовито, така че повечето хора бяха покрили главите си с качулки или шапки и двамата нямаше да изглеждат подозрително.

Стигнаха до долната площадка на една безкрайна стълба и тъкмо се канеха да поемат по следващата, когато Дженсън погледна нагоре. Към тях слизаше висок възрастен мъж с гъста бяла коса, спускаща се до раменете. Макар да се виждаше, че е на години, бе все още удивително красив. Движенията му бяха енергични и изпълнени с жизненост.

Той вдигна глава. Очите му срещнаха погледа на Дженсън.

Светът сякаш спря в морскосините му очи. Дженсън замръзна. Нещо в този човек и се струваше смътно познато, нещо в тези очи привлече вниманието и.

Себастиан бе спрял две стъпала по-надолу. Найда бе плътно до нея. Погледът на Морещицата проследи този на Дженсън.

Орловият поглед на мъжа бе фиксиран върху Дженсън, сякаш в огромния Дворец не съществуваше никой друг.

— Добри духове — прошепна Найда. — Това трябва да е Натан Рал.

— Как разбра? — попита Себастиан.

Морещицата не изпускаше от поглед възрастния мъж.

— Има очите на рода Рал. На Мрачния Рал. Виждала съм тези очи в безброй кошмари.

Погледът на Найда се плъзна към Дженсън. Морещицата свъси чело.

Дженсън разбра къде е виждала тези очи — в огледалото.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ВЗРЯНА В ДАЛЕЧИНАТА ОТВЪД СТЬЛБИЩЕТО, Дженсън видя как очите на магьосника се ококорват. Ръката му се вдигна във въздуха и посочи през тълпата.

— Спри! — провикна се той с дълбок властен глас. Въпреки глъчката наоколо Дженсън чу съвсем ясно този глас: — Спри!

Найда я гледаше така, сякаш още миг и ще разбере какво става. Дженсън я сграбчи за ръката.

— Трябва да го спреш, Найда.

Морещицата се обърна и видя забързания към тях магьосник. Отново погледна Дженсън.

Дженсън си спомни думите на Алтея, която и бе казала, че вижда в очите и нещо от рода Рал и че хората, които познават Мрачния Рал, може да познаят и нея.

Вкопчи се в ръката на Морещицата.

— Спри го! Не слушай какво ще ти говори!

— Но може би иска само...

Дженсън я разтърси.

— Нима не си ме слушала изобщо! Този човек може да ми попречи да помогна на Господаря Рал. Може да се опита да те изиграе. Спри го. Моля те, Найда, животът на Господаря Рал е в смъртна опасност.

Споменаването на Господаря Рал отново възстанови равновесието.

— Вървете! — извика Найда. — Бързо!

Дженсън кимна и хукна надолу по стълбите. Успя само да хвърли бърз поглед назад. Магьосникът крачеше с големи крачки към тях, ръката му бе вдигната във въздуха, крещеше им да спрат. Стиснала Агнела си в ръка, Найда се втурна към него.

Дженсън огледа района за войници, после отново се обърна назад, за да види дали Натан Рал ги гони, дали Найда прави нещо, за да го спре. Себастиан я сграбчи за ръката и двамата се втурнаха

презглава надолу по стълбите. Дженсън не успя да зърне за последен път магьосника.

Досега не и бе хрумвало, че срещата с един вид неин роднина ще и въздейства така. Не бе очаквала да види приликата в очите му. Преди бе живяла единствено с майка си. Почувства се наистина странно — някакъв смътен копнеж — да види човек, в чиито вени тече кръв като нейната.

Но заловеше ли я той, съдбата и щеше да бъде предопределена.

Двамата със Себастиан тичаха презглава надолу по стълбите, разбутваха хората, които случайно препречваха пътя им. Някои им подвикваха да гледат къде ходят, други ги ругаеха, че тичат. Прелитаха бясно през всяка следваща площадка и хукваха, без да си поемат дъх, по следващата стълба.

Стигнаха пост с часови и забавиха ход. Дженсън придърпа качулката по-ниско над челото си, за да не се виждат очите и косата и — страхуваше се, че някой може да я разпознае като дъщеря на Мрачния Рал. Помисли си, че на плещите и пада още една грижа.

Себастиан я бе прегърнал през кръста и двамата вървяха плътно един до друг през гъстия поток от хора. За да избегнат срещи с патрулите, от време на време свиваха в страничните коридори с пейки или лъкатушеха умело из тълпата.

Стигнаха до просторна площадка, претъпкана с хората, които си купуваха сувенири за спомен от посещението в Двореца. На някои от сергиите се продаваше ароматно месо и други храни, чиито сладостни ухания изпълваха въздуха. Пейките бяха пълни с хора, които ядяха, пиеха, усмихваха се и разговаряха възторжено. Други просто седяха тихо и наблюдаваха тълпата. В сенките между сергиите и колоните също имаше хора, които използваша уединението, отпуснати в прегръдките си.

Дженсън и Себастиан тъкмо се канеха да се спуснат по поредната стълба под голямата площадка, когато забелязаха към тях да се качва цял отряд войници. Себастиан се поколеба. Дженсън си помисли, че вероятно приятелят и си е припомнил как бе заловен преди. Войниците бяха доста, нямаше как да избегнат срещата с тях. Зорките им погледи оглеждаха внимателно всеки от посетителите в Двореца.

Дженсън едва ли щеше да успее да измъкне Себастиан от затвора за втори път. По-скоро този път щяха да приберат и нея заедно с него. Станеше ли това, Натан Рал щеше да се погрижи за нея. Обзе я паника, усети как тежката порта на съдбата хлопва пред нея.

Тя за нищо на света не би се разделила отново със Себастиан. Сграбчи го за ръката и го задърпа обратно към площадката, покрай насядалите по пейките хора, покрай опашките пред сергиите, покрай прегръщащите се влюбени двойки в сенките, скътани сред мрачните ниши. Задъхана от бягането, тя мярна празно място между един щанд и огромна именна колона и се пхна там. Дръпна Себастиан пред себе така, че гърбът му да е към войниците.

Качулката го закриваше достатъчно, за да не могат войниците да го огледат добре. Ако изобщо го забележеха, щеше да е само колкото да разберат, че при него има жена. Така нямаше да се отличават с нищо от останалите. Дженсън го прегърна през кръста, сякаш бяха една от многото влюбени двойки, подирили миг усамотение.

В малката ниша бе тихо и спокойно. Тежкото им дишане заглушаваше гласовете от оживената площадка. Повечето хора не ги виждаха, а тези, които можеха да го сторят, бяха потънали в своите си работи. На самата Дженсън и беше неудобно да наднича към прегърнатите двойки, каквато бяха в момента със Себастиан, така че се надяваше и другите да не надничат към тях. Явно надеждите и се оправдаха — никой не обръщаше внимание на младата двойка, която очевидно търсеше малко уединение и спокойствие.

Ръцете на Себастиан бяха около кръста и. Нейните ръце обвиваха гърба му. Трябваше да останат така, докато отминат войниците. Думите не и стигаха да изкаже благодарността си към добрите духове, задето и бяха помогнали да измъкне Себастиан.

— Мислех, че никога повече няма да те видя — прошепна Себастиан. Двата бяха насаме за пръв път, откакто излязоха от затвора, така че той за пръв път имаше възможност да и каже, каквото иска.

Дженсън отмести поглед от тълпата и се взря в очите му, тъй искрени и нежни.

— Не можеш да те оставя там.

Той поклати глава.

— Не мога да повярвам, че го направи. Не мога да повярвам, че ги убеди да ме пуснат. Накара ги да изпълняват всяко твое желание. Как успя?

Дженсън преглътна, едва сдържаше напиралите си сълзи, в душата и се бореха страх, въодушевление, паника, триумф.

— Просто трябваше да го направя — това е. Трябваше да те измъкна от там.

Провери дали наблизо няма някой и продължи:

— Не можех да понеса мисълта, че си затворен там, не можех да мисля какво биха могли да ти сторят. Отидох при Алтея за помощ.

— Значи така си успяла — с магията и?

Дженсън поклати глава, без да отмества поглед от очите му.

— Не. Алтея не можеше да ми помогне, но това е дълга история. Каза ми, че е била в родината ти, в Стария свят. — Усмихна се. — Както вече ти казах, наистина има много за разказване, някой друг път. Свързано е с Колоните на Сътворението.

Повдигна се вежда.

— Искаш да кажеш, че наистина е била там?

— Моля?

— Че наистина е била при Колоните на Сътворението, когато е идвала в Стария свят? — Проследи с поглед един войник в далечината. — Нали каза, че е свързано с това как ти е помогнала. Значи наистина е видяла мястото?

— Моля? Не. Всъщност тя не успя да ми помогне. Каза, че трябва сама да се справя. Бях в ужас за теб. Не знаех как да постъпя. После си спомних какво ми каза за блъфирането.

Дженсън свъси чело.

— Какво искаше да кажеш за...

В следващия миг думите и, самата и мисъл увисна във въздуха, щом Себастиан се вгледа в очите и и се усмихна с онази своя прекрасна усмивка.

— Не съм виждал подобно нещо — през целия си живот.

При мисълта, че е успяла да го изненада, да му достави удоволствие, и стана неочаквано хубаво.

В прегръдката му се чувстваше защитена. Ръцете му я обвиваха плътно в мрака. Топлият му дъх галеше бузата и.

— Себастиан. Толкова ме беше страх. Беше ме страх, че никога повече няма да те видя. Беше ме страх за теб.

— Знам.

— Теб беше ли те страх?

Той кимна.

— Мислех само за това, как никога повече няма да те видя.

Лицето му беше толкова близо, че тя усещаше топлината на кожата му. Усещаше близостта на цялото му тяло, на краката, на торса му. Устните му нежно докоснаха нейните. Сърцето и щеше да се пръсне.

Изведнъж той се дръпна рязко назад. Добре, че ръцете му я придържаха, защото само при мисълта, че устните му са докоснали нейните, краката и омекнаха. Колко опияняваща можеше да бъде мисълта за такава целувка. Почти целувка.

До ушите им достигаха стъпки, но хората като че бяха на километри разстояние. Дженсън сякаш бе сама на света със Себастиан, размякната в прегръдката му. На най-сигурното място на света.

Той я придърпа по-близо до себе си, сякаш в невъзможност да се бори с някаква покоряваща го сила. В очите му тя видя искрица на безпомощност — той се предаде. Целуна я.

Дженсън не смееше да помръдне, не можеше да повярва, че го е направил, че я целува, че я държи в прегръдката си така, както правят влюбените.

И тогава ръцете и го притиснаха по-здраво, устните и отвърнаха на неговите.

Никога не си бе представяла, че може да съществува нещо тъй опияняващо.

През целия и живот и през ум не и бе минавало, че може да и се случи на нея подобно нещо. Разбира се, беше си мечтала, но знаеше, че мечтата и е неосъществима, че е нещо, което се случва на другите. Не бе вярвала, че ще се случи и на нея. На Дженсън Рал. А ето, че се случи.

Той я притисна с все сила, от устните и се изтръгна безпомощен стон. Целувките му станаха страстни, заваляха като порой. Едната му ръка се плъзна надолу към колана и, другата притискаше раменете и, гърдите и бяха притиснати до мускулестото му тяло, устата му

долепена до нейната. Самият той простена, победен от любовен копнеж.

В един миг всичко свърши. Той сякаш успя да се овладее и се дръпна назад. Дженсън бе останала без дъх. Хареса и усещането да потъне в прегръдките му. Застанали на милиметри един от друг, двамата се взираха в очите си.

Всичко стана тъй неочаквано, тъй изненадващо, тъй бързо. Беше объркващо, но неизбежно.

Искаше и се да потъне в нова прегръдка, в нови сладостни целувки, но Себастиан се огледа да види дали някой не ги наблюдава и Дженсън се окопити, спомни си къде са и защо попаднаха в тъмната ниша.

Натан Рал ги преследваше. Между тях и него стоеше Найда. Ако магьосникът каже на Морещицата коя е Дженсън, ако онази му повярва, по петите им щеше да бъде изпратена цяла армия.

Трябваше да напуснат Двореца.

Себастиан се откъсна от нея, в мрака ги загризаха съмнения.

Той огледа внимателно тълпата, търсеше очи, които да ги следят.

— Да вървим.

Ръката му намери нейната и само след миг двамата бяха извън мрачното си скривалище, отново сред глъчката на Двореца.

Дженсън се чувстваше замаяна от внезапния прилив на емоции, изпитваше всичко — от страх и срам до неистово въодушевление. Той я беше целунал. Истинска целувка. Целувка между мъж и жена. Нея, Дженсън Рал, най-преследваната жена в Д'Хара.

Слизаше по стъпалата като в сън. Искаше и се да изглежда нормално, като всички хора, които напускаха Двореца след посещението си. Въпреки усилията не можеше да се чувства нормално. Струваше и се, че всеки, който я погледне ще знае, че той току-що я е целунал.

Един войник внезапно ги погледна. Дженсън се вкопчи в ръката на Себастиан, опря глава о рамото му и небрежно се усмихна на Д'Харанеца. Това го разсея достатъчно, че да не е сети да погледне към Себастиан. Миг по-късно двамата яха далеч от него.

— Бързо реагираш — прошепна Себастиан и въздъхна.

Гледките, които толкова я бяха впечатлили на идване, сега се сливаха в една обща мъглява картина. Нищо не можеше да привлече

вниманието и. Единственото и желание бе да излезе. Да се махне от мястото, където бяха задържали Себастиан, където двамата бяха в постоянна опасност. Непрестанното напрежение в Двореца бе по-голямо от всички опасности в блатото.

Стълбите най-сетне свършиха. Светлината, нахлуваща през огромната порта, ги заслепи. Дженсън нямаше търпение да излязат. Хванати за ръце, двамата се втурнаха към светлината.

Около тях гъмжеше от хора. Едни зяпаха по сергиите, други разглеждаха гостите, трети се дивяха на Двореца, четвърти се отправяха забързано към стъпалата. От двете страни бдяха часови, така че Дженсън и Себастиан минаха по средата. Войниците обръщаха повече внимание на влизащите, отколкото на излизащите.

Навън ги посрещна студеното слънце. Пазарът под платото представляваше същински кошер, също както на идване. По импровизираните улички между сергиите и щандовете се тълпяха хора, които разглеждаха и от време на време купуваха. Една част от хората се отправяха направо към Двореца, заредени с грижи, надежди, стоки или пари. Сред хората сновяха амбулантни търговци, рекламирайки на висок глас достойнствата на стоките си.

Дженсън вече му бе казала, че Бети и конете са изчезнали, така че Себастиан я поведе направо към едно оградено място, където бяха затворени всякакви коне. Гледачът седеше на разнебитена щайга, превърната в част от оградата, и разтриваше премръзналите си ръце. На известно разстояние от него бяха натрупани цял куп седла.

— Искаме да си купим коне — започна Себастиан още с приближаването, като наред с това не пропусне да огледа животните.

Мъжът вдигна глава и примигна на слънцето.

— Браво на вас.

— Продаваш ли или не?

— Не — рече онзи, обърна глава и се изплю, след което обърса уста с опакото на ръката си. — Тези коне са на хора. Плащат ми да им ги пазя, а не да ги продавам. Само да продам коня на някой, жив ще ме одерат.

— Да знаеш някой, който да продава?

— Съжалявам, не знам. Огледайте наоколо.

Благодариха му и потънаха сред пазара, оглеждайки за поткрити площи, където би могло да има коне за продан. Дженсън

нямаше нищо против да продължат пеш — двете с майка и винаги бяха пътували така. Но разбираше защо Себастиан толкова държи да си купят коне. След бягството му от затвора и при положение, че Натан Рал бе по петите им, беше по-добре да се махат от това място възможно най-бързо.

На второто място получиха същия отговор. Дженсън бе гладна, искаше и се да си купят нещо за хапване, но знаеше, че е по-добре първо да приключат с това, а после да се бавят с намиране на храна — за да не свършат с нож в гърба на пълен стомах. Себастиан не пускаше ръката и. Дватамата обикаляха претъпканите улички, завиваха покрай щандовете и сергиите, спираха навсякъде, където имаше завързани коне.

— Дали не бихте ни продали някой и друг кон? — попита Себастиан поредния гледач.

Онзи, скръстил ръце пред гърдите си, се бе облегал на една ограда.

— Не. Нямам коне за продан.

Себастиан кимна.

— Благодарим все пак.

Себастиан понечи да се отдалечи, но онзи го хвана за наметалото.

— Ще се махате ли оттук?

Себастиан сви рамене.

— Връщаме се на юг. Щеше ни се преди това да си вземем коне.

Мъжът се надвеси към него, като предварително се огледа в двете посоки.

— Ела след мръкнало. Ще се задържите ли дотогава? Може би ще мога да ви помогна.

Себастиан кимна.

— И без това ще имам работа през деня. Ще дойда довечера. Прегърна Дженсън през раменете и двамата се отдалечиха надолу по улицата. Наложиха се да направят място на две сестри, радващи се на огърлиците, които си бяха купили, докато баща им вървеше зад тях, натоварен с покупки за вкъщи. Майката не изпускаше от поглед момичетата, като в същото време теглеше зад себе си двойка овце. При вида им Дженсън с болка си помисли за Бети.

— Да не си луд? — прошепна тя на Себастиан, притеснена от отговора му. — Не можем да останем тук цял ден.

— Разбира се, че няма да останем. Този беше главорез. Знае, че щом питам за кон, значи имам пари. Вероятно планира да събере приятелчетата си и когато отидем по мръкнало, да ни нападнат от сенките.

— Сериозно ли говориш?

— Тук е пълно с такива като него. — Себастиан я изглежда мрачно. — Това е Д'Хара — страна, където алчните и извратените тъпчат слабите, където хората не се интересуват от ближния си, още по-малко от бъдещето на човечеството.

Дженсън го разбираше. На път към Народния дворец Себастиан и бе разказал за Брат Нарев и неговото учение, за надеждата му за едно бъдеще, в което човечеството няма да страда, бъдеще, когато няма да има глад, болести и жестокости. Когато всеки ще милее за ближния си. Себастиан бе споменал още, че с помощта на Джаганг Справедливия и добрата воля на почтените хора Братството на Ордена ще успее да построи този нов свят. На Дженсън и бе трудно да си го представи — един свят без Господаря Рал.

— Но ако този човек е престъпник, защо му каза, че ще се върнеш?

— Защото, ако не го бях направил, ако му бях казал, че не мога да чакам, можеше да събере приятелчетата си още сега. Ние няма да знаем кои са, но те ще ни познават, така че няма да им е трудно да ни изненадат.

— Сериозно ли го мислиш?

— Както ти казах, това място е пълно с крадци и разбойници. Внимавай, защото иначе може да останеш без кесията си — нищо чудно да ти я резнат както си е на колана.

Тя тъкмо се канеше да му признае, че и се е случило точно това, когато чу името си.

— Дженсън! Дженсън!

Беше Том. Какъвто си беше огромен, се извисяваше над всички, а освен това бе вдигнал и ръка, за да и помаха, сякаш щеше да и е трудно да го забележи.

Себастиан се наведе към нея.

— Познаваш ли го?

— Той ми помогна да те измъкна.

Дженсън нямаше повече време за обяснения, затова побърза да се усмихне на махация и за поздрав Том. Той, щастлив като кученце, видяло господаря си, се втурна презглава към нея. Братята му бяха на масата.

Лицето на Том беше грейнало.

— Знаех си, че ще дойдеш, нали ми обеща. Джо и Клейтън ми се присмиваха, че съм глупак да си го помисля, но аз им казах, че ще удържиш на обещанието си и ще минеш да ме видиш, преди да си тръгнеш.

— Ами, току-що излизам от Двореца. — Потупа ножа си под наметалото. — Боя се, че нямаме много време, трябва да вървим.

Том кимна съчастнически. Здрависа се със Себастиан така, сякаш бяха отколешни приятели, които не са се виждали с години.

— Аз съм Том. Ти сигурно си приятелят, на когото Дженсън искаше да помогне.

— Точно така. Себастиан.

Том посочи Дженсън с глава.

— Огън момиче, какво ще кажеш?

— Не познавам друга като нея — увери го Себастиан.

— Един мъж не би могъл да желае друго, ако има жена като нея до себе си — продължи Том. Настани се между двамата и ги прегърна през рамената, след което ги поведе към щанда си. — Имам нещо за вас.

— Какво по-точно? — попита Дженсън.

Нямаха време за губене. Трябваше да се махат оттук, преди магьосникът да е дошъл да ги потърси на пазара — или да е изпратил войници по дирите им. Сега, след като Натан Рал я бе видял, щеше да даде описанието и на стражите. Всеки щеше да ги разпознае.

— Тайна — загадъчно рече Том.

Тя му се усмихна.

— Какво е?

Том бръкна в джоба си и извади кесия. Показа и я.

— Ами като начало ето това.

— Парите ми!

Том се ухили, доволен от почудата в очите и, докато пръстите и опипваха познатата кожена кесия.

— Ще се радваш да разбереш, че джентълменът, който я беше взел, не се раздели с нея много охотно, но понеже не беше негова, в края на краищата видя искрата на разума, за едно с няколко звезди.

Том я стисна за рамото, сякаш, за да и покаже, че знае, че разбира какво има предвид.

Себастиан проследи с поглед как тя разгръща наметалото си и завързва кесията на колана. По израза му личеше, че без проблеми се е досетил какво се е случило.

— Но как го откри?

Том сви рамене.

— За преминаващите мястото е доста голямо, но когато прекараш известно време тук, поопознаваш хората и знаеш кой с какво се занимава. По описанието ти се сетих кой е джебчията. Рано тази сутрин го видях, все със същите номера, беше си нарочил една женица. Точно на минаване покрай мен видях как си пъха ръката под шала и и го стиснах за гърлото. Тримата с братята ми си поговорихме надълго и на широко за това как се налага да върне нещата, които е „намерил“ и които не са негови.

— Тук гъмжи от крадци — възкликна Дженсън.

Том поклати глава.

— Не съди за мястото по един човек. Не ме разбирай погрешно, не че няма такива като него, но повечето хорица са честни и почтени. Според мен където и да отиде човек, все ще срещне разбойници. Винаги е имало, винаги ще има. Според мен най-опасен е онзи, който проповядва добродетели и по-добър живот, а в същото време се възползва от добрите намерения на хората, за да забулва очите им от светлината на истината.

— Сигурно — рече тя.

— Може би добродетелта и по-добрият живот са цели, заслужаващи подобни средства — намеси се Себастиан.

— От опит знам, че човек, който проповядва по-добър живот за сметка на истината, иска не друго, а да бъде господар и да превърне другите в роби.

— Разбирам какво имаш предвид — заключи Себастиан. — Предполагам, че съм извадил късмет да не се занимавам с такива хора.

— Радвай се за това — рече Том.

Дженсън отиде до масата, за да се здрависа с Джо и Клейтън.

— Благодаря ви за помощта. Не мога да повярвам, че ми върнахте кесията.

Усмивките им приличаха на тази на Том.

— Беше доста забавно — каза Джо.

— Има и друго — добави Клейтън, — благодарни сме ти, че намери занимавка на Том, та и ние можахме да изкараме някой и друг ден в Двореца. Крайно време беше Том да ни даде малко почивка.

Том подбутна Дженсън да заобиколи масата, към каруцата зад нея. Себастиан ги последва между бъчвите с вино и щанда до тях, където се продаваха кожени изделия и където преди се бе настанила Ирма с надениците си.

Зад каруцата на Том бяха огромните му коне, по-нататък бяха вързани още два.

— Конете ни! — Дженсън зяпна. — Взел си конете ни?

— Определено — с гордост рече Том. — Видях Ирма сутринта, беше дошла с прясна партида наденици. Конете бяха с нея. Казах и че си ми обещава да минеш, преди да си тръгнеш, така че тя с радост ми ги остави, за да ти ги върна. Ту са и всичките им такъми.

— Това се казва късмет — зарадва се и Себастиан. — Нямаме думи да ти изразим благодарността си. За жалост обаче се налага да тръгваме веднага, много сме закъснели.

Том кимна към кръста на Дженсън, където тя държеше ножа си.

— Така и предполагам.

Дженсън се огледа с тревожен поглед.

— А къде е Бети?

Том свъси вежди.

— Бети ли?

Дженсън преглътна.

— Козата ми — Бети. — Едва сдържаше разтреперания си глас. — Къде е Бети?

— Съжалявам, Дженсън. Не знам нищо за коза. Ирма водеше само конете. — Лицето му помръкна. — Не се сетих да я питам за друго.

— Знаеш ли къде живее Ирма?

Главата на Том увисна на раменете му.

— Съжалявам, не знам. Появи се тази сутрин с конете и багажа ви. Продаде си надениците, повъртя се малко и каза, че ще се прибира.

Дженсън го сграбчи за ръкава.

— Преди колко време?

Том сви рамене.

— Нямам представа. Може би два-три часа. — Хвърли поглед през рамо към братята си. И двамата кимнаха.

Устната и затрепери. Не смееше да каже нищо повече. Знаеше, че двамата със Себастиан не могат да чакат повече. С магьосника по петите и тя бе наясно, че ще е голям късмет, ако изобщо се измъкнат живи. И дума не можеше да става да се върнат.

Погледна бързо Себастиан и разбра, че и той е на същото мнение.

Сълзите пареха в очите и.

— Но не разбра ли къде живее?

Том унило поклати глава.

— Не я ли пита дали няма още нещо наше?

Том отново поклати глава.

Искаше и се да изкрещи, да го засипе с юмруци.

— Не се ли сети поне да я попиташ кога ще се върне?

Отново отрицателен отговор.

— Но ние и обещахме пари, за да ни гледа конете — продължи да упорства Дженсън. — Не може да не е споменала кога ще се върне, за да си ги получи.

Без да вдига глава, Том отвърна.

— Каза ми, че и дължите пари за конете. Аз и платих.

Себастиан извади пари, отброи сребърни монети и ги подаде на Том. Том отказа, но Себастиан настоя и накрая ги хвърли върху масата, за да изплати дълга си.

Дженсън овладя отчаянието си. Бети я нямаше. Том изглеждаше съкрушен.

— Съжалявам.

Дженсън успя само да кимне. Изтри носа си, докато гледаше как Джо и Клейтън оседлават конете им. Звуците на пазара достигаха до нея далечни и глухи. Не усещаше дори студа. Докато гледаше конете, си помисли...

Единственото, за което можеше да мисли в момента, бе жалното блеене на Бети. Ако изобщо е жива.

— Не можем да останем — отвърна тихо Себастиан на умолителния и поглед. — Знаеш го не по-зле от мен. Трябва да тръгваме.

Тя погледна Том.

— Но нали ти споменах за Бети. — Отчаянието отново си проправи път в гласа и. — Казах ти, че Ирма остана да пази конете ни и Бети — моята коза. Казах ти го, сигурна съм.

Том нямаше кураж да я погледне в очите.

— Така е, каза ми. Просто забравих да я питам. Не мога да лъжа и да се оправдавам. Каза ми. Просто забравих.

Дженсън кимна и положи ръка на рамото му.

— Благодаря ти, че спаси конете ни и за всичко останало. Без теб нямаше да се справя.

— Време е да вървим — прекъсна я Себастиан, докато проверяваше самарите и притягаше ремъците. — През тълпата се върви бавно и ще загубим още време.

— Ще ви придружим — обади се Джо.

— Нашите товарни коне карат хората да се дърпат встрани — обясни Клейтън. — Хайде. Знаем най-прекия път. Последвайте ни и ще ви преведем през навалищата.

Двамата използваха буретата за стъпало и се метнаха на конете без седла. Успяха да минат между щандовете и буретата, без да съборят нищо. Себастиан остана да изчака Дженсън, държеше юздите на двата коня — Рижка и Пит.

Дженсън се спря и погледна Том в очите, за миг двамата останаха съвсем сами в света. Тя се протегна и го целуна по бузата, после остана с лице, допряно в неговото. Пръстите му докоснаха рамото и. Когато тя се дръпна, усети върху себе си изпълнения му с копнеж поглед.

— Благодаря за помощта, Том. — Без теб нямаше да успея.

Мъжът се усмихна.

— Удоволствието беше мое, госпожо.

— Дженсън — поправи го тя.

Той кимна.

— Дженсън. — Покашля се. — Съжалявам, Дженсън.

Тя преглътна сълзите си и вдигна пръст върху устните му, за да го накара да замълчи.

— Ти ми помогна да спася живота на Себастиан. За мен ти си герой, от какъвто се нуждаех. Благодаря ти от дъното на душата си.

Той пъкна ръце в джобовете си и заби поглед в земята.

— Желая ти лек път, Дженсън където и да отидеш в живота си. Благодаря ти, че ми позволи да пропътувам с теб една малка частица от пътя ти.

— Стомана срещу стомана — каза тя, без дори да разбира защо. Нещо отвътре и подсказа, че именно това трябва да каже в момента. — Ти ми помогна за това.

Том и се усмихна с гордост и благодарност.

— Значи той е магия срещу магия. Благодаря ти, Дженсън.

Тя потупа мускулестия врат на Рижка и пъкна крак в стремето, за да се метне на седлото. Хвърли последен поглед през рамо към Том, който изпрати Дженсън и Себастиан, водени от братята си през морето от хора. С подсвирквания и крясъци Джо и Клейтън разчистваха пътя пред тях. Хората, чули виковете, спираха и се обръщаха, след което, видели огромните коне, се отдръпваха встрани.

Себастиан се наведе към нея и я изгледа изпод вежди.

— Какви ги приказваше тоя грамаден вол за магия?

— Нямам представа — отвърна тя тихо и въздъхна. — Но той ми помогна да те измъкна от затвора.

Искаше и се да му каже, че може и да е грамаден, но в никакъв случай не е вол. Замълча си. Поради някаква причина не искаше да говори пред Себастиан за Том. Макар Том да и бе помогнал да спаси Себастиан, преживяването им заедно бе нещо, което Дженсън чувстваше много близко на сърцето си.

Най-сетне пазарът свърши, Джо и Клейтън им махнаха за сбогом и те пришпориха конете в галоп през пустите и студени полета Азрит.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН И СЕБАСТИАН ПРЕПУСНАХА на север, после поеха на запад през полетата Азрит, горе-долу по пътя, по който същата сутрин тя се бе върнала с Том от блатото на Алтея. Посещението и при възрастната чародейка предния ден и опасното пътешествие през блатото и се струваха отдавнашни и далечни. Денят и изтече в изкачване към Двореца, преминаване покрай стражи и служители, изкарване на Себастиан от затвора, спечелване на Морещицата Найда на тяхна страна и измъкване от платото с магьосник Рал по петите. Не им оставаше много време преди мръкнало, така че едва ли щяха да могат да изминат голямо разстояние. Трябваше да помислят за нощуване в откритото поле.

— Като се има предвид, че разбойниците са доста близо, няма да можем да запалим огън — рече Себастиан, когато я видя да трепери. — Могат да ни забележат от километри, а ние ще сме заслепени от огъня и изобщо няма да разберем че към нас се промъкват лоши хора.

Безлунното небе над тях представляваше блещукащ плащ от звезди. Дженсън се замисли за казаното от Алтея, че можеш да забележиш птица в безлунна нощ, ако видиш как затъмнява звездите, под които прелита. По този начин Алтея разпознавала човек, който е дупка в света. Дженсън не видя птици, само три койота в далечината, които обхождаха територията си. В пустата равнина звездите ги осветяваха достатъчно добре по време на лова им за дребни нощни животни.

Дженсън отвърза с премръзнали пръсти завивките от седлото си и ги хвърли на земята.

— Впрочем откъде щяхме да вземем дърва за огън, ако можехме да запалим такъв?

Себастиан се обърна и я погледна. По лицето му се прокрадна усмивка.

— Не се бях замислял. Вероятно дори да искахме, не бихме могли да запалим огън.

Тя огледа внимателно пустото поле, докато сваляше седлото от гърба на Рижка и го поставяше на земята край Себастиан. Въпреки слабата светлина се виждаше достатъчно ясно.

— Който и да приближи, ще го видим. Мислиш ли, че има нужда един от нас да остане на пост?

— Не. Без огън и ако сме неподвижни, няма как да ни намерят из тъй огромна и потънала в мрак територия. По-добре да се наспим, за да сме свежи за утрешния ден.

Завързаха конете и тя приседна на седлото. Развърза завивката си и вътре откри две малки бели бохчи. Знаеше, че не е слагала нищо подобно. Развърза единия възел и видя съдържанието на бохчата — зелник с месо. В същия миг видя, че Себастиан е открил същото в своите завивки.

— Май Създателят се е погрижил за нас.

Дженсън се усмихна, загледана в питата в скута си.

— По-скоро Том.

Себастиан не я попита откъде знае.

— Значи Създателят чрез Том. Брат Нарев казва, че дори когато си мислим, че помощта ни е дадена от някой земен, всъщност тя идва от Създателя чрез него. Ние в Стария свят вярваме, че когато помагаме на човек в беда, всъщност вършим добрините на Създателя. Ето защо добруването на ближния е наш свещен дълг.

Дженсън не каза нищо, опасявайки се, че ако го направи, че излезе, че критикува Брат Нарев или може би дори самия Създател. Не можеше да си позволи да оспорва думите на такъв титан като Брат Нарев. Тя никога не бе правила добри дела като него. Дори не бе оставяла никому баница или каквото и да е полезно нещо. Струваше и се, че носи само проблеми и страдания на хората — на майка си, на Латея, на Алтея, на Фридрих и на кой знае още колко хора. Ако чрез нея действа някаква сила, то тя определено не бе Създателят.

Себастиан, вероятно прочел част от мислите по лицето и, продължи с благ глас:

— Ето защо ти помагам — защото вярвам, че Създателят иска да постъпя точно така. Защото знам, че Брат Нарев и император Джаганг ще окуражат постъпките ми. Това е единственото, за което се борим — да накараме хората да си помагат един другиму, като взаимно си поделят товара.

Тя се усмихна не само за да му покаже, че разбира, но и да изрази възхищението си от подобни благородни намерения. Макар че тези благородни намерения, поради причини, които не можеше да разбере, и се струваха като нож, забит в гърба.

Дженсън вдигна поглед от зелника в скута си,

— Значи затова ми помагаш. — Усмихна се насила. — Защото си задължен.

Себастиан я погледна така, сякаш му бе зашлевила плесница.

— Не! — Приблужи се към нея и падна на коляно. — Не. Аз в началото беше така, но не е само заради дълга.

— Звучи така, сякаш съм прокажен, който трябва...

— Не, ни най-малко. — Докато търсеше точните думи, лъчистата усмивка грейна на лицето му. Същата онази усмивка, от която сърцето и се свиваше. — Никога не съм срещал човек като теб, Дженсън. Кълна се, очите ми никога не са виждали по-красива жена, нито по-умна. Караш ме да се чувствам като нищожество. Но после, щом ми се усмихнеш, изведнъж ставам важен. Никой досега не ме е карал да се чувствам по този начин. В началото бе дълг, но сега, кълна се.

Думите му я удариха като гръм, не бе очаквала да чуе такива неща, изречени с топла нежност, гореща молба.

— Нямах представа.

— Знам, че не биваше да те целувам. Сбърках. Аз съм войник в армията срещу злото. Животът ми е отдаден на каузата да помагам на народа си. На всички народи. Не мога да предложа нищо на жена като теб.

Дженсън не можеше да разбере защо Себастиан си мисли, че трябва да и предлага нещо. Той и бе спасил живота.

— Тогава защо ме целуна?

Той се вгледа в очите и, думите излизаха от гърлото му с мъка, сякаш дърпани от невъобразими дълбини.

— Не можах да се сдържа. Съжалявам. Опитах. Знам, че сбърках, но когато се озовахме тъй близо един до друг, когато погледнах красивите ти очи, а ръцете ти ме обгръщаха, моите ръце прегръщаха теб. Никога не бях изпитвал по-голям копнеж в живота си. Просто не можах да устоя. Трябваше. Съжалявам.

Дженсън заби поглед в зелника в скута си. Себастиан си наложи обичайната маска на спокойствие и се дръпна назад върху седлото си.

— Не съжالياвай — прошепна тя, без да вдига поглед. — Целувката ти беше страхотна.

Той се надигна в очакване.

— Наистина ли?

Дженсън кимна.

— Радвам се да чуя, че не си го направил по задължение.

Думите и го накараха да се усмихне и уталожиха напрежението.

— Никой дълг не ме е карал да се чувствам тъй прекрасно — отвърна той.

Двамата се засмяха — нещо, което не си спомняше да е правила отдавна. Стана и хубаво да се посмее.

Отхапа от баницата, наслаждавайки се на ароматните подправки и сочните парченца месо. И това усещане бе доста приятно. Надяваше се, че не е била много остра с Том, задето бе забравил да попита за Бети. Беше изляла върху него цялата си обърканост, страх и гняв. Той бе добър човек. Помогна и, когато най-много се нуждаеше от помощ.

Мислите и политнаха към Том, сети се, че и беше добре в компанията му. Той я караше да се чувства важна, уверена в себе си. Себастиан я правеше смирена. Усмивката на Том бе ведра и хубава — но по различен начин, не като тази на Себастиан. Усмивката на Том бе сърдечна, докато на Себастиан беше загадъчна. Усмивката на Том я караше да се чувства сигурна и силна, докато на Себастиан я правеше беззащитна и слаба.

След като си изяде баницата до последната трошичка, тя постла наметалото си на земята и легна, като се зави хубавичко с одеялата. Все още трепереца, си припомни как Бети ги бе топила нощем. В мрака тъгата и се върна и прогони съня от очите и въпреки умората от всичко, през което се наложи да премине през последните дни.

Бъдещето не и носеше нищо обещаващо. Очакваше я все същото — преследване и преследване, докато най-накрая хората на Господаря Рал не я заловят. Без майка си, без Бети чувстваше празнота. Даде си сметка, че няма представа накъде ще продължи, знаеше само, че ще продължи да бяга. Беше разчитала на помощта на Алтея, но дори това се оказа празна химера. В едно далечно ъгълче на съзнанието си бе таила някаква невъзможна надежда, че като се върне там, където се бе родила, в Народния дворец, може би ще намери задоволително решение на проблемите си.

Затрепери не само от студ, но и от неясната перспектива, която и предлагаше бъдещето.

Себастиан долепи гръб до нейния, за да я предпази от вятъра. Уверението му, че го прави не само по задължение, я успокояваше. Опита се да си припомни усещането за плътно долепеното му до нейното тяло. Опияняващото докосване на устните му до нейните.

Думите му, които я бяха изненадали с такава сила: „Очите ми никога не са виждали по-красива жена“, все още отекваха в главата и. Не беше убедена, че му вярва. Може би се страхуваше да му повярва.

Първия ден, когато се запознаха, той и бе подметнал няколко комплимента. Бе споменал, че хората сигурно щели да си помислят, че мъртвият войник е видял красива млада жена и така се е подхлъзнал и е паднал от скалата, а след това „правилото на Себастиан“, както го нарече, да и даде инкрустирания нож на войника, казвайки, че красотата трябва да отиде при красота.

Пак се замисли за честността в очите му, за това колко изненадващо объркан и смутен беше той, докато изричаше тези думи. Когато човек не говори каквото мисли, думите излизат с лекота от устата му. Но онова, което извира от сърцето, се изразява по-трудно, тъй като човек залага повече.

Остана изненадана да чуе, че усмивката и го карала да се чувства важен. Не бе очаквала, че е възможно да изпитва същите чувства като нея. Не бе очаквала, че е толкова прекрасно мъж като Себастиан, пътувал и видял какво ли не, да и каже, че е красива. В сравнение с майка си, Дженсън винаги се беше чувствала тромава и обикновена. Понрави и се мисълта, че някой я смята за красива.

Запита се какво ли ще стане, ако той се обърне, така както лежат, и отново я прегърне, ако я целуне, този път насаме. Само при мисълта за това сърцето и се разтуптя.

— Съжалявам за козата ти — прошепна Себастиан в тъмнината, все още долепил гръб до нейния.

— Знам.

— Но като знаем, че магьосникът Рал е по петите ни, просто нямаше да има време да я търсим.

Колкото и да обичаше Бети, Дженсън знаеше, че има по-важни неща. Въпреки това бе готова почти на всичко, за да чуе познатия гласец на Бети, да види малката вирната опашчица, въртяща се като

бясна при поздрава на Дженсън. Усети под главата си парченцата моркови, които още носеше в раницата си.

Знаеше, че не могат да останат да търсят Бети, но от това не и стана по-леко. Сърцето и се късаше.

Изви се и погледна през рамо.

— Причиниха ли ти болка? Толкова се тревожех да не те наранят.

— Морещицата със сигурност имаше такива планове. Ти се появи точно навреме.

— Какво усети, когато те докосна с Агнела си?

Себастиан се замисли за миг.

— Все едно ме бе ударил гръм, така ми се струва.

Дженсън отпусна глава върху раницата си. Запита се защо не усети нищо при докосването на оръжието. Себастиан вероятно се питаше същото, но не зададе въпроса си на глас. Така или иначе Дженсън нямаше да може да му отговори. Найда също бе останала изненадана и каза, че няма човек, на когото Агиелът да не действа.

Найда грешеше.

Поради някаква причина това се стори на Дженсън странно притеснително.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ВКОЧАНЕНА И ИЗТРЪПНАЛА от прекараната върху ледената земя нощ, Дженсън се събуди тъкмо когато небето започваше да се обагрят в бледорозово. На запад все още беше обсипано със звезди. Не успя да се наспи добре, имаше нужда от още сън, но не можеха да си позволят да се разтакават. В откритото поле се виждаха от километри разстояние и щеше да е фатално, ако ги хванат.

Докато се протягаше с ръце над главата, пред погледа и изникна огромният черен силует на платото на фона на развиделяващото се източно небе. Народният дворец на върха сияеше, озаряван от все още скритите зад него слънчеви зари. Така, както седеше, загледана в Двореца, Дженсън изпита странен копнеж. Това бе нейният роден дом. Толкова и се искаше да усети чувство на принадлежност към нещо, към някакво място в света. Родината и обаче я даряваше само с ужаси и смърт.

Близостта на магьосник Рал ги притесняваше и затова бързо си събраха багажа и оседлаха конете. Покатерването на замръзналото седло беше доста неприятно. Дженсън се покри с едно одеяло, за да може да поеме повече от топлината на Рижка и да се постопли. Потупа и разтърка врата на кобилата — както за да и даде малко нежност, така и за да постопли пръстите си. Тялото на Рижка щеше да предпази от замръзване втората и баница с месо, опакована между завивките и привързана отзад на седлото.

Впуснаха се в бърз галоп, нарушаван от време на време от кратки почивки ходом, за да отдъхнат конете. Усилието им бе възнаградено, когато по-късно през деня релефът около тях започна да се променя и да дава знак, че полетата Азрит скоро ще свършат. Целта им бе да достигнат веригата от планини, ограждаща западния хоризонт. Засега назад не се виждаха преследвачи.

Късно следобед навлязоха в хълмиста местност с клисури, опърпана растителност и хилави дървета. Сякаш безкрайното поле най-сетне беше решило, че не може повече да тече равно и от скука се е нагънало, за да изпише по-изявен релеф.

Пътъом гладните коне протягаха шии към храстите и туфите повехнала трева. Макар да бяха с мундщуци в устите, на Дженсън сърце не и даваше да им откаже. Тя също беше гладна. Баниците бяха прекрасна закуска, но от тях отдавна нямаше и трошица.

Преди мръкнало стигнаха полите на по-високи планини, където си устроиха лагер зад една изпъкнала скала. В основата и Дженсън откри процеп, където щяха да прекарат нощта на завет, а за конете имаше достатъчно трева. Веднага щом усетиха липсата на седлата на гърбовете си, Рижка и Пит се нахвърлиха жадно върху туфите полусухи стъбла.

Дженсън разопакова багажа, докато Себастиан отиде да огледа района и се върна с наръч безформени клонки, отдавна мъртви и изсъхнали до сребристо сиво. Насече съчките със секирата си и накладе малък огън близо до цепнатината, където нямаше да се забелязва лесно. Докато Дженсън чакаше огънят да се разгори, Себастиан нежно зави раменете и с одеяло. Седнала край огъня, със Себастиан плътно до нея, тя нарязва парче осолено свинско на ивици и ги нареди на камъни в огъня, за да се опекаат.

— Трудно ли стигна до къщата на Алтея? — попита той след дълго мълчание.

Тя осъзна, че залисана във вихъра на събитията, не му бе разказала почти нищо за случилото се, докато той бе в затвора.

— Трябваше да прекося едно блато, но се справих.

Не искаше да се жалва за трудностите, през които премина, за изживените страхове, за битката със змията, за това как без малко не се удави. Това беше минало. Нали оцеля. През цялото това време Себастиан е бил в затвора, измъчван от мисълта, че всеки миг може да се раздели с живота си. Алтея пък бе заточеник в блатото за цял живот. Не само животът на Дженсън е тежък.

— Блато ми звучи чудно. Сигурно е било по-добре от този потискащ студ. Никога досега не съм се сблъсквал с подобно нещо.

— Значи там, откъдето идваш, не е студено? В Стария свят?

— Не е. Понякога зиме позастудява, но няма нищо общо с това тук. Може да завали дъжд, но никога не сме виждали такива ужасяващи снегове и не помним студ като този в Новия свят. Направо не мога да се начудя как някой изобщо иска да живее тук.

Дженсън не можеше да си представи зима без студ и сняг.

— Че къде другаде да живеем? Нямаме избор.

— Сигурно — въздъхна той.

— Зимата е към своя край. Пролетта ще дойде преди да си се усетил. Ще видиш.

— Надявам се. По-скоро предпочитам да попадна на онова място, дето го спомена преди, Пещта на Пазителя, вместо да съм тук в тая ледена пустош.

Дженсън се намръщи.

— Какво съм споменала? Нямам представа каква е тази Пещ на Пазителя.

— Напротив, каза го. — Себастиан подбутна клонките, за да се разгори огънят по-добре. — Докато бяхме в Двореца. Точно преди да те целуна.

Дженсън протегна ръце към огъня, за да ги постопли.

— Не си спомням.

— Спомена, че Алтея е била там.

— Къде?

— При Колоните на Сътворението.

Дженсън пхна ръцете си обратно под наметалото и го погледна.

— Не съм казвала подобно нещо. Тя имаше предвид нещо друго, не че е била там.

— Какво тогава е искала да каже?

Дженсън махна с ръка, за да му покаже, че няма значение.

— Все едно, не е важно. — Отметна кичур червена коса от лицето си. — Нима Колоните на Сътворението е място?

Той кимна, продължавайки да подрежда огъня с меча си.

— Както ти казах, Пещта на Пазителя.

Тя скръсти ръце.

— Какво означава това?

Той вдигна глава, изненадан от тона и.

— Ами нали разбираш, там е горещо. Има такава приказка: „Горещо като в Пещта на Пазителя.“ Хората му казват така, но по-точно е да се каже Колоните на Сътворението.

— Бил ли си там?

— Шегуваш ли се? Не знам някой да е ходил там. Хората ги е страх. Според някои мястото наистина е владение на Пазителя. Говори се, че там има само смърт.

— Къде се намира?

Той вдигна меча си и посочи на юг.

— В един отдалечен район на Стария свят. Нали знаеш как е, хората често хранят някакви суеверия към отдалечени места.

Дженсън заби поглед в пламъците, опитвайки се да осмисли чутото. Имаше нещо не наред в казаното от Себастиан. Нещо, което я хвърляше в ужас.

— Защо се нарича така — Колоните на Сътворението?

Себастиан сви рамене и свъси чело, очевидно притеснен от тона и.

— Както ти казах, мястото е отдалечена пустош, горещо като в Пещта на Пазителя, поради която причина някои го наричат така. Що се отнася до истинското му име, се говори, че...

— Щом никой не ходи там, откъде се знаят тези неща?

— През годините е имало по някой и друг смелчага, дръзвал да се приближи до там. Именно те са разказвали. Тръгват слухове, оформят се версии. Мястото е подобно на тези полета.

— Полетата Азрит?

— Да, пустош като полетата Азрит, но много по-голямо. Там винаги е горещо. Сушаво и нечовешки горещо. В покрайнините му минават няколко търговски маршрута. Ако човек не е облечен подходящо, за да се пази от палещото слънце и врящите ветрове, слънцето ще го изпържи за нула време. Нямах ли достатъчно вода, си загубен.

— Значи това място се нарича Колоните на Сътворението?

— Не, това е само местността, през която минаваш преди това. Говори се, че в центъра на тази огромна пустош има Падина, огромна падина, където е още по-горещо, дяволски горещо, като в Пещта на Пазителя. Именно това е Колоните на Сътворението.

— Но защо се нарича така?

Себастиан забеляза един отхвъркнал от огъня въглен и го зари с пясък.

— Говори се, че най-отдолу, под скалите и стръмните зъбери, на дъното на огромната падина, има огромни скални колони. Името на мястото идва от тях.

Дженсън обърна шишчетата.

— Звучи логично. Скални колони.

— Виждал съм подобни кули на други места, където скалните образувания стърчат в безпорядък, все едно монети, хвърлени на маса. Казват, че онези колони са абсолютно уникални, сякаш самата земя протяга ръце да достигне до Създателя. Именно поради тази причина някои смятат мястото за свещено. Но понеже там също е ужасно горещо, до като едни го свързват със Създателя, други намесват ръката на Пазителя и го наричат Пещта на Пазителя. Така че горещината не е единствената причина хората да стоят настрана.

Това си остава място, където си дават среща непонятни за човека сили, край които е по-добре да не припарваш.

— Сътворение и унищожение, живот и смърт в едно?

Пламъците танцуваха в очите му, когато я погледна.

— Така разправят хората.

— Искаш да кажеш, че това е място, където самата смърт се опитва да погълне света на живите?

— Смъртта винаги протяга ръце към живота. Брат Нарев ни учи, че злото вътре в човека е онова, което предизвиква Пазителя да засенчи света. Ако се поддадем на злото в нас, ще пуснем силата на злото в света на живите, а тогава Пазителят ще има възможност да срине Колоните на Сътворението и светът ще свърши.

Думите му смразиха Дженсън, сякаш самата ръка на смъртта я бе докоснала. Нищо чудно за една чародейка да прилага разни трикове с думи. Майката на Дженсън я бе предупредила, че чародейките никога не разкриват това, което знаят, напротив — често крият много важни неща.

Какво ли бе накарало Алтея да нарече Дженсън тъй небрежно и между другото една от „Колоните на Сътворението“? Макар Дженсън да не можеше да се досети за причината, явно нещо караше Алтея да крие от нея цялата истина и да посее зърното на това име в главата и.

— Е, какво стана при Алтея? Защо не може да ти помогне?

Гласът му я изтръгна от мислите и. Обърна шишчетата, но видя, че не са готови. Замисли се как да му отговори по-просто.

— Разказа ми, че някога, когато съм била малка, се е опитала да ми помогне. Мрачният Рал разбрал и я осакатил за цял живот. Не само физически. Променил дарбата и така, че да не може да използва собствената си магия. Сега не може да ми направи заклинание дори да искала.

— Може би Мрачният Рал е работел за Създателя, без дори да го знае.

Дженсън свъси чело с удивление.

— Какво искаш да кажеш?

— Императорският орден иска да изтръгне магията от света. Брат Нарев твърди, че така изпълняваме волята на Създателя, понеже магията е зло.

— А ти как смяташ? Нима си на мнение, че дарбата на Създателя е нещо лошо?

— Как се използва магията? — В очите му блесна неприкрит гняв. — Нима се използва, за да помага на хората? Да помага на децата на Създателя в този свят? Не. Използва се за задоволяване на егоистични интереси. Само погледни династията Рал. Те използват дарбата от хиляди години, за да управляват Д'Хара. И как управляват? Нима с мисъл и грижа за хората? Или по-скоро ги тъпчат и измъчват.

Последните му думи не бяха въпрос, а твърдение, което Дженсън нямаше как да оспори.

— Може би — продължи Себастиан — Създателят е работил чрез Мрачния Рал да премахне петното на магията от Алтея — снизходително да я освободи от нея.

Дженсън отпусна глава върху коленете си, загледана в цвъртящото месо. Алтея и бе казала, че единствената дарба, която и е оставил Мрачният Рал, е пророческата — нещо ужасно и мъчително за нея.

Майката на Дженсън я бе научила да чертае Милостта и и бе казала, че дарбата се дава от Създателя. Попаднала у когото трябва, Милостта наистина беше магия. Макар Дженсън да не притежаваше дарбата, този магичен символ я беше защитавал на няколко пъти. Тя беше наясно, че има хора, склонни към зло, но не и се щеше да мисли, че дарбата е зло. Вярно, не можеше да си служи с магията, но знаеше, че тя може да е нещо прекрасно.

Внимателно опита нов подход към темата.

— Нали ми каза, че за император Джаганг работят чародейки, Сестрите на светлината, които евентуално биха мог ли да ми помогнат. Те използват магия. Ако магията е зло.

— Те използват магията за нашата кауза, за да може един ден тя да бъде изтръгната от света.

— Но как е възможно? Ако наистина вярвате, че магията е зло, как е възможно да използвате нещо, за което сте убедени, че е зло?

Дженсън му подаде едно от шишчетата да го опита и той забодде едно парче месо на върха на ножа си. Размаха острието във въздуха.

— Хората се избиват помежду си с ножове и мечове. Ако искахме да унищожим ножовете и мечовете, за да спрем това, едва ли щяхме да се справим само с думи. Щеше да се наложи да отнемем ножовете и мечовете на хората със сила, за да спрем тази лудост за доброто на всички. Хората са се вкопчили в злото. В тази битка ще трябва да използваме ножове и мечове, за да отървем света от тези злини. Тогава светът ще си отдъхне. Без средствата за убиване страстите ще се уталожат и Пазителят ще излезе от сърцата им.

Дженсън издърпа и за себе си парченце месо и духна, за да го изстуди.

— Значи така използвате и магията?

— Да. — Себастиан задъвка, след малко простена доволно, усетил вкуса на сочното месо. Накрая продължи: — Искаме да унищожим злото на магията, но за да го сторим, трябва да използваме магия в битката си, иначе злото ще победи.

Дженсън отхапа от свинското и след малко от устните и се изтръгна същият доволен стон. Топлата храна бе нещо наистина прекрасно.

— А как смятат Брат Нарев и император Джаганг, мечовете и ножовете също ли са зло?

— Разбира се, та нали тяхната единствена цел е да осакатяват и убиват. Естествено, нямаме предвид оръдия като ножове за хляб, но все пак тези неща са зли. Но хората постепенно ще се освободят от тяхната напаст и тогава чумата на убийствата и смъртта ще остане в миналото.

— Искаш да кажеш, че дори войниците няма да имат оръжия?

— Не, войниците ще трябва да останат въоръжени, за да защитават свободните и мирни хора.

— А как ще се защитават самите хора?

— От какво? Единствено войниците ще носят смъртоносни оръжия.

Дженсън го изгледа с укор.

— Ако не бях въоръжена с ножа си, онези войници щяха да ме убият заедно с майка ми.

— Те са на страната на злото. Нашите войници ще се борят на страната на доброто, за защитата и сигурността на хората не за да ги вкарват в робство. Щом победим Д'Харанците, ще постигнем мира.

— Но дори тогава...

Той се наведе към нея.

— Нима не разбираш? Постепенно, след като бъде унищожена магията, оръжията няма да са необходими. Не друго, а долните човешки страсти, превърнати в жажда за кръв поради достъп до оръжия, завършват с престъпления и убийства.

— Войниците се ръководят от страсти.

Той махна с ръка.

— Не и ако бъдат подобаващо обучени и под надзора на достойни офицери.

Дженсън се загледа в блещукация свод от звезди. Той определено и описваше един мамещ свят. Но ако в думите му имаше нещо вярно, тогава магията, такава, каквато я използват те, е предназначена за постигане на добро, което означава, че не е нито добра, нито лоша. Също като при ножа и — зависи от намеренията на човека, който си служи с магията, за какво ще бъде употребена тя. Не е виновна самата магия. Все пак тя не изрази разсъжденията си гласно, а предпочете да зададе нов въпрос.

— Как ли би изглеждал един свят без магия?

Себастиан се усмихна замечтано.

— Всички ще бъдат равни. Никой няма да е привилегирован. — Бодна ново парченце месо с върха на ножа си. — Всички ще работят заедно, защото всички ще сме равни. Никой няма да може да си служи с нечестни средства като магията и да излиза пред другите. Например ти ще бъдеш свободна да живееш живота си без Господарят Рал да те преследва с магията си.

Алтея и спомена, че Ричард Рал е роден със сила на дарбата, непозната на света от хиляди години. Той успя да изпревари далече напред баща си, Мрачния Рал, в преследването. Изпрати убийците на майка и. Но Алтея спомена още и че Дженсън е дупка в света за родените с дарбата. Господарят Рал можеше да я преследва, но не и с магия.

— Ти няма да бъдеш свободна — заключи тихо Себастиан, — докато не унищожих Ричард Рал.

Тя впери поглед в него.

— Защо аз? При цялата тази война срещу него, защо мислиш, че аз трябва да го унищожа?

Още докато задаваше въпроса си, започна, да вижда ужасния отговор.

— Искан да кажа — рече той и се облегна назад, — че няма да си свободна, докато Ричард Рал не бъде унищожен.

Себастиан се извърна да вземе меха с вода. Отпи голяма глътка. Тя го изчака да преглътне и смени темата.

— Капитан Лърнър спомена, че Господарят Рал бил женен.

— За Изповедник — потвърди Себастиан. — Ако Ричард Рал е търсил жена, която да му подхожда по зли намерения, явно е сполучил да намери такава.

— Значи я познаваш?

— Само каквото съм чувал от императора. Ако искаш, ще ти кажа каквото знам.

Дженсън кимна. Посегна към шишчетата, взе си още едно парче с пръсти и задъвка. Себастиан започна разказа си.

— Границата между Стария свят на юг и Новия свят на север се е издигала там от хиляди години — докато Господарят Рал не я унищожил, за да може да нахлуе в земите ни. Предполагам малко преди да се роди майка ти, самият Нов свят е бил разделен на три земи. На запад се е простирала Западната земя, на изток — Д'Хара. След като уби баща си и се възкачи на трона му, Ричард Рал унищожил границата, разделяща трите земи на Новия свят.

Между Западната земя и Д'Хара се намира Средната земя — зловещо място, където вилнее магията, и родина на Изповедниците. Средната земя се управлява от Майката Изповедник. Император Джаганг ми каза, че макар тя да е млада, може би някъде на моя възраст, тя е изключително умна и крайно опасна.

Смразяващите му думи и подействаха като леден душ.

— А какво е това Изповедник? Какво представляват тези хора?

Без да пуска меха, Себастиан обви с ръка свитото си коляно.

— Не мога да ти кажа, знам само, че е надарена с ужасяваща сила. Само с едно докосване е способна да порази ума на човек,

превръщайки го в свой безропотен роб.

Дженсън го слушаше с ококорени очи, потресена от това, което чува.

— Значи наистина правят всичко, каквото им каже? Просто, защото ги е докоснала?

Себастиан и подаде меха.

— Ако ги е докоснала със зловещата си магия. Император Джаганг ми каза, че магията и е толкова могъща, че ако заповяда на човек, когото е поробила по този начин, да умре на мига, той го прави.

— Искаш да кажеш, че се самоубива, както е пред очите и?

— Не. Просто се строполява мъртъв, понеже такава е волята и. Сърцето му спира или нещо такова. Просто пада мъртъв.

Потресена от самата мисъл, Дженсън остави меха встрани. Придърпа одеялото около себе си. Беше изтощена, цялата нова информация около Господаря Рал я смазваше. Всеки нов детайл бе поужасен от следващия. Това чудовище беше неин брат по бащина линия, след като е убил баща си, явно незабавно е поел семейния дълг да погне Дженсън.

Навечеряха се, нагледаха конете и Дженсън се сви на кълбо под завивките и наметалото си. Искаше и се да заспи, а когато се събуди, да установи, че всичко е било само лош сън. Дори и мина през ума колко прекрасно би било никога да не и се наложи да се среща с бъдещето.

Имаха огън, така че Себастиан не долепи гръб до нейния. Близостта му и липсваше. Разкъсвана от мъчителни мисли, продължаваше да се взира в огъня. Себастиан заспа.

Запита се какво ще прави оттук нататък. Майка и бе мъртва, така че нямаше свой дом. Майка и бе нейният дом, където и да отиде. Запита се дали майка и я наблюдава от света на мъртвите, заедно с другите добри духове. Надяваше се майка и да е добре, най-сетне да е постигнала щастието.

Изпита дълбока, пареща болка за Алтея. Не можеше да получи помощ от чародейката, а и вече не я искаше. Изпита срам от самата себе си, задето бе причинила беди на всички, които искаха да и помогнат. Майка и бе умряла заради престъплението, че и е дала живот. Сестрата на Алтея — Латейя — бе убита от безжалостните преследвачи на Дженсън. Бедната Алтея бе заточена за вечни времена в това ужасно бласто заради престъплението, че някога се е опитала да

помогне на Дженсън. Съдбата на Фридрих не бе по-радостна от тази на Алтея — неговият живот бе ограбен от повечето радости.

Дженсън си спомни омаята от целувката на Себастиан. Алтея и Фридрих бяха загубили удоволствието от това да споделят страстта си. Но при нея сякаш не бе по-различно. Тя бе открила сладостта на тази възможност, началото, но вероятно никога нямаше да стигне до края. Бе пленница на друго блато, също сътворено от Господаря Рал. Бе обречена вечно да бяга от убийците си.

Замисли се над думите на Себастиан, че няма да се освободи, докато не унищожи Господаря Рал.

Загледа се в спящия Себастиан. Той влезе в живота и тъй неочаквано. Спаси и живота. Когато го видя първия път, когато се вгледа в очите му през огъня в онази първа нощ, след като нарисова Милостта на прага на пещерата, не би могла да си представи, че един ден този мъж ще я целуне.

Огънят обливаше щръкналата му бяла коса в меко сияние. Лицето му и доставяше неописуемо удоволствие.

Какво още ги очакваше? Дженсън не знаеше отговора. Нямаше представа какво би могла да означава тази целувка, нито докъде ще ги доведе, ако изобщо можеше да се очаква нещо. Не знаеше дали го иска. Не знаеше дали го иска и той. Опасяваше се, че не.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ПОЛЯТА И РАВНИНИТЕ скоро останаха далеч зад тях и започна трудно и измерително пътуване през дълбоки снегове и насечени местности, които ги отвеждаха бавно, но неотклонно към високата планинска верига. Себастиан се съгласи да я отведе там, където тя пожела — в Стария свят. Там тя се надяваше да намери спокойствие, да бъде свободна за пръв път през живота си. Без Себастиан тази и мечта нямаше да може да се осъществи.

Себастиан и каза, че планинската верига, в която навлизаха, заедно с безкрайните и гори, върви по западната граница на Д'Хара, където не минават много хора и откъдето се тръгва към Стария свят. Щом навлязоха във величествената самота на сенчестите планински върхове, най-сетне започнаха да се изкачват на юг, следвайки планинския релеф, водещ към свободата.

Времето в планините бе сурово. Наложиха се да вървят пеш, за да не пребият конете. Рижка и Пит бяха гладни, а дебелият снежна покривка затрудняваше достъпа до трева и друга растителност. Дебелите им зимни кожухчета бяха изтънели. Но макар и позаслабнали, животните бяха здрави. Дженсън и Себастиан също.

Един следобед, когато небето бе надвиснало застрашително над главите им и започваше да прехвърча сняг, им излезе късметът да попаднат в малко селце. Прекараха нощта там, намериха подслон и качествен овес за конете. Странноприемница нямаше. Заплатиха на един от селяните, за да преспят в плевнята му. След толкова много нощи, прекарани на открито, мястото и се стори като палат.

На сутринта се изви снежна буря, но по-страшното беше, че освен снежинки заваляха и големи ледени парчета суграшица. Пътуването в такова време щеше да е не само неприятно, но и опасно. Дженсън се зарадва — най-вече заради конете, — че поради тази причина останаха в плевнята още един ден и една нощ. Животните се нахраниха добре и отпочинаха, а Дженсън и Себастиан си прекараха времето в разказване на свежи истории от миналото. Дженсън с радост гледаше блясъка в очите му, докато и разказваше за рибарските си

неволи като момче. Следващият ден дойде ясен, но мразовит. Не си позволиха да се разтакават повече.

Решиха да вървят по отгъпканите пътеки, понеже хора почти нямаше. Себастиан бе постоянно нащрек, но вътрешно спокоен, че са на сигурно място. С ножа на хълбока си, Дженсън също предпочиташе да рискуват да вървят по пътищата, вместо да карат на пряко през планински местности, потънали в дълбоки преспи сняг. Планинските преходи са трудни, понякога опасни, а когато има стръмни склонове и непристъпни зъбери, може да са дори невъзможни. През зимата става още по-страшно. Не само това — човек никога не знае какво го дебне изпод дебелия сняг. Пък и се страхуваха да не би някой кон да си счупи ненужно крак.

Вечерта, докато Дженсън приготвяше нещо като заслон от клони и листа, Себастиан се втурна задъхан в лагера. Ръцете му бяха омазани с кръв.

— Войник — едва успя да промълви той.

Дженсън веднага разбра какво има предвид.

— Как е възможно да са ни проследили?

Себастиан извърна глава от яростта и, от налудничавия и въпрос.

— Преследват ни магьосниците на Господаря Рал. — Пое си дъх.

— Магьосник Натан Рал те е видял в Двореца.

Не разбираше. Нали тя беше дупка в света за родените с дарбата. Как е възможно онзи магьосник да проследи дупка в света?

Себастиан забеляза колебанието, изписано по лицето и.

— При сняг следенето е лесно.

Сняг. Разбира се. Тя кимна съкрушена, яростта и се превърна в страх.

— Някой от четворката ли ни следи?

— Не знам. Беше Д'Харански войник. Изскочи от нищото и ми се нахвърли. Бихме се на живот и смърт. Убих го, но трябва да побързаме и да се махаме оттук, в случай че другарите му дебнат наблизко.

Дженсън бе твърде уплашена, за да спори с него. Трябваше да продължат. Докато оседлаваше коня си, си представяше как от мрака им се нахвърлят Д'Харански войници и движенията и ставаха непохватни и тромави. Събраха си багажа за нула време и съвсем скоро вече препускаха в галоп, бързайки да хванат колкото се може

повече от дневната светлина. След първия силен галоп спряха и слязоха от конете, за да им дадат възможност да възстановят силите си. Себастиан бе сигурен, че са си спечелили поне малко преднина. Снегът осветяваше достатъчно, за да виждат, така че въпреки мрачните облаци, преминаващи над бледата луна, успяваха да държат пътя.

До следващата вечер бяха толкова изтощени, че трябваше да спрат, пък макар и с риска да ги заловят. Спаха седнали, опрени един в друг пред малък огън, зад гърба си бяха устроили капан.

През следващите дни напредваха бавно, но сигурно и не забелязаха следи от преследвачи. Това не я успокояваше особено. Знаеше, че онези няма да се откажат.

Последваха няколко слънчеви дни, в които понапреднаха доста. Това също не можеше да я успокои, понеже оставяха ясни следи в снега и преследвачите им щяха бързо да скъсят дистанцията. Придържаша се към по-оживени пътища винаги щом им се удадеше такава възможност, за да объркат и забавят войниците.

След това бурите се възобновиха. Продължиха упорито напред още пет дена въпреки почти непроходимите условия. Докато виждаха пътеките и тесните пътища и можеха да поставят единия си крак пред другия, не можеха да си позволят да спрат, понеже виелицата скриваше следите им почти веднага. Дженсън бе прекарала достатъчна част от живота си сред природата, за да знае, че при такива условия е невъзможно някой да ги проследи. За пръв път им се удаваше шанс да махнат клупа от врата си.

Избираха хаотично пътищата си. Винаги когато стигаха до разклон, Дженсън въздишаше радостно, защото това означаваше още един шанс преследвачите им да изберат погрешната посока. Няколко пъти се изкачиха по-нависоко в планината, за да са спокойни, че никой не би могъл да ги проследи. Въпреки умората започна да диша по-леко.

Пътуването при такива условия ги изтощи. Мислеха си, че лошото време никога няма да се укроти, но най-сетне и това стана. В един късен следобед, когато вятърът най-сетне спря и над света легна спокойна и тиха зимаа срещнаха жена, която едва креташе по пътя. Настигнаха я и Дженсън забеляза, че е натоварена с нещо тежко. Макар времето да се бе променило значително, валеше сняг на

парцали. Между обагрените в оранжево облаци блещукаше слънце, което придаваше на сивкавия ден странно златисто сияние.

Жената ги чу и отстъпи встрани. Когато се изравниха с нея, тя вдигна ръка.

— Моля ви, помогнете.

Дженсън си помисли, че жената носи дете, увито в множество одеяла и завивки.

По изражението на Себастиан и се стори, че той смята да продължат напред. Щеше да и каже, че не могат да си позволят да спират, когато магьосникът Рал и убийците са по петите им. Дженсън бе сигурна, че поне засега са успели да им се измъкнат.

Себастиан я изгледа косо и тя побърза да отвърне на жената, преди да е проговорил той.

— Както изглежда, Създателят се е смилил над тази изпаднала в нужда жена и ни изпраща да и помогнем.

Дали защото думите и убедиха Себастиан, или просто не смееше да оспорва намеренията на Създателя, но той дръпна юздите и спря. Дженсън го изчака да слезе от коня си и да хване юздите на двете животни и също скочи на земята. Нагази в дълбокия до колене сняг, за да се приближи към жената.

Онази бе протегнала напред вързопа си, с надеждата, че това ще обясни всичко. Изглеждаше така, сякаш бе готова да приеме помощ дори от самия Пазител. Дженсън отметна опърпаното одеяло и видя момченце на около три-четири годинки с червено лице на огромни петна. Лежеше неподвижно, със затворени очи. Гореше в треска.

Дженсън пое товара от ръцете на жената, почти на нейна възраст. Изглеждаше на ръба на силите си. На лицето и бе изписана нечовешка тревога.

— Не знам какво му стана — рече жената, едва сдържайки сълзите си. — Срина се изведнъж.

— Къде си го повела в това време? — попита Себастиан.

— Мъжът ми замина на лов преди два дни. Ще отсъства поне още няколко. Не можех просто да стоя и да чакам.

— Но какво правиш тук, накъде си тръгнала? — попита Дженсън.

— При Рауг'Мос.

— Какво каза? — попита Себастиан Дженсън.

— Това са лечители — обясни му тя шепнешком.

Пръстите на жената обходиха лицето на малкия. Очите и не се отделяха от него, но най-накрая вдигна глава.

— Ще ми помогнете ли да го закарам там? Мисля, че се влошава.

— Не знам дали...

— Колко е далеч? — прекъсна Дженсън Себастиан.

Жената посочи напред по пътя.

— Нататък е, накъдето отивате. Не е далеч.

— Колко? — настоя Себастиан.

Жената се разплака за пръв път.

— Не знам. Надявах се да стигна до довечера, но скоро ще мръкне. Опасявам се, че е по-далеч, отколкото си мислех, и силите няма да ми стигнат. Моля ви, помогнете ми.

Дженсън залюля спящото момченце и се усмихна на жената.

— Разбира се, че ще ти помогнем.

Пръстите на жената се вкопчиха в ръкава на Дженсън.

— Съжалявам, че ви създавам затруднения.

— Няма нищо, нали сме с коне.

— Не можем да те изоставим напред по пътя с болно дете на ръце — съгласи се Себастиан. — Ще те отведем при лечители те.

— Аз ще се кача на коня, а ти ми подай детето — рече Дженсън и върна малкия в прегръдката на майка му.

Вече горе, Дженсън простря ръце. Жената се поколеба, очевидно се страхуваше да се раздели с рожбата си. После като че размисли и бързо го вдигна. Дженсън го положи в скута си и го намести така, че да не се клати, а Себастиан подаде ръка на жената и я вдигна зад себе си. Препуснаха, като жената се държеше здраво за кръста на Себастиан, но не изпускаше от очи Дженсън и рожбата си.

Дженсън избърза напред, за да може жената спокойно да наблюдава чужденката, носеща момчето и надеждите и. Пришпори Рижка през преспите, разтревожена, че детето не спи, а е изпаднало в безсъзнание от треската.

Забързаха напред по пустия път, съпровождани от облаци вятър и сняг. Загрижеността за момчето и желанието да му помогнат правеха пътя да изглежда безкраен. След всяко възвишение пред тях се разкриваха още и още гори, след всеки завой идваха нови и нови дървета. Дженсън се тревожеше и че конете не могат да тичат дълго

без почивка в дълбокия сняг, иначе можеше да се строполят от умора. Рано или късно, въпреки падащия мрак, щеше да се наложи да намалят, за да дадат малко отдых на животните.

Дженсън хвърли поглед през рамо и в същия миг Себастиан изсвири с уста.

— Насам — провикна се жената и посочи към една странична, по-тясна пътечка.

Дженсън пришпори Рижка вдясно. Пътеката тръгна право нагоре, после взе да лъкатуши, отвеждайки ги все по-на-високо, все по-близо до оловно сивото небе. Снегът пред тях бе девствен, но заради специфичния, релеф на местността по нея се вървеше лесно.

Дженсън надзърна под одеялата и видя, че при малкия промяна няма. Огледа внимателно гората за белези на човешко присъствие, но не откри нищо такова. След времето, прекарано в Двореца, пътуването през блатото на Алтея и полетата Азрит гората и действаше успокоително. Себастиан не си падаше по горите, не обичаше и снега. Тук Дженсън се чувстваше най-сигурна, дивеше се на свещения покой, който цареше сред дърветата.

Усети миризма на пушек, която и подсказа, че са близо. Хвърли поглед през рамо и по израза на лицето на майката разбра, че не греши. Изкачиха се на невисок хълм и пред тях изникнаха няколко дървени постройки, пръснати по горист хълм. На поляната отзад имаше малка плевня със заграден двор. На оградата бе вързан кон, който посрещна приближаването им с вирнати уши, след това вдигна глава и изцвили. Рижка и Пит изпръхтяха в отговор.

Дженсън сви два пръста в устата си и изсвири, насочвайки Рижка към единствената постройка, от чийто комин излизаше дим.

Когато приближиха, вратата се отвори. Към тях се бе запътил мъж, наметнал на раменете си жълтеникав плащ. Не беше стар, по-скоро на средна възраст. Преди Дженсън да има възможност да огледа по-добре лицето му, онзи дръпна на главата си качулката, за да се предпази от студа.

— Водим болно момче — провикна се Дженсън, щом домакинът протегна ръка да хване юздите на Рижка. — Вие ли сте лечителите Рауг'Мос?

Мъжът кимна.

— Вкарайте го в къщата.

Майката вече бе скочила от коня и стоеше до Дженсън, готова да поеме сина си.

— Благодаря на Създателя, че ви срещнах днес.

Лечителят потупа успокоително жената по рамото и я подбутна към вратата, после се извърна към Себастиан.

— Можете да оставите конете отзад при моя, после ви чакам вътре.

Себастиан му благодари и отведе конете, а Дженсън последва другите двама към вратата. Светлината бе слаба и тя пак не успя да види добре лицето на мъжа.

Надежда почти нямаше, но поне този човек бе от лечителите Рауг'Мос и можеше да отговори на въпроса и.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ПОЧТИ ЦЯЛАТА ДЯСНА СТЕНА на помещението, в което влязоха, бе заета от огромна камина, изградена от обли камъни. Имаше две задни стаи, на чийто вход вместо врати висяха груби конопени завеси. На една полица и върху масата бе поставена по една лампа, но и двете незапалени. В огнището пращяха дъбови цепеници, които опушваха стаята, но ухаеха приятно, а освен това я осветяваха с трепкаща светлина. Встрани от огъня имаше чайник, захванат с опушен ръжен. След дългото време, прекарано на студа, на Дженсън и се видя направо горещо.

Лечителят положи момчето на единия от няколкото нара покрай стената срещу огнището. Майката падна на колене, наблюдавайки внимателно как човекът отмята одеялото от сина и. Дженсън ги остави да си вършат работата и небрежно огледа помещението, за да е сигурна, че няма да се появят неочаквани изненади. От другите хижи не излизаше дим, пък и не се виждаха следи в девствения сняг. Кое то, разбира се, не гарантираше, че в лагера няма и други хора.

Дженсън заобиколи масата в средата и се отправи към огъня, за да си сгрее ръцете. Така успя да хвърли по един поглед и в двете задни стаички. Бяха миниатюрни, с по един нар и някакви дрехи, метнати на таблите. Други хора нямаше. Между двете стаи имаше грубо сковани дървени шкафове.

Докато Дженсън стоеше с протегнати ръце към огъня, а майката подхвана нежни песни, за да успокои момчето си, лечителят отиде забързано до единия шкаф и извади няколко пръстени гърненца.

— Би ли запалила лампата? — обърна се той към Дженсън, докато оставяше гърненцата на масата.

Тя извади от огъня една запалена главня и поднесе трепкащия пламък към фитила, докато захапее, после постави обратно на мястото му стъкления конус. Лечителят смеси щипки различни прахчета от гърненцата в бяла купа.

— Как е малкият? — попита го Дженсън шепнешком.

Онзи хвърли поглед към кревата.

— Не е добре.

— Мога ли да помогна с нещо?

Той отпуши поредния съд.

— Ами ако искаш, би могла да ми донесеш хаванчето от средния шкаф.

Дженсън намери тежкия каменен хаван с чукалото и го остави на масата до лампата. Лечителят прибавяше към сместа жълтеникаво прахче. Беше толкова погълнат от работата си, че дори не се съблече, но поне махна качулката от главата си, та Дженсън успя да го разгледа добре.

Лицето му не прикова вниманието и тъй болезнено, както лицето на магьосника Рал. Не откри нищо забележително в кръглите му очи, високо чело, приятен контур на устните, които и се сториха странно познати. Той посочи една зеленикава стъклена бутилка.

— Би ли счукала в хаванчето малко от това?

Докато той отиде да свали от една висока полица кафяв глинен съд, Дженсън освободи металната скоба и извади стъклената тапа на стъкленницата. Вътре видя удивителни малки цветчета. Най-много я изненада формата им. Бръкна с пръст и преобърна едното. Беше тъмно на цвят, плоско и кръгло. На светлината на лампата се виждаше, че е нещо изсушено. Разклати стъкленницата. Всички изглеждаха еднакви — като мънички Милости.

Също като магическия символ, тези неща имаха външен кръг, контури, очертаващи квадрат вътре и по-малък кръг, вписан в квадрата. През всички тях, сякаш, за да ги свърже в едно цяло, минаваше някаква фигура, прилична на плътна звезда. Макар да не беше точно Милост, поне не във вида, в който Дженсън знаеше, че се рисува, приликата беше поразителна.

— Какво е това? — попита тя.

Лечителят свали наметалото си и нави ръкавите на семплата си роба.

— Цветчета от едно растение. Изсушени влакна от планинска трескавична роза. Красиви са мъничетата, нали. Не може да не си ги виждала друг път. Срещат се във всякакви цветове, зависи къде растат, но най-разпространени са червеникавите. Нима съпругът ти никога не ти е носил букет трескавични рози у дома?

Лицето на Дженсън мигом пламна.

— Не ми е, просто пътуваме заедно. Приятели сме.

— О! — възкликна мъжът, без да звучи нито изненадан, нито любопитен. Посочи. — Виждаш ли това? Венчелистчетата са захванати тук и тук. Когато венчелистчетата и тичинките се махнат и тази избрана част от съцветието се изсуши, в крайна сметка придобиват такъв вид.

Дженсън се усмихна.

— Приличат досущ на Милостта.

Той кимна и също и се усмихна.

— И също като Милостта могат както да помагат, така и да вредят.

— Как е възможно това?

— Едно от тези изсушени съцветия, ако се стрие и добави към този сироп, ще помогне на момчето да заспи дълбоко, за да може да се пребори с треската, да му помогне да я изтръгне от него. Повече от едно обаче причиняват треска.

— Наистина ли?

Той се надвеси към нея.

— Изпиеш ли двайсетина, трийсет със сигурност — няма лек. Треската свършва моментално с фатален край. Именно отгук идва и името на растението. — Усмихна и се загадъчно. — Подходящото име за едно цвете често се свързва с любов.

— Предполагам — замисли се тя над думите му. — Но ако изпиеш повече от едно, но по-малко от двайсет, пак ли ще умреш?

— Ако си достатъчно глупав да прибавиш към чая си десетина-дванайсет, веднага ще легнеш с треска.

— И постепенно ще угаснеш, също както, ако си изпил повече?

Той посрещна с усмивка искрената загриженост, изписана на лицето и.

— Не. Толкова ще причинят лека треска. След ден-два ще се справиш.

Дженсън надникна внимателно в стъкленицата с опасните, подобни на Милостта, цветчета, и я остави встрани.

— Нищо няма да ти стане, ако пипнеш едно — рече той, за белязал реакцията и. — За да ти навредят, трябва да ги изпиеш. Дори тогава, както ти казах, едно от тях, смесено с други съставки, помага на треската.

Дженсън се усмихна, за да прикрие объркването си, и посегна с два пръста към стъкленницата. Сложи цветчето в хавана, където то заприлича досущ на Милост.

— Ако лекувах възрастен в будно състояние, щях да го стрия между палеца и показалеца си — продължи лечителят, докато добавяше мед към сместа. — Но той е малък и при това спи.

Накрая прибави към сместа тъмното прахче от трескавичната роза, счукана от Дженсън в хаванчето. Също като Милостта, на която приличаше, то можеше да бъде както животоспасяващо, така и смъртоносно.

Запита се какво ли би казал Себастиан за подобна субстанция и дали Брат Нарев би поискал унищожаването на трескавичните рози, понеже могат да бъдат опасни.

Дженсън прибра съдовете по местата им, докато лечителят занесе подсладената с мед напитка на момчето. С помощта на майката приближиха чашата до малките устнички и внимателно започнаха да вливат течността в устата му.

Капка по капка, успяха да накарат детето да изпие до дъно ценното лекарство. Не можаха да го събудят, така че всичко стана много бавно, трябваше да го изчакват да преглътне насън, после да продължат със следващата капка.

В това време се появи и Себастиан. През отворената врата Дженсън мярна звездното небе. В краката и се втурна облак вечерен хлад, който я накара да потръпне. При тихо време и ясно небе като тазвечерното обикновено се очакваше леденостудена нощ.

Себастиан се отправи към огъня, нетърпелив да се стопли. Дженсън добави още една цепеница и я намести с ръжена, за да хване по-бързо. Лечителят, поставил ръка на рамото на майката, наблюдаваше внимателно как тя продължава да изсипва течността капка по капка в устата на болното дете. Остави я да довърши и след като закачи наметалото си на пилона зад вратата, се присъедини към Дженсън и Себастиан.

— Роднини ли са ви? — попита тай.

— Не — отвърна Дженсън. Вече постоплена, свали наметалото си и го остави на пейката край масата. — Застигнахме я по пътя, имаше нужда от помощ и я докарахме до тук.

— Аха. Тя и момчето ще останат да спят тук. Трябва да го държа под око. — Дженсън бе забравила за ножа, увесен на колана и, докато не засече погледа на лечителя върху него. — Заповядайте да опитате от гозбата, която съм сготвил. Тук винаги имаме достатъчно топла храна за хората, които може да потърсят услугите ни. Късно е за път. Можете да останете да преспите в някоя от хижите. В момента няма други хора, така че си изберете кой която иска.

— Много мило от ваша страна — отвърна Себастиан, — благодарим ви.

Дженсън понечи да го успокои, че двамата могат да спят в една къща, но се сети, че човекът вероятно го е казал заради забележката и че двамата със Себастиан не са съпрузи. Представи си как би звучала подобна реплика, така че предпочете да замълчи.

Освен това да спят заедно навън изглеждаше напълно естествено и невинно. Заедно в една стая обаче бе по-различно. По време на дългото пътуване към Народния дворец тя често се сецаше за нощите, прекарани из странноприемниците. Но това бе преди той да я целуне. Дженсън описа кръг с ръка.

— Тук ли живеят Рауг'Мос?

Мъжът се усмихна, очевидно намерил във въпроса и нещо забавно, но не се подигра на невежеството и.

— О, не, това е само един от лагерите ни, които използваме, докато пътуваме, временна спирка. И място, където хората, които имат нужда от помощта ни, могат да ни намерят.

— Значи момчето извади късмет, че ви заварихме — отбеляза Себастиан.

— Ако оживее, ще бъда щастлив, че се оказах тук, за да му помогна. В този лагер почти винаги има някой от братята.

— Защо? — попита Дженсън.

— Подобни лагери спомагат за получаване на приходи от хора, които иначе не биха имали достъп до лечителите ни.

— Приходи ли? — не се стърпя Дженсън. — Мислех, че Рауг'Мос помагат на хората безвъзмездно не за да печелят.

— Храната, огънят, подслонът, които предлагаме, не се появяват с магическа пръчка само защото някой се нуждае от тях. Очаква се хората, които идват да се възползват от трупаното с векове наше познание, да допринесат с нещо в замяна на оказаната им помощ. В

крайна сметка, ако умрем от глад, как ще помагаме на другите? Благотворителността за човек, който може да си я позволи, е въпрос на личен избор. Благотворителност, упражнявана по задължение или насила, е просто учтива дума за робство.

Лечителят, разбира се, нямаше предвид Дженсън, но въпреки това думите му я жегнаха. Тя винаги бе разчитала на помощта на другите, чувстваше, че има право да я получи само защото се нуждае от нея. Сякаш желанието и да получи помощ вземаше връх над собствените интереси на този, който и помагаше.

Себастиан бръкна в джоба си и извади сребърна марка. Подаде я на мъжа.

— Бихме искали да споделим с вас, каквото имаме, в замяна на това, че и вие споделихте с нас, каквото имате.

Бърз поглед към ножа на Дженсън.

— Във вашия случай не е необходимо.

— Настояваме — обади се Дженсън, въпреки че и бе неловко от факта, че парите дори не са нейни, че не ги е спечелила, а ги е взела от един мъртъв войник.

Лечителят сведе глава и прие парите.

— В десния шкаф има паници. Моля, обслужете се. Аз трябва да се върна при момчето.

Дженсън и Себастиан се настаниха на пейката пред масата и с апетит излапаха по две паници от вкусната агнешка гозба. Това бе най-прекрасното нещо, което хапваха след баниците с месо на Том.

— Както изглежда, май случихме — прошепна и Себастиан.

Тя хвърли поглед към леглото на момчето, над което се бяха надвесили майката и лечителят.

— Какво имаш предвид?

Сините му очи се впиха в нея.

— Конете ще се нахранят добре, ще отпочинат. Ние също. Ще възстановим силите си и ще можем да спечелим достатъчно преднина пред преследвачите ни.

— Наистина ли смяташ, че все още ни следват? Че знаят накъде сме поели?

Себастиан сви рамене и се съсредоточи върху паницата си. Хвърли бърз поглед към останалите в стаята и продължи:

— Не знам как биха могли, но и преди са ни изненадвали, не е ли така?

Дженсън кимна и продължи да вечеря в мълчание.

— Както и да е, поне ще отдъхнем подобаващо — рече Себастиан. — Така ще увеличим дистанцията помежду ни. Радвам се, че ме подсети как Създателят помага на изпадналите в нужда.

Усмивката му стопли душата и.

— Надявам се да помогнем на горкото момче.

— И аз.

— Ще разтребя масата и ще отида да видя дали нямат нужда от нещо.

Той кимна и изгреба последната лъжица от порцията си.

— Настани се в предпоследната къщичка, аз ще взема крайната. Докато ти разтребиш тук, ще отида да ти запаля огъня.

Себастиан сложи лъжицата в празната купичка. Дженсън хвана ръката му.

— Наспи се добре.

Замаяна от усмивката му, предназначена лично за нея, тя проследи с поглед как Себастиан се приближава към лечителя. По кимането на човека бе явно, че Себастиан му е благодарил и му е пожелал лека нощ. Майката, приседнала край момчето си, не преставаше да го гали по челото. Тя също благодари на Себастиан за помощта. Когато той излезе, тя изобщо не забеляза ледения облак, нахлул през вратата.

Дженсън отнесе на жената паница топла гозба. Онази я прие учтиво, но някак разсеяно, вниманието и нито за миг не оставяше спящото дете. По настояване на Дженсън лечителят седна на масата, а тя сипа и на него паница гозба.

— Чудна е, нищо, че аз съм я правил — рече той весело, след като тя му донесе и чаша вода.

Дженсън се засмя и го увери, че споделя мнението му. Остави го да се навечеря и се зае да измие съдовете в дървеното корито, след което прибави още няколко цепеници в огъня. При допира им с полуизгорелите главни се разхвърчаха искри. Дъбовите цепеници горяха добре, но без оградка на камината всичко отхвъркваше към стаята. Тя намести новите цепеници с ръжена под пореден водопад от

искри и сред плътен стълб дим. После взе метлата от ъгъла и почисти изгорелите въглени, нападали пред камината.

Преди лечителят да привърши вечерята си, тя седна на масата при него, за да си разменят няколко думи насаме.

— Утре ще станем рано, така че, в случай че не се засечем сутринта, искам да ти благодаря за всичко, което стори тази вечер. Не само за момчето, но и за нас.

Макар очите му да не погледнаха към ножа, Дженсън разбра, че си е помислил, че именно оръжието е причината да тръгват рано сутринта. Не се опита да го разубеди.

— Благодарим ви за щедрия принос към сектата ни. Средствата ще ни помогнат в усилията за облекчаване болките на хората.

Дженсън разбра, че той просто запълва времето, знаейки, че тя се кани да каже нещо важно. Реши да не го увърта повече.

— Бих искала да попитам за един човек, за когото съм чувала, че живее с Рауг'Мос. Може би дори е лечител, не знам със сигурност. Интересува ме дали знаете нещо за него.

Той сви рамене.

— Питай. Ще ти кажа, каквото знам.

— Казва се Дрефан.

В очите му за пръв път блесна чувство.

— Дрефан беше изчадие, създадено от Мрачния Рал.

Дженсън с усилие овладя реакциите си. Напомни си, че човекът е видял ножа на кръста и, носещ символа на Дома Рал и че това сигурно привнася допълнителна окраска към думите му. Въпреки това звучеше категорично.

— Това го знам. Трябва да го намеря на всяка цена.

— Закъсняла си. — По лицето му се разля доволна усмивка.

— Господарят Рал ни закриля — цитира той един ред от отдаването.

— Не разбирам.

— Господарят Рал, новият Господар Рал, го уби, избави ни от това адско изчадие, копелето на Мрачния Рал.

Дженсън.

Дженсън остана като гръмната, сякаш от мрака изведнъж бяха изникнали хищни нокти, насочени към врата и.

— Значи си сигурен. — Успя да каже само това. — Искам да кажа, че си сигурен, че е дело на Господаря Рал.

— Макар да се пуснаха какви ли не слухове за смъртта на Дрефан, че бил умрял в служба на Д'Хара, аз, както и братята ми от Рауг'Мос, вярваме, че именно Господарят Рал го е убил.

Дженсън.

Слухове. Слухове за убийство. Дженсън си каза, че сигурно не можеш просто така да се изправиш пред Господаря Рал и да го обвиниш в убийство. Убивани са обикновените хора. Жертвите на Господаря Рал умират в служба на отечеството.

Сърцето и се сви при мисълта, че Господарят Рал може би е по петите и. Мрачният Рал не бе открил Дрефан. Ричард Рал го намери. Ричард Рал ще намери и нея.

Скръсти треперещите си ръце в скута под масата. Надяваше се лицето и да не издава чувствата и. Този човек очевидно бе верен поданик на Господаря Рал. Не смееше да разкрие пред него истинското си отвращение, истинския си ужас.

Предай се.

Истинския си гняв.

Предай се.

В главата и остана да отеква само и единствено тази дума, заглушила всичките и хаотични мисли, цялото и объркване, безнадеждната и скръб, бушуващия и гняв.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН СЕДЕШЕ САМА НА ПОДА пред огромния огън, който Себастиан бе запалил за нея, и гледаше пламъците, втренченият и поглед поглъщаше оранжевото сияние на горящите въглини, които от време на време се откъсваха от главните. Смътно си спомняше сбогуването с учителя и майката на болното дете. Не знаеше как точно е преминала разстоянието да празната къщичка в дълбокия сняг.

Нямаше представа откога седи така, взряна в нищото, отдадена на мрачните си мисли. В настоящения си порив да се докопа до нея Ричард Рал и бе отнел майката, бе я лишил от чувството за семейство и дом. Майка и и липсваше болезнено. Липсваше и толкова много, че си мислеше, че няма да може да понесе страданието. Но какво да се прави. Очите и бяха пресъхнали. От време на време дори болката сякаш затихваше.

Откакто Алтея и спомена за Дрефан, Дженсън кроеше планове как да открие този друг потомък на Мрачния Рал, неин брат по бащина линия, също като нея дупка в света. Надяваше се срещата с него да и вдъхне кураж. Представяше си как двамата откриват някакво общо чувство на родство помежду си, как се вдигат на обща битка, решени да променят живота си. Сега нямаше да може да разбере дали мечтите и са били изпълними.

Дано да е било така. Но тази надежда вече бе мъртва. Ричард Рал бе убил Дрефан. И със сигурност щеше да убие и нея, когато я намери. А това щеше да стане. Знаеше го. Беше убедена. Той ще я намери.

Дженсън.

В главата и бушуваха хаотични мисли. Изпитваше всичко: от надежда до отчаяние, от ужас до ярост.

Ту ваш мишт. Грушдева ду калт мишт.

И гласът беше тук, надвикващ бълбукащите мисли, водопада от чувства, хаоса. Нашепваше в ушите и странните мамещи думи.

Дженсън. Предай се.

Опита всичко друго. Не и оставаше нищо. Господарят Рал и бе отрязал всички пътища за спасение. Нямаше избор. Вече знаеше какво

трябва да направи. Стана, с взимането на това решение в душата и настъпи странен покой. Сложи наметалото на раменете си и излезе в тихата ледена нощ. Въздухът беше толкова остър, че едва дишаше от мраз. Снегът скърцаше под краката и.

Трепереща от студ или може би от тежестта, стоварила се внезапно на плещите и, почука тихичко на вратата на крайната къщичка. Себастиан отвори, колкото да се убеди, че е тя, след това бързо я пусна вътре. Тя се пъкна в стаята. Обля я мека топлина.

Себастиан беше гол до кръста. По свежия аромат, който се носеше от тялото му, и увесената на врата хавлиена кърпа тя разбра, че е прекъснала банята му. Вероятно беше напълнил корито с топла вода и за нея, но тя не го забеляза.

По лицето му се четеше тревога. Стоеше нащрек, в очакване да чуе причината, довела я в покоите му. Дженсън пристъпи напред. Застана толкова близо, че чак усети топлината на тялото му. Отпуснала ръце, вдигна дръзко очи към неговите.

— Реших да убия Ричард Рал.

Той се вгледа в лицето и, прие със спокойствие категоричните и слова, сякаш през цялото време е бил убеден, че един ден тя ще прозре неизбежната нужда. Мълчеше и чакаше да чуе и останалото.

— Вече знам, че беше прав. Трябва да го унищожа, иначе никога няма да бъде свободна. Никога няма да мога да заживея свой живот. Аз съм тази, която трябва да го направи — само аз.

Не му каза какво я бе подтикнало да вземе такова решение.

Ръката му се вкопчи в нейната. Пронизителният му поглед не помръдна от очите и.

— Няма да е лесно да се приближиш до човек като него, за да изпълниш решението си. Казах ти, че за императора работят чародейки, които отдавна се борят срещу Господаря Рал. Нека най-напред те отведа при тях.

Дженсън се беше съсредоточила върху самото решение, не върху пътя за постигането му. Изобщо не бе мислила как може да стане, как ще преодолее ордата от хора, отговорни за сигурността му. За да го убие, щеше да се наложи да влезе в непосредствен контакт с Господаря Рал. Беше си се представяла как му нанася удар с ножа, как му крещи колко много го мрази, колко силно желае да му причини нечовешки страдания заради всичко, което и е сторил. Бе се съсредоточила върху

действието, не върху пътя, който щеше да я отведе там. Ако искаше да успее, трябваше да вземе под внимание цял куп детайли.

— Мислиш ли, че тези жени ще ми помогнат в онова, за което спомена — като използват магия, за да сложат край на магията. Мислиш ли, че ще могат да ми осигурят нужните средства, за да тръгна след него?

Себастиан кимна.

— Иначе не бих ти подхвърлил тази идея. Познавам унищожителната магия, която владее Господарят Рал, дори съм присъствал лично, видял съм с очите си. Знам, че чародейките ни неведнъж са съумявали да отвърнат на удара с удар. Магията не може да свърши цялата работа, но може да окаже ценна помощ.

Дженсън стоеше изправена, с вдигната брадичка.

— За мен би било чест. С радост бих приела всяка помощ, която биха могли да ми окажат.

В крайчеца на устните му се изви малка усмивчица.

— Но искам да знаеш едно — продължи тя, — с или без тяхната помощ аз ще убия Ричард Рал. Дори ако се наложи да се изправя срещу него сама, с голи ръце, пак ще го направя. Няма да спра, докато не осъществя решението си, тъй като докато не го направя, за мен няма живот. Той е решил така, не аз. За мен настъпва краят на вечното бягство. Повече няма да бягам.

— Разбирам те. Значи решено — отиваме при чародейките.

— Колко още мислиш, че остава до тях?

— Няма да се наложи да пътуваме из Стария свят. Утре сутринта трябва да се оглеждаме за пътека на запад, през планините. Нужен ни е път за влизане в Средната земя.

Дженсън отметна косата от лицето си и забеляза, че погледът на Себастиан е върху кичура.

— Но доколкото разбрах, императорът и Сестрите са в Стария свят?

Себастиан се усмихна загадъчно.

— Не. Не можем да позволим на Господаря Рал да нападне народа ни, без да отвърнем на удара, без да го накараме да заплати нужната цена. Имаме намерение да се бием и да победим — точно както си решила и ти. Император Джаганг е с войската, обсадил е главния град на Средната земя — Ейдиндрил. Там се намира Дворецът

на Изповедниците — Дворецът на съпругата на Господаря Рал. Ние ще разсечем Новия свят. С идването на пролетта ще завземем Ейдиндрил и ще прекършим гръбнака на Новия свят.

— Нямах представа. Нима през цялото време си знаел, че император Джаганг предприема подобна смела крачка?

Себастиан се засмя.

— Та нали съм неговият стратег.

Дженсън зяпна.

— Ти? Ти си го измислил?

Той махна с ръка, за да разсее учудването и.

— Император Джаганг завзе управлението на Стария свят, понеже е гений. Конкретно в този случай имаше две възможности, две различни препоръки: да нападне Средната земя, а след това Д'Хара, или да стори обратното. Брат Нарев сподели с него, че правдата е на наша страна и че както и да постъпим, победата ще е наша. Ето защо не му предложи съвет за действие.

Що се отнася до императора, той вече си бе набелязал като цел Ейдиндрил, но не бе споделял намеренията си гласно, преди да чуе препоръките. Моето мнение наклони везните. Император Джаганг не винаги използва моите стратегически ходове, но сега за моя радост мненията ни се покриваха. И двамата разбихме, че завземането на града и Двореца на съпругата на Господаря Рал няма да бъде мимолетна военна победа, а директен удар в сърцето на врага.

Дженсън отново видя онзи важен и високопоставен човек, когото бе открила отпърво у Себастиан. Един от хората, които държаха в свои ръце хода на историята. Съдбата на Цели нации, животът на безброй много хора зависеше от думата на Себастиан.

— Не мислиш ли, че досега императорът ще е завзел Двореца на Изповедниците?

Не — категорично отвърна той. — Няма да рискуваме да губим живота на най-смелите си войни при атакуването на толкова важен обект, докато времето не се оправи. Ще нахлуем в Ейдиндрил напролет, когато тази ужасна зима най-сетне свърши. Мисля, че все още имаме шанс да стигнем навреме за великото събитие.

Мисълта, че може да присъства на подобно колосално събитие, я опияняваше. Да види силите на свободните хора, нанасящи мощен удар срещу Господаря Рал. В същото време тя знаеше, че това означава

началото на края на Д'Хара. Но всъщност краят на едно злоещо владичество.

Тази нощ бе паметна поради много причини. Светът се променяше и Дженсън щеше да допринесе своя дял в този процес. Тя бе променила и тази нощ.

Огънят топлеше лицето и. Една сега разбра, че за пръв път вижда Себастиан без риза. Гледката и хареса.

Той хвана и другата и ръка.

— Император Джаганг ще иска да се запознае с теб.

— С мен? Та аз съм никой.

— Напротив, Дженсън! Императорът с нетърпение ще очаква срещата ви, това ти го гарантирам. Ще изгаря от желание да се срещне със смелата жена, готова самоотвержено да се включи в нашата борба за бъдещето на човечеството. В борбата, която в крайна сметка ще сложи край на потисничеството на Дома Рал. Дори самият Брат Нарев възнамерява да дойде в Новия свят, за да присъства на историческото завземане на Ейдиндрил и Двореца на Изповедниците, да види с очите си святата победа, постигната в името на народа ни. Сигурен съм, че и за него ще бъде чест да се запознае с теб.

— Брат Нарев?

Дженсън си помисли за водопада от събития, които до този момент не си бе давала сметка, че се случват. Сега тя се беше превърнала в част от тези паметни събития. Усети тръпка в душата си при мисълта, че ще се изправи лице в лице с Джаганг Справедливия — с един истински император. А може би щеше да има възможност да се запознае и с Брат Нарев, за когото Себастиан твърдеше, че е най-важният духовен водач, раждал се някога.

Ако не бе срещнала Себастиан, нямаше да знае нищо от това. Той беше толкова забележителен човек! Всичко в него бе забележително — от прекрасните му сини очи и екзотично щръкналата коса, до красивата му усмивка и изключителния му интелект.

— Щом ти си един от хората, замислили тази кампания, се радвам, че се озова тук, за да видиш на дело триумфа на стратегията си. Признавам още и че за мен ще бъде чест да попадна в компанията на такива велики и благородни мъже.

Макар Себастиан да бе скромнен както винаги, на Дженсън и се стори, че забелязва пламъче на гордост да припламва в очите му. Но

миг след това той я погледна сериозно.

— Когато видиш императора, не бива да се стряскаш от гледката.

— Какво имаш предвид?

— Император Джаганг е белязан от Създателя с очи, които виждат повече от очите на обикновените хора. Глупаците се плашат от тях. Искам да те предупредя. Не бива да се страхуваш от велика личност като него само защото изглежда различно.

— Няма.

— Значи всичко е наред.

Дженсън се усмихна широко.

— Новата ти стратегия ми харесва. Нямам търпение да дойде утрото, за да поемем към Средната земя, императора и Сестрите на светлината.

Той като че ли не я чу. Очите му изпиваха лицето и, косата и, накрая се върнаха върху очите и.

— Ти си най-красивата жена, която съм срещал.

Тя усети как пръстите му се впиват в ръцете и и я придърпват по-близо.

— Ласкаеш ме — чу се да казва.

Той бе доверен императорски съветник, а тя момиче, израсло сред горите. Той градеше историята, тя просто бягаше от нея. Досега.

Въпреки това той си оставаше Себастиан. Мъжът, с когото разговаряше, с когото пътуваше, с когото се хранеше. Безброй пъти го бе виждала да се прозява от умора и да заспива.

Той бе удивителна смесица от благородство и обикновеност.

Дистанцията, която тя поддържаше помежду им като че ли го изнервяше, но в същото време бе търсена, ако не и наложена от самия него.

— Съжалявам, прозвуча не на място — прошепна той смирено.

— Искам да кажа нещо много повече от това, че си само красива.

— Така ли? — Не беше въпрос. По-скоро изумление.

Устните на Себастиан се залепиха за нейните. Ръцете му я обгърнаха. Тя разпери своите встрани, бойки се, че ако го прегърне, ще докосне голата му плът. Отпусната в прегръдката му, почувства как гърбът и се извива под натиска на мускулите му.

Сочната му целувка изпълни устата и. Ръцете му не само я прегръщаха, но и засланияха. Затвори очи, отдадена на насладата от

целувката. Усети твърдината на тялото му, долепено до нейното. Юмрукът му се вкопчи в косата и на тила, от устните и се изтръгна стон, топлият му език най-неочаквано проникна в устата и. Божествена омая завъртя главата и.

Светът се преобърна, единствената и опора бяха ръцете му. Изведнъж нарът се оказа под гърба и. Шокът да се озове по гръб, притисната под тялото му, извика паника в мислите и, не знаеше какво да направи, как да реагира.

Искаше да го спре, преди да е стигнал твърде далеч. В същото време се страхуваше да направи нещо, което би го накарало да спре, да си помисли, че го отблъсква.

Хрумна и че са напълно сами. Това леко я притесни. Но я и окрили. Сега, когато на света бяха останали само двамата, тя бе единствената, която би могла да го спре. Изборът, който и предстоеше, щеше да предопредели не само собствения и път, но и щеше да реши съдбата на сърцето му. Изпита приятно усещане за власт.

Но това бе само една целувка. Вярно, по-страстна от тази в Двореца, но все пак само целувка. Главозамайваща, забързваща ритъма на сърцето целувка.

Тя се предаде на прегръдката му, дори се осмели да пъкне език в устата му така, както бе сторил той. Страстната му реакция на инициативата и я порази. Почувства се жена — желана жена. Ръцете и се плъзнаха по гладката кожа на гърба му, по релефа на ребрата и мускулите му, нямаше дрехи, които да и попречат да усети гъвкавото му тяло. Чудото на този водопад от чувства я остави без дъх.

— Джен! — прошепна той в ухото ѝ. — Обичам те.

Тя се вцепени. Не и се струваше реално. Сякаш сънуваше, сякаш се бе вселила в чуждо тяло. Бе сигурна, че го е казал, но наистина не и се струваше реално.

Сърцето и биеше тъй лудо, че се страхуваше да не изскочи от гърдите и. Себастиан също дишаше насечено, сякаш страстта му за нея го подлудяваше. Тя се вкопчи в него, жадна да долови пак топлия дъх на думите му в ухото си.

Страхуваше се да му повярва, да си позволи да му повярва, да се увери, че наистина го е казал, че това наистина се случва с нея, че не си го въобразява.

— Но това е невъзможно. — Думите изграждаха защитна стена около нея.

— Истина е — задъхано изрече той. — Така е. Нищо не мога да направя. Обичам те, Дженсън.

Топлият му дъх гъделичкаше лицето и така, че цялото и тяло затрепери.

Поради някаква причина в главата и нахлу споменът за Том. Видя го да и се усмихва с кривата си усмивка. Том не би постъпил така. Не знаеше защо, но бе сигурна. Том не би подходил по този начин към темата за любовта.

Изпита внезапен копнеж по Том.

— Себастиан.

— Утре ще поемем към съдбата си.

Дженсън кимна на рамото му, удивена от страстта в думите му. Тяхната съдба. Прегърна го още по-силно, усети потния му гръб, усети тялото му да притиска крака и, ръката му се плъзна към корема и, дланта продължи надолу към хълбока. Искеше и се той да каже нещо, с което да я сепне, да я стресне. В същото време се молеше да не го направи.

— Но тази нощ е наша, Джен, само трябва да протегнеш ръка към нея.

Дженсън.

— Себастиан.

— Обичам те, Дженсън, обичам те.

Дженсън.

Опита се да прогони образа на Том от главата си.

— Себастиан, не знам дали...

— Не съм го искал. Не съм имал и намерение да изпитвам това, но е факт. Обичам те, Дженсън. Не съм го очаквал. Скъпи Създателю, нищо не мога да сторя. Обичам те.

Тя затвори очи и го целуна по врата. Беше тъй прекрасно да слуша любовните му слова, прошепнати в ухото и — шепот, който звучеше почти като болезнена изповед и гняв, но при все това бе изпълнен с отчаяна надежда.

— Обичам те — прошепна той отново.

Дженсън.

Тялото и потръпна от удоволствие, беше прекрасно да се почувства жена, да знае, че присъствието и може да бъде възбуждащо за един мъж. Никога преди не се бе чувствала привлекателна. В този момент се чувстваше повече от красива — изкусително красива.

Предай се.

Той премести тежестта си и тя го целуна по врата, после прокара език по ухото му, както бе направил той. Тялото му пламна.

Ръката му се плъзна под роклята и и тя застина на място. Пръстите му се плъзнаха по голото и коляно, по голото и бедро. Каза си, че изборът е неин. Трябваше да реши.

Ахна, забила поглед в тъмните греди на тавана. Устните му се залепиха върху нейните, преди да е успяла да изрече думата, която знаеше, че трябва. Удари с юмрук по рамото му, объркана от отнетата и възможност да изрече тази едничка кратка важна дума.

Вкопчи го за лицето, за да го отдели от себе си, да може да говори. Но този мъж и бе спасил живота. Ако не беше той, тя щеше да легне мъртва до трупа на майка си. Дължеше му живота си. Да му позволи да я докосва по този начин бе нищо в сравнение с това. Какво може да и стане? Това е нищо в сравнение с начина, по който той отвори сърцето си за нея.

Освен това тя го харесваше. Той беше мъж, когото всяка жена би пожелала. Красив, умен и с положение в общество — Нещо повече — въодушевяваше я фактът, че и той я харесва. Както и тя него. Какво повече би могла да иска?

С усилие прогони натрапчивия образ на Том от главата си като съсредоточи цялото си внимание върху Себастиан и онова, което той правеше с нея. Ласките му я размекваха до болка.

Докосването на пръстите му бе тъй прелестно, че извика сълзи в очите и. Забрави думата, вече се питаше как изобщо бе могла да си помисли, че ще я изрече.

Пръстите и се вкопчиха в тила му, сграбчиха го с всичка сила. Другият и юмрук се заби между ребрата му и тя посрещна с вик това, което той правеше с нея. Порокът на плътската наслада я победи и тя простена безпомощно.

— Себастиан — успя да изрече задъхано, — о, Себастиан.

— Толкова те обичам, Джен. — Разтвори коленете и. Пъхна се между разтрепераните и крака. — Искам те, Дженсън. Искам те до

полуда. Не мога да живея без теб. Кълна се, че не мога.

Трябваше да направи своя избор. Повтори си го.

— Себастиан.

Предай се.

— Да — пророни задъхано, — добри духове, простете ми, да!

ВТОРА ЧАСТ

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ОБА СЕ ОБЛЕГНА на червената каручка край пътя. Пъхнал ръце в джобовете, небрежно огледа гъмжащия от хора пазар. Цареше празнично настроение, вероятно поради първите знаци на пролетта, макар че зимата още не смяташе да се предава. Въпреки студа хората бърбеха и се смееха, търгуваха и се пазаряха, купуваха и разглеждаха.

Жужащата на фона на острия вятър тълпа изобщо не предполагаше, че сред тях има толкова важна личност. Оба се ухили широко. Никой не знаеше, че тук има един Рал. Член на кралското семейство.

Откакто взе решение да бъде непобедим, докато се придвижваше на север, Оба стана нов човек — истинска светска особа. Отначало, непосредствено след смъртта на досадната чародейка и изкуфялата му майка, се бе почувствал замаян от непознатата свобода. Тогава изобщо и не помисли за Народния дворец. Но колкото повече задълбаваше в преломните събития, които се бяха случили, колкото повече прехвърляше в главата си всички нови неща, които бе научил, толкова повече се убеждаваше, че трябва да предприеме това пътешествие. Все още имаше неща, които не можеше да намести в общата картина, а впоследствие това би могло да създаде проблеми.

Онази жена — Дженсън — спомена за някакви четворки, които я преследвали. Четворки се изпращаха след видни личности. Оба се притесни да не би да погнат и него, нали и той вече беше важна клечка. Също като Дженсън, той бе дупка в света. Латейя не му обясни точно какво е това дупка в света, но явно двамата с Дженсън бяха нещо по-специално. Имаха нещо общо помежду си.

Не беше изключено Господарят Рал да е научил за Оба, сигурно от продажната Латейя, и да се е уплашил — при това с пълно основание — от неговото съперничество. Та нали Оба също е син на Мрачния Рал. Двамата братя би трябвало да са малко или повече равни. Господарят Рал владее магията, но пък Оба е непобедим.

При наличието на всичките тези потенциални проблеми Оба реши, че ще е най-добре да отиде в Двореца на баща си, за да види как

точно стоят нещата.

Още преди да тръгне на север, си имаше своите тревоги. Но обичаше да посещава непознати места, защото така се научаваха нови неща. Запомняше ги и ги подреждаше в главата си на отделни списъци. Места, гледки, хора. Всичко си има своя смисъл. В някои по-спокойни моменти си прехвърляше наум списъците, търсеше връзки, надяваше се да получи просветление. Умът трябва да се тренира непрекъснато — това се бе превърнало в негова максима. Той е сам на този свят, няма кой друг да решава вместо него, няма кой да избира пътя му. Може да прави каквото си поиска, но има още много да учи и да расте.

Но поне вече не се налагаше да храни животните, да копае в градината, да оправя огради, плевни и къщи. Нито да се отзовава на истеричните крясъци и да се подчинява на всеки каприз на изкуфялата си майка. Нито да търпи омразните лекове на досадната вещица, лукавите и погледи. Нито да изслушва безкрайните тиради на майка си и да се подчинява на отровните и унижения.

Само като си помисли, че тази ненормалница го караше да изрива заледена купчина тор! Него, сина на Мрачния Рал! Как е търпял всичко това! Сигурно е човек с невероятно търпение — едно от многото му звездни качества.

След като маниакалната му майка цял живот яростно го кълнеше да не пилее пари по жени, първата работа на Оба при влизането му в първия голям град беше да намери най-скъпата местна курва. Едва тогава разбра защо майка му е била толкова категорична — защото преживяването е върховно.

Въпреки удоволствието не можеше да не признае, че и тези жени имат склонност да проявяват жестокост към хора с неговата чувствителност. Те също дебнеха сгоден случай да го накарат да се почувства малък и нищожен. Пронизваха го с тъй омразните му преценяващи, безчувствени погледи на височайше благоволение.

Беше сигурен, че за всичко е виновна майка му. Явно някак си успяваше да се пресегне дори от света на мъртвите, да достигне до неговия свят чрез леденото сърце на проститутката, за да го тормози в мига на върховна наслада. Сигурно мъртвешкият и глас шепти в ушите на продажните курви злонамерени слова. Типично в неин стил. Дори във вечния си сън няма да се успокои и да дари сина си с мир и удоволствие.

Оба не беше прахосник — ни най-малко. Но парите, които несъмнено си бяха негови по право, можеха да му спечелят някои заслужени удоволствия, като чисто легло, сносна храна и добро питие в компанията на красиви жени. Все пак харчеше с мярка, за да не се окаже в един момент без пукнат грош. Знаеше, че хората завиждат на благосъстоянието му.

Но скоро разбра, че самият факт, че притежава пари, му спечелва без проблеми благоволенieto на хората, особено на жените. Стига да им купи по едно питие или дребно подаръче — цветно парче плат за шал, гривна или лъскава шнола, — те мигом ставаха по-склонни да се отнасят нежно с него. Често го отвеждаха на някое тихо усамотено местенце. Понякога странична уличка, друг път — отдалечена гора или стая.

Подозираше, че някои от тях се интересуват единствено от парите му. Въпреки това не преставаше да се диви на това колко забавни мигове на удоволствие могат да бъдат извлечени от една жена. Често с помощта на остър нож.

Като светски човек беше напълно естествено да опознае жените по-отблизо. Направи го не с една и две. Научи се как да разговаря с тях, как да се държи, как да им доставя удоволствие.

Остави след себе си цяла орда дами с разбити сърца, които не губеха надежда, че един ден ще се върне при тях. Някои от тях дори изоставиха мъжете си в отчаян опит да спечелят сърцето му.

Жените не можеха да му устоят. Умилкваха му се, очаровани от красотата му, удивени от силата му, стенеха отмалели, когато им доставяше удоволствие. Най-много обичаха да им причинява болка. Човек, лишен от неговата чувствителност, не би разпознал в сълзите им неземното щастие, което изразяваха.

Определено харесваше жените, но знаеше, че винаги може да си намери следваща, така че не губеше време в дълготрайни любовни връзки. Повечето му запознанства траеха кратко. Някои дори прекалено кратко. Чакаха го по-важни неща, нямаше време да се занимава с жени. По-късно ще си навакса. Точно както баща му.

Най-сетне му се удаде възможност да се наслади на великолепието на родния си дом — Народния дворец. Един ден този палат ще бъде негов. Гласът му го каза.

Зад Оба се промъкна уличен търговец, който прекъсна блажените му мисли, виденията му за бъдещето.

— Талисманчета за вас, господине? Магически амулети? Носят късмет.

Оба изгледа свъсено превития на две продавач.

— Моля?

— Продавам специални магически амулети. Няма да сбъркате, само за едно сребърно пени.

— Какво правят?

— Ами, как да ви кажа, господине, те са вълшебни. Нима не ви се ще магията да облекчи борбата ви за по-добър живот? Да настрои съдбата във ваша полза. Само за едно пени.

Без истеричната му майка, която да го потиска и гълчи, съдбата и бездруго бе настроена благосклонно към него. Но нали обича да научава нови неща.

— Какво прави тази магия?

— Велики неща, господине. Велики! Вдъхва сила. Сила и мъдрост. Ще имате повече сила и мъдрост от всеки обикновен смъртен.

Оба се ухили.

— Това вече го имам.

За миг мъжът изгуби ума и дума, но веднага се окопити.

Хвърли поглед през рамо, за да види дали не ги гледа някой, после се приближи към Оба, за да му каже нещо поверително. Дори му смигна съзаклятнически.

— Вълшебните амулети ще ви помогнат и с момичетата, господине.

— Жените и бездруго не могат да ми се наситят.

Започваше да губи интерес. Тази магия му обещаваше все неща, които си има. Все едно мъжът да му бе казал, че амулетите ще му дадат две ръце и два крака.

Мърлявото човече се покашля, изхрачи се и пак се приближи.

— Не знам, господине, не ми се вярва някой да се е наситил на богатство и красиви...

— Ще ти дам едно медно пени, ако ми кажеш къде да на меря чародейката Алтея.

Дъхът на онзи вонеше. Оба го отблъсна от себе си. Продавачът вдигна пръст и го сви на кукичка. Тънките му веждици също се понадигнаха.

— Вие сте мъдър човек, господине, точно както казахте. Веднага разбрах, че има нещо във вас. Попаднахте точно на когото трябва — на човека, дето единствен на пазара може да ви свърши работа. — Удари се в гърдите. — Аз. Знам всичко по въпроса. Но както без съмнение би разбрал човек с вашия ум, подобна тайна и привилегирована информация ще ви струва доста повече от едно медно пени. Да, сър, доста повече. Но затова пък си струва.

Оба свъси вежди.

— Колко повече?

— Една сребърна марка.

Оба избухна в гърлен смях и тръгна да си върви. Не че нямаше парите, но не смяташе да се остави да го правят на глупак.

— Ще поразпитам наоколо. Почтените хора няма да откажат да упътят един странник, при това, без да очакват в замяна нищо повече от моята благодарност.

Онзи забърза да го настигне, готов да се пазари. Разръфаните краища на дрехата му плющяха като криле на птица на вятъра, докато избягваше хората, сторили път на Оба.

— Да, наистина се убеждавам, че сте мъдър човек. Опасявам се, че не бих могъл да се меря с вас. Победихте ме, това е простата истина. Но има някои завързани неща, за които не подозирате. Неща, които човек с вашата рядка чувствителност би следвало да знае и които биха гарантирали безопасността ви в едно тъй опасно и рисковано пътуване, каквото явно се каните да предприемете. Неща, които са известни на малцина тук.

Че Оба бе чувствителен — в това нямаше спор. Обърна се и погледна мъжа, който се тътреше подире му като помияр, умилкващ се за огризка.

— В такъв случай едно сребърно пени. И това е окончателно.

— Е, щом казвате, значи сребърно пени. За ценната информация, от която се нуждаете, господине, която, гарантирам ви, няма да можете да получите отникъде другаде.

Оба спря, доволен, че онзи е забелязал изключителния му интелект. Застанал с ръце на хълбоците, се загледа в нищожеството

под себе си, което нервно облизваше напуканите си устни. Не бе присъщо на Оба да се разделя тъй лесно с парите си, но разполагаше с достатъчно, в тази ситуация имаше нещо интригуващо. Бръкна в джоба си, пъхна два пръста в кожената кесия и извади едно сребърно пени.

Метна го на опърпания продавач.

— Става.

Докато онзи протягаше ръка да хване монетата, Оба го стисна за хилавата китка.

— Ще ти платя колкото се разбрахме. Но ако разбере, че ме лъжеш или ако само заподозра, че не ми казваш всичко, си взимам обратно парата, а преди да си я прибера в джоба, ще трябва да изстържа кръвта ти от нея.

Мъжът забеляза застрашителните искри в очите на Оба и преглътна.

— Няма да излъжа, господине, нали ви дадох дума!

— Мъдро решение. И така, къде живее Алтея? Как да я на меря?

— Живее в едно блато. Ще ви кажа как да стигнете до нея само за...

— Ти за какъв ме мислиш, бе, за някакво тъпо говедо ли? — Оба му изви китката. — Това за блатото вече съм го чувал, така че по-добре включи в цената и подробности за пътя, по който се стига до там.

— Ама разбира се!

Оба отпусна хватката. Дребосъкът побърза да продължи.

— Имах предвид, че в замяна на щедрата сума, която ми заплатихте, ще ви кажа тайния път през блатото. Не онзи, по който минават всички, а скрития. За него знаят малцина, ако изобщо знаят. Всичко влиза в цената. Не бих си позволил да скрия каквото и да било от честен човек като вас, господине.

Оба го изгледа яростно.

— Таен път ли? Щом всички минават по нормалния, защо ми е да използвам някакъв си таен?

— Хората отиват при Алтея да им гледа. Много я бива. — Наведе се по-близо. — Но за да отиде човек да му гледа, трябва да е поканен. Никой не дръзва да припари до прага и без покана. Хората минават по един и същи път, за да може, след като ги е поканила, да ги види като идват и да отзове кръвожадните зверове, дето пазят пътеката. —

Престъпната физиономия се изкриви в дяволита усмивка. — Помислих си, че ако бяхте поканен, едва ли щяхте да разпитвате хората как да стигнете до там. Поканен ли сте, господине?

Оба внимателно избута смърдящия търговец назад.

— Значи има и друг път?

— Има я. Черен път. Ако е решил, човек може да и се промъкне изотзад, а зверовете, нека си вардят отпред колкото си щат. Умен човек не би се приближил до леговицето на могъща чародейка като нея.

Оба се огледа, за да види дали някой не ги слуша.

— Не ми трябва тайни пътища. Не ме е страх от вещицата. Но понеже така или иначе съм си платил, по-добре да чуя за какво става въпрос. Давай и за двата пътя, както и всичко останало, което знаеш за нея.

Онзи сви рамене.

— Ако искате, просто тръгнете на запад, натам, откъдето минават всички, които Алтея е поканила. Като прекосите полята на запад, ще стигнете до огромна снежна планина. Като я прехвърлите, тръгвате на север и следвате скалите. Пътеката слиза надолу, докато накрая опре в езерото. Само се придържайте към пътеката, тя е доста добре отгпкана. Не се отклонявайте. Води право в дома на Алтея.

— Но по това време на годината езерото би трябвало да е замръзнало.

— Не, господине. Това място е омагьосано, там бушува злата магия на тази жена. Блатото на Алтея никога не замръзва.

Оба изви китката на мъжа, докато онзи изкрещя.

— За глупак ли ме вземаш? Няма блато, което да не замръзва зиме!

— Питайте, който щете! — пищеше онзи и махаше свободната си ръка. — Който и да питате, ще ви каже, че мястото, където живее Алтея, не се подчинява на законите на зимата, а си остава горещо и влажно през цялата година.

Оба го пусна.

— Нали спомена, че имало черен път отзад? Къде е?

Онзи се поколеба за първи път. Пак облиза напуканите си устни.

— Трудно се намира. Има няколко ориентира, ама не се виждат лесно. Мога да ви кажа как да намерите мястото, но ако го изпуснете,

ще си помислите, че съм ви излъгал, а то всъщност е тънка работа да го намерите само по описание, ако не сте наясно с района.

— Вече се замислям дали да не си взема парата обратно.

— Тревожа се за вашата сигурност, господине, това е всичко. — Бърза извинителна усмивка. — Не съм от хората, които биха предложили на човек като вас само половината, от което се нуждае. Просто знам, че после може да съжалявам. Смятам да си удържа на думата.

— Давай.

Онзи се покашля и се изплю встрани. Обърса уста с опакото на мърлявия си ръкав.

— Ами, да ви кажа, господине, най-лесно ще го намерите, ако ви заведем.

Оба изчака покрай тях да отmine възрастна двойка и дръпна мъжа за китката.

— Добре, да тръгваме.

Онзи заби пети в пръстта.

— Ей, чакайте! Уговорката ни беше да ви упътя и ще го направя. Както вече ви казах, мястото трудно се намира. Но не сте прав, ако очаквате да си зарежа бизнеса и да ви стана водач. Става въпрос за няколко дни, в които ще си изпусна клиентелата.

Оба свъси вежди и се наведе към мъжа.

— Колко искаш, за да ме заведеш, където трябва?

Продавачът въздъхна тежко и започна да пресмята наум.

— Вижте, господине — рече след малко и заби пръст във въздуха. Кирливата му ръкавица беше скъсана и показалецът щръкна гол. — Ако ми платите една златна марка, предполагам няма да е проблем да отсъствам няколко дни.

Оба се изсмя.

— Хич не си и помисляй за марка — ни златна, ни сребърна, — за да ме преведеш през тоя пуцинак за няколко дни. Бях склонен да ти дам още едно сребърно пени, ама край. Или го взимай, или си ми връщай първото и се махай.

Онзи поклати глава и измърмори нещо на себе си. Накрая погледна примирено Оба.

— Напоследък търговията не върви. Право да ви кажа, парите няма да са ми излишни. Ще ви бъда полезен, господине. Готов съм да

ви вода за едно сребърно пени.

Оба го пусна.

— Да вървим.

— Минава се през полетата Азрит. Трябват ни коне.

— Да не искаш да ти купя и кон? Май ти хлопа дъската!

— Пеш няма да стане. Но познавам хора, с които ще се спазарите добре за два коня. Ако щадим животните, съм сигурен, че момчетата ще ги изкупят обратно, щом се върнем — с малка отбивка от цената.

Оба се замисли. Искаше му се да се качи да огледа Двореца, но реши, че ще е по-добре първо да посети сестрата на Латея. Имаше да учи още нови неща.

— Звучи справедливо. Да вървим да намерим коне, че път ни чака.

Напуснаха по-тихата странична уличка и попаднаха в глъчката на главния път. Беше пълно с красиви жени. Някои от тях поглеждаха към Оба с неприкрита подкана и копнеж в очите. Срецаха погледа му, жадни за близост. Той им се усмихваше — да, може би, но по-късно. Виждаше как дори това бегло обещание извикваше блясък в очите им.

Хрумна му, че вероятно жените, обикалящи пазарите, са най-обикновени селянки. В Двореца сигурно щеше да намери онова, което търси: жени с положение. Заслужаваше не по-малко. Та нали в крайна сметка е Рал, така да се каже, принц или нещо от този порядък. Може би дори повече от принц.

— Как те викат? — попита Оба. — Все пак ще пътуваме заедно.

— Кловис.

Самият той не си каза името. Харесваше му да го наричат „господине“. Пък и така трябваше.

— Тук има толкова много хора — рече той и плъзна поглед сред тълпата, — защо не ти се продават амулетите? Защо си го закъсал?

Мъжът въздъхна отчаяно.

— Тъжна история, но защо да ви занимавам, господине.

— Не вярвам да е толкова сложно.

— Как да ви кажа. — Прикри очите си с дланта, на която се виждаха останки от ръкавица, и погледна Оба. — Ами, господине, преди време, зимата беше още в силата си, се запознах с една красавица.

Оба погледна изгърбения, сбръчкан, рошав човечец, тътрещ се до него.

— Запознал се, значи?

— Право да ви кажа, предложих и амулетче. — Челото на Кловис се сбръчка в гримаса, сякаш видя призрак. — Направо потъваш в очите и. Огромни сини очи. Рядко можеш да видиш такъв син цвят. Работата е там, господине, че очите и много ми приличат на вашите.

Оба го погледна изпод вежди.

— На моите ли?

Кловис закима енергично.

— Така си е, господине. Досуц като вашите. Само си представете. Нещо в нея както и във вас ми изглежда познато. Но не мога да го определя.

— И какво общо има това с проблемите ти? Да не би да си и дал всичките си пари, а да не си успял да се пъхнеш между краката и?

Кловис остана потресен от думите му.

— Не, господине, нищо подобно. Опитах се да и продам амулет, за късмет. Вместо това тя ми открадна парите.

Оба изръмжа недоволно.

— Обзалагам се, че е пърхала с мигли и те е засипвала с усмивки, докато си е пъхала ръката до лакътя в джоба ти. А ти си бил твърде разгорещен, за да разбереш какво става.

— Не, господине, няма такова нещо. Ни най-малко. — В гласа му прозвуча горчивина. — Изпрати след мен един мъжага, който ми открадна всичко по нейна поръчка. Направи го той, но съм сигурен, че по нейна заръка. Те двамата ми откраднаха париците. Лишиха ме от цяла година труд.

В главата на Оба някакъв спомен напираше да излезе на повърхността. Прехвърли списъка си със странни и необикновени неща. Парченцата започнаха да се напасват.

— Как изглеждаше тази жена със сините очи?

— Ами красива, с дълги червени къдрици. — Дори тази жена да бе ограбила продавача на амулети, Оба видя в очите му един отнесен поглед, който му подсказваше, че все още е пленен от нея. — Лицето и беше възплъщение на добър дух. От фигурата и — ум да ти зайде. Но трябваше да се сетя по вещерската и червена коса, че зад тази красота се крие някаква подлост.

Оба спря и сграбчи спътника си за ръката.

— Как се казваше жената, Дженсън ли?

Кловис сви рамене.

— Съжалявам, господине, не ми каза името си. Но едва ли са много жените, дето изглеждат като нея. Не и с тези сини очи, изящни маниери и дълги червени къдрици.

Оба беше на същото мнение. Описанието отговаряше точно на Дженсън. И това, ако не е нещо! Кловис вдигна ръка.

— Ето, господине. Ей, онзи там може да ни продаде коне.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ОБА ПОТЪНА В МРАКА под гъстата растителност. Не беше за вярване колко е тъмно под високите дървета, долу в ниското, под хребета, при положение, че на поляната горе грееше ярко слънце. Тук всичко бе прогнило от влага.

Извърна глава от пътеката, лъкатушеца под лианите и висящите туфи мъх, за да огледа още веднъж стръмния скалист склон, на чието било бе оставил Кловис да се грее на огъня и да наглежда конете и багажа им. Оба с радост се раздели с дребосъка. Онзи през цялото време жужеше като досадна муха около него. Докато прекосяваха полетата Азрит, устата му не млькна, дрънкаше какви ли не глупости. Оба на драго сърце би се освободил от него, но продавачът излезе прав, че ако човек не знае точно къде да се отклони, може да пропусне пътеката, отвеждаща от другата страна на блатото към къщата на Алтея.

Добре поне че онзи не прояви никакво желание да го придружи и през самото блато. Кловис бе някак нервен и нетърпелив да се увери, че клиентът му все пак ще продължи пътя си. Сякаш се притесняваше да не би Оба да не му вярва и искаше да се докаже. Остана да чака на върха, размаха за сбогом ръце под дрипавите ръкавици, нетърпелив да види как Оба потъва в шубрака и да почувства, че е изпълнил своята част от договора и си е заслужил парите.

Оба въздъхна и пое напред, трябваше да прикляква и да се навежда, за да мине под ниските гъсти клони. Когато имаше корени, на които да стъпи, ги използваше, ако пък нямаше, нагазваше направо в мътната вода. Въздухът бе неподвижен и застоял като водата. Освен това беше влажно и миришеше на гнилоч.

От далечните дървета подвикваха странни птици, скрити сред сенки, където вероятно никога не проникваше слънчев лъч, отвъд преплетени лиани, топки от листа и разложени стволоче, полегли на една страна покрай здравите си другари. Във водата мърдаха твари. Какви по-точно, дали риби или влечуги, не можеше да се каже. Мястото не му харесваше. Ни най-малко.

Припомни си, че в къщата на Алтея го очакват безброй нови неща. Дори тази мисъл не му поддържа ободряващо. Замисли се за странните буболечки, невестулки и дъждовници, които вече видя, и се запита какво ли още го чака напред. И това не го разведри. Това място определено не му харесваше.

Гмурна се под клоните и разкъса огромна паяжина. На земята тупна най-тлъстият паяк, който някога бе виждал, и се затътри нанякъде да се скрие. Оба обаче беше по-бърз и го размаза с едно премерено движение. Косматите крачка се изпънаха във въздуха и след миг се отпуснаха. Оба се ухили и продължи. Може пък да се окаже, че блатото не е толкова ужасно.

Сбърчи нос. Колкото по-навътре отиваше, толкова по-отвратителна ставаше вонята — странна остра смрад на гнилоч и разложено. Между дърветата се виеше пара, чиято миризма бе друга — на развалени яйца, но по-стипчива. Мястото мигом престана да му харесва.

Продължи да цепи шубрака напред, питайки се дали пък не сбърка, като тръгна да търси къщата на Алтея, при това само по описанията на ръкомахащия търговец. Въздъхна и продължи напред. Колкото по-бързо стигне и се срещне с Алтея, толкова по-скоро ще се махне от тук.

Освен това гласът не му даваше покой, подтикваше го да върви и да върви.

Колкото по-скоро свърши със сестрата на Латея, толкова по-скоро ще посети дома на дедите си — Народния дворец.

Би било мъдро най-напред да научи, каквото може, за да знае какво да очаква от брат си по бащина линия.

Запита се дали Дженсън вече се е срещнала с чародейката Алтея и какво ли е научила от нея. Все повече се убеждаваше, че съдбата му по някакъв начин е свързана с тази жена — Дженсън. Към нея непрекъснато го връщаха разни неща — твърде много, за да ги сметне за случайни. Оба се отнасяше с изключително внимание към отделните точки в списъците си. Останалите хора не са толкова наблюдателни, но на тях не им се и налага — те не са важни особи като него.

А двамата с Дженсън са дупки в света. Още по-интересното е, че и двамата имат нещо общо в очите. Нещо, което дори Кловис забеляза.

Вярно, не можа да определи какво точно. Оба се опита да го притисне, но онзи наистина не можеше да каже.

С напредването на заранта Оба положи всички усилия да се движи по-бързо през плетеницата от корени, която минаваше за пътека. В един момент тя тръгна надолу и се изгуби в басейн от притихнала тъмна вода. Оба се спря задъхан, по лицето му се стичаха струйки пот. Огледа се първо наляво, после надясно, за да види дали няма откъде да заобиколи. Изглежда, пътят продължаваше право напред, през гъстата растителност и пелената от пари. Но най-напред трябваше да прекоси през водата. Както му беше горещо, идеята не му се стори чак толкова лоша.

Тъй като не видя друга опора, отрязва един по-дебеличък клон и си издялка удобна тояга, на която да се подпира.

Стиснал тоягата в едната си ръка, Оба нагази във водата. Оказа се не толкова разхладителна, колкото се бе надявал. Вонеше ужасно и беше пълна с кафяви пиявици. Докато газеше и пореше тинестото дъно с крака, непрекъснато махаше с ръка пред лицето си, за да прогони рояците насекоми. Продължи да се оглежда, но явно това бе единственият път, извеждащ към сушата напред. Тази мисъл му вдъхна сили да следва неотклонно избраната посока.

В началото по дъното имаше корени, на които можеше да се стъпва, но скоро се озова до гърди във вода, а още не бе стигнал средата на блатото. Водата го дърпаше нагоре към повърхността и краката му едва докосваха дъното. Корените бяха хлъзгави и тоягата му не можеше да намери в тях добра опора, но поне му помагаше да запази равновесие.

Беше добър плувец, но идеята, че заедно с него в черните води може да плува още нещо, никак не му се понрави. По-добре да се мъчи да ходи. Вече приближил отсрещния бряг, се замисли дали да не захвърли тоягата и да преплува останалата част от блатото. В същия миг в крака му се блъсна нещо тежко. Преди да има време да реагира, онова го дръпна рязко за глезените и светкавично се уви около прасците му.

Първата мисъл на Оба беше, че сигурно е някое от чудовищата, за които се говореше, че живеят в блатото. През целия им дълъг път Кловис го бе заливал с какви ли не истории за тези страховити същества и го бе предупреждавал да внимава, но уверен в собствената

си сила, Оба изслушваше предупрежденията на спътника си с презрителна гримаса.

Сега обаче изпадна в истински ужас. Започна да се мята бясно, паника притисна гърлото му, краката му ритяха отчаяно, за да се измъкнат от хватката, но огнедишащото чудовище се бе вкопчило здраво в него и явно нямаше намерение да го пусне. Беше същото както някога в тясната клетка, в която го затваряше майка му като дете. Почувства се отново малък и безпомощен. Писъкът му полетя над гъстите води и се върна обратно при него като ехо. Единствената му ясна мисъл беше, че е твърде млад, за да умира — особено по такъв ужасен начин. Животът му тепърва започва. Не е често да го сполетява такава съдба.

Изкрещя отново и с подновени усилия се опита да се освободи. Искеше да се махне от там, копнееше неистово да избяга надалеч, както някога бе мечтал да напусне тясната кошара. Виковете не му бяха помагали преди, нямаше да му помогнат и сега. Чуваше само празното ехо.

Съществуването внезапно го завъртя и го дръпна под водата.

Оба успя да си поеме дъх тъкмо навреме. Докато потъваше към дъното с разширени от ужас очи, забеляза за пръв път люспите на похитителя си. Никога не беше виждал по-голяма змия. Все пак изпита облекчение — поне е змия. Вярно, голяма, но все пак е само едно животно, а не огнедишащо чудовище.

Преди змията да успее да обездвижи и ръката му, успя да докопа ножа си и да го извади. Знаеше, че под водата голяма част от силата му се губи, въпреки това не му оставаше друго, освен да се опита да използва оръжието си. Трябваше да се възползва от шанса си, преди да се е удавил.

Докато протягаше шия към повърхността, която се отдалечаваше все повече и повече от него, краката му опряха в твърда почва. Вместо да продължи опитите си да излезе над водата и да си поеме въздух, той се отпусна и остави коленете си да се сгънат към дъното. Постепенно застана в положение на жаба, готвеца се за скок. Тогава напрегна всички сили и се отблъсна от дъното.

Главата му разцепи повърхността, тялото му се появи над водата, пристегнато в плътни обръчи. Хвърли се към брега и успя да се метне върху едно коренище. Увитата около него змия омекоти сблъсъка с

твърдата повърхност и явно не остана доволна от тази си роля. В полумрака, във вихъра на двете боричкащи се мокри тела, проблеснаха разноцветни люспи.

Главата на змията се надигна над рамото на Оба. Зад прикритието на черна маска го стрелнаха две жълти очи. Червеният език обиколи непокорната жертва. Оба се ухили.

— Ела ми по-наблизо, приятелче.

Змията се премести с вълнообразни движения нагоре по тялото му, очите го гледаха заплашително. Ако имаше влечуго, способно да изпитва ярост, то беше пред него. Бърз като светкавица, Оба склучи покафенелия си от тинята юмрук около огромната зелена глава. Спомни си редките случаи, в които беше влизал в ръкопашен бой. Обичаше да се бие. Винаги ставаше победител.

Змията изсъска. Двамата гиганти се бяха вкопчили един в друг. Змията се опита са пристегне Оба в допълнителни обръчи и да си спечели предимство, като го стегне в смъртоносна хватка.

Борба за надмощие между два колоса.

Оба си припомни, че откакто се вслуша в гласа, стана непобедим. Преди живееше в постоянен страх — в страх от майка си, в страх от могъщата магьосница. Почти всички се бояха от Латея, както почти всички се бояха от змии. Но единствено Оба успя да се възправи срещу злата и магия. Тя изпрати насреща му огън и светкавици, магия, способна да разруши стени и да заличи всяка сила. Но той е непобедим. Нима някакво си влечуго може да се мери с такъв противник? Засрами се, дете извика от страх. Нима една змия може да уплаши Оба Рал!

Примъкна се още по-нагоре на сушата, като дърпаше змията със себе си. Широко усмихнат, плъзна ръка под зелената и глава. Огромното животно се вцепени.

Едната му ръка внимателно подхвана главата, а другата натисна допълнително с ножа. Твърдите люспи, сякаш бяла ризница, не поддадоха. Змията, под заплахата на смъртоносното оръжие на Оба, внезапно започна да се бори — този път не за надмощие, а за да избяга. Мощните обръчи се отпуснаха и освободиха краката на Оба, плъзнаха се по земята, опитвайки се да се вкопчат в нещо, било то клон или корен. Оба протегна крак и придърпа туловището и обратно нагоре.

Острият като бръснар нож, движен от мощните му мускули, изведнъж проби дебелия люспи под челюстта. Оба остана като замаян от гледката на капещата по юмрука му кръв. Змията побесня от ужас и болка. За надмощие вече не можеше да става и дума. Сега единственото и желание беше да избяга. Всичките усилия на животното бяха съсредоточени в тази посока.

Но Оба беше силен. Оба никога не изпускаше жертва.

Напрегнал мускули, издърпа мятаното се тяло още по-нагоре към брега, на по-сухо място. Тежкият звяр го запъхтя. Успя да вдигне туловището над главата си и обзет от бяс, да се хвърли напред с нож в ръка, приковавайки го към едно дърво. Острието премина през долната челюст на змията и се показа през крайчеца на горната като огромен зъб.

Жълтите очи гледаха безпомощно как мъчителят и изважда от ботуша си втори нож. Оба за нищо на света не би пропуснал да види как животът напуска злите жълти очи, втрещени в него.

Разряза по дължина бледия корем в гънката между редиците люспи. Къс прорез. Не смъртоносен. Само колкото да може да вкара ръката си.

Ухили се широко.

— Готова ли си, скъпа? — попита той жертвата си. Тя само го погледна, неспособна на каквото и да било действие.

Оба нави ръкава си колкото можа по-нагоре и бръкна в прореза. Дупката беше тясна, наложи се да усуче дланта, после и китката си, докато ръката му потъне до лакътя в живото тяло. Змията се мятеше безпомощно, този път не в опит да избяга, а в агония. Оба си помогна с коляно, за да прикове неподвижно агонизиращото тяло, а опашката настъпи с ботуша си.

Когато усети какво е да си змия, светът сякаш изчезна за него. Представи си как се превръща в животното, ръката му потъваше все по-надълбоко в утробата, змийската кожа се превърна в негова собствена. Усети натиска на топлите вътрешности върху плътта си. Потъваше все по-надълбоко. Пристъпи напред, за да може да продължи дори още повече, докато очите му се озоваха на милиметри от очите на жертвата.

Вгледа се в тях и с неопикуемо вълнение установи, че вижда не само неистова болка, но и величествен ужас.

Ръката му се плъзна през хлъзгавия корем и намери целта си — живото сърце. То туптеше бясно, подскачаше и се мяташе. Похитител и жертва не отместваха поглед един от друг. Оба сви мощния си юмрук. Сърцето се откъсна топло и влажно. Змията подскочи в предсмъртен агонизиращ гърч. Докато Оба измъкваше сърцето и през процепа, движенията и ставаха все по-премерени и уморени, докато накрая опашката потрепна за последно и застина.

През цялото време Оба не откъсна поглед от жълтите и очи докато не се убеди, че животът ги е напуснал. Не бе същото, като да гледаш как умира човек, защото липсваше онази специфична връзка между човешки същества, комплексът от сложни мисли, които можеха да свържат двама души в едно. Но все пак беше вълнуващо да проследиш как смъртта навлиза в периметъра на живота.

Блатото постепенно започваше да му харесва.

Триумфиращ и окървавен, Оба приклепна край водата, да са се поизмие и да почисти ножовете си. Срещата беше напълно неочаквана, предизвикателна и удовлетворителна, макар че трябваше да признае, че удоволствието далеч не може да се сравнява с убийството на жена. При жената към всичко останало се прибавяше и сексуалната възбуда, насладата да вкараш в тялото и не само ръката си, докато очакваш смъртта да влезе в нея, да споделите телата си.

По-голяма близост не съществуваше. Преживяването беше наистина вълшебно.

Когато приключи с миенето, водата беше почервеняла. Цветът и му напомни за червената коса на Дженсън.

Изправи се и провери дали всичките му вещи са си на мястото, дали не е изгубил нещо по време на схватката. Попипа джоба си, за да се увери, че тъй трудно изкараното му богатство си е на мястото.

Парите му ги нямаше.

Обзет от ледена паника, пъкна ръка в джоба си. Кесията я нямаше. Каза си, че сигурно я е изгубил под водата, докато се мъчеше да се отскубне от похитителката си. Държеше кесията си на връв, завързана за колана, за да е сигурен, че не може да я изгуби. Не можеше да си представи как е възможно. Единственото обяснение, което му хрумна, беше, че възелът вероятно се е разхлабил по време на борбата.

Обърна се и изгледа намръщено мъртвата твар, висяща на безформена купчина край ствола на дървото. Извън себе си от ярост, я сграбчи за шията и започна да блъска безжизнената глава о дървото, докато люспите започнаха да падат.

Изтощен и задъхан, най-сетне се спря. Остави трупа да се свлече на земята. Отпаднал духом, си каза, че ще трябва д се гмурне отново в блатото, за да потърси изгубените си пари. Преди това обаче направи последен отчаян оглед на джобовете си. При по-внимателно взирание забеляза, че връвта все още виси от колана му. Значи все пак не се е развързала. Дръпна я.

Беше отрязана.

Обърна се в посоката, откъдето идваше. Кловис.

Дребното човече все гледаше да се пъха в него като някаква досадна муха, устата му не преставаше да мели. Сигурно е видял кесията, докато Оба купуваше конете.

Изръмжа и изпрати яростен поглед през блатото. Заръмя. Капките заромолиха тихичко по гъстата пелена от листа над главата му и охладиха разгорещеното му лице. Ще убие дребния мошеник. Бавно. Кловис със сигурност ще се прави на ни лук ял, ни лук мирисал. Ще моли Оба да го претърси, за да докаже, че у него няма никаква кесия. Не е изключено да е заровил някъде парите с намерението по-късно да се върне да си ги вземе.

Но Оба ще го накара да си признае. Без съмнение. Кловис сигурно се смята за голям умник, ама изобщо няма представа с кого си има работа. Не знае що за човек е Оба Рал.

Хукна обратно през блатото, нетърпелив да извие врата на мизерника. Направи няколко крачки и спря. Не. Толкова време загуби, докато стигне дотук. Къщата на Алтея сигурно е близо. Не бива да допуска гневът му да го ръководи. Трябва да мисли. Нали е умен. По-умен от майка си. По-умен от оная вещица Латейя. По-умен от дрипавия джебчия. Ще действа премерено и обмислено, а не заслепен от ярост. Ще се разправя с Кловис, когато приключи с Алтея. Обзет от мрачно настроение, продължи пътя си към къщата на чародейката.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ПРЕЗ ЕФИРНАТА ПЕЛЕНА НА ДЪЖДА Оба не забеляза жива душа около червеникавата дървена къща, сгушена сред кичестите дървета и зеленина. По брега, обикалящ малкото езерце наблизно, се виждаха следи — отпечатъци от мъжки ботуши. Не бяха пресни, но именно те го отведоха до къщата. От комина мързеливо се виеше тежък влажен дим.

Тази къща, почти невидима под гъстата мрежа от мъх и лиани, явно беше домът на чародейката. Кой друг би проявил глупостта да живее на подобно отвратително място.

Оба запристъпва на пръсти по пътеката, изкачи се по задната стълба и се озова на тясна веранда. Над нея бе надвиснал покрив, поддържан от дебели дървени колони. От по-широкото предно стълбище тръгваше добре отъпкана пътека — без съмнение това бе пътят, по който посетителите свенливо приближаваха дома на чародейката с молба да им гледа.

Извън себе си от ярост и без никакво намерение да се прави на любезен и да чука, Оба блъсна вратата. В огнището гореше малък огън. Прозорчетата бяха само две и пламъкът не смогваше да даде достатъчно светлина, та помещението беше по-скоро мрачно. Целите стени бяха отрупани с някакви глупави фигурки, предимно на животни, някои необработени, други боядисани, трети позлатени. Беше доста далеч от вкуса на Оба. Мебелировката бе по-добра от тази в дома му, но му се стори далеч не толкова уютна като това, с което вече беше свикнал.

Край камината на красив дървен стол — най-изящният от всички мебели — седеше жена с огромни тъмни очи. Приличаше на кралица, възкачила се на трона си. Гледаше го над ръба на чашата си, докато отпиваше. Макар дългата и златиста коса да изглеждаше по-различно и да нямаше онези сурови и студени черти, Оба я позна. Ако човек се вгледа внимателно в очите и, няма начин да сбърка. Това беше сестрата на Латейя.

Очи. Тази дума присъстваше в един от списъците, които съхраняваше в главата си.

— Аз съм Алтея — рече тя, щом отдели чашата от устните си. Гласът и не приличаше на сестриния и. В него се долавяха същите нотки на властност, но нямаше и следа от високомерието и надутостта на Латея. Не стана от стола. — Смея да твърдя, че идваш доста порано, отколкото те очаквах.

За да избегне всяка потенциална заплаха, Оба пропусна думите и покрай ушите си и се отправи директно към задните стаи, първо към онази, в която му се мярна работна маса. Кловис беше споменал, че Алтея има съпруг, Фридрих. Пък и нали видя с очите си следи от мъжки обувки в калта. Върху плота лежаха прилежно подредени длета, ножове и чукове — все потенциални смъртоносни оръжия, в случай че попаднат в подходящи ръце. Изглежда, някой съзнателно беше прекъснал работата си, оставяйки работното си място в изряден вид.

— Мъжът ми замина за Двореца — провикна се тя от стола си. — Сами сме.

Все пак Оба реши да се увери с очите си и погледна и в спалнята. Беше празна. Жената казваше истината. Като се изключи тропотенето на дъжда по покрива, в къщата бе тихо. Двамата наистина бяха сами.

Убедил се, че нищо няма да прекъсва срещата им, Оба се върна в дневната. Жената го чакаше. В израза на лицето и нямаше нито веселост, нито сърдитост, нито тревога. Оба си каза, че ако и е останал поне малко мозък, би трябвало поне да се притесни. Видя му се някак вяла, може би сънена. Това отвратително блато с горещ и влажен въздух сигурно успиваше.

На земята близо до стола беше оставена квадратна дъска с изящен позлатен символ отгоре. Напомни му на нещо, което бе отбелязал в списъците си. Край дъската имаше купчина тъмни гладки камъчета. В краката на жената се виждаше голяма червена възглавница със златни орнаменти.

Оба застина на място, внезапно осъзнал връзката на една думите в списъците му със символа, изрисуван на дъска — символът му напомняше за изсушен цвят от планинска трескавична роза — една от билките, която Латея прибавяше към лековете му. Повечето от другите субстанции обикновено бяха стрити на прах. Не и тази билка. Тя счукваше по едно цветче точно преди да го прибави към лекарството

му. Подобно зловещо съвпадение не би могло да е друго, освен предупредителен знак за опасност. Явно беше прав: тази чародейка сигурно е точно толкова опасна, колкото бе предполагал.

Свил юмруци, Оба се надвеси над жената и я изгледа застрашително.

— Добри духове! — прошепна тя. — Надявах се никога повече да не видя тези очи.

— Какви очи?

— Очите на Мрачния Рал. — В гласа и се долавяше далечна нотка на безнадеждност, примесена със съжаление, а може би дори с ужас.

— Очите на Мрачния Рал. — Оба се ухили широко. — Много великодушно от твоя страна, че го спомена.

Тя дори не понечи да се усмихне.

— Не беше комплимент.

Усмивката му угасна.

Не се изненада много от факта, че тя разпозна в него сина на Мрачния Рал. Нали е чародейка, а на всичко отгоре и сестра на Латея. Кой знае какви и ги е надрънкала онази досадна жена от вечния си дом в света на мъртвите.

— Ти си убиецът на Латея.

Не беше въпрос, по-скоро укор и присъда. Макар да бе спокоен поради непобедимостта си, Оба застана нащрек. Все пак онази Латея, от която се бе страхувал цял живот, се оказа не чак толкова забележителна, колкото си я беше представял.

Но Латея не можеше да се сравнява с тази жена — ни най-малко.

Вместо да отвърне на обвинението, Оба на свой ред зададе въпрос.

— Какво е дупка в света?

Онази се усмихна и протегна ръка.

— Защо не седнеш, ще пийнем чай.

Оба не бързаше. Има време да приключи с тази жена — в това беше сигурен. Защо да пришпорва нещата. Донякъде съжаляваше, че избърза с Латея, преди да успее да изтръгне всички отговори от нея. Станалото — станало, както обичаше да казва.

Но сега Алтея ще отговори на всичките му въпроси. С нея няма да бърза. Тя ще го научи на много нови неща, преди да приключи с

нея. Ще извлече максималното от тъй дълго предвкусаното удоволствие, няма закъде да бърза. Внимателно се отпусна на стола. На ниската масичка между двамата имаше чайник, но не и втора чаша.

— О, съжалявам — рече тя, забелязала търсеция му поглед.

— Би ли отишъл до шкафа да си вземеш чаша?

— Ти си домакинята, защо не отидеш да ми донесеш?

Фините пръсти на жената се плъзнаха по спираловидните краища на подлакътниците на стола.

— Опасявам се, че не бих могла. Саката съм. Не мога да ходя. Мога само да влача безполезните си крака по пода и да върша някои най-елементарни неща.

Оба я погледна, не знаеше дали да и вярва. Жената се потеше обилно — сигурен знак за нещо. Сто процента е ужасена от присъствието на човека, оказал се достатъчно могъщ, за да сложи край на сестра и. А дали не се опитва да го разсее, надявайки се да му се нахвърли веднага, щом той и обърне гръб.

Алтея повдигна леко ръба на полата си, за да му покаже коленете си и малко над тях. Той се наведе да ги огледа по-добре. Краката и бяха обезобразени и съсухрени. Сякаш бяха умрели преди векове, а още не бяха погребани. Гледката му хареса.

Алтея повдигна вежда.

— Както вече споменах, саката съм.

— Какво е станало?

— Баща ти се погрижи.

Е, и това, ако не е нещо!

Оба за пръв път усети осезаема връзка с баща си.

Сутринта беше тежка и изтощителна, така че има право да изпие чаша чай на спокойствие. Всъщност идеята никак не е лоша. И бездруго възнамеряваше да създаде доста работа на тази жена. Отиде до шкафа и взе най-голямата чаша, която откри на полицата. Когато я остави на масичката, Алтея я наля догоре с тъмен гъст чай.

— Специален е — обясни тя в отговор на намръщеното му лице.

— В блатото човек понякога се чувства ужасно, много е горещо и влажно. Напитката ще ти прочисти главата и ще те освободи от товара на тежката сутрин, която прекара. Освен това ще се изпотеш и уморените ти след дългото ходене мускули ще се отпуснат.

Вярно, след тази ужасна сутрин главата му щеше да се пръсне. Дрехите му вече бяха изсъхнали, от кръвта не бе останала и следа. Каза си, че сигурно все пак някак си е усетила, че е прекарал тежки часове сред блатото. Кой знае на какво е способна тази жена. Но Оба беше спокоен. Нали е непобедим, смъртта на Латея го доказваше.

— И чаят ти ще ми помогне за всичко това?

— О, да, много е тонизиращ. Лекува всякакви проблеми. Ще се убедиш сам.

Оба видя, че тя пие същата гъста тъмна течност. И определено се потеше, така че явно не го лъжеше. Алтея допи чашата си и си наля нова.

Вдигна тост.

— За сладкия живот, докато го имаме!

Тостът му се стори странен. Прозвуча му така, сякаш жената предусеща, че краят и приближава.

— За живота! — Оба вдигна чашата си да се чукнат. — До като го имаме!

Отпи голяма глътка от тъмната течност. Почти веднага разпозна вкуса и лицето му се сгърчи в гримаса. Беше онова, което изобразяваше символа на квадратната дъска — планинска трескавична роза. Беше се научил да разпознава стипчивия вкус от времето, когато Латея стриваше по едно цветче и го прибавяше към лекарството му.

— До дъно — обади се домакинята. Дишаше тежко. Отпи няколко големи глътки. — Както ти казах, ще реши много проблеми. — Пресуши чашата си.

Оба знаеше, че Латея, въпреки злата си природа, понякога забъркваше лекове за болните. Беше се случвало, докато я чака да приготви поръчаното от майка му, да стрива цветчета от трескавична роза и да прибавя прахчето в отварите за други хора. Самата Алтея изпи пред него цяла чаша. Явно имаше доверие на отвратителната на вкус билка. От влагата му се виеше свят. Въпреки стипчивостта отпи още глътка, с надеждата не само да проясни мислите му, но и да успокои пламналите му мускули.

— Имам няколко въпроса.

— Това вече го каза — рече Алтея и го погледна над ръба на чашата си. — И очакваш да чуеш отговорите.

— Точно така.

Оба отпи пак от тежкия чай. И за пореден път лицето му се изкриви в гримаса. Защо ли жената му вика „чай“, след като няма нищо общо. Беше си чиста проба стрита изсушена трескавична роза, запарена с гореща вода. Тъмните и очи проследиха как ръката му оставя голямата чаша на масичката.

Вятърът се беше усилил, дъждът забарабани по-силно по прозореца. Оба си каза, че се е прибрал на сушина тъкмо навреме. Гадно блато. Съсредоточи се върху чародейката.

— Искам да знам какво е това дупка в света. Сестра ти каза, че виждаш дупките в света.

— Така ли? Нямам представа какво е имала предвид.

— Наложил се да я убедя, че трябва да ми го каже. Дали ще се наложи да убеждавам и теб?

Надяваше се. Изгаряше от нетърпение да намери работа и на ножа си. Но няма какъде да бърза. Време има достатъчно. Харесваше му да играе игрички с живите; Така по-добре проникваше в начина им на мислене и когато му дойде времето и се вгледа в очите им, придобиваше по-пълна представа за какво си мислят в предсмъртните си мигове.

Алтея кимна към масичката помежду им.

— Чаят няма да ти подейства, ако не изпиеш достатъчно. Пийни си още.

Оба махна с ръка и се подпря на лакът на плота.

— Идвам отдалеч. Отговори ми на въпроса.

Алтея най-сетне отклони очи от блесналия му поглед и като се подпря на ръце, се смъкна на пода. Очевидно и беше трудно. Оба не и предложи помощта си. Харесваше му да гледа как хората се мъчат. Чародейката се замъкна до червената възглавница, влачейки безполезните крака зад себе си. Успя да седне и скръсти мъртвите си крака отпред. Не и беше лесно, но с точни и очевидно добре отработени движения все пак се справи.

Усилията и го озадачиха.

— Защо не използваш магията си?

Тя го изгледа с онези свои огромни тъмни очи, изпълнени с безмълвен укор.

— Баща ти стори с магията ми същото, което и с краката ми.

Оба остана изумен. Дали баща му също е бил непобедим? Може би Оба винаги е бил готвен за единствен законен наследник на баща си. Може би съдбата най-сетне се бе намесила и отприщила пътя на Оба към по-благородни дела.

— Да не искаш да кажеш, че си чародейка, но не можеш да използваш магията си?

Тя посочи с ръка едно място на пода. Навън изтрещя гръм. Оба се настани пред нея, а тя придърпа дъската с позлатения символ и я постави между тях.

— Остана ми само една от способностите — пророческата дарба. Нямам нищо друго. Ако искаш, можеш да ме удушиш с една ръка, докато с другата си допиваш чая. Няма да мога да те спра.

Оба си рече, че така не би било толкова забавно. Борбата бе част от истинско задоволителното изпълнение. Колко и е силата на една осакатена стара жена? Добре поне че нищо не можеше да му отнеме ужаса в очите и, агонията, приближаването на смъртта.

— Но все пак можеш да правиш пророчества, нали? Така си разбрала, че идвам?

— Донякъде. — Тя въздъхна тежко, сякаш усилието да се примъкне до възглавницата я бе изтощило до краен предел.

Щом насочи вниманието си към дъската, сякаш забрави за умората.

— Искам да ти покажа нещо. — Тонът и бе станал заговорнически. — Може би това, което ще видиш, ще ти разясни доста от въпросите.

Оба се наведе напред в очакване, доволен, че чародейката най-сетне ще започне да му разплита тайните. Обичаше да научава нови неща.

Проследи как ръката и разравя купчината камъчета. Най-после намери онова, което търсеше. Намести останалите встрани, очевидно по някаква специална подредба, разбираема само за нея. На Оба всичките му се виждаха еднакви.

Алтея се обърна към него и вдигна камъка пред очите му.

— Ти — рече тя.

— Аз ли? Какво искаш да кажеш?

— Този камък си ти.

— Как така?

— Той сам го избра.

— Искаш да кажеш, че ти си решила така.

— Не. Искам да кажа, че камъкът сам избра да те представлява. По-точно онова, което контролира камъните, реши така.

— Какво е това, което контролира камъните?

С изненада видя на устните на Алтея да се плъзва усмивка, разтеглила се в застрашителна гримаса. Дори Латея не бе успяла да изглежда толкова смразяващо зловеца.

— Магията решава — изсъска тя.

Оба трябваше да си припомни, че е непобедим. Махна с ръка, все едно думите и не могат да го впечатлят.

— А другите? Те кои са?

— Мислех, че се интересуваш от себе си, не от другите. — Тя се наведе към него, от цялото и тяло се излъчваше самоувереност. — Хората не те интересуват, нали така?

Оба я стрелна с огнен поглед.

— Аха.

Тя разклати юмрука си с камъка вътре. Без да откъсва поглед от очите му, го хвърли на дъската. Блесна светкавица. Камъкът изтрополи върху дъската и се търкулна отвъд позлатения кръг. В далечината изтрещя гръм.

— Е, какво означава това? — попита той.

Вместо да му отговори, без да сведе очи, тя загреба камъка с шепата. Погледът и не се откъсваше от очите на Оба, ръката и отново разклати камъка. Отново без да каже нито дума, го хвърли върху дъската. Светкавица. За негово учудване, камъкът се спря на същото място като предишния път — не на приблизително същото място, на абсолютно същото. Дъждът барабанеше по прозореца, блатото се разтнесе от гръм.

Алтея бързо загреба камъка и го хвърли за трети път. Поредната светкавица, този път по-близо. Оба облиза устни, в очакване камъкът, който уж го представлявал, да спре.

Когато видя как се заковава пак на същото място, по врата му преминаха иглички. Веднага след това дойде гърмът.

Оба положи длани на коленете си и се наведе напред.

— Правиш номера.

— Не са номера. Магия е.

— Нали каза, че не можеш да използваш магията си.

— Вярно е.

— Тогава как го правиш?

— Нали ти казах, не съм аз. Камъните сами го правят.

— Е, кажи ми тогава какво означава това, че камъкът се спира винаги на това място?

Оба установи, че от усмивката на Алтея не е останала и следа. Един изящен пръст, осветен от светлината на огъня, посочи камъка.

— Това място представлява отвъдния свят. Светът на мъртвите.

Оба се опита да не издаде интереса си.

— Какво общо има това с мен?

Огромните и очи продължаваха да ровичкат в душата му.

— Оттам идва гласът, Оба.

По ръцете му пробягаха иглички.

— Откъде ми знаеш името?

Тя килна глава на една страна, половината и лице потъна в сянка.

— Някога, преди много години, допуснах грешка.

— Каква грешка?

— Помогнах за спасяването на живота ти. Помогнах на майка ти да избяга от Двореца, преди Мрачният Рал да разбере за съществуването ти и да те убие.

— Лъжеш! — Оба сграбчи камъка от дъската. — Аз съм негов син! Защо ще иска да ме убива?

Пронизителният и поглед не слизаше от него.

— Може би, защото е знаел, че ще се вслушаш в гласа, Оба.

Искаше му се да изчовърка тези ужасни очи. И ще го направи. Но преди това ще получи още информация, само да се покопити малко.

— Значи си била приятелка на майка ми?

— Не. Всъщност почти не я познавах. Латейя я познаваше по-добре. Майка ти беше просто млада жена — една от няколкото жени в беда, изложени на голяма опасност. Помогнах им, това е. Това стана причина Мрачният Рал да ме осакати. Ако предпочиташ да не вярваш, че намеренията му към теб са били такива — твоя воля, оставям те да избереш отговор, който ще удовлетвори желанията и поривите ти.

Оба се замисли над думите и, опита се да намери връзка с някоя дума от списъците си. Не успя.

— Защо вие с Латей сте помагали на децата на Мрачния Рал?

— Някога двете с Латей бяхме много близки. Всяка от нас беше решила да помага по своя си начин на изпадналите в беда. Но тя намрази тези като теб, децата на Господаря Рал, заради мъките, които той причини на мен, нейната сестра, след опита ми да помогна. Латей не можа да понесе наказанието и болката ми. И си тръгна.

Прояви слабост, но знам, че не можеше да контролира чувствата си. Обичах я, затова не я помолих да ми идва на гости и да ме вижда в това състояние, въпреки че ужасно ми липсваше. Никога повече не я видях. Това бе единственото, което можах да сторя за нея — да я оставя да си тръгне. Предполагам, че не се е държала любезно с теб. Имаше си причини, пък макар и не дотам основателни.

Оба не възнамеряваше да се остави да го накарат да изпитва съчувствие към онази ужасна жена. Вгледа се в камъка, после вдигна поглед към Алтея.

— Трите пъти беше по случайност. Опитай пак.

— Няма да ми повярваш, дори да го направя сто пъти. — Подаде му камъка. — Пробвай сам. Хвърли го ти.

Оба разклати камъка, както бе видял, че го прави тя. Тя се облегна назад, вперила очи в него. Клепачите и увехнаха.

Оба хвърли камъка върху дъската достатъчно силно, че да се изтърколи извън очертанията и и да докаже, че теорията на Алтея е грешна. Щом камъкът се отлепи от ръката му, светкавицата блесна тъй ослепително, че Оба трепна и вдигна глава, стреснат, че ще пробие покрива. Почти веднага след нея тресна и гърмът, къщата потрепери. От удара сякаш костите му се разтресоха. Миг по-късно всичко утихна и единствения звук остана барабаниящият по прозореца и покрива дъжд.

Оба се ухили доволно и погледна надолу. Проклетият камък се беше заковал на съвсем същото място като предишните три пъти.

Той скочи, сякаш ухапан от змия. Потърка потните си длани о панталона.

— Номер е. Най-обикновен номер. Ти си чародейка и ми излизаш с някакви магически трикове.

— Ти сам го направи, Оба. Ти покани мрака му в душата си.

— И какво от това!

Тя се усмихна на признанието му.

— Може да се вслушваш в гласа, Оба, но не си избраният. Ти си негов най-обикновен слуга, нищо повече. Ако иска да докара тъмнината в света, ще трябва да си избере друг.

— Нямах представа какви ги дрънкаш!

— Напротив, знам какво говоря. Може да си дупка в света, но ти липсва една много основна съставка.

— И каква е тя?

— Грущдева.

Оба усети как косъмчетата на тила му настръхват. Макар конкретната дума да не му говореше нищо, източникът бе безспорен. Характерното звучене на думата му подсказваше, че може да идва само и единствено от гласа.

— Безсмислени звуци. Не означават нищо.

Тя го изгледа продължително. Оба изпита известен страх, тъй като в погледа и бе заключен свят на недостижимо за него познание. Оловният блясък в погледа и му подсказваше, че никое острие не би могло да изтръгне информация за това тайно познание.

— Някога, много отдавна, в едно далечно място една чародейка ми разкри някои тайни от езика на Пазителя. Това е една от неговите думи, произнесена на древния му език. Ако беше избраният, щеше да си я чувал. Означава „отмъщение“. Ти не си избраният.

Оба си помисли, че жената го пробва.

— Изобщо не знаеш какви думи чувам, не знаеш нищо за гласа. Аз съм синът на Мрачния Рал. Негов законен наследник. Нямах представа какво чувам. Ще притежавам сила, за каквато би могла само да мечтаеш.

— Свободната воля не означава нищо, когато става дума за Пазителя. Ти продаде, каквото бе твое и безценно за някаква си пепел. Продаде се срещу най-ужасния вид робство, Оба, в замяна на най-нищожна илюзия за собствената ти стойност. Ти нямах никакъв глас. Не си избраният. Друг е. — Тя изтри потта от челото си. — Кой точно, ще се разбере тепърва.

— Как смееш да вярваш, че можеш да промениш хода на онова, което съм изковал с ръцете си? Да диктуваш историята? — Думите му изненадаха самия него. Сякаш излизаха от устата му, преди да е решил да ги изрече.

— Това не е за моята уста лъжица — призна си Алтея. — В Двореца на пророците се научих да не се меса в делата на повисшестоящите от мен. Великите полета на живота и смъртта са територии, принадлежащи на Създателя и Пазителя. — Зад умората и се долавяше спокойствие. — Но нищо не може да ми попречи да изразя свободната си воля.

Стига толкова. Тази жена само се опитва да го стресне, да го обърка. Поради някаква причина Оба не можеше да укроти разтуптяното си сърце.

— Какво представляват дупките в света?

— Краят на тези като мен. Краят на всичко, което познавам.

Типично за чародейките — винаги отговарят с объркващи загадки.

— Кои са другите камъни?

Забележителните и очи най-сетне се отместиха от него и се спряха на камъните на пода. Движенията и му се сториха странно насечени. Тънките и пръсти поеха един от камъните. Повдигна го, в същото време постави другата си ръка на корема. Оба разбра, че жената изпитва болка. Тя полагаше усилия да прикрие агонията си, но напразно. Потта по челото и беше от болка. От устата и се откъсна тих стон. Оба остана очарован, не можеше да откъсне очи от нея.

След малко кризата като че попремина. Тя успя да изправи гръб и да се съсредоточи върху онова, което правеше. Протегна ръка с дланта нагоре, камъкът бе в средата.

— Този съм аз.

— Ти ли? Този камък си ти?

Тя кимна и хвърли камъка върху дъската, без дори да погледне накъде. Камъкът се изгърколи и спря, този път нямаше светкавица и гръмотевица. Оба въздъхна с облекчение, почувства се леко глуповато, че се бе стреснал. Усмихна се. Беше най-обикновена игра, а и нали е непобедим.

Камъкът беше застинал в единия ъгъл на квадрата, заключен между двата кръга.

Оба посочи с ръка.

— Какво означава това?

— Защитник — успя да пророни тя едва.

Треперещите и пръсти поеха камъка. Вдигна ръката си пред Оба и разтвори пръсти. Камъкът, нейният камък, лежеше в средата на дланта и. Очите и не се откъсваха от очите на Оба.

Пред очите му камъкът се превърна в прах.

— Защо го направи? — ококори се той.

Алтея не му отговори. Просто се отпусна и се строполи на пода. Ръцете и политнаха встрани, краката и клюмнаха. Пепелта, която стискаше в ръката си, се разпиля по пода.

Оба скочи. Цялото му тяло бе настръхнало в иглички. Беше виждал достатъчно трупове, за да разбере, че Алтея е мъртва.

Над къщата блесна ослепителна светкавица, раздрала тъмното небе с виолетови ивици, които нахлуха през прозореца и осветиха безжизненото тяло на чародейката. По слепоочията му потекоха струйки пот, продължиха надолу по бузата.

Оба дълго не откъсна поглед от тялото.

После хукна към изхода.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ЗАДЪХАН И С ПОСЛЕДНИ СИЛИ, Оба най-сетне излезе от гъсталака и се озова на ливадата. Внезапната слънчева светлина го накара да примигне. Беше изтормозен, гладен, жаден и в настроение да разкъса мизерния джебчия кост по кост.

На ливадата нямаше никой.

— Кловис! — Ревът му се върна като пусто ехо. — Кловис! Къде си!

Отговориха му само воплите на вятъра, свистящ в скалните цепнатини. Оба се запита дали пък крадецът не се е уплашил, дали не го е страх да излезе, притеснен, че Оба е установил липсата на кесията си и може да заподозре истината.

— Хайде, Кловис! Трябва да тръгваме! Трябва веднага да се върна в Двореца! Кловис!

Оба зачака, напрегнал слух да долови отговор. Стиснал юмруци, отново извика името на мошеника в студения следобед.

Когато не се чу нищо, се отпусна на колене край огъня, запален от Кловис сутринта. Зарови пръсти в сивкавата пепел. На ливадата не беше валяло, но въглените бяха леденостудени.

Оба се изправи, загледан в тесния пролом, през който бяха дошли сутринта. Студеният вятър, вилнеещ из пустото поле, рошеше косата му. Вдигна ръце към главата си, сякаш се страхуваше, че може да експлодира пред жестоката истина.

Трябваше да приеме, че Кловис не е заровил откраднатата кесия. Че изобщо не е имал намерение да го прави. Просто е взел парите и се е изпарил в мига, в който Оба потъна в блатото. Избягал е с богатството на Оба — не го е заровил.

Едва тогава в съзнанието му се промъкна болезненото и мъчително прозрение за действителните мащаби на случилото се. Никой преди него не бе прекосявал блатото откъм задната страна. Кловис го подлъга да минат оттам, понеже е смятал, че Оба ще загине в тази джунгла. Бил е сигурен, че Оба ще се изгуби, че блатото ще го

погълне, ако чудовищата, за които се предполага, че пазят гърба на Алтея, не го унищожат преди това.

Кловис не е сметнал за нужно да закопава парите — просто е решил, че с Оба е свършено. И си е тръгнал с богатството му.

Но Оба е непобедим. Оба оцеля в блатото. Унищожил змията. Никой друг от обитателите на блатото не посмя да застане на пътя му.

Кловис вероятно си е рекъл, че дори блатото да не погълне благодетеля му, има още две смъртни опасности, на които може да разчита. Първо, Алтея не е поканила Оба да я посети, следователно едва ли ще се отнесе любезно с натрапника. Чародейките не се славят с особено гостоприемство. По-скоро обратното — хората ги смятат за крайно опасни.

Но Кловис не знаеше, че Оба е непобедим.

После оставаше втората защита срещу гнева на Оба — полетата Азрит. Тя можеше да се окаже по-надеждна. Оба щеше да се озове сам в една дива пустош. Без храна и топли дрехи. Край ливадата имаше вода, но Оба не разполагаше със съд, в който да си налее за из път. Нямахме и кон. Беше оставил при подлия джебчия дори вълненото си сако, което нямахме да му е нужно в горещото блато. Пътуването през тези полета без храна и вода, при постоянен режещ вятър, би довършило всеки, който някак си е успял да се измъкне от блатото на Алтея.

Оба не можеше да помръдне. Знаеше, че при това положение всеки опит да прекоси безкрайните полета Азрит би завършил със смърт. Въпреки студата усети как по гърба му се спускат струйки пот. Главата му пулсираше.

Обърна се и заби поглед в блатото. В къщата на Алтея със сигурност имаше достатъчно провизии — храна, дрехи, съд за вода. Цял живот е разчитал само на себе си. Все ще намери в какво да събере малко багаж, с който да изкара до Двореца. Ще си набави необходимото от къщата на чародейката. Едва ли е останала сама в къщата — както е неподвижна и саката — без достатъчно провизии. Вярно, че мъжът и ще се върне, но може би няма да е веднага, може би след няколко дни. Той със сигурност и е оставил достатъчно храна.

Ще се навлече с колкото намери дрехи, та да не му е студено по пътя през ледените поля. Алтея спомена, че мъжът и е отишъл в Двореца. Не може да няма топли дрехи, част от тях сигурно са в

къщата. Дори да не му стават, Оба ще се оправи някак. Ако не друго, може да вземе одеяла и да си направи от тях пончо.

Все пак не е изключено мъжът на чародейката да се е прибрал и Оба да го завари в къщата. Понеже отсам няма пътека, най-вероятно той използва широкия път, излизащ от другата страна на къщата. Може би дори вече си е у дома и е намерил труп на жена си. Тази мисъл не го притесни особено. Все ще се оправи някак с потъналия в скръб съпруг. Може пък човекът дори да се зарадва, че се е отървал от досадните грижи за безполезната си саката жена. Каква файда от нея? Да, със сигурност ще остане доволен. Може дори да предложи на Оба едно питие, та да отпразнуват освобождението му.

Не че му се празнуваше. Алтея явно бе използвала някаква магическа хватка, за да му попречи да изпита докрай удоволствието, което бе очаквал с такова нетърпение — удоволствието, което заслужава след такова дълго и изнурително пътуване. Оба въздъхна при мисълта колко ужасни могат да бъдат чародейките. Но сега поне Алтея ще му осигури нужното, за да се прибере в дома на дедите си.

Когато стигне до Народния дворец, ще е без пукнат грош. Поне докато намери Кловис. Оба знаеше, че не бива да залага много на това. Сега, когато разполагаше с богатството му, мошеникът може да е решил да попътува, да прахоса спечеленото по нечестен път имане. Най-вероятно подлият крадец отдавна е напуснал Двореца.

Оба нямаше пукнат грош. Как ще оцелее? Вече не може да се върне към оня бедняшки живот, който бе водил преди, не може да живее по начина, по който бяха живели с майка му. Не и сега, не и след като вече знае, че е от рода Рал, че в жилите му тече благородническа кръв.

Не може да се върне към предишния си живот. Не може.

Разтърсван от яд, се плъзна обратно по скалния гребен. Денят преваляше. Нямаше време за губене.

Оба не докосна трупа.

Не че му се повдигаше от мъртвото тяло. Напротив, смъртта го очароваше. Беше прекарал доста време сред трупове. Но нещо в тази жена го отблъскваше. Дори и мъртва, сякаш го наблюдаваше как претърсва къщата и, как трупа дрехи и провизии на купчина в средата на стаята.

Имаше нещо нечестиво, греховно в проснатата наред пода жена. Дори мухите не кацаха върху нея. И Латя умееше да създава проблеми, но сестра и беше съвсем различна. Беше направила някаква магия, с помощта, на която бе избегнала необходимостта да отговаря на въпросите на Оба.

Той изпуктя при мисълта колко грижи може да ти създаде една чародейка. Поне ще му осигури нужното, за да се завърне в дома на дедите си. В тази жена имаше нещо нечестиво. Сякаш успя да проникне дълбоко в душата на Оба. Латя никога не му бе вдъхвала подобно усещане. Вярно, преди си мислеше, че и тя прониква дълбоко в него, но явно се е лъгал. Не в истинския смисъл на думата. С Алтея беше съвсем различно.

Алтея виждаше гласа вътре в него. Оба не се чувстваше в безопасност покрай нея, макар да бе мъртва. Знаеше, че е непобедим, така че отдаде всичко на развентената си фантазия, но все пак нямаше да е излишно да бъде нащрек.

В спалнята намери топли вълнени ризи. Не бяха неговия размер, но като ги сцели тук-там, успя да ги надене. Остана доволен и продължи да търси връхни дрехи, да трупа на купчината одеяла и ризи.

Беше разочарован, че мъжът и още не се е довлъкъл. Надяваше се присъствието му да го поразсее, не му се стоеше сам с мъртвата вещица. Имаше нужда да убие някой, за да поуспокои нервите си. Може би някоя бърборана. Някоя повлекана с бръчки около очите като майка му. Някой трябва да плати за мъките му. Не е честно. Никак не е честно.

Навън падна мрак. Оба запали газеника на масата, за да може да продължи претърсването. Извади късмет. В едно долно чекмедже откри мях. Край него се валяха всякакви парцалчета, изпочупени съдове и прибори, захабени чаши, восък и фитил. Най-навътре намери парче платно. Пробва го на здравина и прецени, че ще свърши работа — щеше да си направи от него импровизирана мешка. Можеше да използва дрехите, които бе намерил, за да усуче ремъци за през рамо. На една ниска лавица на стената откри купа с игли и шивашки принадлежности.

Направи му впечатление, че по-използваемите неща бяха сложени на ниските рафтове, явно за да може сакатата чародейка със злите очи да ги достига. Чародейка, лишена от магията си. Едва ли.

Завижда му, защото гласът е избрал него, а не нея. Сигурно е крояла нещо.

Оба знаеше, че ще отнеме време да си ушие мешка и да прибере вътре всичко необходимо. Бе наясно, че не може да пътува нощем. Изключено е да премине през блатото по — тъмно. Може да е непобедим, но не е тъп.

Нагласи газеника на работния плот в задната стая и се зае с ушиването на мешката си. Алтея го гледаше от пода на съседното помещение. Нямаше смисъл да закрива главата и с одеяло — нали е чародейка. Щом може да го наблюдава чак от света на мъртвите, някакво си одеяло едва ли ще приклопи мъртвите и очи. Наложил се да се примири с компанията и.

Щом приключил с шиенето и останал доволен от произведението си, оставил мешката на пейката и започнал да я пълни с храна и дрехи. Освен наденица и сирене имал запаси от сушени плодове и пастърма. Освен това сухари, които бяха удобни за из път. Не му се носеха съдове или храна, дето има нужда от приготвяне, понеже знаеше, че из полетата азрит няма как да си напаляш огън. Трябвало да пътува бързо и с възможно най-малко багаж. Надявал се да не му отнеме повече от два-три дни до Двореца.

Какво ще прави оттам насетне, как ще оцелее в Двореца без пари, нямало представа. Мина му през главата да открадне, но веднага отхвърлил тази идея — Оба не е крадец и не може да пада до нивото на някакви си джебчии и престъпни типове. Не знаеше как точно ще се справи там. Засега целта му беше да стигне в Двореца.

Когато приключил със събирането на багажа, едва държеше очите си отворени и се прозявал непрекъснато. Работата и жегата, лъхаща от отвратителното блато, го караха да се поти. Тук бе ужасно дори нощем. Умът му не го побирал как тази всезнаеща вещица е издържала да живее на такова място. Нищо чудно, че мъжът и е заминал за Двореца. Горкият човечец сигурно се налива с бира и се оплаква на другарите си, че трябва да се връща при блатната си жена.

Не му се понрави идеята да прекара нощта под един покрив с чародейката, но си каза, че все пак е мъртва. Въпреки това и нямало пълно доверие. Ами ако му е скроила номер. Прозя се пак и изтри потта от челото си.

На пода в спалнята имаше два добре натъпкани сламеника, приближени един до друг. Единият бе прилежно оправен, другият — само застлан. Ако се съди по разтребената и подредена работна маса, оправеният сламеник най-вероятно бе на мъжа на Алтея. След като тя така и така беше мъртва и лежеше на пода в другата стая, Оба реши, че няма да е зле да се наспи като човек на приятния мекичък сламеник.

Мъжът и едва ли ще рискува да пътува по тъмно, така че Оба не се притесняваше от внезапното му прибиране. Все пак реши, че няма да е излишно да запречи вратата със стол, преди да си легне. След като се погрижи за сигурността си, се прозя, готов за лягане. Пътъом скрита Алтея.

Заспа моментално, но сънят му беше неспокоен. Торможеха го кошмари. В къщата край блатото беше горещо. Понеже навсякъде другаде бе зима, Оба не беше свикнал с такава душна жегга. Навън непрестанно жужаха насекоми, чуваха се подвикванията на нощни животни и птици. Оба се мятеше в леглото, опитваше се да се измъкне от пронизателния поглед и зловещата усмивка на чародейката. Те го следваха неотлъчно, както и да се въртеше. Не му позволяваха да заспи дълбоко.

Събуди се малко преди зазоряване. Беше в леглото на Алтея.

Скочи рязко и панически започна да маха с ръце, за да се освободи от чаршафите и да се махне от прокълнатото легло. Обърна се на крака и ръце. От тежестта на тялото му едната му ръка пропадна в сламеника. Обезумял от ужас, Оба отметна завивката и обърна сламеника, за да види какъв мръсен номер му е погодила вещицата. Явно е очаквала да се върне при нея. И е намислила нещо.

Точно под сламеника на Алтея Оба забеляза разхлабена дъска. Нищо повече. Съвси подозрително чело. Натисна от едната и страна и тя се повдигна.

Продължи да натиска с пръст, докато другият край се изправи перпендикулярно на пода. В откритата се дупка имаше дървена кутия. Оба я взе и се опита да я отвори, но беше заключена. Не се виждаше ключалка, нито капак, но явно нещо я държеше затворена — вероятно някаква магия. Беше тежка. Разклати я, отвътре се чу шумолене. Сигурно е някакво отбранително средство срещу змии и други нощни нападатели.

Оба стисна кутията в месестата си ръка и се отправи към работния плот. Настани се удобно и се наведе над откритието си. Взе длето и чук. Чародейката все така лежеше в другата стая и го наблюдаваше.

— Какво има в кутията? — провикна се той към нея.

Тя, разбира се, не му отговори. Нямаше намерение да му помага. Ако искаше да му бъде от полза, да му бе отговорила на всичките въпроси, вместо да му ляга мъртва на пода. Само като си помисли какво преживя предния ден, тръпки го побиха. Изобщо не му се искаше да мисли за вчерашния ден и срещата си с вещицата.

Продължи да се бори с кутията. Вкара длетото във всички възможни процепи, но не постигна никакъв успех. Замахна с чука, но успя да счупи единствено дръжката му. Въздъхна, каза си, че вероятно наистина е оръжие за самозащита.

Стана, за да си събере нещата и да види дали е взел всичко необходимо. Писна му вече от подлите и номера. Изпита желание час по-скоро да се махне от тук.

Изведнъж му хрумна нещо и той застина на място. Ако в тежката кутия има оръжие, Алтея би я държала на достъпно място, някъде край себе си. В кутията сигурно имаше нещо ценно, иначе не би я пъхнала под леглото си. Усети го със сърцето си.

Решен да я отвори, седна на работния плот и избра по-фино длето и друг чук. Успя да вкара инструмента в една цепнатина близо до ъгъла. По носа му се търколи капка пот, Оба изпухтя от усилието, натискаше длетото с всичка сила, мъчеше се да вкара цялото острие в цепнатината, за да види дали най-сетне ще проникне вътре.

Изведнъж дървото поддаде с пукот и кутията се разцепи на две. Отвътре изригна фонтан от злато и сребро. Оба гледеше като гръмнат изненадващия гейзер, изригнал върху плота. Кутията не дрънчеше, защото бе претърпана. Пред него се разпръсна цяло състояние — огромно състояние.

Е, и това ако не е нещо!

Имаше поне двайсетина пъти повече пари от тези, които му открадна Кловис. Оба тъкмо прие мисълта, че мизерният джебчия го е обрекъл на бедност, а сега се оказваше, че е по-богат от всякога — по-богат, отколкото изобщо някога си бе представял, че може да бъде. Сега вече наистина е непобедим. Беше успял да преодолее нещастия и

трудности, които със сигурност биха сломили всеки друг, и сега съдбата го възнаграждаваше щедро за борбата. Знаеше, че случилото се не би могло да се дължи на нищо друго освен на намеса свише.

Усмихна се към жената, която лежеше и гледаше триумфа му.

В чекмеджетата на работната маса намери кесии с инструменти. Имаше три чудесни кожени кесии с фини рендета. Вероятно мъжът на чародейката ги държеше в тях, за да не се нацърбяват и изтъпяват. В други кесии имаше разделители, колофон и какви ли не странни инструменти. Този мъж бе неимоверно подреден. Животът с тази блатна жена сигурно го е побърквал.

Оба обърса потта от очите си и събра всичките монети в центъра на плота. Раздели ги на равни части, преброи ги внимателно до последния грош, за да знае точно с какви средства разполага.

Когато приключи с броенето, напълни няколко кесии и ги скри в различни джобове. За по-сигурно привърза всяка с по два шнура и ги закачи на различни места. По една по-малка кесия привърза на двата си крака, като ги остави да се полюшват в горната част на ботушите му. Разкопча панталона си и привърза някои от по-тежките кесии вътре, където никой не би ги достигнал. Напомни си да внимава със страстните жени с палави ръце, за да не си тръгнат с повече, отколкото е възнамерявал да им даде.

Беше си взел поука — отсега нататък никога няма да държи парите си на едно място. Като богаташ е длъжен да се грижи добре за имуществото си. Светът е пълен с крадци.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ОБА НАЙ-СЕТНЕ НАВЛЕЗЕ В ПЕРИФЕРИЯТА на открития пазар. След самотата на голите полета глъчката и навалицата му подействаха объркващо. В друг случай гъмжилото от хора сигурно би го заинтригувало, но сега обърна малко внимание на ставащото наоколо.

При предишното си идване тук се беше информирал, че в Двореца могат да се наемат стаи. В момента единственото му желание бе да се изкачи на върха на платото и да си намери прилична стая. Тиха стая. След добра почивка за възстановяване на силите ще си купи нови дрехи и едва тогава ще се поогледа наоколо. Засега обаче копнееше само за стая и почивка. Незнайно защо мисълта за храна го отвращаваше.

Виждаше му се не дотам достойно един Рал да стига дотам, че да наема стая в собствения си дом, но по-късно щеше да се заеме и с този въпрос. Сега искаше само да си почине. Главата му щеше да се пръсне. Очите го заболяваха всеки път, щом ги извърнеше, за да погледне нещо, така че, докато се движеше с тежка крачка напред, се опита да ограничи полезрението си до минимум и да не отклонява поглед от пътя пред себе си.

Единствено волята му го бе водила напред в изнурителното пътешествие през полетата Азрит. Въпреки студа се потеше. Каза си, че сигурно студът го е стреснал твърде много и на тръгване от къщата на Алтея се е облякъл прекалено. В крайна сметка нали приближаваше пролет, студът не бе като посред зима, когато изперкалата му майка го товареше с унизителната задача да изравя купчината заледена тор. Оба се опита да намести една буца плат, която го убиваше под мишницата. Ризите му бяха малки, така че се наложи да ги разкъсва по шевовете, за да може да ги навлече една върху друга. Някои от ръкавите се бяха доразкъсали по време на дългото пътуване през ветровитите полета и се бяха вдигнали нагоре, оставяйки горните слоеве дрехи да висят като опърпани знамена. Ушитата набързо платнена мешка вече се разпадаше, от нея бе провиснала част от одеяло и се ветрееше зад

гърба му. С всичките разноцветни парцалки, навлечени едни върху други, и с кафявото одеяло, висящо на гърба, Оба си помисли, че сигурно изглежда като просяк. Докато всъщност е достатъчно богат, за да купи целия пазар. По-късно ще си набави прилични дрехи. Засега му трябва само тиха стая и хубава, дълга почивка.

Храна — не. Определено не му се ядеше. Всичко го болеше, дори мигането му причиняваше болка. Но най-много от всичко го свиваше стомахът.

При предишното си посещение тук сладостните аромати на различни вкусоции бяха изпълнили устата му със слюнка. Сега от дима, издигащ се над готварските огнища, му се повдигаше. Дали не беше поради факта, че сетивата му вече са по-изтънчени? Каза си, че в Двореца би могъл да си поръча по-изискано блюдо. Мисълта не разпали апетита му. Не беше гладен, само уморен.

Едва държеше очите си отворени. Продължаваше да се влечи напред през импровизираните улички сред сергиите на пазара. Целта му бе платото, извисяващо се високо над тях. Мешката на гърба му сякаш бе пълна с камъни. Сигурно от някоя магия на блатната вещица — може би му е направила заклинание. Вероятно още щом е разбрала, че Оба идва към къщата и, е сложила в надениците си магически тежести. При мисълта за надениците стомахът му се преобърна.

Тъкмо вдигна поглед, за огледа блестящия на слънчевите лъчи Дворец, и някой се блъсна в него, изтръгвайки от дробовете му глух стон. Оба се канеше да изрита натрапника от пътя си, когато прегънатата на две опърпана фигура изруга. Кловис.

Преди Оба да е успял да го сграбчи, онзи отскочи встрани и се гмурна под двама възрастни мъже, преминаващи в другата посока. Оба беше плътно зад него, но тъй като бе доста по-едър, само разбута мъжете. Двамата паднаха на земята, Оба се запрепъва през тях, опитвайки се да запази равновесие, и се спусна след крадеца. Кловис спря. Огледа се първо наляво, после надясно. Оба не пропусна шанса си и се хвърли върху грабителя си, но онзи бе пъргав и дребен и се шмугна в първата странична уличка, измъквайки се на косъм от протегнатите към него ръце. Оба се просна по лице на земята, в ръката му остана само парче от ръкава на Кловис.

С мъка се изправи на крака, за да види как джебчията прелита над огън, където група хора печеха дълги шишове с набучени парчета

месо на тях. Миг по-късно се изгуби сред двор с коне. Уж гърбушко, а бяга по-бързо от вятъра. Но Оба беше едър и силен, при това достатъчно бърз. Винаги се бе гордял с леката си стъпка. Огънят, хората, конете — не изпускате жертвата си нито за миг.

Животните изцвилиха недоволно на внезапното човешко присъствие. Няколко по-уплашени се дръпнаха назад, опънаха въжетата, с които бяха вързани, вдигнаха се на задни крака. Пазачът им, изригнал във вулкан от ругатни, които Оба нито чуваше, нито възприемаше, изскочи пред него, но в следващия миг излетя от пътя, пернат от мощната ръка на разгорещения преследвач. И други коне отстъпиха назад. Оба хвърчеше след крадеца.

Не че му трябваша пари. Вече бе достатъчно богат. Имаше повече злато, отколкото би могъл да похарчи през целия си живот — дори да не е кой знае колко пестелив. Но не беше въпросът в парите. А в престъплението, в предателството. Оба беше платил на човека, беше му се доверил, а онзи го бе измамил.

По-лошо, беше го направил на глупак. Майка му все повтаряше, че е глупак. Все го обиждаше, наричаше го Оба Говедото. Оба не смяташе да позволи на никого повече да го взема за глупак. Нямаше да допусне изкуфялата му майка да се окаже права.

Триумфалното завръщане на Оба с претъпкани кесии с пари нямаше нищо общо с Кловис. Единственият виновник за това бе самият Оба. Тъкмо когато си мислеше, че отново е на дъното на бедността, успя да намери съкровище, което му се полагаше поради не една и две причини, най-вече, защото си го заслужи с онова дълго и изтощително пътуване до дома на подлата Алтея, която на свой ред го измами и не му даде нужните отговори.

Кловис предварително бе скроил план, искаше да остави Оба сам в блатото, обричайки го на смърт. Оцеляването на Оба нямаше нищо общо с крадеца. Всъщност, като се замисли човек, не само крадец, но и убиец. Убиец. Народът на Д'Хара ще дължи на Оба Рал дълбока благодарност. Оба Рал ще ги отърве от гадното подло създание.

Кловис свърна покрай една сергия, отрупана с изделия от овчи рога. Оба, който беше далеч по-тежък, се опита да завие след него, но се подхлъзна на конска фъшкия. С неимоверни усилия и голяма доза практика успя да се задържи на крака. Беше живял дълги години в подобни условия, бе мъкнал тежки товари през дълбока до глезените

тор, беше се грижил за животни и беше тичал презглава, за да откликне на виковете на майка си. Беше се справял във всякакво време, включително и на лед.

Дългогодишната практика му помогна да вземе завой, непосилен за който и да било друг с неговите килограми и ръст. Успя, при това тъй безпроблемно и плавно, че дребният крадец остана изумен. Кловис се обърна, предварително ухилен подигравателно в очакване да види преследвача си плъоснат в калта, но вместо това фиксира носещото се с пълна сила туловище на Оба.

Кловис, очевидно ужасен от перспективата да види как самата справедливост се стоварва отгоре му, хукна по съседната уличка — потясна и с по-малко народ. Този път Оба бе по петите му. Сграбчи го за рамото и го завъртя. Онзи се препъна. Размаха ръце безпомощно в опит да се задържи на крака и в същото време да избяга.

Ококори очи. Най-напред от изненада, после поради силата на сграбчилата го за шията мощна ръка. През здравите като менгеме пръсти на Оба не можеше да се прокрадне ни стон, ни вик.

Забравил умората, Оба се насочи към празното пространство между две каруци, като изнесе с ритници и удари подлото човече. Тентите осигуряваха достатъчно откъснатост от околния свят. В дъното между каруците бе издигната стена от щайги. Отпред празното пространство бе ограничено от огромния Оба, сякаш врата на килия.

Минувачите бяха увлечени всеки в делата си, смееха се и разговаряха, забързани в острия студ. По-нататък клиенти се препираха и пазаряха с търговци. Чуваше се тропот на коне. Улични търговци кръстосваха пазара, обявявайки напевно на висок глас достойнствата на стоките си с надеждата да впечатлят някой купувач.

Само Кловис бе притихнал, не по собствено желание. Дребната му подла устичка се отваряше като на риба на сухо, искаше да каже нещо. Щом Оба го повдигна от земята и очите на мъжа зашариха бясно във всички посоки, стана ясно, че единственото му желание е да извика, но от гърлото му не излизаше ни стон, ни звук. Краката му се мятаха във въздуха, ръцете му се опитваха да отстранят желязната хватка от шията му. Мръсните му нокти се начупиха от усилието, но железният юмрук, вкопчен в гърлото му, не се отпусна нито на милиметър. Очите му станаха огромни и кръгли, като златните монети, които бе откраднал от Оба.

Както го бе вдигнал с една ръка и притиснал гърба му към стената от щайги, с другата си ръка Оба му прерови джобовете, но не откри нищо. Кловис отчаяно посочи гърдите си. Оба напипа буца под опърпаните пластове дрипи и ризи. Раздра ги и видя познатата си пълна кесия. Висеше на кожена връв около врата на джебчията. Дръпна рязко връвта и я скъса.

Плъзна кесията в джоба си. Кловис се опита да се усмихне, да направи извинителна физиономия, сякаш обяснявайки, че вече са квит.

Оба не знаеше прошка. Главата му пулсираше от сдържаната ярост. Както го беше притиснал до щайгите, му нанесе мощен удар с юмрук в корема. Кловис започна да посинява. Оба нанесе тежък удар и върху мърлявото мише личице. Чу се пукане на кости. Замахна с лакът и помля предните зъби на лъжливата, подла малка уста. Последваха още три бързи удара, придружени с яростно ръмжене. С всеки удар главата на Кловис отхвърчаше назад, от многобройните сблъсъци с щайгите косата му плувна в кръв.

Оба беше неудържим. Преживя срама да стане безпомощна жертва на крадец, захвърлил го на произвола на съдбата. Пребори се с огромна змия. Едва не се удави. Понесе лукавството и номерата на злата Алтея. Тя надникна в душата му без позволение. Скри от него полагащите му се отговори, унижи го, а накрая издъхна, преди той да може да изпита удоволствието от отнемането на живота и. Изтърпя дълго и ужасно пътуване през полетата Азрит, навлечен в дрипи — той, Оба Рал, в чиито жили тече благородническа кръв. Това вече беше върхът на унижението.

Беше бесен, при това с право. Почти не можеше да повярва, че най-сетне държи в ръцете си причината за голяма част от страданията си. Оставаше да получи очакваното възмездие.

Повали Кловис на земята и притисна с коляно гърдите му. Едва тогава даде воля на яростта си. Не усещаше болка от нанасяните удари, болеше го от униженията, от преживяното. Засипа мизерния джебчия с порой от ругатни. След малко жертвата му представляваше кървава топка.

Лицето на Оба плуваше в пот. Дръпна се назад и си пое дълбоко въздух. Ръцете му бяха натежали като олово. Умората го победи, усети болезнени пулсации в главата си. С мъка успяваше да види жертвата си.

Земята се напои с кръв. Това, което някога бе представлявало Кловис, сега бе пихтиеста каша. Челюстта му висеше потрошена в страни. Едната очна ябълка зееше празна. Коляното на Оба бе раздрало стомаха на Кловис и бе потрошило гърдния му кош. Величествена гледка.

Оба усети как нечии ръце се вкопчват в дрехите му и го изтеглят назад. Не му бяха останали сили, за да се възпротиви. Докато го извличаха от прикритието му, забеляза, че се е насъбрала тълпа. Всички бяха притихнали в ужас. Оба остана доволен от реакцията им. Тя му говореше, че Кловис си е получил заслуженото. Справедливо наказаните престъпления би следвало да извикват ужас и да служат за пример. Така би постъпил и баща му.

Оба вдигна глава да огледа по-добре мъжете, които го извличаха навън. Заобиколи го стена от стомана и ризници. На слънцето проблясваше гора от копия, мечове и пики. Всички бяха насочени към него. Успя само да мигне, нямаше сила дори да вдигне глава и да ги разгони.

Изтощен, останал без дъх и плувнал в пот, Оба не можеше да държи главата си изправена. Отпусна се в ръцете на войниците и се остави на тъмнината да го погълне.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

ЗАМАЯН ОТ МЪКА, Фридрих се облегна на лопатата и се смъкна на колене. Отпуснат назад на пети, остави инструмента да изтропа на заледената земя. Студеният вятър рошеше косата му, дългите треви около прясно обърнатото парче земя бяха побеснели.

Светът му се бе превърнал в пепел.

Мъката замъгляваше всичко наоколо, съзнанието му не можеше да се концентрира върху каквото и да било.

От устните му се изтръгна стон. Притесняваше се, че не е постъпил правилно. Тук беше студено. Притесняваше се, че на Алтея може да и е студено. Фридрих не искаше да и е студено.

Но нали имаше и слънчице. Алтея обичаше слънчевата светлина. Все повтаряше, че обожава, когато слънцето топли лицето и. Въпреки душната жега в блатото слънцето рядко пробиваше под гъстата растителност. Почти не достигаше до нейния затвор.

Но за Фридрих косата и бе по-прекрасна и от най-искрящата слънчева светлина. Алтея винаги го сгълчаваше да не изпада в сантименталности, но ако Фридрих пропуснеше да го спомене в продължение на няколко дни, го запитваше с най-невинно изражение дали косата и е вчесана и дали изглежда достатъчно добре за посетителите, дошли да им направи предсказание. Успяваше да си докара най-невинната физиономия на света. И тогава Фридрих я уверяваше, че косата и е по-красива от слънчева светлина. А Алтея се изчервяваше като девойка и отронваше едно: „О, Фридрих.“ За него слънцето никога повече нямаше да изгрее. Обмисли нещата и реши, че за нея ще е най-добре да бъде погребана тук, на ливадата, извън блатото. След като не успя да я изведе от това ужасно място приживе, може поне да го стори сега. Слънчевата ливада беше далеч по-добро място за вечна почивка от предишния и затвор.

Какво не би дал да можеше да я изведе преди, да и покаже отново чудните места по света, да я види да се смее безгрижна на слънцето. Бе невъзможно. За всеки друг, включително за Фридрих, единствено пътеката пред къщата беше безопасна. Нямаше друг начин

да се премине покрай страховитите създания, родени от силата и. Алтея не можеше да мине през тях.

Фридрих знаеше, че ужасните последствия за всеки, дръзнал да се отклони от пътеката, не бяха празни заплахи. През годините се бе случвало на няколко пъти невнимателен или самонадеян пътник да свърне встрани или да се опита да мине отзад, откъдето дори Фридрих не минаваше. За Алтея бе мъчително да знае, че силата и е унищожила невинни хора. Как е успяла Дженсън да премине по задната пътека през блатото, това дори Алтея нямаше представа.

В последния и път Фридрих отнесе Алтея именно през задната пътека — като символ на възвърнатата и свобода.

Чудовищата ги нямаше. Жена му вече беше при добрите духове.

А той остана сам.

Клюмна напред и зариде над пресния и гроб. Светът изведнъж остана пусто, самотно и мъртво място. Пръстите му се заровиха в студената земя, погълнала любимата му. Изпита смазваща вина, че не е бил при нея, за да я защити. Беше сигурен, че ако си бе у дома, Алтея щеше да е още жива. Само това искаше — Алтея да е жива. Алтея да се върне. Алтея да е при него.

Винаги с радост се прибираше у дома, бързаше да и разкаже какво е видял, до най-незначителните подробности — птиче, спуснало се над полето, дърво, чиито листа проблясват на слънцето, път, виещ се като огромна панделка през хълмовете, — всичко, което би докарало поне частица от света в нейния затвор.

В началото Фридрих не говореше за външния свят. Мислеше си, че като и разказва за нещата извън блатото, за онова, което тя никога повече нямаше да може да види, Алтея ще се чувства още по-изолирана от света, болката и ще е още по-непоносима. Тя му се усмихна с онази своя специална усмивка и каза, че иска от него да и разказва с най-големи подробности за всичко видяно, тъй като по този начин ще може да се опълчи срещу волята на Мрачния Рал да я затвори в блатото. Фридрих беше нейните очи и чрез него тя можеше да избяга от затвора си. Благодарение на неговите описания въображението и отлиташе надалеч. Така той и помагаше да отхвърли волята на злия си мъчител никога повече да не види света.

Той се научи да се радва, че излиза от блатото, въпреки че Алтея оставаше. Никога не бе сигурен кой на кого помага. Алтея си беше

такава — винаги го караше да мисли, че той прави нещо за нея, докато всъщност тя му помагаше да изживее живота си по най-добрия възможен начин.

Не знаеше как ще живее занапред. Всичко свърши. Без Алтея за него няма живот. Нейното присъствие му вдъхваше сила, помагаше му да се чувства пълноценен и завършен. Без нея животът му няма смисъл.

Фридрих не знаеше със сигурност как е починала. Това, което намери в къщата, само го обърка. Алтея не бе докосната с пръст, но цялата къща бе преобърната надолу с главата. Бяха откраднати най-странни неща. Всичките им спестявания, храна, провизии и безполезни стари дрехи. В същото време бяха оставени недокоснати други ценни вещи — позлатени фигурки, златен лист и инструменти. Колкото и да се опитваше да си обясни нещата, Фридрих не намираще смисъл и последователност в действията на човека, вилнял из къщата им.

Това, което разбра, беше, че Алтея се е отровила. Освен нейната имаше още една чаша. Значи се е опитала да отрови и някой друг. Може би някой, дошъл за предсказание, някой непоканен.

Фридрих си даде сметка, че Алтея е очаквала това посещение, но не го е споделила със съпруга си. Беше го насърчила да отиде в Двореца, за да продаде готовите си фигурки. Стори му се по-настоятелна от обикновено. Дори си помисли, че след като жена му не е поканила никой за предсказание, най-вероятно иска да остане известно време сама. Това не беше особено необичайно. Или може би е искала да го изпрати на пътешествие, за да се върне с нови гледки и впечатления, които да сподели с нея. На изпроводяк бе задържала главата му в шепите си и го бе целунала страстно, сякаш за да запомни задълго присъствието му.

Сега той знаеше защо. Тази дълга целувка е била нейното сбогуване. Искала е той да е далеч, да е на сигурно място.

Фридрих посегна към джоба си и извади бележката, която Алтея му бе оставила. Понякога му пишеше бележки — неща, за които си е мислела в негово отсъствие, които е искала да сподели с него. Провери в позлатената чаша, която лично бе изработил за нея. Алтея я държеше на земята под стола си, зад възглавницата, на която седеше. С изненада откри вътре писмо за него.

Внимателно разгърна листа и зачете отново, въпреки че го бе чел толкова пъти, че вече знаеше всяка дума наизуст.

Фридрих, моя любов,

Знам, че в момента няма да си в състояние да ме разбереш, но искам да знаеш, че не съм изоставила дълга си към светостта на живота. Напротив, именно така аз го изпълних. Осъзнавам, че няма да ти е лесно, но трябва да ми вярваш, когато ти казвам, че наистина бях длъжна да постъпя така.

Сега почивам в мир. Живях дълго, далеч по-дълго, отколкото имат щастието да живеят повечето хора. Но най-прекрасната част от живота ми бе тази, прекарана с теб. Обичам те от първия миг, в който влезе в живота ми и пробуди сърцето ми за любов. Не позволявай на скръбта да разбие сърцето ти; ще бъдем заедно в другия свят и завинаги.

Но на този свят ти, както и аз, си един от четиримата защитници — четирите камъка в ъглите на моята Милост. Запомни това. Когато ме попита, ти отговорих, че двете с Латея сме два от камъните в последното ми предсказание. Ще ми се да ти бях казала, че ти също си един от тях, но не се осмелих. Сляпа съм за повечето от нещата, които се случват в момента, но за онова, което знам, съм длъжна да сторя каквото мога. В противен случай шансът за другите да живеят и да се обичат ще изчезне безвъзвратно.

Помни, че винаги ще останеш в сърцето ми дори когато премина през воала и се събера с добрите духове.

Светът на живите се нуждае от теб, Фридрих. Тепърва ти предстои да изиграеш своята роля. Умолявам те, когато бъдеш призован, да изпълниш своята задача.

Твоя във вечността:

Алтея.

Фридрих изтри сълзите си и прочете писмото още веднъж. Докато го четеше, чуваше гласа и в главата си, сякаш тя седеше до него

и сама му го четеше. Не искаше да прекъсва това усещане, но най-накрая сгъна листа и го пхна в джоба си.

Вдигна глава. Пред него стоеше висок мъж.

— Познавах Алтея — мощният му глас бе тържествен и искрен. — Ужасно съжалявам за загубата ви. Дойдох да изкажа съболезнованията си.

Фридрих бавно се изправи на крака, загледан в тъмносините очи на мъжа.

— Откъде знаете? Как разбрахте за случилото се? — В гласа му отекна гняв. — Каква роля играете във всичко това?

— Ролята на тъжен свидетел на онова, което не мога да променя. — Мъжът, доста по-възрастен, но удивително жизнен и енергичен, отпусна ръка на рамото на Фридрих в знак на съчувствие. — Познавам Алтея отдавна, от времето, когато дойде да учи в Двореца на пророците.

— Не отговорихте на въпроса ми. Откъде знаете?

— Аз съм Натан. Пророкът.

— Натан. Пророкът. Натан Рал? Магьосник Рал?

Онзи кимна и ръката му се плъзна от рамото на Фридрих и потъна в тъмнокафявото наметало. Фридрих склони почтително глава, но тялото му не понечи да стори нещо повече, да падне на коляно, въпреки присъствието на могъщ магьосник от рода Рал.

Мъжът беше с кафяви вълнени панталони и високи ботуши, а не с магьосническа роба. Не отговаряше на представата на Фридрих за магьосник и изобщо не изглеждаше като човек, за когото Алтея му бе казала, че е на близо хиляда години. Беше гладко избръснат, с широка и здрава челюст. Правата му бяла коса докосваше широките му рамене. Възрастта не го бе прегърбила, напротив, стоеше изправен като воин в бой, нищо, че нямаше меч. От цялата му фигура се излъчваше власт.

Но очите му, пронизителни и дълбоки под орловото чело, бяха каквито Фридрих винаги си ги бе представял. Очи на Рал.

Скулпторът изпита прилив на ревност. Мъжът пред него е познавал Алтея много преди той да срещне бъдещата си съпруга, познавал я е, когато Алтея е била млада и неописуемо красива, чародейка в разцвета на силите и възможностите си, жена, обградена с вниманието на много велики мъже. Жена, която знае какво иска и

която се бори за идеалите си с несравнима страст. Фридрих не бе толкова наивен да смята, че е първият мъж в живота и.

— Разговаряли сме за кратко няколко пъти — рече Натан, сякаш в отговор на незададения въпрос. Фридрих се запита дали човек като Натан, освен всичко друго, може да чете мисли. — Имаше изключителна пророческа дарба — поне за чародейка. В сравнение с пророческата дарба на един магьосник обаче тя бе като момиченце, което се опитва да играе игрите на големите. — Магьосникът смекчи думите си с нежна усмивка. — С това не искам да омаловажавам сърцето или интелекта и, само отбелязвам фактите.

Фридрих извърна глава и се взря в гроба.

— Знаехте ли какво става? — Не получи отговор и вдигна очи към взрения в него магьосник. — И ако сте знаел, не можехте ли да я спрете?

Натан се замисли над въпроса му.

— Да сте забелязал някога Алтея да може да промени онова, което и показват камъните?

— Мисля, че не — призна Фридрих.

Случвало се бе да държи в прегръдките си ридаещата Алтея, сломена от мъка пред невъзможността да промени онова, което вижда. На честите му въпроси, дали не би могла да направи нещо, винаги бе отговаряла, че тези неща не са толкова прости, колкото изглеждат на хора, родени без дарбата. Макар Фридрих да не разбираше в дълбочина всички аспекти на дарбата и, знаеше, че понякога товарът на пророческите и способности я смазваше.

— Имате ли представа защо го е направила? — попита Фридрих с надеждата да получи някакво обяснение, което да направи болката му по-поносима. — Или кой е човекът, принудил я да предприеме тази стъпка?

— Тя е направила своя избор как да умре — отвърна простиичко Натан. — Трябва да разберете, че е упражнила правото си на свободен избор и е имала сериозни причини за него.

Трябва да разберете, че е постъпила така не само заради се бе си, но и заради вас, както и заради другите.

— Заради другите ли? Какво имате предвид?

— Вие двамата знаете прекрасно какво може да донесе любовта в човешкия живот. Тя е избрала да направи, каквото може, за да имат

другите шанса да разберат какво е да живееш и да обичаш.

— Не ви разбирам.

Натан заби поглед в далечината и бавно поклати глава.

— Имам само откъслечна представа какво се случва в момента, Фридрих. Чувствам се сляп. Никога досега не съм изпитвал подобно усещане.

— Да не искате да кажете, че има нещо общо с Дженсън?

Натан свъси чело, пронизителният му поглед се спря върху Фридрих.

— Дженсън ли?

— Една от дупките в света. Алтея ми каза, че Дженсън е дъщеря на Мрачния Рал.

Магьосникът разтвори наметалото си и вдигна ръка на хълбока си.

— Значи така се казва, Дженсън. — Усмихна се. — Никога не бях чувал този израз — „дупки в света“ . Но ми се струва доста подходящ за ограничената дарба на една чародейка. — Поклати глава. — Въпреки таланта си Алтея никога нямаше да започне да разбира хората като Дженсън. Неспособността на родените с дарбата да различават тяхното съществуване, а от там и възприемането им като дупки в света е най-незначителното от всичко. Наименованието „дупка“ дори не е достатъчно точно. По-скоро бих използвал „празнина“ .

— Не знам доколко сте прав, че ни е била наясно. Алтея отдавна се занимава с тези като Дженсън. Може би знае повече, отколкото предполагате. Тя обясни както на Дженсън, така и на мен, че макар и да не знае повече, е наясно с най-важното — че родените с дарбата са слепи за хората като Дженсън.

Натан се засмя и погледна с уважение пресния гроб пред себе си.

— О, Алтея знаеше доста повече. Цялата тази работа с дупките в света и е служила само за параван.

Фридрих не посмя да спори с магьосника, понеже знаеше, че всяка чародейка си има своите тайни и никога не разкрива докрай, каквото знае. Алтея не беше изключение. Дори на Фридрих не казваше всичко. Той знаеше, че не е поради липса на уважение към него или поради липса на любов, а просто, защото чародейките са си такива. Не можеше да се обижда от това.

— Значи има още нещо, свързано с хората като Дженсън?

— О, да. При това доста по-важни неща. Но въпреки че разбирам доста от нещата, останали неясно за Алтея, дори аз не мога да твърдя, че съм наясно с всичко, свързано със събитията, които започват да се разгръщат пред очите ни. Тук пророчествата се замъгляват. Но все пак знам достатъчно, за да преценя, че случващото се сега може да промени самата природа на съществуването.

— Вие сте Рал. Как е възможно да не знаете подробности?

— Още като малко момче Сестрите на светлината ме отведоха в Двореца на пророците и ме заключиха в подземията му. Аз съм Рал, но в много отношения знам недостатъчно малко за родината си Д'Хара. Повечето информация съм трупал от пророческите книги. А за хората като Дженсън в тях не пише нищо. Едва напоследък започнах да разбирам защо и да виждам жестоките последици от тази липса. — Той склучи ръце на гърба си. — Значи това момиче, Дженсън, е дошла да се види с Алтея? Как е разбрала за нея?

— Да, Дженсън бе причината за... — Погледът на Фридрих се откъсна от очите на магьосника, нямаше представа доколко е свързан Натан Рал със своя родственик Мрачния Рал.

Накрая все пак реши да бъде откровен, дори с риск да възбуди гнева на събеседника си. — Когато Дженсън беше малка, Алтея се опита да я скрие от Мрачния Рал. Той обаче разбра и я наказа, като я осакати и я затвори в това блато. Лиши я от силата и, като и остави единствено пророческата дарба.

— Това го знам, макар досега да не бях наясно с причините. Но знаех, че ще се случи.

Фридрих пристъпи напред.

— Но тогава защо не и помогнахте?

Този път Натан отклони очи.

— Напротив, помогнах и. Когато тя дойде да ме посети, бях затворен в Двореца на пророците.

— Защо бяхте затворен?

— Заради неоснователните страхове на хората. Аз съм рядкост, Пророк. Хората се страхуват от мен, понеже ме смятат за странен, за луд, за спасител, за унищожител. И то само защото виждам неща, невидими за другите. Понякога не мога да се въздържа и се опитвам да променя онова, което виждам.

— Но след като е пророчество, как може да бъде променено? Ако го промените, значи е било неистинско? Значи не е било пророчество.

Натан заби поглед в студеното небе, вятърът полюшваше дългите му коси.

— Не бих могъл да го обясня подобаващо на човек, роден без дарбата, но все пак ще опитам поне отчасти. Съществуват пророчески книги отпреди хиляди години. В тях се описват събития, които все още не са се случили. За да може да съществува свободната воля, се налага някои въпроси да бъдат оставени отворени. Това отчасти се постига чрез разклонените пророчества.

— Разклонени пророчества ли? Искате да кажете, че някои пророчества могат да избират между два пътя?

Натан кимна.

— Най-малко два, обикновено между доста повече. Става въпрос за ключови събития. Книгите често съдържат пророчества с различни изходи в зависимост от свободната воля.

Когато някое от разклоненията се осъществи, то пророческата линия, в която то се съдържа, става истинна, а останалите стават неистинни. До този момент всички те са били възможни. При друг избор истинната линия би била друга. Съответният клон на пророчеството изсъхва и умира, въпреки че книгата с тази пророческа линия остава. Така пророчеството бива оплетено от наслоявани с хилядолетия мъртви разклонения, представляващи всички неосъществени избори, нещата, които никога не са се случили.

Гневът на Фридрих избухна с нова сила.

— Значи си знаел какво ще стане с Алтея? Можел си да я предупредиш?

— Когато Алтея дойде при мен, и казах за едно разклонение. Нямах представа кога ще стигне до него, но знаех, че в края и на двата пътя я чака смъртта. Благодарение на информацията, която и дадох, тя имаше възможност да разбере кога ще настъпи моментът. Надявах се някак си да намери начин да заобиколи видяното от мен. Понякога има и забулени разклонения, невидими дори за Пророка. Надявах се, че в нейния случай е именно така и че тя ще открие забуленото разклонение — ако има такова.

Фридрих избухна.

— Можеше да направиш нещо! Можеше да предотвратиш случилото се!

Натан вдигна ръка към гроба.

— Това е резултатът от усилията ми. Не се получи.

— Но може би, ако...

В свирепия поглед на Натан блесна предупреждение.

— Казвам ти го за твое собствено спокойствие, това е. В края на другото разклонение я очакваше толкова жестока насилствена смърт, толкова кървава и болезнена, че ако тогава бе открил тялото и, щеше да предпочетеш да сложиш край и на своя живот, вместо да живееш със спомена за видяното. Бъди благодарен, че това не се случи. А то не се случи не защото Алтея се е страхувала повече от онази смърт, а защото те е обичала и не е искала да преживееш подобно нещо. — Натан пак посочи гроба. — Това е нейният избор.

— Значи за това разклонение си и говорил.

Блясъкът в очите на магьосника изчезна.

— Не съвсем. Разклонението, по което тя пое, бе смъртта. Тя сама избра как ще умре.

— Да не искаш да кажеш, че е могла да избере друго разклонение, което не би завършило със смърт?

Натан кимна.

— Би отложило смъртта и. Но ако бе избрала него, целият свят щеше да попадне в лапите на Пазителя. В края на това разклонение светът свършва. Със своя избор тя дава още един шанс на човечеството.

— Шанс ли, шанс за какво?

Натан въздъхна. Фридрих остана с впечатлението, че мисли за неща по-мрачни и ужасяващи от всичко, което Алтея е могла да види.

— Алтея спечели на всички ни време, за да могат други да направят своя избор, когато настъпи моментът да действат според свободната си воля. Този възел на разклонения в пророчеството е по-заплетен от всеки друг. Но повечето от краищата водят в нищото.

— Как така в нищото? Не разбирам. Какво означава това?

— Става въпрос за самото съществуване. Повечето от тези пророчества завършват в празното пространство, в света на мъртвите — за всичко.

— Но все пак виждаш някакъв изход, нали?

— Плетеницата е загадка за мен. Тук се чувствам безпомощен. Вече знам какво е да си без дарбата, да си сляп. Сега и аз съм такъв. Не мога да видя дори от кой зависят важните избори.

— Сигурно от Дженсън. Може би, ако я намериш, но Алтея каза, че родените с дарбата са слепи за роденото без дарба потомство на Мрачния Рал.

— На всеки от рода Рал. Дарбата не може да ни помогне да открием роден без нея потомък. Никой не знае къде са се разпръснали тези деца. Освен, ако не събереш всички хора по целия свят и не ги накараш да маршируват пред родените с дарбата, практически няма друг начин да ги разпознаеш с дарбата си. Физическата близост е единственото средство, позволяващо на дарбата да разбере кои са — понеже очите ти влизат в противоречие с дарбата. Точно така стана, когато случайно видях Дженсън.

— Значи смяташ, че Дженсън има нещо общо с това?

Натан се загърна, усетил жилото на ледения вятър.

— За пророчествата хора като Дженсън изобщо не съществуват. Няма как да знам дали има още такива и ако има, колко са. Нямам представа каква точно е ролята им във всичко това. Знам само, че е много важна. Имам откъслечни сведения за събитията, знам част от хората, които се намират на важни разклонения. Както вече споменах обаче, голяма част от разклоненията са забулени.

— Но нали си Пророк, при това истински Пророк, както ме убеждаваше Алтея. Как е възможно да не разбираш някое пророчество, ако то съществува?

Натан го измери с тъмносините си очи.

— Опитай се да вникнеш в това, което ще ти кажа. Малцина са успели да ме разберат по този въпрос. Може би това ще ти помогне да понесеш по-леко скръбта си, понеже става въпрос за момента, в който Алтея откри себе си.

Фридрих кимна.

— Слушам те.

— Между пророчеството и свободната воля съществува напрежение. Единоборство. И въпреки това те са свързани помежду си. Пророчеството е магия, а всяка магия търси равновесие. Онова, което може да осигури равновесие на пророчеството, е свободната воля.

— Звучи абсурдно. Нали се отричат взаимно.

— Не е съвсем така, те са взаимно зависими, на в същото време и антиподни. Също както адитивната и субтрактивната магия са противоположни сили, но и двете съществуват. Всяка от тях уравнивява другата. Сътворение и унищожение, живот и смърт. За да действа, магията се нуждае от своя уравнивесител. За пророчеството той е свободната воля.

— Ти си Пророк, а ми казваш, че съществува свободна воля, която обезсмисля пророчествата?

— Нима смъртта обезсмисля живота? Напротив, очертава го и по този начин изтъква значимостта му.

Точно в този момент на Фридрих му бе трудно да разбере всичко това. Освен това думите на Пророка не променяха нищо. Смъртта бе дошла и бе отнела безценния живот на Алтея. Нейният живот бе единственото богатство, с което Фридрих разполагаше. Мъката му го заля с нова сила. За него всичко бе свършило. Напред го очакваше единствено мрак.

— Тук ме доведе друго — продължи тихо магьосник Рал. — Трябва да те призова да ни окажеш своята помощ в борбата.

Твърде изтощен, за да стои на крака, смазан от мъка, Фридрих се свлече на земята край гроба на Алтея.

— Сбъркал си човека.

— Знаеш ли къде е Господарят Рал?

Фридрих вдигна глава, примигна срещу яркото слънце.

— Господарят Рал ли?

— Да, Господарят Рал. Нали си Д'Харанец, би трябвало да знаеш.

— Предполагам, че усещам връзката ~ Фридрих посочи на юг. — Някъде нататък. Но е слаба. Сигурно е много далече оттук. По-далеч, отколкото е бил друг Господар Рал през живота ми.

— Точно така. Той е в Стария свят. Трябва да отидеш при него.

Фридрих изпухтя.

— Не разполагам със средства за пътуване. — Най-простата причина.

Натан хвърли в скута му кожена кесия.

— Знам. Аз съм Пророк, ако си забравил. Тук има повече от онова, което ти бе откраднато.

Фридрих премери кесията на ръка. Наистина бе тежка.

— Откъде е всичко това?

— От Двореца. Това е официална мисия и Д'Хара ще плати необходимите средства.

Фридрих поклати глава.

— Благодаря ти, че дойде да изкажеш съболезнованията си. Но аз не съм подходящ за никакви мисии. Изпратете друг.

— Именно ти трябва да отидеш. Алтея го е знаела. Сигурно ти е оставила писмо, в което ти казва, че си ни нужен в борбата. И те е помолила да съдействаш, да се отзовеш, когато те повикаме. Господарят Рал се нуждае от теб. И аз те призовавам.

— Знаеш за писмото? — Фридрих се изправи.

— Това е една от ценните подробности, които изобщо знам в цялата тази работа. Пророчествата ми казаха, че именно ти трябва да изпълниш тази мисия. То трябва да стане по твоята свободна воля. Призовавам те да изпълниш заръката.

Фридрих поклати глава, този път по-категорично.

— Не съм подходящият човек. Ти не разбираш. Опасявам се, че вече изобщо не ме интересува какво става.

Натан извади нещо изпод наметалото си. Протегна ръка. Фридрих видя в дланта му малка книга.

— Вземи я — нареди му магьосникът, гласът му изведнъж бе станал властен.

Фридрих го послуша, пръстите му обходиха древната кожена корица, плъзнаха се по позлатените букви на заглавието. Думите бяха четири, но на непознат за майстора език.

— Тази книга е от времето на Голямата война отпреди хиляди години. Наскоро я открих сред безчет томове в Двореца на пророците. Веднага щом я намерих, хукнах насам. Нямах време да я превода, така че дори не знам какво съдържа.

— Написана е на чужд език.

Натан кимна.

— Високо Д'Харански. Език, който Ричард научи с моя помощ. Въпрос на живот и смърт е да получи тази книга.

— Ричард ли?

— Господарят Рал.

От начина, по който бяха произнесени тези две думи, Фридрих потръпна.

— Щом не си я чел, откъде знаеш, че е книгата, която ти трябва?

— Разбрах го по заглавието.

Фридрих прокара пръсти по тайнствените думи на корицата.
Позлатата бе все още в добро състояние въпреки хилядолетията.

— Мога ли да попитам как се казва книгата?

— „Колоните на Сътворението“.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ОБА ОТВОРИ ОЧИ, но поради някаква причина това не му помогна. Не виждаше. Учудването му го парализира. Лежеше по гръб върху нещо като груб студен каменен под. Нямахше абсолютно никаква представа къде е и как се е озовал на това място, но първото и най-голямото му притеснение бе, че е ослепял. Цял треперещ, запримига, опитвайки се да проясни погледа си — нищо.

В главата му се втурна мисъл, която го хвърли в истинска паника — че е отново в онази кошара.

Страхуваше се да помръдне, за да не би предположението му да се окаже вярно. Нямахше представа как са го направили, но подозираше, че е дело на онези подли съучастнички — двете вещици и изкуфялата му майка. Явно някак си са успели да го напъхат обратно в тъмния детски затвор. Явно са подготвили всичко от гробовете си и са го нападнали в съня му.

Скован от ужас, не можеше да помръдне. В следващия миг дочу шум. Извърна глава в посоката, откъдето идваше, и мярна движение. Постепенно очите му свикнаха и осъзна, че се намира в тъмна стая, а не в клетката. Испита дълбоко облекчение, след което неимоверна тъга. Как можа да си го помисли? Та той е Оба Рал. И е непобедим. Трябваше добре да го запомни.

Макар да се успокои, че първоначалните му страхове не се оправдаха, благоразумието го накара да остане нащрек. Мястото му се стори странно и опасно. Съсредоточи се, опита се да си припомни какво стана, да си обясни как се е озовал на подобно студено и тъмно място. Нищо не се получи. В главата му витаеха тежки мъгли, тук-там проблясваше по някое откъслечно видение. Замайване, влудяващо главоболие, непозната досега слабост и желание да повърне, някой го влачеше, в него се бяха вкопчили безброй ръце, светлината му причиняваше болка. После дойде тъмнината. Чувстваше се изтощен и целият в рани.

Някой наблизко се покашля. От другия край на стаята мъжки глас му изръмжа да мълчи. Оба лежеше притихнал като планински лъв, но

мускулите му бяха нащрек. Положи усилие да дойде на себе си, погледът му внимателно обходи тъмното помещение. Не беше чак толкова тъмно, колкото му се стори в началото. На отсрещната стена имаше малък отвор, през който се процеждаше, макар и съвсем слаба, потрепваща светлина — вероятно от свещ. Отворът бе препречен с решетка.

Главата му пулсираше, но се чувстваше далеч по-добре от преди. Изведнъж си спомни колко му беше лошо. Сега, като си помисли за преживяното, осъзна, че докато е вървял към Двореца, дори не си е давал сметка колко е зле. Някога, като момче, го беше повалила треска. Сигурно и сега е било нещо такова — треска. Сигурно я е пипнал в блатото, при посещението си при оная блатна вещица Алтея.

Понечи да се изправи, но му се зави свят, затова се отпусна върху стената. Същата грапава повърхност като пода. Разтърка премръзналите си боси нозе, после се почеса по гърба. Притисна юмруци до очите си и ги завъртя, за да се опита да прогони замаяността от главата си. Мярна плъхове с щръкнали мустаци, които душеха по ъглите. Усети стържещ глад въпреки отвратителната воня. Смърдеше на пот, урина и още по-гадни работи.

— Виж ти, виж, огромното говедо се събуди — провикна се някой от другия край на помещението. Гласът му бе плътен и подигравателен.

Оба се взря в тъмнината и видя втренчени в него мъже. Преброи петима. Мърлява сган. Онзи, който се обади, беше единственият освен него, който седеше изправен. Беше се разплул в единия ъгъл, сякаш му е бащиния. Подигравателната му усмивка показва беззъба паст. Малкото останали зъби бяха разкривени и изпочупени.

Оба огледа останалите четирима.

— Приличате ми на престъпници — рече след малко.

В стаята изригна смях.

— Всички сме тук по грешка — обади се мъжът в ъгъла.

— Ами да, просто си вършихме работата, когато ни нападнаха ония горили и ни хвърлиха тук — обади се друг. — Нищо не сме направили. А ни заключиха в зандана като най-обикновени престъпници.

Нов взрив от смях.

На Оба не му се понрави идеята да дели територията си с някакви престъпни типове. Всъщност изобщо не му харесваше да е заключен в килия. Твърде много му напомняше за клетката на майка му. Направи щателен оглед и подозренията му се потвърдиха — парите му ги нямаше. От другия край на помещението го гледаше огромен плъх с кръгли очи.

Оба извърна глава от него и плъзна поглед към бледата светлина по-нагоре, към решетката, препречваща отвора.

— Къде сме?

— В зандана на Двореца, тъпо говедо такова — рече кривозъбият. — Да не би да ти прилича на публичен дом?

Останалите се засмяха на шегата му.

— Може бардаците, които посещава, да изглеждат точно така?

Клокочещ дружен смях. От ъгъла го гледаше друг плъх.

— Гладен съм. Кога ще ни дадат да ядем? — попита Оба.

— Гладен бил — възкликна един от мъжете и се изплю встрани.
— Хранят ни само ако им скимне. По-вероятно е обаче да пукнеш от глад.

Една физиономия се надвеси над него.

— Как те викат?

— Оба.

— Какво си направил, че да те хвърлят тук, Оба? Да не си лишил някоя стара девственица от непорочността и?

Мъжете избухнаха в смях. На Оба не му се стори смешно.

— Нищо не съм направил.

Тези не му харесваха. Бяха най-обикновени престъпници.

— Значи си невинен, а?

— Нямам представа защо са ме затворили тука.

— Щото чухме друго — рече онзи, дето се бе навел над главата му.

— Аха — обади се другият от ъгъла. — Пазачите разправяха, че си пребил някакъв нещастник с голи ръце.

Оба свъси чело, искрено озадачен.

— Че защо ще ме затварят за такова нещо? Онзи беше крадец. Заряза ме в една ледена пустош, обричайки ме на сигурна смърт. А преди това ме обра. Получи си заслуженото.

— Ти така казваш — изкоментира кривозъбият. — Ама ние чухме, че май ти си го ограбвал.

— Какво? — Оба не можеше да повярва на ушите си, възмуцението му беше искрено и неописуемо. — Кой го каза?

— Пазачите — бе отговорът.

— Значи лъжат — настоя Оба. Мъжете отново избухнаха в смях. — Кловис беше крадец и убиец.

Смехът изведнъж секна. Плъховете застинаха по местата си и вдигнаха очи. Започнаха да душат въздуха с малките си нослета.

Онзи в ъгъла се изправи.

— Кловис ли каза? Онзи Кловис, дето продава амулети?

Оба стисна зъби, потънал в спомена си. Май му беше малко на подлия Кловис.

— Аха, уличният търговец Кловис. Ограби ме и ме изостави на произвола на съдбата. Не съм го убивал, просто справедливостта възтържествува. Би трябвало да ме възнаградят за това. Не могат да ме хвърлят в затвора, задето съм упражнил правосъдие над Кловис — човекът си получи заслуженото.

Онзи в ъгъла се изправи. Другите застанаха плътно зад него.

— Кловис беше един от нас — рече кривозъбият. — Наш приятел.

— Нима? Е, постарях се да го превърна в кървава пихтия. Ако имах повече време, щях да му откъсна някои деликатни части, преди да му размажа главата.

— Голям смелчага се извъди нашият тлъст приятел, като се стигне до пребиването на един сакат нещастник — изсъска един от мъжете.

Друг се изхрани върху Оба. Гневът на Оба изригна. Посегна към ножа си, но не го откри на мястото му.

— Кой ми е взел ножа? Веднага да ми го върнете! Кой от вас, крадливо племе, ми взе ножа?

— Пазачите — изхили се нагло кривозъбият. — Май наистина си адски тъп, а, говедо такова?

Оба гледаше втренчено мъжа, застанал в средата на стаята с вдигнати юмруци, кривите му зъби подпираха неравномерно грозните му устни. Широкият му гръден кош се повдигаше с всяко дълбоко

поемане на въздух. По обръснатата глава си личеше, че е от хората, които ги бива да създават проблеми. Направи крачка напред към Оба.

— Ето какво си ти — едно голямо говедо. Оба Говедото. Другите се изсмяха. Оба едва се сдържаше. Испита непреодолимо желание да изтръгне скверните езици и да се заеме с подлите същества. Предпочиташе жените, но тези тук си го заслужаваха. Щеше да е забавно, нямаше какъде да бърза, можеше да се наслади изцяло на процеса, да ги накара да крещят, да наблюдава как смъртта бавно влиза в гърчещите се тела и се отразява в очите.

Мъжете го обградиха и той се сети, че ножът му го няма, така че нямаше да може да извлече максимално удоволствие. Трябваше да си върне ножа. Това място започваше да го изнервя. Искаше да се махне от тук.

— Стани, Оба Говедото — изръмжа кривозъбият. В краката му се шумугна плъх. Оба успя да застъпи опашката му с длан. Животинката започна да се мята неистово, но не успя да се отскубне. Оба сграбчи малкото телце с другата си ръка. Плъхът продължи да се мята във всички посоки, опитваше се да се измъкне, но Оба го бе стиснал добре.

Докато се изправяше, Оба прегриза врата на плъха. Вече на крака, с една глава по-висок от кривозъбия, той огледа с гневен поглед насъбралите се мъже. Онези отстъпиха.

Оба, все още дъвчейки, се приближи до вратата и надникна през решетката. Наблизо стояха двама пазачи и разговаряха тихо.

— Ей, вие! Станала е грешка! Трябва да говоря с вас!

Двамата замлъкнаха.

— О, нима! И каква грешка е станала? — попита единият.

Оба плъзна поглед между двамата, но погледът му не беше сам. Погледът на нещото, което говореше вътре в главата му, също наблюдаваше заедно с него.

— Аз съм брат на Господаря Рал — Оба си даваше сметка, че изговаря гласно неща, които никога преди не бе споделял с непознати, но чувстваше, че се налага. Изненада се, че продължи с лекота под изумените погледи на другите. — Задържан съм несправедливо, задето раздадох правосъдие над един крадец, както ми повелява съвестта. Господарят Рал няма да допусне подобна несправедливост. Настоявам да се видя с брат си! Веднага ми го доведете!

Двамата пазачи примигнаха неразбиращо, видели погледа в очите му. Без да кажат нито дума, тръгнаха нанякъде.

Оба се обърна и изгледа съкилийниците си. Докато очите му оглеждаха всеки един поотделно, гложгаше задния крак на плъха. Мъжете отстъпиха назад, малките кости изпукаха, натрошени от зъбите му. Оба надзърна през решетката, но коридорът беше празен. Въздъхна. При такъв огромен Дворец сигурно ще отнеме доста време, докато пазачите се върнат да го освободят.

Петимата мъже се изпокриха по ъглите, Оба се върна на мястото си край отсрещната стена и седна. Всички го гледаха. Той отвърна на погледите им и отхапа от плъха.

Знаеше, че ги е впечатлил. Та нали е благородник. Има кралско потекло. Принадлежи към рода Рал. Вероятно тази паплач никога не е виждала отблизо човек като него. Затова го гледат така.

— Разправяхте, че не ни хранели. — Вдигна безжизнения плъх пред изумените им погледи. — Не възнамерявам да умра от глад. — Откъсна опашката със замах. Само животните ядат опашки. Той не е животно.

— Ти не си обикновено говедо — с отвращение пророни кривозъбият. — Ти си едно извратено копеле.

Оба се спусна като стрела и в следващия миг се беше вкопчил в гърлото на дръзкия негодая, преди онзи да е имал време да си поеме дъх. Вдигна във въздуха пищящия, ритач кривозъб престъпник, за да го изгледа право в очите. После замахна и го блъсна в стената. Онзи притихна.

Оба се огледа, другите се бяха свили в един ъгъл и трепереха. Пусна кривозъбия, онзи се свлече на земята и простена, ръката му се вдигна бавно към тила. Оба изгуби интерес. Имаше по-важна работа от това да разбива мозъка на този никаквец, нищо че беше престъпник.

Върна се на мястото си и легна на студения камък. Още не беше възстановил напълно силите си от болестта. Трябваше да се погрижи за себе си. Имаше нужда от почивка.

Вдигна глава.

— Като се върнат, ме събудете — обърна се той към четиримата мъже, които го наблюдаваха притихнали. Радваше се да види колко впечатлени останаха от присъствието на благородник сред тях. Така

или иначе, бяха най-обикновени престъпници. Щеше да се наложи да ги екзекутира.

— Ние сме петима, ти си сам — обади се нечий глас. — Защо си мислиш, че ще се събудиш жив? — Заплахата в гласа му бе явна.

Оба му се ухили.

Гласът се ухили заедно с него.

Онзи се ококори и отстъпи назад, преглътна, раменете му се блъснаха в стената. После се изсули встрани. Когато стигна до далечния ъгъл, се свлече към земята и обгърна коленете си с ръце. Разхълца се, от очите му закапаха сълзи. Извърна лице, за да скрие очите си зад треперещото си рамо.

Оба положи глава на протегнатата си ръка и заспа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ГЛУХИТЕ СТЬПКИ ОТ ДРУГАТА СТРАНА на вратата разбудиха задрямалия Оба. Отвори очи, но не помръдна, нито издаде звук. Съкилийниците му надничаха през решетката.

Когато усетиха, че стъпките съвсем приближават, се дръпнаха встрани. Остана само един — като на пост. Надигнат на пръсти, вкопчен в решетките, той притискаше лице в отвора, за да огледа колкото се може по-добре коридора. В далечината Оба дочу характерен металически звън и скърцането от отключване и отваряне на железни порти. Онзи на вратата застина за миг неподвижен, после се дръпна.

— Идват насам! — прошепна към останалите.

Всичките петима се скупчиха в далечния ъгъл на килията и зашушукаха.

— Ами ако вместо тях дойде Морещица? — пророни уплашено единият.

— За нас е все едно — рече друг. — Поназнайвам нещичко за Морещиците. Магията им е предназначена за залавяне на родените с дарбата. Спасява ги от магия, не от мускули.

— Ама оръжието им въпреки това действа и върху такива като нас — обори го първият.

— Не и ако и се нахвърлим и и го вземем — чу се настоятелен шепот. — Ние сме петима. Хем сме по-силни, хем сме повече.

— Ами ако...

— Какво могат да ни направят? — обади се друг с разпален глас. — Ако не използваме шанса си, свършено е с нас, ще изпукаме като пилци. Едва ли ще ни се удаде друга възможност. Аз казвам да го направим и да се махаме оттук.

Останалите закимаха. Доволни, мъжете се изправиха и се разпръснаха в различни точки на килията, все едно нямат нищо общо един с друг. Оба разбра, че са намислили нещо.

Един от тях отиде да хвърли бърз поглед през решетката и се върна на мястото си. Друг срита Оба и му подвикна.

— Върнаха се. Събуди се. Чува ли?

Оба изсумтя, преструвайки се на заспал.

Онзи го срита пак.

— Нали искаше да те събудим, като се върнат. Хайде, ставай.

Оба се размърда, прозя се и се протегна, все едно току-Що се е събудил. Мъжете, без онзи, който вече видя в очите на Оба повече, отколкото му се щеше, му хвърлиха бързи погледи. Зачакаха, придавайки си небрежен вид, искаше им се да изглеждат отпуснати и незаинтересовани.

Откъм коридора се чуха неразбираеми думи, но Оба чу достатъчно, за да прецени, че разговорът е по служба. Стъпките най-после спряха пред вратата на килията. В ключалката се пъкна ключ. Резето прещрака и звукът отекна в дългия коридор. Мъжете хвърлиха бързи погледи към вратата. Пазачът отвън натисна вратата и изпъшка от усилието. След миг в килията нахлу светлина.

Оба с изненада различи на прага женски силует.

Зад нея стоеше едър мъжага в униформа и осветяваше пътя и с газена лампа. Докато жената прекрачваше прага, оглеждайки небрежно мъжете вътре, пазачът закачи лампата на стената. Внезапната светлина освети лицата на затворниците и разкри мрачната, неприветлива действителност в издълбания направо в скалата зандан.

Оба успя да види, че се намира в компанията на наистина отвратителна и коварна сган. Блесналите с животински блясък очички на мъжете надничаха между сенките и се взираха в жената.

Въпреки слабата светлина Оба забеляза, че тя е облечена с най-странната униформа, която някога е виждал — прилепнала по тялото червена кожа. Висока и стройна, тя бе сплела русите си коси на плитка на гърба. От дясната и китка висеше някаква палка, увесена на тънка верижка. Ръката и бе вдигната на хълбока. Макар да не беше по-висока от мъжете, властното и присъствие я удължаваше, сякаш беше въплъщение на самата ярост, дошла да отсъди над живите в последния им час.

Намръщеното и лице бе по-сурово от всичките гримаси на майката на Оба.

Но най-голямата изненада дойде, когато с един-единствен небрежен жест жената освободи пазача. Изненадан остана Оба, не и пазачът. Той хвърли последен поглед на мъжете, след което затвори вратата и я заключи. Оба чу отдалечаващите се по коридора стъпки.

Леденият поглед на жената се плъзна по лицата в помещението, огледа внимателно всяко едно от тях, най-накрая се спря на Оба. Пронизителният и взор внимателно го обходи сантиметър по сантиметър.

— Добри духове — отрони тя на себе си, след като погледът и се спря в неговия. Очи.

Оба се ухили. Знаеше, че жената се е уверила в истинността на твърденията му. Очите му издаваха голата истина — пред нея стоеше син на Мрачния Рал.

Очи.

Изведнъж Оба разбра.

В следващия миг, ревящи като зверове, мъжете се нахвърлиха отгоре и. Оба очакваше тя да закреши от ужас, да вика за помощ или поне да трепне. Не помръдна. Посрещна нападението им с нехайно вдигане на ръка.

В юмука и Оба забеляза червена палка — същата, която бе видял да виси на верижка от китката и. Щом първият нападател стигна до нея, тя само вдигна палката и я заби в гърдите му, после я завъртя. Онзи се строполи като бала сено, изпаднала от каруца. Тупна на голия под.

Почти в същия миг от двете и страни се метнаха останалите, размахвайки ръце и юмуци. Жената отстъпи назад и онези се сблъскаха един в друг, а тя избегна капана. Докато онези се окопятят и се приготвят да подновят атаката си, тя се шумугна между тях с ледена грациозност и докосна отривисто и методично, но с отприщена жестокост всеки от нападателите си.

Без да се обръща, нанесе мощен удар с лакът на мъжа, който се опитваше да я хване изотзад. Оба чу изпращяване на кост, главата на нещастника отхвъркна назад, по стената плисна кръв.

Третият, застанал встрани, бе забоден във врата със странната червена палка. Свлече се на земята, стиснал с ръце гърлото си, от устата му се изливаха гъргореци звуци. Започна да се гърчи по пода и да плюе кръв, при вида му Оба се сети за змията в блатото, посрещнала смъртта си по идентичен начин. Жената избегна поредния удар и се завъртя, прелитайки над агонизиращия престъпник. От въздуха нанесе съкрушителен ритник с тока си и го довърши.

Приземявайки се, засипа четвъртия мъж с три бързи удара. Онзи забели очи и се олюля. Жената го срита в кокалчетата на глезените и той се плъсна на земята по корем. Челото му издрънча в каменния под и се разтроши на парченца.

За Оба беше истинско удоволствие да наблюдава премерените и движения, елегантността на жестовете, последвани от бързи и агресивни удари.

Последният нападател се спусна към нея с цялата сила на едрото си тяло. Тя замахна и го зашлеви тъй силно с опакото на ръката си, че онзи се завъртя като пумпал. Тя го сграбчи за косата на тила и го отлепи от земята, после заби червената палка в гърба му и го свали на колене.

Беше кривозъбият. Започна да пици. Оба никога не бе чувал по-пронизителни крясъци. Остана удивен от способността на тази жена да причинява болка. Държеше кривозъбия за косата, той бе паднал на колене пред нея и виеше в нечовешка агония, умоляваше я да го пусне и се дърпаше да и се изплъзне. Тя го подпря с коляно в гърба и без да отлепя палката си от тялото му, го накара да се наведе напред. Той изпълняваше всяко нейно желание, сякаш бе послушна марионетка.

След това, втрещена демонстративно в очите на Оба, тя заби палката в тила на жертвата си. Ръцете му политнаха встрани, цялото му тяло се разтресе в конвулсии, сякаш бе ударен от гръм. Отпусна се, от ушите му потече кръв. Приключила с него, жената го пусна и тялото му се изсипа на пода. По отпуснатостта и глухия тътен, с който падна върху камъка, Оба разбра, че човекът е мъртъв.

Стори му се, че всичко свърши за не повече от пет секунди — по една за всеки от мъжете. На светлината на лампата цялата килия блестеше в червено. Петимата затворници лежаха проснати в най-странни пози из цялото помещение. А жената в червено дори не се беше задъхала. Приблужи се към Оба.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но няма да се измъкнеш от тук толкова лесно.

Оба се ухили. Тя го желаше.

Пламнала от ярост, докосна с палката си рамото му, точно в основата на врата.

Оба се пресегна и я сграбчи за гърдите. Стисна здраво и и се ухили.

— Как е възможно да не... — Изведнъж разбра, нещо дълбоко вътре в нея и прошепна истината. Притихна.

Гърдите и му харесваха. Никога не бе мачкал по-красиви гърди. В тази жена имаше нещо необичайно. Имаше чувството, че от нея ще научи много нови неща.

Юмрукът и изскочи от нищото и се стрелна към него с неподозирана бързина.

Оба го посрещна с длан. Обви го с пръсти и започна да извива китката и, докато извърти ръката и зад гърба. Раменете и опираха в гърдите му. Тя нанесе удар със свободния си лакът в корема му, но той беше подготвен и посрещна удара, хвана я за ръката и я изви така, че да може да я хване с пръстите на другата си ръка, в която бе стиснал китката и.

Така му остана една свободна ръка, с която да се наслаждава на женските и прелести. Бръкна под кожената униформа, на нивото на корема и. Тя започна да се мятта с все сила, в опит да се освободи. Знаеше всякакви трикове за измъкване от хватката на противника, но силата и далеч не можеше да се мери с тази на Оба. Ръката му продължи надолу под прилепналите по тялото червени кожени панталони. Усети стегнатата и плът.

Кучката го изрита в пиццала. Оба подскочи и изкрещя, едва успя да я задържи. В следващия миг тя се завъртя и се пъкна под ръката му, освобождавайки се от силната хватка. Беше бърза като светкавица.

Вместо да избяга, използва слисването му, за да нанесе мощен удар отстрани във врата му.

В последната секунда Оба успя да парира удара, но въпреки това го заболя. Нещо повече — поведението и го вбеси. Край на закачките. Сграбчи я и започна да извива ръката и, докато онази изпищя. Ритна я през глезените, за да я повали на земята, после се хвърли с цялата си тежест отгоре и, изкара целия въздух от дробовете и. Сборичкаха се. Преди да е успяла да си поеме дъх, и нанесе мощен удар в корема. По очите и разбра колко я е заболяло.

Щеше да види още много в тях, преди да приключи с нея. Докато се боричкаха по пода, Оба спечели категорично предимство и моментално се възползва от него. Раздра дрехите и. Тя нямаше да му се даде лесно, бореше се с всички сили и средства. Стилът и на борба

го изненада. Не беше като другите жени, които се мъчеха да му избягат. Нейната цел беше да го нарани.

По това Оба разбра колко силно го желае тя. Възнамеряваше да и даде лелеяното удоволствие, да я дари с нещо, което не бе получавала от никой мъж преди него. Силните му пръсти се опитаха да повдигнат тясното кожено горнище, но то се оказа пристегнато през кръста от широк колан. Гърбът беше опасан с плетеница от кръстосани ремъци и токи. Нямаше да може да ги разкъса. Оба реши да пробва материята над ребрата и. Гледката на голата и плът го възбуди. Трябваше да се пребори с водопад от ръце и крака, жената се опитваше да нанася удари дори с главата си.

Въпреки съпротивата и Оба успя да разреже стегнатата униформа чак до хълбоците. Тя започна да се мята още по-яростно, полагаше неимоверни усилия да го нарани. Той усещаше, че тази жена го желае тъй неудържимо, че вече не можеше да се контролира.

Докато се опитваше да отлепи задника и от пода, тя го ухапа за ръката. Болката го парализира. Вместо да си дръпне ръката, той натисна здраво върху зъбите и, главата и издрънча в каменния под. При втория удар ухапката и увисна и той успя да измъкне ръката си.

Не му се щеше тя да е в безсъзнание. Предпочиташе да усеща всичко. Възкочи се върху нея, като не откъсваше поглед от очите и, разтвори със сила бедрата и и с доволство регистрира как тя стиска зъби и вдига очи към неговите. Значи наистина осъзнаваше какво и се случва.

Това е най-важното — да осъзнаваш. Трябваше да е напълно наясно с всяка стъпка от случващото се, с всяка промяна, която щеше да настъпи в живото и тяло. Да вижда как смъртта приближава с бавни крачки, да чака, да усеща. За Оба беше от изключително значение да следи как първичните и чувства и усещания намират израз в очите и.

Облиза шията и отстрани, зад ухото, където малките нежни косъмчета докосваха езика с приятна мекота. Зъбите му се спуснаха надолу. Шията и имаше превъзходен вкус. Оба знаеше, че на жената и харесва допирът на устните и зъбите му до шията и но че е възприела роля, която смята за нужно да играе до края, за да не я вземе той за уличница. Всичко това бе част от играта. По движенията и обаче познаваше колко силно го желае. Докато обхождаше шията и с устни, се зае да разкопчава панталона и.

— Винаги си го искала по този начин — прошепна дрезгаво, отдаден на сладта си.

— Да — отвърна тя, останала без дъх, — да, ти разбираш.

Ето нещо ново. Никога преди не беше срещал жена, готова да признае на глас желанията си — освен чрез стенания и викове. Оба си рече, че кучката сигурно е обезумяла от страст и няма търпение да разкрие истинските си чувства и желания. Това го побърка, изпълни го с горещ копнеж.

— Моля те — задъхано продължи тя в рамото му, което държеше главата и плътно прилепена в пода, — нека ти помогна.

Определено беше нещо ново.

— Да ми помогнеш ли?

— Да — трескаво зашепна тя в ухото му. — Нека ти помогна да си разкопчаеш панталона, за да можеш да ме докоснеш там, където най-много искам.

Оба с готовност се отзова на безсрамните и щения. Като и повери отговорната задача да разкопчае панталона му, се озова с две свободни ръце, с които можеше да я опипва навсякъде. Какво прелестно създание — подходяща партия за човек като него, за един Рал, за човек с благородническо потекло. Никога не бе преживявал нещо тъй неочаквано и удивително. Очевидно благородническото му потекло побъркваше жените и правеше желанията им неконтролируеми.

Оба посрещна с широка усмивка безсрамната и слад, докато дръзките и пръсти разкопчаваха трескаво панталона му. Премести се, за да и освободи пространство за действие, в същото време ръцете му не преставаха да обхождат женските и прелести.

— Моля те — изпъшка тя в ухото му, когато най-сетне бе готова с панталона, — позволи ми да го подържа.

Желаше го тъй неконтролируемо, че напълно беше забравила за достойнството си. Оба не можеше да не признае, че поведението и му доставя удоволствие. Хапейки я по врата, изръмжа, че е съгласен.

Повдигна се, за да може тя да достигне обекта на похотливите си копнения. Простена в неџа, щом тя протегна гъвкавото си тяло, за да пхне ръката си под него. Усети дългите и студени пръсти да обгръщат най-интимните му части, които потънаха в прелестната и длан.

Воден от неудържима страст, Оба отново ухапа сочната и шия. Тя простена, усетила допира на зъбите му и трескаво погълна в алчната си длан мъжествеността му. Оба щеше да я възнагради с най-бавната възможна смърт.

Морецицата изведнъж извъртя рязко китката си с такава жестокост и настървение, че Оба подскочи, заслепен от шока.

Светкавичната болка беше тъй остра, че не можеше да си поеме дъх. Докато той стоеше вцепенен от травмата, тя се надвеси над него и изви китката си още по-безжалостно. Очите му щяха да изскочат от орбитите си, тялото му подскочи в разтърсващ гърч, спазъмът премина през мускулите му и ги скова. Мисълта му се замъгли. Не чуваше, не виждаше, не дишаше, не можеше дори да извика. Беше парализиран, захвърлен в прегръдката на неописуема агония.

Всичко бе една нестихваща, жестока, разкъсваща болка. Устата му понечи да изкрещи, но от гърлото му не излезе вик. Мина цяла вечност, преди погледът му да започне да се прояснява и до слуха му да достигат откъслечни звуци.

Килията се въртеше като бясна. Докато се преобръщаше на каменния под, Оба осъзна, че е получил ритник в ребрата, изкарал нищожните остатъци въздух от дробовете му. Не можеше да разбере как се стигна дотук. Блъсна се в някаква стена и тялото му спря да се върти. Разтвори уста като риба, най-сетне успя да си поеме дъх. Ритникът в ребрата беше силен, но болката от него по нищо не можеше да се сравнява с парещия ад в слабините му.

В следващия миг пред очите му изплува пазачът. Беше се върнал. Именно той го беше ритнал в ребрата. Той, не тя. Морецицата все още лежеше просната на земята с предизвикателно разголена разкошна плът.

Пазачът стоеше в готовност с меч в ръка. Коленичи край жената и я огледа набързо.

— Господарке Найда! Добре ли сте?

Тя избоботи нещо неразбираемо и започна да се надига на ръце и колене. Мъжът стоеше с разтворени на нивото на раменете крака и не откъсваше очи от Оба. Сякаш се страхуваше да и помогне, дори да я погледне. От Оба обаче явно нямаше страх. Той лежеше свит край стената и се мъчеше да се съвземе от шока, наблюдавайки войника и жената.

Тя не понечи да прикрие разголените си хълбоци и гърди. Оба знаеше, че все още го желае, но в присъствието на пазача се притеснява да разкрие чувствата си. Сигурно е обезумяла от страст, за да го предизвика по такъв начин.

Оба се понадигна, пое си дълбоко въздух, постепенно възвръщайки чувствителността си. Видя как жената — Господарката Найда, както я бе нарекъл тъмничарят — се изправя на крака. Вслушан в гласа, той не помръдна, проследи с поглед стичащата се от челото и струйка пот. Беше божествена. Оба можеше да научи много от жена като нея. Очакваха го нечувани удоволствия.

Дошъл на себе си, се облегна на стената и се изправи. Жената предизвикателно изтри с опакото на ръката си разкървавената си устна. С другата си ръка попридърпа разкъсаната си униформа, за да закрие голотиите си. Явно е била напълно заслепена от страстта си и не е успяла да контролира треперещите си пръсти. Залитна, но успя да се задържи изправена. Това бе максималното, на което беше способна. Оба остана изненадан, че я вижда цяла, като се има предвид бурните и любовни увертюри. Е, същинската част тепърва предстоеше.

От любовните му ухапвания по врата и капеше кръв. Забеляза, че русата и коса също е подгизнала от кръв — очевидно от удара в каменния под. Оба си напомни да внимава със силата си, за да не прекрати удоволствието си преждевременно. Беше му се случвало преди. Трябваше да внимава повече — жените са крехки създания.

Все още задъхан и замаян от пулсиращата болка между краката си, той погледна тъмничаря. Онзи стоеше доста наперено, като се има предвид, че се намира в присъствието на Рал.

Погледите им се срещнаха. Войникът направи крачка напред.

Очите на гласа се отвориха и също го погледнаха.

Мъжът замръзна на мястото си.

Оба се ухили.

— Господарке Найда — прошепна тъмничарят, без да отмества очи от Оба, — мисля, че ще е най-добре да се махате отук.

Тя го изгледа сърдито изпод вежди и пак подръпна скъсаната си униформа, за да закрие голите си хълбоци. Все още не бе възстановила напълно силите си.

— Не искаме да си тръгва — рече Оба.

Тъмничарят го изгледа изумено.

— Не искаме да си тръгва — повтори Оба в унисон с гласа.

— Можем да и се насладим заедно.

— Не искаме да си тръгва — пророни като ехо тъмничарят.

Господарката Найда прекъсна опитите си да се приведе в ред и погледна първо Оба, после войника.

— Дай я насам — заповяда Оба, зашеметен от инициативата на гласа. — Дай я насам и ще и се насладим заедно.

Жената, все още олюлявайки се, проследи погледа на Оба към тъмничаря. Щом фиксира лицето му, посегна към червената си палка. Тъмничарят я хвана за китката и осуети намеренията и. Другата му ръка се плъзна около кръста и. Морещицата се съпротивляваше, но той бе достатъчно едър, а тя и бездруго беше замаяна.

Оба се ухили, проследявайки с очи как тъмничарят влачи към него мятащата се Найда. Пръстите му опипваха алчно разголената и плът.

— Харесва и, не мислиш ли? — подвикна Оба.

Онзи се усмихна и кимна. В ъгъла на килията го очакваха Оба и гласът.

Когато я довлече достатъчно близо, Оба протегна ръка. Беше време да довърши започнатото. Да го довърши веднъж завинаги.

Тя потърси опора в униформата на тъмничаря. Тялото и започна да се мята във въздуха с удивителна бързина. Най-неочаквано пред очите на Оба блесна токът на ботуша и — по-ярко от светкавица. Преди да има възможност да реагира, светът му пак угасна, потопен в море от неописуема болка.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ОБА ОТВОРИ ОЧИ В МРАК. Лежеше по гръб върху каменния под. Лицето му пулсираше от болка. Сви колене към тялото си, за да поуспокои горящите си слабини.

Тази кучка Найда се оказа по-опърничава от всичките му жени досега. Явно съдбата му е отредила цял живот да страда от опърничави жени. Завиждаха му, завиждаха на положението му. Опитваха се да го повалят.

Започна да му писва да се събужда на студени и тъмни места. Ужасяваше се от затворени и тъмни пространства. Там винаги е или адски горещо, или много студено. Никога не се бе чувствал добре в тези свои затвори.

Дали пък налудничавата му майка или подлата вещица Латейя, а може би долната и блатна сестра нямат нещо общо с положението му? Егоистични създания като тях със сигурност ще искат да си отмъстят. Да, определено прилича на акция, замислена от коварната тройка.

Но нали са мъртви! Оба не беше напълно сигурен, че смъртта го предпазва от трите харпии. Приживе бяха отвратителни и подли; смъртта едва ли може да ги промени.

Колкото повече си мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че последните му неприятности идват единствено и само от четвъртата кучка — Найда. Как само успя да го заблуди, като се престори на замаяна и омаломощена, докато тъмничарят я довлече близо до Оба. И тогава нанесе съкрушителния си удар. Бива си я. Как да се ядоса на жена, която толкова си пада по него. Сигурно мисълта, че Оба може да и се изплъзне, я е докарала дотам. Искала е да го има само за себе си. Е, не може да я обвинява за това.

Сега, когато обяви публично самоличността си, Оба трябваше да бъде подготвен за неприкритите щения на много жени, привлечени от мъжествеността му. Трябва да е готов да живее като един истински Рал.

Простена от болка и се обърна. Като си помагаше с ръце, запълзя по пода и стигна до стената. Успя да се изправи. Временните несгоди

само увеличават насладата от завоюването на наложницата впоследствие. Беше го научил отнякъде. Може би гласът му го бе казал.

Забеляза малък светъл процеп, доста по-тесен от отвора под вратата в предишното място, но достатъчен, за да му помогне да се ориентира. Плъзна ръка по каменната стена, за да добие представа за размерите на помещението. Почти веднага стигна до ъгъл. Продължи по другата стена и установи, че следващият ъгъл е съвсем близо. С нарастващо притеснение обходи и другите стени, за да стигне до ужасяващото заключение, че се намира в съвсем миниатюрна килия. Явно е лежал по диагонал, иначе не би се хванал.

Всепоглъщащият ужас от подобно затворено пространство го връхлетя с цялата си сила, заплашвайки да го смаже. Не можеше да си поеме дъх. Вдигна ръка към гърлото си, за да си помогне. Беше сигурен, че ще се побърка, ако го оставят задълго в толкова тясна килия.

Може би все пак не е Найда. По всичко личеше, че е дело на коварната му побъркана майка. Сигурно го наблюдава от света на мъртвите с мълчаливо доволство и крои нови и нови пъклени планове за него. Подлата лечителка не може да не и е помогнала. Блатната вещица без съмнение е предложила услугите си. С общи усилия трите жени са успели да се пресегнат от света на мъртвите и да съдействат на Найда да го затвори в тясната тъмна клетка.

Заснова напред-назад в тъмнината, при всеки няколко крачки се блъскаше в стени. Изпадна в паника, като си представи как стените се плъзгат навътре и стесняват още и още пространството. Беше прекалено едър за такава малка стаичка, където не можеше дори да си поеме дъх. Хрумна му, че с дишането си може да свърши въздуха в килията и бавно да се задуши. Хвърли се към вратата и долепи устни до процепа, мъчейки се да всмуче външен въздух.

Разрида се от самосъжаление. Единственото му желание в този момент бе да сграбчи главата на побърканата си майка и да започне да я блъска в стените.

След малко чу гласа вътре в себе си да му нашепва успокоителни думи, да му вдъхва кураж. Това му помогна да се окопоти. Нали е умен и мъдър. Успя да победи всички заговорници въпреки злата им същност. Ще се измъкне. Ще успее. Трябва само да дойде на себе си и

да се държи подобаващо, в съответствие с общественото си положение.

Той е Оба Рал. И е непобедим.

Долепи очи до процепа и надзърна, но не видя друго освен мрачна ивица коридор. Запита се дали не са го затворили в клетка, поставена в друга клетка. Започна да блъска с юмруци по вратата, да крещи и да вика, ужасен от подобна жестокост.

Що за зверове са това? Та той е Рал. Как могат да постъпват така с човек като него? Защо се държат така? Първо го хвърлят зад решетките като най-обикновен престъпник, вместо да му благодарят, задето си е направил труда сам да раздаде правосъдие и да отърве земята от един беззаконен джебчия. А сега и това — да го хвърлят в тясната клетка.

Съсредоточи се и насочи мислите си в друга посока. Спомни си погледа в очите на Найда, когато тя го видя за пръв път. Веднага го позна. Само по очите му разбра, че той е син на Мрачния Рал. Нищо чудно, че го пожела тъй яростно. Та нали е важна клечка. Но хората са такива — искат да се отъркат във великите личности, а после се опитват да ги стъпчат. Найда е обзета от завист. Защо ще го заключва в тази дупка — защото е водена от жалката си завист. Колко просто.

Оба се замисли над погледа на Найда, когато го видя за пръв път. По лицето и премина особено пламъче, показващо, че го е познала, извикващо спомени, които му говореха много. Оба се замисли за новите неща, които бе научил.

Дженсън му е сестра. И двамата са дупки в света.

Жалко, че му е роднина — видя му се изкусително красива. Онези нейни червени къдрици бяха направо умопомрачителни, нищо, че може да се окажат знак за магически способности. Оба въздъхна и извика образа и в главата си. Но той е човек на принципите, не може да си позволи да бъде привлечен от нея като от жена. Та нали имат един и същи баща. Въпреки удивителната и красота и начина, по който слабините му се свиваха, макар и болезнено в момента, почтеността му не можеше да позволи подобно варварско кръвосмешение. Той е Оба Рал, а не някакво си безмозъчно животно.

Мрачният Рал е и неин баща. Истинско чудо. Оба не знаеше какво да мисли по този въпрос. Свързваше ги нещо общо. Трябваше да се изправят заедно срещу света, пълен със завистници, които искат да

им отнемат полагащото им се по право. Господарят Рал е изпратил по петите и четворки, за да няма тя претенции към трона. Оба се запита дали няма да намери в нея надежден съмишленик.

От друга страна, си спомни тревогата в очите и когато погледите им се срещнаха. Може би тя също го е познала, разбрала е, че Мрачният Рал е и негов баща. Може би вече си има свои планове, които не включват Оба. Може би е останала разочарована от неговото съществуване. Може би тя ще се окаже поредният противник, ламтящ да получи всичко за себе си.

Господарят Рал, техният брат, иска да ги унищожи, понеже знае, че са важни особи — в това Оба беше сигурен. Господарят Рал няма намерение да споделя богатствата си, макар те по право да принадлежат и на тях — на Оба и Дженсън. Явно това семейство е движено от егоизъм и съперничество. Цяло чудо е, че Оба не е наследил тази семейна черта.

Опипа джобовете си и в същия миг се сети, че вече го бе направил веднъж в предишната килия, докато беше при онази престъпна сган. Бяха празни. Хората на Господаря Рал го бяха ограбили, преди да го хвърлят зад решетките. Вероятно бяха задържали намереното за себе си. Светът е пълен с крадци, жадни да заграбят спечеленото от Оба с тежък труд. Продължи да кръстосва тясната стаичка, опитваше се да не мисли колко е малка. Вслуша се в гласа. Колкото повече го слушаше, толкова повече започваше да разбира. Все повече от думите, които съхраняваше в умствения си списък, започваха да си идват на мястото. Огромното пано от лъжи и измами, които претърпя, започна да нараства все повече, образувайки огромна и внушителна мозайка. Появиха се решения.

Майка му, разбира се, е знаела през цялото време колко важна личност е синът и. От самото начало се бе старала да го унижава. Затваряше го в онази клетка, понеже му завиждаше. Да завижда на собственото си малко момченце. Що за болен мозък може да постъпи така!

Латейя също е знаела, двете с майка му са кроили планове за неговото унищожаване. Никоя от тях не е могла да се примири с неговото съществуване. Не, далеч не! И двете са го мразили заради високопоставеността му, искали са да го накарат да страда. Явно

отпървом са искали да го отровят бавно. Нарекли са отровата „лекарство“, за да успокоят гузната си съвест.

Майка му цял живот се бе мъчила да го умори с работа, унижаваше го, ругаеше го, изпращаше го при Латая, за да си Донесе сам „лекарството“. А той, любящият син, и бе имал доверие, никога не си бе помислял, че майчината любов е една жестока лъжа, че зад всичко това лежи коварен план.

Кучки. Подли, коварни кучки. И двете си получиха заслуженото.

А сега Господарят Рал се опитва да го скрие, да премълчи пред света за съществуването му. Оба продължаваше да върви напред-назад, мисълта му работеше трескаво. Има да научава още толкова неща.

След известно време се успокои и направи онова, което го подучи гласът — приближи се до вратата и долепи уста в процепа. Нали в крайна сметка е непобедим.

— Имам нужда от вас. — Гласът му разцепи мрака отвъд.

Не изкрещя думите — не беше нужно, понеже гласът вътре в него, добавен към собствения му, ги отнасяше надалеч.

— Елате при мен — пророни в празнотата на коридора отвъд вратата.

Остана изумен от спокойствието и внушението за власт, което се усещаше в думите му. Нищо чудно, че обикновените хора го мразеха.

— Елате при мен. — Двамата с гласа нарушиха тишината.

Нямаше нужда да викат. Гласовете им с лекота се понесоха в мрака, като сенки, полетели на крилата на скръбта.

— Елате при мен — продължи да повтаря той, подчинявайки низшите твари на волята си.

Той е Оба Рал. Важна личност. Роден за важни дела. Няма време да седи заключен в тъмницата и да участва в подли игрички. Стига толкова. Време е да надене плаща не само на рожденото си право, но и на уникалната си природа.

— Елате при мен — повтори отново, гласовете им пронизаха тъмнината.

Продължи да ги вика, не силно, понеже знаеше, че го чуват, не припряно, понеже знаеше, че ще дойдат, не отчаяно, понеже знаеше, че ще се подчинят. Какво като се бавят, знаеше, че са тръгнали.

— Елате при мен — пророни в притихналия мрак, понеже знаеше, че дори по-тих шепот ще ги доведе.

В далечината се чува слаби стъпки.

— Елате при мен — прошепна, приковавайки вниманието на приближаващите си.

Някъде се отвори врата. Стъпките се чуваха все по-ясно, все по-близки.

— Елате при мен — напяваха двамата с гласа.

Стъпките по каменния под бяха съвсем близо. В тъмния коридор легна сянка.

— Какво има? — попита предпазливо единият отвън.

— Трябва да дойдете при мен — отвърна Оба.

Директното и невинно изявление разколеба войника.

— Елате при мен веднага — наредиха с недвусмислена настойчивост Оба и гласът.

Докато Оба напругаше слух, в ключалката на външната врата се пъхна ключ. След миг в междинното помещение се появи тъмничар. Колегата му бе застанал на прага отвън. Първият доближи глава до процепа, където чакаше Оба. Погледнаха го ококорени очи.

— Какво искаш? — попита колебливо войникът.

— Искаме да си вървим — отвърнаха Оба и гласът. — Отвори вратата. Време е да се махаме оттук.

Онзи се наведе и пъхна ключа в процепа, натисна, докато резето прещрака. Вратата се плъзна със стържещ звук. Другият войник се приближи. Имаше същото вяло и безпомощно изражение.

— Какво да направим сега? — попита първият, втренчен в очите на Оба.

— Трябва да си вървим. Вие двамата ще ни изведете от тук.

Онези кимнаха и веднага се заеха да изпълнят заповедта. Оба никога повече нямаше да допусне да го затворят в такава малка клетка. Гласът щеше да му помага. Оба е непобедим. Добре, че го запомни.

Алтея грешеше за гласа, просто завиждаше като другите. Оба остана жив благодарение на гласа. А Алтея е мъртва. Запита се как ли е възприела това.

Оба нареди на двамата тъмничари да заключат празната килия. Така щеше да спечели време, преди в Двореца да открият липсата му. Малко преднина, която щеше да забави ненаситния Господар Рал. Тъмничарите го поведоха през лабиринт от тесни, тъмни коридори. Движеха се безшумно, избягваха коридорите, откъдето се чуваха

гласове. Оба не искаше да се знае, че си тръгва. По-добре да се измъкне незабелязано.

— Искам си парите. Знаете ли къде са?

— Да — отвърна с мъртвешки глас един от мъжете.

Преминаха през желязна врата и продължиха през каменните коридори. Стигнаха до дълги редици с килии, натъпкани с кашляци, хилещи се, ругаещи затворници. През решетките се протягаха мръсни и изподрани ръце.

Унилите тъмничари вървяха напред с лампите, а затворниците се опитваха да ги хванат, плюеха ги, ругаеха ги. При вида на Оба всички замлъкнаха. Ръцете се прибираха обратно в килиите. Зад Оба играеха мрачни сенки.

Оба и ескортът му стигнаха до малка стаичка в основата на тясно стълбище. Единият от тъмничарите поведе Оба нагоре, другият ги последва. Горе отключиха врата, влязоха в някаква стая, откъдето преминаха през друга заключена врата.

Лампите на тъмничарите хвърляха ръбати сенки върху отрупаните рафтове — дрехи, оръжия и всякакви лични вещи, от бастуни до флейти и марионетки. Оба внимателно огледа полиците, наведе се към по-ниските, вдигна се на пръсти към високите. Сигурно това бяха вещите на затворниците, отнети им преди да ги хвърлят зад решетките.

В края на една съзря дръжката на ножа си. По-навътре се виждаше купчината дрипи, които беше взел от къщата на Алтея, за да може да прекоси полетата Азрит. Резервният му нож също не липсваше. Най-отпред бяха натрупани и кожените кесии с пари.

Въздъхна с облекчение при вида им. Още по-голямо облекчение му донесе усещането на ножа между пръстите му.

— Вие двамата ще ме ескортирате — уведоми той войниците.

— Къде ще ви ескортираме? — попита единият.

Оба се замисли.

— За пръв път съм тук. Искам да поразгледам Двореца. — Въздържа се и не каза „мой дворец“ . И на това ще му дойде времето. Засега има по-важни дела.

Последва ги нагоре през коридори и разклонения, по неизброими стълбища. Патрулните двойки, които виждаха по пътя си, хвърляха по

някой и друг бегъл поглед в тяхната посока, но забелязваха тъмничарите и не проявяваха интерес към човека между тях.

Стигнаха до една желязна врата, която единият войник отключи. Озоваха се в коридор с лъснат мраморен под. Оба остана изумен от великолепието на гледката, от изящните колони и сводестия таван. Тримата продължиха напред, свърнаха зад ъгли, осветени от тежки сребърни лампи, висящи от мраморни плочи.

След още един завой се озоваха в пищна градина, чиято красота по нищо не можеше да се мери с коридора, който ги изведе дотук.

Това бе най-прекрасното нещо, което Оба бе виждал през живота си. Стоеше безмълвен и неподвижен, със зяпнала уста, загледан в езерцето по средата. Всичко бе потънало в зеленина и дървета, сякаш се намираха в приказна гора. Но бяха в Двореца. Езерцето бе заобиколено с ниски пейки от полиран розовеещ мрамор. Във водата се стрелкаха оранжеви рибки. Истински. Истински оранжеви рибки. Вътре.

През целия си живот Оба никога не бе оставал толкова впечатлен от великолепието на някакво място, от красотата и величествеността.

— Това ли е Дворецът? — попита той.

— Само малка частица от него — отвърна единият тъмничар.

— Само малка частица — повтори в унес Оба. — А другото все толкова красиво ли е?

— Не. Повечето места са далеч по-просторни, с губещи се в небесата тавани, с арки с масивни колони между балконите.

— Балкони? Вътре?

— Да. Хората от различни етажи могат да излизат и да гледат към долните, към великолепните градини и дворове.

— На някои етажи има търговци, които продават стоките си, продължи другият войник. — Има места, които могат да бъдат посещавани от гостите на Двореца. Има и такива, които са само за войниците и персонала. Има и крила, където посетителите могат да си наемат стая.

Оба поглъщаше гледките около себе си с широко отворени очи — стъклото, мрамора, полираното дърво.

— След като поразгледам още малко — обяви той пред двамата Д'Харанци, — ще имам нужда от тиха и съвсем уединена стая — луксозна, държа да запомните това добре, но в същото време по-

встрани, където присъствието ми няма да бие много-много на очи. Най-напред искам да си купя прилични дрехи и разни други неща. Вие двамата ще стоите на пост и ще внимавате никой да не разбере за мен, докато се изкъпя и си отпочина добре.

— Колко време ще стоим на пост? — попита единият. — Ако закъснеем много, ще тръгнат да ни търсят. Тръгнат ли да ни търсят, ще открият празната килия. И тогава ще започнат да търсят и вас. И ще ви открият.

Оба се замисли.

— Да се надяваме, че утре ще си тръгна. Дотогава ще тръгнат ли да ви търсят?

— Не — отвърна другият. Очите му бяха слепи за всичко, освен желанията на Оба. — Смяната ни тъкмо свършваше. До утре никой няма да забележи отсъствието ни.

Оба се усмихна. Гласът бе избрал точно когото трябва.

— Дотогава ще съм си тръгнал. Но преди това възнамерявам да видя колкото се може повече от Двореца.

Пръстите му се плъзнаха по дръжката на ножа.

— Може би за вечеря ще пожелаея и компанията на някоя млада дама. Дискретна млада дама.

Двамата се поклониха. Преди да си тръгне, Оба щеше да превърне двамата си телохранители в пепел, разпиляна по пода на някой самотен коридор. Така никой нямаше да разбере как килията му изведнъж се е оказала празна.

А после е, пролетта приближава, а кой може да каже какво ще стане напролет?

Едно обаче Оба знаеше със сигурност ~ трябва да намери Дженсън.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИЗУМЛЕНИЕТО НА ДЖЕНСЪН преминаваше. Безкрайното море от хора, заливащо клисурата, вече не и правеше такова впечатление. Огромната войска изпълваше пространството между хълмовете и боядисваше пейзажа в светлокафяво. Сред войниците бяха накацали незнайно число палатки, каруци и коне. Монотонното жужене на тълпата, прекъсвано от викове, свиркания, дрънчене на оръжия, тропот на копита, грохот на каруци и от време на време по-остри писъци, които Дженсън бе почти сигурна, че са на жени, се чуваше отдалеч.

Сякаш наблюдаваше неимоверно голям град, но без сгради и улици, сякаш всички творения на хората бяха унищожени от вълшебна пръчка, а зад тях бяха останали хората, превърнати в диваци, скупчили се на едно място под надвисналото небе в опит да се справят с природните стихии, но за съжаление без особен успех.

Но имаше и по-ужасни гледки. Само няколко дни по-рано, далече на юг, Дженсън и Себастиан бяха прекосили долината, където доскоро е бил устроен зимният бивак на Императорския орден. Такава огромна войска се придвижва тежко, но Дженсън остана потресена от гледката, която остава след по-продължителен престой на едно място. Щяха да са нужни години, за да заздравее гигантската кървяща рана на земята.

Още по-ужасното беше, че през тази дълга и студена зима хиляди мъже са били повалени от болести. Неприветливото място щеше завинаги да носи отпечатъка на безкрайното поле, осеяно с хаотично изкопани гробове. Беше смазващо да се види подобна загуба на живота пред болестите.

Дженсън не искаше да мисли какви ли гледки ги очакват при предстоящите битки за свобода.

Със затоплянето на времето калта беше засъхнала достатъчно, че да могат войниците най-сетне да се измъкнат от скверното си зимно леговище и да поемат към Ейдиндрил — седалището на властта в Средната земя. Себастиан и бе споменал, че армията, нахлула от Стария свят, е тъй огромна, че докато авангардът подготвя бивака си за

през нощта, на ариергарда му предстоят още часове поход. Сутрин първите поемат на път и вървят с часове, преди за последните да се освободи достатъчно място, за да могат да тръгнат.

Пролетният им поход на север бе бавен, но неотстъпен. Себастиан я уверяваше, че щом войниците подушат плячката, пулсът им ще се учести и ще усилят ход.

Всичко това бе в отговор на алчността и завоевателните пориви на Господаря Рал. Беше ужасно, че тази красива и спокойна долина е трябвало да бъде превърната в полеви лагер. С приближаването на пролетта тревите се съживяваха и върху околните хълмове сякаш падаше огромен зелен плащ. Горите по стръмните склонове в далечината се раззеленяваха. Още по-нататък, на запад и север, връзващите се в небето върхове все още носеха шапките си от сняг. Покрай каменистите пътеки се надбягваха пълноводни потоци, подхранвани от топящите се снегове. Поели на изток, те най-сетне се събираха в мощна река, виеща се през просторно зелено поле. Мръсотията тук бе тъй ужасяваща и плодородна, че Дженсън си представяше, че дори камък да посееш, ще поникне.

Преди да застигнат огромната армия, бяха минали през удивително красиви места. Тя едва се сдържаше да не хукне към вълшебните гори, представяше си как прекарва остатъка от живота си сред дърветата. Трудно и бе да повярва, че Средната земя е страна на зловредни магии.

Себастиан я предупреждаваше, че тези гори са опасни, пълни с какви ли не зверове. Че те са царството на зли магьосници. Колкото повече научаваше за тях, толкова повече искаше да рискува и да ги посети. Но никога не забрави, че колкото и да изглеждат непроходими и недостъпни, Господарят Рал ще я намери и там. Хората му вече бяха показали способността си да усещат присъствието и от неподозирано далечни разстояния. Убийството на майка и бе първото доказателство за това. От този ужасен ден насам безмилостните и преследвачи все някак си успяваха да я следват през цяла Д'Хара и дори навлязоха дълбоко в Средната земя.

Ако хората на Господаря Рал я заловят, ще я върнат обратно в тъмниците, където бяха хвърлили Себастиан. И тогава Господарят Рал ще я подложи на безкрайни мъчения, докато най-накрая я дари с бавна и агонизираща смърт. Докато Господарят Рал е по петите и, за нея няма

живот. Единственият и изход е да го унищожи и сама да си вземе полагащата и се свобода.

Нова двойка часови ги забеляза и се спусна надолу от поста си, за да ги провери. Когато двамата със Себастиан се приближиха и войниците забелязаха щръкналата бяла коса и небрежния му поздрав, се обърнаха и се заизкачваха обратно по хълма към огъня, където се приготвяше вечерята им.

Всички войници от Императорския орден, които Дженсън бе видяла, и се сториха груби и недодялани, бяха навлекли опърпани дрехи, мърляви кожи и пелерини. Долу в ниското земята бе осеяна с малки огньове пред платнени палатки. Повечето бяха разпънати хаотично, явно там, където собствениците им са намерили мъничко свободно място. Също тъй хаотично сред палатките бяха разположени и командните пунктове, походните оръжейни, каруците с провизии, дворовете за добитък и коне, сред тълпата обикаляха продавачи на всякакви стоки, ковачите работеха в импровизирани ковачници. Тук-там се виждаха малки пазарчета, където мъжете се събираха да разменят и купуват стоки.

Срещаха се дори разпалени, гневни, дрипави проповедници, които използваша всяка възможност да приковат вниманието на малограмотната тълпа. Дженсън не можеше да чуе думите им, но и се бе случвало да присъства на подобни проповеди. Според майка и бурният език на тялото, с който се предсказваха съдби и се вещаеше спасение, е непогрешим и непроменим.

Докато приближаваха към огромния лагер, Дженсън видя в палатките да се върши какво ли не — от безметежни смехове и пиене до почистване и лъскане на оръжия. Имаше огромни кръгове от прегърнати през раменете пеещи мъже. Някои от войниците готвеха край огньовете, други се събираха край полевите кухни и чакаха да получат храна, трети се занимаваха с ежедневните си дела или с животните. Дженсън забеляза и други, които играеха комар или се караха. Лагерът беше ужасно мръсен, миризлив, шумен и кошмарно объркващ.

Тълпите винаги я бяха карали да се чувства неловко, но сега изглеждаше по-потискащо и от най-страшните и кошмари. Докато слизаха към врящия казан от хора, и се прищя да хукне в обратна

посока. Задържаше я само и единствено основателната причина, довела я тук.

Достигна вътрешната си граница и премина отвъд. Посрещна необходимостта да убие с отворени обятия и взе твърдо решение да го направи. Вече нямаше връщане назад. Униформите на войниците нямаха нищо общо с униформи, приличаха на безразборно събрани кожени одежди с шипове, кожи, ризници, вълнени наметала, плащове и кални туники. Почти всичките здравеняци, които срещна по пътя си, бяха небръснати, мрачни и мръсни. Беше очевидно защо всички познават Себастиан и защо никой не се осмелява да му се изпречи на пътя. При все това Дженсън не можеше да не се удиви на факта, че всеки, абсолютно всеки от войниците, веднага щом го види, вдига ръка за поздрав. Себастиан се извисяваше като лебед сред патици.

Той вече и бе обяснил колко трудно се събира армия в защита на родината и с какви несгоди се сблъскват тези воители в похода си към свободата. Това бяха мъже, откъснати от домовете си и натоварени с тежка задача; не можеше да се очаква от тях да изглеждат чистички и спретнати, за да се харесват на жените, или пък да спират посред битката, за да се държат прилично и да подреждат бивака си. Те бяха бойци.

Но Д'Харанците също бяха във война. Тези тук изобщо не приличаха на Д'Харанските войници, нямаха нищо общо с тяхната дисциплинираност и чувство за ред. Не му го каза.

Все пак Дженсън разбираше. По време на дългото и изнурително пътуване, под непрестанен страх от преследвачите на Господаря Рал, при вечната грижа за заличаване на следите, не и оставаше много време да се грижи за външния си вид. Освен всичко друго пътуваха при зимни условия през суров планински терен. От време на време и минаваше през главата, че Себастиан е принуден да я гледа рошава и размъкната, потна и миризлива. Но той като че ли никога не обърна внимание на неугледния и вид. Напротив, присъствието и го радваше неимоверно и винаги се стараеше да направи всичко, което е по силите му, за да и угоди.

Предишния ден бяха минали направо през хълмовете, за да се озоват в предните редици на войската. По пътя си видяха изоставена ферма. Себастиан уважи желанието и да останат да пренощуват там, въпреки че бе рано да вдигат лагер. След като се изкъпа и изми косата

си в запуснатата малка баня, тя се зае да изпере дрехите си. Седнала пред огъня, който Себастиан бе наклал междувременно, Дженсън среса и изсуши косата си. Предстоящата среща с императора я изпълваше с трепет и тя искаше да изглежда възможно най-добре. Себастиан, излегнат на лакът, и се усмихна с онази своя специална усмивка и каза, че дори да се яви пред Джаганг немита и рошава, пак ще бъде най-прелестната жена, която императорът е срещал през живота си.

Сега, когато вече навлизаха в очертанятия на лагера на Императорския орден, стомахът и се беше свил на топка, макар косата и да бе сресана. По кипналите облаци, прелитащи над планинските била, личеше, че приближава пролетна буря. Мрачното оловно небе над далечните долини биваше раздирано от светкавици. Надяваше се да не завали веднага, та да и измокри косата и роклята тъкмо преди срещата с императора.

— Ето там, виждаш ли — посочи Себастиан напред, — това са шатрите на императора и на приближените му съветници и висши военни. По-нагоре по продължение на долината би трябвало да се намира самият Ейдиндрил. Император Джаганг още не е предприел атака на града. Идваме навреме.

Огромните шатри представляваха внушителна гледка. Най-голямата бе овална, с три кулички, поддържани от високи колове. Беше облицована с плоскости в ярки цветове. От стрехите се вееха знаменца и пискюли. На върховете на високите колове плющяха жълти и червени флагове, танцуващи с вятъра като гъвкави змии. Императорските шатри се извисяваха над сивото море от палатки на редовите войници като дворец над мрачни селски къщи.

Докато вървяха през пренаселения лагер, сърцето на Дженсън щеше да се пръсне. Рижка и Пит бяха вирнали уши, явно недоволни от глъчката, в която се озоваха изведнъж. Тя пришпори Рижка и пое протегнатата ръка на Себастиан.

— Ръката ти е потна — усмихна и се той. — Да не си притеснена?

Чувстваше се като в казан с вряща вода.

— Малко.

Но причината, довела я тук, и вдъхваше сили и увереност.

— Успокой се, император Джаганг ще се притесни, когато види пред себе си толкова красива жена.

Дженсън усети как лицето и пламва. Предстоеше и среща с императора. Какво ли би казала майка и? Докато язدهа насам, си мислеше как ли се е чувствала майка и като млада прислужничка в Двореца — едно нищожество — в присъствието на Мрачния Рал. Едва сега за пръв път започваше да разбира значимостта на това събитие в живота на майка и.

Докато двамата със Себастиан си проправяха път през тълпата, Дженсън усещаше върху себе си хиляди мъжки погледи. Отвсякъде прииждаха войници, любопитни да зърнат влязлата в лагера жена. В един момент пред тях се образува шпалир от войници с копия, препречващи пътя на напиратата отзад тълпа. Явно се опитваха да ги предпазят от непосредствено съприкосновение с възбудените от неочакваната среща мъже.

Себастиан забеляза, че посрещането и е направило впечатление.

— Императорът знае, че идваме.

— Как е разбрал?.

— Когато преди няколко дни срещнахме първите съгледвачи, а тази сутрин и близките постове, са изпратили куриери да информират император Джаганг за моето завръщане и да го предупредят, че не съм сам. Император Джаганг се е погрижил за сигурността на госта, който вода със себе си.

Дженсън си помисли, че войниците с копията се опитват да държат напиратата маса от мъже далеч от двамата. Стори и се странно, но като видя пияните мутри и лъстивите погледи на голяма част от мъжете, не можеше да не признае, че се радва на охраната.

— Тези войници изглеждат толкова не знам, бих казала, груби.

— Като се има предвид намерението ти да забиеш ножа си в сърцето на Ричард Рал, да не би да възнамеряваш да му се поклониш и да го помолиш най-учтиво за съдействие, след което да му благодариш, за да се убеди той в доброто ти възпитание?

— Разбира се, че не, но...

Сините му очи се спряха върху нейните.

— Когато онези животни нахълтаха в дома ти и заколиха майка ти, какви хора би искала да я защитят?

Въпросът му я изненада.

— Себастиан, не виждам какво общо има това.

— Би ли имала доверие на някакви си излъскани и наперени контета с добри маниери, които сякаш са тръгнали на кралска вечеря? Би ли поверила живота на обичаната си майка в ръцете на такива хора? Или би предпочела за безопасността и да се грижат безскрупулни зверове, по-жестоки от нападателите и които да съумеят да запазят живота и? Не би ли искала между майка ти и онези диваци, дошли да я убият, да застанат обръгнали в боя воини?

— Мисля, че те разбирам.

— Върху тези хора са заложили надеждите на всичките им обичани близки в далечната родина.

Внезапният сблъсък с ужасния спомен беше тъй смразяващ, тъй болезнен, че Дженсън с мъка го прогони от главата си. Разпалените думи на Себастиан я изпълниха със смирение. Имаше сериозна причина да е тук. И тази причина бе единственото, което имаше значение. Щом мъжете, дошли да се опълчат на Господаря Рал, са груби и свирепи — толкова по-добре.

Едва когато стигнаха до плътно охраняваната зона на императорските покои, Дженсън забеляза жени в лагера. Бяха странна смесица — от най-млади девойки до прегърбени старици. Повечето ги изгледаха с любопитство, някои смръщиха чела, имаше и уплашени. Но всички бяха втренчили погледи в Дженсън.

— Защо всички жени носят халки на долните си устни? — прошепна тя към Себастиан.

Той плъзна поглед по жените пред шатрите.

— Като знак на вяност към Императорския орден, към император Джаганг.

Този начин за изразяване на лоялност не само и се стори странен, но и смуцаващ. Повечето жени бяха опърпани и рошави. Имаше и някои по-спретнати, но не изглеждаха много по-добре.

Когато Дженсън и Себастиан скочиха от седлата, конете им бяха отведени от войници. Тя погали Рижка зад ухото и и прошепна, че няма страшно, че непознатият ще я отведе да си почине. След като кобилата се успокои, Пит покорно тръгна след нея към конюшните. Раздялата с постоянната и спътничка и напомни колко много и липсва Бети.

Жените отстъпиха назад и се скриха в сенките като че се страхуваха да се приближат. Дженсън беше свикнала с подобни реакции — червената и коса всяваше неизменен страх. Денят беше рядко топъл, мисълта, че тепърва ги очаква все по-хубаво време, буквално я опияняваше. На влизане в лагера забрави да си сложи качулката. Понечи да го стори, но Себастиан задържа ръката и.

— Не е необходимо. — Той кимна с глава към жените. — Много от тях са Сестри на светлината. Те не се боят от магията, а само от непознати, влезли в покоите на императора. Едва тогава Дженсън разбра причината за уплахата, която бе прочела в очите на тези жени — те бяха родени с дарбата и не можеха да видят Дженсън, понеже тя бе дупка в света. Очите им я виждаха, но дарбата им бе сляпа за нея.

Себастиан нямаше как да го знае. Тя така и не му каза какво точно и е обяснила Алтея за родените с дарбата и потомците на Господаря Рал. Себастиан неведнъж бе показвал презрително отношение към нещата, свързани с магията. Дженсън не искаше да му предава с подробности срещата си с чародейката и да споделя с него заключенията, до които бе стигнала сама. Беше и достатъчно трудно да приеме всичко това за себе си, камо ли да го обяснява на някой друг. Пък и така и не се появи подходящ момент.

Насили се да се усмихне на жените, които я наблюдаваха от сенките. Те не отвърнаха с усмивка.

— Защо пазят императора от собствените му поданици? — попита тя.

— При наличието на толкова много хора, човек никога не може да е сигурен дали сред тях няма предател или луд, който иска да се прочуе, като посегне на императора. Подобен налудничав акт би ни лишил от един велик пълководец. В ситуация като тази е по-добре да се вземат предохранителни мерки.

Стори и се разбираемо. В крайна сметка самият Себастиан бе влязъл в Народния дворец като враг и би могъл да посегне на някой от местните първенци. Д'Харанците възприеха присъствието му като заплаха и го хвърлиха в тъмница.

За щастие Дженсън успя да го измъкне. Как? Така и не намери подходящия момент, за да се опита да му обясни. Пък и се съмняваше, че той ще разбере. Най-вероятно изобщо нямаше да и повярва.

Ръката на Себастиан се плъзна около кръста и и я подбутна напред към двамата здравеняци, охраняващи шатрата на императора. След като му се поклониха, Себастиан пристъпи между тях и отметна тежката завеса на входа, инкрустирана със златни и сребърни емблеми.

Дженсън никога не си бе представяла, камо ли беше виждала, толкова луксозна палатка. Обстановката вътре далеч надхвърляше онова, което предполагаше външността. Подът беше изцяло застлан с най-разнообразни пищни килими и пътеки, кръстосани във всички посоки. От тавана висяха пана, изобразяващи екзотични сцени и изящни фигури. Навсякъде из стаята върху разнообразни полирани маси и раклички имаше крехки стъклени купи, фина керамика и високи рисувани вази. Встрани се виждаше шкаф с витрина, на чиито рафтове бяха изложени рисувани чинии. По пода бяха нахвърляни различни по големина цветни възглавници. На тавана имаше отвори, забулени с копринени перденца, през които падаше мека светлина. Навсякъде трептяха ароматни свещи, килимите и паната създаваха неподозиран уют. Мястото приличаше на храм.

Вътре трескаво шетаха жени, до една с халки на долната устна. Повечето изглеждаха погълнати от работата си, но една от тях, която методично лъскаше сбирка високи, изящни вази, хладно изгледа Дженсън с крайчеца на околото си. Беше на средна възраст, широкоплещеста, облечена в семпла дълга тъмносива рокля, закопчана догоре. Прошарената и черна коса бе вързана на хлабава опашка на тила. На пръв поглед в нея нямаше нищо забележително, освен че от лицето и не слизаше една загадъчна и хитра, някак самодоволна усмивка. Дженсън се сепна.

Когато погледите им се кръстосаха, гласът се пробуди и изрече името на Дженсън с онзи мъртвешки шепот, призова я да се предаде. Дженсън изведнъж изпита усещането, че тази жена е чула гласа. Прогони нелепата мисъл, опита се да убеди сама себе си, че си внушава заради определено властния вид на жената.

Друга жена наблизко съсредоточено чистеше килимите с малка четка. Трета сменяше изгорелите свещи. Сестри на светлината, влизаха и излизаха от околните помещения, разместваха възглавници и свещници, подреждаха цветята във вазите. Слабоват младеж внимателно разресваше ресните на килимите пред входа на

вътрешната стая. Всички, освен жената при вазите, бяха потънали в работата си и не обърнаха никакво внимание на посетителите.

Ръката на Себастиан я водеше уверено във вътрешността, към слабо осветена стая. Стените и таванът потрепваха леко на вятъра. Сърцето на Дженсън едва ли би туптяло по-бясно, ако я водеха към ешафода. В един момент осъзна, че ръката и стиска яростно дръжката на ножа. Наложил си да я пусне.

В дъното на стаята имаше красив позлатен трон, покрит с червени коприни. Дженсън преглътна, когато най-сетне се насили да вдигне поглед към човека, който седеше там. Ръката му почиваше елегантно върху подлакътника, палецът на другата му ръка подкрепяше брадичката, а показалецът я придържаше от страни.

Изглеждаше едър и мускулест. Трепкащите пламъчета от свещите се гонеха по бръснатата му глава и оставяха впечатлението, че е увенчан с огнена корона. От ъгълчетата на устата му тръгваха две дълги и тънки плитки, трета се спускаше от средата на брадата му. На ноздрата и ухото си имаше златни халки, свързани от фина златна верижка, на силните му мускулести гърди лъщяха тежки златни накити със скъпоценни камъни. На всеки от месестите му пръсти имаше по един огромен пръстен. Жакетът от овча кожа, който бе облякъл, нямаше ръкави, за да се видят мускулестите му плещи и загорелите ръце. Не изглеждаше много висок, но мускулестото му тяло бе доста внушително.

Когато погледът и стигна до очите му, въпреки предупреждението на Себастиан и спря дъхът. Никакви думи не биха могли да я подготвят за тази среща.

Мастилените му очи нямаша бяло, нямаша ириса, нямаша зеници. Представляваха блестящи тъмни бездни. През тях прелитаха още по-тъмни сенки, като буреносни облаци в среднощно небе. Макар да нямаше ириса и зеници, Дженсън бе категорично убедена, че императорът гледа право в нея.

Коленете и омекнаха.

Когато той и се усмихна, тя едва се задържа на крака.

Себастиан я подхвана и леко се поклонил от кръста.

— Благодаря на Създателя, задето е бдял над вас и вашата сигурност, императоре.

Усмивката на Джаганг се разшири.

— И аз, Себастиан. — Гласът му подходеше — дрезгав, властен, застрашителен. Звучеше като човек, който не приема слабости и извинения. — Доста време мина. Прекалено много. Радвам се да те видя отново.

Себастиан кимна към Дженсън.

— Ваше сиятелство, довел съм важен гост. Нека ви представя Дженсън.

Въпреки ръката на Себастиан, която я подкрепяше, тя се отскубна и падна на колене по своя воля, за да не го направи от слабост. Използва случая да се поклони и допря чело в пода. Себастиан не и бе казал какво трябва да направи, но тя изпита вътрешна потребност да постъпи така. Ако не друго, поне за секунда си отдъхна от кошмарните му очи.

Предполагаше, че човек като него, воин, опълчил се срещу завоевателната сила на Д'Хара, притежава исполинска сила, желязна ръка и мрачна решителност. Да бъдеш император на народ, който се надява да избяга от застрашителната сянка на робството, беше призвание за човек, отговарящ по сила и мощ на този, пред когото тя бе коленичила.

— Ваше сиятелство — започна с треперещ глас, без да вдига глава от пода, — на вашите услуги.

До ушите и достигна боботещ смях.

— Хайде, Дженсън, не е нужно.

Усети как лицето и пламва и се изправи с настоящата помощ на Себастиан. Нито императорът, нито Себастиан обърнаха внимание на смущението и.

— Къде намери тази прекрасна млада дама, Себастиан?

Сините очи на Себастиан се плъзнаха с гордост към нея.

— Дълга история, която ще ви разкажа друг път, Ваше сиятелство. Засега ще ви кажа само, че Дженсън взе важно решение, което касае всички нас.

Мастиленият поглед на Джаганг се върна върху нея, сърцето и моментално подскочи към гърлото. На устните му беше кацнала почти незабележима усмивка, изразяваща превъзходството му пред нищожеството, застанало пред него.

— И какво е това важно решение, уважаема?

Дженсън.

В главата и се втурна споменът за проснатата и на пода майка, обляна в кръв. Никога нямаше да забрави тези последни мигове живот на майка си. В душата и още тлееше изгарящата болка от невъзможността да се погрижи и погребее подобаващо тялото на най-близкото си същество.

Дженсън.

Яростта се пребори със смущението и и тя отвърна с твърд глас.

— Възнамерявам да убия Господаря Рал. Дойдох да ви помоля за помощ.

В мъртвешката тишина от лицето на императора се изпари всяка следа от подигравка и надменност. Впи в гостенката си ледени, тъмни, безжалостни очи, свъси предупредително чело. Тази тема изискваше мрачна сериозност. Господарят Рал бе човекът, нападнал родината му, избил незнайно колко хиляди войници от армията му и хвърлил целия свят в страданията на войната.

Император Джаганг Справедливия чакаше със сериозен вид Дженсън да продължи.

— Името ми е Дженсън Рал — отвърна тя на пламналия му поглед. Извади ножа си, стисна острието му в юмрука си и тикна дръжката към него, за да види той релефната буква „Р“.

— Аз съм сестра на Ричард Рал. И възнамерявам да го убия. Себастиан ми каза, че бихте могли да ми помогнете. Ако наистина е така, ще съм ви задължена до гроб. Ако не, по-добре ми кажете още сега, защото дори това няма да ме разколебае, но в такъв случай ще се наложи да поема веднага на път.

Облегнал лакти на драпирания си трон, той се наведе към нея и впери в лицето и кошмарните си очи.

— Скъпа моя Дженсън Рал, сестра на Ричард Рал! За подобно нещо съм готов да положа целия свят в краката ти. Само кажи и ще имаш всичко, което е по силите ми.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН СЕДЕШЕ плътно до Себастиан. Познатото му присъствие и вдъхваше спокойствие, макар да предпочиташе да са само двамата край огъня, да си пържат риба или да си готвят нещо друго. На императорската трапеза, обслужвана от рояци прислужници, се чувстваше по-самотна от най-уединените си часове в гората. Ако го нямаше Себастиан, ако не чуваше познатия му глас и смях, сигурно нямаше да издържи, нямаше да знае какво да прави. Чувстваше се неловко дори в компанията на обикновени хора, камо ли сред такива видни особи.

Император Джаганг без никакво усилие се налагаше в центъра на всеобщото внимание. Макар нито за миг да не наруши добрия тон и любезното си отношение към нея, по някакъв загадъчен начин и внушаваше усещането, че всяка глътка въздух, която поема, дължи само и единствено на неговото благоволение. Междувременно, съвсем нехайно и с лекота, безкрайно уверен в управленските си решения и наясно с отговорностите си, се справяше с изникнали в момента въпроси. Същински планински лъв, оттеглил се за почивка, нахранен и спокоен, лениво помръдващ с опашка, докато си ближе лапите.

Не беше владетел, окопал се в далечните си палати и очакващ доклади от бойното поле. Той бе воин, повел армията си в боя. Император, потопил ръцете си до лактите в кървавата пихтия на живота и смъртта и постигнал всичко желано.

Макар в условията на боен поход, вечерята беше царска. Трапезата и шатрата на императора отговаряха изцяло на нивото му. Храните и напитките бяха в изобилие, имаше всичко — от дивеч до риба, от говеждо до агнешко, от вино до вода.

Докато прислугата хвърчеше във всички посоки, разнасяйки димящи плата с най-превъзходни гозби и се отнасяше с нея като с кралска особа, Дженсън с мъка си помисли как ли се е чувствала майка и, толкова млада и неопитна, обикновена прислужничка, на масата на Господаря Рал, пред цялото това изобилие от храни, каквито вероятно никога не си е и представяла, че съществуват. И в същото време колко

е била разтреперана от присъствието на могъщ владетел, способен да убие човек, без дори да прекъсне вечерята си.

Не беше гладна. Откъсна вяло няколко парченца сочно свинско и ги подреди върху порязаника хляб, след което отгриза малка хапчица, заслушана в разговора между двамата мъже на масата. Разговаряха на общи теми. Дженсън си помисли, че Себастиан и императорът биха си казали много повече неща в нейно отсъствие. Сега обаче обсъждаха общи познания и събития, случили се в отсъствието на Себастиан.

— Какво става с Ейдиндрил? — най-сетне попита Себастиан, докато забождаше на върха на ножа си парче месо.

Императорът изви с пръсти крехка патешка кълка. Забоде лакът до ръба на масата и махна вяло с пълна ръка.

— Нямам представа.

Себастиан отпусна ножа си.

— Как така? Познавам местността. Дотам има не повече от ден-два път. — Говореше почтително, но с явна загриженост. — Как е възможно да вървим нататък, без да знаем какво ни очаква вътре?

Джаганг отхапа от кълката, прихванал я с две ръце. Пръстите му бяха плувнали в мазнина.

— Изпратихме съгледвачи и патрулни двойки, но никой от тях не се върна.

— Никой не се е върнал? — Загрижеността накара Себастиан да повиши тон.

Джаганг си взе нож и отрязва парче агнешко от едно плато.

— Абсолютно никой — повтори той и забоде парчето.

Себастиан облегна лакти на ръба на масата, склучи пръсти и започна да разсъждава на глас.

— Магьосническата кула се намира в Ейдиндрил — отрони след малко замислен. — Видях я при огледа миналата година. Разположена е на страната на планината, гледа към града.

— Спомням си доклада ти — отвърна Джаганг.

На Дженсън и се щеше да попита каква е тази Магьосническа кула, но не чак толкова, че да се осмели да прекъсне разговора им. Освен това по зловещия тон, с който Себастиан произнесе това име, можеше да предполага за какво става въпрос.

Себастиан разтърка длани.

— Мога ли да ви попитам какъв е планът ви?

Императорът щракна с пръсти. Всички прислужници мигом се изпариха. Дженсън на драго сърце би си тръгнала с тях и би се сгушила под одеялото, доволна, че отново си е тя, едно обикновено момиче. Навън удари гръм, вятърът запрати по шатрата мощни талози дъжд. Свещниците и лампите осветяваха лицата на двамата мъже, но не бяха достатъчно силни, за да разгонят сенките, покрили килимите и стените.

Император Джаганг хвърли бърз поглед на Дженсън, след което мастилено сините му очи се спряха върху Себастиан.

— Възнамерявам да предприема бърза атака. Не с цялата армия, както предполагам очакват да сторя, а с кавалерийски отряд, който да е маневрен, но в същото време достатъчно многоброен, за да представлява сериозна сила. Разбира се, в отряда ще бъде включен стабилен контингент магьосници и чародейки.

При тези думи над помещението изведнъж надвисна сериозност. Дженсън почувства, че е ням свидетел на ключови моменти в знаменателно събитие. Беше страшно да си помислиш за човешките животи, зависещи от думите, които тези двама мъже изричаха.

Себастиан размисли над казаното от Джаганг, мина известно време, преди да отговори.

— Имате ли представа как е преживял Ейдиндрил зимата?

Джаганг поклати глава. Отхапа парче агнешко и заговори, дъвчейки.

— Майката Изповедник може да е всякаква, но със сигурност не е глупава. Сигурно отдавна е разбрала — от посоката, в която се движим, от действията, които предприемаме, от падналите пред нас градове — какви са намеренията ни. Сигурен съм, че всички рапорти и цялата събрана информация са и подсказали, че напролет възнамерявам да напада Ейдиндрил. Дадох им доста време, за да поразсъждават и да се поизмъчват в очакване на нерадостната си съдба. Предполагам вече на всички им треперят партенките, но не мисля, че и дава сърце да избяга.

— Нима мислите, че жената на Господаря Рал е тук? — изстреля, без да се замисли, удивената Дженсън. — В града? Самата Майка Изповедник?

Двамата мъже замлъкнаха и насочиха погледи към нея. Шатрата потъна в тишина. Дженсън се сепна.

— Простете ми за намесата.

Императорът се усмихна широко.

— Че защо се извиняваш? Ти удари право в целта и отнесе плячката, без да се замислиш. — Вдигна острието си към Себастиан. — Довел си изключителна жена, на чиито рамене стои умна глава.

Себастиан я прегърна.

— Не само умна, но и хубава.

Мрачните очи на Джаганг проблеснаха, докато я гледаше.

— Да, определено. — Бръкна в една купа с маслини, без да гледа, и налапа няколко наведнъж. — Е, Дженсън Рал, какво е мнението ти за всичко това?

След като вече веднъж беше проговорила, нямаше как да не отговори на въпроса. Мобилизира се и се замисли.

— Винаги, когато искам да се скрия от Господаря Рал, правя така, че да не предприемам действия, които биха могли да му разкрият местоположението ми. Правя всичко възможно, за да го объркам. Може би те правят точно това — опитват се да ви объркат.

— И аз така мисля — намеси се Себастиан. — Ако са изпаднали в ужас, биха унищожавали всичките ни съгледвачи, за да си помислим, че са повече и по-силни, отколкото са всъщност, и да се опитат да прикрият плановете си за защита.

— И да си запазят поне отчасти предимството на изненадата — добави Дженсън.

— Абсолютно правилно — рече Джаганг и се усмихна към Себастиан. — Нищо чудно, че си ми довел жена като нея. Родена е за стратег. — Императорът смигна на Дженсън, после вдигна камбанката, оставена встрани на масата.

На прага моментално се появи една жена — онази със сивата рокля и вързаната на опашка прошарена коса.

— Да, Ваше сиятелство?

— Донесете на младата дама плодове и сладкиши.

Щом онази се поклони и излезе, императорът отново стана сериозен.

— Именно затова смятам да изпратим по-малка част, от колкото очакват. Отряд, който ще може да реагира по-пъргаво на защитата, която са си изградили. Може да надвият патрулните ни взводове, но няма да се справят с кавалерийски отряд, подпомаган от родени с

дарбата. Ако се наложи, винаги можем да изпратим още хора в града. След цяла зима бездействие те с радост ще се втурнат в атака. Но не ми се ще да правя онова, което Ейдиндрил очаква от нас.

Себастиан замислено ровичкаше дебело парче печено говеждо.

— Може да е в Двореца на Изповедниците. — Погледна императора. — Майката Изповедник може да е решила най-сетне да заеме позиция.

— И аз мисля така — рече император Джаганг.

Навън бурята се усилваше, вятърът свистеше между палатките.

Дженсън не можа да се въздържи.

— Наистина ли смятате, че тя ще е там? — Въпросът беше И към двамата. — Че ще остане в града, когато знае, че към тях се е насочила огромна армия?

Джаганг сви рамене.

— Разбира се, не мога да бъда сигурен, но съм влизал в битки с нея из цялата Средна земя. В миналото тя имаше възможности за избор, макар често пъти не лек. Притиснахме войската и в Ейдиндрил непосредствено преди началото на зимата и обсадихме града. Сега за нея и хората и няма избор, наоколо са само планини, няма къде да избягат. Дори тя знае, че все някога идва момент да се изправиш лице в лице с избора си. Мисля, че за нея това е мястото, където трябва да влезе в решителен бой.

Себастиан си взе парче месо.

— Звучи прекалено просто.

— Разбира се точно затова мисля, че е решила да постъпи така.

Себастиан посочи на север с острието на ножа си заедно с парчето червено месо на него.

— Може да се е оттеглила през планините и да е оставила хора, достатъчни, за да поемат патрулите и разузнаването, като целта и е да ни обърка, както предполага Дженсън.

Джаганг сви рамене.

— Не е изключено. Тази жена е абсолютно непредвидима. Но възможностите и за отстъпление са на привършване. Рано или късно няма да има накъде повече. Може да не влиза в плановете и, но просто така стоят нещата.

Дженсън нямаше представа, че Старият свят е напреднал толкова много. Себастиан, поради дългото си отсъствие, също не го знаеше.

Перспективите за Императорския орден далеч не бяха толкова трагични, колкото си ги бе представяла тя. Въпреки това рискът не беше станал по-малък.

— Значи възнамерявате да заложите хората си, като ги хвърлите в подобна битка, надявайки се, че тя ще бъде в града?

— Да ги заложат ли? — Джаганг изглеждаше развеселен. — Нима наистина не разбираш? Изобщо не става въпрос за хазарт. И в двата случая нямаме какво да губим. И в двата случая Ейдиндрил ще бъде наш. По този начин най-сетне ще разделим на две Средната земя, а следователно и целия Нов свят. Разделяй и владей — това е пътят към победата.

Себастиан облиза кръвта от ножа си.

— Вие познавате тактиките и по-добре от мен и няма да ви е трудно да предвидите следващия и ход. Но както сам казахте, независимо дали ще реши да остане с хората си или ще ги изостави на произвола на съдбата, Ейдиндрил ще бъде наш и ние ще се възкачим на трона на властта в Средната земя.

Императорът потъна в мисли.

— Тази кучка изстреби стотици хиляди наши войници. Досега винаги е успявала да излезе с крачка пред мен, да ми се изплъзне. Но през цялото време всъщност отстъпваше към стената — към тази стена. — В погледа му блесна хладна ярост. — Надявам се, че по волята на Създателя най-сетне съм я пипнал. — Кокалчетата на ръката му, стиснала ножа, бяха побелели, в гласа му трептеше смъртоносна заплаха. — Тя ще бъде моя и ще си разчистим сметките. Лично ще се погрижа за това.

Себастиан се вгледа в очите на императора.

— Значи краят е близо, най-накрая победата, Средната земя, ще бъде наша. Спечелим ли Средната земя, съдбата на Д'Хара също ще е решена. — Отново вдигна ножа си. — А щом Майката Изповедник е тук, то Господарят Рал най-вероятно също не е далеч.

Объркана от чутото, Дженсън гледаше ту Себастиан, ту Джаганг.

— Значи искате да кажете, че съпругът и, Господарят Рал, също е тук?

Кошмарният поглед на императора застина върху нея, лицето му се разтегли в ехидна усмивка.

— Именно, скъпа.

Смъртоносният му поглед я смрази. Можеше само да благодари на добрите духове, че в тази борба е на негова страна, че не му е враг. Въпреки това трябваше да сподели с него ценната информация, която бе получила от Том. Сърцето и се сви, като се сети, искаше и се да не го бе чула точно От Том. Но Себастиан пръв заговори за това.

— Господарят Рал не може да е тук, в Ейдиндрил. — Дватама мъже я погледнаха едновременно. — Той е далеч на юг.

Джаганг свъси чело.

— На юг ли? Какво искаш да кажеш?

— Господарят Рал е в Стария свят.

— Сигурна ли си? — попита Себастиан.

Дженсън го изгледа изумена.

— Но нали сам ми го каза? Каза ми, че е повел армията си към Стария свят.

Себастиан започна да си припомня.

— Да, наистина, но това беше много преди да те срещна, Джен, много преди да напусна нашите части. Информацията ми беше от тогава. Доста отдавна.

— Но аз съм сигурна, че е бил в Стария свят и след това.

— Какво имаш предвид? — изръмжа властно Джаганг.

Дженсън се прокашля.

— Връзката. Д'Харанците усещат връзка с Господаря Рал.

— И ти ли? — попита Джаганг.

— Не. В мен тя не е достатъчно силна. Но докато със Себастиан бяхме в Народния дворец, срещнах хора, които ми казаха, че Господарят Рал е далече на юг, в Стария свят.

Императорът се замисли над думите и и посрещна с поглед една Сестра, която внесе плато, отрупано със сушени плодове, сладкиши и ядки. Постави го на странична маса, очевидно притеснявайки се да не смути разговора на императора и гостите му.

— Но това беше още зимата в Двореца, Джен. Чувала ли си някой да го потвърждава по-скоро?

Тя поклати глава.

— Мисля, че не.

— Ако Майката Изповедник възнамерява да остане в Ейдиндрил — замислено пророни Себастиан, — значи е възможно, при

положение, че последните сведения за Господаря Рал са, че е заминал на юг, да се качи на север, за да бъде с нея.

Джаганг се надвеси над парчето кърваво месо в чинията си.

— Тези двамата са ужасни. Злото в тях няма край. Познавам ги доста отдавна. От опит знам, че ако има начин да са заедно, ще бъдат заедно — дори в смъртта.

Разтърсващи новини.

— Значи можем да го хванем — прошепна Дженсън като на себе си. — Значи можем да се доберем и до Господаря Рал. И този кошмар да свърши. Най-сетне да вкусим сладостта на победата.

Тя се облегна назад, пръстите и потрепваха нервно по масата, очите и поглеждаха ту Себастиан, ту Джаганг.

— Макар да не съм убедена, че Господарят Рал е в Ейдиндрил, доколкото го познавам, няма да е чудно, ако реши да остане с Майката Изповедник и да загуби, вместо да стои отстрани и да гледа как всичко се изплъзва от властта му частичка по частичка.

Усети странно бодване в сърцето, като си представи как двамата посрещат заедно последния си миг живот. Беше и трудно да повярва, че представител на рода Рал изпитва чувства към жена, камо ли, че е възможно да застане редом с нея, докато тя губи битката за родината си, а наред с това и живота си. Господарят Рал по-скоро би мислил за собствената си кожа и за двореца си.

Все пак мисълта, че той е толкова близо, бе твърде примамлива, за да я пропусне покрай ушите си. Пулсът и се учести.

— Щом е толкова близо, значи помощта на Сестрите на светлината няма да ми е нужна. Няма да ми е необходима магия. Трябва само да се приближа още малко, да бъда с вас, когато предприемете атака на града.

Мрачната усмивка на Джаганг се върна на лицето му.

— Ще дойдеш с мен. Моя грижа е да те заведе в Двореца на Изповедниците. — Кокалчетата му, притиснати около дръжката на ножа, отново побеляха. — Искам ги мъртви — и двамата. С Майката Изповедник ще се заема лично. Давам ти разрешението си ти да бъдеш тази, която да забие ножа си в тялото на Ричард Рал.

Дженсън почувства опиянението от приближаващата развръзка, но в същото време сърцето и се свиваше от ужас. За миг се запита дали

наистина ще успее да осъществи това жестоко, хладнокръвно убийство.

Дженсън.

Веднага след това в главата и нахлу споменът за майка и, просната в локва кръв на пода, видя как кръвта и изтича и животът напуска тялото и, видя ръката и, отсечена безмилостно от Д'Харанския войник, къщата им, опорочена от копоите на Господаря Рал. И очите на умиращата и майка. Никога нямаше да забрави колко безпомощна се бе почувствала тогава пред лицето на смъртта. Ужасът щеше вечно да гори в сърцето и. Яростта нямаше да я напусне. Копнееше да забие ножа си в сърцето на своя брат.

Това бе единственото и желание.

Потънала в бушуващото море от ярост, представяйки си как пробужда Ричард Рал в гърдите, тя за малко да не чуе, че Джаганг се обръща към нея.

— Откъде е това желание да убиеш брат си? Какво целиш с това?

— Грущдева — изсъска тя.

Една ваза зад гърба и се разби в пода. Звънът на стъкло и помогна да дойде на себе си.

Императорът изгледа изпод вежди жената, скрита в сенките. Кафявите и очи не се отделяха от Дженсън.

— Извинявам се за непохватността на Сестра Пердита — рече Джаганг с гневен поглед.

— Простете, Ваше сиятелство — отрони жената, докато отстъпваше назад към изхода, кланяйки се.

Мрачното лице на императора се обърна към Дженсън.

— Е, би ли повторила какво каза?

Дженсън нямаше ни най-малка представа. Знаеше, че е казала нещо, но не бе сигурна какво. Помисли си, че може би мъката е завързала езика и точно когато е понечила да отговори. Тъгата се стовари на раменете и като непоносима тежест.

— Как да ви кажа, Ваше сиятелство — подхвана тя, втрещена в недовършената си вечеря, — откакто се помня, баща ми, Мрачният Рал, се опитва да ме убие, понеже съм негова дъщеря, родена без дарбата. Когато Ричард Рал го уби и завзе престола на Д'Хара, продължи бащината си линия и прави същото — опитва се да

унищожи братята и сестрите си, които не притежават дарбата. Не само това — той е още по-безмилостен и жесток дори от баща си.

Очите и се насълзиха, но тя намери сили да продължи.

— Малко след като срещнах Себастиан, хората на брат ми ни откриха. Заклаха майка ми като животно. Ако не беше Себастиан, щяха да убият и мен. Той ми спаси живота. Възнамерявам да убия Господаря Рал, защото ако не го направя, никога няма да бъда свободна. Той винаги ще изпраща по петите ми преследвачи. Освен че ми спаси живота, Себастиан ми помогна да прозра тази истина. Има и друго, може би дори по-важно от всичко, което ви казах — чувствам се задължена да отмъстя за убийството на майка си. Иначе никога няма да намеря покой.

— Нашето верую е добруването на ближния. Историята ти ме трогна дълбоко. Тя само доказва, че сме прави, като се борим да изкореним от света магията. — Погледът на императора най-сетне се премести върху Себастиан. — Гордея се с теб, задето си помогнал на тази прекрасна млада дама.

Себастиан бе изпаднал в мрачно настроение. Дженсън знаеше, че му става неловко, когато го хвалят. Щеше и се той да се гордее с постиженията си, с положението си. Остави ножа в чинията си.

— Просто си вършех работата, Ваше сиятелство.

— Е, радвам се, че се върна навреме, за да присъстваш на кулминацията на стратегията си — усмихна му се Джаганг.

Себастиан се облегна назад, стиснал халбата си с бира в ръце.

— Няма ли да изчакаме Брат Нарев? Защо да не присъства и той на този финален етап от борбата?

С месестия си пръст Джаганг започна да търкаля една маслина по масата. Мина известно време, преди да отговори, без да вдига глава.

— Нямам никакви новини от Брат Нарев, откакто падна Алтур'Ранг.

Себастиан скочи към масата.

— Какво! Алтур'Ранг е паднал? Как така? Кога?

Дженсън знаеше, че Алтур'Ранг е родината на императора, родният му град. Себастиан и бе споменал, че Брат Нарев и Братството на Ордена са там, в този лъчист град на надеждата за човечеството. Там щял да бъде построен чутовен палат, посветен на Създателя и като символ на обединението на Стария свят.

— Наскоро получихме сведения, че в града нахлули вражески сили. Алтур'Ранг е доста отдалечен, бе откъснат от света. Заради тежката зима новините пристигаха с голямо закъснение. Очаквам скоро да имаме още сведения.

Предвид внезапните обрати на съдбата не смятам за целесъобразно да чакаме Брат Нарев. Той сигурно си има достатъчно работа с нашествениците. Ако Майката Изповедник и Ричард Рал са в Ейдиндрил, не бива да чакаме; трябва да предприемем атака и да ги смажем.

Дженсън положи длан върху ръката на Себастиан.

— Сега разбирам какво си имал предвид. При първата ни среща ти ми каза, че Господарят Рал е предприел завоевателен поход срещу страната ти. Ето какво е целял — Алтур'Ранг.

Себастиан я погледна.

— Ами ако не е в Ейдиндрил. Може да се окаже, че все още е на юг, Джен, в Стария свят. Не бива да го забравяш. Не искам да залагаш прекалено много на предстоящото влизане в Ейдиндрил, а после изведнъж да се разочароваш.

— Надявам се, че е тук и че скоро всичко ще свърши. Както каза Негово сиятелство за нападението над Ейдиндрил, нямаме какво да губим. Не залагам на това, че ще го намеря там. Ако не е в Ейдиндрил, пак мога да получа помощта, на която се надявах.

— И каква е тя? — попита Джаганг.

Себастиан отговори вместо нея.

— Казах и че Сестрите могат да и помогнат с магия, за да премине незабелязана покрай охраната на Господаря Рал и да може да действа.

— Тогава наистина нямаш какво да губиш. Ако е в Ейдиндрил, ще бъде твой — Джаганг взе с два пръста маслината, която досега бе търкалял по масата, и я пусна в устата си. — Ако не, Сестрите ще бъдат на твое разположение. Те ще удовлетворят всяко твое желание. Само поискай нещо и ще го имаш — можеш да разчиташ на думата ми.

Мрачните му очи бяха смразяващо сериозни. Навън изтрещя гръм. Дъждът се усилваше. Светкавиците озаряваха шатрата с призрачни сияния, на фона на които пламъкът на свещите изглеждаше унил и недостатъчен. С угасването на светкавицата ги обгърна полумрак. Зачакаха да удари гърмът.

— Нужно ми е само заклинание, което да заблуди охраната на Господаря Рал, за да мога да се промъкна незабелязано до него — каза Дженсън, след като всичко утихна. Извади ножа от калъфа си и огледа релефната буква „Р“ , оплетена върху сребърната дръжка. — Тогава ще мога да понижа злото му сърце. С този нож — неговия нож. Себастиан ми обясни колко е важно да умееш да си служиш с оръжието на врага.

— Мъдри думи. Това е основен наш принцип. С помощта на Създателя той ще ни отведе към победа. Остава да се надяваме, че Ричард Рал и Майката Изповедник са в Ейдиндрил и ще имаме възможност да действваме според плана си. Най-сетне ще изкореним магията и човечеството ще заживее спокойно, според повелите на Създателя.

Дженсън и Себастиан кимнаха в знак на съгласие.

— Ако ги хванем в Ейдиндрил — допълни Джаганг, гледайки ги в очите, — ти обещавам именно ти да понижеш сърцето на Ричард Рал, за да може майка ти най-сетне да почива в мир.

— Благодаря ви — прошепна Дженсън развълнувано.

Джаганг не я попита как възнамерява да го постигне. Може би убедеността и внушаваше усещането, че е премислила всичко и че в плана и има неща, които е запазила за себе си. Че има някакво особено предимство, благодарение на което ще успее да се справи.

Наистина имаше неща, които тя не сподели с императора, както не бе споделила и със Себастиан.

Дженсън бе обмисляла този въпрос от всички страни и възможни гледни точки. Всъщност целият и живот бе посветен на него. Но преди мислите и се въртяха предимно около това колко нерешим е проблемът и, беше убедена, че рано или късно Господарят Рал ще я залови и ще започне истинският и кошмар.

Никога не се бе отдалечавала от тези свои проблеми. Сега, след запознанството и със Себастиан и смъртта на майка и, събитията се бяха завъртели с шеметна бързина. Случилото се и помогна да си изгради една по-цялостна картина, в която да вникне по-дълбоко. Въпросите започваха да получават своите отговори. Отговори, които от позицията на времето и се струваха безкрайно простички. Някъде дълбоко в себе си бе убедена, че е била длъжна да ги знае още много отдавна.

Постепенно започваше да се откъсва от проблема. И да мисли за разрешението му.

Алтея много и помогна. Както се оказа, дори повече, отколкото самата чародейка съзнаваше. Чародейка със силата на Алтея не би останала толкова години да живее в затвор, ако историите за чудовищата в блатото не бяха истина. Змията бе нещо друго. Според Фридрих тя си беше най-обикновена змия.

Докато другите чудовища са сътворени от магия.

Те можеха да държат заключена в затвор дори чародейка с дарбата на Алтея. Фридрих твърдеше, че никой, дори той, не може да мине по задната пътека. Том я уверяваше, че никой не се е опитвал да мине оттам, или поне никой не се е върнал, за да разкаже на другите. Пак заради тварите, обитаващи блатото, хората не ходеха и на ливадата горе. Тези същества бяха истински и смъртоносни. Всички факти — с изключение на един — подкрепяха това твърдение.

Дженсън бе влязла и излязла, без никой да я доближи, камо ли да я нападне или нарани. Не бе видяла никакви зверове, създадени от магически сили. Тогава този факт и се бе сторил необясним. Сега знаеше обяснението му.

Имаше и други доказателства. В Народния дворец бе докоснала Агиела на Найда, но той не и бе навредил. Докато в същото време причини нечовешка болка на Себастиан и капитан Лърнър. Найда остана втрещена и каза, че дори Господарят Рал е подвластен на Агиела. Но Дженсън не беше.

Освен това Дженсън успя да убеди Морещицата да и помогне, вместо да изпълни задълженията си на пазителка на Господаря Рал и да спре чужденката, която не се влияе от силата на Агиела, да спре жената, повдигнала толкова много въпроси без отговори, докато нещата се изяснят. Дори когато Натан Рал се изпречи на пътя на Дженсън, Найда и помогна — опълчи се на един Рал, роден с дарбата. Дженсън вече беше убедена, че всичко това е далеч повече от добър блъф. Блъфът може би беше зрънцето, но около него се напластяваха още много неща.

Всички тези неща, съпътствани от още и още, изниквали в най-неочаквани ситуации по време на пътуването им към Ейдиндрил, най-сетне се бяха подредили. Дженсън най-сетне прозря своята уникалност и разбра защо именно тя е призвана да убие Ричард Рал.

Осъзна, че тя е единствената, която може да го направи, че това е мисията и в живота. Защото поради някаква важна, критична, изключителна причина тя е непобедима.

Вече знаеше, че винаги е била непобедима.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ЯХНАЛА РИЖКА, с развяна от силния вятър коса, Дженсън гледаше величествения Дворец на Изповедниците, издигащ се в далечината. До нея беше Себастиан с Пит, който нервно ровеше земята с копито. От другата страна на Себастиан се бе изправил гордо великолепият сив жребец на Джаганг. С тях бяха и групичка притихнали офицери и съветници. Мрачният поглед на императора не се откъсваше от Двореца. Из мастилено черните му очи се носеха призрачни сенки, сякаш буреносни облаци.

Походът към Ейдиндрил се бе оказал по-изнервящ и труден от очакванията.

Наблизо бяха застанали група Сестри на светлината, очевидно вгълбени в своите си магьоснически дела. Макар никоя от Сестрите все още да не бе разговаряла лично с Дженсън, всички я познаваха и не я изпускаха от очи. Част от тях бяха заминали с един кавалерийски отряд от Ордена, който трябваше да се плъзне като тъмен поток през полета и пътища, край хълмове, къщи и плевни, все напред и напред, за да достигне до покрайнините на Ейдиндрил. Огромният град се простираше в нозете им притихнал и ням.

Предишната нощ Себастиан спа неспокойно. Дженсън го знаеше, понеже самата тя не можа да мигне, развълнувана от очакването за предстоящата битка. Мисълта, че най-после приближава моментът, в който ще има възможност да използва ножа си, не и даваше мира.

Зад Сестрите бяха подредени в готовност над четиридесет хиляди елитни конници от Императорския орден, някои стискаха в ръце боздугани и мечове. На лявата ноздра на всеки от тях имаше халка. Повечето бяха брадясали, с дълги, сплъстени черни коси с вплетени в тях амулети. Имаше обаче и войници с бръснати глави, очевидно в знак на преклонение пред император Джаганг. Бяха като натисната пружина, която всеки миг можеше да се изстреля напред, за да помете сгушения в ниското град.

С изключение на Дженсън и Себастиан, всички останали — редови войници, доверени офицери, Сестри на светлината — имаха

нещо общо помежду си: знаеха как изглежда Майката Изповедник. Доколкото Дженсън можа да разбере, Майката Изповедник е предвождала бойни отряди в лагера на Ордена и е участвала в битки, където е била изложена на погледите на безчет войници и на повечето Сестри на светлината. Всички, избрани да участват в похода срещу Ейдиндрил, трябваше да знаят как изглежда Майката Изповедник.

Джаганг не искаше да им се изплъзне, скрита сред тълпи от хора, или да избяга под прикритието на обикновена перачка.

Но доколкото имаха информация, това едва ли щеше да се случи.

Вкочанена не само от студа, но и от жаждата за кръв, блестяща в очите на войниците, Дженсън се вкопчи здраво в седлото си, за да прикрие треперенето на ръцете си.

Дженсън.

За стотен път тази сутрин потърси дръжката на ножа на кръста си. Успокоена, че е на мястото си, го пусна обратно в ножницата и той потъна вътре с характерното металическо прещракване. Тя бе тук, в редиците на армията, понеже трябваше да изиграе своята роля в битката.

Предай се.

Замисли се каква ирония се крие във факта, че разчита на ножа, който Господарят Рал е дал на Д'Харанския войник, за да я убие. Сега същият този нож, собственото му оръжие, щеше да бъде използвано срещу него.

Най-сетне Дженсън бе преследвачът, а не преследваният. Всеки път, щом усетеше, че губи кураж, извикваше в главата си образа на майка си, на Алтея и Фридрих, на сестрата на Алтея — Латейя, дори образа на брата, с когото никога нямаше да може да се запознае — учителя от Рауг'Мос — Дрефан. Господарите Рал бяха унищожили толкова много животи. Отначало баща и, Мрачният Рал, а сега и брат и — Ричард.

Предай волята си, Дженсън. Предай плътта си.

— Остави ме на мира! — изкрещя тя, раздразнена, че гласът продължава да я тормози и и повтаря тези думи отново и отново, когато в главата и има далеч по-важни мисли.

Себастиан я изгледа свъсено.

— Моля?

Смутена, че този път го е изрекла гласно, Дженсън само поклати глава, за да му покаже, че няма нищо. Той потъна в собствените си мисли и отново впери поглед в града пред тях, изучавайки внушителното море от сгради, улици и улички. Само едно нещо липсваше в града и то държеше всички в напрежение.

С крайчеца на окото си Дженсън забеляза, че Сестрите започнаха да си шушукат. Само Сестра Пердита, онази с тъмносивата рокля и вързаната на хлабава опашка прошарена коса, не каза нищо. Когато погледите им се срещнаха, жената и се усмихна с онази своя разбираща, загадъчна усмивка, която сякаш проникваше до дълбините на Дженсъновата душа. Дженсън си помисли, че може би жената няма намерение лицето и да изразява точно това и я поздрави с кимане, дори успя да и се усмихне леко, преди да се обърне напред.

Заедно с всички други Дженсън гледаше Двореца, кацнал на високия хълм край града. Човек трудно можеше да не го гледа, белотата му бе ослепителна на фона на сивкавите планини. Високите фасадни прозорци се гушеха сред красиви мраморни колонади със златни капители. Блестящият централен купол бе опасан с наниз от прозорци, извисяващи се далеч над високите стени. Дженсън не можеше да разбере как е възможно такава красота да бъде сътворена от толкова коварен и зъл човек като Майката Изповедник.

Зловещият силует на Магьосническата кула, кацнала на хълма зад Двореца, сякаш повече и прилягаше. Дженсън забеляза, че ничий поглед не се задържа дълго върху страховитата Кула. Всеки бързаше да насочи вниманието към по-приятни за окото и сърцето гледки.

Кулата, облещена насреща им, бе по-голяма от всичко, което Дженсън би могла да си представи, може би отстъпваше единствено на Народния дворец в Д'Хара. Над външните крепостни стени, извисяващи се до главозамайващи висини, пребягваха накъсани сиви облаци. Самата Кула, скрита зад внушителните стени, представляваше сложна архитектурна комбинация от бойни кули с назъбени парапети, крепостни валове, стени, наблюдателници, подвижни мостове и свързващи покрити коридори. Ако не го бе видяла с очите си, Дженсън едва ли би повярвала, че е възможно от каменна сграда да струи толкова жива заплаха.

В тишината погледът и подири утеха в познатия образ на Себастиан, в топлите му очи, в щръкналата бяла коса. От него тя

почерпи спокойствие, макар той да не я гледаше. Коя жена не би била щастлива да спечели любовта на мъж като него? Дженсън не искаше дори да си помисля какво би правила без него след смъртта на майка и.

Под леко разгърнатото наметало на Себастиан се виждаха част от оръжията му. Оглеждаше терена с премерено спокойствие. Де да можеше и Дженсън да е толкова спокойна. Внезапно я стресна мисълта, че скоро може да му се наложи да използва оръжията си, да се бори за живота си.

— Какво мислиш? — прошепна тя, накланяйки се към него. — Какво би могло да означава това?

Той и хвърли бърз, остър поглед и леко въртна глава. Не искаше да говори. Грубият му жест означаваше, че Дженсън трябва да мълчи. Тя, естествено, и сама го знаеше, беше го разбрала по мъртвешката тишина, надвиснала над десетките хиляди мъже зад тях, но не успя да се пребори с разкъсващото я неспокойство. Имаше нужда от една успокоителна думичка. Острата му реакция я сломи, накара я да се почувства нищожна.

Знаеше, че има да мисли за хиляди важни неща, но отговорът му и подежда като плесница, особено след изминалата нощ, когато той бе имал тъй отчаяна нужда от близостта и, бе я пожелал по-страстно от всякога. Тя го разбра. Не го отблъсна, макар да не се чувстваше удобно при мисълта, че не са сами, че часовете пред палатката им чуват всичко.

Разбира се, беше наясно, че не му е времето и мястото да я успокоява. Предстоеше им важна битка. Но все пак я заболя.

Свистящият в голите клони на величествените кленове вятър бе удавен в конски тропот. Всички погледи се насочиха към брадатите, дългокоси мъже с кожени наметала, веещи се като знамена зад гърбовете им, които приближаваха по десния път. Дженсън ги позна по пъстрия кон на водача им. Беше един от разузнавателните отряди, които императорът изпрати на оглед преди няколко часа. В далечината на запад се виждаше да приближава друг разузнавателен отряд, но конниците все още изглеждаха като мънички точици, спускащи се надолу по хълма.

Щом първият отряд спря рязко пред императора и съветниците му, Дженсън вдигна наметалото пред устата си, задавена от вдигнатата пушилка.

Здравенякът, който яздеше начело, завъртя пъстрия си кон.

Мазните кичури коса, обрамчващи лицето му, подскачаха като конска опашка.

— Нищо, Ваше сиятелство.

Джаганг бе в мрачно настроение и явно започваше да губи търпение. Намести се върху седлото.

— Нищо.

— Тъй вярно, Ваше сиятелство, нищо. На изток не се виждат никакви следи от армия, няма никой и в задната част на града, нито нагоре в планината. Нищо. Пътищата, пътеките — всичко е пусто. Няма хора, няма следи, няма конски фъшкии и коловози от каруци. Нищо. По всичко личи, че градът е изоставен преди доста време.

Мъжът продължи с подробен отчет на посетените места. През това време от запад се приближи другият отряд, от муцуните на конете им излизаше пяна, войниците изглеждаха нетърпеливи и развълнувани.

— Няма никой! — провикна се водачът им и дръпна юздите на коня си. Животното, превъзбудено от усилената езда, се завъртя пред императора и изпръхтя. — На запад не се виждат никакви следи от войници, Ваше сиятелство, изобщо от каквито и да било хора.

Дженсън хвърли гневен поглед към Двореца.

— Ами пътят към Кулата? Да не би да искате да ми кажете, че съгледвачите ни са били избити от призраците на напусналите града хора!

Мускулестият мъжага имаше наистина страховит вид, Дженсън си помисли, че никога не е виждала толкова всяващ респект и ужас войник. Горните му зъби липсваха, което го правеше да изглежда още по-свиреп. Хвърли предпазлив поглед към проснатия като бяла панделка път, водещ към Магьосническата кула. После се обърна към императора.

— По пътя към Кулата също не се виждат следи, Ваше сиятелство.

— Качихте ли се чак до горе, за да сте сигурни? — мрачният поглед на Джаганг не се откъсваше от мъжа.

Онзи преглътна, явно притеснен от гневния поглед на господаря си.

— Точно под върха има каменен мост, минаващ над бездънна пропаст. Стигнахме дотам, Ваше сиятелство, но пак не видяхме никой, никакви следи. Откъм Кулата не се виждаха никакви признаци на живот.

— Това нищо не означава — чу се разпален женски глас.

Дженсън и Себастиан се обърнаха едновременно, както и повечето от съветниците, офицерите и самият Джаганг. Беше Сестра Пердита. На лицето и не се виждаше обичайната и подигравателна усмивка.

— Това нищо не означава — повтори тя. — Уверявам ви, Ваше сиятелство, тази работа никак не ми харесва. Нещо не е наред.

— Нещо ли? Какво по-точно? — сопна се Джаганг.

Сестра Пердита се отдели от петдесетината Сестри на светлината и насочи коня си към императора, за да могат да говорят на четири очи.

— Случвало ли ви се е да влезете в гора и да не чувате ни какви звуци, въпреки че би трябвало, Ваше сиятелство? Гората внезапно да е притихнала?

На Дженсън и се беше случвало. Удиви я точното сравнение на Сестрата, сякаш описваше собствените и усещания — предвестник на нещо лошо, но без определена причина, нещо, което кара косъмчетата по тила и да настръхват. Все едно лежеше в гората и изведнъж всички насекоми и птици бяха притихнали.

Джаганг хвърли на Сестра Пердита унищожителен поглед.

— Винаги, когато влизам в гора или където и да било другаде, всичко утихва.

Сестрата не му възрази, просто продължи мисълта си.

— Ваше сиятелство, тези хора са наши врагове не от вчера. Ние, родените с дарбата, вече познаваме всичките им номера. Знаем кога използват дарбата си. Можем да разберем, ако са прибягнали до нея, за да зложат някаква клопка, па макар и сама по себе си клопката да не е изтъкана от магия. Сега обаче е различно. Нещо не е наред.

— Още не си ми казала какво — едва успяваше да потисне раздражението си Джаганг, по тона му ясно се разбираше, че няма намерение да си губи времето в празни приказки.

Жената забеляза това и сведе глава.

— Щях да ви кажа, Ваше сиятелство, ако знаех. Мой дълг е да ви информирам за всичко, което знам. В момента не усещаме да е използвана магия — със сигурност не е. Не долавяме клопки, които да са били поставени от дарбата.

Но това не ме успокоява особено. Нещо не е наред. Бих искала да ви предупредя, макар да признавам, че не мога да определя точната причина за притеснението ми. Можете сам да преровите съзнанието ми, за да се уверите, че казвам истината.

Дженсън нямаше никаква представа какво означава последното, но забеляза видимото облекчение на Джаганг. Махна с ръка към жената и се обърна към Двореца.

— Предполагам, че дългото чакане ни е поизнервило, Сестро. Както каза, познавате тактиките и номерата им, знаете как боравят с магията, така че, ако беше нещо истинско, щяхте да го разпознаете.

— Не съм убедена — продължи Сестра Пердита. Хвърли бърз, тревожен поглед към Магьосническата кула. — Ние знаем доста за магията, Ваше сиятелство. Но тази Кула е на хиляди години. Тъй като ние идваме от Стария свят, не можем да твърдим, че познаваме това място. Лично аз не знам почти нищо за различните видове магии, които по всяка вероятност се съхраняват в него. Убедена съм само в едно — че всяка магия, идваща от там, е извънмерно опасна. Именно такава е една от целите на Кулата — да съхранява подобни неща.

— Нали затова искам да я завладея. Тези опасни неща не бива да бъдат оставени в ръцете на врага, за да бъдат използвани срещу нас.

Сестра Пердита внимателно се почеса по челото.

— Кулата е строго охранявана. Не знам как. Охраната е създадена от магьосници, не от чародейки. Тук не е нужно да има часови и стражи. Но появи ли се неканен гост, защитните сили на Кулата моментално се задействат — така е с почти всички магически клопки. Някои от тези предохранителни мерки са само предупредителни, но други могат да бъдат смъртоносни. Дори мястото да е изоставено, защитните сили на Кулата могат да убият всеки, който се опита да се доближи до нея, камо ли да я завземе. Тази охрана не отслабва с времето. Тя е вечна. Няма значение дали е създадена преди месец или преди хилядолетия. Опитът ни да превземем място като това би могъл да ни сблъска лице в лице със смъртта, от която толкова усилено се опитваме да избягаме.

Джаганг кимна, заслушан в думите и.

— Въпреки това трябва да пробием охраната и да завземем Кулата.

Сестра Пердита хвърли поглед през рамо към мрачната Кула на хълма в далечината.

— Както не еднократно съм се опитвала да изтъквам, Ваше сиятелство, това, че притежаваме изключителни магически способности и висока степен на владеење на магията, не означава, че можем да пробием подобна охрана. Двете неща не са задължително свързани. Една мечка въпреки силата си не би могла да отвори заключена каса. При неща от подобен род не може да се борави със сила. Казвам ви, тази работа не ми харесва, нещо не е наред.

— Досега чух само, че те е страх. Сред родените с дарбата Сестрите са най-добре подготвени. Нали именно затова сте с мен. — Джаганг се надвеси към жената, търпението му явно се бе изчерпало. — Очаквам от Сестрите да се справят с всяка заплаха, чийто произход е магически. Има ли нещо неясно?

Онази пребледня.

— Не, Ваше сиятелство. — След като се поклони от седлото си, тя обърна коня си и се върна при Сестрите.

— Сестро Пердита — подвижна след нея Джаганг. Изчака я да се обърне. — Както вече ти казах, трябва на всяка цена да завземем Магьосническата кула. Не ме интересува колко Сестри ще работят по въпроса. Искам резултат.

Докато тя се насочваше към Сестрите, Джаганг и всички останали забелязаха самотен ездач, галопирац към тях откъм града. Изражението на лицето му накара всички да посегнат към оръжията си. Всички зачакаха напрегнато, докато конникът спре пред императора. Очите му блестяха от възлнение, но успя да овладее гласа си.

— В града няма никой, Ваше сиятелство. Абсолютно никой. Но мирише на коне.

По лицата на офицерите Дженсън разбра, че в думите на глашатая са открили потвърждение на подозренията си, че градът въпреки всичко не е изоставен. С напредването на зимата Ордент бе притиснал вражеската армия до стената, принуждавайки всички — военни и цивилни — да се залостят в града. Никой не можеше да

повярва, че е възможно такъв огромен град да бъде евакуиран посред зима, без никой да забележи. Не се намери смелчага, който да изрази на глас мислите си пред императора.

— Конне ли? — Джаганг свъси чело. — Може да е било стара конюшня.

— Не, Ваше сиятелство! Не ги видях, не ги чух, но ги подуших. Не беше миризма на конюшня, а на коне. Долу има коне!

— Значи и врагът е там, точно както предполагахме — обърна се един от офицерите към Джаганг. — Крие се, но е там.

Джаганг не каза нищо, в очакване конникът да продължи.

— Има и още нещо, Ваше сиятелство. Обикалях града и не успях никъде да видя коне, затова реших да се върна за още хора, за да ми помогнат в търсенето на тези страхливци. На връщане мярнах човек на прозореца на Двореца.

Джаганг вдигна рязко поглед към мъжа.

— Моля?

Войникът посочи.

— В белия Дворец, Ваше сиятелство. Както излизах от един завой на стената, точно пред Двореца, видях някой на втория етаж да се дърпа от прозореца.

Джаганг дръпна рязко юздите на жребеца си, за да укроти нетърпението му.

— Сигурен ли си?

Мъжът закима енергично.

— Да, Ваше сиятелство. Прозорците там са високи. Кълна се в живота си, че когато се появих от завоя, онзи ме забеляза и побърза да се дръпне от прозореца.

Императорът отправи взор към пътя, от двете страни, на който се виеше шпалир от кленове, и продължи нататък към Двореца, обмисляйки ситуацията.

— Мъж или жена? — попита Себастиан.

Конникът изтри потта от челото си и си пое дълбоко дъх.

— Зърнах го само за миг, но ми се стори, че е жена.

Джаганг впи мрачните си очи в развълнувания войник.

— Тя ли беше?

Кленовите клони се полюшваха на вятъра с тихо тропотене. Джаганг изпиваше с очи войника.

— Не мога да бъда сто процента сигурен, Ваше сиятелство. Може да е било отражение от стъклото на прозореца, но ми се стори, че фигурата край прозореца е с дълга бяла рокля.

Роклята на Майката Изповедник. Дженсън си помисли, че е абсурдно да сметнат това съвпадение за отражение от стъклото на прозореца — отражение, което би накарало случайния наблюдател да си помисли, че е видял бялата рокля на Майката Изповедник.

Да, но не и се виждаше логично. Защо Майката Изповедник ще стои сама в Двореца си? Да се биеш до последен дъх е едно. Но да влезеш в бой сам — съвсем друго. Дали е възможно съгледвачът да е прав, да си имат работа със страхливци, спотаили се в миши дупки?

Себастиан скришом потупа с пръст бедрото си.

— Какво ли са намислили?

Джаганг извади меча си.

— Май ще трябва да разберем. — Извърна глава към Дженсън. — Гледай ножът да ти е под ръка, малката. Може днес да се окаже денят, който чакаш цял живот.

— Но как е възможно, Ваше сиятелство.

Императорът се изправи на стремената и се извърна широко ухилен към кавалерията си. Размаха меча си във въздуха.

Пружината бе освободена.

Четиридесет хиляди мъже се впуснаха в бясна атака, четиридесет хиляди гърла нададоха оглушителен рев. Дженсън ахна и се вкопчи в юздата на Рижка, която се понесе в галоп начело на кавалерията, препускаща към Двореца.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ОСТАНАЛА БЕЗ ДЪХ, Дженсън се наведе напред над Рижка, за да и отпусне колкото се може повече юзда в буйния галоп към ширналия се в ниското Ейдиндрил. Ревът на четиридесет хиляди мъже, надаващи бойни викове на фона на тътена от копита, бе страховит и наред с това оглушителен.

В цялата олелия, в спиращото дъха безумно препускане имаше и нещо опияняващо. Не че не разбираше мащабността и ужаса на случващото се, част от нея не можеше да устои да не бъде погълната от мощната вълна и превърната в капка от нея.

Задминаваха я жадни за кръв свирепи мъжаги с пламнали погледи. Въздухът сякаш оживя, блеснал в море от лъщящи мечове и високо издигнати боздугани, наострените върхове на копията и пиките пронизваха притихналия сутрешен въздух. Проблясващите гледки, вълните от звуци, развихрените страсти — всичко това изпълваше Дженсън с желание да извади ножа си, но не го направи. Знаеше, че и този момент ще настъпи.

Себастиан яздеше край нея, за да я пази и да не допусне да я изгуби сред хаотичната, целеустремена сган. Гласът също не я изоставяше, не замлъкваше въпреки неистовите и усилия да не го чува, въпреки мислените и молби да я остави на мира. Трябваше да се съсредоточи върху онова, което и предстои, върху онова, което скоро трябваше да се случи. Не можеше да си позволи да се разсейва. Не и сега.

Докато гласът я викаше по име, настояваше да предаде волята и плътта си, изричаше в главата и загадъчните, но странно изкусителни думи, околният тътен даде на Дженсън уникалната възможност най-после да изкрещи с всичка сила, без никой да и обърне внимание: „Остави ме! Остави ме на мира!“ Подейства и безкрайно пречистващо да може да прогони гласа категорично, без да се налага да се сдържа.

Сякаш за секунда се изсипаха в града, прекатурваха огради, заобикаляха колове и прелитаха покрай сгради с шеметна бързина.

След голото поле, внезапно потъване сред лабиринт от предмети и постройки и напомни за езда в гъста гора.

Не си бе представяла точно така атаката. Въображението и бе чертало строен поход сред полето. Вместо това бяха предприели диво препускане през огромния град — по широки градски артерии с великолепни сгради; с резки завои към мрачни улички, сгушени между високи каменни стени, над които се синее тясна ивица небе; с втурване в лабиринти от пазарни улички, виещи се между нахвърляни хаотично древни къщурки без прозорци. Темпото не се забавяше нито за миг, нямаше време за мислене и за вземане на решения. Всичко се сля в един безкраен, безразсъден, неумолим щурм.

Картината изглеждаше още по-призрачна заради пълното отсъствие на живи същества. Тук би трябвало да има тълпи от пищящи хора, разпръсващи се на всички страни в панически бяг. Дженсън си представяше сцени от градовете, в които бе ходила: улични търговци, бутаци колички, натоварени с какво ли не — от риба до фини платове; магазинери, подреждащи пред бакалничките си щандове, отрупани с хляб, сирене, месо, вино; занаятчии, хвалещи стоката си — обувки, дрехи, перуки и кожени изделия; преливащи от изобилие витрини.

Сега всичките тези витрини бяха странно празни — някои със спуснати кепенци, други просто заключени, сякаш собственикът е отскочил за малко до някъде и ще се появи всеки миг. Улиците, пейките и парковете бяха неми свидетели на яростната кавалерийска атака.

Беше страховито да препускаш с пълна сила сред лабиринта от улици, да заобикаляш сгради и други препятствия, да прелиташ през мрачни алеи и криви калдъръмени улички, да се изкачваш и да слизаш. Беше като убийствено и неудържимо надбягване с шейни по заледен горист хълм — и не по-малко опасно. Случваше се войниците да препускат напред по пет-шест конници в редица и улицата изведнъж да се стесни, изведнъж пред тях да изскочи остър ръб на къща или висок зид. И резултатът да е гибелен за не един ездач. Покрай устремените конници прелитаха с главозамайваща бързина сгради, цветове, огради, стълбове и кръстовища.

Без съпротивата на вражеските сили устремната атака се струваше на Дженсън напълно неконтролируема, но тя знаеше, че това са елитни кавалерийски части, специалисти в буйните и необуздани

щурмове. Освен това император Джаганг, яхнал гордо изправен великолепия си жребец, изглеждаше мъртвешки спокоен и уверен.

Конете свърнаха рязко през огромна порта и копитата им изведнъж започнаха да сипят дъжд от трева и пръст. Навлизаха в огромните ливади на Двореца на Изповедниците. Въздухът трепереше от яростните бойни викове на хиляди гърла, конете разсичаха безмилостно живописния мизансцен, свирепите и кръвожадни нашественици оскверняваха привидно спокойната и безоблачна красота на двора. Дженсън не откъсваше очи от Себастиан, двамата язدهа плътно зад императора и най-близкото му обкръжение от няколко офицери, между разветите знамена на ревящите с пълно гърло конници, през широката централна алея с две плътни редици огромни напъпили кленове от двете страни.

Въпреки всичко, което бе научила и което знаеше, въпреки всичко, което и бе тъй близко на сърцето, Дженсън не можеше да си обясни защо изпитва силното чувство, че е неволен участник в скверно опорочаване.

В следващия миг това тягостно чувство отлетя, вниманието и привлече нещо, което видя далеч пред себе си. Намираше се точно пред широкото мраморно стълбище, водещо към централния вход на Двореца на Изповедниците. Приличаше на самотен пилон, на чийто връх е закачен продълговат червен флаг, плющящ на вятъра. Сякаш им махаше, за да привлече вниманието им и най-накрая да ги упъти във вярната посока. Император Джаганг поведе войниците си право натам — към пилона с побеснелия на вятъра червен флаг.

Докато препускаха през ливадите, Дженсън се съсредоточи върху топлината на послушните и мощни мускули на Рижка, които танцуваха под тялото и, потърси опора в познатите движения на кобилата. Не можеше да не гледа към извисяващите се далеч в небесата бели мраморни колони. Входът бе наистина величествен и внушителен, но наред с това елегантен и гостоприемен. Най-последна настъпи часът, в който Императорският орден ще завладее мястото, където злото вилнееше неконтролируемо от незапомнени времена.

Император Джаганг вдигна меча си, давайки знак на конниците да спрат. Ентусиазираните, мощни, оглушителни бойни викове замряха в мига, в който десетките хиляди конници дръпнаха юздите на конете си и се заковаха на място като един. Дженсън остана изумена, че при

толкова много войници с извадени оръжия всичко приключи за секунди, при това без нито един пострадал.

Тя потупа потния врат на кобилата си, след което скочи от седлото. Приземи се сред море от мъже, повечето офицери и съветници, но наред с тях и редови войници, излезли напред и готови да защитават своя император с живота си. Никога не се бе озовавала толкова близо до редови войници. Видяха и се огромни и страшни, в очите им блестеше неприкрита заплаха. До един изглеждаха нетърпеливи да влязат в схватка с врага. Представляваха кирлива сган, воняща по-ужасно дори от конете. Поради някаква причина именно задушавашата смрад на пот и нечистоплътност я плашеше най-много.

Себастиан протегна ръка и я придърпа към себе си.

— Добре ли си?

Дженсън кимна и се надигна, за да погледне към императора и да разбере какво го е накарало да спре. Себастиан също бе любопитен и като я придърпа пред себе си, я поведе към щита от едри офицери около Джаганг. Видели, че е той, те се отдръгнаха встрани.

Дженсън и Себастиан забелязаха императора да стои с гръб към тях на няколко крачки разстояние и спряха. Раменете му бяха отпуснати, мечът висеше вяло от ръката му. Като че ли никой от хората му не смееше да се приближи до него.

Двамата изтичаха да видят какво става. Той стоеше като вцепенен пред копието, забодено с тъпия край в земята. Мастилено черните му очи гледаха втренчено, все едно е видял призрак. Под удължения, остър като бръснач връх на копието бе вързана червена ивица плат, чието плющение се чуваше отчетливо в мъртвешката тишина.

На копието имаше забучена човешка глава.

Дженсън трепна пред ужасяващата гледка. Измъчената глава, отрязана прилежно точно от средата на шията, изглеждаше почти като жива. Тъмните очи под надвисналите вежди гледаха втренчено, без да мигат. Над челото бе нахлузен черен изпомачкан каскет. В него имаше нещо, което отговаряше съвсем точно на суровото изражение на човека. Над ушите му стърчаха кичури къдрава коса, развявани от вятъра. Сякаш тънките устни във всеки един момент щяха да им се усмихнат от света на мъртвите. Лицето изглеждаше така, сякаш приживе притежателят му е бил по-мрачен от самата смърт.

При вида на император Джаганг, застанал вцепенен пред набучената на кол глава и вперил в нея мрачен поглед, при вида на притихналото множество, над което муха да бръмне, щеше да се чуе, сърцето на Дженсън препусна по-бързо, отколкото преди малко, докато се носеха насам в безразсъден галоп.

Тя скришом погледна Себастиан. Той също стоеше вцепенен. Пръстите и се впиха в рамото му с дълбоко съчувствие. В огромните му очи блестяха сълзи. След малко той се наведе към нея и прошепна задавен:

— Брат Нарев.

Тези две едва прошепнати думи я зашлевиха като плесница. Пред тях бе един велик човек, духовният водач на целия Стар свят, приятелят и най-близкият личен съветник на императора. Човекът, за когото Себастиан беше убеден, че стои по-близо до Създателя от който и да е друг човек, роден някога на земята и към чиито религиозни наставления Себастиан се придържаше безусловно. Този човек беше мъртъв, главата му стърчеше забучена на кол.

Императорът протегна ръка и измъкна малко парче хартия, втъкнато отстрани на каскета на Брат Нарев. Докато Дженсън наблюдаваше как дебелите пръсти на Джаганг отгръщат внимателно сгънатата бележка, си спомни как самата тя с трепет бе взела между пръстите си хартиятката, намерена в джоба на мъртвия Д'Харански войник в онзи паметен ден, когато се запозна със Себастиан. Денят преди хората на Господаря Рал най-последно да стигнат до нея и да убият майка и.

Император Джаганг вдигна бележката пред лицето си и я прочете. Остана загледан в нея ужасяващо дълго. Най-сетне ръката му се отпусна. В гърдите му се надигна неудържим, бесен гняв, очите му се вдигнаха за пореден път към главата на Брат Нарев. Потискайки чувствата, бушуващи в нараненото му сърце, той прочете на глас съдържанието и достатъчно силно, че да го чуят хората от близкото му обкръжение.

— Поздрави от Ричард Рал.

Режещият вятър простена между близките дървета. Никой не продумваше дума, всички стояха в очакване на заповедите на император Джаганг.

Отвратителна миризма накара Дженсън да сбърчи нос. Вдигна очи към главата, която само допреди миг бе стояла на кола като жива. Сега започваше да се разлага пред очите и. Плътта се нагъна. Долните клепачи увиснаха, разкривайки червената си вътрешност. Челюстта се отпусна. Тънката ивица на устата се отвори, сякаш от гърлото всеки миг щеше да се изтръгне вик.

Дженсън, заедно с всички останали, включително императорът, направиха крачка назад, щом плътта започна да се разкъсва, образувайки отвратителни дупки, в дъното, на които се видяха гноясващи тъкани. Езикът набъбна, челюстта увисна още повече. Очните ябълки се спаружиха и се наклониха извън орбитите. По земята закапаха парчета разложена плът.

Процес, който би трябвало да отнеме месеци, се извърши пред очите им за секунди, под измачкания каскет остана да се хили оголен череп.

— Около него имаше магическа мрежа, Ваше сиятелство — обади се Сестра Пердита, сякаш отговаряше на незададен въпрос. Дженсън не я бе чула да приближава. — Заклинанието е трябвало да държи главата в това състояние, докато извадите бележката. С това сте задействали разлагащата сила на магията. След това останките са подложени на разложение, каквото биха претърпели при нормални обстоятелства до сегашния момент.

Императорът я гледаше студено и мрачно. Дженсън не можеше да бъде сигурна какво точно му се върти в главата, но виждаше бушуващата ярост, набираща сила в кошмарните му очи.

— Това е изключително сложна и мощна магия, предпазваща главата до появяването на желанието от тях човек, който да издърпа бележката — продължи Сестра Пердита тихо. — Както изглежда, заклинанието е било насочено към вас, Ваше сиятелство.

За един дълъг, ужасяващо дълъг миг Дженсън си помисли, че Джаганг ще завърти меч в ръката си и без да каже нито дума, ще обезглави жената.

Изведнъж един от офицерите нададе тревожен вик, сочейки към Двореца на Изповедниците:

— Вижте! Тя е!

— Скъпи Създателю — пророни Себастиан, който вдигна глава почти веднага и успя да зърне силуета край прозореца.

Надигна се глъчка, всички крещяха, че са я видели. Дженсън застана на пръсти, за да погледне между едрите тела на блъскащите се войници и офицери, покрай отраженията в стъклата. Стори и се, че мярна нещо в сумрака зад прозорците. Вдигна ръка над очите си, за да вижда по-добре. Мъжете около нея зашепнаха трескаво.

— Ето там! — чу се глас от другата страна на Джаганг. — Вижте! Господарят Рал! Ето го! Господарят Рал!

Тези думи смразиха кръвта в жилите и. Звучаха нереално. Започна да си ги повтаря наум отново и отново, бяха толкова шокиращи, че изпитваше нужда да ги чува хиляди пъти, за да е сигурна в онова, което си мисли, че чува.

— Ето там! — обади се трети. — Тръгват нататък! Двамата са!

— Виждам ги — изръмжа Джаганг, проследявайки силуетите с черния си поглед. — Бих познал тази кучка и в най-отдалеченото кътче на отвъдния свят. Ето го там — Господарят Рал е с нея!

Дженсън успя да мерне две прелитащи сенки зад прозорците.

Джаганг раздра въздуха с меча си и даде заповед на хората си.

— Обградете Двореца, за да не могат да избягат! — Обърна се към офицерите си: — Щурмоваците тръгват с мен! Също и дузина Сестри! Сестра Пердита — оставаш с другите Сестри тук навън. Не искам пиле да прехвъркне покрай вас.

Погледът му потърси Себастиан и Дженсън. Когато ги забележа сред обкръжението си, пламналият му поглед се спря върху Дженсън.

— Ако искаш да се възползваш от шанса си, момиче, тръгвай с мен!

Докато двамата със Себастиан хукваха след император Джаганг, тя осъзна, че държи ножа в стиснатия си юмрук.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

СЛЕДВАЙКИ ДЖАГАНГ ПО ПЕТИТЕ в сенките на извисяващите се до небесата мраморни колони, Дженсън хукна нагоре по широкото бяло стълбище. През цялото време усещаше на кръста си приятелската ръка на Себастиан. На лицата на придружаващите ги мъже беше изписана мрачна решителност.

Щурмоваците, опаковани в кожа, ризници и тежки наметала, извадиха къси мечове, огромни боздугани и секири с една ръка, докато в другата стискаха кръгли железни щитове, от чиято външна страна имаше шипове, превръщащи ги не само в средства за защита, но и за нападение. Целите тела на бойците бяха опасани в ремъци, също обковани с остри шипове. Така ръкопашният бой ставаше изключително опасен и болезнен за противника. Дженсън не можеше да си представи, че някой ще посмее да нападне толкова тежко въоръжени и страховити на вид мъже.

Здравеняците летяха нагоре по стълбата с нечовешки резове, пометоха огромната порта, сякаш беше скована от кибритени клечки, изобщо не си направиха труда да проверят Дали не е отключена. Докато претичваше през прага, Дженсън заслони лицето си с длан, за да се предпази от дъжда стърготини и трески.

Тропотът на ботуши закънтя оглушително през огромното фоайе. Високи прозорци от бледосиньо стъкло между полирани бели мраморни колони хвърляха по плочите под краката на войниците блестящи искри. Мъжете се вкопчиха с гигантските си ръце в полираните перила и се втурнаха по стълбите към горните етажи, където бяха мярнали Майката Изповедник и Господаря Рал. Звукът на ботуши по камъка отекваше из пищното стълбище.

Дженсън не можеше да потисне вълнението си при мисълта, че може би това ще е денят на развързката. Беше само на един нож разстояние от свободата си. Сега всичко зависи от нея. Само тя може да се справи. Тя е непобедима.

Фактът, че ще и се наложи да убие човек, не и се струваше толкова важен. Докато изкачваше тичешком стълбите, си мислеше

само за ужаса, който Господарят Рал бе вкарал в нейния живот, в живота на близките и. Изпълнена със справедлив гняв, тя имаше намерение да сложи край на всичко това веднъж и завинаги.

Себастиан, който тичаше редом с нея, беше извадил меча си. Пред тях се носеха десетина здравеняци, предвождани лично от император Джаганг. Следваха ги стотици мрачни физиономии, до един решени да стъпчат врага категорично и безмилостно. Между Дженсън и щурмоваците тичаха Сестрите на светлината — невъоръжени, те разчитаха само на своята дарба.

На горната площадка с хлъзгава дъбова настилка всички спряха. Императорът се огледа в двете посоки. Една от задъханите Сестри разбута групата мъже.

— Ваше сиятелство! Тук нещо не е наред!

Единственият му ответ беше изпитателен мрачен поглед, търсец жертвата си.

— Ваше сиятелство — продължи Сестрата, този път по-спокойно, — защо две тъй високопоставени особи — хора от изключително значение за каузата, в която вярват — ще останат сами в Двореца? Съвсем сами, дори без стражи на вратата! Нещо не е наред. Не биха останали тук съвсем сами.

Колкото и да гореше от желание да забие ножа си в Господаря Рал, Дженсън трябваше да се съгласи. Наистина нещо не се връзваше.

— Кой казва, че са сами? — попита Джаганг. — Да усещаш някаква магия?

Естествено, беше прав. Можеше да нахълтат през вратата и да бъдат посрещнати от хиляди насочени към тях мечове. Но това не беше много вероятно. По-скоро би било логично мястото да се охранява с някакъв вид магия.

— Не, не усещам магия — отвърна Сестрата. — Но това не означава, че не може да бъде използвана във всеки един момент. Ваше сиятелство, излагате се на необмислен риск. Опасно е да се втурвате след тях, при положение, че всичко тук е толкова нереално и объркано.

Тя не си позволи да използва думата „глупаво“. Джаганг явно не обърна особено внимание на думите и, вместо това свика хората си и изпрати по една дузина в двете разклонения на коридора. Само с едно щракване на пръстите му след всяка от двете групи войници хукна и по една Сестра.

— Разсъждаваш като офицер от зелената армия — обърна се Джаганг към Сестрата. — Майката Изповедник е далеч по-хитра и десет пъти по-коварна, отколкото я мислиш. Не е толкова глупава, че да опростява дотам нещата. Лично си била свидетелка на някои от номерата и. Този път не смятам да и се размине.

— В такъв случай защо двамата с Господаря Рал са сами тук? — намеси се Дженсън, забелязала, че Сестрата няма смелост да продължи разговора. — Защо се излагат на такава опасност?

— Какво по-добро скривалище от един пуст град? — попита Джаганг. — От един пуст дворец? Ако имаше стража, това би ни подсказало, че двамата са вътре.

— Но защо изобщо ще се крият, при това точно тук?

— Защото знаят, че каузата им е застрашена. Те са страхливци и искат да спасят кожата си. Когато хората са отчаяни и изпаднат в паника, често търсят спасение в дома си, крият се в места, които познават добре. — Джаганг отпусна длан на колана си и огледа внимателно околните коридори. — Това е нейният дом. В края на краищата те мислят само и единствено за собствената си кожа, а не за народа си.

Дженсън не можеше да се въздържи да не попита, макар Себастиан да я дърпаше назад, за да и покаже, че е време да млъкне. Тя вдигна ръка към огромните прозорци.

— Тогава защо позволяват да ги видим? Ако искат да се скрият, както предполагате, тогава защо застават до прозорците?

— Те са чудовища! — Кошмарните му очи фиксираха нейните. — Искали са да видят как приемам останките на Брат Нарев. Да са там, когато открия чудовищното им и гнусно убийство на един велик човек. Просто не са могли да се стърпят да изпитат подобно извратено удоволствие!

— Но...

— Напред! — заповяда той на хората си.

Докато императорът се отправяше надолу по коридора, Дженсън сграбчи Себастиан за ръката и го дръпна назад отчаяно.

— Наистина ли мислиш, че са те? Ти си стратег, отговори ми честно — наистина ли не виждаш в цялата тази работа нещо гнило?

Той проследи с поглед императора и свитата му, после я изгледа с пламнал поглед.

— Дженсън, нали искаше Господаря Рал. Това може да е единственият ти шанс.

— Но не разбирам защо.

— Не ми противоречи! Коя си ти, че да се мислиш за най-умна от всички!

— Себастиан.

— Не знам всички отговори! Нали затова сме тук!

Дженсън преглътна с мъка буцата в гърлото си.

— Просто се тревожа за теб, Себастиан, и за император Джаганг. Не искам и вашите глави да свършат на онзи кол.

— На бойното поле трябва да се действа, при това не само и единствено по предварително начертан план, а да се използва всяка възможност. Така е на война — тук хората понякога правят глупави и понякога дори налудничави неща. Може би тя и Господарят Рал просто са направили нещо глупаво. Трябва да се възползваш от грешките на врага. На война често печели онзи, който се впуска в атака въпреки обстоятелствата и използва всяка удача му се възможност. Не винаги има време да се премислят и обсъждат нещата.

Дженсън само го гледаше в очите. Коя е тя, та да съветва един императорски стратег как да води война!

— Искях само...

Той я сграбчи за дрехата и я придърпа към себе си. Пламналото му лице щеше да се пръсне от гняв.

— Наистина ли възнамеряваш да изпуснеш единствения си шанс да отмъстиш за убийството на майка си? Как би се почувствала, ако Ричард Рал наистина е достатъчно откачен, че да се скрие точно тук? Или пък ако е намислил нещо, кое то не сме предвидили? А ти си стоиш и си разсъждаваш!

Дженсън остана втрещена. Ами ако е прав? Ако наистина е прав?

— Ето ги! — чу се глас от дъното на коридора. Гласът на Джаганг. Дженсън го забеляза сред група войници, миг преди да завият зад ъгъла. — Хванете ги! Настигнете ги!

Себастиан я стисна за ръката, завъртя я и я блъсна напред по коридора. Дженсън успя да се задържи на крака и хукна през глава. Срамуваше се, задето си позволи да спори с хора, които познаваха войната във всичките и тънкости. За разлика от нея. Наистина, за коя се мисли тя? Та тя е никой. Двама велики мъже и бяха предоставили

уникален шанс, а тя не правеше нищо, за да го реализира. Почувства се като глупачка.

Докато тичаха покрай прозорците — същите прозорци, до които само преди миг бяха стояли Майката Изповедник и Господарят Рал, — тя мярна нещо с периферното си зрение. Отвън се чу мощен гърлен рев. Дженсън се закова на място и протегна ръце, за да хване Себастиан.

— Виж!

Той хвърли нетърпелив поглед към войниците, които вече изчезваха зад ъгъла, но все пак се приближи до нея и погледна в посоката, в която бе вдигната треперещата и ръка.

Десетките хиляди кавалеристи пред Двореца се бяха разгърнали в боен ред, който се простираше далеч надолу към полите на хълма. Сякаш предстоеше нечувана битка. Всички размахваха заплашително мечове, боздугани и пики, препускаха като един и надаваха смразяващи кръвта бойни викове.

Дженсън наблюдаваше цялата картина като онемяла, не се виждаше никакъв враг. А мъжете атакуваха яростно с извадени оръжия. Предположи, че може би са видели вражеските части отвъд стените на Двореца, където тя нямаше видимост.

В следващия миг цялата огнева линия от бойци се сблъска със стена от Д'Харански войници — която не беше там.

Дженсън не можеше да повярва на очите си. Съзнанието и се опитваше да подреди нещата, но ужасяващата гледка отвън оставаше без обяснение. Ако не бе последвал този внезапен сблъсък, довел до хиляди ранени сред техните воители, тя не би повярвала на очите си. Бойното поле се покри със съсечени тела на коне и хора. Част от животните заотстъпваха, други се сриваха на земята с изпотрошени нозе. Във въздуха се завихриха човешки глави и крайници, сякаш отсечени с мощните удари на невидими мечове. Всичко потъна в кръв. Войниците бяха отблъснати от разкъсващи телата им удари. Тъмносивата и кирлива кавалерия на Императорския орден изведнъж се обагри в червено. Клането бе тъй ужасяващо, че зелената трева също стана червена, целият хълм почервения.

Там, където допреди броени мигове се чуваха бойни викове, избухнаха писъци на ужас и болка. Осакатени, разпарчетосани,

смъртно ранени, войниците започнаха отстъпление в отчаян опит да се спасят. Но спасение нямаше. Отвсякъде дебнеше хаос и смърт.

Ужасена, Дженсън се вгледа в неразбиращото лице на Себастиан. Преди някой от двамата да е успял да каже нещо, сградата се разтrese, сякаш ударена от гръм. Почти веднага след това коридорите се изпълниха с гъст пушек и пламъци. Себастиан я сграбчи за ръката и двамата се хвърлиха в един страничен коридор срещу прозорците.

Край тях всичко забоботи, разлетяха се трески, столове, горящи завеси. Върху стените заваля дъжд от стъкло и метал.

Веднага щом пушекът и пламъците утигнаха, Дженсън и Себастиан, и двамата извадили оръжията си, хукнаха в посоката, в която се бе изгубил императорът.

Тя забрави всичките си въпроси и възражения — те вече не бяха важни. Важното беше само, че Ричард Рал е тук. Дженсън трябваше да го спре. Най-сетне удари нейният час. Гласът също я насърчаваше да върви напред. Този път тя не се опита да го заглуши. Този път го остави да разгаря огъня на бушуващата и жажда за мъст. Този път му позволи да я зареди с неутолима страст да убива.

Тичаха по коридора покрай множество високи врати, покрай прозорци, под всеки от които бяха подредени ниски пейки за седане. Стените бяха облицовани с ламперия в слонова кост, към която бе добавен един нюанс розово. Щом свиха зад ъгъла в дъното на коридора, Дженсън изобщо не забеляза красивите сребърни рефлекторни лампи. Единственото, което видяха очите и, бяха кървавите отпечатъци от длани по стените, червените петна по лакирания дъбов под, нахвърляните безразборно бездиханни тела.

В коридора се валяха най-малко петдесет от здравеняците на щурмовия отряд, до един обгорели, мнозина разкъсани от разхвърчалите се парчета стъкло и трески. Много от лицата бяха грозно обезобразени. През кървавите ризници и кожи стърчаха натрошени ребра. Наред с нахвърляните безразборно оръжия на пода се валяха вътрешности и кървави черва. Сякаш някой бе изсипал огромен кош окървавени мъртви змиорки.

Сред труповете имаше и тяло на жена — една от Сестрите. Беше разкъсана почти на две, подобно на мнозина от мъжете, разсеченото и лице бе застинало в гримаса на неописуема изненада.

Миризмата на кръв беше остра и задушлива, Дженсън едва си поемаше дъх. Следваше плътно Себастиан, който прескачаше между трупове, като внимаваше да не се подхлъзне на разпилените вътрешности. Ужасът на видяното беше толкова разтърсващ, че съзнанието и отказа да го приеме. Поне не на емоционално ниво. Тя вървеше напред като в сън, почти сляпа за случилото се около нея.

Оттатък коридора с трупове тръгваше тънка кървава следа, извеждаща към лабиринт от грандиозни зали. До ушите им достигнаха вибриращи под високите куполи крясъци. Дженсън с облекчение разпозна сред тях гласа на императора. Звучаха като хрътки, надушили лисица и втурнали се с лай подире и.

— Насам! — чува глас някъде отстрани. — Тръгнаха насам! Себастиан спря да погледне войника, който ръкомахаше като обезумял, и дръпна Дженсън в неописуема по своята красота и великолепие гигантска зала. В дъното се виждаше портал, водещ към друга зала. Подът бе застлан с фин килим на златни и червеникави ромбоиди, прозорците бяха затъмнени от пищни зелени завеси. Тук-там из помещението се виждаха канапета, каквито Дженсън не бе виждала през живота си, маси и столове с изящно изваяни крака. Всичко бе красиво и елегантно, но не натрапчиво и официално, сякаш в тази зала хората се събираха да разговарят и общуват в ежедневието си. Дженсън последва Себастиан, който вече тичаше към войника пред вратата в другия край на стаята. — Тя е! Побързайте! Тя е! Видях я с очите си! Едрият мъжага, все още запъхтян, стиснал меча си в ръка, отново надвесил към коридора, Дженсън чу тежко тупване. Войникът изпусна меча си и присви гърдите си с ръце, очите му се разшириха, устата му увисна. Строполи се мъртвъв в краката им, без следа от нараняване.

Преди Себастиан да е успял да хукне към коридора, Дженсън го дръпна до стената. Не и се щеше той да се сблъска с невидимата заплаха, покосила войника.

Почти в същия миг до ушите и достигна странен съсък, идващ от посоката, от която бяха дошли. Тя повали Себастиан на пода и го закри с тялото си, притискайки го в ъгъла между пода и стената, сякаш той бе дете, нуждаещо се от закрила. Затвори очи и от гърлото и се

изтръгна вик на ужас, докато зад гърба и прелиташе незнайната сила, разлюляла мощно цялата стая. Разхвърчаха се каменни отломки.

Когато всичко утихна и тя отвори очи, бе останал само пушек. Близката стена зееше надупчена, но като по чудо двамата със Себастиан бяха невредими. Това само потвърди подозренията и.

— Той беше! — Себастиан промуши ръка изпод нея и посочи. — Той беше!

Дженсън извърна глава, но не видя никого.

— Моля?

Себастиан посочи пак.

— Беше Господарят Рал. Видях го. Докато изхвърчаше през вратата, хвърли някаква магия като шепя искрящ пясък. Точно тогава ти ме повали на пода и пясъкът избухна. Главата ми не го побира как оцеляхме в този ад.

— Сигурно не ни е уцелил — рече Дженсън.

В стаята цареше хаос. Завесите висяха изпокъсани, стените бяха надупчени. Мебелите, които само допреди миг бяха тъй прелестни, сега се валяха на трески по пода. Набръчканият килим бе покрит с бял прах, мазилка и отломки.

От тавана се откъсна огромно парче мазилка и се разби в пода, вдигайки облак прах. Дженсън се втурна обратно към вратата, през която бяха влезли и където Себастиан твърдеше, че е видял Господаря Рал. Себастиан взе меч си и хукна подире и.

Млечно розовата ламперия бе оцапана с кръв. Недалеч беше проснато тялото на втора Сестра. Щом стигнаха до нея, видяха същото изражение на почуда във втренчените и в тавана очи.

— Какво става тук, в името на Създателя! — прошепна Себастиан под мустак.

Дженсън си каза, гледайки изненадата в очите на Сестрата, че вероятно и тя си е задала същия въпрос в последния миг от живота си.

Бърз поглед през прозореца разкри осеяно с хиляди трупове бойно поле.

— Трябва да изведеш императора оттук — каза Дженсън. — Явно не е тъй просто, както изглеждаше в началото. Прилича ми на капан. Но все пак ще се опитаме да завършим мисията докрай. Струва си да положим усилия — след това успехът ще е по-сладък.

Дженсън нямаше ни най-малка представа какво се случва около тях, умът и не го побираше. Интересуваше я само изпълнението на поставената цел. Докато тичаха през коридорите, следвайки звуците и водейки се по труповете, потъваха все по-дълбоко в недрата на Двореца на Изповедниците, далеч от прозорците, в мрак и тишина. Дълбоките сенки в залите и коридорите, където не достигаше почти никаква светлина, прибавяше ужасяващо нови измерения на трагичните събития.

Дженсън бе отвъд всеки шок, ужас и дори страх. Сякаш се гледаше някъде отстрани. Дори собственият и глас и звучеше далечно. По някакъв призрачен начин се дивеше на собствените си действия, на способността си да продължава напред.

Зад поредния завой попадна на група войници, скупчени в сенките на малко помещение. Бяха ранени, но живи. С тях имаше четири Сестри. Дженсън забеляза задъхания император Джаганг да наднича зад ъгъла, стиснал меч в кървавия си юмрук. Когато тя изтича към него, той се извърна и тя видя в очите му не очакваните страх или скръб, а ярост и твърда решителност.

— Близо сме, малката. Дръж ножа си в готовност и няма да пропуснеш шанса си.

Себастиан обходи околните врати, за да обезопаси района, раздаде съответните заповеди и няколко войници се втурнаха да ги изпълняват.

Дженсън не можеше да повярва на очите и ушите си.

— Императоре, трябва незабавно да се махнете оттук.

Той я изгледа изпод вежди.

— Да не си се побъркала?

— Разгромиха ни! Навсякъде лежат мъртви войници. Видях Сестри, разкъсани от някаква...

— Магия — ухили се той зловещо.

Тя примигна насреща му.

— Трябва да се махнете оттук, преди да са поразили и вас, Ваше сиятелство.

Усмивката се изпари от лицето му, изместена от шеметен гняв.

— Това е война! Какво е войната според теб! На война се убива. Те го правят, възнамерявам да им го върна тъпкано! Ако не ти стиска

да използваш ножа си, подвий си опашката и тичай към хълма! Но да не си посмяла повече да ме молиш за помощ!

Дженсън не трепна.

— Няма да избягам. Имам причина да съм тук. Просто исках вие да се спасите, защото Ордена има нужда от вас, особено сега, когато изгубиха Брат Нарев.

Той изпухтя.

— Вълнуващо. — Обърна се към хората си, за да провери дали го слушат. — Половината да проверят стаята отсреща. Останалите — тук с мен. Искам ги тук, на светло. — Плъзна мечата си пред лицата на четирите Сестри. — Две с тях, две с мен. И гледайте да не ме разочаровате точно сега.

Войниците и Сестрите се разделиха и заеха позиции. Половината хукнаха към отсрещната стая, другата половина останаха при императора. Себастиан вдигна ръка към Дженсън, която се втурна заедно с него след Джаганг.

— Ето го! — извика след миг императорът. — Там! Бързо!

Хайде!

Последва мощен взрив, от който Дженсън загуби почва под краката си и усети как полита към пода. Коридорът избухна в пламъци, заваля дъжд от отломки. Себастиан успя да я сграбчи за ръката и да я дръпне зад една странична врата, миг преди покрай главите им да прелети нещо огромно и тежко.

Мъжете пред тях завиха от болка. Неконтролируемите им писъци накараха Дженсън да потръпне. Следвайки Себастиан, тя продължи напред през пушека, в посоката, откъдето се носеха виковете. Освен пушека тъмнината също затрудняваше движението, но скоро стигнаха до телата. Имаше шепа оцелели, но по огромните кървящи рани личеше, че няма да е задълго. Последните мигове от живота им щяха да бъдат белязани от нечовешка агония. Дженсън и Себастиан се промъкнаха покрай умиращите, покрай кървавата касапница и разрушенията. Търсеха император Джаганг.

Там, сред разпарчетосаните мебели, стърчащи талпи, преобърнати маси и столове, стъклен и глинени съдове, го видяха. Бедрото на Джаганг зееше раздрано до кокал. Край него стоеше една Сестра, долепила гръб до стената. Беше препарирана през гърдите с

дълга цепеница. Все още дишаше, но явно нищо не можеше да се направи за нея.

— Прости ми, скъпи Създателю. Прости ми, скъпи Създателю — повтаряше си тя шепнешком с треперещи устни. Извърна очи да ги погледне. — Моля ви — пророни, от носа и течеше кръв, — моля ви, помогнете.

Беше съвсем близо до императора. Вероятно го бе защитила с дарбата си, привличайки върху себе си цялата вражеска сила, за да му спаси живота. А сега се гърчеше в предсмъртна агония.

Себастиан бръкна под наметалото си и в следващия миг в ръката му блестеше ятаган. Острието посрещна стената с мощен трясък. Главата на Сестрата се изгърколи от раменете и и заподскача сред прашните отломки на пода.

Себастиан дръпна с все сила да освободи оръжието си. Прибра го в калъфа на кръста си и се обърна към Дженсън. Тя се вгледа с ужас в ледено сините му очи.

— Ако беше ти — рече той, — щеше ли да искаш да те оставя да изпиташ такова нечовешко страдание?

Цялото и тяло се разтресе неконтролируемо, устата и не можеше да промълви нито дума. Тя се обърна и падна на колене край императора. Той сигурно изпитваше ужасяваща болка, но сякаш не забелязваше зейналата рана. Усещаше само, че не може да движи крака си. Опита се да попритвори раната с една ръка, но продължаваше да губи много кръв. С другата си ръка успя да се придърпа встрани, където можеше да се облегне на стената. Дженсън не беше лечител и нямаше представа какво трябва да се направи, знаеше само, че трябва да действа бързо, ако иска да спре кръвоизлива.

С плувнало в пот и прах лице, Джаганг вдигна меча си и посочи към един страничен коридор.

— Тя е, Себастиан! Беше ей там! Почти я бях стигнал. Не я оставяй да се изплъзне!

Появи се една Сестра, проправяйки си път през хаоса от натрошени мебели и тела. Не обърна внимание на никой от стенещите войници.

— Ваше сиятелство! Чух ви! Тук съм. Ще ви помогна.

Джаганг кимна, отпуснал ръка върху повдигания се яростно гръден кош.

— Не я оставяй да се измъкне, Себастиан! Върви!

— Да, Ваше сиятелство. — Себастиан хвърли бърз поглед към Сестрата, която се опитваше да преодолее преградата на една обърната маса, после хвана Дженсън за рамото. — Остани при тях. Тя ще ви пази и двамата. Веднага се връщам.

Дженсън посегна да го сграбчи за ръкава, но той вече беше хукнал, тичешком свика останалите невредими войници да го последват. Поведе ги по коридора и потъна в тъмнината. Изведнъж Дженсън се оказа сама с ранения император, Сестрата и гласа.

Измъкна парче завеса, затиснато под развалините.

— Губите кръв. Трябва да затворя раната колкото се може по-добре. — Вгледа се в кошмарните очи на Джаганг. — Ще можете ли да я държите затворена, докато бинтовам?

Той се ухили. По лицето му продължаваше да избива пот, в прахта оставаха влажни струйки.

— Изобщо не ме боли, малката. Давай. Изпитвал съм далеч по-голяма болка. Побързай!

Дженсън започна да увива крака му с мръсната завеса, Докато Джаганг държеше притворена раната, колкото му бе възможно. Кръвта бликаше толкова силно, че финият бял плат почти моментално ставаше червен. Сестрата отпусна ръка на рамото на Дженсън и се зае да помага. Дженсън продължаваше да бинтова, докато онази постави ръцете си от двете страни на огромната рана.

Джаганг изкрещя от болка.

— Съжалявам, Ваше сиятелство, но трябва да спра кървенето, иначе ще умрете.

— Направи го, тъпа кучка такава! Ще ме умориш с приказките си!

Сестрата закима уплашено, очевидно потресена от това, което и се налагаше да стори, но в същото време съзнаваща, че няма друг избор. Затвори очи и отново притисна треперещите си ръце до косматия, плувнал в кръв крак на Джаганг. Дженсън се отдръпна, за да и освободи място за действие. Пред очите и жената призова неznайни магически сили, които закръжиха над раната на императора.

Отначало не се виждаше нищо. Джаганг стисна зъби, потискайки силната болка, докато магията на Сестрата започна да действа. Дженсън гледаше втрещена как дарбата може да се използва, за да се

помогне на някого, вместо да наранява. Запита се дали Императорският орден вярва, че дори тази магия, с която се спасяват човешки животи, е вредна. В сумрака Дженсън видя как бликащият буен поток кръв изведнъж секва и започва да сълзи едва.

Взря се в мрака, напрегна поглед сред сенките, докато Сестрата, вече спряла кървенето, започна да движи ръцете си, явно за да затвори ужасната рана. Надвесена близо до лицето му, Дженсън го чу да шепне.

— Ето го. — Дженсън вдигна глава. Джаганг се взираше в дъното на коридора. — Ричард Рал. Ето го, Дженсън. Той е.

Тя проследи погледа на императора, ръката и стисна дръжката на ножа. Въпреки мрака на фона на пушека се очерта мъжки силует. Гледаше ги.

Вдигна ръце. Между разперените му длани бликна огън. Не беше обикновен огън, не приличаше на пламъците в камина, в него имаше нещо призрачно. Хем беше там, хем не беше. Реален, но в същото време нереален. Дженсън се почувства на границата на два свята — съществуващия и фантастичния.

При все това смъртната опасност, струяща от трептящия огън, бе недвусмислена.

Застинала в ужас, приклепнала край Джаганг, Дженсън нямаше какво да стори, освен да гледа как фигурата в дъното на коридора вдига ръце, заедно с тях се издигна и топката жълто син огън. Започна да се уголемява и върти, изглеждаше плашещо целеустремена. Дженсън разбра, че това огнено кълбо е движено от смъртоносен порив.

В следващия миг онзи запрати горящия ад към тях.

Джаганг твърдеше, че вижда Ричард Рал. Дженсън можеше да различи просто мъжки силует. Странно, но дори след като изпрати огъня към жертвите си, лицето на създателя му остана неосветено, скрито в сенките.

В полета си към целта кълбото ставаше все по-голямо, носеше се с все по-голяма скорост. Течният жълто син пламък изглеждаше като жив.

Макар че явно нямаше нищо общо с действителността.

— Магьоснически огън! — изпищя Сестрата и скочи на крака. — Скъпи Създателю! Не!

Жената хукна надолу по коридора, към приближаващия огън. Тичаше като обезумяла, разперила ръце встрани, обърнала длани към летящото кълбо, сякаш в опит да хвърли някакъв магически противодействащ щит, който Дженсън не забелязваше.

Колкото повече се приближаваше към тях, толкова по-голям ставаше огънят. Озаряваше стените, тавана, отломките, разпилени по пода. Сестрата продължаваше да тича с разперени ръце.

Огънят я връхлетя с неистова мощ, обливайки я в яркожълта светлина, тъй ярка, че Дженсън инстинктивно вдигна ръка пред очите си. Погълна я за миг, заглуши писъка и. Само секунда и с нея бе свършено. За момент огънят потрепна във въздуха и угасна, оставяйки зад себе си тънка струйка дим. Замириса на изгоряла плът.

Дженсън гледаше като обезумяла разигралата се пред очите и сцена. Не можеше да повярва, че животът може да бъде изтръгнат от някого с такава бързина и жестокост.

В дъното на коридора Господарят Рал подхвана между дланите си ново кълбо от ужасния магьоснически огън, повъртя го, докато се уголеми. За втори път вдигна ръце над главата си.

Дженсън не знаеше какво да прави. Краката и не искаха да помръднат. Знаеше, че не може да надбяга подобно нещо.

Свистящото кълбо бушуващ огън се затъркаля към тях и ставаше все по-голямо, озаряваше стените, след малко изпълни целия коридор — от стена до стена и от тавана до пода. Нямахше къде да се скрият.

Господарят Рал се обърна да си върви, оставяйки ги сами със своята съдба. Смъртта летеше като вихър към Дженсън и император Джаганг.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ТЪТЕНЪТ БЕШЕ УЖАСЯВАЩ. Гледката — парализираща.

Оръжие, създадено с една-единствена цел — да убива. Смъртоносна магия. Магията на Господаря Рал.

Този път нямаше Сестра на светлината, която да я поеме.

Магия. Магията на Господаря Рал. Тук е, но я няма.

В последния миг, преди да я застигне, Дженсън разбра какво трябва да направи. Хвърли се върху император Джаганг. В тази частица от секундата, преди да я застигне огънят, тя го покри с тялото си, както беше легнал, облегнат на стената, заслони го, все едно той беше малко дете.

Виждаше ослепителната светлина дори през здраво стиснатите си очи. Чуваше ужасяващия вой на бушуващи около нея пламъци.

Но не чувстваше нищо.

Огненото кълбо прелетя покрай нея и отмина нататък по коридора. Тя надзърна, отклонила едно око. В дъното на коридора магьосническият огън се сблъска със стената и се разлетя на ситни капки втечен пламък, сравнявайки стената със земята.

В коридора изведнъж стана по-светло. Дженсън се надигна.

— Жив ли сте, Ваше сиятелство?

— Благодарение на теб — звучеше изумен. — Какво направи? Как така не...?

— Тихо. Останете легнал, за да не ви усети.

Нямаше време за губене. На това трябваше да се сложи край. Дженсън скочи на крака и се затича по коридора, стиснала ножа си в ръка. Вече виждаше съвсем ясно мъжката фигура, обвита в пушек. Човекът беше спрял и я гледаше. Докато тичаше към него, тя разбра, че това не е нейният брат. Беше старец, само кожа и кости. Носеше тъмна роба със сребърни ширити на ръкавите. Чупливата му бяла коса стърчеше на всички страни, но от това не изглеждаше по-малко властен.

Остана изумен да я види да тича насреща му, не можеше да повярва. Струваше му се невероятно, че е оцеляла след магьоснически

огън. За него тя беше дупка в света. По изражението на светлокафявите му очи Дженсън разбра, че той го знае.

Въпреки миловидния си вид този човек изби пред очите и цяла орда войници. Той изпълняваше повелята на Господаря Рал. Ако Дженсън не го спре, ще продължи да убива. Знаеше, че пред нея стои магьосник, чудовище. Че е длъжна да го спре.

Вдигна ножа си във въздуха. Почти го беше настигнала. Чу се да крещи от ярост. От гърлото и се изтръгваха звуци, подобни на бойните викове на войниците, политнали в атака. Сега разбра смисъла на тези викове. Искаше кръвта на този човек.

— Не — извика към нея старецът. — Не разбираш какво правиш, дете. Нямаме време, нямам нито миг за губене! Спри! Не мога да си позволя закъснение! Остави ме.

Думите му не означаваха за нея нещо повече от шепота на гласа. Тя се носеше по коридора с всички сили, обзе я същото яростно чувство на целенасочен бяс, каквото бе изпитала в дома си, когато онези мъже нападнаха майка и, а после и нея — същата категорична отдаденост.

Знаеше какво трябва да направи и че именно тя трябва да го направи.

Тя е непобедима.

Преди да стигне до него, той вдигна ръка пред себе си, този път по-ниско от преди. Нямаше огън. Все и беше тая, дори да бе изригнал вулкан. Нищо не можеше да я спре. Нищо не бе в състояние да и попречи. Тя е непобедима.

Магьосникът направи нещо и Дженсън усети как краката и затъват в разни предмети, сякаш отломките на пода бяха разровени с невидима пръчка. Докато се мъчеше да се освободи, единият и крак се заплете в парчета мазилка и изпочупени летви. Набръчканият килим и разбитите мебели сякаш имаха ръце, с които се вкопчиха в глезените и. С вик на изненада тя се дръпна напред с все сила. В следващия миг около нея се вдигна облак прах и отломки, а тя се строполи на пода. Нарани си лицето, изпита силна болка.

По гърба и заваля дъжд от малки частички. Пушекът се разсея. Лицето и бе стегнато в главозамайваща силна болка. Вслуша се в гласа, който и повтаряше да се изправи, да продължава да върви. Но зрението и бе повредено, виждаше само малка точица светлина пред себе си, все

едно гледаше през тясна черна тръба. Светът изглеждаше нереален. Тя остана да лежи неподвижно, гъстият дим я задави, вече не можеше дори да се изкашля.

С усилие успя да се надигне. Пред погледа и се проясни. Изкашля се силно, на пресекулки, за да прочисти гърлото си от наслоения прах и мръсотия. Кракът и бе заклещен сред натрошените отломки. Най-сетне успя да изтласка една дебела летва встрани и да измъкне крака си. За щастие ботушът и беше попречил на остроото парче дърво да я пореже.

Разбра, че не държи нищо в ръцете си. Ножа и го нямаше. Строполи се на земята и започна да рови като обезумяла сред останките от дървен материал, мазилка, оплетени завеси. Колкото и усилено да търсеше, не откри ножа си. Пъхна ръка под една прекатурена маса наблизо и заопипва на сляпо.

С върховете на пръстите си докосна нещо гладко. Протегна се още повече, докато успя да различи контурите на релефното „Р“ . Задъхана от усилието, подложи рамо под плота на масата и успя да я повдигне леко. Най-после стигна до ножа си и го взе.

Когато в крайна сметка можа да стане на крака, мъжа го нямаше. Все пак реши да го последва. Щом стигна до пресичащи се коридори, се огледа. Нямаше никой. Избра си един коридор и хукна по него. Поглеждаше в стаите, в нишите, потъваше все по-дълбоко в мрачния Дворец.

Дочуваше далечни гласове, явно войници подвикваха към другарите си, за да ги последват. Стори и се, че чува гласа на Себастиан, но не разбра думите. От време на време изсвистяваше магия, все едно удари на гръм, някои толкова силни, че всичко затреперваше. Следваха предсмъртните викове на поразени войници.

Тя се спускаше след звуците, в търсене на магьосника, освободил магьосническия огън, но намираше все нови и нови празни стаи и коридори. Някои от тях бяха пълни с мъртви войници. Не можеше да каже дали са се озовали там преди или след намесата на вилнеещия магьосник.

До слуха и достигна тропот на бягащи войници, тежките им стъпки отекваха в коридорите. Изведнъж различи гласа на Себастиан, който викаше: „Насам! Тя е!“ Дженсън хукна презглава към разклонението и сви по коридора, откъдето и се счу, че идва гласът.

Шумът от стъпките и потъна в дълга мека пътека, обточена в златно, която покриваше целия коридор. След разрухата, на която бе свидетел, новата гледка и се видя още по-главозамайващо красива. Един прозорец високо горе осветяваше напръсканите в кафяво и бяло мраморни колони от двете страни, поддържащи безброй арки — сякаш притихнали стражи на устремния и бяг.

Дворецът представляваше лабиринт от коридори и прелестни стаи. Част от тях бяха луксозно мебелирани и решени в меки тонове, други преливаха от пъстри ярки килими, столове и завеси. Като внимаваше да не се загуби, тя не можеше да не забележи великолепие и пищната прелест на местата, през които минаваше. Каза си, че Дворецът представлява една огромна гора и започна да оставя белези по пътя си, за да може да намери обратния път. Трябваше да се погрижи за безопасността на император Джаганг.

Дженсън тичаше по широките коридори, от двете страни на които имаше вдълбани в стените гранитни ниши, украсени с по някой и друг изящен предмет. Прелетя през двойна врата и се озова в огромна зала. Размерите и великолепие и я оставиха без дъх. Сводестият таван бе изографисан с рисунки на хора в роби. Под внушителните фигури тръгваше обръч от кръгли прозорчета, през които влизаше мека светлина. Леко встрани бе издигнат подиум във формата на полукръг, върху който бяха наредени столове и тежка резбована маса. На няколко места се виждаха сводести портали, от които тръгваха стълби, извеждащи към красиви балкони с усукани полирани перила от махагон.

По всичко личеше, че това е залата, от която Майката Изповедник ръководи Средната земя. Вероятно на балконите бяха предвидени места за наблюдатели и високопоставени лица, които да присъстват на процедурите.

Дженсън забеляза между колоните в другия край на залата да се промъква фигура. В същия миг през друга врата вдясно от нея връхлетя Себастиан, следван от отряд войници.

Себастиан вдигна меч си и посочи.

— Ето я! — Беше останал почти без дъх. В сините му очи бушуваше ярост.

— Себастиан! Трябва да се махаме оттук. Трябва да се погрижим за безопасността на императора. Той е сам. По бързай.

Войниците се разгърнаха и покриха всяко ъгълче от просторното помещение — като глутница вълци, надушила следа.

Себастиан разпалено вдигна меча си във въздуха.

— Не и преди да я пипна. Джаганг най-сетне ще залови Майката Изповедник.

Дженсън извърна поглед в посоката, в която сочеше мечът му? и забеляза в другия край на стаята висока жена. Беше облечена в семпла, грубо изтъкана ленена роба, украсена на шията с жълти и червени мъниста. Прошарената и коса бе разделена на път по средата и подчертаваше четвъртитото и лице.

— Майката Изповедник — прошепна Себастиан, опиянен от близостта си до нея.

Дженсън го изгледа изпод вежди.

— Майката Изповедник? — Не си представяше жената на Господаря Рал толкова стара, почти като негова прапрабаба.

— Какво виждаш, Себастиан?

Той я стрелна с доволен поглед.

— Майката Изповедник.

— Как изглежда? С какво е облечена?

— С онази своя бяла копринена рокля, разбира се. — Яростта отново се разпали в погледа му. — Как е възможно да не я виждаш?

— Готина кучка — обади се един войник зад Себастиан.

Беше ухилен до ушите, не можеше да откъсне поглед от жената в дъното на залата. — Ама е запазена за императора.

Всички останали мъже бяха вперили в нея същите сластни и ненаситни погледи. Дженсън дръпна Себастиан за ръката и го завъртя към себе си.

— Не! — изсъска тя в ухото му. — Не е тя!

— Да не си се побъркала? Да не мислиш, че не знам как изглежда Майката Изповедник?

— И аз съм я виждал — обади се войникът зад него. — Сигурен съм, че е тя.

— Напротив, не е тя — продължи да настоява Дженсън, докато се опитваше да удържи Себастиан. — Сигурно е някаква магия. Пред теб стои една старица, Себастиан. В цялата тази работа има нещо абсолютно ненормално. Трябва да се...

Войникът зад Себастиан изръмжа. Мечът му издрънча върху мраморния под, ръцете му се вдигнаха към гърдите. Той политна на една страна като отрязано дърво и се строполи на земята. Останалите започнаха да окапват като круши. Туп, туп, туп, падаха един след друг. Дженсън застана пред Себастиан и го обвини колкото може с ръцете си.

В залата изригна мощна светкавица. Свистящата дъга се заизвива пред очите им и се спусна след бягащите към ъглите оцелели войници. Нямаха шанс. Покоси ги за частица от секундата. Дженсън погледна през рамо и видя как старицата вдига ръка встрани, към още няколко войници и една Сестра, които се носеха към нея. Войниците, покосени от невидима сила, останаха на място. Тежките им, бездиханни тела се плъзнаха по полирания под и спряха на известно разстояние.

Сестрата вдигна ръце, Дженсън предположи, че вероятно иска да се защити с някаква противодействаща магия, макар и да не се виждаше нищо. При следващото вдигане на ръцете и Дженсън не само видя, но и чу как от пръстите на Сестрата се изстрелва светкавица.

Всички войници бяха обезвредени, лежаха мъртви на пода. Всички освен Себастиан. Старицата можеше да се съсредоточи изцяло върху Сестрата. Повехналите и ръце отблъснаха атаката и насочиха светкавицата обратно към източника и.

— Знаеш, че само трябва да се вrechеш във вярност, Сестро — каза старицата с дрезгав глас, — и ще се освободиш от робството на пътешественика по сънищата.

Дженсън не разбираше нито думичка от казаното, но Сестрата явно знаеше за какво става въпрос.

— Няма да стане! Не мога да поема риска да изживея такава агония! Нека Създателят ми прости, но би било по-лесно за всички ни, ако те убия.

— Щом това бъде изборът ти — продължи старицата, — така бъде.

По-младата жена се опита отново да призове магията си, но се строполи на земята с внезапен вик. Ноктите и посегнаха да се вкопчат в гладкия мрамор, устните и подириха утеха в познати молитви, прекъсвани от неистови писъци от болка. Успя да се плъзне малко напред, оставяйки зад себе си кърваво петно. След миг притихна. Главата и клюмна на пода, чу се как издишва последния си дъх.

Стиснала ножа си в ръка, Дженсън хукна към коварната убийца. Себастиан я последва, но едва направил няколко крачки, старицата се завъртя и изпрати насреща му трепкаща светкавица. Без да мисли, Дженсън скочи на пътя и. Само това спаси Себастиан от мигновена смърт. Светкавицата се раздробиха на дъжд от искрици, които заваляха върху него. Той се строполи на земята с вик.

— Не! Себастиан! — Дженсън се втурна към него. Той притискаше ребрата си с ръце, очевидно раздиран от агонизираща болка. Макар и ранен, поне беше жив.

Дженсън се завъртя към старицата. Тя стоеше неподвижна, килнала глава на една страна, заслушана. Имаше нещо странно в поведението и, една особена безпомощност.

Чародейката не я гледаше, по-скоро бе обърнала към нея ухо. Сега, когато вече беше по-близо, Дженсън за пръв път забеляза, че очите на жената са напълно бели. Втрени се в нея отначало с изненада, после изведнъж се сети.

— Ейди? — задъхано изрече след миг, макар да нямаше намерение да го казва гласно.

Объркана, онази извърна глава в другата посока, за да се вслуша с другото си ухо.

— Кой бъде там? — заповеднически попита тя с дрезгавия си глас. — Кой бъде там!

Дженсън не отговори, от страх да не издаде точното си местоположение. Над стаята надвисна тишина. На повяхналото лице на жената се изписа тревога. След миг обаче, преодоляла колебанията си, тя вдигна решително ръка.

Дженсън стисна ножа си в ръка, не знаеше как да постъпи. Ако пред нея наистина стоеше Ейди, жената, за която и бе споменала Алтея, то тогава — според гадателката — тя би трябвало да е напълно сляпа за Дженсън. Но не беше сляпа за Себастиан. Дженсън пристъпи внимателно напред.

Главата на старицата се извърна по посока на шума.

— Дете? Ти бъдеш сестра на Ричард? Защо бъдеш с Ордена?

— Може би защото искам да живея!

— Не. — Жената поклати недоволно глава. — Не. Ако бъдеш с Ордена, значи си избрала смъртта, не живота.

— Вие сте тези, които имате намерение да сеете смърт!

— Това бъде лъжа. Вие дойдохте тук с оръжия и убийствени намерения. Ние не сме идвали при вас.

— Разбира се! Защото осквернявате света с коварната си магия! — обади се Себастиан. — Вие сте позор за човечеството, искате да поробите целия свят с долните си древни магии!

— О, значи ти си подмамил това невинно дете — закима Ейди с глава.

— Той ми спаси живота! Без Себастиан щях да съм едно нищо! Нямах да имам нищо! Щях да съм мъртва! Също като майка ми!

— Това бъде лъжа, дете — тихо пророни Ейди с дрезгавия си глас. — Остави ги. Ела с мен.

— Ще ти се, нали! — изкрещя Дженсън. — Майка издъхна в ръцете ми заради твоя Господар Рал. Знам истината. А тя е, че с радост би занесла лъвския пай от плячката на Ричард Рал.

Ейди поклати глава.

— Не знам с какви лъжи са ти напълнили главата, дете, но нямам време за това. Трябва да дойдеш с мен, иначе не мога да ти помогна. Нямам нито миг повече. Всяка секунда бъде ценна, а се забавих достатъчно.

Докато жената говореше, Дженсън се възползва от възможността да пристъпи безшумно напред. Не биваше да пропуска шанса си да елиминира заплахата. Знаеше, че може да се справи с тази жена. Ако беше въпрос само на бързина и мускули, определено имаше надмощие. Магията на една чародейка е безсилна пред непобедимо създание като нея — Колона на Сътворението.

— Свършвай с нея, Джен! Можеш да се справиш! Отмъсти за майка си!

Дженсън още не беше преполовила разстоянието между Себастиан и Ейди. Стиснала ножа си в ръка, направи още крачка.

— Щом това бъде твоят избор — дрезгаво изрече Ейди, чула шума от стъпките и, — така бъде.

Когато чародейката вдигна ръка към Себастиан, Дженсън с ужас разбра смисъла на думите и: цената на нейния избор беше животът на Себастиан.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

СЕБАСТИАН ЛЕЖЕШЕ НА ПОДА, недалеч от нея, мъчеше се да се изправи, подпрян на една ръка. По мраморните плочи под него блестеше кръв. Разбрала, че не може да спре Дженсън, Ейди взе своето решение — в замяна да отнеме живота на Себастиан. Ужасът на това да вижда как Себастиан се гърчи от болка, да знае, че всеки миг може да бъде убит, я разтреса до дъното на душата.

Нямаше друг на този свят освен Себастиан.

Чародейката всеки миг щеше да го повали със смъртоносната си магия. Дженсън бе много по-близо до него, отколкото до старицата. Знаеше, че няма време да се хвърли към нея, но може да се върне при Себастиан, за да го защити. За да убие чародейката, трябваше да пожертва живота на Себастиан. Това бе изборът, пред който я изправи Ейди.

Дженсън забрави за атаката и се хвърли към Себастиан, заставайки между убийцата и жертвата. Създаде дупка в света там, където старицата се опитваше да изпрати убийствената си сила. Магията пропусна Себастиан, светкавицата затанцува бясно върху излъскания мраморен под, вряза се на сантиметри встрани. Във въздуха избухна облак мраморни отломки.

Дженсън покри Себастиан с тялото си.

— Себастиан! Можеш ли да се движиш? Да тичаш? Трябва да се махаме оттук!

Той кимна.

— Помогни ми да стана.

Дишаше на пресекулки, едва говореше.

Дженсън пхна глава под мишницата му и напрегна всички сили, за да му помогне да се изправи. С нейна помощ двамата забързаха към вратата. Зад тях Ейди отново вдигна ръце, белите и очи следяха движенията на Себастиан, макар да не виждаха Дженсън. Тя пак застана на пътя между двамата. Прелетя нова светкавица — на милиметри от тях. Заби се в тежката метална врата и я изкара от пантите и. Коридорът се разтреса под тежестта и.

Дженсън и Себастиан потънаха в облака прах и продължиха надолу по широкия коридор. Като гледаше как във въздуха хвърчат огромни отломки дърво и камък, Дженсън си помисли, че ако нещо я удари, може да я нарани. Забеляза, че ръката и вече кърви — бяха я порязани ситни късове мрамор. Магията не можеше да и стори нищо, но острият камък не бе по-малко опасен.

Дори да е непобедима, ако магията срути огромна колона и Дженсън се окаже под нея, все едно, ще умре. Смъртта си е смърт.

Изведнъж се почувства не чак толкова непобедима.

При първото разклонение тя свърна рязко надясно, за да изведе Себастиан от пътя на магията, която Ейди изпращаше насреща му, възможно най-бързо. Дженсън усети как топлата му кръв се разлива по ръката и. Въпреки раната Себастиан не я помоли да забавят ход, за да облекчи болката си. Двамата бързаха през коридори и зали с всичка сила, на ръба на възможностите му. Целта им бе да стигнат до мястото, където Дженсън беше оставила императора.

— Зле ли си ранен? — попита тя, страхувайки се от отговора.

— Не съм сигурен — задъхан отвърна той, очевидно раздиран от болка. — Сякаш ребрата ми горят в огън. Ако не бе застанала на пътя и, вече да съм мъртъв.

Срещнаха отряд от войниците на Ордена. Дженсън се строполи пред тях задъхана, на ръба на силите си, в невъзможност да направи дори още една стъпка под тежестта на Себастиан. Мускулите на краката и трепереха от усилието.

— Отстъпваме — каза Себастиан на войниците. Едва дишаше от силната болка. — Трябва да изчезваме оттук. Императорът е ранен. Трябва да го измъкнем. — Махна в различни посоки. — Разделете се. Съберете хората ни. Нужен ни е всеки войник, за да помогне да отведем императора на сигурно място. Вие двамата — помогнете ми.

Войниците мигновено се заеха да изпълнят нарежданията му. Двамата последни подхванаха Себастиан през раменете и го повдигнаха, сякаш бе лек като перце. Той се сгърчи от болка. Дженсън ги поведе през лабиринта на Двореца, като не изпускаше от очи маркировката, която си бе оставила. Искеше час по-скоро да намерят императора и да се измъкнат от убийствения капан.

Дворецът на Изповедниците представляваше гъста мрежа от коридори, коридорчета и зали. Някои от залите бяха наистина огромни,

но Дженсън съзнателно ги избягваше, придържайки се към лабиринта от коридори. Себастиан я бе предупредил, че в огромните празни пространства на тези зали ще се превърнат в лесни мишени за нападателите. Навсякъде отекваха смразяващите кръвта звуци на магия. При всяка нова атака целият Дворец потреперваше.

— Насам — извика тя, разпознала огромната дупка в стената и покрития с изпочупени мебели и отломки коридор. Зейналата дупка на външната стена, през която нахлуваше огромен сноп слънчева светлина, беше резултат от магьосническия огън, изпратен да покоси император Джаганг.

От другия край на коридора през развалините си проправяха път още петима войници, придружавани от една Сестра на светлината. Зад тях идваха още десетима. От една зала встрани излязоха още две Сестри с почернели от сажди лица, както и група щурмоваци. Половината от мъжете бяха ранени и кървяха, но всички се движеха без чужда помощ.

Император Джаганг седеше опрян на стената — точно там, където го бе оставила Дженсън. Дълбоката му рана донякъде беше покрита с парчето завеса, с която го бе превързала Дженсън, но плътта и мускулите не бяха наместени както трябва и очевидно се нуждаеше от спешни грижи. Явно оздравителната магия на Сестрата, опитала се да помогне на императора миг преди да издъхне, още действаше и поне прекрати кръвоизлива.

Все пак Джаганг бе изгубил достатъчно кръв и лежеше отпаднал и блед — макар и не толкова блед, колкото онези, които за пръв път видяха дълбоката му рана.

Една от Сестрите коленичи, за да огледа крака му. Опита се да намести по-добре двете части на разпореното му през средата бедро, при което той изкрещя от болка.

— Сега няма време за лечение — каза тя. — Първо трябва да го отнесем на сигурно място.

Пристегна, доколкото бе възможно, кървавото парче завеса. Намери още някакви подръчни средства за превръзка.

— Пипнахте ли я? — попита Джаганг, докато Сестрата се опитваше да затвори раната му с друго парче плат. — Къде е?

— Себастиан! — Подпрян на къс летва, успя да се надигне, за да огледа насъбралите се около него войници. Сред тях различи двамата,

които почти носеха Себастиан към него. — Ето къде си бил. Къде е Майката Изповедник? Хвана ли я?

— Не беше тя — отвърна вместо Себастиан Дженсън.

— Моля? — Императорът огледа гневно втренчените в него лица. — Видях я, кучката. Познавам Майката Изповедник! Защо не я заловихте!

— Били са магьосник и чародейка — продължи Дженсън. — Използваха някаква магия, за да ни накарат да мислим, че са Господарят Рал и Майката Изповедник. Беше номер.

— Мисля, че е права — намеси се Себастиан, преди Джаганг да се е нахвърлил върху нея. — Бяхме заедно. Аз виждах Майката Изповедник, Дженсън не я виждаше.

Джаганг я изгледа изпод вежди.

— Но след като всички други са я видели, защо ти...

Изведнъж разбра. Поради някаква причина, която Дженсън не можеше да разбере съвсем, той изведнъж прозря истината в думите и.

— Но защо? — попита Сестрата, която превързваше раната на императора.

— И магьосникът, и чародейката явно бързаха — обади се Дженсън. — Сигурно са намислили нещо.

— Объркват ни — прошепна Джаганг, докато оглеждаше внимателно развалините наоколо. — Искат да ни намират работа. Да ни държат надалеч, да отклоняват мислите ни в друга посока.

— Надалеч от какво? — попита Дженсън.

— От основната ни сила — разбра какво има предвид императора Себастиан.

Друга от Сестрите хвърли тайно поглед към посестримите си и се зае да превързва ребрата и гърдите на Себастиан.

— Това е само временно — измърмори тя почти на себе си.

— Не изглежда добре. — Бърз поглед към друга Сестра. — Трябва да се погрижим за това. Но не може да стане тук.

Себастиан потрепери от болка, но успя да проговори:

— Това е номер. Държат ни тук, искат да се питаме къде ли може да са те, пращат ни на лов за духове, докато нападат армията ни.

Джаганг изруга. Погледна през огромната дупка в стената, взривена от магьосническия огън, в посоката, където бяха оставили

многочислената армия. Би трябвало да се намират на километри далеч, скрити в долината. Стисна яростно юмруци.

— Кучка! Искали са да отклонят вниманието ни, за да могат да нападнат необезпокоявани армията ни. Коварна подла кучка! Трябва да се връщаме незабавно!

Групата забърза през коридорите. Джаганг и Себастиан бяха отнесени от по двама войници, за да напуснат колкото се може по-бързо Двореца на Изповедниците. Положението на Себастиан се влошаваше.

Пътюм групата се увеличаваше. Дженсън остана изненадана да види толкова много оцелели войници. Макар че в сравнение с числеността им при влизането в Двореца бяха буквално разбити. Ако бяха останали заедно, вместо да се разделят, както бяха заповядали императорът и Себастиан, досега всички да са мъртви. Въпреки всичко трупите, които Орденът оставяше след себе си, бяха значителен брой.

Слязоха на първия етаж и се отправиха към сервизните коридори. По съвет на Себастиан решиха да не излизат през главния вход, тъй като сигурно там ги очакват и ще се опитат да им попречат да избягат. Движеха се колкото се може по-тихо из пустите кухни, най-накрая се озоваха в един страничен двор. Посрещна ги мрачен ден. Намираха се зад висока стена, скриваща града от погледите им.

Зад ъгъла на Двореца ги чакаше страшна гледка. Сякаш цялата кавалерия бе изтребена до крак. Не се виждаха никакви оцелели. Дженсън се почувства смазана пред лицето на толкова много смърт, но нещо привличаше погледа и натам и тя не можеше да отвърне глава. Трупите — както на хора, така и на коне — бяха нападали един върху друг по цялата дължина на хълма. Стремителната им атака бе прекъсната като с магически бич, повалил ги мигновено на земята. В далечината край горичката се виждаха няколко самотни коня — ездачите им положително бяха мъртви, — които щипеха прясна тревица.

— Няма нито един мъртъв вражески войник — отбеляза Джаганг, оглеждайки бойното поле. — Какво ли е причинило всичко това?

— Със сигурност не живо същество — отвърна една Сестра.

Заслизаха по хълма, проправяйки си път през притихналата огнева линия, съвсем близо до купчините трупове. Към тях се присъединиха неколцина оцелели, готови да защитават своя император. Имаше и конници — по-малко от хиляда от първоначалните четиридесет хиляди, — които очертаха обръч около групата, излизаща от Двореца. Сред тях имаше и Сестри, които си проправиха път по-близо до императора, за да опишат вътрешен защитен кръг.

Сред окаяните останки от императорската кавалерия Дженсън видя Рижка, следвана от Пит. Подсвирна и, кобилата разпозна сигнала и се втурна към нея, за да допре влажна муцуна до рамото и и да изцвили жалостиво. Рижка и Пит не бяха кавалерийски коне, не бяха свикнали с ужасите на войната. Дженсън прокара приятелска длан по трепереция врат на животното и я почеса зад ушите. После стори същото с Пит, който допря рамо в тила и.

— Какво стана! — яростно изкрещя Джаганг. — Как допуснахте да ви изиграят така?

Командващият офицер на кавалеристите все още не можеше да дойде на себе си.

— Ваше сиятелство изникнаха от нищото. Нямахме никакъв шанс.

— Да не се опитваш да ме убедиш, че сте се били с духове!

— Предполагам, че бяха конете, които надушихме — намеси се друг офицер. Ръката му бе превързана над лакътя с прогизнало от кръв парче плат.

— Искам да знам какво става. — Джаганг огледа свирепо лицата на войниците. — Как стана възможно да се стигне до тук?

Сестра Пердита скочи от коня си.

— Ваше сиятелство в тази атака беше замесена магия. Призрачни конници, дело на магия — това е единственото ми обяснение.

Заплашителният му поглед потъна в Сестрата, дори Дженсън потръпна от напрежение.

— Тогава защо ти и останалите Сестри не я унищожихте?

— Нямахте нищо общо с обикновената магия, с която сме свикнали да се справяме. Предполагам е била някакъв вид изградена магия, иначе не само щяхме да я видим, но и да я елиминираме. Поне

така си мисля. Бях чувала за такава магия, наречена изградена, но до днес не се бях сблъсквала с нея. Това, което ни нападна, не се влияеше от никое от обичайните ни средства за обезвреждане.

Императорът продължаваше да я гледа втренчено.

— Магията си е магия. Трябваше да я спрете. Нали за това сте тук!

— Изградената магия е различна от обикновената, Ваше сиятелство.

— Различна ли? И какво толкова и е различното?

— Вместо да използва дарбата на мага, изградената магия е създадена предварително. Може да се съхранява дълго време — хиляди години, дори повече. Когато има нужда от нея, се задейства заклинание и магията се освобождава.

— Какво задейства това заклинание? — попита Себастиан. — Сестра Пердита поклати отчаяно глава.

— Практически всичко, поне така съм чувала. Зависи как е създадена. Никой от днешните магьосници не може да сътвори такава заклинание. Знаем съвсем малко за древните магьосници и техните способности, но от откъслечните сведения се разбира, че изграденото заклинание е нещо, което може да се съхранява в латентен вид, докато дойде моментът да бъде събудено. Също както пролетните посеви, които през зимата са скрити под снеговете. Може да се задейства от топлина, като лек срещу треска — лекът вкарва нещо в организма ти, а треската го задейства. Други се задействат от фини магьоснически трикове, или чрез елегантната употреба на невероятно изтънчено магьосничество и огромна сила.

— Значи човек с дарбата е освободил могъща сила като тези конници? — изрази гласно мислите си Дженсън. — Магьосник, чародейка или нещо такова?

Сестра Пердита поклати глава.

— Може да е именно такъв вид изградена магия, но не е изключено да е заклинание, било то и покъртително мощно, пазено в шишенце и задействано чрез излагане на съдържанието му на каквото и да било — например конски тор.

Император Джаганг махна недоверчиво с ръка.

— Едва ли нещо тъй малко, което може да бъде задействано така просто, може да е много силно.

— Физическите размери или начинът, по който се задейства заклинанието, не бива да се сравняват с резултата, Ваше сиятелство. Между тях няма зависимост, поне не в обичайния смисъл. Механизмите на задействие нямат нищо общо със силата на магията. Дори самата магия и задействащият я механизъм не е задължително да са свързани. Няма правила, по които да се съди за подобна магия.

Императорът описа кръг с ръка над десетките хиляди мъртви войници и коне.

— Очевидно нещо, причинило такъв погром, притежава изключителна сила.

— Армията от призрачни коне, която ни атакува, може да е била ръководена от магьосник, чертаещ символи в магьоснически пясък, докато произнася ужасно сложни заклинания. Или пък може да е било книга, съдържаща информация за отблъскване на кавалерийска атака, отворена на подходящата страница и поднесена пред нападателите — може би от километри разстояние. Дори страхът на човека, разполагащ с подобен вид изградена магия, може да я задейства.

— Искаш да кажеш, че може да бъде задействана и случайно? — попита Дженсън.

— Разбира се. Именно това я прави толкова опасна. Но до колкото съм чела, това става изключително рядко. И понеже може да бъде толкова опасна, този вид магия се обвива с какви ли не предохранителни мерки, включващи в себе си най-дълбоко познаване на магическите техники.

— Но ако един добре обучен магьосник премахне предохранителните мерки, всичко може да бъде задействано от най-елементарен механизъм, така ли? — попита Дженсън.

Сестра Пердита я изгледа многозначително.

— Именно.

— Значи тази призрачна кавалерия може да бъде изпратена насреща ни отново, във всеки един момент, за да ни довърши — заключи Джаганг, оглеждайки опустошеното бойно поле.

Сестрата поклати глава.

— Доколкото знам, изграденото заклинание може да се използва само веднъж. Изчерпва се. Това е една от причините, поради които се среща толкова рядко. Веднъж използвано, изчезва завинаги, а днес

вече няма магьосници, притежаващи силата на древните си предци, които да могат да направят ново.

— Защо досега не сме се сблъскали с изградени заклинания? — с нарастващо нетърпение попита Себастиан. — Как се случи точно сега, изневиделица?

Сестра Пердита го изгледа за момент. В очите и блестеше гняв, какъвто никога не би си позволила да прояви пред императора, макар именно той да бе заповядал атаката срещу Двореца на Изповедниците, завършила със смъртта на толкова много Сестри на светлината.

Изключително бавно и внимателно тя вдигна ръка към Кулата, издигаща се на върха.

— В Магьосническата кула има хиляди стаи. Повечето от тях са пълни с отвратителни и страшни неща. Твърде е възможно, когато притиснахме врага да прекара тук зимата, магьосникът им Зорандер най-после да се е оказал с достатъчно време, за да претърси основно Кулата, да си набави неща, които са му липсвали до момента, за да е готов да ни посрещне напролет, когато настъпим към Ейдиндрил. Косата ми настръхва, като си помисля какви още ужаси може да ни е подготвил. Тази Кула е непревземаема и така е от хиляди години.

Погледът на Себастиан бе по-мрачен дори от Джаганговия.

— Но защо не ни предупреди? За пръв път чувам подобни неща.

— Направих го. Но вие тръгнахте.

— Била си против много други неща, с които сме се справяли — изръмжа насреща и Джаганг. Когато си на война, се научаваш да поемаш рискове и да даваш жертви. Който го е страх от мечки, не ходи в гората. Себастиан посочи Кулата.

— Какво друго можем да очакваме?

— Изградените заклинания са само една от опасностите в борбата с тези хора. Никоя от нас не ги бе възприемала като особено голяма заплаха, понеже се срещат наистина рядко. Но както виждате, дори едно такова заклинание може да се окаже опустошително. Кой знае какви още ужасни беди ни очакват!

По-страшното е, че за повечето от тях изобщо не можем да се догадим. Да вземем само вледеняващата им зима. Тя унищожи стотици хиляди наши войници, без врага да си мръдне дори пръста, без да рискува дори един живот. Само това ни причини повече загуби от почти всяка битка или бедствие. Нима сме очаквали, че ще понесем

такива загуби от снегове и лошо време? Числеността и силата ни помогнаха ли ни пред природните стихии? Нима тези стотици хиляди жертви са по-маловажни, защото са умрели от болести, а не от зловредна магия? Какво значение има това за мъртвите какво значение има за останалите след тях?

Признавам, че в очите на войника победата не е тъй героична и сладка, ако е спечелена над болен и отслабнал враг, но смъртта си е смърт. Нашата армия е многократно по-голяма от тяхната, но ние загубихме стотици хиляди заради студа — не бяха покосени от магия, от която толкова се притеснявате и от която искате да ви защитаваме.

— Но в реална битка — рече изпод вежди Себастиан — нашата многочисленост наистина ни осигурява непобедима сила.

— Кажете го на тези, които умряха от грипове и настинки. Многочислеността не винаги означава победа.

— Това е нелепо! — избухна Себастиан.

Сестра Пердита посочи полето с мъртви войници.

— Кажете го на тях.

— Ако искаме да побеждаваме, трябва да сме готови да поемаме рискове — реши въпроса Джаганг. — Това, което ме интересува, е дали има вероятност врагът да ни атакува с още такива изградени заклинания?

Сестра Пердита поклати глава, сякаш да покаже, че това е въпрос без отговор.

— Съмнявам се, че магьосникът Зорандер познава в дълбочина пазената в Кулата изградена магия. Няма живи магьосници, които да са запознати достатъчно добре с нея.

— Както е видно, все пак е изучил достатъчно добре поне едно такова заклинание — не се съгласи Себастиан.

— И може да се окаже, че то е единственото, което е успял да разгадае и да използва. Както вече казах, веднъж използвано, изграденото заклинание се изчерпва.

— Все пак не е ли възможно — прекъсна я Дженсън — да има и други изградени заклинания, които да е разгадал и да знае как да използва?

— Да. Но не е изключено използването от него заклинание да е последното по своя род. От друга страна, няма как да знаем дали не се е затворил в Кулата с още стотици подобни заклинания, при това доста

по-ужасни от това, което вече изпрати насреща ни. Наистина е невъзможно да разберем.

Черните очи на Джаганг обходиха бойното поле, покрито с трупове на неговите елитни кавалеристи.

— Определено е използвал това заклинание, за да... На хоризонта блесна ослепителна светкавица. Цялото поле се озари, но светлината не отмря, както става при светкавиците. Дженсън побърза да посегне към юздите на Рижка и Пит, за да не хукнат да бягат. Повечето от другите коне се вдигнаха на задните си крака и зацвилиха.

Над реката, виеща се по продължение на долината, в която бе разположена армията на Джаганг, забушуваха пламъци. Светлината бе тъй бяла, тъй чиста, тъй нагорещена, че озари облаците по цялото небе, чак до хоризонта. Беше светлина с такава мощ и наситеност, че повечето хора се свлякоха на земята в ужас.

Яркото зарево се носеше напред с невъзможна бързина, помиташе всичко по пътя си. В същото време бе тъй далеч, че не се чуваше нищо. Скалистите планински зъбери, опасващи града, бяха облени в ослепителен блясък.

След известно време Дженсън чу дълбок боботещ тътен, който отекна дълбоко в душата и. Земята под нозете и потрепери. Мощният ечащ тътен премина в усиливащ се рев.

В светлината се вряза огромна мрачна дъга. Трябваше и време, за да разбере, че поради огромното разстояние това, което и се струваше като огромен облак прах, най-вероятно е вулкан от отломки, не помалки от дървета. Или от каруци. Докато гигантският облак се издигаше все по-нагоре през светлината, постепенно започна да се разсейва, докато от него не остана и следа на фона на всепоглъщащата жега и блясък. Дженсън видя вълна, заприлича и на кръговете, които се образуват, когато хвърлиш камък в езеро. Само че тук беше само една и се разширяваше върху сушата.

Всички стояха като вцепенени, обзети от ужас. Изведнъж в съседния хълм се вряза мощна въздушна стена. Забушува буря от камъни и пясък, която се понесе нагоре към тях. Застигна ги само след миг. Всичко стана тъй внезапно и ги връхлетя с такава сила, че ако клоните не бяха оголели от зимата, със сигурност щяха да останат без листа в същия този миг. Под напора на вятъра дърветата потрепериха.

Конете масово започнаха да скачат на задните си крака и да цвилят. Ездачите им скачаха ужасени, за да не пострадат. Дженсън, олюлявайки се под напора на вятъра, заслони очите си с ръце, едрите мъжаги около нея до един зашепнаха детски молитви към Създателя за избавление.

Джаганг прие гледката с предизвикателно блеснал поглед.

— Добри духове! — възкликна Дженсън, щом първият залп на вятъра поутихна. — Какво беше това?

Сестра Пердита беше пребледняла като платно.

— Светлинна мрежа. — Думите и бяха изречени почти шепнешком, в интонацията и Дженсън долови нещо, което не бе подозирала, че е възможно да изпитва тази жена — ужас.

— Невъзможно! — изфуча император Джаганг. — Сестрите долу ни пазят от светлинни заклинания!

Сестра Пердита не каза нищо. Не можеше да откъсне поглед от потресаващата гледка.

По изражението на Себастиан Дженсън виждаше, че болката му е почти непоносима, но въпреки това той успя да проговори.

— Доколкото знам, светлинната мрежа не може да нанесе кой знае какви поражения, най-много да срине сграда.

Сестра Пердита продължаваше да мълчи. Това бе нейният начин да им покаже, че ако се вгледат около себе си, ще разберат, че е точно обратното.

Дженсън стисна юздите на двата коня с една ръка, а с другата погали Себастиан по гърба. Сърцето и се късаше за него, искаше и се да го отведе на тихо и спокойно място, където някой да се погрижи за раните му. Според Сестрите положението му бе сериозно и се налагаше тяхната намеса. Дженсън предполагаше, че раната, нанесена му от чародейката, трябва да бъде излекувана с магия.

— Как е възможно да е светлинна мрежа! — възкликна Джаганг. — Та тук няма никой — нито войска, нито жив човек. Може би само неколцина с дарбата от техните.

— Това им е достатъчно — обясни Сестра Пердита. — Подобно нещо не се нуждае от подкрепления. Нали ви казах, че тук нещо не е наред. При наличието на тази Кула в Ейдиндрил не се знае на какво е способен един магьосник, пък дори да е останал съвсем сам. Не е изключено да се справи с цяла армия, била тя и с размерите на нашата.

— Искаш да кажеш, че е нещо като засада в планината — в тясна просека дори незначителен по численост отряд може да се справи с огромна армия? — попита Себастиан.

— Точно така.

Джаганг не можеше да повярва на ушите си.

— Да не се опитваш да ме убедиш, че дори някакъв си дръглив дърт магьосник, попаднал в място като Кулата, може да направи всичко това?

Сестра Пердита погледна императора.

— Този дръглив дърт магьосник, както го нарекохте, току що успя да направи невъзможното. Той не само е намерил светлинна мрежа, създадена най-вероятно преди хиляди години, но което е още по-невероятно, някак си е успял да я възпламени.

Джаганг извърна гневния си поглед в посока на изтъляващата светлина.

— Скъпи Създателю! Точно над армията! — Поглади с длан бръснатото си теме, замислен над зловещата истина. — Как е възможно да възпламенят светлинна мрежа сред армията ни? Нали сме предпазени! Как е възможно?

Сестра Пердита заби поглед в земята.

— Няма как да разберем това, Ваше сиятелство. Може да е нещо най-обикновено, например кутия, съдържаща древна светлинна мрежа, от която той е премахнал защитите и я е оставил така, че да преминем през нея. Може би, докато нашите са разполагали лагера си, някой я е намерил, зачудил се е какво ли има в тъй невинната наглед малка кутийка, отворил я е, а дневната светлина е била последната задвижваща сила. А може и да се е случило нещо напълно различно, за което изобщо не бихме могли да се досетим, нито да си представим, камо ли да предвидим. Така и няма да разберем. Който и да е задействал мрежата, сега тя е част от облака, надвиснал над долината.

— Настоятелно ви съветвам да изтеглим незабавно армията от там, Ваше сиятелство — обади се Себастиан и млъкна, присвит от болка. — Щом могат да призват на помощ подобна защита, при всичките наши магьосници и чародейки, които ни пазят, то тогава завземането на Кулата може да се окаже невъзможно.

— Но ние трябва да го направим! — избоботи Джаганг.

Себастиан се отпусна назад, за да изчака пристъпа на болка да отмине.

— Ако изгубим армията, Ваше сиятелство, Господарят Рал ще триумфира. Това е положението. Ейдиндрил не си струва риска. — Говореше не Себастиан, когото Дженсън познаваше, а стратегът на Императорския орден. — По-добре е да се оттеглим и да обмислим внимателно следващата си атака, да ги накараме да се бият при наши условия, не при техни. Времето е наш съюзник, не техен.

Потънал в безмълвна печал и ярост, Джаганг не откъсваше очи от долината, където се намиреше армията му, и обмисляше предложението на Себастиан.

— Това е работа на Господаря Рал — прошепна императорът най-накрая. — Трябва да го убием. В името на Създателя, трябва да го видя мъртъв.

Дженсън знаеше, че е единствената, която може да свърши тази работа.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН КРАЧЕШЕ НЕРВНО из шатрата, стъпките и потъваха глухо в дебелите императорски килими. На входа зорко бдеше една Сестра, чиято задача бе да не допуска някой да притеснява императора или още по-лошо — да го нарани. Навън обикаляше цяла орда стражи, придружавани от Сестри. Сестрата на входа на шатрата от време на време извърщаше глава към неспокойната гостенка.

Дженсън не можеше да спре, не можеше да прави нищо друго. Вътрешностите и се бяха свили на топка — толкова силна бе тревогата и за Себастиан. По време на дългото връщане към лагера той бе изгубил съзнание. Сестра Пердита я предупреди, че има опасност за живота му. Дженсън не можеше да понесе мисълта, че е възможно да го загуби. Той беше единственото, което имаше на този свят.

След тежката кръвозагуба император Джаганг също бе в критично състояние, влошено допълнително от продължителната езда с жалките останки от императорската елитна кавалерия. Така или иначе, той отказа да се движат по-бавно, дори това да му струваше повече болка и усилия. Джаганг не мислеше за себе си, а за сигурността на хората си. Сега най-после и двамата бяха на сигурно място в шатрата на императора, под засилените грижи на цяла армия Сестри на светлината. Дженсън предпочиташе да остане край Себастиан, но Сестрите я изгониха навън.

Гледката в лагера подежда на императора съкрушително. Беше готов да убие всеки, който го предизвика по някакъв начин. Дженсън разбираше бурните му чувства.

Светлинната мрежа беше възпламенена почти в центъра на лагера. Дори толкова часове след събитието на мястото цареше пълен хаос.

Много от подразделенията се бяха разпръснали, готвейки е за евентуална предстояща атака. За други се предполагаше че просто са избягали към хълмовете. На мястото, където се бе възпламенила светлинната мрежа, нямаше нищо освен огромна обгоряла вдлъбнатина. В последвалия хаос никой не бе успял да установи броя

на жертвите. Беше почти невъзможно при толкова много убити и разпръснати се войници да се преброят подразделенията, а още по-малко хората. Но в едно нямаше спор — унищоженията бяха катастрофални.

До Дженсън бяха достигнали слухове, че само за миг са били изпепелени половин милион души. А може би доста повече. Нямаше начин да се установи колко точно са, имаше много тежко ранени — обгорели или ослепени, посечени или с изтръгнати от летящи предмети крайници, смазани от тежки каруци, оглушели, толкова замаяни и вцепенени, че само стояха втрънени в нищото с ококорени очи. Нямаше достатъчно лекари и Сестри на светлината, които да се заемат дори с една нищожна част от ранените. С всеки изминат час хиляди войници умираха от раните си.

Но въпреки ужасяващата си сила ударът не можеше да обезглави гигантското туловище на Императорския орден. Лагерът изглеждаше безкраен и именно поради тази причина голяма част от него беше оцеляла. Според императора бе само въпрос на време, докато загиналите бъдат заменени от нови подразделения. И тогава той възнамеряваше да даде воля на яростта си и да отмъсти на народа на Новия свят.

Дженсън като че започваше да разбира защо Себастиан винаги се бе изказвал тъй остро срещу магията, защо смяташе, че трябва да бъде унищожавана. Никое добро, сторено от магия, не би могло да замени злините, които причиняваше тя. Дженсън се надяваше тази зла сила да пощади поне живота на Себастиан.

Въпреки убеждението на император Джаганг, че силите им скоро ще бъдат възстановени, им предстояха тежки дни. Голяма част от хранителните им запаси беше напълно унищожена, наред с огромни количества провизии и оръжия. В Целия огромен лагер нямаше незасегната палатка. Очакваше ги студена нощ и повечето войници щяха да я прекарат под открито небе. За щастие, макар императорската шатра да бе съборена от магическата стихия, хората му бяха успели да я изправят и да осигурят подслон на предводителя си и първия му стратег.

Дженсън крачеше, разгорещена не само от тревогите си, но и от ярост. Вече не вярваше на света някога да се е раждало по-голямо чудовище от Ричард Рал. Определено никой не бе причинил на

човешкия род повече страдания от него. Умът и не го побираше! Как е възможно да съществува тъй алчен за власт и могъщество човек, който не се спира пред никакви пречки и е готов да изтреби милиони хора по пътя си. Не можеше да повярва, че Ричард Рал е частица от Сътворението. Изключено! По-скоро е последовател на Пазителя.

Очите и плувнаха в сълзи. Започна да изрича пламенни молитви към добрите духове да запазят Себастиан жив, да помогнат на Сестрите да го излекуват.

Със свито от тревога сърце спря и се втренчи в една масичка, която не бе забелязала предишния път. След вражеската атака императорската шатра беше издигната доста набързо и тази масичка, явно от личните покои на императора, вероятно не е била поставена на мястото си. В единия и ъгъл имаше малка етажерка за книги.

В търсене на нещо, което да я разсее и да убие времето в очакване на новини от Себастиан, Дженсън огледа вяло старите книги. Не можа да разчете заглавията им. Поради някаква причина обаче едно от тях привлече вниманието и. Може би откри нещо в ритъма на чуждите думи. Извади книгата от лавицата и я обърна към светлината, опита се да прочете заглавието. Прокара пръсти по трите позлатени думи на корицата. Нищо не и говореха, но в същото време и се струаха някак странно познати.

Ахна от изненада, когато Сестрата, пазеща на входа на шатрата, дръпна книгата от ръцете и.

— Това е лична собственост на император Джаганг. Освен това, като много стари и много крехки, тези книги са изключително ценни. Негово сиятелство не обича никой да му пипа книгите.

Дженсън забеляза как Сестрата оглежда книгата внимателно, сякаш да види дали не е повредена.

— Съжалявам, не исках да и сторя нищо.

— Вие сте много специална гостенка и сме изрично инструктирани да се съобразяваме с желанията ви. Но това са най-ценните книги на Негово сиятелство. Той е изключително ерудиран човек. Колекционира книги. Като гостенка, мисля, че е редно да уважавате волята на домакина и да не пипате книгите му.

— Разбира се, нямах представа. Съжалявам. — Дженсън прехапа долната си устна и погледна за пореден път към завесата, скриваща помещението в дъното на шатрата, където се грижеха за Себастиан.

Толкова и се искаше да получи някакви новини. Обърна се към Сестрата: — Полюбопитствах, понеже досега не бях виждала такива думи.

— Те са на родния език на императора.

— Така ли? А знаете ли какво означават?

— Не знам този език много добре, но ще погледна, може да разбере нещо. — Сестрата присви поглед в сумрака, за да види по-добре написаното, устните и зашепнаха безмълвно, след малко плъзна томчето на мястото му.

— Означава „Колоните на Сътворението“.

— „Колоните на Сътворението“? Можете ли да ми кажете нещо повече за тази книга?

Жената сви рамене.

— В Стария свят има място с такова име. Предполагам книгата е свързана с него.

Преди Дженсън да има време да попита още нещо, Сестра Пердита изхвърча от задната стая, свещите хвърляха сенки върху мрачното и лице.

Дженсън се спусна към нея.

— Как са? И двамата ще се оправят, нали?

Погледът на Сестра Пердита отскочи към другата жена, която тъкмо оставяше книгата на мястото и.

— Върте имат нужда от вас, Сестро, вървете да им помогнете.

— Но Негово сиятелство ми заповяда да пазя.

— Негово сиятелство се нуждае от помощ. Лечението не върви добре. Вървете да помогнете на Сестрите.

Другата кимна и се отправи към завесата.

— Какво става, защо да не върви добре? — попита Дженсън, след като онази се изгуби в дъното.

— Лечение, което е започнато, а след това прекъснато, какъвто е случаят с император Джаганг, създава особен род проблеми — особено, ако Сестрата, която го е започнала, е мъртва. Всеки лечител притежава свое уникално излъчване, така че, когато някой се включи впоследствие и се опита да разбере докъде е стигнал предишният, за да развие започнатото, нещата могат да получат неочакван обрат и процедурата да се усложни. — Тя се усмихна едва. — Но сме уверени, че Негово сиятелство ще се справи. Въпрос на малко повече усилия и

съвместна работа на Сестрите на светлината. Пред полагам, че ще се трудят почти цяла нощ. До сутринта съм сигурна, че всичко ще е овладяно и императорът ще възвърне силата си.

Дженсън преглътна.

— Ами Себастиан?

Сестра Пердита я изгледа с хладен, неразгадаем поглед.

— Бих казала, че зависи от вас.

— От мен ли? Как така? Какво общо имам аз с неговото лечение?

— Всичко.

— Какво бих могла да ви дам аз? Само кажете, готова съм на всичко. Моля ви, трябва да спасите Себастиан.

Сестрата присви устни и скръсти ръце.

— Възстановяването му зависи от категоричното ви решение да унищожите Ричард Рал.

Дженсън не вярваше на ушите си.

— Разбира се, че имам намерение да унищожа Ричард.

— Казах категорично решение, не намерения. Нужно е повече от голи обещания.

Дженсън я изгледа за миг.

— Не разбирам. Пропътувах огромни разстояния в невероятно тежки условия, само и само да мога да получа помощта на Сестрите на светлината, за да съумея да се приближа до Ричард Рал и да го понижа с ножа си.

Сестра Пердита се усмихна с онази своя смразяваща усмивка.

— Е, в такъв случай, ако това е вярно, Себастиан няма за какво да се притеснява.

— Моля ви, Сестро, кажете ми какво искате от мен.

— Смъртта на Ричард Рал.

— Значи имаме обща цел. И съм готова на всичко, за да я постигна, уверявам ви.

Сестрата повдигна една вежда.

— Нима? Император Джаганг спомена, че Сестрата, която е започнала лечението му в Двореца, е била убита от магьоснически огън.

— Да, така беше.

— Видяхте ли кой го изпрати?

На Дженсън и се стори странно, че Сестрата не я попита как така тя е оцеляла от магьосническия огън.

— Беше старец. Кокалест, с чуплива рошава бяла коса.

— Първият магьосник Зедикус Зу'л Зорандер — изсъска отровно Сестрата.

— Да, чух някой да го нарича магьосник Зорандер. Не го познавам.

Сестра Пердита я изгледа яростно.

— Магьосникът Зорандер е дядо на Ричард Рал.

Дженсън зяпна.

— Нямах представа.

— Значи, появява се магьосник, който вилнее из Двореца и едва не убива императора, а вие, която твърдите, че сте готова на всичко, го изпускате и не го унищожавате.

Дженсън разпери безпомощно ръце.

— Но, но аз опитах, наистина. Той просто се измъкна.

Нещата така се объркаха.

— Нима си мислите, че с Ричард Рал ще ви бъде по-лесно? Лесно е да се ръсят гръмки думи. Но когато се стигне до ефективни действия, не можете да се справите дори с одъртелия дядо магьосник!

Дженсън си забрани да плаче. Тя беше боец. Чувстваше се глупаво, засрамена.

— Но аз...

— Дойдохте да търсите помощ от Сестрите. Твърдите, че искате да убиете Ричард Рал.

— Така е, но не разбирам какво общо може да има това със Себастиан.

Сестра Пердита вдигна пръст, за да въдвори тишина.

— Себастиан го грози смърт. Бил е ударен от опасен вид магия, изпратена от изключително могъща чародейка. Тъканта на магията е проникнала дълбоко в тялото му. Ако не се вземат мерки, тя ще го убие съвсем скоро.

— Моля ви, побързайте.

Каменното изражение на Сестрата накара Дженсън да замълчи по средата на изречението си.

— Тази магия е опасна и за нас — за хората, които се опитват да го излекуват. Всяка Сестра, която се опита да премахне нишките на

магията, рискува да изгуби живота си, наред с неговия. Ако ще рискуваме живота на Сестрите, предпочитам да ви върна обещанието да убиете Ричард Рал.

— Как можете да поставяте условия, когато става въпрос за човешки живот!

Сестрата се изпъчи възмутено.

— За излекуването на един-единствен човек ще трябва да пожертваме живота на много от Сестрите, а също и немалко време. Как се осмелявате да изисквате това от нас! Как се осмелявате да ни молите да оставим други хора да умрат, за да спасим любовника ви!

Дженсън не можеше да отговори на този ужасен въпрос.

— Ако все пак ще го правим, то трябва поне да е на цена, която си струва да заплатим в замяна на тези животи. Спасяването на този човек трябва да бъде заплатено подобаващо. Какво друго очаквахте? Нали това искате? В замяна на спасяването на толкова скъп за вас човек.

— Той е скъп и за вас! За Императорския орден! За каузата ви! За вашия император!

Сестра Пердита изчака Дженсън да млъкне, след малко продължи:

— Никой отделен човек не е важен, освен с онова, което може да даде на другите. Само вие можете да го направите важен. За да спасим толкова важен за вас човек, се нуждаем от категоричното ви уверение, че ще убиете лично Ричард Рал. Веднъж завинаги. Действителното ви уверение за това.

— Нямам представа колко силно желая да убия Ричард Рал, Сестро Пердита. Той поръча убийството на майка ми. Тя издъхна в ръцете ми. По негова заповед император Джаганг едва не изгуби живота си. Ричард е виновен за нараняването на Себастиан! За немислими и ужасни страдания! За убийства, които човешкият ум не може да възприеме! Искам смъртта на този човек!

— Тогава, нека освободим гласа.

Дженсън отстъпи назад изумена.

— Моля?

— Грушдева.

Звукът на тази дума я накара да ококори широко очи.

— Откъде чу това?

На лицето на Сестра Пердита се разля самодоволна усмивка.

— От теб, скъпа.

— Никога не съм...

— На вечерята с Негово сиятелство. Попита те защо искаш да убиеш брат си, поради каква причина, с каква цел. Ти каза Грушдева.

— Не съм казвала подобно нещо.

Усмивката се изкриви в злобна гримаса.

— Напротив, скъпа, каза го. Нима искаш да ме излъжеш? Да отречеш, че тази дума бе прошепната в главата ти? — Дженсън не отвърна и Сестра Пердита продължи: — Знаеш ли какво означава? Тази дума — Грушдева.

— Не.

— Отмъщение.

— Откъде знаеш?

— Знам този език.

Дженсън не смееше да помръдне, цялото и тяло се бе вкочанило.

— Какво по-точно искаш да ми предложиш?

— Ами предлагам ти да спасим живота на Себастиан.

— Но какво друго?

Сестра Пердита сви рамене.

— Част от Сестрите ще те заведат на едно спокойно място, където можем да останем насаме, докато друга част продължат да се грижат за Себастиан, както пожела. На сутринта той ще е по-добре и тогава двамата ще можете да се отправите към Ричард Рал, за да го убие. Дойдохте тук, за да ни помолите за помощ. Предлагам ти тази помощ. Благодарение на това, което направим за теб, ще можеш да изпълниш мисията си.

Дженсън преглътна. Гласът бе странно притихнал. Нито дума. Мълчанието му я изпълни с още по-тягостни чувства, отколкото присъствието му.

— Себастиан умира. Още малко и ще бъде късно да му бъде оказана каквато и да било помощ. Да или не, Дженсън Рал?

— Ако...

— Да или не! Времето ти изтича. Ако искаш да убиеш Ричард Рал, ако искаш да спасиш Себастиан, изречи само една дума. Направи го сега, за да не съжаляваш цяла вечност, че не си го сторила.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ЗАВЪРЗАХА КОНЕТЕ и Дженсън погали Рижка зад ушите. С треперещи пръсти плъзна другата си ръка под муцуната и и притисна лицето си в мекия влажен нос.

— Бъди добро момиче, докато се върна — прошепна тя.

Рижка изцвили тихичко в отговор на нежните думи. Харесваше и да си мисли, че кобилата и я разбира. Някога и козичката и Бети бе наостряла уши и вирвала малката си опашчица, докато Дженсън споделяше пред нея най-скритите си страхове, убедена, че четириногата и дружка попива всяка дума.

Вгледа се в оголелите клони, полюшващи се в тихата нощ под пълната луна, забулена зад ефирен воал от облаци — сякаш единствен свидетел.

— Идваш ли?

— Да, Сестро Пердита.

— Побързай, вече ни очакват.

Дженсън я последва нагоре към брега. Мъхестата земя бе покрита с мек килим от сухи листа и съчки. Тук-там стърчаха корени, осигуряващи добри стъпенки в стръмния терен. Горе започна равно. Облечена в тъмносивата си рокля, Сестрата буквално се сля с гъсталака. На Дженсън и направи впечатление, че въпреки едрата си фигура Сестра Пердита се движи с изящество и грация.

Гласът продължаваше да мълчи. Досега в напрегнати моменти винаги се беше обаждал. Сега не казваше нито дума. Все се беше опитвала да го прогони, да се освободи от него. Едва сега си даваше сметка колко ужасяваща и плашеща би могла да бъде тишината.

Пълната луна зад финия воал от облаци осветяваше пътя им достатъчно. Дженсън виждаше дъха си в студения въздух, докато следваше Сестрата сред дърветата, гмуркайки се под гъсти ниски клони на борове и смърч. В гората винаги се бе чувствала у дома си, но този път усещането не беше толкова приятно, дърветата не и действаха успокояващо и отпускащо.

Предпочиташе да е сама, а не в компанията на тази сурова жена. Веднага щом Дженсън изрече думата, която щеше да спаси живота на Себастиан, Сестра Пердита зае категорично властна позиция и от държанието и изчезна всякаква любезност и гостоприемство. Заповедите и станаха остри и категорични, при това държеше Дженсън да усеща строгостта и.

Но поне си удържа на думата. Веднага щом получи исканото обещание, Пердита се разпореди Сестрите да започнат да спасяват живота на Себастиан. Докато част от тях бяха изпратени напред, за да приготвят някакви неща, които само те си знаеха, на Дженсън и бе позволено да влезе за малко при Себастиан, за да се увери, че се прави всичко възможно за спасяването му.

Преди да излезе от стаята, където лежеше той, тя се наведе и нежно целуна красивите му устни, прокара ръка по щръкналата му бяла коса и накрая допря уста до затворените му клепачи. Произнесе тихичка молитва към майка си да бди над него от света на духовете.

Сестра Пердита не я прекъсна, нито я подкани да побърза. Накрая Дженсън отстъпи от леглото и остави Сестрите да работят.

На излизане и бе позволено да хвърли бърз поглед в покоите на императора. Видя четири Сестри, скупчени над ранения му крак. Джаганг беше в безсъзнание. Четирите му лечителки явно също изпитваха болка, от време на време вдигаха трескаво ръцете си към главата. Преди да ги види и да получи обяснение от Сестра Пердита, Дженсън нямаше представа, че лечението е толкова труден и мъчителен за Сестрите процес. Направи и впечатление, че като че ли не се притесняват толкова за живота на императора, колкото за Себастиановия.

Отмести един боров клон и потъна още по-навътре в страховитата гора, като се стараеше да не изпуска от поглед Сестра Пердита.

— Защо е нужно да се отдалечаваме толкова много от лагера? — прошепна Дженсън. Остана с впечатлението, че яздят с часове.

Сестра Пердита се обърна да я погледне, сякаш учудена на глупавия и въпрос. Дългата и плитка се завъртя над рамото.

— За да извършим онова, което е нужно. Насаеме.

Дженсън се изкушаваше да я попита какво е това нещо, но знаеше, че Сестрата няма да и отговори. На всичките и въпроси досега

бе отговаряла уклончиво и с общи приказки, напомняйки и непрекъснато за дадената дума и за задължението и да изпълни своята част от сделката — да прави, каквото и кажат, докато всичко приключи.

Дженсън се опитваше да не мисли за бъдещето. Вместо това си представи как на сутринта поема на път в компанията на оздравелия Себастиан, как пътят ги отвежда сред планини и полета, далеч от всички тези хора. Далеч от свирепите лица на войниците от Императорския орден.

Знаеше, че те са се заели с непосилната задача да се борят срещу Господаря Рал, но въпреки това не можеше да не настръхва при вида им. Чувстваше се уязвима като сърна, попаднала сред глутница вълци. Всеки път, когато се опитваше да сподели тези си усещания пред Себастиан, той не я разбираше. Той беше мъж. Дженсън предполагаше, че един мъж не може да си представи какво означава да те гледат похотливо. Как да му обясни, че кръвта се смразява в жилите и когато мерне развратните им усмивки и свирепите им очи?

Трябва само да изпълни, каквото поиска от нея Сестра Пердита, и на сутринта ще може да се махне оттук заедно със Себастиан. Сестрите я бяха уверили, че ще и помогнат и ще увеличат шансовете и да убие Ричард Рал. Това бе единственото, което я вълнуваше в момента. Ако най-сетне съумее да убие Ричард Рал, ще бъде свободна. Ще може да разполага с живота си. Нещо повече — ще спаси не само себе си, но и целия свят, отървавайки го от жестокия касапин.

Бяха оставили конете сред дървета с голи клони — предимно дъбове. Поради липсата на листа на пръв поглед гората изглеждаше лесно проходима, но постепенно навлизаха в по-гъсти участъци с борове и смърчове, клоните на много, от които опасваха стволите им чак до земята, а високите корони забулваха лунната светлина и ги обвиваха в мрак. Дженсън следваше плътно Сестрата. Двете жени потъваха все по-надълбоко в притихналата призрачна гора.

Дженсън бе прекарала по-голяма част от живота си в горите. Умееше да уцелва и най-незабележимите пътеки. Сестра Пердита се движеше уверено, сякаш се намираще на широк път, докато Дженсън не виждаше и следа от пътека. Горският под бе мек и девствен. Имаше недокоснати съчки и сухи листа, фин мъх, неразрязан от човешки крак. По всичко личеше, че се движат без цел и посока, но въпреки това, по

увереността в движенията на Сестрата, Дженсън можеше да съди, че определено тази жена знае къде отива макар пътят и да е невидим за чуждо око.

В един миг до ушите на Дженсън достигна слаб звук, носещ се сред гъстата гора. Между клоните пред тях се мярна призрачна светлинка. В ледения въздух се долавяше странна, неприятна миризма на разложено, съчетана с тънка нишка сладникавост, от която на човек му се повдигаше.

Докато следваше Сестра Пердита между гъстите дървета, Дженсън започна да различава отделни гласове, свързани в нисък гърлен напев. Думите не можеше да отчлени, но те отекваха дълбоко в душата и, необичайният им ритъм трептеше странно познато някъде дълбоко в съзнанието и. Дори без да може да отдели думите, усети, че натрапливата миризма като че ли извира от тях. Странни и учудващо лични, те караха стомаха и да се свива на топка и го изпълваха с внезапен порив да се излее навън.

Сестра Пердита спря и се обърна, за да види дали повереницата и я следва. Дженсън видя бледата лунна светлина да проблясва върху халката през долната устна на Сестрата. Всички Сестри носеха такива халки. На Дженсън този обичай и се виждаше отвратителен, нищо че така уж изразявали привързаността и верността си към император Джаганг.

Сестра Пердита отмести един клон и пусна Дженсън пред себе си. При звуците на монотонния напев сърцето и учести ритъма си. Пред погледа и се откри полянка сред дърветата, от която се виждаха луната и къс небе.

Дженсън погледна Сестрата и продължи напред, докато стигна до широк кръг от запалени свещи, поставени толкова нагъсто, че приличаха на огнен обръч против демони. Вътре бе вписан друг, помалък кръг, очертан от някакъв бял пясък, искрящ на светлината. В кръга, пак със същия странен бял пясък, бяха начертани символи, каквито Дженсън никога не бе виждала.

В центъра на всичко това, отново в кръг, седяха седем Сестри на светлината. Между две от тях като, че бе запазено място за някой отсъстващ — несъмнено Сестра Пердита. Докато произнасяха напева на непознатия за Дженсън език, жените бяха със затворени очи.

Устните им се разтваряха, изричайки неразбираемите гърлени думи, при движението лунната светлина проблясваше в халките.

— Трябва да седнеш в центъра на кръга — тихо каза Сестра Пердита. — Остави дрехите си тук.

Дженсън я изгледа, посрещнаха я очи, в които се четеше твърдост.

— Моля?

— Съблечи се и седни в средата на кръга, с лице към празното място.

Заповедта бе произнесена с толкова хладна непоколебимост, че Дженсън нямаше друг избор, освен да се подчини. Сестрата пое наметалото и, после отстъпи, наблюдавайки я. След като роклята на Дженсън се свлече на земята, тя обви с ръце настръхналите си от студа рамене. Зъбите и тракаха, но не само от лошото време. Посрещната от твърдия мълчалив поглед на Сестрата, Дженсън преглътна с отвращение и продължи да се съблича.

Сестра Пердита я подбутна с пръст.

— Върви.

— Какво трябва да правя? — Дженсън долови в собствения си глас изненадваща категоричност.

Сестра Пердита се замисли за миг, но все пак отговори:

— Задачата ти е да убиеш Господаря Рал. За да ти помогнем, ще разкъсаме воала, обвиващ отвъдния свят.

Дженсън поклати глава.

— Не! Не мога да направя такова нещо.

— Всеки го прави. Когато човек умира, минава през воала. Смъртта е част от живота. За да убиеш Господаря Рал, ще ти е нужна помощ. Точно това смятаме да направим — да ти помогнем.

— Но отвъдният свят е свят на мъртвите, не мога.

— Не само можеш, но и ще го направиш. Вече си дала дума. Ако не изпълниш обещанието си, колцина още ще избие Господарят Рал? Ще го направиш, иначе кръвта на всяка от тези бъдещи жертви ще бъде отпечатана на дланите ти. Отказът ти ще доведе до смъртта на хиляди. Ти, Дженсън Рал ще помогнеш на брат си. Ти, Дженсън Рал, ще отвориш портите на смъртта и ще сложиш край на живота на тези хора. Ти, Дженсън Рал, ще се превърнеш в последователка на

Пазителя. От теб се иска да събереш смелост да отхвърлиш всичко това и да насочиш смъртта към Ричард Рал.

Дженсън потръпна, по бузите и започнаха да се стичат сълзи, обмисляше чудовищното предложение на Сестра Пердита, ужасяващия си избор. Отправи молитва към майка си, попита я как е редно да постъпи, но не получи отговор. Дори гласът мълчеше.

Прекрачи обръча от свещи.

Трябва да го направи. Трябва да сложи край на управлението на Ричард Рал.

Добре поне че вътрешността на кръга изглеждаше тъмна. Ужасяваше я мисълта да стои гола пред непознати, пък било то и пред жени. Но това бе най-малката и грижа в момента.

Влезе в кръга от искрящ бял пясък, който и се стори леденостуден, сякаш зимата изведнъж я сграбчи в прегръдките си. Затрепери, обви ръце около тялото си и продължи напред към центъра на кръга от жени.

В средата, от същия искрящ бял пясък, бе начертана Милостта. Не можеше да откъсне поглед от символа, който самата тя бе чертала толкова пъти, макар ръката и да не бе направлявана от дарбата.

— Седни — заповяда и Сестра Пердита. Дженсън се стресна. Жената стоеше плътно до нея и като вдигна ръце на раменете и, я натисна към земята. Дженсън седна с кръстосани крака в центъра на осмолъчата звезда в средата на Милостта. Едва тогава забеляза, че всяка от Сестрите е седнала върху продължението на един от седемте лъча. Само осмият лъч точно пред Дженсън бе празен.

Дженсън седеше гола, трепереца, в средата на кръга, Сестрите на светлината подхващаха отново напева си.

Гората бе мрачна и потискаща, дърветата бяха оголели, клоните им се полюшваха на вятъра, търсейки опора един в друг — Заприличаха и на скелетите на мъртвите, които Дженсън се опасяваше, че Сестрите ще извикат.

Изведнъж всичко утихна. Вместо да заеме празното място на върха на осмия лъч, както бе очаквала Дженсън, Сестра Пердита застана зад нея и произнесе кратки, остри думи на странния език.

В напевната си реч Сестрата натърти отчетливо на думата Грушдева и вдигна ръка над главата на Дженсън. От шепата и се посипа пясък. Пясъкът се възпламени с боботещ съсък, от който

Дженсън подскочи, краткият пламък озари за миг лицата на насядалите в кръг Сестри.

Постепенно всички заговориха в един глас.

— *Ту ваш мишт. Ту васк мишт. Грушдева ду калт мишт.*

Дженсън веднага разпозна думите, но не само това — усети, че гласът в главата и ги повтаря заедно със Сестрите. Появата на гласа я изпълни със страх, но и подежда някак успокояващо. Липсата му и беше почти непоносима.

— *Ту ваш мишт. Ту васк мишт. Грушдева ду калт мишт.*

Напевът я унесе, постепенно се почувства успокоена. Замисли се как стигна дотук, прехвърли в главата си ужасите на досегашния си живот, още от времето, когато, шестгодишна, напусна Народния дворец с майка си. Сети се за всичките пъти, в които Господарят Рал ги бе откривал и се бе налагало да се впускат в отчаян бяг, оставяйки всичко зад себе си. Накрая стигна и до ужасната дъждовна нощ, когато Д'Харанските войници нахълтаха в къщата им. Споменът за майка и, просната на пода в предсмъртна агония, извика сълзи в очите и. След това в главата и изникна развихреният образ на Себастиан, който се втурна в яростна битка. Чу и последните думи на майка си, когато я молеше да я остави там, на кървавия под, и да се спасява. Испита цялата тежест на страданието си и изкрещя от болка и ужас.

— *Ту ваш мишт. Ту васк мишт. Грушдева ду калт мишт.*

Крясъкът и премина в накъсани стенания. Майка и толкова и липсваше. Толкова се страхуваше за Себастиан. Чувстваше се толкова ужасно самотна на света. Беше видяла в очите толкова много смърт. Искеше всичко това да свърши. Веднъж и завинаги.

— *Ту ваш мишт. Ту васк мишт. Грушдева ду калт мишт.*

Когато вдигна глава, през замъгления си от сълзите поглед видя тъмна фигура на мястото, което допреди миг бе празно. Очите му искряха като свещи. Дженсън се вгледа в тези очи, сякаш надничаше в самия глас.

— *Ту ваш мишт, Дженсън. Ту васк мишт, Дженсън* — монотонно произнесе гласът пред и в нея. — Отвори душата си към мен, Дженсън. Отвори душата си за мен, Дженсън.

Не можеше да отмести поглед от пламналия зловец поглед. Това бе гласът, само дето не беше в главата и. Беше гласът пред нея.

Стоящата отзад Сестра Пердита отново хвърли искрящия си прах, само че този път, след като го възпламени, го изпрати към съществото с огнените очи пред Дженсън.

Беше майката на Дженсън.

— Дженсън — отрони тя. — *Преданджи*.

— Моля? — простена шокирана Дженсън.

— Предай се.

Сълзите и рукнаха като из ведро.

— Мамо! О, мамо!

Дженсън понечи да се изправи, искаше и се да се втурне към майка си, но Сестра Пердита я натисна по раменете, за да я задържи на място.

Щом пламъците утихнаха и светлината угасна, майка и се стопа в тъмнината, пред нея отново стоеше съществото с огнените очи.

— *Грушдева ду калт мишт* — изръмжа гласът.

— Моля? — проплака Дженсън.

— Отмъщение чрез мен — преведе и гласът. — *Преданджи*, Дженсън. Предай се и отмъщението ще бъде твое.

— Да! — изкрещя Дженсън. — Да! Предавам се, за да отмъстя!

Съществото се ухили, сякаш се разтегли процеп към отвъдния свят.

Изправи се — трептяща сянка, наведена към нея. Лунната светлина проблесна в мускулите му, когато тялото му тръгна напред, движенията му бяха почти котешки. Усмивката не слизаше от лицето му, виждаха се спираците дъха остри зъби.

Дженсън не знаеше какво да прави, искаше само да сложи край на всичко това веднъж завинаги. Повече не можеше да издържа. Искаше да убие Ричард Рал. Беше жадна за отмъщение. Искаше да си върне майката.

Съществото стоеше точно до нея, трептяща сила и форма, която хем бе там, хем я нямаше, отчасти в този свят, отчасти в другия.

Изведнъж Дженсън забеляза отвъд съществото, отвъд обръча от Сестри, искрящия бял пясък и свещите, от сенките да излизат огромни фигури — на четири крака. Бяха стотици, жълтите им очи раздираха тъмнината, от ноздрите им се виеше пушек. Изглеждаха като че идват от друг свят, но определено присъстваха в този.

— Дженсън — прошепна гласът, надвесен над нея, — Дженсън, Дженсън. — Усмихна и се с мрачна усмивка, по-мрачна от очите на император Джаганг, по-непрогледна от безлунна нощ.

— Какви са — прошепна тя през сълзи, — какви са тези същества?

— Ами това са хрътките на отмъщението. Прегърни ме и ще ги освободя.

Тя ококори очи.

— Моля?

— Отдай ми се, Дженсън, прегърни ме и аз ще освободя хрътките в твоё име.

Тя се дръпна, за да се отдалечи от съществото, не смееше да мигне. Едва си поемаше дъх. Съществото се протегна към нея, от гърлото му се понесе мъркащ звук, очите му се втренчиха в нейните.

Мъчеше се да си спомни думата, важната думичка. Беше и на езика, но щом погледна в искрящите очи, и изхвъркна от главата. Съзнанието и се вцепени. Думата и трябваше, но не можеше да се добере до нея.

— *Грушдева ду калт мишт* — провлачи гласът с гърленото си, ечащо ръмжене. — Отмъщение чрез мен.

— Отмъщение — повтори като замаяна Дженсън.

— Отвори душата си към мен, отвори душата си за мен. Предай се. Отмъсти за майка си.

Съществото прокара един дълъг пръст по лицето и и тя веднага усети къде се намира Ричард Рал — сякаш в нея заработи връзката, посочваща на Д'Харанците местоположението му. На юг. Далеч на юг. Тук нямаше да го намери.

— Прегърни ме — въздъхна гласът на милиметри от лицето и.

Дженсън се озова просната по гръб. Това я изненада и ужаси. Не си спомняше да се е отпускала назад. Все едно някой друг движеше тялото и. Осъзна, че съществото, представляващо гласа, се намества между разтворените и крака.

— Предай волята си, Дженсън. Предай плътта си — шепнеше гласът — и аз ще освободя хрътките, за да ти помогнат.

Ще ти помогна да убиеш Ричард Рал.

Думата все не идваше и не идваше. Изгубена. Също като нея изгубена.

— Не. Не. — заекна тя, ококорените и широко очи бяха пълни със сълзи.

— Прегърни ме и отмъщението ще бъде твое. Ричард Рал ще бъде твой, ще го убиеш. Прегърни ме. Предай плътта си, а заедно с нея и волята си.

Тя бе Дженсън Рал. Животът си беше неин.

— Не.

Сестрите в кръга изкрещяха, раздрани от внезапна болка. Бяха вдигнали ръце към ушите си, агонизиращи, виеха като кучета.

Святкащите очи се впериха в Дженсън. Усмивката се върна на устните, този път между острите зъби излезе дим.

— Предай се, Дженсън — избоботи гласът вледеняващата си команда, — предай плътта си. Предай волята си. И ще можеш да отмъстиш. Ричард Рал ще бъде твой.

— Не — отсече тя и се дръпна назад, съществото се примъкна към нея. Пръстите и се забиха в пръстта. — Не! Ако това е цената, която трябва да заплатя, ще пожертвам плътта и волята си. Ще го направя, щом така ще помогна да бъде освободен този свят от жестокия убиец Ричард Рал. Но няма да го направя, докато не видя, че си изпълнил желанието ми.

— Сделка? — изсъска гласът. Блясъкът в очите стана червен. — Искаш да се пазариш с мен?

— Това е моята цена. Пусни хрътките си. Помогни ми да убия Ричард Рал. Когато получа отмъщението си, ще се предам.

Съществото се ухили с кошмарна усмивка.

Между зъбите се стрелна дълъг език, облиза я с похотлива страст, мина от голите и слабини чак до гърдите. Разтърси цялото и тяло, чак до дълбините на душата и.

— Сделката е сключена, Дженсън Рал.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ФРИДРИХ С МЪКА СИ ПРОПРАВЯШЕ ПЪТ сред гъстите треви край езерцето и се опитваше да не мисли за стържещия глад. Но стомахът му къркореше силно и бе трудно да отклони вниманието си от него. Една риба би го задоволила чудесно, но рибата трябва да се сготви, а най-напред и да се улови. Огледа брега. Жабешките бутчета също са добър вариант. Все пак с парче изсушено месо би станало най-бързо. Де да бе извадил един сухар от раницата си при последната почивка. Така поне щеше да има нещо да смуче.

На места ивиците по-ниска трева образуваха своеобразни зелени ръкави покрай брега на езерото. Другаде се извисяваха притихнали островчета от високи тръстики. Слънцето вече преваляше зад хълмовете отатък езерото, сред внушителните вековни дървета, подредени от отсрещната страна на пътеката, падна мрак. Въздухът беше мъртвешки спокоен, гладката повърхност на водата блестеше, позлатена от последните отблясъци на западното небе.

Фридрих поспря, за да си обтегне гърба, и се взря сред сенките между дърветата. Имаше нужда от кратка почивка, за да отпусне уморените си нозе. Трябваше да реши дали е време да мисли за пренощуване, или поне да извади един сухар от раницата си. Между дърветата блещукаше вода, завита под тънки воали прозирен мъх.

Из хълмистата местност се пътуваше леко, пътеката не губеше височина. Долу в ниското явно бе мочурливо и трудно проходимо. Блатата го отвращаваха. Извикваха в главата му болезнени спомени.

Разгони облак комари, плъпнал пред лицето му, после подпъхна пръсти под ремъците на раницата си, колебаейки се какво да предприеме — да търси място за нощувка или да продължи. Макар да бе изморен след усиленото ходене, пътуваше вече от доста време и бе влязъл във форма, готов да посрещне негодите на новия си живот. Поне се чувстваше по-силен, отколкото първия ден.

Из пътя често се обръщаше мислено към Алтея. Описваше и с най-големи подробности гледките, които виждаше, местността,

растителността, небето, надяваше се да го чуе от света, в който бе отлетяла, и да му се усмихва със златната си усмивка.

Вече мръкваше и трябваше да реши какво ще прави. Не му се пътуваше нощем. Имаше новолуние и той прекрасно знаеше, че когато залезе слънцето и небето почернее, ще падне непрогледен мрак. Нямаше облаци, така че можеше да се надява поне на малките блещукащи звезди. Непрогледният мрак го изпълваше с истински ужас. Най-много мразеше, когато е толкова тъмно, че човек не може да определи кое е горе и кое долу. Тогава се чувстваше съвсем сам.

Дори при звездно небе в непознати местности се пътува трудно. В тъмнината човек лесно може да се отклони от пътеката и да се изгуби. Което означава, че на сутринта най-вероятно ще му се наложи да си проправя път през непроходими терени или да търси пътека и в крайна сметка да не постигне нищо друго, освен загуба на време.

Най-добре да се установи за нощувка. Беше топло, така че не беше толкова наложително да пали огън, макар че вътрешно му се щеше. Но знаеше, че огънят може да привлече нежелано внимание. Нямаше представа какво може да има по тези места, а огънят се забелязва от километри. Най-добре да остане на тъмно и да пожертва удобството и уюта за сметка на сигурността. Нали разполага с цяло звездно небе.

Каза си, че ако продължи още малко по пътеката, най-вероятно тя ще започне да се изкачва и да излезе извън блатата, където определено би имал по-добри възможности за лагеруване с по-малка вероятност от змии. Змиите, в търсене на топлина, биха подирили близостта на заспал на земята човек. Нямаше да му е приятно да се събуди и да намери в завивките си навита на руло змия. Намести раницата на гърба си. Имаше още малко време до мръкнало, така че можеше да си позволи да повърви.

Тъкмо направи крачка и до слуха му достигна слаб звук. Не беше отчетлив, но дойде толкова не на място, че мигновено се обърна и огледа пътеката на север, откъдето му се стори, че идва. Определено не можеше да оприличи звука на нищо познато, не беше нито жаба, нито катерица или птичка. Докато напрягаше нервно слух, настана тишина.

— Вече съм твърде стар за такива начинания — измърмори под мустак и тръгна.

Другата причина, която го теглеше да върви напред, бе увереността, че е съвсем близо до целта си. Е, може би оставаха още няколко дни, нямаше как да определи със сигурност, но може пък да е съвсем близо. Ако е така, то би било глупаво да спира да нощува. Всяка минута бе ценна.

Най-малкото, което можеше да направи, бе да походи още. Ако се наложи, винаги може да си вдигне лагер, преди да е мръкнало съвсем. Каза си, че може да върви, докато съвсем престане да вижда пътеката пред себе си, а после да си опъне завивките в тревата край езерото. Все пак не му се нравеше идеята да спи на открито край пътеката — не и в сърцето на Стария свят. Не и когато знае, че наоколо може да кръстосват нощни стражи. През последните няколко дни бе забелязал доста патрулиращи части на Императорския орден.

Избягваше градовете и селата, вървеше колкото се може по-напряко към целта си. На няколко пъти му се наложи да коригира посоката. По пътя си избягваше старателно всякакви срещи с войници, защото те криеха потенциална заплаха от залавяне и разпитване. Искаше му се да вярва, че един възрастен самотен пътник едва ли би изглеждал особено подозрителен в очите на стражите, че едрите войници от Ордена едва ли биха го възприели като някаква заплаха. Но кой знае.

Пък и беше чувал, на минаване през градове и населени места, че Ордентът не се нуждае от специална причина да прибере и измъчва, който си поиска и когато си поиска. А има ли мъчение, рано или късно следва и признание, ако ще да си напълно невинен. Тогава мъчителят ти се убеждава, че е бил прав, като те е задържал, и се амбицира да изтръгне от теб информация за още „заговорници с непочтени намерения“, както говореха хората. Жестокият разпитващ никога не остава без работа и без виновници, които трябва да бъдат наказани.

Чу се някакво щракване, което накара Фридрих да се обърне рязко и да замръзне на място, напрегнал слух и зрение. Небето и езерото бяха обагрени в лилаво. Клоните, надвиснали над пътеката като разперени пръсти, готови да сграбчат непредпазливия пътник след мръкнало, не потрепваха.

Из тези гори вероятно бродеха какви ли не същества. Сигурно много от тях се будеха след дневната почивка и се готвеха да тръгнат на нощния си лов. Совите, полевките, опосумите, мечките и още цял

рояк твари бяха нощни животни. Наостри уши, за да долови отново звука. Нищо не помръдваше.

Фридрих се обърна и усили ход. Сигурно е някой от горските обитатели, излязъл на лов за корени или насекоми. По-бързото темпо го задъха. Облиза пресъхналите си устни, но не постигна кой знае какъв ефект. Въпреки че беше много жаден, не искаше да спира точно сега.

Знаеше, че си въобразява. Намираще се в непозната страна, бродеше из непозната гора, а вече мръкваше. Обикновено не се стряскаше толкова от някакви си горски звуци, плашещи повечето хора. Беше прекарал в блатото с Алтея доста години и знаеше какво означава истинско страшилище. Знаеше, че в гората живеят безброй безобидни създания, които не пречат на никого. Вероятно и сега става въпрос именно за нещо такова. Изведнъж обаче умората му изчезна и желанието му да прекара тук нощта се изпари.

Както бързаше по пътеката, хвърли поглед през рамо. Имаше смущаващото усещане, че зад него има нещо. Че нещо го наблюдава. При тази мисъл косъмчетата по тила му настръхнаха.

Продължи да се взира, но не забеляза нищо. Зад него бе тихо. Каза си, че или нещото е твърде безшумно, или си въобразява.

Дишаше тежко, сърцето му щеше да се пръсне. Усили ход още повече. Може би, ако побърза още малко, все пак ще стигне целта си и няма да му се наложи да прекарва нощта сам из тия пуцинаци.

Пак хвърли поглед през рамо.

Наблюдаваха го две очи.

Изненадата му бе толкова голяма, че се спъна в собствената си обувка и се просна на земята. Завъртя се и седна на пътеката, след което заотстъпва панически.

Дебнещите очи не бяха изчезнали. Не си ги бе въобразил. Измежду сенките го наблюдаваха искрящи жълти очи.

В тишината дочу ниско ръмжене, звярът излезе от дълбоките сенки и застана в сумрака между гората и езерото. Беше огромен — може би двойно по-голям от вълк, с широк гръден кош и набит врат. Пристъпи внимателно напред, свел глава, искрящите му очи не се отлепяха от Фридрих.

Съществото го дебнеше.

Фридрих изкрещя и трескаво се изправи на крака, плюо си на петите и хукна през глава в другата посока. Страхът му даваше криле, вече не чувстваше тежестта на годините. Бързият поглед през рамо го убеди, че съществото е по-бързо от него и бързо скъсява дистанцията.

Още по-страшното бе, че измежду сенките заблестяха още и още чифтове искрящи очи.

Бяха излезли на нощен лов.

Фридрих бе тяхната плячка.

Виещият звяр стовари тежката си лапа върху гърба на Фридрих, който остана без дъх. Просна се по лице на земята. Продължи с опитите си да се измъкне от звяра, който обаче не го изпускате. Разяреното същество докопа раницата му, раздра я с един мощен удар, целящ да достигне до гърба на жертвата.

Фридрих си представи разкъсаното си на парчета тяло.

Разбра, че ще умре.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В ОТЧАЯНИЯ СИ ОПИТ ЗА БЯГСТВО Фридрих нададе истеричен вик. Съществото, също с вой, се хвърли върху гърба му и разкъса раницата му, но не стигна до месо. Багажът на Фридрих се оказа единствената му преграда пред огромните остри зъби. Тежестта на дивия звяр го притискаше към земята, мощните предни крака се бяха вкопчили в тялото му като клещи, той не можеше да помръдне, камо ли да побегне.

В отчаянието си Фридрих пъкна ръка под тялото си, за да се опита да се добере до ножа. Пръстите му се вкопчиха в дръжката и освободиха острието. Без да губи нито секунда, той се извъртя и го заби в тялото на звяра. Уцели кокалестата раменна става, без да нанесе кой знае какви поражения. Замахна отново, но този път не улучи. Борейки се на живот и смърт, направи последно усилие и се завъртя, за да може, когато нанесе нов удар, да хукне в противоположната посока.

Тъкмо когато се канеше да се метне встрани, спасявайки се макар и за миг, в схватката се включиха още зверове. Фридрих отново нададе вик, ножът му се развилия във въздуха, опитваше се да предпази лицето си с длан. Успя да се изправи на четири крака, в следващия миг един от новите нападатели се метна отгоре му.

Фридрих видя как книгата изпада от вътрешния джоб, който бе пришил към раницата си. Острите зъби бяха разкъсали скритата преграда. Зверовете се втурнаха към книгата. Единият я захапа и започна разярено да мята глава като вълк, разкъсващ заек.

Към него летеше поредната зловеща твар, в мрака проблеснаха влажни зъби. Изведнъж косматата глава отскочи назад. Фридрих усети по лицето и врата си внезапно пръснала топла кръв. Всичко стана напълно неочаквано и бе безкрайно объркващо.

— Във водата! — чу се нечий вик. — Скачай във водата!

Фридрих се въртеше и гърчеше като бесен на земята, за да се изскубне от озъбеното чудовище. Определено нямаше намерение да се хвърля във водата. Не искаше да се удави, притиснат от тъй жестоки животни. Това беше любимият номер на зверовете в блатото — да те

подмамят във водата, където да те удавят. Да скочи във водата беше последното, което Фридрих би направил.

Пред очите му проблесна меч, едва не го лизна по челото, чу се свистене, при всеки мощен удар едно от чудовищата падаше разсечено на земята — миг преди да впие острите си зъби във Фридрих. По земята плиснаха смърдящи хлъзгави вътрешности, които го опръскаха по краката.

Непознатият с меча обкрачи изумения златар и започна да нанася бързи и точни удари с грация, с каквато бедният майстор никога не бе виждал да се държи оръжие. Мъжът почти го закриваше с тялото си и посрещаше неспирния поток от нови и нови зверове, всичките озъбени и ревящи.

От гората изскачаха още и още. Хвърляха се върху спасителя на Фридрих с умопомрачителна бързина и ужасяваща решителност, жадни за плътта му. С периферното си зрение Фридрих мярна още един боец встрани, дори му се стори, че има и трети, но в настъпилия хаос не можеше да каже със сигурност колцина му се бяха притекли на помощ. Пронизителното ръмжене, звънкият вой и боботещият рев бяха оглушителни. Един от тежките зверове се метна странично върху златаря, но той успя да го пониже с ножа си. Едва после видя, че съществото вече е обезглавено.

Щом вторият непознат се включи в боя, първият стисна Фридрих за ризата, изправи го на крака и го метна в езерото. Всичко стана толкова светкавично, че скулпторът нямаше време да реагира, добре поне, че в последния момент, преди да потъне под повърхността, успя да видиша. Миг по-късно беше под водата и не можеше да определи кое е горе и кое — долу.

С неистово усилие успя да изплува на повърхността и да се метне към брега. Най-сетне краката му усетиха калното дъно и той успя да задържи главата си над повърхността на водата. За негова изненада никой от зверовете не го бе погнал в езерото. Няколко бяха хукнали към брега, но не смееха да припарят навътре. Явно не искаха да се мокрят, независимо от яростното им желание да се докопат до Фридрих. Когато се убедиха, че плячката им се е измъкнала, насочиха усилията си обратно към схватката и малко след като се присъединиха към събратята си, боричкащи се с едрия мъж, паднаха посечени.

Зверовете нападаха тримата от всички страни в жестока битка на живот и смърт. С каквата бързина нападаха, с такава биваха посичани — обезглавявани, пронизвани или разпорвани с мощни удари на мечовете.

Тъмната фигура внезапно скочи във въздуха, отсече главата на един звяр, полетял в атака. Нощта най-после утихна, чуваше се само тежкото дишане на тримата мъже на пътеката. Те изгазиха от купчината бездиханни тела и се свлякоха на брега, отпуснали глави, докато си поемат дъх.

— Добре ли сте? — попита онзи, дето се яви пръв и спаси живота на Фридрих. Яростните нотки на битката не бяха стихнали напълно в гласа му. Окървавеният меч, който продължаваше да стиска в ръката си, проблясваше на лунната светлина.

— Да, благодарение на вас. Защо ме хвърлихте във водата?

Мъжът прокара пръсти през гъстата си коса.

— Понеже преследвачите на сърца не обичат водата и никога няма да нагазят в езеро — отвърна онзи, като все още дишаше тежко, вероятно не само от умората, но и от нестихналия гняв. — Това беше най-сигурното място.

Фридрих преглътна, погледът му обходи купчината мъртви зверове.

— Не знам как да ви благодаря. Вие ми спасихте живота.

— Е, по една или друга причина не обичам преследвачите на сърца. Достатъчно пъти са ми изкарвали акъла.

Фридрих не посмя да го попита къде другаде се е сблъсквал с такива ужасни същества.

— Бяхме горе на пътеката, когато видяхме как ви нападат — чу се женски глас. Фридрих погледна към фигурата в средата. Единственото, което различи, бе дългата и коса. — Притеснявахме се, че няма да стигнем до вас навреме, че преследвачите на сърца ще ни изпреварят.

— Какви са тези преследвачи на сърца?

Тримата го изгледаха.

— По-същественият въпрос е защо изобщо са тука — отвърна мъжът, вече нормализирал дишането си. Гласът му вече беше премерен и тих, но властен. Имате ли някаква представа защо ви нападнаха?

— Не, господине, досега не бях виждал такива същества.

— И аз не бях виждал от доста време. — Гласът на непознатия този път прозвуча притеснено. Фридрих очакваше да чуе още нещо за преследвачите на сърца, но вместо това онзи попита: — Как се казвате?

— Аз съм Фридрих Златаря, ще ви бъда благодарен до гроб. И на трима ви.

Вгледа се в лицата им, но бе твърде тъмно, за да може да ги види добре.

Онзи, който бе говорил досега, прегърна жената през кръста и тихо я попита дали е добре. Тя отвърна с кимване и зарови глава в рамото на мъжа. В жеста и Фридрих разпозна загриженост и неподправена близост. Другият мъж също отвърна с кимване на въпросителния поглед на приятелите си.

Тримата изобщо не приличаха на Д'Харански войници. Но по тези земи човек никога не може да е сигурен кого ще срещне. Фридрих реши да рискува.

— Мога ли да попитам за вашето име, господине?

— Ричард.

Фридрих предпазливо пристъпи напред, но незнайно защо, погледът на третия непознат го накара да спре, преди да се е приближил до Ричард и жената.

Ричард изплакна меча си във водата и се изправи. След като го избърса и от двете страни в панталона си, го пхна в ножницата на хълбока си. Въпреки мрака Фридрих успя да различи красивия и релеф. Беше изработена от злато и сребро и закачена на ремък през дясното рамо на човека. Фридрих беше почти сигурен, че е виждал преди този ремък и ножница. Работеше със злато, откакто се помни, и се бе научил да разпознава от пръв поглед добре изработеното оръжие — независимо какво е. Изискваше се голямо майсторство, за да се обработи стомана по такъв начин. В ръцете на Ричард оръжието сякаш бе в стихията си. Фридрих много добре помнеше меча, който мъжът носеше тогава. Дали бе възможно да става въпрос за същото удивително оръжие.

Ричард разрови с крак останките от преследвачите на сърца, сякаш търсеше нещо. Наведе се да вдигне една отсечена глава. В стиснатите зъби Фридрих забеляза някакъв предмет. Ричард го дръпна, но зъбите го държаха здраво. Когато най-сетне успя да го освободи,

Фридрих остана съкрушен. Едва тогава разбра, че звярът е стискал между зъбите си книгата. Явно я е докопал през разкъсаната раница.

— Кажете, моля ви — протегна ръка Фридрих, — има ли и нещо?

Ричард захвърли встрани тежката глава, която тупна глухо и се изтърколи между дърветата. Поднесе книгата към оскъдната светлина, за да я огледа. Ръката му се отпусна, погледът му се вдигна към Фридрих, който все още бе до кръста във водата.

— Май ще е най-добре да ми кажеш кой си и защо си тук — каза Ричард. Доловила мрачния тон в гласа му, жената вдигна глава.

Фридрих се прокашля и преглътна притеснено.

— Както ви казах, викат ми Фридрих Златаря. — Реши да рискува. — Търся роднина на един доста възрастен мъж — Натан.

Ричард го изгледа невярващо.

— Натан. Едър? Висок, с дълга до раменете бяла коса? Мисли се за голяма работа? — Звучеше не само изненадан, но и дълбоко подозрителен. — Натан, който винаги ще си остане един палавник?

Последното изречение извика на устните на Фридрих усмивка и той въздъхна с облекчение. Връзката не го бе подвела. Поклони се, доколкото можа във водата.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Господарят Рал изчака Фридрих да се изправи и протегна ръка към него.

— Излез от водата, майсторе — рече благо.

Фридрих остана малко объркан от протегнатата към него ръка на Господаря Рал, но, от друга страна, не смееше да я откаже, за да не бъде разбран погрешно. Затова я пое и излезе от водата.

Коленичи и сведе глава.

— Господарю Рал, животът ми ти принадлежи.

— Благодаря ти, майсторе. Думите ти ме трогват и ги ценя дълбоко, но животът ти си е твой и не може да принадлежи никому другиму. Включително и на мен.

Фридрих го изгледа изумен. Никога не бе чувал някой да изрича толкова забележителни и невъобразими думи. Най-малкото Господарят

Рал.

— Моля ви, господарю, наричайте ме Фридрих.

Господарят Рал се засмя с лекота и безизкуственост.

Фридрих също се усмихна, без да го иска.

— Само ако и ти ме наричаш Ричард.

— Съжалявам, Господарю Рал, но, но се опасявам, че не бих могъл да свикна с това обръщение. Прекарал съм целият си живот с мисълта за Господаря Рал и вече съм малко старичък, за да се променям.

Господарят Рал пхна пръст в широкия си колан.

— Разбирам те, Фридрих, но както знаеш, се намираме в сърцето на Стария свят. Ако изречеш „Господаря Рал“ и някой те чуе, най-вероятно ще навлечеш на всички ни големи неприятности. Така че ще ти бъда изключително благодарен, ако все пак се опиташ да свикнеш да ме наричаш Ричард.

— Ще опитам, Господарю Рал.

Господарят Рал протегна ръка встрани.

— Това е Майката Изповедник, Калан, моята жена.

Фридрих отново падна на колене и сведе глава.

— Майко Изповедник.

Не знаеше как е редно да се обръща към тази жена.

— Виж какво, Фридрих — започна тя с недоволството на Господаря Рал в гласа, но някак по-изтънчено и пълно с женственост и сърдечност, — тази титла също няма да ни е от полза по тези места. — Беше най-прекрасният глас, който бе чувал някога. Мелодията му го замаиваше. Веднъж бе мярвал тази жена в Двореца. Гласът пасваше идеално на този му спомен.

Скулпторът кимна.

— Да, госпожо. — Помисли си, че може и да се научи да нарича Господаря Рал „Ричард“, но бе почти категоричен, че никога няма да свикне да се обръща към тази жена по друг начин, освен с „Майко Изповедник“. „Калан“ му се струваше твърде фамилиарно за човек като него.

Господарят Рал посочи покрай Майката Изповедник.

— А това е нашата приятелка Кара. Не се оставяй да ти вземе страха — сто процента ще се опита. Освен че е наша приятелка, тя е преди всичко наш уважаван защитник, който поставя нашите интереси

и сигурност над всичко. — Хвърли и бърз поглед. — Макар че напоследък май върши повече бели, отколкото помага.

— Господарю Рал — изръмжа Кара, — нали ти казах, че не съм виновна. Нямахте как.

— Нали ти го докосна.

— Ами че откъде да знам!

— Казах ти да го оставиш, ама ти — не, пипна го.

— Как така да го оставя, абсурд!

Фридрих нямаше представа за какво говорят. Но дори в сгъстяващия се мрак забеляза усмивката на Майката Изповедник и приятелското потупване по рамото на Кара.

— Всичко е наред, Кара — прошепна и тя успокоително.

— Все ще измислим нещо — добави с въздишка Господарят Рал. — Все още има време. — Изведнъж лицето му стана сериозно и смени темата със същата бързина, с която въртеше меч в ръката си. — Преследвачите на сърца са търсили ето това.

Фридрих го изгледа с учудване.

— Така ли?

— Да. Ти си щял да бъдеш наградата за добре свършена работа.

— Как разбра?

— Преследвачите на сърца никога не биха нападнали книга. Ако не бяха изпратени с друга цел, първо щяха да се борят за сърцето ти.

— Значи, затова им викат преследвачи на сърца — отрони Фридрих.

— Това е една от теориите. Другата е, че с огромните си уши усещат жертвата си по туптенето на сърцето и. Както и да е, досега не съм чувал преследвачи на сърца да нападат книга, при положение, че са надушили човешко сърце.

Фридрих посочи книгата.

— Натан ме изпрати с тази книга, Господарю исках да кажа Ричард. Според него била много важна. Май наистина е така.

Господарят Рал отново огледа купчината мъртви преследвачи на сърца. При повече светлина Фридрих беше сигурен, че би видял намръщеното изражение на Господаря Рал, но не му бе нужна светлина, за да долови съдържания гняв в гласа му.

— Според Натан много неща са важни. Обикновено пророчества.

— Но за книгата беше сигурен.

— Винаги е сигурен. Вярно, помагал ми е, не отричам. — Господарят Рал поклати категорично глава. — Но от самото начало пророчествата ни създават толкова неприятности, че чак не ми се мисли. Преследвачите на сърца вероятно означават, че много сме я загазили. Не ми трябва пророчествата на Натан, та да си усложнявам и без това достатъчно заплетените проблеми. Знаем, че според някои хора пророчеството е дарба, но за мен то е проклятие, което е най-добре да се избягва.

— Разбирам — пророни тъжно Фридрих. — Жена ми беше чародейка. Имаше пророческа дарба. И нея съм чувал да нарича пророчеството проклятие. — Усмивката му трепна. — Колко пъти съм я държал в прегръдките си, докато е плакала над нещо, което вижда в бъдещето, но не може да промени.

Господарят Рал го изгледа в неловката тишина.

— Значи е починала, така ли?

Фридрих успя само да кимне, смазан под тежестта на болезнените спомени.

— Съжалявам, Фридрих — прошепна съчувствено Господарят Рал.

— Моите съболезнования — добави Майката Изповедник.

— Обърна се към съпруга си и го подхвана под мишницата. — Знаем, че нямаме време за пророчествата на Натан, но не можем да отхвърляме с лека ръка факта, че се появили преследвачи на сърца.

Господарят Рал въздъхна тежко.

— Знаем.

— Какво ще правим?

Фридрих го видя да поклаща глава в тъмното.

— Засега не ни остава друго, освен да се надяваме, че ще се справят. Това е по-спешно. Трябва да открием Ничи, при това възможно най-бързо. Да се надяваме, че ще и хрумне нещо.

Думите му явно се видяха на Майката Изповедник разумни. Дори Кара кимна в знак на съгласие.

— Виж, Фридрих, тъкмо се канехме да изберем място за нощувка — каза Майката Изповедник. — Сега, когато преследвачите на сърца са пуснати, е по-добре да останеш с нас. След ден-два се надяваме да се срещнем с едни приятели, които ще могат да ти помогнат. А край огъня ще ни разкажеш какво става.

— Ще изслушам какво иска от мен Натан — прекъсна я Ричард, — но повече не мога да обещавам. Той е магьосник. Нека сам си решава проблемите. Имаме си достатъчно свои. Да изберем място за лагер, трябва да е достатъчно добре защитено. Ще ми се да хвърля един поглед на книгата — дано да е останало нещо за четене. После ще ми кажеш какво и е толкова важното според Натан. Само ми спести пророчествата, ако обичаш.

— Няма пророчества, Господарю Рал, точно там е проблемът.

Господарят Рал махна с ръка към трупове.

— Непосредственият ни проблем е това. Ще е най-добре да си намерим подходящо местенце тук, сред блатата, заобиколено от вода. Поне ако искаме да доживеем до сутринта.

Щом тези са тук, със сигурност ще има още.

Фридрих се огледа нервно.

— Откъде идват?

— От отвъдния свят — рече Господарят Рал.

Фридрих зяпна.

— Отвъдния свят ли! Но как е възможно?

— Има само един начин — тихо отвърна Господарят Рал, съкрушен от онова, което знае. — Преследвачите на сърца са в известен смисъл пазачите на отвъдния свят, слуги на Пазителя. Възможно е да проникнат в света на живите само в един случай — ако воалът между света на живите и света на мъртвите е разкъсан.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ЧЕТИРИМАТА ПОЕХА ПО ПЪТЕКАТА, към разлятата долу гора. Фридрих не можеше да престане да мисли за това, дето воалът между света на мъртвите и света на живите бил разкъсан. Голяма част от живота на Алтея бе преминал около Милостта, която използваше в пророчествата си, така че той определено знаеше за воала между световите. Алтея често му бе говорила за този воал. Малко преди смъртта си бе споделила с него някои от възгледите си за взаимодействието между двата свята.

— Господарю Рал! — сепна се Фридрих. — Мисля, че това, че воалът между света на живите и света на мъртвите е разкъсан, може би е свързано с настояването на Натан, че е от изключително значение да те намеря и да ти предам тази книга. Той не ме изпраща, за да моли за помощ, напротив, иска да помогне на теб.

Господарят Рал се изсмя.

— Да, бе. Той винаги извърта нещата така — винаги уж иска да помогне.

— Мисля, че става въпрос за сестра ви.

Всички замръзнаха по местата си.

Господарят Рал и Майката Изповедник се завъртяха кръгом и се приближиха до Фридрих. Въпреки тъмнината той успя да види ококорените им очи.

— Имам сестра? — прошепна Господарят Рал.

— Да, Господарю Рал — отвърна той, изненадан, че Ричард не знае. — Всъщност по-точно би било да се каже сестра по бащина линия. Тя също е потомка на Мрачния Рал.

Господарят Рал го сграбчи за ръката.

— Имам сестра! Какво знаеш за нея?

— Ами, не е много. Но се запознахме.

— Запознал си се с нея! Това е чудесно, Фридрих! На колко е години?

— Не е много по-млада от теб, Господарю Рал — на около двайсет, поне така изглежда.

— Умна ли е?

— Даже прекалено, което, опасявам се, не винаги и е от полза. Господарят Рал се засмя доволно.

— Не мога да повярвам! Не е ли чудесно, Калан? Имам сестра.

— Хич не ми се вижда чудесно — изръмжа Кара, преди Майката Изповедник да е успяла да отговори. — Изобщо даже!

— Защо говориш така, Кара? — попита Майката Изповедник.

Кара се надвеси към тях.

— Нужно ли е да напомням и на двама ви какво ни дойде до главата, когато се появи онзи брат на Господаря Рал — Дрефан?

— Не — възкликна Ричард, очевидно смутен от внезапно натрапения спомен.

Всички замлъкнаха.

— Какво се е случило? — престаши се да попита Фридрих.

В следващия миг усети здравата хватка на Кара, която го сграбчи за яката и го придърпа към себе си.

— Това копеле на Мрачния Рал за малко да убие Майката Изповедник! И Господаря Рал! Едва не уби и мен! Изтрепа маса народ. За малко да ни помете всичките. Надявам се Пазителят да е прибрал Дрефан Рал някъде на тъмно за вечността. Само ако знаеше какво стори на Майката Изповедник.

— Достатъчно, Кара — тихо я спря Майката Изповедник и сложи ръка на рамото и за да и напомни да пусне Фридрих.

Кара се подчини, но с голяма неохота, тъй като още не бе успяла да потисне гнева си. Фридрих вече знаеше защо тази жена е избрана за лична охрана на Господаря Рал и Майката Изповедник. Макар да не виждаше очите и, той ги усещаше върху себе си, сякаш от тъмното го следеше хищна птица. Това бе жена, чиято вътрешна преценка моментално претегляше характера и намеренията на човека насреща и решаваше съдбата му за секунди. Тази жена имаше не само властта, но и способностите да действа така, както смята за нужно.

Фридрих го знаеше, защото неведнъж бе срещал такива като нея в Двореца. Когато ръката и се стрелна изпод наметалото към гърлото му, той забеляза люлеещия се на китката и Агиел. Тази жена беше Морещица.

— Съжалявам за брат ти, но не мисля, че Дженсън иска да ти причини нещо лошо — каза Фридрих.

— Дженсън — повтори Ричард, сякаш, за да усети как звучи името на човек, за чието съществуване не е и предполагал.

— Всъщност Дженсън е ужасена от теб, Господарю Рал.

— Ужасена от мен ли? Какво може да е породило подобен страх?

— Мисли, че я преследваш.

Господарят Рал го изгледа невярващо.

— Да я преследвам? Как бих могъл да я преследвам? Та аз съм залостен тук, в Стария свят.

— Мисли, че искаш да я убиеш, че пращаш хората си след нея.

Господарят Рал замлъкна за миг, сякаш всяка нова дума бе още по-невероятна дори от предишната.

— Но аз дори не я познавам. Защо ще искам да я убивам?

— Защото е родена без дарбата.

Господарят Рал отстъпи назад, не можеше да проумее онова, което чуват ушите му.

— Какво значение има това? Толкова хора са родени без дарбата.

Фридрих посочи книгата в ръцете на Господаря Рал.

— Мисля, че Натан ти праща тази книга като обяснение.

— Пророчествата не обясняват живота.

— Не, Господарю Рал. Мисля, че това е свързано не толкова с пророчествата, колкото с добрата воля. Нали разбирате, имам известни познания за пророчествата от съпругата ми. Натан ми обясни, че пророчеството има нужда от свободна воля, ето защо ти реагираш толкова бурно срещу пророчеството — понеже си човек, чиято свободна воля може да балансира пророческата магия. Каза, че пророчеството не било посочило мен като човека, който трябва да ти донесе тази книга, и че ако реша да го сторя, трябва да е по собствената ми свободна воля.

Господарят Рал се вгледа в книгата. Гласът му омекна.

— Понякога Натан може да създава проблеми, но знам, че е приятел, на когото мога да разчитам. Вярно, че помощта му ми е създавала сериозни проблеми, но дори да не се съгласявам винаги с методите, които избира, знам, че подбуди те му са благородни.

— Обичал съм чародейка почти през целия си живот, Господарю Рал. Знам колко сложни са нещата. Нямах да пропътувам това огромно разстояние, ако не вярвах на Натан.

Господарят Рал го изгледа продължително.

— Натан спомена ли ти какво има в книгата?

— Каза само, че била от времето на Голямата война отпреди няколко хиляди години. Намерил я в Народния дворец при трескаво претърсване на купищата томове там и че веднага, щом я открил, хукнал към мен, за да ме помоли да ти я донеса. Няма абсолютно никакво време, затова не я е превел. Така че не може да ми каже какво съдържа.

Господарят Рал погледна книгата със значително по-голям интерес.

— Нямам представа доколко би могла да ни е от полза. Преследвачите на сърца доста са я поразкъсали. Опасявам се, че започвам да разбирам защо.

— Знаеш ли поне какво е заглавието, Ричард? — попита Майката Изповедник.

— На слабата светлина успях само да видя, че е на високо Д'Харански. Не съм се и опитвал да разбера какво пише.

Мярна ми се думата „Сътворение“.

— Да, Господарю Рал, Натан ми каза заглавието. На корицата, тук, с позлатените букви, пише „Колоните на Сътворението“ .

— Чудесно — възкликна Господарят Рал, очевидно не особено доволен от чутото. — Е, поне да си намерим място за нощуване. Не ми се ще преследвачите на сърца да ни спипат в тъмното. Ще напалим нисък огън и ще се опитам да разгледам книгата, за да видя дали ще влезе в работа.

— Значи знаеш за Колоните на Сътворението? — попита Фридрих, докато вървяха по пътеката.

— Да — притеснено подвикна Господарят Рал през рамо. — Чувал съм за тях. Натан е живял в Стария свят, така че предполагам, че и той поназнайва нещичко.

Докато изкачваха плавен хълм, Фридрих се почеса озадачено по брадата.

— Какво общо имат Колоните на Сътворението със Стария свят?

— Те се намират в центъра на един запустял район. — Господарят Рал посочи напред. — Не е много далеч от тук, в тази посока. Преди няколко дни минахме покрай тях, но по встрани, защото бяхме посрещнати от доста нелицеприятни и нелюбезни хора.

— И сега кървавите им кокали се валят в пустошта — доволно изсъска Кара.

— За жалост това ни костваше конете — продължи Господарят Рал. Затова вече вървим пеша. Добре поне че спасихме кожата.

— Запустял район. Но жена ми наричаше Колони на Сътворението...

Нещо отстрани на пътеката привлече вниманието му и той млъкна наред изречението. Дори в мрака познатата тъмна форма, изпъкваща на фона на по-светлата пътека, го накара да се закове на място.

Наведе се. За негова изненада се оказа точно, онова, което предполагаше. Когато го вдигна, вече беше сигурен. Същият извит отвор за шнура, същата резка в меката кожа, точно там, където веднъж в бързината го бе лизнал с остро длето.

— Какво става? — попита Господарят Рал подозрително. — Защо спря?

— Какво намери? — обади се и Майката Изповедник. — Нали току-що минахме оттам, не видях нищо.

— Нито пък аз — добави Господарят Рал.

Фридрих преглътна и стисна кожената кесия в юмука си. Вътре като че ли имаше монети, по тежината им предположи, че са златни.

— Намерих нещо свое — изумен пророни Фридрих. — Как е възможно да се е озовало тук?

Не можеше да твърди със сигурност, че златото е негово, макар да бе твърде възможно. Кожената кесия обаче бе докосвал ден след ден в продължение на десетилетия. В нея държеше един от инструментите си — малко ренде, което често използваше.

— Какво става тук? — не се стърпя и Кара, погледът и оглеждаше внимателно околността. Агиелът бе стиснат в юмука и.

Фридрих се изправи, не можеше да откъсне очи от кесията си.

— Намерих нещо, откраднато от човека, който подозирам, че е причинил смъртта на жена ми.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Е, И ТОВА АКО НЕ Е НЕЩО!

Оба направо не можеше да повярва, че си е изгубил кесията с парите. Винаги е бил толкова внимателен. Изпухтя отчаяно. Ако едно нещо се размине, сполетява го друго. Или ще е някакъв безчестен джебчия, или крадлива жена, хвърлила око на парите му. Това ли е единственото, за което мислят ограничените нищожни човечета? За пари? След всичките си проблеми, след срещите си с толкова много ненаситни крадливци, протягащи алчни ръце към спечеленото му с толкова усилия състояние, Оба се бе научил, че човек с неговото положение винаги трябва да е нащрек. Не можеше да повярва, че този път го е направил сам.

Трескаво пребърка джобовете си, бръкна в ризата, после прерови навсякъде панталона си. Всичките му кесии, в които се съдържаше голяма част от богатството му, си бяха по местата. Каза си, че кесията на пътеката може да не е негова, но каква е вероятността някой друг да си изгуби кесията точно на това място?

Когато бръкна в ботуша си, установи, че една от кесиите му я няма. Разгневен, провери кожената връв, която винаги връзваше около глезена си — беше отвързана.

Някой беше отвързал кесията му.

Спотаен сред дърветата, изгледа вълнуващата сцена. Брат му Ричард и онази негова прелестна съпруга се извърнаха едновременно към мъжа, намерил кесията му — пълната с пари кесия на Оба.

— Намерих нещо, откраднато от човека, който подозирам, че е причинил смъртта на жена ми — чу той.

Зяпна. Пред него стоеше мъжът на блатната вещица — омразната самовлюбена чародейка, дето не отговори на въпросите на Оба.

Не беше глупак, та да повярва, че е станало комично съвпадение. Как ли пък не.

— Не го пипай! — изкрещяха Ричард и Майката Изповедник в един глас.

— Да бягаме! — додаде другата жена.

Оба видя как хукват като подплашени сърни. Осъзна, че сигурно гласът си е наумил нещо. Знаеше, че понякога използва вещи на различни хора, за да стигне до тях. Оба се огледа, видя искрящите жълти очи, гледащи заедно с него, и се ухили.

Въздухът потрепери, сякаш върху мястото, където падна кесията, удари светкавица. Хрътките нададоха вой и се отдръпнаха. Оба запуши ушите си с пръсти и присви очи пред блесналия виолетов обръч, разпръснал се на множество концентрични кръгове, както когато хвърлиш във водата труп на животно.

За части от секундата, с невъзможна бързина, хората бяха повалени от пурпурния обръч, стрелнал се в тъмата. Неудържимата стихия профуча покрай Оба, но само приглади косата му назад, а зад него остана застинало пересто ложе от призрачен виолетов дим.

Подозренията на Оба се оказваха основателни — гласът наистина бе замислил нещо грандиозно. Предвкусвайки удоволствието, той се запита какво ли точно.

Всичко утихна, но Оба остана притаен в сенките още малко, за да е сигурен, че четиримата не помръдват. Едва когато се увери, че не го грози никаква опасност, се измъкна от скривалището си — мястото, където гласът му бе казал да чака.

Гласът го призова. Хрътките останаха назад, Оба хукна през гъстия дим. Никога не бе виждал по-странен пушек — на цвят бе прозирно синкаво виолетов, но най-странното беше, че докато тичаше през него, не го разпръскваше. Краката му потъваха в застиналата димна завеса, без да я разклащат, сякаш тя бе изцяло в друг свят, в който той не присъстваше — Оба се намираше на същото място, но в своя си свят.

Четиримата лежаха проснати на земята, покосени на място. Оба внимателно се наведе напред, за да ги огледа, като все пак внимаваше да стои на разумно разстояние. Всички дишаха, макар и едва. Очите им не бяха затворени. Зачуди се дали го виждат. Размаха ръце, но никой от четиримата не реагира.

Надвеси се над Ричард Рал, вгледа се в лицето му. Прокара ръка съвсем близо пред очите на брат си. Никаква реакция.

Въпреки оскъдната светлина успя да различи в очите му удивителните семейни черти. Имаше нещо смущаващо в това да видиш някой, който толкова прилича на теб. Все пак у себе си Оба

намираше повече прилика с майка си. Съвсем в неин стил — да иска синът и да прилича повече на нея, отколкото на баща си. Каква егоистка само! Да се опита да му отнеме полагащото му се по рождение място — във всичко дори във външния вид. Самовлюбена кучка!

Но сега Ричард беше този, който искаше да му отнеме полагащото му се място — мястото, което баща им бе отредил за Оба. В крайна сметка Оба и Мрачният Рал притежаваха специални качества, с каквито той бе сигурен, че брат му не е надарен.

Старецът на блатната вещица също дишаше. Оба си взе кесията с парите, паднала недалеч, и я разклати пред очите на мъжа, но той също не реагира. Върза кесията на мястото и около глезена си — на гласа вече нямаше да му трябва.

Не остана много доволен, че гласът използва парите му за някакви свои номера, но след всичко, което гласът бе направил за него — това, че стана непобедим и още ред работи, — си каза, че е склонен от време на време да му прави по някоя и друга услуга. Стига да не му стане навик.

Едната от жените имаше дълга руса плитка, която сега се валише в тревата. На китката и беше вързана една от онези странни червени палки. Беше Морещица. Оба я стисна за гърдите. Никаква реакция. Той се ухили и бавно я опипа отново. Тя явно нямаше нищо против и той се зачуди какво друго може да направи с нея. Мисленето в тази посока го въодушеви.

В следващия миг осъзна, че има подръка друга жена, още по-предизвикателна от Морещицата. Плъзна поглед към нея. Жената на брат му, която наричаха Майката Изповедник, лежеше просната на земята, готова да го посрещне. Какво по-справедливо от това да се възползва от нея?

Оба я яхна, в следващия миг забеляза колко е красива и ухиленото му лице застина благоговейно. Жената лежеше по гръб, едната и ръка разперена встрани, пръстите и разтворени и отпуснати, сякаш сочеше на юг. Другата и ръка почиваше на корема. Очите и бяха взрени в нищото. Оба внимателно се пресегна и прокара opakото на ръката си през бузата и. Беше меко като кадифено листче на роза. Отметна една дълга къдрица от лицето и за да може да я огледа по-добре. Устните и бяха леко раздалечени.

Оба се наведе над нея, допря устни в нейните, прокара ръка надолу по тялото и, опипвайки пищните и форми. Пръстите му се възкачиха върху стегнатата и гръд. Едрата му ръка замилва леко меката плът — само за да и покаже, че може да бъде и нежен. Протегна се и докосна и другата и гърда. Жената продължаваше да не реагира, явно не искаше да му покаже колко е възбудена от похотливите му движения.

Бърз като лисица, Оба духна в разтворената и уста. Пак никаква реакция. Каза си, че сигурно му играе някаква игра, предизвиква го. Подлата кучка.

Вече нямаше къде да му избяга. Не можеше да му се изплъзне. Гласът очевидно му бе подготвил подарък. Оба отметна глава назад и избухна в смях. Под притихналите погледи на скритите сред сенките хрътки той нададе блажен вой към звездите.

Доволен, се надвеси обратно над жената на Господаря Рал и потъна в очите и. Сигурно отдавна се е отегчила от досадния си съпруг и е готова за една предизвикателна любовна авантюра. Колкото повече се замисляше Оба, толкова повече се убеждаваше, че тази жена трябва да му принадлежи. Това беше съпругата на Господаря Рал. Когато той стане Господар Рал, Оба щеше да я задържи за себе си — това беше негово изконно право.

А той ще стане Господар Рал — гласът му го гарантира.

Огледа извивките на тялото и. Искаше я. Докато вършеше услуги за гласа, не му бе останало никакво време за тези работи, струваше му се, че не е бил с жена от цяла вечност. Гласът го бе пришпорвал и товарил с все нови и нови задачи. Беше крайно време Оба да изпита удоволствието от жена. Ръката му се плъзна леко върху тялото на Майката Изповедник. Вече предвкусваше отдавна чаканото удоволствие.

Но не искаше другите да го гледат. Тъпаците не искаха да си затворят очите и да го оставят насаме с дамата. Какви досадници — всички до един. Оба се ухили. Сигурно е възбуждащо мъжът и да гледа как жена му се отдава на новия си господар. Усмивката му се стопи. Какво общо има Ричард, ако жена му иска нов мъж — по-добър мъж?

Протегна се към брат си и му затвори очите. Направи същото и с другия мъж. Поколеба се дали да не остави Морещицата да гледа. Със

сигурност тя също щеше да се възбуди от гледката. Малка услуга, но Оба нямаше нищо против да прави такива жестове за красиви жени.

Треперещ в очакване, убеден, че може да и даде желаната наслада, се наведе да разкъса дрехите на Майката Изповедник. Преди пръстите му да са я докоснали, го връхлетя мощна виолетова светкавица, която го метна назад. Той се изправи изумен, объркан, притиснал с длани пламналата си в раздираща болка глава. Гласът го хвърли в неописуема агония.

Оба запълзя назад, отдалечавайки се от Майката Изповедник. Болката постепенно утихна. Той се свлече на земята, задъхан от внезапния удар. Почувства се дълбоко обиден, задето гласът му отсъждаше тъй жестоко наказание и му отказваше дори най-елементарни мъжки удоволствия. При това след всичко, което Оба направи за него.

Гласът се надигна вътре в него и напевно зашепна в главата му, припомни му важната мисия, която му беше възложил — сериозните задачи, които единствен Оба е способен да изпълни. Съкрушен и обиден, нямаше друг избор, освен да го изслуша.

Очевидно е важна личност, иначе гласът не би разчитал на него. Кой друг би бил способен да извърши онова, което искаше от него гласът? На кого друго би могъл да разчита гласът да оправи нещата?

В спокойствието на притихналата нощ гласът изложи ясно исканията си. Оба разбра, че ако изпълни всичко достатъчно задоволително, ще бъде богато възнаграден. Ухили се доволно. Първо трябва да изпълни задачата си. После майката Изповедник ще му принадлежи. Не е чак толкова трудно. Стане ли тя негова, ще може да прави с нея какво пожелае. При това на спокойствие, необезпокояван от никого и с благословията на гласа. В главата му изплуваха картини от бъдещето — придружени от аромати, усещания, с викове на доволство. Обещанието за предстоящото удоволствие го омаломощи. Щеше да дочака с достойнство своя миг.

Погледна Морещицата. Междуременно може да се задоволи с нея. Мъж като него, човек на действието с удивителни воля и интелект и сериозни отговорности, трябва да има къде да изпуска парата. Този род отпускане е задължителен за човек от неговата класа.

Надвеси се над Морещицата и се ухили в отворените и очи. Тя ще бъде удостоена с честта да е първата, която ще го има. Майката

Изповедник ще трябва да си изчака реда. Посегна да я съблече.

Главата му се взриви в неочаквана пронизителна болка. Притисна длани до ушите си, докато спре — след което се съгласи.

Гласът има право. Разбира се, че е прав, Оба го разбираше. Едва след смъртта на Ричард Рал той ще може да заеме полагащото му се по рождение място. Човек трябва да върши нещата както трябва. Всъщност би било грешно да доставя удоволствие на тези жени, преди да е изпълнил задачата си. Как само се е заблуждавал? Та те още не са го заслужили. Първо ще трябва да видят в него властелина, в който скоро ще се превърне, а после ще се наложи да се молят за благоволението му. Докато не го умоляват, паднали на колене, няма да го заслужат.

Трябва да побърза. Гласът го предупреди, че скоро ще се събудят. Че Господарят Рал скоро ще разбере как да разкъса заклинанието, потопило ги в съня. Оба извади ножа си и се промъкна към брат си. Господарят Рал все още се вираше с празен поглед в звездите.

— Кой е тъпото говедо сега, а? — озъби се Оба на брат си. Господарят Рал не отговори. Оба допря ножа до гърлото му, но гласът се възпротиви и му подсказа какво трябва да направи. Трябва да побърза. Няма време за обичайните процедури. Има къде по добри начини да се свърши работата — начини, които щяха да накажат подобаващо човека, държал толкова години Оба далеч от полагащото му се по рождение място. Да, ето какво трябва да получи Ричард Рал — подобаващо наказание. Прибра ножа си и хукна назад към близкия хълм с всички сили. Когато се върна с коня си, четиримата още лежах в синята мъгла и гледаха звездите с празни погледи.

Оба изпълни волята на гласа и вдигна Майката Изповедник на ръце. Тя му беше обещана. Щом гласът приключи с нея, Оба ще я има. Няма нищо против да почака. Гласът му обеща удоволствия, за каквито Оба не беше и мечтал. Партньорството им май се оказваше доста пълноценно. В замяна на досадната черна работа и чакането Оба щеше да получи всичко, което му се полага — трона на Д'Хара и жената, която да стане негова кралица.

Кралица. Докато вдигаше тялото и отзад на седлото, тази дума не излизаше от главата му. Кралица. Щом като тя ще е кралица, значи той би следвало да е крал. Звучеше му по-добре от „Господаря“ Рал. Крал Оба Рал. Да, звучи далеч по-добре. Зае се трескаво да я връзва.

Преди да се метне на седлото, хвърли поглед на брат си. Сега не може да го убие. Още не. Гласът имаше планове. Възприемчивостта бе сред уникалните черти на Оба. Знаеше, че засега трябва да се подчинява на гласа. Пъхна крак в стремето. Гласът го повика. Оба се обърна и го подири с поглед.

Запита се.

Предпазливо се върна до Ричард. Внимателно протегна ръка и докосна меча му. Гласът го смъмри недоволно.

Един крал е редно да има подобаващ меч. Оба се ухили. Заслужаваше малка награда за цялата тежка работа, която бе изнесъл на плещите си.

Извади ремъка през главата на Ричард Рал. Вдигна ножницата към очите си, оглеждайки внимателно лъщящата си нова придобивка. Върху релефната дръжка бе изписана дума.

„ИСТИНА“.

Е, и това, ако не е нещо!

Сложи ремъка през рамото си и намести ножницата на хълбока си. Преди да се метне на седлото, перна бъдещата си жена по задника. Вече горе, се ухили доволно. Завъртя коня си, докато гласът му даде указания за посоката.

Давай, давай, преди Господарят Рал да се е събудил. Давай, давай, преди да са те стигнали. Давай, давай, надалеч с новата си невеста.

Пришпори коня си и полетя напред. Хрътките препуснаха след него — верният ескорт на достоен крал.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ЗАСТАНАЛА пред схлупените кирпичени къщурки, Дженсън скришом оглеждаше пустошта, ширнала се под безмилостно синьото небе. Скалите, безкрайната равнина вдясно и веригата от планински зъбери, насичащи трептящата долина вляво, бяха напръскани в различни нюанси на сивото, подобно на бозавите цветове на сгушените една в друга постройки наблизо.

Сухият въздух беше толкова горещ, че се чувстваше като хвърлена на клада, сред чиито пламъци отваря уста да диша. Околните камъни и земята под краката и бяха напечени до бяло, сякаш се намираще в самите пещи на Пазителя. Докосването до който и да е предмет, изложен на лъчите на безмилостното слънце, беше болезнено. Дори дръжката на ножа и, заслонен от тялото и, бе нагорещена и не можеше да се пипне.

Облегна се уморено на един зид, омаломощена от дългото и изнурително пътуване. Потупа Рижка по врата и я погали зад ухото, щом кобилата изцвили тихичко и прислони глава на рамото и. Поне знаеше, че пътуването е към своя край. Напоследък дните и се сливаха в една безкрайна върволица и почти беше забравила как започна всичко — с мига, който намери мъртвия войник на дъното на долината. С деня, когато се запозна със Себастиан. Тогава не би повярвала, че я очаква толкова дълго и мъчително пътешествие. Вече не можеше дори името да си каже от изтощение. В онзи далечен ден не би могла да има ни най-малка представа колко ще се промени животът и, колко ще се промени самата тя.

Себастиан, хванал Пит за юздата, протегна ръка към нея.

— Добре ли си, Джен?

Пит подбутна Рижка в хълбоците, сякаш искаше да и зададе същия въпрос.

— Да — отвърна Дженсън и му се усмихна, после махна с ръка към групата мъже в черни роби на прага на близката сграда. — Някакъв успех?

— Разпитва останалите — въздъхна с досада Себастиан. — Странно племе.

Макар и част от Стария свят, съюзници в обединението на Императорския орден, търговците номади, кръстосващи тази пустош, бяха независим народ. Очевидно не бяха достатъчно многобройни, за да създават грижи, така че Ордент не им обръщаше внимание.

Себастиан се облегна на зида до нея и се загледа в притихналата пустош. Той също беше уморен от дългото пътешествие обратно към родината му. Но иначе се чувстваше добре — точно както обеща Сестра Пердита.

Пътуването надмина всички очаквания на Дженсън. Беше си представяла, че двамата със Себастиан ще са отново сами, както преди, когато търсеха Императорския орден. Вместо това зад тях се нижеше отряд от хиляда войници на Ордена. Както я бе уверил Себастиан — „малък ескорт“ . Тя му каза, че предпочита да пътуват сами, но той отвърна, че трябва да се съобразяват с по-важни неща от нейните желания.

Дженсън гледаше черните фигури и разсеяно човъркаше кожената юзда.

— Хората се страхуват от войници — от каквито и да е войници — обърна се тя към Себастиан. — Затова не искат да разговарят с нас.

— Защо мислиш така?

— Ами то личи от начина, по който ни гледат. Опитват се да преценят дали ако ни кажат нещо, няма да си докарат проблеми и да пострадат от войниците.

Дженсън можеше да си представи как се чувстват групичката търговци под строгите погледи на суровите здравеняци, яхнали огромните си кавалерийски коне. Знаеше какво е да си изложен на погледите на мрачните воители, покрити от глава до пети с кожа и ризници и накичени с оръжия. Облечените в черно мъже с товарни мулета бяха търговци, не войници, не бяха свикнали да общуват с войници. Страхуваха се за сигурността си, опасяваха се, че ако кажат нещо грешно, страховитите мъжаги ще ги посекаат на място и труповете им ще изгният на жаркото слънце. В същото време, макар и далеч по-малобройни, търговците явно нямаха намерение да си затварят устата. Спореха разгорещено, опитвайки се да стигнат до

решение, което ще им помогне да намерят баланса, на чиито рамене се крепи безопасността им.

Себастиан се дръпна от зида.

— Може би имаш право. Ще отида да поговоря с тях лично. Ще ги помоля да влезем вътре, за да не сме пред очите на армията.

— Идвам с теб — рече тя.

— Какво става? Какво си намислил? — Сестра Пердита се приближи към тях, втрещена в Себастиан.

Той само махна с ръка, за да разсее притесненията и.

— Мисля, че искат да се пазарим. Нали са търговци. Това им е работата — да се пазарят. Няма да е в наша полза, ако се опитваме да ги принудим насила.

— Мога да се погрижа да променят мнението си — изсъска мрачно Сестрата.

— Не! Не му е времето да усложняваме допълнително нещата. Ако се наложи, винаги можем да прибегнем до сила. Нека първо поговорим с тях кротко.

Дженсън заобиколи навъсената Сестра Пердита и тръгна плътно до Себастиан, без да изпуска повода на Рижка. Освен с другите изненади около пътешествието, беше и тази — Сестра Пердита реши да тръгне с тях. Според нея било необходимо, в случай че Дженсън има нужда от допълнителна помощ, за да се приближи до Господаря Рал.

Дженсън изгаряше от желание да прободне с ножа си копелето на Мрачния Рал и да сложи край на всичко това. Отдавна се бе отказала от надеждата, че има начин да извоюва свободата си. След онази нощ сред гората в компанията на Сестра Пердита и останалите седем нейни посестрими всичко се промени. Дженсън сключи сделка, чието значение разбираше прекрасно — знаеше, че след като убие Ричард Рал, с нейния живот е свършено. Но поне другите ще са свободни. Светът най-сетне ще се отърве от черното иго на нейния брат.

А Дженсън ще си отмъсти. Майка и на която бе отказано дори правото на достойно погребение, щеше най-накрая да почива в мир, знаейки, че убиецът и си е получил заслуженото. Това бе всичко, което Дженсън можеше да направи за майка си.

Тя и Себастиан отведоха Рижка и Пит при коня на Сестрата в малка конюшня. Животните приеха с радост сянката и водата.

След като затвори скърцащата портичка, Дженсън последва Себастиан към къщата, в чиято сянка се бяха събрали търговците. Кресливите гласове изведнъж стихнаха. Всички бяха облечени в традиционните черни одежди на търговци номади от тази част на света.

— Оставете ни — вдигна ръка главатарят им при вида на Дженсън и Себастиан.

Мъжете ги огледаха крадешком през процепите на черните маски, които наместваха върху очите и носовете си, и се отдалечиха. Стори и се, че мярна пламъчета в очите им, които и подсказваха, че се усмихват сърдечно, но не беше сигурна. За всеки случай, имайки предвид важността на мисията си, тя им се усмихна в отговор и леко кимна с глава.

Откъм помещението ги лъхна горещ застоял въздух, но поне не бяха изложени на пряка слънчева светлина. Домакинът им не си сложи маската и двете половини на черната кърпа висяха от раменете му, далеч от усмихнатото му и обветрено кадифено лице.

— Заповядайте — обърна се той към Дженсън, — влезте. Изглеждате пламнала.

— Пламнала?

— Горещо ви е. Не сте облечена подходящо за това място.

— Запъти се към грубо скованите дървени лавици на стената и се върна с единия от двата черни вързопа, оставени там. — Ето, сложете това. — Вдигна го в ръце, подканвайки я да го вземе. — Ще се почувствате по-добре. Ще ви закрие от слънцето и ще задържа потта ви, за да не пресъхвате като скала.

Дженсън сведе глава пред дребния жилест човечец и му се усмихна с благодарност.

— Благодаря ви.

— Е, успяхте ли да научите нещо от тези хора? — попита Себастиан.

Онзи се поколеба. Прокашля се.

— Ами казаха, че може би...

Себастиан го изгледа нетърпеливо, явно разбрал скритото послание на мъжа. После бръкна в джоба си и извади сребърна монета.

— Моля, приежете този жест на признателност за положените усилия.

Мъжът пое монетата с уважение, но беше очевидно, че това не бе цената, която се бе надявал да получи. Но от друга страна, сигурно се притесняваше да посочи подобаваща сума. Дженсън не можеше да повярва, че в такъв момент Себастиан пести пари. Извади от джоба си тежка златна монета и без да си дава труда да попита спътника си дали постъпва правилно, я подхвърли към мъжа. Онзи я пое от въздуха, после леко разтвори юмрук да се убеди, че е видял правилно. Усмихна и се доволно. Себастиан я изгледа сърдито.

Нали харчеха кървавите пари на Господаря Рал. Парите, които той бе дал на човека, изпратен да убие нея и майка и. Това и се струваше най-добрия начин да ги похарчи.

— Не ми трябва — изпревари тя коментара му. — Освен това нали любимата ти тактика е да използваш оръжието на врага срещу самия него?

Себастиан преглътна и се обърна към мъжа.

— Какво може би?

— Късно вчера двама от нашите са видели двама души да се отправят към Колоните на Сътворението — отвърна онзи по-словоохотливо. Приблужи се до прозореца, до лавиците отрупани с дребни стоки и още черни вързопи. Вдигна ръка. — Натам. Има нещо като пътека.

— Хората ви разговаряли ли са с тях? — попита Дженсън, пристъпвайки нервно от крак на крак. — Знаят ли кои са били?

Онзи ги огледа поред, явно се колебаеше дали да отговори на толкова директен въпрос, зададен от жена, нищо че му беше платила достатъчно. Себастиан я погледна, за да и покаже, че е трябвало да му позволи той да се оправя. Дженсън отстъпи към вратата и надникна навън, правейки се на разсеяна, за да остави Себастиан да получи нужните отговори.

Представи си как пронизва с ножа си Господаря Рал, сърцето и ускори ритъма си. Над вълнуващата картина надвисна сянката на цената, която трябваше да заплати, за да подмами брат си на мястото, където да го убие.

Себастиан избърса потта от челото си и хвърли тежката си раница на пода. Тя тупна звучно и се прекатури. Част от вещите му се разпиляха по пода. Той се зае да ги прибира с отегчена физиономия, но Дженсън го прекъсна.

— Аз ще се погрижа — прошепна тя и му махна с ръка да продължава с въпросите към дребния човечец в черно.

Себастиан се облегна на тежката стара маса и скръсти ръце.

— Е, хората ти имали ли са възможност да разговарят с тях?

— Не, господине. Не са били достатъчно близо. Само са видели как конете отминават нататък по пътеката.

Дженсън вдигна от пода един сапун и го пхна в раницата, уви бръснача и прибра и него, заедно с резервния мях за вода, който също беше изпаднал. Събра още няколко дреболии — кремък, парченца сушено месо, увити в кърпа, точило. Под близка етажерка се бе изтърколила кутия, която Дженсън виждаше за пръв път.

— Как изглеждаха двамата конници? — попита Себастиан, потупвайки с пръст по масата.

Докато се протягаше под етажерката, Дженсън следеше внимателно разговора, в очакване да чуе името на Ричард Рал. Не можеше да си представи, че би могъл да е някой друг. Не и се вярваше, че може да е съвпадение.

— Мъж и жена. На един кон.

Стори и се странно. Не че я учудваше информацията, че Господарят Рал пътува с жена — вече беше чула новината, че се е оженил за Майката Изповедник. Но все пак и прозвуча някак неестествено двамата да яздят един кон. Може би вторият е пострадал. Из тази дива пустош всичко можеше да се очаква.

— Жената... — Мъжът очевидно се притесняваше от онова, което трябва да каже. — Жената не яздела изправена, а била просната напъряко отзад на седлото. И била вързана с въже.

Дженсън грабна кутията, но в изненадата си я изпусна пак и капакът и се отвори, а съдържанието и се посипа по пода.

— Как изглеждаше мъжът? — продължи Себастиан.

Дженсън вдигна парче дърво, увито с корда и захванато с рибарска кукичка. От кутията беше изпаднала и шепа сушени планински трескавични рози. Приличаха на десетки мънички Милости.

— Едър, млад. С огромен меч, така твърдят хората ми, искрящата ножница била увесена на ремък през рамото му.

— По описанието прилича на Ричард Рал — обади се Сестра Пердита от прага.

Дженсън подскочи.

Макар да не можеше да си представи поради каква причина Ричард Рал би вързал жена си отзад на седлото, самата мисъл, че някой го е видял, я хвърли в трескава приповдигнатост. Тя набързо събра сухите цветчета и ги прибра в кутията заедно с връвта. Затвори капака и бързо прибра кутията и останалите неща в раницата.

Посегна към ножа си на кръста и се изправи до Себастиан, готова да чуе какво още има да им казва жилавият човечец в черно. Сестра Пердита беше заета да се увива с предпазните черни дрехи.

— Хайде — подвикна им тя, — да се махаме оттук.

Дженсън едва се сдържаше да не хукне подире и, но Себастиан не бе свършил с въпросите. Не и се щеше да остава насаме със Сестра Пердита, която вече се бе отправила забързано към пътеката, посочена от човека.

Отвън долетяха разпалените гласове на търговците, които изведнъж подхванаха горещ спор. Дженсън надзърна към тях и ги видя да сочат напуканата равнина.

— Какво има? — попита Себастиан, който веднага хукна след излезлия от къщата мъж.

— Идва някой.

— Кой ли би могъл да е? — прошепна Дженсън в ухото на Себастиан.

— Не знам. Може би някой от търговците се прибира в лагера.

Дребният счете, че е отговорил на въпросите, поклони се, явно искаше да се присъедини към хората си, скупчени в сянката на съседна сграда. Себастиан му каза да изчака и взе един черен вързоп и за себе си.

— Най-добре ще е да настигнем Сестра Пердита — рече той на Дженсън, докато гледаше как жената се изгубва по пътеката към колоните на Сътворението. — Тя ще те защити от магията на Ричард Рал и ще ти помогне да сториш, каквото трябва.

Дженсън искаше да му каже, че не се нуждае от закрилата на Сестра Пердита, че магията на Господаря Рал не може да и навреди. Но не беше моментът да се впуска в спорове и да му обяснява как стоят нещата. Този подходящ момент все се изплъзваше. Всъщност нямаше никакво значение как си представя Себастиан приближаването и до Ричард Рал. Важен беше резултатът.

Двамата стояха един до друг под палещото слънце, наблюдавайки точицата, носеща се на хоризонта. От жегата цялата равнина трептеше, все едно гледаха повърхността на далечно езеро. Зад самотния ездач се виеше тънка струйка прах. Ескортът им от хиляда войници не пропусна да провери изправността на оръжията си.

— От вашите ли е? — попита Себастиан главатаря на търговците.

— Теренът тук лъже, получават се зрителни измами. Още е твърде далеч. От жегата изглежда по-близо, отколкото е в действителност. Има още доста време, докато се приближи достатъчно, че да можем да го разпознаем. — Усмихна се на Дженсън и я насърчи с ръка. — Сложете си дрехите, ще ви предпазят от слънцето.

Вместо да спори с него, тя предпочете да разтвори вързопа и да се наметне с черната дреха. Уви главата си с шала, както бе видяла да правят мъжете, прокара го през носа и устата си и втъкна свободния край от едната страна. С изненада регистрира внезапната промяна — слънцето сякаш се отдръпна от нея. Испита облекчение, беше почти като на сянка.

В очите на мъжа блеснаха весели пламъчета.

— По-добре е, нали?

— Да. Благодаря ви за помощта. Нека ви платим за дрехите.

Той я погледна с блеснал поглед.

— Вече ми платихте.

Човекът се обърна към Себастиан, който тъкмо овързваше главата си с черния шал.

— Казах ви всичко, което знаем. Време е да вървим.

Преди Себастиан да успее да му отговори, онзи се беше завтекъл през улицата към тъмната групичка мъже, които го чакаха при прашните мулета. Тръгнаха незабавно, мулетата се заклатиха след тях, вързани едно за друго в редица. Мъжете явно нямаха търпение да се отдалечат от войниците.

Отправиха се на юг, в посока, противоположна на тази, от която идваше самотният ездач.

— Ако е възможно да е някой от техните, защо си тръгват? — запита се Себастиан.

Хвърли бърз поглед към пътеката, накъдето се бе изгубила Сестра Пердита, после направи знак на войниците, които чакаха по конете си. Отрядът от свирепи мъже се приближи, вдигайки огромен облак прах.

— Тръгваме нататък — посочи Себастиан пътеката, водеща към Колоните на Сътворението. — Чакайте ни тук, докато се върнем.

Командващият офицер скръсти ръце на седлото.

— Какво да правим с него? — Извърна глава към самотния ездач, мазните му кичури коса се врътнаха пред лицето му.

Себастиан се обърна и се взря в далечината.

— Ако ви се стори подозрителен поради каквато и да е причина, убийте го. Залогът е твърде голям, за да можем да си позволим да рискуваме.

Офицерът само кимна в отговор. В гладните погледи и мрачни усмивки на войниците Дженсън видя доволство — явно обичаха да получават такива заповеди.

— Да вървим — обърна се към нея Себастиан. — Искане ми се да настигнем Сестра Пердита, преди да се е отдалечила твърде много.

— Не се тревожи — увери го Дженсън, — желанието ми да пипна Ричард Рал е далеч по-голямо от нейното.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ГОРЕ НА ПЛАТОТО горещината бе изгаряща, но със слизането надолу по пътеката ставаше непоносима — все едно бяха хвърлени в горяща пещ. Всеки жарък дъх пронизваше болезнено дробовете, подпалваше ги и отвътре. Въздухът над стръмните склонове трептеше като над огън.

На места пътеката се губеше под надвиснали скали. Другаде се събираше с други, естествени просеки в терена, разширяваше се и човек не можеше да обърка пътя. Стигаха и до сипеи, където изчезваше напълно, оставаше да се надяват, че от другата страна ще я хванат наново. Дженсън бе достатъчно опитна с пътеките, за да прецени, че тази, по която вървят, е древна и рядко се използва.

Макар да нямаше спасение от знойната жега, черните облекла, които им дадоха търговците, поне мъничко облекчаваха положението им. С маските на лицата се гледаше по-лесно, черното поглъщаше ослепителната светлина. Дженсън благодари мислено за подаръка. Вместо да запарва тялото и, както бе предполагала, тънката черна материя скриваше голата плът на ръцете и врата и ги предпазваше от изгаряне. Пък и като че ли някак си отблъскваше жегата.

Двамата със Себастиан бързаха надолу по пътеката, но за нейна изненада скоро започнаха да се изкачват — трябваше да прехвърлят един хребет. Долу в ниското оставаше стръмен сипей, по който биха минали трудно, а вероятно дори изобщо не бе възможно, така че пътеката леко се отклоняваше, за да може да се спусне почти отвесно от другата страна. По този начин губеха височина само за да се изкачат отново по следващия склон. Но нямаха избор, затова просто следваха пътеката. Спускането бе уморително, особено за бедрата и прасците, но изкачването в знойния пек бе направо смазващо.

Дженсън си спомни думите на Себастиан, че никой никога не се е осмелявал да се спусне в долината на Колоните на Сътворението. Сега разбираше защо. По неизползваната пътека личеше, че явно е бил прав — поне от тази страна. Спомни си още и че според Себастиан, дори някой да е слизал в централната долина, не се е завърнал, за да

разкаже. Каза го само веднъж, повече не се върнаха на тази тема. Каза си, че не бива да се тревожи за това.

Докато се спускаха надолу, виждаха цепнатини и пролуки в скалистия терен, тук-там стърчаха самотни зъбери, сякаш хвърлени от гигантска ръка и изоставени под палещото слънце. Някои от тях се извисяваха до самия хребет, достигаха главозамайващи висини. На места се налагаше да прескачат от скала на скала, прелитайки над дълбоки бездни. Другаде се виждаше накъде продължава пътеката и от гледката им спираше дъхът.

Сестра Пердита ги чакаше на една площадка, прекъсваща за кратко стръмното слизане на пътеката. Чертите на неумолимото и лице бяха застинали в гримаса на безмълвен укор. Нарастващите сенки, тегнещи над долината, придаваха на мястото странно ново измерение. Гаснещото слънце озаряваше зъберите и придаваше на целия пейзаж една особена внушителност и незабравимост. Себастиан вдигна ръка на гърба на Дженсън, за да я подкани да побързат, възползвайки се от краткия равен участък на пътеката, минаваща през призрачна колонада от бели скали, сякаш стволоче на мъртви дървета, останали без корони и клони.

Откакто се разделиха с търговците, Дженсън бе обхваната от чувството, че нещо не е наред, но Себастиан я подкани да побързат и не и остана време да се замисли какво точно я притеснява. Сестра Пердита ги посрещна намръщена.

Дженсън провери дали ножът и си е на мястото, както бе правила вече стотици пъти. Като че и бе станало тик от време на време да прокарва пръсти по сребърната дръжка. Този път разкопча калъфа и повдигна острието, за да е сигурна, че излиза свободно, после го притисна надолу и щракна копчето.

Още при първата си среща с това оръжие, когато намери мъртвия Д'Харански войник, си помисли, че е страхотно. Все още беше на това мнение. Тогава релефната буква „P“ я бе ужасила — и с основание. Сега докосването до красивата дръжка я успокояваше, даваше и увереност, че ще се справи, че ще елиминира заплахата. Настъпи денят на разплата, за който двамата със Себастиан си говориха още първата нощ. Щеше да използва оръжие, близко до врага и за да нанесе решителния удар.

Себастиан преживя тежки мигове от онази първа нощ, когато се наложи да влезе в схватка с огромните мъжаги, въпреки че беше повален от треска. Дженсън никога нямаше да забрави смелостта и себеотрицанието му в боя. После дойде по-страшното — магията на чародейката Ейди, която едва не го уби. Дженсън беше безкрайно щастлива, че той се възстанови, че оздравя, че ще живее. Нищо, че самата нея няма да я има.

— Себастиан... — Изведнъж осъзна, че не бе имала време да се сбогува с него. Не искаше да го прави пред Сестра Пердита. Спря, обърна се и махна черния шал от устата си. — Искам само да ти благодаря за всичко, което стори за мен.

Той се засмя през тънката маска на лицето си.

— Говориш така, все едно се готвиш да умреш, Джен.

Как да му каже, че наистина ще умре?

— Нищо не се знае.

— Не се притеснявай — увери я бодро той. — Всичко ще бъде наред. Сестрите ти помогнаха с магията си, като излекуваха мен, сега Сестра Пердита е с нас, за да ти помогне. Аз също ще съм до теб. Нищо няма да ти попречи да отмъстиш за майка си.

Той нямаше представа каква цена бяха поискали Сестрите за помощта си, за възможността Дженсън да отмъсти за майка си. Тя не можеше да му каже истината, но все трябваше да измисли нещо.

— Ако нещо се случи с мен...

— Не говори така, Джен. — Той я хвана за двете ръце, лицето му изведнъж помръкна. — Недей дори да си го помисляш. Не бих могъл да живея без теб. Обичам те. Само теб. Нямах представа какво означаваш за мен. Ти промени живота ми. Преди теб изобщо не бих могъл и да си помисля, че това е възможно. Че животът може да е тъй прекрасен. Не мога да продължа без теб. Никога повече няма да мога да живея без теб. Докато си до мен, всичко е наред. Аз съм един безнадеждно, безпомощно влюбен мъж. Моля те, не ме измъчвай с мисълта, че някога може да се разделим.

Дженсън се вгледа в сините му очи — сини, каквито се говореше, че са очите на жестокия и баща. Не можеше да намери думи, с които да изрази чувствата си, да му обясни, че ще я отделят насила от него, ще той ще трябва да продължи живота си сам. Знаеше колко е ужасно да

си сам. Не каза нищо. Само кимна и се обърна, за да продължи, нагласяйки кърпата пред устата си.

— Да побързаме, Сестра Пердита ни чака — рече след малко.

Дженсън видя, че застанала на широкия плосък камък на сред пътеката, Сестра Пердита ги посреща навъсена, въпреки че лицето и бе скрито зад черната маска. Пътеката продължаваше рязко надолу, потъваше в сенки и се отправяше към сърцето на Колоните на Сътворението. Щом приближиха, Дженсън осъзна, че Сестрата не я гледа, а се визира покрай нея, в посоката, откъдето идваха.

Преди да я настигнат, те също се обърнаха, за да видят какво е привлякло вниманието и. Бяха стигнали до най-високата точка, откъдето пътеката се спускаше право надолу, лъкатушейки по склона, за да ги отведе до дъното. Като погледна назад през широките клисури и скалисти зъбери, Дженсън установи, че се намират почти на същата височина, от която бяха тръгнали. Пред очите и в далечината се мярнаха схлупените постройки, които отгук се виждаха като точки.

Конникът, явно препускащ в неуморен галоп по правия като стрела път, тъкмо приближаваше сградите. Отрядът от хиляда войници се беше разгърнал в плътна редица и го очакваше. Зад коня се носеше гъста опашка прах.

Както се вираше в конника, Дженсън изведнъж регистрира несигурност в движенията на коня му. Само след миг предните крака на животното се сгънаха и бедното същество се строполи върху каменистата земя, убито от умора.

Веднага след това мъжът отстъпи встрани и без да губи нито миг в колебания, продължи с енергийна стъпка към пътеката. Беше облечен в тъмни дрехи, но не същите като на търговците номади. На гърба му се вееше златист плащ. Въпреки голямото разстояние изглеждаше доста по-едър от търговците.

Щом новодошлият се насочи към пътеката, командирът на отряда му извика да спре. Онзи явно не обърна внимание на предупреждението и не счете за нужно да отвърща — просто продължи напред покрай сградите, право към пътеката. Хилядата мъже нададоха оглушителен боен вик и се втурнаха в атака.

Горкият човек не беше въоръжен, не беше предизвикал войниците по никакъв начин. Щом кавалерията на Ордена се насочи към него, той само вдигна ръка, сякаш за да ги предупреди да спрат. От

заповедта на Себастиан и от начина, по който войниците се спуснаха в атака, Дженсън знаеше, че вече нищо не може да ги спре.

Тя наблюдаваше с ужас как един човек всеки миг ще изгуби живота си. Гледаше втрещена как към него се носят хиляда озверели мъже.

Долината се разтресе от внезапен взрив. Въпреки черната маска Дженсън вдигна ръка да предпази очите си и извика от изненада.

Мощната светкавица намери своето изначално допълнение и двете се съединиха в едно — ослепително бялата светлина затанцува в лудешки танц с черна ивица, която сякаш бе пропукване на самия свят. Силите им се обединиха в една неустойима енергия, която се освободи в гигантски взрив.

Сякаш за частица от секундата цялата яркост на голото поле и знойната жегна на Колоните на Сътворението се събраха в една точка, за да се разпръснат с мощен тласък. Хилядата войници бяха пометени мигновено и превърнати в искрящ червен облак. Когато ослепителната светлина, оглушителният тътен и мощната експлозия утихнаха, остана само поле с трупове.

Сред димящите останки на хора и коне самотният непознат продължаваше напред към пътеката. Явно стореното не го беше забавило дори за миг.

В решителните движения на този човек, дори повече, отколкото в освободената преди миг енергия, Дженсън разпозна дълбините на разтърсваща ярост.

— Добри духове! — прошепна Дженсън. — Какво беше това?

— Спасението идва единствено чрез самопожертвование — отвърна Сестра Пердита. — Тези войници умряха в служба на Ордена, а следователно на Създателя. Такава е повелята на Създателя. Няма защо да скърбим за тях — верността им към каузата им спечели избавление.

Изгубила ума и дума, Дженсън само я изгледа.

— Кой е този човек? — попита Себастиан, докато гледаше как самотният мъж навлиза в долината на Колоните на Сътворението, без да забавя ход. — Някакви предположения?

— Все едно кой е — отвърна Сестра Пердита и се обърна да продължи. — Имаме мисия.

— Тогава по-добре да побързаме — притеснено отрони Себастиан, без да откъсва поглед от далечната фигура, която се спускаше надолу по пътеката с бърза, отмерена, неумолима крачка.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН И СЕБАСТИАН ХУКНАХА да догонят Сестра Пердита, която се изгуби зад площадката. Когато стигнаха до мястото, където ги бе изчакала, тя вече беше далеч под тях. Дженсън хвърли последен поглед назад, но не зърна никъде самотния ездач. Над пустошта бяха надвиснали гъсти черни облаци.

— Побързайте! — подвикна им Сестра Пердита.

Подкрепяна от Себастиан, чиято ръка не се отделяше от кръста и, Дженсън хукна надолу по пътеката. Сестрата летеше като вятър, черната роба плющеше на гърба и, докато се носеше по врязаната в отвесната скала пътека. Дженсън никога не бе полагала толкова усилия, за да настигне някого. Предположи, че жената пред нея си помага с магия.

Всеки път, щом залитнеше и подиреше опора в скалата до нея, ръката и се ожулваше в остриите камъни. Никога не беше слизала по толкова трудна и стръмна пътека. Отгоре се бе образувал твърд пласт, който обаче се разпадаше под краката им и отдолу лъсваха клатушкащи се камъни. Знаеше, че ако посегне към грешната ръкохватка, към някой остър стърчащ камък, може да се пореже.

Скоро се задъха от усилието да върви бързо и да настигне летящата напред Сестра. Себастиан, който подтичваше плътно зад нея, също дишаше тежко. Той също час по час се препъваше, дори веднъж Дженсън извика и го хвана за ръката миг преди тялото му да политне от ръба на бездната.

В очите му проблесна облекчение, което поради умората устните му не успяха да изрекат.

Щом приближиха дъното след изтощителното и като че безкрайно слизане, Дженсън с радост установи, че ако не друго, то поне скалните ридове и кули пресичаха пътя на слънцето и палещите му лъчи. Погледна към небето, което от доста време не бе съзерцавала, и видя, че сенките не са само от скалите. Небето, само преди часове ясно и синьо, сега тежеше забулено от сиви облаци, сякаш цялата

долина на Колоните на Сътворението беше откъсната от останалата част на света.

Дженсън продължи устремно напред да настигне Сестра Пердита. Нямахше време да се притеснява за облаците. Макар да бе смъртно уморена, тя знаеше, че когато настъпи мигът, ще намери сили да прониза с ножа си Ричард Рал. А този миг беше съвсем близо. Беше сигурна, че майка и, от мястото си при добрите духове, ще я подкрепи и ще и вдъхне сили. Знаеше още и че и е обещана и друга сила.

Вместо да се предава на ужаса от приближаването на края на живота и, Дженсън изпита странно меко усещане за спокойствие. Обещанието за края на битката, за края на страха, за края на необходимостта да носиш на плещите си тази отговорност беше омайващо сладко. Скоро умората щеше да изчезне, а заедно с нея и непоносимата жегата, болката, тъгата, мъката.

В същия миг, в който наистина осъзна реалността на факта, че скоро ще умре, съзнанието и бе погълнато от ужас. Животът и, нейният мил живот си отиваше безвъзвратно. Тя скоро щеше да се озове в хладните прегръдки на смъртта.

По сърдитото небе пробяга светкавица, която бързо се шмугна под облаците, които се озариха от пищна зеленикава светлина. Някъде далеч отекна гръм, тътенът закънтя в казана на пустата долина. Колебливият звук на гърма трептеше като маранята в знойния пек.

Колкото по-надолу стигаха, толкова повече се разширяваха огромните колони, сякаш сраснали се здраво с дъното на долината. Тук, далеч от отвесните зъбери, дълбоко в пещта, колоните се извисяваха като древна каменна гора. Сред тях Дженсън се чувстваше като мравка.

— Не се тревожи, Джен — прошепна в ухото и Себастиан.

— Ще се справиш. Майка ти те гледа. Не я разочаровай.

Ричард Рал я огледа внимателно, сякаш изобщо не забелязваше Себастиан, не виждаше дори Сестра Пердита, застанала по-нататък. Дженсън също забрави за всички останали и поглъщаше с очи брат си.

— Къде е Калан? — попита той.

Гласът му не беше, какъвто очакваше. Определено звучеше властно, но в него имаше далеч повече нюанси, цяла гама от чувства — от хладна ярост, през непоколебима решителност, до отчаяние. Сивите му очи изразяваха същата искрена и ужасяваща решителност.

Дженсън не можеше да свали очи от него.

— Коя е Калан?

— Майката Изповедник. Жена ми.

Тя стоеше втрещена — толкова силно беше разминаването между това, което виждаха очите и, и онова, което чуваха ушите и. Това не беше мъж, търсец чудовищната си съучастничка, жестоката Майка Изповедник, управляваща Средната земя с желязна воля и зла ръка. Пред нея стоеше мъж, подтикван от любов към своята съпруга. Дженсън виждаше в очите му, че за него всичко друго е без значение. Ако те откажеха да се отстранят от пътя му, щеше да мине през тях, както мина през хилядата войници преди малко. И толкова.

Само дето, за разлика от онези войници, Дженсън е непобедима.

— Къде е Калан? — повтори Ричард, очевидно губейки търпение.

— Ти уби майка ми — сякаш не го чу Дженсън.

Той присви чело. Изглеждаше искрено озадачен.

— Едва наскоро научих, че имам сестра. Фридрих Златаря ми каза, от него разбрах, че се казваш Дженсън.

Тя осъзна, че кимва, все още не можеше да свали очите си от него, в тях виждаше своите очи.

— Убий го, Джен! — припряно зашепна Себастиан в ухото и. — Убий го! Можеш да го направиш! Магията му не може да ти навреди! Направи го!

Тя усети как по тялото и запълзва гъделичкащ ужас. Нещо не беше наред. Стиснала ножа си, събра смелост, вслуша се в гласа, остави се той да изпълни главата и, докато не остане място за нищо друго.

— Господарят Рал се опитва да ме убие, откакто се помня. Когато ти уби баща си, зае мястото му. Изпрати хората си подир мен. Започна да ме преследваш, също както баща ти преди теб. Изпрати ни четворки. Ти, копеле, ти си този, който изпрати убийците на майка ми!

Ричард я изслуша търпеливо, после подхвана с тих, уверен глас:

— Не поставяй на раменете ми плаща на вината само защото другите са зли.

Дженсън се сепна. Предсмъртните думи на майка и бяха почти същите. Не поставяй на раменете си плаща на вината само защото другите са зли.

Той стисна зъби, мускулите на лицето му потрепнаха.

— Какво си направила с Калан?

— Тя вече е моята кралица! — отекна нечий глас между колоните.

Гласът и се стори странно познат. Огледа се, Сестра Пердита не се виждаше никъде.

Ричард хукна в посоката, откъдето идваше гласът, и само след миг вече го нямаше. Дженсън пропусна шанса си да го убие. Не можеше да повярва, че двамата се бяха озовали един срещу друг, а тя проигра шанса си.

— Джен! — задърпа я Себастиан. — Какво ти става? Хайде! Още не е късно!

Тя беше сигурна, че нещо не е наред, макар да не знаеше какво точно. Взе главата си в ръце, искаше и се да заглуши гласа в себе си. Не беше по силите и. Бяха сключили сделка и гласът безмилостно я приканваше да изпълни дадения обет, причиняваше и болка, каквато не бе изпитвала никога през живота си.

Сред колоните проехтя гърлен смях и тя, забравила жегата и изтощението, се спусна нататък. Себастиан хукна след нея. Тя вече не знаеше къде е, защо е тук. Летеше през каменни коридори, които преливаха в други, лъкатушеха под скални арки, сред колони и през светлина и сенки. Беше като да се движиш в призрачен лабиринт от коридори и гори, само дето стените тук бяха от камък, а не измазани с хоросан, а дърветата бяха каменни.

Стигнаха до нещо като малък площад от исполински колони.

За една от тях беше вързана жена.

За Дженсън нямаше никакво съмнение, че това е жената на Ричард — Калан, Майката Изповедник.

Някъде отсреща продължаваше да ечи смехът, подмамващ Ричард да се отклони от желаната посока.

Майката Изповедник нямаше нищо общо с чудовището, което си беше представяла Дженсън. Явно не беше добре, тялото и висеше отпуснато на въжетата, с които бе пристегната около колоната. Не беше свързана плътно, а само няколко пъти през кръста — като в детска игра, все едно дете е завързало приятелчето си за дърво в гората.

Явно не беше в съзнание, дългата и коса висеше над гърдите, ръцете и се люлееха свободно. Беше облечена в обикновени дрехи за пътуване. Но нито те, нито увисналата коса можеха да скрият красотата и. Изглеждаше само няколко години по-голяма от Дженсън. Както бе видно, май нямаше големи шансове да доживее до повече.

Изад колоната се показа Сестра Пердита и повдигна главата на Майката Изповедник за косата, огледа я и я пусна рязко.

Себастиан се спусна напред.

— Тя е, хайде!

Дженсън нямаше нужда гласът да и казва, че това е примамката, имаща за цел да подлъже Ричард Рал, за да бъде убит. Гласът бе свършил своето.

Дженсън се окопоти, стисна ножа си и изтича към Сестрата. Застана с гръб към изпадналата в безсъзнание жена, не искаше да мисли за нея, не искаше да я гледа. По-добре да се съсредоточи върху предстоящата работа. Не бива да пропуска отново шанса си.

Смеещият се мъж внезапно изскочи иззад една колона наблизо. Дженсън разпозна отворотелната му усмивка. Беше човекът, когото бяха видели със Себастиан в нощта на убийството на Латея. Същият, който подплаши Бети, козичката и. Човекът, който Дженсън се опасяваше, че познава от кошмарите си.

— Виждам, че сте открили кралицата ми — рече той.

— Моля? — подвикна Себастиан.

— Моята кралица. Аз съм крал Оба Рал. Тя ще бъде моята кралица.

Дженсън изведнъж забеляза приликата — в очите на този човек имаше нещо от погледа на Натан, на Ричард, от нейния собствен поглед. Нямаше я удивителната прилика, която тя установи между себе си и Ричард, но беше явно, че говори истината — че той също е син на Мрачния Рал.

— Моля, запознайте се — вдигна той ръка и се извърна леко встрани, — това е брат ми — досегашният Господар Рал.

Ричард изскочи измежду сенките.

— Не се страхувай, Джен — прошепна Себастиан в ухото и. — Той нищо не може да ти стори. Пипни го.

Не биваше да пропуска този шанс.

С периферното си зрение мярна каруца, която идваше към тях. Конете и се сториха познати — и двата бяха сиви, с черни гривви и опашки. И наистина впечатляващо огромни. Кочияшът също бе едър, с руса глава.

Дженсън се ококори невярващо към каруцата, в следващия миг до ушите и достигна познатото блеене на Бети. Козичката беше сложила предните си крачета на капрата до кочияша. Русият здравеняк я галеше приятелски зад ушите. Том!

— Отдалечи се от Калан, Дженсън! — провикна се Ричард.

— Не го слушай, сестричке! — изкрещя Оба и избухна в смях.

Стиснала ножа си, Дженсън пристъпи назад към увисналата на колоната жена. Ричард ще се опита да стигне до съпругата си. И тогава Дженсън ще го прободее.

— Защо заставаш на страната на една Сестра на мрака, Дженсън?

Тя стрелна с объркан поглед Сестра Пердита.

— Сестра на светлината — поправи го.

Ричард бавно поклати глава и се приближи до Сестра Пердита.

— Напротив, тя е Сестра на мрака. Вярно е, че при Джаганг има Сестри на светлината, но има и Сестри на мрака. Всички те са робини на пътешественика по сънищата. Затова са тези халки през долните им устни.

Това име и беше познато — пътешественик по сънищата. Отчаяно се опитваше да си спомни къде го е чувала. Спомни си и случилото се в гората онази нощ, когато Сестра Пердита я заведе при останалите седем Сестри. В главата и препускаха хаотични мисли. Гласът я подтикваше да действа, но от това не и ставаше по-леко. Всичко в нея крещеше от желание да убие този човек, но нещо не и позволяваше да помръдне. Знаеше, че не може да е магията му.

— Ако искаш да спасиш Калан, ще трябва да минеш през Дженсън — обади се Сестра Пердита с хладен, презрителен глас. — Нямаш нито време, нито възможности за действие. Поне опитай да спасиш жена си, докато не и е изтекло времето.

С крайчеца на окоето си Дженсън мярна кафеникавия силует на Бети, която припикаше по пътеката между каменните стълбове, следвана от Том.

— Бети? — прошепна Дженсън, задавена от сълзи, и махна черната кърпа от главата си, за да може животинката да я познае.

Чула името си, Бети изблея, и размаха радостно опашчицата си. Зад Том подтичваше още нещо, по-малко. Преди да стигне до Дженсън, Бети се озова близо до Оба. Още щом го зърна, козичката нададе жален вой и отстъпи встрани. Дженсън познаваше отлично кога приятелката и е обзета от безпокойство и ужас, кога се нуждае от помощ и успокоение.

Небето над тях беше побесняло от светкавици и гръмотевици, което допълнително плашеше горкото животно.

— Бети? — повика я Дженсън. Още не смееше да повярва на очите си, питаше се дали е възможно да е зрителна измама, някакъв жесток номер. Но магията на Господаря Рал не можеше да и стори това.

Разпознала гласа и, Бети се втурна към нея, но едва направила няколко крачки, замръзна на място. Опашчицата застина. Бети проблея жално, постепенно в гласа и прозвуча ужас и уплаха.

— Бети! Всичко е наред, аз съм — извика Дженсън.

Разтреперана от страх, козичката се дръпна назад. Реагира така, както когато видя Оба — и сега, и в онази нощ на пътя.

Бети се обърна и хукна да бяга.

Насочи се право към Ричард.

Той се наведе да погали животинката, която явно беше изпаднала в ужас и търсеше утеха и приятелска закрила. Намери я при него.

Вцепенена, Дженсън дочу тъничко блеене. Появиха се две малки бели козлета. При вида на Оба и двете подскочиха, тръгнаха към Дженсън, но пак се уплашиха и нададоха жален вой, търсейки майка си.

Тя ги повика. Те се завъртяха и хукнаха към нея. Успокоени от присъствието и, започнаха да подскачат към Ричард.

Том спря зад една колона, явно нямаше намерение да се меси.

Дженсън си помисли, че светът наистина е полудял.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

— КАКВО ПРАВИШ, БЕТИ! — извика Дженсън, неспособна да приеме случилото се.

— Магия — прошепна зад гърба и Сестра Пердита в отговор на объркването и. — Негово дело е.

Нима е възможно Ричард Рал да е омагьосал дори козичката и? Да я е настроил срещу нея?

Ричард направи крачка напред. Бети и козлетата не се отделяха от краката му, нямаха никаква представа, че край тях се разиграват епохални събития.

— Мисли с главата си, Дженсън — каза и Ричард. — Помисли за себе си. Трябва да ми помогнеш. Махни се от Калан.

— Убий го! — решително изсъска Себастиан в ухото и. — Направи го, Джен! Магията му не може да ти навреди! Направи го!

Тя вдигна ножа си, Ричард я гледаше без страх. Усети как прави крачка към него. Когато го убие, магията му ще умре и Бети ще я разпознае.

Дженсън застина на място. Нещо не беше наред. Обърна се към Себастиан.

— Откъде знаеш? Откъде го знаеш? Никога не съм ти казвала, че магията му не може да ми навреди!

— И на теб ли? — провикна се Оба. Беше се приближил. — Значи и двамата сме непобедими! Можем заедно да управляваме Д'Хара — но аз, разбира се, ще бъда кралят. Крал Оба Рал. Е, за теб може би е подходящо да станеш принцеса. Да, защо не — ще ти позволя да бъдеш принцеса. Ако си го заслужиш.

Дженсън извърна очи към изненаданото лице на Себастиан.

— Откъде знаеш?

— Аз просто си помислих... Джен... — Не можеше да намери отговор.

— Ричард — прошепна Калан уморено. — Къде сме, Ричард? — Сви се от болка и извика, макар никой да не я бе докоснал.

Ричард направи крачка напред, Дженсън отстъпи назад към Калан и размахна ножа си.

— Ако я искаш, трябва да минеш през Дженсън — обади се Сестра Пердита.

Ричард я изгледа безстрастно.

— Не.

— Ще се наложи! — изфуча Сестрата. Ще трябва да убиеш Дженсън, иначе Калан е мъртва!

— Ти си луда! — извика Себастиан към Сестрата.

— Стегни се, Себастиан — озъби му се тя. — Спасението идва само след саможертва. Човечеството е прогнило. Отделният индивид не е важен — един живот е без значение. Все едно какво ще се случи с нея — важна е саможертвата.

Себастиан втренчи очи в Сестрата, не можеше да намери отговор, не можеше да защити правото на Дженсън на живот.

— Ще трябва да убиеш Дженсън! — изкрещя Сестра Пердита към Ричард. — Иначе аз ще убия Калан!

— Ричард — простена Калан, явно все още не разбираше къде се намира и какво става.

— Спокойно, Калан, не се движи — тихо и каза той.

— Последен шанс! — провикна се Сестра Пердита. — Давам ти последен шанс да спасиш скъпоценния живот на Майката Изповедник! Последен шанс, преди да попадне в лапите на Пазителя!

Дженсън не можеше да повярва, че Сестрата насърчава Ричард да я убие. Нещо не се връзваше. Нали Господарят Рал трябваше да умре. Нали трябваше да убият него.

Дженсън знаеше, че трябва да сложи край на това. Магията му не можеше да и навреди. Нямаше представа как го е разбрал Себастиан, но така или иначе, време беше да приключи с това, докато все още има възможност. За нея оставаше загадка защо Сестрата реагира така.

Освен, ако не се опитва да разгневи Ричард, за да го накара да освободи магията си срещу Дженсън и по този начин да я мотивира да действа.

Сигурно е това. Дженсън не биваше да чака повече.

С безумен вик, спотаяван цял живот в душата и, вик, изпълнен с изгарящата болка от загубата на майка и, с кипящата ярост на гласа, изпълващ главата и, тя се хвърли към Ричард.

Знаеше, че той ще се опита да освободи магията си срещу нея, както бе сторил преди малко с хилядната армия. Ще остане изненадан, че нищо не се получава, тя ще използва момента на изненадата и ще полети с ножа си към сърцето му. И той ще разбере твърде късно, че сестра му е непобедима.

И тя полетя.

Очакваше ужасяващ сблъсък, очакваше да я посрещне стена от гръмотевици, светкавици и дим. Нямахше нищо такова. Той просто я хвана за китката. Не използва магия. Не хвърли заклинание. Не призова могъщи сили.

Дженсън не беше непобедима срещу мускулите, а от тях той имаше достатъчно.

— Успокой се — каза и протичко.

Тя започна да се мятат, омразата и болката се развихриха в душата и, изпълвайки я с нечовешка енергия. Той я държеше здраво за китката с ножа, докато тя се мяташе и го удряше в гърдите с другата си ръка. Би могъл да я разкъса на две с голи ръце, но вместо това я остави да се накрещи, да го удря, докато постепенно се успокои и се дръпна от него. Задъхана и изтощена, се изправи с ножа в ръка, по бузите и се изтърколиха сълзи на яд и омраза.

— Убий я, иначе Калан умира! — изкрещя отново Сестра Пердита.

Себастиан блъсна Сестрата.

— Да не си се побъркала! Тя ще се справи! Та той дори не е въоръжен!

Ричард извади от колана си малка книга и я вдигна напред.

— Напротив, въоръжен съм.

— Какво имаш предвид? — попита Дженсън.

Орловият му поглед се втренчи в нея.

— Това е древен текст, озаглавен „Колоните на Сътворението“. Написан е от наши древни предци, Дженсън, едни от първите Господари Рал, едни от първите, разбрали в най-пълна степен породеното от първо отца ни Алрик Рал, създаде връзката, наред с много други неща. Изключително интересно четиво.

— Предполагам, че вътре пише, че като Господар Рал трябва да убиваш хората като мен — отвърна Дженсън.

Ричард се усмихна.

— Права си, така пише.

— Моля? — Не можеше да повярва, че той го признава. — Наистина ли го пише?

Той кимна.

— Обяснява защо родените изцяло без дарбата потомци на Господаря Рал — онзи Господар Рал, който е надарен с дара на връзката със своя народ — трябва да бъдат убивани.

— Знаех си! Искаше да ме излъжеш, но е вярно! Всичко е написано вътре!

— Не съм казал, че ще приема този съвет. Казах само, че в книгата пише, че хората като теб трябва да бъдат убивани.

— Защо?

— Все едно е защо, Джен — прошепна Себастиан. — Не го слушай.

Ричард махна към Себастиан.

— Той знае защо. Затова е наясно, че магията ми не може да ти навреди. Знае, понеже му е известно какво пише в книгата.

Дженсън се обърна към Себастиан, в очите и внезапно проблесна прозрението.

— Император Джаганг има тази книга!

— Говориш глупости, Джен.

— Видях я с очите си, Себастиан. „Колоните на Сътворението“ . Видях я в палатката му. Древна книга, написана на древен език. Една от най-ценните му книги. Знаел е какво пише в нея. А ти си неговият пръв стратег. Казал ти е. Знаел си през цялото време...

— Джен, не.

— Значи ти си бил — прошепна тя.

— Как можеш да се съмняваш в мен? Та аз те обичам.

Гласът продължаваше да боботи в главата и, но въпреки него всичко започна да се подрежда в мислите и. Почувства се смазана. Истинските измерения на предателството проблеснаха кристално чисти.

— Добри духове, през цялото време си бил ти.

Лицето на Себастиан стана бяло като щръкналата му коса. Гласът му прозвуча мъртвешки спокойно.

— Това не променя нищо, Джен.

— Ти си бил! Взел си една-единствена планинска трескавична роза.

— Какво! Изобщо нямам такова нещо!

— Видях ги в кутията в раницата ти. Бяха скрити, но се разсипаха.

— О, това ли. Взех ги от учителя, дето бяхме при него.

— Лъжец! Имал си ги през цялото време. Взел си една, за да получиш треска.

— Това са пълни глупости, Джен.

Разтреперана, тя насочи ножа към него.

— През цялото време си бил ти. Онази първа нощ ми каза, че там, откъдето идваш, вярвате в силата на оръжието, принадлежащо на врага. Искал си да получи този нож. Искал си мен, понеже съм най-близо до врага ти. Искал си да ме използваш. Как си го подметнал на войника?

— Джен.

— Нали казваш, че ме обичаш. Докажи го! Не ме лъжи! Кажи ми истината!

Себастиан замълча за миг, после вдигна глава и отговори:

— Просто исках да спечеля доверието ти. Реших, че ако имам треска, ще ме приютиш.

— А мъртвият войник?

— Беше един от хората ми. Заловихме човека, който носеше този нож. Дадох го на един от своите, накарах го да облече Д'Харанска униформа, после, щом ти отмина по пътеката долу, го бутнах от скалата.

— Убил си човек от своите?

— Жертвата в името на идеала е нещо свято. За да има изцеление, е нужна жертва — отсече категорично той.

— Как разбра къде живея?

— Император Джаганг е пътешественик по сънищата. Прочете за тези като тебе в книгата още преди години. Чрез дарбата си откри хора, които знаят за съществуването ви. С течение на времето успя да събере достатъчно информация, че да може да те проследи.

— А бележката, която открих?

— Аз я пяхнах в джоба на войника. Чрез дарбата си Джаганг разбра, че преди си използвала това име.

— Връзката пречи на пътешественика на сънищата да влиза в съзнанието на хората, които са верни на Господаря Рал — обади се Ричард. — Трябва да е търсил доста време хора, които не са свързани с Господаря Рал.

Себастиан кимна доволно.

— Така е. При това успешно.

Кипяща от заслепяваща ярост, сломена от тежестта на предателството, Дженсън преглътна.

— А останалото? Майка ми? И тя ли беше една от необходимите жертви?

Себастиан облиза устните си.

— Ти не разбираш, Джен. Тогава не те познавах.

— Онези войници са били от твоите хора. Затова можа да ги убиеш толкова лесно. Не са предполагали, че ще ги нападнеш. Мислили са, че се биеш на тяхна страна. Ето защо се стресна, когато ти разказах за четворките, за това колко още преследвачи предполагам, че има. А те изобщо не са били четворки. Докато пътувахме, си убивал невинни хора, за да ме накараш да повярвам, че си елиминирал останалите от четворките. Всичките онези пъти, когато се връщаше нощем в лагера с новината, че преследвачите са по петите ни — всичко е било нагласено.

— В името на една благородна кауза — тихо отрони Себастиан.

Дженсън преглътна сълзите и яростта си.

— Благородна кауза! Ти уби майка ми! През цялото време си бил ти! Добри духове да си помисля, че о, добри духове, спях с убиеца на майка си. Ах ти, мръсен...

— Овладей се, Джен. Така трябваше. — Той посочи Ричард. — Всичко е заради него! Сега вече е в ръцете ни! Трябваше да стане така! Спасението изисква жертви. Благодарение на твоята жертва, на жертвата на майка ти стигнахме до Ричард Рал — твоя вечен преследвач.

Сълзите рукнаха от очите и.

— Не мога да повярвам, че си ми сторил всичко това, до като в същото време твърдиш, че ме обичаш.

— Но аз наистина те обичам, Джен. Казах ти вече — не съм искал да се влюбя в теб, но то се случи. Сега ти си моят живот. Обичам те с цялото си сърце.

Тя притисна главата си с ръце, за да заглуши гласа, крещящ вътре.

— Ти си зъл! Никога няма да те обичам!

— Брат Нарев ни учи, че цялото човечество е въплъщение на злото. Не може да има морално съществуване, защото човечеството е петно в света на живота. Поне Брат Нарев най-сетне отиде на по-добро място. Вече е със Създателя.

— Значи излиза, че дори Брат Нарев е въплъщение на злото? Понеже нали и той е част от човечеството? Значи дори твоят безценен Брат Нарев е зъл?

Себастиан я изгледа с блеснал поглед.

— Човекът, който наистина въплъщава злото, стои пред теб, ето го — Ричард Рал. Той е убиецът на един велик човек. За престъпленията си Ричард Рал трябва да бъде убит.

— Ако човечеството е зло и Брат Нарев е намерил по-доброто място, при Създателя, значи Ричард ви е направил услуга, като е убил Брат Нарев, изпращайки го в ръцете на Създателя, нали така? И щом цялото човечество е зло, тогава как така Ричард Рал е извършил злина, убивайки членовете на Императорския орден?

Себастиан пламна.

— Ние сме зли, но някои са по-зли от други! Поне имаме смирението пред Създателя да признаем собствената си зла същност и да славим единствено Създателя. — Млъкна и видимо се успокои. — Знаем, че е признак на слабост, но те обичам. — Усмихна и се. — Ти се превърна в единствената причина за моето съществуване, Джен.

Тя само го погледна.

— Ти не ме обичаш, Себастиан. Нямах никаква представа какво е любовта. Не можеш да обичаш нищо и никого, преди да заобичаш собственото си съществуване. Любовта може да израсте единствено от уважението към собствения ти живот. Когато обичаш себе си, собственото си съществуване, тогава можеш да обичаш някого, с когото се чувстваш добре и можеш да споделиш живота си, да го направиш по-хубав. Ако се мразиш и вярваш, че съществуването ти е нещо зло, тогава само можеш да мразиш, можеш да се докоснеш до обвивката на любовта, да мечтаеш за нещо добро, но не можеш да изпитваш нищо друго освен омраза. Ти, с извратените си представи, си

позор за самата идея любов, Себастиан. Имаш нужда от мен, за да оправдаеш омразата си, за да бъда твой партньор в самооразата.

За да обичаш някого искрено, Себастиан, трябва да изпитваш наслада от съществуването му, понеже той прави живота още по-прекрасен. Щом смяташ, че съществуването е нещо зло, не можеш да обичаш истински.

— Грещиш! Ти не разбираш!

— Напротив, много добре разбирам. Само ми се ще да беше станало по-рано.

— Но аз те обичам, Джен. Грещиш. Наистина те обичам!

— Само ти се иска да ме обичаш. Това са нищо незначещи думи на един лишен от същност човек. Няма какво да обичам — в черупката ти няма нищо. Ти си толкова изпразнен от човечност, че дори ми е трудно да те мразя.

Над колоните блесна светкавица. Гласът сякаш щеше да разреде главата и отвътре.

— Не го мислиш наистина, нали, Джен. Не мога да живея без теб.

Тя насочи към него ледената си ярост.

— Единственото нещо на този свят, което би могъл да сториш, за да ми доставиш удоволствие, Себастиан, е да умреш!

— Наслушах се на вълнуващи любовни свади — изръмжа Сестра Пердита. — Бъди мъж и си затваряй устата, Себастиан, за да не ти я затворя вместо теб. Животът ти е точно толкова незначителен, колкото и на всички останали. Имаш избор, Ричард. Дженсън или Майката Изповедник.

— Не е нужно да служиш на Пазителя, Сестро — отвърна Ричард. — Не си длъжна да служиш и на пътешественика по сънищата. Имаш избор.

Сестра Пердита го посочи с пръст.

— Ти имаш избор! Веднъж вече ти направих предложение! Времето ти изтече! Времето на Калан изтече! Дженсън или Калан — решавай!

— Не ми се нравят правилата ти, затова няма да избира нито една от двете.

— В такъв случай аз ще избира вместо теб. Скъпата ти съпруга ще умре!

Дженсън се хвърли да я спре, Сестра Пердита стисна Калан за косата и вдигна главата и. Лицето на Майката Изповедник беше бяло като платно.

Дженсън стисна Сестра Пердита за ръката, замахна с всички сила с ножа, с отчаяната надежда, че има време да спаси живота на Калан, макар да бе напълно наясно, че е закъсняла.

В една отчетлива и ясна секунда светът замръзна на място.

После въздухът се взриви — гръмотевица без гръм.

Около Майката Изповедник се пръсна обръч от пушек и натрошени камъни. Близките колони потрепериха. По-нестабилните политнаха към земята, накланяйки се, удариха други, които също се понесоха надолу. Огромните каменни късове се носеха из прашния въздух като на забавен каданс, всичко избухна в гъсти облаци дим, след известно време се чу оглушителен трясък. Когато парчетата от колоните започнаха да се разбиват в земята, цялата долина затрепери. Прашната завеса беше толкова плътна, че не се виждаше нищо.

Светът потъна в непрогледен мрак. В този продължил цяла вечност миг на абсолютна тъмнина сякаш всичко изчезна — нямаше свят, нямаше нищо.

После сянката се вдигна и всичко си дойде на мястото.

Дженсън държеше ръката на труп. Сестрата се строполи на земята като каменна колона. Ножът на Дженсън стърчеше от гърдите и.

Ричард вече беше там, държеше Калан, режеше въжетата, за да я освободи. Тя изглеждаше изтощена до краен предел, но иначе беше добре.

— Какво стана? — попита Дженсън в почуда.

Ричард и се усмихна.

— Сестрата допусна грешка. Предупредих я. Майката Изповедник освободи силата си срещу Сестра Пердита.

— Защо я предупреди? Ами ако се беше вслушала в думите ти? — попита притеснена Калан, явно идвайки на себе си.

— Не, така само я амбицирах да го направи.

Дженсън осъзна, че гласът в главата и го няма.

— Какво стана? Убих ли я?

— Не. Беше мъртва, преди ножът ти да я докосне. Ричард искаше да и отклони вниманието, за да мога да използвам силата си срещу нея. Ти се опита, но закъсня с един миг. Вече беше моя.

Ричард постави нежно ръка на рамото на Дженсън.

— Не я уби, но направи своя избор и така спаси живота си. Сянката, която прелетя над главите ни, докато Сестрата умираше, беше Пазителят на мъртвите, който отнасяше със себе си душата на тази, която му се бе врекла във вярност.

Ако ти беше сгрешила в избора си, щеше да отлетиш заедно с нея.

Дженсън усети как краката и омекват.

— Гласа го няма — прошепна тя на глас. — Изчезнал е.

— Пазителят разкри безусловно намеренията си — каза Ричард. — Това, че преследвачите на сърца бяха на свобода, означаваше, че воалът — връзката между двата свята — е разкъсан.

— Не разбирам.

Ричард вдигна книгата в ръка, преди да я прибере в един таен джоб на колана си.

— Нямах време да я изчета цялата, пък и има доста повредени места, но все пак научих достатъчно. Ти си родена без дарбата потомка на Мрачния Рал. Това те превръща в уравновесител на роден с дарба Рал — на магията. Ти не само не притежаваш магия, но и не си подвластна на магията. По времето на Голямата война домът Рал е бил създаден с цел да създава поколения могъщи магьосници, но наред с това и да посява семената, които да доведат до края на магията на света. Сега Императорският орден желае да построи един свят без магия, но в крайна сметка той ще бъде създаден от Дома Рал. Ти, Дженсън Рал, си може би най-опасният човек на света, защото ти, подобно на родените без капчица дарба потомци на рода Рал, си семето, което може да роди един нов свят без магия.

Дженсън се вгледа в сивите му очи.

— Тогава защо ти, както всеки друг Рал преди теб, не желаеш смъртта ми?

Ричард се усмихна.

— Ти имаш точно толкова право да живееш, колкото и всеки друг на тази земя — точно колкото всеки друг Господар Рал. Единственото правилно нещо на този свят е всеки човек да бъде оставен да живее свободно живота си.

Калан измъкна ножа от гърдите на Сестра Пердита и го почисти в черната и роба, преди да го подаде на Дженсън.

— Сестра Пердита не беше права. За да дойде спасението, не е нужна жертва. Всеки носи сам своята отговорност.

— Животът ти си е само и единствено твой — продължи Ричард. — Никой не може да се разпорежда с него. Думите ти към Себастиан ме карат да се гордея с теб.

Дженсън погледна ножа в ръката си, все още замаяна и объркана от случилото се. Огледа се в съгъстващия се мрак, но не видя Себастиан. Оба също го нямаше.

С голяма изненада обаче забеляза една Морещица недалеч.

— Чудесно — оплака се жената пред Майката Изповедник и разпери ръце встрани. — Като я слушам как говори, все едно слушам Господаря Рал. Вече май ще си имам двама господари.

Калан се усмихна и седна, облегнала гръб в колоната, за която доскоро беше вързана. Погледна Ричард, който галеше зад ушите Бети и двете козлета.

Бети, спокойна, че рожбите и са на сигурно място, погледна скришом към Дженсън. Малката и опашчица се завъртя весело.

— Бети?

Животинката весело скочи връз нея, доволна от срещата. Дженсън през сълзи прегърна приятелката си, после вдигна очи към брат си.

— Но защо не постъпваш като дедите си? Защо? Защо рискуваш всичко, което пише в тази книга?

Ричард втъкна палци в колана си и въздъхна дълбоко.

— Животът е бъдеще, не минало. Миналото може да ни научи чрез опита как да постигаме нещата за в бъдеще, да ни утеши със сладки спомени, то е основата на постигнати вече неща. Но животът се крепи на бъдещето. Да живееш в миналото е все едно да протягаш ръце към мъртвите. Искаш ли да живееш пълноценно, трябва да съграждаш всеки нов ден отново и отново. Като разумни същества ние трябва да използваме интелекта си, а не да въздигаме в култ миналото.

Дължни сме да правим своя разумен избор.

— Животът е бъдеще, не минало — прошепна замислено Дженсън. През главата и мина целият и досегашен живот. — Къде си го чул това?

Ричард се ухили широко.

— Това е Седмото правило на магьосника.

Дженсън го изгледа през сълзи.

— Ти ме дари с бъдеще, с живот. Благодаря ти.

Той я прегърна и Дженсън изведнъж вече не се чувстваше сама на света. Отново беше цяла. Зарида горко, сълзите и отмиваха мъката по майка и и същевременно бяха сълзи на надежда за бъдещето, сълзи на радост, че за нея има живот, има бъдеще.

Калан я погали по гърба.

— Добре дошла у дома.

Дженсън изтри очите си и се засмя, без сама да знае на какво. Ръката и механично галеше меката козина на Бети. Изведнъж вдигна глава. Пред нея стоеше Том.

Дженсън се затича към него и го прегърна.

— О, Том, толкова се радвам да те видя! Благодаря ти, че ми върна Бети.

— Е, такъв съм си аз — доставчик на кози. Нали ти обещах.

Както се оказа, Ирма, продавачката на наденици, просто искала да намери женска на козела си. Бил вече стар, та и се щяло да си осигури негов заместник. Запазила си едно от малките, другите две са тези.

— Бети е родила три козлета?

Том кимна.

— Боя се, че доста се привързах към нея и двете малки.

— Не мога да повярвам, че го направи за мен. Ти си прекрасен, Том.

— И мама така ми казваше. Не забравяй, че ми обеща да го кажеш на Господаря Рал.

Дженсън засия от радост.

— Обещавам! Но кажи ми, как успя да ме откриеш?

Том се усмихна и извади нож изпод дрехата си. Дженсън с изненада видя, че е същият като този, който има тя.

— Нали разбираш, аз също служа на Господаря Рал.

— Така ли? Защо тогава не съм те срещал? — попита Ричард.

— Не се притеснявай, Господарю Рал, Том е наш човек. Главата си залагам за него.

— Е, благодаря ти, Кара — усмихна се Том и очите му блеснаха.

— Значи си знаел през цялото време, че си измислям?

Том сви рамене.

— Няма да съм истински защитник на Господаря Рал, ако оставя подозрителна личност като тебе да се мотае наоколо и да крои вредни планове и да не направя нищо, за да разбере какво си намислила. Държах те под око, следих те почти през целия път.

Дженсън го перна през рамото.

— Значи си ме шпионирал!

— Като защитник на Господаря Рал бях длъжен да разбира какво кроиш и да се погрижа да не нараниш Господаря Рал.

— Е, значи тогава не си се справил особено добре — рече тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами че можех да го понижа. Беше на такова разстояние, че нищо нямаше да успееш да сториш.

Том и се усмихна с онази своя крива момчешка усмивка, но този път в нея имаше ново дяволито пламъче.

— За нищо на света не бих допуснал да нараниш Господаря Рал.

Обърна се и замахна с ножа си. Острието полетя с шеметна бързина, сякаш разсече долината на две, и след миг се заби с остър звук в една от падналите колони доста далеч от тях. Дженсън присви очи и забеляза, че ножът е пробол нещо черно.

Последва Том, Ричард, Калан и Морещицата между колоните и каменните отломки, за да види къде се е забил. За нейно най-голямо учудване беше пробил кожена кесия — точно в средата. Ръката, която я държеше, се подаваше изпод огромен каменен къс.

— Моля ви — чу се глух глас изпод скалата, — измъкнете ме оттук. Ще ви платя. Мога да платя. Имам достатъчно пари.

Беше Оба. Колоната го беше застигнала, преди да успее да избяга. Единият и край се беше спрял в по-висок камък, така че отдолу се образуваше малка ниша, точно колкото да влезе човек, заринат жив под тонове скала.

Том измъкна ножа си от мекия камък и прибра кожената кесия. Размаха я във въздуха.

— Фридрих! — провикна се към каруцата. Там се изправи мъжки силует. — Това случайно да е твое?

В този ден на изненадите за Дженсън сякаш нямаше почивка. В далечината различи Фридрих Златаря, съпруга на Алтея, който скочи от каруцата и се отправи към тях.

— Това е мое — рече той. Надзърна в дупката. — Има и още.

Само след миг ръката започна да подава през отвора кожени и платнени кесии.

— Ето, вземете всичките ми пари. Само ме измъкнете от тук.

— Как да ти кажа, едва ли ще мога да вдигна тази колона — каза Фридрих. Най-малко пък ще си давам труд за човека, убил жена ми.

— Алтея е мъртва? — ужасена попита Дженсън.

— Боя се, че да. Слънчицето ми си отиде от живота.

— Моите искрени съболезнования. Беше добра жена.

Фридрих се усмихна.

— Да, така си беше. — Извади от джоба си малко обло камъче. — Но ми остави ето това. За спомен.

— Не е ли странно — изумен пророни Том. Заровичка в джоба си и накрая извади нещо. Когато разтвори шепата си, в дланта му имаше малък объл камък. — И аз имам такъв. Винаги си го нося с мен за късмет.

Фридрих го изгледа подозрително, но накрая се усмихна широко.

— Значи и на теб се е усмихнала.

— Не мога да дишам — чу се глас изпод камъните. — Моля ви, боли. Не мога да помръдна. Измъкнете ме оттук.

Ричард протегна ръка към скалата. Чу се стържещ звук и след миг през пролуката излетя меч. Той се наведе и извади ножницата, от нея висеше кожен ремък. Избърса я от прахта и праметна ремъка през рамото си така, че мечът да легне на хълбока му. Беше наистина великолепно оръжие — за един истински Господар Рал.

На дръжката блестеше релефен надпис — „ИСТИНА“.

— Справи се с всичките онези войници, без дори да разполагаш с меч си — възкликна Дженсън. — Сигурно магията ти те пази добре.

Ричард се усмихна и поклати глава.

— Дарбата ми работи чрез яростта и нуждата. Когато ми отнеха Калан, имах достатъчно и от двете. — Той повдигна меч от ножницата. — Това оръжие действа непрекъснато.

— Как разбра къде сме? — попита Дженсън. — Как разбра къде е Калан?

Ричард прокара пръсти по релефната дума на дръжката на меч си.

— Мечът ми е подарък от дядо ми. Този наш крал Оба ми го отне, когато с помощта на Пазителя похити Калан. Мечът обаче е

специален. Дватама сме свързани. Винаги усещам къде се намира. Пазителят несъмнено е подтикнал Оба да го открадне, за да ме подмами тук.

— Моля ви — продължи да плаче Оба, — не мога да дишам.

— Дядо ти ли? — Дженсън изобщо не обърна внимание на жалните стонове на заринатия под камъните мъж. — Искаш да кажеш магьосник Зорандер?

На лицето на Ричард се разля топла усмивка.

— Значи си се запознала със Зед! Не е ли прекрасен?

— Той се опита да ме убие.

— Зед? Та той е напълно безобиден!

— Безобиден ли? Той...

Морещицата Кара сръчка Дженсън с червената си палка.

— Какво правиш? — скастри я Дженсън. — Престани!

— Нищо ли не усещаш?

— Не. Не повече, отколкото от Агнела на Найда.

— Срећнала си Найда? — Кара погледна Ричард. — Виж я, даже ходи. Впечатлена съм.

— Тя не е подвластна на магията — обясни и Ричард. — За това Агиелът ти не и действа.

Кара се усмихна лукаво и погледна Калан.

— Да не би да си мислиш, каквото и аз? — попита я Калан.

— Значи тя може да ни помогне да разрешим малкия си проблем — заключи Кара и се усмихна още по-широко.

— Дали съм прав, като си мисля, че искате да я накарате да го докосне? — мрачно ги попита Ричард.

— Ами все някой трябва да го направи — защити се Кара. — Нали не искаш пак да опитам?

— Не!

— Какво заговорничите вие тримата? — не издържа Дженсън.

— Имаме някои спешни проблеми за решаване — отвърна Ричард. — Ако искаш да ни помогнеш, можеш да го направиш, защото притежаваш уникална дарба, която може да ни измъкне от една сложна ситуация.

— Така ли? Да не би да ме каните да тръгна с вас?

— Стига да искаш — рече Калан и прислони глава на рамото на Ричард. Явно беше на ръба на силите си.

— Том! — извика Ричард. — Дали не бихме могли...

— Разбира се! — отвърна той веднага и протегна ръка да подхване Калан. — Насам. Отзад в каручката имам меки одеяла — питайте Дженсън, много е удобно. Ще ви откарам обратно за нула време.

— Ще сме ти много благодарни — отвърна Ричард. — Вече мръква. Ще е най-добре да прекараме нощта тук, а в ранни зори да поемем на път — преди да е настанала адската жега.

— Предполагам, останалите ще предпочетат да се возят отзад при Майката Изповедник. Не би ли седнала при мен на капрата?

— Първо искам да те попитам нещо. Щом си защитник на Господаря Рал, какво щеше да направиш от онзи баир, ако бях понечила да нараня Господаря Рал?

Том я погледна внезапно сериозно.

— Ако наистина се опасявах, че може да му направиш нещо, Дженсън, щях да забия ножа си в теб, преди да имаш време да гъкнеш.

Дженсън се усмихна.

— Добре. Тогава съм готова да се возя до теб. Кобилата ми е горе на платото. С Рижка доста се сприятелихме.

При споменаването на името на кобилата Бети изблея. Дженсън се засмя и я почеса по коремчето.

— Помниш Рижка, а?

Бети изблея пак. Малките си играеха около нея.

Докато се отдалечаваха, Дженсън слушаше виковете за помощ на убиеца Оба Рал. Спря и се обърна, давайки си сметка, че той също е неин брат по бащина линия. Един отдаден на злото брат.

— Съжалявам, че имах толкова лошо мнение за теб — каза тя на Ричард.

Той се усмихна и стисна Калан подмишница, а с другата си ръка прегърна Дженсън.

— Когато се сблъска с истината, ти използва главата си.

Не бих могъл да те моля за повече от това.

Тежката колона, заклецила Оба, бавно се приплъзваше надолу, разтрошавайки крехката си подпора. Щеше да е въпрос на няколко часа, докато бъде смазан до смърт в последната си килия — ако преди това не умре от жажда.

След такава позорна загуба Пазителят едва ли щеше да му подаде ръка за помощ. По-скоро би се погрижил Оба да страда цяла вечност за неизпълнената си задача.

Оба беше убиец. Дженсън подозираше, че Ричард Рал не изпитва и капчица милост към хора като него. Както и към всеки друг, който реши да причини нещо лошо на Калан. Оба не получи милост.

Оба Рал щеше да бъде погребан навеки под Колоните на Сътворението.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

НА СУТРИНТА Том ги изведе от долината на Колоните на Сътворението. Гледката рано сутрин, дългите сенки и призрачните отблясъци на изгрева бяха величествени. Гледка, която никой досега не бе доживял да опише.

Рижка с радост посрещна Дженсън и остана безкрайно щастлива да види Бети и двете и малки козлета.

Дженсън, Ричард и Капан влязоха в познатата им къща. Там намериха Себастиан, който, неспособен да помири вярванията и чувствата си, бе изпълнил последното желание на Дженсън.

Беше погълнал всички цветчета трескавична роза, с които разполагаше.

Лежеше безжизнен на масата.

Седнала до Том, Дженсън слушаше внимателно историята на Ричард и Калан. Още не можеше да повярва, че брат и е толкова различен от онова, което си бе представляла за него. Майка му, след като била изнасилена от Мрачния Рал, избягала заедно със Зед, за да предпази сина си. Ричард израснал в Западната земя, нямал представа за съществуването на Д'Хара, нито на дома Рал и магията. Впоследствие сложил край на черното владичество на Мрачния Рал. Преследвана от истински четворки, Калан убила командира им. Сега, когато Ричард беше Господарят Рал, вече нямаше четворки.

Дженсън се почувства горда, че Ричард и даде да задържи ножа с буквата „Р“ на дръжката. Думите му бяха, че си е заслужила правото да го носи. Тя възнамеряваше да го носи с достойнство. Сега наистина беше защитник на Господаря Рал — също като Том.

Бети се взеше до Фридрих, мушнала предните си крачета между Том и Дженсън, които държаха в скута си по едно заспало козле. Зад каруцата тичаше Рижка, Бети не я изпускаше от поглед. Ричард, Калан и Кара язدهа отстрани.

Замислена над думите на брат си, Дженсън се обърна към него.

— Значи наистина не си измисляш? В книгата, в „Колоните на Сътворението“, наистина пише това за мен?

— То важи за всички като теб: „Най-опасните същества, бродещи из света на хората, са родените без дарбата потомци на Господаря Рал, защото всеки от тях е напълно неподвластен на магията. Никоя магия не може да ги нарани, дори пророчествата са слепи за тях.“ Но ти май доказва, че книгата греши.

Тя се замисли. Някои неща още не си бяха дошли на мястото.

— Не мога да разбера защо Пазителят ме използва. Защо гласът му беше в главата ми?

— Нали ти казах, нямах време да преведа цялата книга, пък и е доста повредена. Но доколкото можах да прочета, предполагам, че роденото без дарба дете, понеже не притежава магия, е онова, което книгата нарича „дупка в света“ — обясни Ричард. — Следователно то е и дупка във воала. Така ти ставаш потенциален медиатор между света на живите и света на мъртвите. За да може Пазителят да погълне света на живите, му е нужна такава порта. Последният ключ към нея е откъсването. Това, че се подчини на волята му, когато отиде със Сестрите на мрака в гората, щеше да завърши с убийството ти. Трябваше да довършиш сделката със смъртта, като умреш.

— Значи, ако някой ме беше убил, например Сестра Пердита, след като бях в гората с онези Сестри на мрака, можеше да се отвори такава порта?

— Не. Пазителят е имал нужда от защитник от света на живите. Нужен му е бил баланс за липсата на дарба у теб. Нужен му е бил роден с дарбата Рал, Господар Рал, за да се осъществи това. Ако те бях убил, за да спася себе си или Калан, тогава Пазителят щеше да влезе в света на живите през отворилата се дупка. Трябваше да те принудя да избереш живота, а не смъртта, за да живееш и за да бъде върнат Пазителят в отвъдния свят.

— Значи съм могла да унищожа живота — отрони Дженсън, едва сега разбрала колко е била близо до отприщването на невъзвратима катастрофа.

— Не бих ти позволил — добронамерено се включи Том.

Дженсън вдигна ръка на рамото му, осъзнавайки, че никога към никой мъж не е изпитвала такива чувства. От неговата близост сърцето и пееше. Усмивката му я убеждаваше, че животът си струва да бъде живян. Бети я подбутна с муцунката си, жадна за внимание, а и за да нагледа спящите си бебета.

— Няма по-голямо предателство към живота от това да предадеш в лапите на Пазителя невинна душа — обади се Кара.

— Но Дженсън се справи — каза Ричард. — Използва главата си, за да разкрие истината и да прегърне живота.

— Определено знаеш много за магията — обърна се Дженсън към Ричард.

Калан и Кара избухнаха в такъв смях, че Дженсън си каза, че със сигурност ще паднат от седлата.

— Не виждам нищо смешно — изръмжа Ричард.

Двете се засмяха още по-лудо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.